

Giới thiệu Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!

Nam chính trong truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* của tác giả Tô Cần Nhi là Tiểu Thâm, là một thiếu gia ăn chơi có tiếng bởi sự giàu có, gái theo đuổi phải xếp hàng...

Mỗi ngày là một cô gái xinh đẹp, chán thì luôn có thứ mới để chơi. Bởi ngoài bảnh bao mà tiền lúc nào cũng đầy túi ăn chơi các cuộc vui đình đám.

Cô đã vô tình bắt gặp được bí mật của Tiểu Thâm mà không ai có thể ngờ đến. Phải chăng bí mật này cô sẽ thống trị được một anh chàng đa tình hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mẹ con xinh đẹp.

Hôm nay là một ngày kỳ quái, mọi người sống ở thành phố A đều biết hôm nay là một ngày không giống như ngày bình thường, nếu không tại sao hơn trăm chiếc xe thể thao hàng đầu đậu trên con đường chính dẫn đến nhà họ Tiểu, mà biển số xe của bọn họ cũng không ngoại lệ có thể khiến người bình thường giật mình.

Khi chiếc xe cũ giá mấy vạn của Đồng Nhan xuất hiện trước cổng nhà họ Tiểu thì bị hai người lính ôm súng ngăn lại, nhìn hai họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào mặt mình, Đồng Nhan chỉ cảm thấy trái tim bé nhỏ của cô như muốn nhảy ra ngoài, cô theo bản năng ngồi trong xe giờ hai tay tạo dáng đầu hàng, chỉ mong không chọc phải tổ ong vò vẽ.

“Đồng Nhan ngu ngốc, chỗ này không cho phép đi vào, mẹ tạo dáng đầu hàng làm gì!” Tiếng nói nho nhỏ từ chỗ cạnh tài xế vang lên, giọng nói non nớt dễ nghe, không chút nào che giấu xem thường cô.

Đồng Nhan giật dử liếc mắt nhìn đứa bé trai ngồi hút sữa chua bên cạnh, đôi mắt đen láy to tròn của cậu bé cũng không nhìn cô một cái, ngược lại nhìn hai binh lính ôm súng ngoài cửa xe, miệng ngọt ngào kêu: “Oa, anh lính thật là đẹp trai!” Nói xong không để ý tay chân nhỏ bé của mình, tháo dây an toàn đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Đồng Nhan tròn trố mắt không để ý đến cậu bé.

Bé trai đạp đôi chân nhỏ chạy đến trước mặt binh lính, chảy nước miếng, đôi mắt lóe lên vô số hoa đào, vô cùng hâm mộ nói: “Anh trai, em có thể sờ người anh không?”, giọng nói nhút nhát lộ vẻ ngại thẹn.

Binh lính bị bộ dáng Đồng Nhan nhìn như vậy có chút ngượng ngùng, cười cười nói: “Cậu bé, mau đi vào đi, anh không thể tùy tiện để em đụng vào, đây là nguyên tắc!”

Gương mặt sáng lạn của cậu bé trong nháy mắt ỉu xiu, rõ ràng sắp đau lòng muốn khóc nhưng vẫn rất nghe lời: “Thì ra là như vậy! Anh trai, em không thể khiến anh phạm lỗi!” Mím môi bộ dáng uất ức khiến những khách nữ đi dự tiệc đều sinh lòng yêu thương, không nỡ bỏ đi, vội vã đi tới an ủi.

Mỗi người một lời, một lúc sau đã có rất nhiều người tụ tập trước cửa nhà họ Tiểu, Đồng Nhan đậu xe xong nhìn kiệt tác của bảo bối, im lặng ngược nhìn trời.

Vội chạy lên trước, đem cậu bé đang thút tha thút thít, bộ dáng đáng thương lại có phần xinh đẹp ôm vào trong ngực, phớt hợp an ủi: “Được rồi được rồi, bảo bối, đừng khóc, mẹ dẫn con đi tìm ba, nói ba đưa con đến doanh trại nhìn các anh lính có được không?”

Đôi mắt cậu bé tỏa sáng, hưng phấn khác thường, lại cẩn thận níu cổ áo mẹ: “Có thật không? Nhưng không phải ba đã nói không cho phép trẻ con vào doanh trại không phải sao?”

Đồng Nhan vừa ôm cậu bé đi vào cổng chính vừa nhẹ giọng an ủi: “Tất nhiên, ba yêu thương con như vậy, nếu nghe thấy con nói ba đương nhiên sẽ nghe.”

Mọi người nhìn hai mẹ con, lắng nghe cuộc nói chuyện, giờ mới hiểu ra, thì ra đứa bé này là người trong đại viện, không trách được sau này lớn lên muốn làm một người quân nhân giống ba mình!

Nhìn hai mẹ con càng ngày càng xa, mọi người mỉm cười, cậu bé này thật khiến cho người khác yêu thương.

Nhưng mà hai binh lính đứng ở cửa nhìn bóng dáng hai mẹ con càng lúc càng xa, càng mờ ảo, mơ hồ cảm thấy hình như quên mất gì đó, đến lúc nhớ ra thì đã không kịp nữa.

Đồng Nhan sau khi ôm con trai rẽ vào một góc mới quay đầu nhìn động tĩnh phía sau, cho đến khi xác định đã an toàn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm,

vừa rồi thật sự dọa cô sợ chết khiếp.

Cậu bé ném hộp sữa chua trong tay, nhìn mẹ mình về xem thường: “Thật là vô dụng, nhát gan như vậy sao còn muốn đi vào chứ, rõ ràng không có thiệp mòi, không biết trong đầu mẹ nghĩ gì!”

Đồng Nhan không cam lòng bị con trai xem thường, đứng thẳng người, cãi lại: “Haiz, mẹ là vì công việc, nếu không làm việc thì lấy tiền đâu nuôi con! Không làm việc lấy tiền đâu mua sữa chua cho con!”

Cậu bé càng thêm xem thường: “Thôi đi, cũng biết lấy con làm cớ, mẹ nghĩ con ngu ngốc giống mẹ sao?”

Bị chính con trai bảo bối xem thường, Đồng Nhan trừng mắt, đôi tay chống nạnh, từ trên nhìn xuống cậu nhóc miệng còn hôi mùi sữa, vậy mà ánh mắt cậu nhóc lại quét một lượt quanh căn nhà, vừa nhìn vừa nói: “Thật sự rất lớn.” Sau này cậu nhất định phải kiếm thật nhiều tiền mua căn nhà lớn như vậy cho mẹ! Cậu thầm định ra mục tiêu trong lòng mình như vậy, đôi mắt đen lấy lấp lánh.

Lúc này Đồng Nhan mới chú ý đến tòa nhà, tòa nhà rộng như một cái sân banh, với phong cách mộc mạc của những năm bảy mươi tám mươi, có chút cũ kỹ, khắp nơi lộ ra một loại cảm giác dày cộm nặng nề, trước tòa nhà là một đường mòn rộng khoảng hai trăm mét nổi thẳng đến cổng chính.

Hai bên đường lớn đủ các loại hoa cỏ, trong sân rất nhiều cây cối, ở đây vào mùa hè nóng bức nếu có gió thổi qua cảm giác rất thoải mái.

Không thể không nói, có tiền là có tất cả, thật biết hưởng thụ.

Đồng Nhan bĩu môi.

Cậu bé nhìn thấy liền la to: “Đồng Nhan, mẹ tiêu rồi, mẹ thù hận người giàu có! Chắc chắn, thực sự là thói quen của người nghèo, ganh tị với những người có tiền!”

Đồng Nhan trợn mắt nhìn cậu bé lắc lư cơ thể nhỏ của mình đi vào đại sảnh.

Nhà họ Tiểu là một gia tộc huyền thoại, từ ông cha đến giờ vẫn không bị phá vỡ, ngoài ra nhà họ Tiểu nổi tiếng còn vì một nguyên nhân khác chính là quyền thế cùng với tài sản cùng thế hệ con cháu của họ, đây chính là một gia đình quân nhân nổi tiếng cả thế giới.

Họ nhà Tiểu, nhiều con trai, nhiều cháu trai, nhiều tướng quân.

Đây chính là quyền thế cộng với tài sản thế chấp tạo thành một công đoàn, ông Tiểu có rất nhiều thuộc hạ, rộng như biển cả. Theo như tin đồn thì sáu mươi phần trăm người trong ủy ban quân sự trung ương đều là người của ông. Muốn nói nhà họ Tiểu như cả Trung Nam Hải, ngoài ra không dám nói thêm gì.

Nhưng trong thế hệ tướng quân đó lại xuất hiện một người quái thai nhất chính là Tiểu Thâm, nổi tiếng là người trục lợi trong kinh doanh ở thành phố A. Nơi nào có thể kiếm tiền nơi đó có đại thiếu gia họ Tiểu, đây là lời mọi người trong giới kinh doanh nói về đại thiếu gia họ Tiểu.

Nếu như nói vị thiếu gia này bên ngoài nổi tiếng gian xảo còn có một nguyên nhân khác, đại thiếu gia họ Tiểu rất đẹp trai, nổi tiếng phong lưu đa tình, không ai là không biết đại thiếu gia rất thích mỹ nữ.

Hôm nay là đại thọ mừng chín mươi tuổi của ông Tiểu, tất cả già trẻ lớn bé lớn nhỏ trong gia đình đều xuất hiện, chuẩn bị cho ông Tiểu một bữa tiệc đại thọ hoành tráng, trong bữa tiệc thì cái gì nhiều nhất?

Tiểu Thâm đứng ở cầu thang trên tầng hai, đôi mắt nhìn về phía các mỹ nhân đi lại dưới sảnh, khoe miệng liền nở nụ cười của một tay thợ săn.

Mà ở dưới sảnh, không ít mỹ nữ ăn mặc cao quý sang trọng như vô tình đi qua chỗ Tiểu Thâm có thể nhìn thấy, ánh mắt như có như không liếc nhìn, thấy ánh mắt câu hồn của Tiểu Thâm liền nhanh chóng đi qua, trong lòng không ngừng than thở đại thiếu gia họ Tiểu thật đẹp trai.

Đồng Nhan liên tục đóng đưa chiếc nhẫn trên bàn tay trái của mình, thấy hai chính trị gia nổi tiếng thường được đăng trên báo, cô liền khẽ nâng lên làm bộ như đáng vẻ lơ đãng, chiếc nhẫn nhỏ khẽ chấn động, sau đó chính là một tiêu đề.

Cũng biết hôm nay đến đây đều là người nổi tiếng, cô thân là một phóng viên nhỏ, có thể kiếm được thông tin người nổi tiếng liền có thể kiếm tiền, làm phóng viên không dễ, muốn dựa vào tiền lương nuôi con càng không dễ dàng.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn cậu con trai đang ăn uống ở khu thức ăn, Đồng Nhan bắt đầu đi lác đầu.

Ah? Đợi chút.....

Đồng Nhan nghi ngờ lần nữa phóng tầm mắt về phía Đồng Đồng đang ăn, chỉ là lần này tiêu điểm của bữa tiệc đang ngồi trong một góc, nơi đó.....

Đồng Nhan híp mắt nhìn một lúc, trong đôi mắt dần dần bắt đầu hưng phấn, hôm nay cô có thể có được tin nóng sao? Xem một chút là ai, không phải là người đàn ông trong truyền thuyết nổi tiếng đẹp hơn cả phụ nữ sao?

Tiểu Thâm ôm người phụ nữ trong ngực, bàn tay không an phận đặt trước ngực, người phụ nữ đang say đắm trong nụ hôn của người đàn ông nhưng tại sao hôn một lúc lâu rồi mà không thấy gì khác tiến triển?

Người phụ nữ quỳnh lên, to gan đưa tay tìm kiếm trên người Tiểu Thâm, lúc đang tiếp tục đi xuống thì Tiểu Thâm mờ mắt, ánh mắt ôn hòa thường ngày trở nên vô cùng lạnh nhạt, giống như việc người phụ nữ này làm khiến hắn vô cùng tức giận.

Đứng chỗ này một lúc lâu, Đồng Nhan giờ tay trái hướng về phía người kia vỗ một cái, hưng phấn suy nghĩ về tiêu đề trang báo ngày mai.

Tiểu Thâm vừa mờ mắt liền đẩy người phụ nữ trong lòng ra, người phụ nữ không hiểu tại sao Tiểu Thâm đột nhiên bỏ rơi mình, ánh mắt mờ mịt nhìn Tiểu Thâm: “Sao vậy?”

Tiểu Thâm nửa cười nhìn người phụ nữ, ánh mắt nháy lên: “Chỉ là có một người phụ nữ không thức thời quấy rầy chúng ta mà thôi.” Nói xong quay người nhìn người phụ nữ đứng bên kia đang nhìn bàn tay cười, Đồng Nhan cười hả hê, rốt cuộc cũng kiếm được tin nóng cho ngày mai rồi, trong đầu cô đang hiện lên cảnh tiền thưởng tháng này đang bay tới.

Nhưng tại sao cô cảm giác như không khí chung quanh càng ngày càng lạnh? Đồng Nhan để tay xuống nhìn về phía Tiểu Thâm, đứng lúc nhìn thấy diễn viên nam chính vừa diễn cảnh kịch đang hấp dẫn mắt nhìn cô.

Đồng Nhan sững sờ, sau đó khoe miệng nhếch lên, ưu nhã cười cười như một cô gái con nhà danh giá, sau đó chậm rãi xoay người, xoay người một cái sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, khốn khiếp, lúc Tiểu Thâm tán gái cũng nhạy cảm như vậy sao? Vì giữ mạng hai mẹ con, giữ tiền thưởng, Đồng Nhan từ từ bước ra ngoài.

Tiểu Thâm nhìn bóng dáng không chút hoang mang đu về phía cửa, khẽ bội phục, mặc kệ người phụ nữ bên cạnh đang tức giận, bước nhanh về phía trước kéo Đồng Nhan, cười híp mắt nhìn cô nói: “Người đẹp, cô là con gái nhà ai vậy? Sao trước kia chưa từng thấy cô, thật là hận không sớm gặp một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ba, dì này bắt nạt con.

Đồng Nhan âm thầm thở dài trong lòng, danh tiếng đại thiếu gia phong lưu hào hoa này thật sự không thể thay đổi, trên mặt nở nụ cười ưu nhã mà phóng khoáng nhìn Tiểu Thâm: “Anh Tiểu thấy người phụ nữ nào cũng nói như vậy sao?”

Ngụ ý, đại thiếu gia họ Tiểu không có gì hơn ngoài điều này.

Tiểu Thâm nhử mày, đột nhiên bật cười: “Dĩ nhiên không phải, tôi chỉ nói những lời này đối với những người mà tôi ghét thôi.”

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan lập tức cứng đờ, đôi mắt trong veo to tròn chớp chớp, không xác định hỏi: “Cái gì?” Nụ cười lại ưu nhã phóng khoáng như cũ nhưng trái tim đập càng nhanh hơn, bởi vì sợ, tay trái theo bản năng nắm chặt chỉ sợ người ta đột nhiên cướp nhẫn của cô.

Tiểu Thâm nheo mắt, không nhịn được cười, nhìn lại nét mặt của người phụ nữ trước mặt, thật là biết cách diễn, Tiểu Thâm liên tục cười kèm với đôi mắt câu hồn, thật có thể khiến người khác hồn siêu phách lạc, tuy nhiên, Đồng Nhan lại là một mỹ nữ có thể cách điện, đôi này ghét nhất loại đàn ông có dáng người còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ.

Đồng Nhan lạnh lùng nhìn Tiểu Thâm: “Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện.” Nói xong xách váy muốn đi.

Tiểu Thâm nhanh chóng nắm tay trái cô, đôi mắt híp nhìn chiếc nhẫn trên bàn tay trái, là một chiếc nhẫn nhỏ, nhìn không thu hút, Tiểu Thâm khẽ sát tai cô gần như là dính vào người cô nhẹ nhàng nói: “Thật là không nghĩ đến, bây giờ phóng viên đều bắt đầu sử dụng thiết bị chụp ảnh kỹ thuật tự động này!”

Cơ thể Đồng Nhan lập tức cứng lại, không phải vì hành động mập mờ của đại thiếu gia họ Tiểu này mà là vì...Đồng Nhan chớp chớp đôi mắt, sau đó cơ thể dần thả lỏng, vệt chết còn cứng mồm nói: “Anh Tiểu có ý gì?”

Tiểu Thâm hứng thú nhìn Đồng Nhan, cuối cùng không nhịn được cười nói: “Thật đúng là mạnh miệng, bị tôi bắt được rồi còn không chịu nói thật.”

Hai người đứng đó nói về vấn đề chụp ảnh nhưng đối với khác lại không như vậy, ai mà không biết đại thiếu gia Tiểu thích phụ nữ đẹp chứ, người phụ nữ này nhìn tương đối xinh đẹp, nhất là đôi mắt, rất có linh khí, chẳng lẽ tối nay đại thiếu gia lại để ý đến người phụ nữ này?

Đồng Chân khó tin nhìn Đồng Nhan, khuôn mặt xinh đẹp gần như méo mó “Dì ơi, bộ dạng của dì lúc này thật là xấu.”, giọng nói ngọt ngào hấp dẫn chết người của bánh bao nhỏ vang lên, Đồng Chân nghe thấy càng thêm tức giận, quay đầu nhìn lại “Đây là con cái nhà ai, không có lễ phép, tùy tiện mắng chửi người khác như vậy?”

Đồng Đồng mím môi, đôi mắt đen láy chuyển động: “Thôi đi, không giữ tốt người đàn ông của mình còn trút giận lên đầu một đứa trẻ.” Nói xong đôi chân lại tiếp tục đi về khu đồ ăn.

Đồng Chân bị cậu nhóc nói trúng tim đen, nhưng trong trường hợp này không thể nóng giận, cô ta tự nói với mình, đừng nóng giận đừng nóng giận, tối nay Tiểu Thâm là của cô ta sẽ không chạy được.

Đồng Nhan mở to mắt nhìn Tiểu Thâm, hai người nhìn thẳng đối phương ba giây, ba giây sau Đồng Nhan liền hiểu: “Anh Tiểu nói vậy tôi nhìn cũng có chút quen mắt.” Dứt lời đảo mắt suy nghĩ một chút giống như đang nghĩ chuyện gì đó, vừa muốn nói chuyện lại nghe được một giọng nữ đầy châm chọc.

“Ôi, nhìn xem đây là ai, thì ra là cô con gái đã bị đuổi ra khỏi cửa của nhà họ Đồng.”

Đồng Chân đi lên khoác tay Tiểu Thâm, nhìn Đồng Nhan cười: “Đồng Nhan, đã lâu không gặp, năm đó cuộc sống cá nhân của cô hỗn loạn bị ba đuổi khỏi nhà, lâu rồi không gặp, gần đây thế nào?”

Tiểu Thâm nhũn mày, cuộc sống cá nhân hỗn loạn, đôi mắt lại quan sát Đồng Nhan một lần nữa, sau đó lắc đầu, trừ mặt có thể nhìn còn lại chỗ khác thật sự.....

Đồng Nhan phát hiện ánh mắt phóng đảng của Tiểu Thâm, tròn mắt nhìn, sau đó quay về phía Đồng Chân nở nụ cười rục rờ: “Tôi rất tốt, ba đứa bé đối với tôi rất tốt, dịu dàng đáng yêu lại mê người, mầu chót là rất đẹp trai, trừ tiền hơi nhiều khiến tôi không hài lòng, còn lại những cái khác đều hoàn mỹ, nếu không tại sao hôm nay tôi phải đến tham gia bữa tiệc này? Còn không phải vì anh ấy sao?”

Đồng Chân vẫn nở nụ cười, ánh mắt nhìn chiếc váy trên người Đồng Nhan, khinh thường nói: “Thật sự có rất nhiều tiền sao, chỉ là chiếc váy này cô mua ở đâu vậy, hai trăm tệ không đủ phải không?”

Đồng Nhan âm thầm cắn răng nhìn người phụ nữ kia, thật sự không nghĩ tới lại có thể gặp người nhà họ Đồng ở đây, quần áo của cô như thế nào chính cô là người hiểu rõ nhất, đây là chiếc váy mua ở ven đường chỉ có giá một trăm năm mươi tám tệ, người bình thường thấy cũng sẽ không nói gì nhưng không ngờ người nhìn thấy lại là người đối đầu với cô từ nhỏ đến lớn.

Tiểu Thâm nhìn bộ dáng Đồng Nhan, không nhận được nhếch môi cười, người phụ nữ này rất cừ, rõ ràng tức muốn chết, lại bày ra bộ dáng cười như không có gì.

Tiểu Thâm là người am hiểu phụ nữ, dưới tình huống này, hai người phụ nữ đối đầu ai cũng không nên động tới, thân là đàn ông, tốt nhất là xem cuộc vui, đôi mắt câu hồn nhìn xem ai trong số hai người phụ nữ sẽ là người bại trận.

Nhưng mà, sau lưng có người lôi kéo vạt áo hần, sức lực rất nhẹ, Tiểu Thâm cau mày, quay đầu nhìn lại, một đứa bé năm tuổi đứng sau hần, đôi mắt long lanh như muốn khóc, đứa bé mím môi, há miệng: “Ba, dì này vừa bắt nạt Đồng Đồng.”

Trăm mặc, ba người lớn cùng với đứa trẻ gần như sắp khóc trăm mặc khoảng ba giây.

Đồng Nhan chớp chớp mắt, bắt đầu phản ứng kịp, trở tay kéo tay Tiểu Thâm, cười nói: “Anh yêu, cô Đồng đây hỏi chiếc váy của em giá bao nhiêu, đây là anh mua cho em, em nghĩ không phải anh tùy tiện mua trên đường gạt em chứ?”

Tiểu Thâm vẫn còn khiếp sợ sau khi nhìn thấy Đồng Đồng, hai người có đôi mắt sáng giống y như nhau, Đồng Đồng nhìn Tiểu Thâm, không đoái hoài tới việc khóc nữa, chú này thật đẹp trai.

Đồng Chân cũng khiếp sợ, chỉ cần mắt không mù đều có thể nhìn ra hai người này có dáng dấp tám phần là giống nhau, nhất là đôi mắt sáng kia.

“Chuyện này.....Điều này sao có thể?” Người người ai cũng biết đại thiếu gia Tiểu là người độc thân, từ khi nào thì có con trai lớn như vậy? Mầu chót là tại sao mẹ đứa bé lại là Đồng Nhan.

Tiểu Thâm vẫn còn nhìn đứa trẻ khuôn mặt chưa hoàn hồn, Đồng Chân thấy Tiểu Thâm im lặng, chẳng lẽ là thật?

Đồng Nhan rên sất khi còn nóng, mặt không biến sắc đứng cạnh Tiểu Thâm, đẩy Đồng Chân ra, sau đó cười nói với Đồng Chân: “Ha ha, không là anh ấy thì còn có thể là ai? Cô xem hai người bọn họ giống nhau như đúc!”

Sau khi nói xong chân mày cũng nhíu lại, nhìn lại thì thật là giống, chuyện gì đang xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chuồn mắt.

Bàn tay nhỏ bé của Đồng Đồng nắm chặt một góc áo Tiểu Thâm, thấy Tiểu Thâm ngăn người nhìn mình, mím miệng khóc: “Hu hu, dì kia bắt nạt Đồng Đồng, ba hư, ba thật xấu, không giúp Đồng Đồng đánh dì, hu hu hu.....”

Tiểu Thâm quả thật đau đầu, hần có thể hô mưa gọi gió trên thương trường nhưng đối với một đứa trẻ lại không cách nào đối phó, tiếng khóc của Đồng

Đồng khiến hấn phát điên, lập tức nắm tay Đồng Nhan thúc giục: “Thằng bé khóc, nhanh nhanh dỗ nó đi.”

Một câu nói rất bình thường nhưng rơi vào tai người khác lại không như vậy, tình cảnh này giống như hai vợ chồng đang dỗ con, chẳng lẽ đứa bé thật sự là con của Tiểu Thâm?

Đồng Nhan nhanh chóng đi lên dỗ Đồng Đồng: “Được rồi, được rồi, bảo bối không khóc, ba sẽ giúp con bắt nạt lại dì kia, đừng khóc đừng khóc.”

“Hu hu, ba hư không giúp Đồng Đồng, không để ý đến ba nữa.” Thằng bé tiếp tục la to.

Đồng Nhan không nhịn được quay về phía Tiểu Thâm la: “Không thấy thằng bé khóc sao, nhanh đuổi người bắt nạt thằng bé đi, nếu không đi thằng bé lại khóc nữa, đến lúc đó em cũng không thể đỡ.” Giọng nói giống như một người vợ đang trách chồng.

Mọi người thấy vậy càng khẳng định ý nghĩ trong lòng, Tiểu Thâm có con riêng.

Thành phố A lại có vô số nữ đau lòng.

Tiểu Thâm nhú mày nhìn thằng bé khóc, có trời mới biết lúc này hấn chỉ muốn ném thằng bé ra ngoài, khóc khóc khóc cái gì, nghe tiếng khóc của Đồng Đồng, Tiểu Thâm đành nén giận, nhìn Đồng Chân sững sờ đứng một bên la to: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau cút đi, không thấy thằng bé đang khóc sao?” Mặc dù rất chán ghét nhưng bộ dáng khóc của thằng bé không phải giả, tình cảnh này trong mắt người khác là hình tượng một người cha tốt.

Đồng Chân sững sờ nhìn dáng vẻ nóng nảy của Tiểu Thâm lại nhìn thằng bé đang khóc trong lòng Đồng Nhan, tức giận không thể làm gì khác là rời đi.

Hai mẹ con nhìn thấy bộ dáng kia của Đồng Chân, trong đôi mắt đều xẹt qua tia chiến thắng, Đồng Nhan nhẹ vỗ lưng Đồng Đồng: “Ngoan, đi hư đi rồi, đừng khóc nữa, ngoan.”

Tiểu Thâm thấy thằng bé còn khóc vẫn không chịu nổi, cau mày khế quát: “Nhanh đưa nó ra ngoài, thật là ồn.”

Đồng Nhan lườm hấn: “Anh hung dữ gì chứ, vậy thì phải làm sao, con nít chính là như vậy, nói khóc liền khóc, đây là chuyện bình thường. Hừ!” Cuối cùng hừ một tiếng, ôm Đồng Đồng vẫn còn khóc đi ra ngoài.

Tiểu Thâm bóp trán, rốt cuộc yên tĩnh, đưa tay ngoáy lỗ tai, đến bây giờ vẫn cảm thấy tiếng khóc của thằng bé làm tai hấn ong ong, đầu óc choáng váng.

Bên ngoài phía sau rừng cây nhỏ, Đồng Nhan ôm thằng bé núp sau cây, len lén nhìn về phía đại sảnh, may mắn không có ai nghi ngờ.

Đồng Đồng ở trong ngực cô bĩu môi: “Mỗi lần con giúp mẹ thoát thân, giống nói sẽ bị tổn thương thêm một lần, con muốn về nhà, con muốn uống sữa chua, con sắp nói không ra tiếng rồi.”

Đồng Nhan vội lấy lòng thằng bé: “Hi hi, được được được, con muốn uống bao nhiêu cũng được, hôm nay con lập công lớn, mẹ đưa con đi siêu thị mua sữa chua.”

Trong nháy mắt hai mẹ con hả hê, ai ngờ.....

Xoay người một cái lại gặp người đã sáu năm không gặp, Đồng Nhan thấp thòm trong lòng, mắt cũng không dám nhìn thẳng người kia, chột dạ dờ dẫm mắt sang chỗ khác.

Đồng Đồng ở trong lòng nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, chân mày liền nhíu lại, nhìn dáng vẻ sợ hãi của mẹ, không nhịn được mở miệng: “Ông ơi, ông chặn đường rồi.”

Đồng Thiên Bác nhìn đứa bé trong lòng Đồng Nhan, nhú mày, trầm mặc ba giây, sau đó nói với Đồng Nhan: “Vẫn là sinh vật này ra sao?”

Giọng nói không che giấu sự không vui của bản thân.

Vật này? Đồng Đồng nhú mày: “Ông này, ông không cảm thấy mình nói chuyện không lịch sự sao, cái gì gọi là vật này, cháu chính là cháu, cháu căn bản vẫn nói tiếng người không phải sao.” Miệng lưỡi Đồng Đồng rất độc, ngàn vạn lần đừng chọc đến cậu, nếu không sẽ khiến người khác chết không yên thân.

Đồng Thiên Bác lộ vẻ không vui, ánh mắt sắc bén nhìn khuôn mặt Đồng Đồng, càng nhìn càng giống Tiểu Thâm, nhìn Đồng Nhan hỏi: “Ba đứa bé thật sự là Tiểu Thâm sao?” Nếu như là Tiểu Thâm vậy thì thật sự tốt quá rồi.

Đồng Nhan không dám nhìn ba mình nhưng cô hiểu rõ ý ba mình nên nói “Không phải”. Sau đó ngẩng đầu lên nhìn Đồng Thiên Bác “Ba, con biết ba có ý gì nhưng đừng nghĩ lợi dụng con nữa, sáu năm trước con bỏ đi, hôm nay cũng sẽ như vậy, con cũng đã có con, đừng nghĩ lợi dụng con cũng đừng nghĩ lợi dụng con trai con, con còn có việc, con đi trước.”

Đồng Thiên Bác cả đời ra lệnh cho người khác, từ lúc nào thì có người dám nói chuyện với ông như vậy, cho dù là con gái mình, lúc này không vui nắm vai Đồng Nhan quát: “Ra ngoài lâu lắm sáu năm, không biết cao thấp, tính khí ngược lại càng khó bảo, ba dạy con như vậy sao? Phải nói chuyện với ba như thế nào cũng quên rồi sao!”

Đồng Đồng chớp chớp mắt nhìn mẹ lại nhìn Đồng Thiên Bắc, bây giờ đã biết rõ quan hệ của hai người nhưng nhìn cuộc nói chuyện có vẻ không hòa hợp liền ngoan ngoãn ôm cổ Đồng Nhan không nói gì.

Đồng Nhan dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn ba mình, lạnh lùng nói: “Con quên mất, căn bản không nên nói như vậy với ba, như vậy sẽ khiến con mệt mỏi, còn nữa, sáu năm trước ba đã đuổi con ra khỏi nhà, bây giờ con không phải là con gái nhà họ Đồng nữa, ba muốn tìm con gái thì đi tìm Đồng Chân đi, mặc dù cô ta lớn tuổi rồi nhưng đáng người vẫn tốt, mới có thể bán được giá hơn.” Nói xong lùi về sau thoát khỏi cánh tay Đồng Thiên Bắc, không chút do dự xoay người rồi đi.

Đồng Thiên Bắc tức giận nghiêng răng, đưa con gái này..... Thật tốt!

Nhìn Đồng Đồng nằm trên vai Đồng Nhan đang nhìn mình, Đồng Thiên Bắc nhíu mày, hai khuôn mặt giống nhau như đúc, không lẽ nào, Tiểu Thâm....

Nhớ tới đứa con gái khác của mình, vừa rồi trong bữa tiệc ông ta cũng nhìn thấy, mặc dù Chân Chân xinh đẹp nhưng rất dễ nhận thấy không làm cho Tiểu Thâm động lòng, muốn nắm được con cò Tiểu Thâm này còn cần một lợi thế khá, vốn dĩ ông ta còn đang phiền não chuyện này, bây giờ nhìn lại không cần thiết nữa, chỉ cần lợi dụng đứa bé này là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phụ nữ lại dám đùa bốn hấn.

Đồng Nhan ôm Đồng Đồng quay đi, bởi vì nhìn thấy Đồng Thiên Bắc trong lòng cảm thấy sợ hãi, không cách nào che dấu, hai chân bắt đầu tăng tốc gần như là chạy.

Đồng Đồng ngoan ngoãn, không nói gì nhìn mẹ cho đến khi hai người ngồi trong xe lúc này Đồng Nhan mới thở phào nhẹ nhõm, khởi động xe, đạp chân ga xe liền lập tức chạy ra ngoài đi trên con đường quen thuộc, lúc này Đồng Đồng mới cảm giác mẹ dần thoải mái.

“Mẹ, mẹ đang sợ cái gì?” Cậu bé nói trúng.....

Đồng Nhan sửng sốt, bàn tay nắm chặt tay lái, mắt nhìn về sang bên cạnh thấy đôi mắt trong veo của Đồng Đồng nhìn mình.

Đồng Nhan gượng cười: “Uh.....Người đó là.....”

“Bệnh thần kinh sao?” Đồng Đồng cười cười trực tiếp cắt đứt lời nói của mẹ, có thể nhận thấy Đồng Nhan không muốn nói nên nói không nên lời, cô phải nói gì với một đứa trẻ chứ?

Đồng Nhan lúng túng, vẫn còn gượng cười, Đồng Đồng thành thật nhìn cô: “Mẹ, người vừa rồi có phải là nguyên nhân khiến mẹ trốn đồng trốn tây suốt sáu năm qua?” Sáu năm qua, cậu không hiểu tại sao, Đồng Nhan luôn luôn đem theo cậu này ở chỗ này mai lại chuyển chỗ khác, ở thành phố A là lâu nhất, đã hơn một năm rồi, cậu cũng có rất nhiều bạn...

“Bây giờ bị phát hiện chúng ta lại phải chuyển nhà sao?”

Đồng Nhan nghe thấy trong lòng không rõ là có cảm giác gì, giọng nói của Đồng Đồng non nớt ngây thơ nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia lại có thể nhìn thấy một chút mất mát, chuyển đi chuyển lại suốt, thằng bé không muốn tiếp tục trốn nữa.

Đối với vấn đề của Đồng Đồng, Đồng Nhan không có cách nào trả lời, muốn nói thế nào, bây giờ thật sự chưa thể xác định, chỉ có thể im lặng.

Hai mẹ con đều im lặng.

Đồng Thiên Bắc chỉnh lại quần áo rồi quay lại đại sảnh, Đồng Chân thấy ông vội chạy lên ôm tay ông, bộ mặt uất ức nói: “Ba, kế hoạch bị con tiện nhân Đồng Nhan phá hỏng phải làm sao đây?”

Đồng Thiên Bắc nhíu mày “Đó là em gái con, đừng một chút lại nói con tiện nhân,, người ngoài nghe thấy lại tưởng rằng nhà chúng ta không có giáo dục.”

Đồng Chân nghe thấy vậy sửng sốt, không phản ứng kịp, sao ba lại như thế, lúc trước cô ta vẫn gọi như vậy ba chưa bao giờ nói cô ta một câu, hôm nay sao lại như thế?

Đồng Chân nhíu mày quan sát ba mình, Đồng Thiên Bắc lại không nhìn cô ta, đôi mắt lạnh lùng nhìn khắp đại sảnh, sau khi thấy Tiểu Thâm liền nở nụ cười.

“Ha ha, tổng giám đốc Tiểu.” Đồng Thiên Bắc giơ bàn tay phải của mình ra cười với Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm đang nói chuyện với bạn thân nghe thấy vậy liền xoay người, sau đó lông mày khẽ nhíu lại, nhếch miệng nở nụ cười: “Tổng giám đốc Đồng.”

Hai người bắt tay nhau.

Đồng Chân an phận đi theo bên cạnh Đồng Thiên Bác, thấy Tiểu Thâm, không thể tránh khỏi nhớ lại nụ hôn của hai người trong góc, tốt đẹp như thế, nếu như không phải do con tiện nhân Đồng Nhan kia quấy rầy.....

Đồng Thiên Bác áy náy nói với Tiểu Thâm “Vừa rồi con gái tôi không có phép tắc, hy vọng không làm tổn thương Tiểu phiến lòng.”

Đồng Chân nghe ba mình nói chuyện, trái tim vui mừng, trong nháy mắt liền quên Đồng Nhan, đôi mắt như con gái thẹn thùng.

Ngược lại Tiểu Thâm nhủ mảy, trong đầu hẳn lại nghĩ đến Đồng Nhan “Ha ha, không có gì, ngược lại không ngờ thì ra ngài Đồng đây không chỉ có một cô con gái, vị Đồng Nhan kia, lúc trước sao tôi chưa gặp qua.”

Hai cha con họ Đồng nhủ mảy, chẳng lẽ Đồng Chân lại nói cô ta mới là Đồng Nhan sao? Nói tới Đồng Nhan mới nhớ tới thằng bé có khuôn mặt giống y Tiểu Thâm kia, Đồng Chân thật bối rối, không phải là thật chứ?

Đồng Thiên Bác lại chú ý đến điểm khác, từ trước đến nay chưa từng gặp qua? Chẳng lẽ đứa bé kia không phải con của Tiểu Thâm sao?

Tiểu Thâm nở nụ cười tà mị, nhìn hai cha con trước mặt, trong đầu lại nhớ đến khuôn mặt thằng bé, trong nháy mắt chân mày nhíu lại, tại sao lại có cảm giác kỳ quái?

Kỳ quái chỗ nào chứ?

Điểm này Tiểu Thâm vẫn chưa nghĩ ra, cho đến khi bữa tiệc kết thúc, trong giấc mộng hẳn lại thấy khuôn mặt thằng bé, mơ thấy thằng bé cười híp mắt gọi hẳn “Ba”

Sau đó giật mình tỉnh dậy, rồi giường đi uống nước, vốn dĩ còn đang buồn ngủ đôi mắt bỗng bừng sáng, bừng tỉnh hiểu ra vấn đề, không trách được, hóa ra là như vậy, lúc này mới nghĩ ra, căn bản là hẳn bị người phụ nữ kia lừa dối, người phụ nữ kia là phóng viên, lúc chụp hình bị hẳn bắt được lại dùng thằng bé để thu hút sự chú ý của mọi người, sau đó mượn cơ đồ thằng bé mà có thể đường đường chính chính rời đi.

Tiểu Thâm tức giận nghiêng răng, nắm chặt chiếc ly thủy tinh trong tay!

Rạng sáng ngày hôm sau, trong một buổi sáng toàn bộ báo chí của thành phố A đều bán hết, nội dung báo chí nói về bữa tiệc đại thọ nhà họ Tiểu, tờ báo miêu tả chi tiết, có hình ảnh rõ ràng, độc giả rất kích thích, có thể nhìn thấy hình ảnh toàn bộ tướng quân nhà họ Tiểu cùng với khách mời, không phải là hình ảnh mặc quân phục như bình thường.

Đồng Nhan ngồi ở chỗ làm của mình, trong đầu vang lên lời nói của con trai bảo bối, trong nháy mắt Đồng Nhan thần thờ, có chuyện đi hay không đây?

Tổ trưởng kiêm bạn tổ Lư Thuần đi tới chỗ Đồng Nhan “phịch” một tiếng, ném xuống một phong thư thật dày, Đồng Nhan bị dọa sợ, vội ngược hỏi: “Đây là cái gì?”

Nói xong cầm phong thư lên mở ra xem, một xấp dày tiền mặt, Đồng Nhan kinh ngạc, lập tức dừng dậy nhìn Lư Thuần, kích động hỏi: “Đây là.....Đây là.....”

Lư Thuần im lặng, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhan, cười híp mắt nói: “Phần thưởng tổng biên đưa cho em, tổng biên nói tòa soạn chúng ta cần những người ưu tú như cậu, làm rất tốt”

Đồng Nhan kích động, ôm tiền thưởng mặt tràn nước mắt nhìn Lư Thuần điên cuồng gật đầu: “Tôi sẽ tiếp tục cố gắng.”

Lư Thuần bắt đầu đi “Cô thật chẳng có tiền đồ, có thể đừng thấy tiền là mờ mắt như thế được không? Cô như vậy rất dễ bị người xấu bắt cóc.” Lư Thuần lo lắng điểm này đã lâu, Đồng Nhan rất xinh đẹp, đáng người hoàn hảo, hoàn toàn không thể nhìn ra đã sinh con, tóc buộc đuôi ngựa, quần jean áo T-shirt, nhìn thế nào cũng giống như một sinh viên, khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đồng Nhan cười khúc khích: “Sao có thể có người muốn bắt tôi chứ, nếu như thật sự có người muốn tôi cũng tự nguyện. Hi hi.” Nói xong ôm tiền chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Oan gia ngõ hẹp.

Nhà họ Tiểu.

Tiểu Thâm tức giận nhìn tờ báo trước mặt, thật là tức chết hẳn, tối hôm qua lại khiến người phụ nữ kia có cơ hội trốn mất, thật là thất sách.

Hắn gọi trợ lý vào “Cậu điều tra cho tôi tất cả nhân viên của tòa soạn báo này, tôi muốn toàn bộ tài liệu của nhân viên ở đây không sót một ai, quan trọng nhất là tìm người phụ nữ ngày hôm qua đã chụp hình, tình trạng gia đình của cô ta, trong nhà có mấy người, có những bạn bè nào, địa chỉ, số điện thoại của tất cả mọi người, tìm hết tất cả cho tôi.”

Trợ lý sững sốt, do dự một giây sau đó không xác định hỏi: “Toàn bộ nhân viên của tòa soạn sao? Không sót một ai?”

Tiểu Thâm trừng mắt, lạnh lùng hỏi ngược lại: “Cậu bị điên sao? Tôi nói không sót một ai vẫn không hiểu sao?”

Trợ lý cảm thấy thật bí hiểm, sao anh ta lại có thể đi theo một ông chủ như vậy, hơn nữa ông chủ này bình thường nhìn ôn hòa, thấy phụ nữ là cười rục rờ, ai biết sau lưng anh ta cũng như một đứa trẻ xấu tính, động một chút là giận, tính tình thất thường.

Trợ lý nhanh chóng sắp xếp đồ chạy đi, trong phòng chỉ còn một nữ thư ký, nữ thư ký cười duyên, uốn éo cái mông, cọ cọ bộ ngực lớn vào người Tiểu Thâm “Tổng giám đốc Tiểu, đừng tức giận đối với cơ thể không tốt.” Nói xong đưa tay sờ mó người Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm ngửi thấy mùi hương trên người phụ nữ kia nhất thời đau đầu, mùi son phấn cùng nước hoa nồng nặc trộn lẫn với nhau là một loại khiêu chiến đối với khứu giác, Tiểu Thâm nhủ mày, thờ dài, không vui nhìn người phụ nữ kia, chỉ vào toilet lạnh lùng nói: “Đi vào rửa sạch sẽ rồi ra.”

Người phụ nữ sững sốt, sau đó vui mừng, đi tắm sao, người phụ nữ cười, tổng giám đốc Tiểu muốn làm việc khác sao, lập tức xấu hổ nói: “Anh thật là hư.” Nói xong ngoan ngoãn đi vào toilet.

Người phụ nữ vừa đi, Tiểu Thâm liền cảm thấy không khí thật trong lành không ít, liếc nhìn tờ báo trên bàn, cảm lên vừa nhìn thấy tựa đề thật to lại tức giận, tiêu đề tờ báo là: Đại thiếu gia phong lưu vụng trộm trong bữa tiệc.

Chết tiệt, Tiểu Thâm thầm mắng.

Mặc dù hân phong lưu bên ngoài nhưng cho tới bây giờ chưa có ai dám đưa hắn lên báo một cách trắng trợn như vậy, người phụ nữ kia lại dám làm như vậy!

Đồng Nhan đang làm việc chợt cảm thấy lỗ mũi thật ngứa, hắt xì, Lưu Thuần cười nói: “Là anh chàng đẹp trai nào đang nhớ cô Đồng của chúng ta đây?”

Đồng Nhan thu dọn đồ cùng túi xách của mình, liếc mắt nhìn Lưu Thuần, lạnh lùng nói: “Đương nhiên đẹp trai rồi, không phải cậu chưa từng thấy Đồng soái ca nhà mình, nó nghĩ tới mình là lẽ đương nhiên.”

Lưu Thuần trong nháy mắt nhớ tới gương mặt trắng nõn nà, thực sự tức chết cô, nhớ tới gương mặt đó cô liền muốn ôm hôn.

Đồng Nhan chạy xe đến trường mẫu giáo đón con, Đồng Đồng vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy xe của mẹ liền chạy tới, mở cửa xe bò vào, thắt dây an toàn, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy mẹ nhìn mình cười híp mắt, Đồng Đồng giật mình, sau đó bình tĩnh hỏi: “Nói đi, có chuyện gì mà vui như vậy?”

Đồng Nhan cười hi hi, cầm túi xách lên, lấy từ bên trong ra phong thư chứa đầy tiền “Đương nhiên, hình hôm qua chúng ta chụp đã được đăng, ha ha ha, con lập công lớn, hôm nay mẹ đưa con đi ăn một bữa thật là ngon.”

Đồng Đồng nhìn Đồng Nhan ôm chặt phong bì tiền, im lặng lắc đầu, liền biết là tiền thưởng, điều khiến Đồng Nhan vui như vậy ngoài tiền còn có cái gì.

Đồng Nhan liền lái xe đến một nhà hàng cao cấp, sau khi đậu xe, nhìn nhà hàng sang trọng bên ngoài khẽ than thở như đang nhớ tới chuyện cũ.

Đồng Đồng chớp chớp mắt, nhủ mày: “Mẹ khẳng định là ăn ở đây? Mẹ tính toán kỹ chưa, số tiền kia có đủ để chúng ta ăn ở đây không?”

Đồng Nhan trong nháy mắt tròn mắt, giận dữ nhìn con trai: “Con có thể đừng nói những lời phá hoại phong cảnh được không, cái miệng này giống ai không biết, lúc nào cũng có thể dội cho người khác một gáo nước lạnh.” Nói xong mở cửa bước xuống xe.

Vốn dĩ muốn trôi qua một ngày tốt đẹp, kết quả lại phát hiện một câu nói rất chí lý, cuối cùng Đồng Nhan cũng đã hiểu cái gọi là oan gia ngõ hẹp là như thế nào.

Hai mẹ con vừa mới gọi món, đưa mắt nhìn người hầu bàn rồi đi lại nghe thấy sau lưng truyền tới một giọng nói “Ai da, thật là trùng hợp.”

Đồng Nhan vừa nghe thấy tiếng “Ai da” kia liền biết là ai, không nhận được thờ dài, sao lại bị thảm như vậy chứ.

Quay đầu lại nhìn Đồng Chân đang bước tới, Đồng Nhan cười cười: “Lại gặp mặt, thật là không may.”

Đồng Chân nhủ mày cũng không tức giận, tự nhiên ngồi vào bàn Đồng Nhan, sau khi ngồi nói với Đồng Nhan: “Đúng là không may, sáu năm không gặp một chút tiến bộ cũng không có, hôm qua cô làm những gì chứ, còn dám nói thằng bé này là con Tiểu Thâm? Người ta căn bản cũng không biết cô.....Cô lại có thể mặt dày như vậy thật là làm mất mặt nhà họ Đồng.”

Đồng Nhan nghe vậy bật cười: “Ha ha, tôi mất thể diện sao? Chuyện ngày hôm qua có ai quan tâm chứ? Đoán chừng người cảm thấy mất thể diện chính là cô đi, cô hai à, dung nhan của cô cũng không tồi vậy tại sao lại thành một bà cô già chứ? Phụ nữ tới tuổi này không lo già đi, chuyện hôm qua tôi thấy hình như cô rất thích Tiểu Thâm, tôi thấy hay là thôi đi, cô cũng biết cô lớn tuổi như vậy nếu như lại bị một người đùa giỡn thì càng khó già đi, cô cảm thấy thế nào?” Đồng Nhan hỏi ngược lại Đồng Chân, bộ dáng không làm cô ta tức chết sẽ không bỏ qua.

Đồng Chân nghiêng răng nhìn Đồng Nhan, con tức trong lòng càng dâng cao “Cô cảm thấy bản thân rất tốt sao? Suy nghĩ một chút việc hôm qua cô làm xem còn có tiêu đề bài báo hôm nay, dám đùa giỡn Tiểu Thâm, tôi thấy cô cảm thấy bản thân sống thoải mái quá rồi đúng không, cho đến bây giờ chưa có ai động tới Tiểu Thâm mà có thể sống thoải mái cả.”

Dứt lời kẻ sát tai Đồng Nhan nhỏ giọng nói: “Cô cứ chờ xem, rồi cũng có một ngày cô sẽ phải đến cầu xin tôi, tôi sẽ chờ xem kịch hay.” Vừa nói mắt liền bóng dáng cao lớn đang từ cửa đi vào, nụ cười trên mặt Đồng Chân càng rạng rỡ hơn.

Đồng Nhan không thể chịu nổi những lời nói của người phụ nữ này, còn có mùi phấn son trên người cô ta, trong nháy mắt cả người nổi da gà, Đồng Nhan không chịu được đưa tay đẩy, không nhịn được đứng lên nhú mồm nói: “Cách xa tôi một chút.”

Đồng Nhan chỉ đẩy nhẹ một cái nhưng Đồng Chân lại ngồi không vững mà ngã trên mặt đất, Đồng Chân kêu to “Cứu mạng” Giọng cô ta ra vẻ yếu ớt, mỏng manh dễ vỡ.

Hai mẹ con Đồng Nhan nhất thời sững sờ, sau đó nổi da gà không chịu nổi.

Tiểu Thâm vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng kêu này liền nhìn về phía phát ra âm thanh, vừa đúng lúc thấy được một màn kia, Tiểu Thâm khẽ cười, rất tốt, gặp mặt mà chẳng tốn chút công sức nào.

Con mồi của hắn đã chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Vợ à, anh sai rồi.

Đồng Nhan đưa lưng về phía cửa nên không nhìn thấy Tiểu Thâm nhưng Đồng Đồng đã thấy, đôi mắt nhỏ vừa nhìn liền trừng lớn, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho mẹ mình nhưng lúc này Đồng Nhan đang chú ý tới Đồng Chân.

Đồng Chân kêu to làm cho cô không chịu nổi, không nhịn được đứng từ trên cao nhìn Đồng Chân, giọng nói có chút lạnh lùng: “Thật là đáng tiếc, cô nên đến trường học một chút cách tế như thế nào, vừa rồi cô quá là.....quá giả dối.”

Đồng Chân ngược nhìn cô, ánh mắt lại nhìn về phía bóng dáng ở ngoài cửa đang đi tới, đôi mắt khẽ sáng, sau đó từ từ đứng dậy nhìn Đồng Nhan cười cười: “Đồng Nhan, cô vẫn không thay đổi, sáu năm trước chính cô lêu lổng bên ngoài vác bụng bầu về, sáu năm sau cô quay lại, đem theo đứa bé không nói, ngược lại tính cách vẫn không thay đổi, chính cô tự làm, bây giờ ba không nhận cô lại trách tôi? Cô không cảm thấy bản thân thật kỳ quái sao? Bây giờ cô thiếu tiền muốn quay về tìm ba, lúc đầu khi phá hủy danh dự nhà họ Đồng sao cô không nghĩ tới hậu quả.”

Đồng Nhan nhìn bộ dáng Đồng Chân, im lặng tròn mắt: “Cô đang nói gì vậy? Nói những lời không hiểu được, tôi nói tôi thiếu tiền lúc nào, tôi thiếu tiền còn có thể đưa con trai đến đây ăn sao? Thật là hài hước!”

Kết quả cô vẫn chưa nói hết lời đột nhiên cảm thấy sau lưng có một áp lực lớn, Đồng Nhan nghi ngờ đảo mắt đúng lúc nhìn thấy Đồng Đồng kêu rên, dùng đôi tay che mặt mình giống như không đành lòng nhìn thấy gì đó.

Đồng Nhan chưa kịp phản ứng Tiểu Thâm ở đằng sau đột nhiên lên tiếng: “Tôi nói cô Đồng này, chúng ta lại gặp mặt, thật đúng là có duyên.”

Đồng Nhan sững sờ, mở to mắt lập tức hiểu nhìn Đồng Chân, vừa đúng lúc nhìn thấy Đồng Chân hả hê cười, cô hung hăng liếc mắt nhìn Đồng Chân, xoay người mặt lập tức cười như hoa, Tiểu Thâm nhìn nụ cười này chợt mắt hờn, nụ cười rất quen thuộc.

Mặc dù nụ cười này không có gì tốt nhưng vẫn rất quen thuộc.

Đồng Nhan cười rục rịch, giọng nói thanh thúy: “Anh Tiểu thật là có duyên, lại gặp mặt rồi, không phải anh rất bận sao, sao lại rảnh rỗi đi đến đây.”

Tiểu Thâm hí mắt nhìn Đồng Nhan, sau đó liếc mắt nhìn Đồng Đồng, không nhịn được cười, nhú mồm nói: “Bạn cũng phải ăn cơm chứ, vừa đúng lúc gặp nhau hay là cùng nhau ăn đi?”

Đồng Chân hí mắt cười nhìn Tiểu Thâm, Đồng Nhan nhìn cô ta sau đó cười, xin lỗi từ chối lời đề nghị của Tiểu Thâm: “Thật là xin lỗi, con tôi sợ người lạ.”

Tiểu Thâm ngoài cười nhưng trong không cười: “Hả? Sợ người lạ sao?” Sau đó nhìn Đồng Đồng, trực tiếp ngồi cạnh Đồng Đồng, đưa tay xoa đầu Đồng Đồng, cười cười nói: “Hôm qua còn gọi ba hôm nay thành người xa lạ rồi sao?” Sau đó nhìn Đồng Nhan, đôi mắt nhú lại, mở miệng nói: “Vợ à, con trai bị em làm hư rồi, sao lại trừng mắt với người lớn như vậy?”

Hai mẹ con Đồng Nhan cùng hoảng sợ, ăn ý liếc nhìn nhau, người đàn ông này rất khó đối phó.

Đồng Chân méo mặt, nụ cười vụt tắt không nén được giận, nhìn cảnh “một nhà ba người”, sau đó lại nhìn khuôn mặt thằng bé, rồi lại nhìn Tiểu Thâm, độ tương phản tương đối rõ rệt, há to miệng hít thở không khí, cô ta cảm thấy thế giới này sắp điên rồi.

Nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định cười nói: “Tiểu Thâm, đứa trẻ này....em gái em rõ ràng đã nói anh không phải là ba đứa trẻ, chuyện này.....Ha ha, chuyện gì đang xảy ra?” Đồng Chân biết Tiểu Thâm sẽ không nhận con người khác là con mình, hẳn xuất thân trong gia đình danh giá như vậy làm sao có thể có con hoang!

Vậy mà Tiểu Thâm nhú mày, sờ đầu Đồng Đồng, sau đó nghiêng người nhìn Đồng Chân, vẻ mặt thành thật nói: “Không sai, thằng bé là con tôi, lúc trước tôi chọc giận mẹ thằng bé nên cô ấy ôm con đi, tôi đã tìm sáu năm, sáu năm này tôi....” Nói xong mặt ai oán nhìn Đồng Nhan, ra vẻ đáng thương nói: “Vợ à, anh sai rồi, đừng rời xa anh.” Nói xong nắm vạt áo Đồng Nhan.

Đồng Nhan kinh hãi, mắt mở to, thấy người đàn ông này muốn nhéo cô, lập tức lùi về sau, lắp bắp nói: “Anh.....anh anh.....anh nói lung tung gì đó?”

Đồng Đồng nhú mày, xong đời, người đàn ông này tìm được điểm yếu của Đồng Nhan rồi.

Tiểu Thâm làm ra vẻ đáng thương nhưng đôi mắt rực sáng, rốt cuộc tìm được điểm yếu của cô rồi, cèm cô lần này làm sao đấu với tôi, không phải cô rất phách lối sao? Không phải cô rất biết diễn sao? Tôi có thể diễn với cô, tôi sẽ khiến cô nói không nên lời.

Đôi mắt nhú lại, làm bộ như sắp khóc, lại cao giọng nói: “Vợ à, anh sai rồi, em ăn cơm với anh đi.”

Đồng Nhan sợ hãi mở to mắt, cơ thể từ từ lùi về sau, cuối cùng lui vào sát vách bàn, cơ thể bất động.

Đồng Đồng thấy đáng vẻ hoang mang của Đồng Nhan liền biết bây giờ đầu óc u mê rồi, trời mới biết, đời này điểm yếu lớn nhất của Đồng Nhan chính là cái này, chỉ cần có đàn ông tự động đến cửa Đồng Nhan liền cả lăm, đầu óc u mê, không còn là đáng vẻ khôn ngoan như bình thường.

Lườm người đàn ông đang ngồi bên cạnh, Đồng Đồng khinh thường, lạnh lùng hỏi một câu: “Ba muốn anh một bữa cơm sao?”

Tiểu Thâm nghe thấy giọng thằng bé, trong lòng hoảng sợ, quá mức bình tĩnh, thằng bé này lại khôn ngoan như vậy, quay đầu lại nhìn sau đó bối rối gật đầu, tiếp tục diễn: “Ba biết sai rồi, bảo bối, con hãy tha lỗi cho ba đi.”

Còn bảo bối nữa chứ? Đồng Đồng bủ môi khinh thường, ông chú này sợ ngay cả tên hai mẹ con cậu cũng không biết đấy chứ?

Chớp mắt nhìn Đồng Chân, đưa ngón tay múp míp của mình chỉ cô ta nói: “Ba có thể ở lại, cô ta cũng phải ở lại.”

Vốn dĩ Đồng Chân muốn đi nhưng bây giờ không rõ tình huống là thế nào, thằng bé này nhất định là con Tiểu Thâm, đang định ôm trái tim bị thương rồi đi, vậy mà bàn tay nhỏ bé của Đồng Đồng lại chỉ vào cô ta, nhất định phải ngồi ở đây, nhìn cái gia đình này, Đồng Chân thực sự không chịu được.

Tiểu Thâm hơn hớn “Được.” Sau đó búng ngón tay kêu bồi bàn “Phục vụ”

Đồng Nhan đã hoàn hồn, ngồi xuống cạnh bảo bối, giận dữ nhìn chằm chằm Tiểu Thâm, vậy thì ăn chết hán!

Đồng Nhan cao ngạo, tùy ý gọi món: “Chúng tôi muốn món này, món này, còn có món này.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tuổi tác giống như đứa trẻ.

Đối mặt với hành động của Đồng Nhan, Tiểu Thâm thích thú cười “Được, vợ yêu, hôm nay em muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.” Nói xong cười đến nỗi mắt sắp híp lại.

Đồng Chân cảm giác sau khi ăn xong bữa cơm này cô ta sẽ phải vào bệnh viện, người đàn ông này hai ngày trước cô ta còn muốn quyến rũ bây giờ lại trở thành chồng của Đồng Nhan hơn nữa còn có thể một đứa con.

Sắc mặt Đồng Chân ngày càng khó coi, nhìn không được nữa liền đứng dậy áy náy nói: “Thật xin lỗi, tôi cảm thấy không khỏe lắm, tôi đi trước.” Nói xong cũng không để ý sẽ làm Tiểu Thâm mất hứng cảm túi xách rồi đi.

Tiểu Thâm mắt híp nhìn bóng lưng Đồng Chân “Đi rồi, thật đáng tiếc, nhiều món ăn như vậy mà không ăn thật là tiếc.” Sau đó cười híp mắt nhìn Đồng Nhan: “Vợ à, em thấy có đúng không?”

Đồng Nhan tròn mắt, lườm hán, không còn hơi sức hỏi: “Bây giờ người cũng đã đi rồi, anh Tiểu còn muốn chơi trò gì?”

Tiểu Thâm làm ra vẻ thần bí lấy tay che miệng Đồng Nhan: “Vợ à, đừng nôn nóng thế chứ?”

Suốt bữa ăn, Tiểu Thâm luôn cười, lại nhìn Đồng Nhan, chiếc đĩa trước mặt cô thỉnh thoảng phát ra tiếng va đập chói tai, Tiểu Thâm nghe thấy lại cảm thấy lạnh lẽo, có một vài người chính là như vậy, nghe thấy tiếng kim loại va chạm trên người sẽ có cảm giác lạnh lẽo, Tiểu Thâm chính là người thứ nhất.

Mà Đồng Nhan chính là người thứ hai, một lớn một nhỏ chịu không được lúc ăn luôn nghiêng răng, như vậy sẽ khiến bọn họ cảm thấy bất an mình.

Nhưng hôm nay Đồng Nhan tức giận, hai người cảm thấy không chịu được nhưng đều cố gắng chịu đựng.

Ăn xong miếng bò bít-tết cuối cùng, rốt cuộc Đồng Nhan không nhịn được, ném dao nĩa trong tay xuống, đập bàn nhìn Tiểu Thâm: “Đại thiếu gia, rốt cuộc đến khi nào thì anh mới có thể biến rời khỏi tầm mắt tôi?”

Tiểu Thâm dừng động tác cắt thịt bò, cười híp mắt nhìn Đồng Nhan: “Sao vậy vợ yêu, sao lại muốn đuổi anh đi?”

Đồng Nhan hít sâu, trừng to mắt nhìn hắn, cảnh cáo: “Không được gọi tôi là vợ nữa!”

Tiểu Thâm giơ tay đầu hàng, buông dao nĩa trong tay ra, gật đầu nói: “Ok ok, anh hiểu rồi, vợ à đừng nóng, anh sẽ đi, ok? Ngăn vạ lần đừng tức giận không tốt cho sức khỏe.”

Tiểu Thâm xấu bụng cười nói với Đồng Nhan, sau đó quay về phía thằng bé ngồi cạnh mình, nháy mắt: “Bảo bối, ba đi trước.” Nói xong cũng không nhìn liền nhấc chân rời đi.

Đồng Nhan nóng nảy kêu: “Mẹ.....”

Đồng Nhan cắt ngang lời cậu: “Ăn cơm.”

Đồng Nhan thấy lúc Tiểu Thâm đi ra đến cửa còn đặc ý quay đầu cười với cậu, sau đó liền không thấy bóng dáng đâu nữa, trong nháy mắt Đồng Nhan ỉu xiu, vừa chậm rãi cầm dao nĩa cắt bít-tết, vừa chậm rãi nói: “Con muốn nói chứ đó không có tính tiền.”

Đồng Nhan đang uống nước liền bị sặc, phun một ngụm nước ra không ngừng ho, thật vất vả mới thở được: “Con vừa nói gì?”

Đồng Nhan chớp chớp mắt vô tội nói: “Con nói, chứ đó không có tính tiền, như vậy bữa cơm này.....” Đồng Nhan không nói hết câu mà làm mặt “mẹ hiểu rồi chứ” nhìn mẹ mình.

Lúc Đồng Nhan một tay cầm ví tiền một tay dắt Đồng Nhan đi ra cửa, biểu hiện trên mặt cô có thể dọa chết người!

Tiền thưởng của cô đối với bữa cơm này chẳng những không đủ, ngược lại cô còn phải bỏ thêm rất nhiều tiền, vừa đi vừa nguyên rủa: “Người đàn ông thối tha, đừng để tôi gặp lại anh, nếu không, tôi thấy anh một lần liền xé xác anh một lần, để xem anh còn là người mưu mô trên thương trường nữa hay không.”

Đồng Nhan ngoan ngoãn đi theo ở phía sau, thật ra thì cậu muốn nói, những món ăn đó đều là mẹ gọi, nhưng bây giờ mẹ tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng nên không muốn chọc giận mẹ.

Sau khi chiếc xe màu trắng của Đồng Nhan rời đi thì ở trong chiếc xe màu đen ở phía bên kia đường, Tiểu Thâm cười rất thỏa mãn, nhìn bộ dáng tức giận của Đồng Nhan, không phải cô có rất nhiều tiền sao? Chắc sẽ không thiếu tiền bữa cơm này.

Đang vui mừng thì ông Tiểu gọi điện thoại tới, Tiểu Thâm vừa nhìn thấy tên ông nội trên điện thoại, gương mặt đang hớn hở trong nháy mắt trở nên khó coi vô cùng, ông nội này.....

Nghe điện thoại, nụ cười sáng lạn: “Ông nội!”

Đầu dây bên kia ông Tiểu trầm trầm trả lời: “Ừ, cháu đang ở đâu?”

Tiểu Thâm nhìn xung quanh, cười tươi như hoa: “Ông nội, cháu đang ở trong phòng làm việc.” Lúc này vừa đúng có một chiếc xe đi qua, tiếng xe xuyên qua cửa xe lọt vào tai ông Tiểu.

“Cháu ít lừa ông đi, cả ngày chỉ biết lêu lổng ở ngoài có gì tốt, cháu nói xem cháu bao nhiêu tuổi rồi, đến lúc kết hôn rồi!”

Tiểu Thâm nhú mày, lại nữa rồi.

Lập tức cười nói: “Hi hi, ông nội, cháu trai không già, tuổi tác giống như đứa trẻ, hi hi.”

Bên kia ông Tiểu cất giọng không vui: “Tên nhóc xấu xa, còn không lo tính toán đi, ông hỏi cháu, hai mẹ con hôm qua ở buổi tiệc có phải là cháu.....” Kết quả ông Tiểu còn chưa nói hết câu Tiểu Thâm liền hoảng sợ: “Ông nội, hai mẹ con họ thật quá đáng, hôm qua dám chạy đến phá rối, thật buồn cười, chưa từng thấy ai tự dưng ôm con đến gọi cháu là ba, ông nội cháu nhất định sẽ bắt được người phụ nữ này, đến lúc đó cho ông xả giận, hôm qua cô ta đến phá rối không làm ông tức giận chứ?”

Nói đến cái miệng của Tiểu Thâm thì người chết cũng có thể sống lại, hơn nữa còn cọt nhả, da mặt dày, chính là thiên hạ vô địch.

Ông Tiểu nghe thấy thật không hiểu, chẳng lẽ hai mẹ con họ thật sự đến phá rối sao? Nhưng nghĩ đến bộ dáng thẳng thớm kia giống y đúc lúc Tiểu Thâm còn nhỏ, sẽ không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

Ông cụ nghĩ mặc kệ thế nào cũng phải điều tra một chút, nếu quả thật là con cháu nhà họ Tiểu vậy thì không thể để lưu lạc bên ngoài.

Tiểu Thâm thấy ông nội mình im lặng, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nói: “Ông nội, nếu không có việc gì cháu cúp máy trước, bạn cháu vẫn đang chờ.”

Ông Tiểu thở dài: “Cháu nha, lúc nào thì mới có thể đứng đắn một chút, sắp ba mươi tuổi rồi....”

Ông Tiểu còn chưa nói hết câu Tiểu Thâm đã khề rên: “Ông nội, năm nay cháu mới hai mươi bảy tuổi, giống như một đứa trẻ.”

Bên kia ông Tiểu không nhịn được cười: “Đúng vậy, cháu không những giống một đứa trẻ, khuôn mặt còn đẹp hơn cả hoa, thật là đẹp.” Nói xong cũng buồn cười cúp điện thoại.

Tiểu Thâm nghe xong thầm than, ai cũng biết điều cấm kỵ nhất của Tiểu Thâm là nói về vẻ ngoài xinh đẹp của hắn, một câu cũng không được phép nói.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị theo dõi.

Gần đây Lưu Thuần có chút hoảng sợ, tại sao chứ? Bởi vì gần đây Đồng Nhan điên cuồng nhận nhiệm vụ, mặc kệ nguy hiểm hay không, chỉ cần có tiền thưởng liền trực tiếp nhận.

Nhìn Đồng Nhan thời gian này phần khích nhận nhiệm vụ, các đồng nghiệp trong tòa soạn đều toát mồ hôi vì cô, nhìn dáng người nhỏ ốm, sao lại có thể làm được nhiều chuyện lớn vậy.

Đồng Nhan vừa nhận nhiệm vụ từ trong phòng tổng biên đi ra, cầm chìa khóa xe muốn đi, kết quả bị Lưu Thuần ngăn cản, Lưu Thuần tối sầm mặt nhìn Đồng Nhan, trịnh trọng nói: “Có chuyện gì sao, có phải cậu thiếu tiền không, nếu thiếu tiền thì nói với mình, sao lại cố sống cố chết nhận nhiệm vụ như vậy, không phải cậu không biết những nhiệm vụ này đều rất nguy hiểm?”

“Mình đương nhiên biết nguy hiểm nhưng mình có năng lực tự bảo vệ bản thân, đừng lo lắng.” Đồng Nhan nói xong rồi đi.

Lưu Thuần thấy bộ dáng cô như không để ý, càng thêm tức giận, vừa đi tới kéo áo cô vừa la to: “Cậu điên rồi sao? Biết nguy hiểm còn muốn đi, cậu không nghĩ tới Đồng Đồng sao, cậu làm mẹ như vậy sao?” Lưu Thuần cảm thấy sắp bị cô làm cho phát điên, có con rồi nếu như ở bên ngoài không cẩn thận xảy ra chuyện thì phải làm sao.

Đồng Nhan vô tội nháy mắt “Chuyện này đã được Đồng Đồng đồng ý.”

Lưu Thuần lập tức ngậy ngậy người, còn chưa kịp phản ứng Đồng Nhan đã không thấy bóng dáng.

Về chuyện Đồng Đồng đồng ý, hiểu mẹ không ai hết bằng con, hôm đó sau khi ăn cơm với Tiểu Thâm, dĩ nhiên muốn tìm cơ hội xả giận mà cách thức của Đồng Nhan chính là xâm nhập những nơi nguy hiểm, báo cáo các loại chuyện xấu. Đồng Đồng tất nhiên sợ mẹ mình gặp nguy hiểm nhưng bản lĩnh Đồng Nhan không tệ. Đai đen Taekwondo là uống phí công sức luyện tập sao? Hơn nữa Đồng Đồng cho mẹ một vũ khí tự vệ nho nhỏ chính là đồng hồ đeo tay kia, bên trong có kim tiêm thuốc mê, nếu gặp nguy hiểm cũng có thể tạo cơ hội cho mẹ chạy thoát thân.

Hơn nữa Đồng Nhan đã có năm năm kinh nghiệm làm phóng viên sẽ không có gì nguy hiểm, đối với phóng viên khi làm việc lâu như vậy đối với nguy hiểm tương đối nhạy bén, một khi phát hiện có gì đó không đúng Đồng Nhan sẽ chạy lấy người trước. Không thể không nói, Đồng Đồng tin tưởng mẹ mình, điểm này khiến Đồng Nhan rất cảm động.

Gần đây Đồng Đồng cũng nhận ra có gì đó không đúng, tại sao cảm giác lúc đi học luôn có người đi theo cậu?

Buổi sáng sau khi mẹ đi làm Đồng Đồng cũng đeo cặp đi học, ngay chỗ khúc cua lại không thấy người đâu, người đàn ông mặc áo phục màu đen sừng sờ, mắt tìm chung quanh, người đâu rồi?

Đồng Đồng trốn trong góc tường lên quan sát.

Đồng Đồng trốn trong góc tường lên quan sát người này, lần này chắc chắn là người đàn ông đó theo dõi cậu.

Người đàn ông tìm chung quanh không thấy liền lấy điện thoại báo cáo: “Không thấy thằng bé đâu, tới khúc cua đột nhiên không thấy đâu nữa.”

Không biết đầu dây bên kia nói gì, người đàn ông này cung kính gật đầu: “Vâng”, cúp điện thoại lại nhìn chung quanh một vòng sau đó lái xe đi.

Đồng Đồng từ trong góc đi ra, cẩn thận đề phòng, đôi mắt híp lại như đang suy tư gì đó.

Lúc Đồng Nhan cầm chìa khóa đến bãi đỗ xe cũng thấy có hai người đi theo cô, mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, lạnh lùng quát: “Đi ra.”

Phía sau Đồng Nhan, hai người đàn ông đeo kính xuất hiện, Đồng Nhan xoay người nhìn những người đó, mắt tràn đầy đề phòng: “Các người là ai, ai phái các người tới?”

Một người đàn ông trong đó nói: “Cô chủ, ông chủ nói chúng tôi đến đón cô về nhà.”

Đồng Nhan cười lạnh: “Về nhà? Tại sao?”

Người đàn ông trả lời: “Ông chủ nói, thời tiết lạnh cụ ông thân thể cũng càng ngày càng yếu, cô chủ nên về nhà thăm một chút.”

Đồng Nhan nghe vậy nhíu mày nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng: “Ông nội thế nào?” Người đàn ông cung kính: “Cô chủ vẫn biết cơ thể cụ ông vẫn không tốt lắm, bây giờ thời tiết lạnh thì càng không tốt.”

Đồng Nhan nhớ tới ông nội, ông nội thương cô nhất, lúc cô phát hiện sức khỏe ông không tốt cũng là lúc cô rời khỏi nhà sáu năm, Đồng Nhan mông lung nghĩ lại chuyện lúc trước, ngẩng đầu nhìn hai người trước mặt: “Tôi biết rồi, tôi sẽ về nhưng hôm nay tôi còn có việc, không thể đi, hai người quay về báo cáo đi.” Nói xong muốn rời đi.

Hai người phía sau liếc nhìn nhau, hai người cùng ra chiều, một người vừa đánh tới Đồng Nhan liền nghiêng người tránh sau đó đá người đó một cái ngay giữa ngực người đó, sau đó giờ nắm đấm trực tiếp đấm vào mũi người còn lại.

Hai người này vốn dĩ theo lệnh đưa người về, dù ra tay cũng không dám mạnh tay nhưng bản lĩnh của cô chủ sao lại tốt như vậy?

Thừa dịp hai người ngất ngẫn, Đồng Nhan chạy như điên, vừa ngồi vào xe khóa cửa hai người kia đã chạy đến, đập cửa xe kêu: “Cô chủ, cô chủ.”

Đồng Nhan nổ máy nhanh nhất có thể, đạp ga, xe lập tức chạy ra ngoài. Hai người đàn ông nhìn chiếc xe chạy đi, tức giận nghiêng rằng, sau đó nhanh chóng chui vào xe, với tốc độ nhanh nhất đuổi theo Đồng Nhan.

Đồng Nhan luôn lách trong dòng xe, bây giờ là chín giờ, tuy không phải giờ cao điểm nhưng vẫn có rất nhiều xe, Đồng Nhan lợi dụng điểm này khiến chiếc Porsche đằng sau có chạy nhanh thế nào cũng không thể đuổi kịp.

Đồng Nhan lượn lờ quanh thành phố hai vòng mới có thể cắt đuôi hai người kia, xe chậm rãi dừng ở ven đường, Đồng Nhan gỡ tóc, trong lòng suy nghĩ, buổi tối tan làm phải đưa con trai đến nhà Lưu Thuận ở mấy ngày.

Đồng Thiên Bác bây giờ lại muốn tìm mọi cách đưa cô về.

Thật là một người kỳ quái ngược lại hoàn toàn với năm đó, không đuổi cô ra khỏi nhà không bỏ qua. Đột nhiên trên đường xuất hiện bóng dáng một người, Đồng Nhan hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng móc tấm hình trong túi xách ra, so sánh một lúc, thật vui mừng, đây không phải là nhiệm vụ tổng biên mới giao cho cô sao?

Theo như tin đồn thì người này rất thần bí, người bình thường rất khó có thể gặp, Đồng Nhan suy nghĩ một chút tên người này, gọi là gì nhỉ? Hình như họ Nghiêm, Nghiêm gì chứ?

Đồng Nhan lắc lắc đầu, thôi được rồi, tổng biên giao nhiệm vụ này cho cô với thời hạn là một tuần, thật là may mắn, ngày đầu tiên ra cửa đã gặp được.

Nghiêm Qua đeo đôi mắt kính to chui vào chiếc xe thể thao, nổ máy xe chạy tới nơi cần đến, Đồng Nhan cẩn thận cách xa anh ta hai trăm mét đi theo, tốc độ này có chút khó khăn, lại nghĩ đến xe của người ta tính năng rất mạnh, chiếc xe cũ của cô có thể đi theo cũng không dễ dàng gì.

Sau khi xe dừng lại Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn, mặt không thể giải thích được, ban ngày vào quán bar sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ma cao một thước, Đạo cao một trượng.

Về anh chàng này, Đồng Nhan không biết nhiều chỉ nghe nói, mặt tối anh ta nắm một thế lực xã hội đen, mặt sáng thế lực nhà họ Nghiêm cũng không nhỏ, cho nên anh chàng này lẩn lộn lẩn lộn cả trong tối và ngoài sáng.

“Dạ Mị” nổi tiếng là khu vui chơi giải trí sang trọng nhất thành phố A, khách ra vào đều là khách VIP, Đồng Nhan ngồi trong xe không bước ra, nhíu mày

nghĩ kè, bây giờ người kia đang ở trong, cô lại trơ mắt không vào được, tiền thưởng này làm sao lấy.

Dù là ban ngày nhưng người ra vào chỗ này vẫn rất nhiều, có thể tưởng tượng thời gian hoạt động buổi tối rầm rộ như thế nào.

Nghiêm Qua nở nụ cười đi vào, Tiểu Thâm đang ôm một người phụ nữ, thấy dáng vẻ cười như không cười của Nghiêm Qua thì khẽ nhủ mày, đưa chân đá hấn, hài hước nói: “Haiz, tôi nói, thân là em rể nhìn anh rể tối như vậy không kỳ quái sao?”

Vừa mới dứt lời, khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Diễm thoáng nhìn, Tiểu Thâm liên cười, khó có thể thấy dáng vẻ lạnh lùng như vậy của Lãnh Diễm, nghĩ tới Lãnh Diễm cả đời làm đại ca nhưng bây giờ bởi vì cưới một người phụ nữ mà trở thành người nhỏ nhất trong nhà họ Nghiêm, nên cười nhạo anh ta.

Đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Diễm quét qua, động tác ưu nhã cầm ly rượu đỏ trước bàn từ từ thưởng thức, giọng nói không lo lắng nói: “Tiểu Thâm, ông Tiểu mới gọi cho tôi, nói là xuất hiện một đứa trẻ giống y như cậu.....”

Vốn dĩ Tiểu Thâm to miệng đột nhiên liền cứng lại, trong đầu đột nhiên thoáng hiện bộ dáng cười của thằng bé, nghĩ đến khuôn mặt quen thuộc kia, Tiểu Thâm như bị điện giật dưng sức lắc đầu, nở nụ cười nhìn Nghiêm Qua: “Ha ha, Lãnh đại gia, khi nào thì cậu kết hôn với Hi Hi?”

Nghiêm Qua nhìn hai người anh em anh tới tôi đi, im lặng lắc đầu, ngồi bên cạnh Lãnh Diễm rót cho mình ly rượu từ từ uống, Tiểu Thâm thấy khóe miệng Lãnh Diễm giật giật, xem bộ dáng này là đâm trúng điểm yếu của anh ta rồi, cười híp mắt nghiêng đầu nhìn Nghiêm Qua, thông minh hỏi sang chuyện khác.

“Tôi nói Nghiêm Qua cậu, cậu làm gì mà không có việc gì lại có bộ dáng cười như vậy, giống như mèo trộm thịt.” Dứt lời hai mắt tỏa sáng, giống như thật sự nghĩ tới điều gì đó, mờ ám nhìn Nghiêm Qua: “Hay là, cậu thật sự mới vừa.....! Ha Ha.....!” Nửa câu sau không nói híp mắt nhìn Nghiêm Qua cười.

Nghiêm Qua ôn nhu cười, uống một ngụm rượu, chân bắt chéo nhìn Tiểu Thâm: “A vừa mới phát hiện một vấn đề thú vị không nhận được cười.”

Tiểu Thâm nhìn Lãnh Diễm, khuôn mặt Lãnh Diễm vẫn đang lạnh lùng, hiển nhiên là vẫn đang tức giận với vấn đề mà hấn mới hỏi, nghiêng đầu nhìn Nghiêm Qua, mắt tiếp tục nhíu lại “Vấn đề thú vị gì?”

Nghiêm Qua buông ly rượu trong tay “Vừa phát hiện có một phóng viên nữ rất lợi hại, theo đuôi tôi, tôi đi thật lâu nhưng vẫn không thể cắt đuôi được.” Nhớ tới chiếc xe cũ kia, Nghiêm Qua không nhận được cười, một chiếc xe cũ như vậy vẫn có thể theo sát hấn ta như vậy, tài lái xe của người phụ nữ này cũng không tệ lắm.

Tiểu Thâm vừa nghe là phóng viên nữ, nở nụ cười trên mặt cứng đờ, lời còn chưa nói ra giọng nói lạnh như băng của Lãnh Diễm đã vang lên: “Cậu lại dẫn phóng viên tới?” Mấy người bọn họ hội tụ ở đây chưa bao giờ cho phép xuất hiện phóng viên, đối với thân phận của bọn họ ở thành phố A mà nói giống như một người thần bí, bọn họ vẫn luôn ít xuất hiện, nên mọi người không biết bọn họ thực sự là ai, tối thiểu không để cho người dân thành phố A biết, giới thượng lưu càng nên ít biết hơn.

Tiểu Thâm méo mặt, nhìn Nghiêm Qua bắt đầu dĩ nhiên vai “Đúng vậy, cậu đưa phóng viên tới là cậu không đúng.”

Nghiêm Qua cười cười nhìn Tiểu Thâm nói: “Nếu như mọi người đều có thể tùy tiện vào “Dạ Mỹ”, vậy cậu làm ông chủ không phải là vô dụng sao?”

Tiểu Thâm nghe vậy sững sờ, trề môi, suy nghĩ một chút gật đầu, rất đồng ý nói: “Cũng đúng.” Hấn là ông chủ của “Dạ Mỹ”, các biện pháp bảo vệ rất hoàn mỹ, phóng viên không vào được, điều này cũng không thể trách hấn, cái này gọi là ma cao một thước đạo cao một trượng. Thế nhưng khi Đồng Nhan xuất hiện ở khu giải trí này thật đúng với những lời này của Tiểu Thâm, chỉ là rốt cuộc ai là ma, ai là đạo không ai biết.

Đồng Nhan theo ống thoát nước bò lên vào bằng cửa sau, vừa chỉnh lại quần áo vừa cười, được mệnh danh là khu giải trí có độ bảo vệ bậc nhất thành phố A chẳng qua cũng chỉ như thế.

Trong ánh đèn mờ nhạt ở hành lang, Đồng Nhan tùy ý đi, thấy mấy phòng bên ngoài đều có người đứng canh, Đồng Nhan đảo mắt nhìn một vòng.

Bên trong, Tiểu Thâm nhìn Nghiêm Qua “Hóa đơn đó có vấn đề gì, không phải lúc trước đã nói rồi sao, món hàng kia cuối cùng sẽ là của tôi, tại sao cuối cùng lại rơi vào tay nhà họ Trình, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Nghiêm Qua nhìn Tiểu Thâm, khẽ mỉm cười: “Cậu Tiểu, chuyện cậu muốn biết tôi cũng muốn biết, làm ăn lâu như vậy thật là chưa từng bị ai lừa gạt như vậy, tôi đã nghe ngóng, loại hàng này không chỉ của cả nhà bọn họ, nhà họ Đồng cũng có một phần.”

Tiểu Thâm nhíu mày, cả người dựa vào ghế salon, mắt nhìn Nghiêm Qua, bỗng rồi một lúc sau đó hỏi: “Nhà họ Đồng? Nhà họ Đồng nào?”

Nghiêm Qua cười cười: “Ha ha, không thể nào, Tiểu Thâm lại không biết nhà họ Đồng? Hai ngày trước tôi nghe nói, cậu cùng với cô con gái bị đuổi khỏi nhà họ Đồng kia ngay cả con cũng đã có, nghe nói thằng bé kia giống cậu như đúc, phải nói đi truyền thật là kỳ diệu.”

Bên kia Lãnh Diễm nghe vậy khóe miệng khẽ nhếch “Đúng vậy, con trai Tiểu Thâm tất nhiên là khuynh quốc khuynh thành.”

Nghiêm Qua nghe xong thật sự không nhận được, thiếu chút nữa ho sặc sụa, khuynh quốc khuynh thành? Ha ha, em rể tương lai này miệng cũng tương đối ác.

Tiểu Thâm tối sầm mặt, không nhận được cắn răng: “Ai nói thằng bé đó là con tôi, đấy là người phụ nữ kia muốn thoát thân nên gán cho tôi, không biết

tình huống thực tế thì đừng nói lung tung!”

Nghiêm Qua bĩu môi, liếc mắt nhìn Lãnh Diễm, cười không ta tiếng, lúc sắc mặt ba người đang đặc sắc, cửa phòng mở ra, một nữ phục vụ dáng người nhỏ nhắn bê khay đi vào, phía trên mà một chai Laffey lâu đời của Tiểu Thâm, người phụ nữ cúi đầu, mái tóc che lại nửa khuôn mặt, chỉ có thể nhìn rõ một đôi mắt to trong veo như nước.

Đồng Nhan bê khay đi vào, mắt cẩn thận quét một vòng, vừa đúng lúc nhìn thấy Tiểu Thâm ngồi trong góc, đôi mắt hơi nhú lại, tim đập thành thịch, sao lại xui xẻo như vậy chứ, tại sao cô làm chuyện gì cũng đều đụng phải Tiểu Thâm?

Hai người bọn họ nhất định là khắc tinh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chụp lén bị bắt.

Tiểu Thâm cũng không nhìn người phục vụ bởi vì hắn tự tin mọi người trong quán đều là người của hắn rất an toàn, thật sự không nghĩ đến là phóng viên, người ngoài muốn vào sao? Không có cửa đâu.

Sự tập trung của Tiểu Thâm đều dồn vào chai Laffey, vừa nhìn thấy chai rượu, Tiểu Thâm vui vẻ kêu: “Aha, Đây chính là chai rượu mà tôi nói với hai cậu, tốn hết của tôi bao nhiêu tiền, mua được cũng không dễ dàng.” Trực tiếp lấy ôm vào ngực, mặt mày hớn hở nhìn Nghiêm Qua: “Ha ha, tôi nhớ cậu cũng muốn có chai rượu này đúng không, cuối cùng vẫn rơi vào tay tôi, ha ha.”

Nghe tiếng cười chói tai của Tiểu Thâm, Đồng Nhan không nhịn được hơi nhú mày, cúi đầu rót rượu cho ba người, chiếc nhẫn trên tay khẽ động, mắt thường không thể nhìn ra chỉ có Đồng Nhan đeo nó trên tay mới có thể phán đoán chiếc camera mini này có đang hoạt động hay không.

Đồng Nhan có chút lo lắng, Tiểu Thâm đã từng thấy chiếc nhẫn này, khi rót rượu cho Tiểu Thâm cô liền đổi sang tay kia.

Nghiêm Qua cúi đầu nhìn ly rượu, mắt thoáng nhìn vừa đúng lúc thấy được đôi tay rót rượu, mắt khẽ híp, đôi tay thon dài trắng nõn là đôi tay đẹp nhất mà hắn ta thấy, Nghiêm Qua khẽ nhếch miệng, theo cánh tay Đồng Nhan nhìn lên trên, lúc thấy mái tóc che nửa khuôn mặt liền cau mày nhưng nhìn đôi mắt to long lanh kia thì hắn ta cảm thấy người phụ nữ này rất thú vị.

Động tác uống rượu của Lãnh Diễm dừng lại, liếc mắt nhìn Nghiêm Qua đang hứng thú nhìn nữ phục vụ đang cúi đầu rót rượu, không nhịn được liền cười: “Thế nào, hứng thú sao?”

Tiểu Thâm nghe thấy lời này cũng ngẩng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của Nghiêm Qua liền hiểu, liền to miệng: “Ồ ồ ô, hóa ra là như vậy, ha ha.”

Nói xong đôi mắt đảo diên liếc nhìn người phụ vụ cùng Nghiêm Qua mấy vòng, nhìn tới nhìn lui ba vòng đột nhiên thoáng hiện bóng dáng của một người phụ nữ khác, Tiểu Thâm nghi ngờ nhú mày, cổ trở nên cứng ngắc, nghiêng đầu nhìn nữ phục vụ “Ah, Không phải lúc trước chúng ta đã gặp qua sao?”

Đồng Nhan vừa nghe lời này tim đập liên hồi như muốn nhảy ra ngoài nhưng nghe câu nói này thật là nhảm, nhìn thấy người phụ nữ nào cũng đều nói như vậy không có gì mới.

Ngay sau đó lại nhú mày ảo não, xong đời, làm sao bây giờ?” Chẳng lẽ cô lại phải bỏ lỡ tiêu đề trang đầu của tờ báo ngày mai?

Ngược lại Nghiêm Qua sau khi nghe thấy Tiểu Thâm nói lại cười, vỗ bả vai Tiểu Thâm: “Người anh em, chẳng lẽ cậu có nhiều phụ nữ như vậy đều là bằng cách này sao? Chiêu này thật có tác dụng, hôm nào tôi cũng phải thử một chút.”

Tiểu Thâm lườm Nghiêm Qua, mặt không vui, đưa tay phui phui tay Nghiêm Qua: “Đi đi đi, cậu nói cứ như đang hoài nghi thủ đoạn tình trường của bản thân.” Nói xong tiếp tục nhìn nữ phục vụ, sờ cằm nói: “Chỉ là thật sự nhìn rất quen.”

Đồng Nhan vội vàng cúi người, thô giọng nói: “Tôi làm ở đây đã lâu có thể do ông chủ Tiểu đến nhiều lần nên có chút quen mắt, nếu không có gì khác vậy tôi đi ra ngoài trước, có việc xin cứ gọi tôi.”

Đồng Nhan nói xong muốn rời đi, Tiểu Thâm liền nghĩ cũng đúng, nhân viên trong quán hắn đương nhiên gặp nhiều, sau đó gật đầu, vung tay: “Đi ra ngoài đi.”

Đôi mắt Đồng Nhan lóe sáng, khoe miệng không nhịn được nở nụ cười hả hê, trong lúc đóng cửa phòng, Đồng Nhan theo thói quen lắc lắc đầu, hiện ra đôi mắt thông minh, tràn đầy hài lòng.

Vừa đúng lúc Nghiêm Qua ngồi đối diện cửa ngẩng đầu liền thấy, trong đầu chợt nhớ tới nữ phóng viên vừa đuổi theo, Nghiêm Qua đập tay lên bàn khiến Tiểu Thâm sửng sốt.

“Cậu làm gì vậy?” Hù chết hấn, lẳng phí một ngụm rượu.

Nghiêm Qua chỉ vào cánh cửa đã đóng chặt nói: “Người phụ nữ kia căn bản không phải nhân viên trong quán cậu, cô ta chính là phóng viên vừa theo dõi tôi.”

Tiểu Thâm vừa nghe phóng viên, mắt liền trừng lớn, đập bàn lớn tiếng kêu: “Cái gì, phóng viên? Phóng viên lại dám vào đây? Không muốn sống nữa sao!” Nói xong sải bước đuổi theo.

Thủ hạ ngoài cửa vừa nhìn thấy bộ dáng ông chủ vội vàng chạy, lại có chút tức giận, Tiểu Thâm kéo một người phục vụ hỏi: “Người phụ nữ kia đâu? Nhanh đưa cô ta quay về đây cho tôi, nhanh đi, nếu không tìm được các người cũng đừng nghĩ quay lại.”

Những người đó vừa nghe liền không biết là chuyện gì xảy ra. Nhanh chóng đi tìm người.

Đồng Nhan bị thương, không ngờ lúc cô ngồi vào xe chuẩn bị khởi động, đột nhiên bảo vệ từ trong Dạ Mị chạy tới đưa cô ra ngoài, lúc xuống xe về mặt Đồng Nhan rối rắm, đôi tay nắm chặt như rất sợ lại len lén đem tất cả hình trong chiếc nhẫn gửi cho Lưu Thuần.

Tiểu Thâm vừa nhìn: “Tại sao lại là cô?”

Nghiêm Qua cùng Lãnh Diễm hai người liếc nhìn nhau, không giải thích được, từ lúc nào thì Tiểu Thâm trở nên mất khống chế như vậy?

Đồng Nhan đã cột tóc thành đuôi ngựa, mặc áo khoác dày, làn da trắng mềm cùng môi đôi mắt long lanh, nhìn thật đáng yêu, Nghiêm Qua nhìn người phụ nữ này liền không nhịn được cười: “Thật không nghĩ tới, phóng viên mà tôi không thể cắt đuôi lại có bộ dáng như vậy.”

So với Nghiêm Qua lịch sự thì Tiểu Thâm có vẻ thô lỗ hơn, ngay lúc Đồng Nhan kinh ngạc trực tiếp lấy chiếc nhẫn trên tay Đồng Nhan, nhìn xung quanh, không nhìn ra nguyên lý “Vật này dùng như thế nào?”

Đồng Nhan nhăn nhó, bộ dạng thật đáng yêu, giọng cũng non nớt dễ nghe nhưng lại tức chết người: “Anh cho rằng tôi ngu sao, tôi thật vất vả lắm mới chụp được sao lại có thể nói cho anh biết cách dùng để anh xóa hết hình của tôi sao, làm như tôi ngu giống anh vậy.”

Tiểu Thâm tức không chịu được, đưa tay chỉ cô run run: “Cô cô cô.....”

Đồng Nhan xem thường anh ta.

Tiểu Thâm cầm chiếc nhẫn trong tay “Được, cô không nói chữ gì, chiếc nhẫn này tôi tịch thu, xem cô sau này làm sao có thể chụp ảnh.”

Đồng Nhan vừa nghe liền tức giận, mắt mở thật to “Wey wey wey, sao có thể như vậy, cái này rất quý, anh tịch thu của tôi, can bản là anh cướp bóc, anh cũng không phải cấp trên của tôi cũng không phải cảnh sát, anh không có quyền làm như vậy.”

Tiểu Thâm nghiền cứu chiếc nhẫn trong tay, nghe thấy những lời này liền không nhịn được cười: “Không có quyền sao? Cô biết ở thành phố A này không có gì là Tiểu Thâm tôi không có quyền làm.”

Đồng Nhan tức gần chết, nghĩ muốn phản kháng nhưng sau lưng một người đàn ông vạm vỡ phía sau nắm chặt tay cô, căn bản cô không thoát ra được, hơn nữa, ở đây có năm người đàn ông, cô ra tay kháng định không thể chiếm ưu thế.

Làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đồng Đồng bị bắt.

Nghiêm Qua cười cầm chiếc nhẫn trong tay Tiểu Thâm quan sát, cuối cùng không nhịn được khẽ cười, nhìn Tiểu Thâm nói: “Tôi chưa từng thấy qua chiếc máy chụp hình nào như thế này, còn nghe rằng rất cao cấp.”

Tiểu Thâm nhũn mày khinh thường nói: “Hừ, rất cao cấp nhưng không phải chỉ chớp mắt liền thấy rõ sao? Loại đồ vật này.....”

Đồng Nhan tức giận, mở to mắt nhìn chằm chằm Tiểu Thâm nhưng không dám nói gì, ai biết nếu chọc giận Tiểu Thâm hấn liền lập tức thu chiếc camera mini này, vậy công việc sau này của cô sẽ gặp khó khăn.

Lãnh Diễm vẫn ngồi im nhìn Đồng Nhan, cảm giác nhìn rất quen.

Lần đầu tiên Nghiêm Qua gặp phóng viên, lúc đầu khi chú ý Đồng Nhan là lúc Đồng Nhan ra tay với hai người đàn ông kia, sau đó lại không ngờ cô chợt

bắt đầu theo dõi hắn ta, chạy chiếc xe cũ kia lại vẫn có thể đuổi theo xe hắn ta, hơn nữa còn có thể trà trộn vào phòng mà ba người không hay biết gì.

Phải nói người phóng viên này không đơn giản, nhưng nhìn biểu hiện phong phú trên khuôn mặt người phụ nữ này lại cảm thấy cô làm những chuyện như vậy cứ như không có làm chuyện đó vậy.

Nhìn Đồng Nhan ôn hòa cười rất mê người, giọng nói tình tứ “Cô tên gì, làm ở toàn soạn nào?”

Đồng Nhan lập tức bị nụ cười đó hút hồn, biểu hiện ngây ngô nhìn Nghiêm Qua, mặt sững sờ, người đàn ông này.....rất tốt.

Trong đầu Đồng Nhan hiện lên vô số từ ngữ nhưng cuối cùng chỉ hiện lên một chữ “rất tốt”.

Nghiêm Qua vẫn cười, cảm thấy người phụ nữ này rất thú vị, còn si mê hắn.

“Sao vậy? Cô quên mình tên gì rồi sao?”

Đồng Nhan vẫn chưa hoàn hồn. Tiểu Thâm thấy bộ dáng này của Đồng Nhan hẳn liền tròn mắt nghiêng răng, tại sao thấy Nghiêm Qua không đẹp trai bằng hắn cô lại có thể si mê như vậy, ngu ngốc, một chút mắt nhìn người cũng không có.

Nghĩ vậy Tiểu Thâm liền nhìn băng quơ nói: “Cô đúng là không có tiền đồ, tùy tiện thấy một người đàn ông mắt liền nở hoa đào, chẳng qua tôi cũng nhắc nhở cậu, người phụ nữ này có một đứa con trai, nghe nói năm đó bởi vì vấn đề tác phong trong cuộc sống riêng mà bị đuổi ra khỏi nhà, có thể tưởng tượng phương diện cuộc sống riêng của người phụ nữ này như thế nào, so với tôi tuyệt đối còn lợi hại hơn.

Đồng Nhan nghe thấy liền tức không chịu được “Tiểu mỹ nữ, tại sao anh lại nói tôi như vậy, anh tận mắt thấy tôi có đàn ông bên cạnh sao, người khác nói gì anh cũng tin sao, anh thật là biết tin tưởng người khác ha, anh tự cho là mình đúng sao, anh nghĩ người khác nghe thấy anh nói cũng sẽ tin là anh nói thật sao?”

Tiểu Thâm trừng mắt, ý tứ của Đồng Nhan rất rõ ràng, ý nói Tiểu Thâm đàn, người khác nói gì cũng nghe, miệng lưỡi người phụ nữ này thật không vừa.

Nghiêm Qua không nhịn được cười, càng ngày càng cảm thấy người phụ nữ này thật thú vị, người phụ nữ kia thấy Tiểu Thâm nhưng lại không có dáng vẻ si mê mà là trừng mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Lãnh Diễm vẫn còn ngồi im, một tay nâng ly rượu lên, nhử mày nhìn Tiểu Thâm lại nhìn Đồng Nhan không nhịn được cười “Tôi nghe nói con trai cô ấy giống cậu y đúc.”

Lãnh Diễm vừa nói ra mọi người đều im lặng.

Tiểu Thâm ngẩng người ba giây, đột nhiên như mèo bị giật đuôi, lập tức xù lông: “Cậu nói lung tung gì đó, biết cái gì gọi là tin vịt không, đây chỉ là lời đồn, từ miệng các cậu truyền đi đã thành sự thật rồi, thật đúng là buồn cười, mặc dù tôi tương đối nhiều phụ nữ nhưng vẫn biết giới hạn, từ lúc nào thì tôi có con, thật qua xem thường tôi rồi.”

Về phương diện con cái Tiểu Thâm rất tự tin, có phụ nữ hay không trong lòng hắn rõ nhất, sao lại có chuyện như thế chứ, rõ ràng là tin đồn nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, bình thường nhìn Tiểu Thâm thay đổi phụ nữ liên tục ai biết được có lúc Tiểu Thâm sợ ý chứ, loại chuyện như vậy không thể nói trước được. Đồng Nhan cũng khinh thường: “Nếu như tôi sinh con với con heo này thì tôi đã sớm nhảy lầu tự tử, tôi sợ lây bệnh đường sinh dục.”

Hiện trường trầm mặt ba giây.

Sau đó Nghiêm Qua cùng Lãnh Diễm không nhịn được cười, bệnh đường sinh dục? Ha ha ha. Hai người vừa trộm cười vừa nhìn Tiểu Thâm, bên kia Tiểu Thâm như bị ghen, tức giận đến nổi cả người run run, đưa tay run rẩy chỉ Đồng Nhan: “Cô.....cô cô cô.....”

Bộ dạng Đồng Nhan như anh có thể làm khó tôi sao khiến Tiểu Thâm tức chết, Lãnh Diễm cùng Nghiêm Qua nhìn thật sự nhịn cười vô cùng khó chịu.

Tiểu Thâm vừa định mở miệng la, điện thoại trong túi Đồng Nhan liền vang lên, Đồng Nhan cúi đầu nhìn túi của mình nghĩ muốn nghe, trực giác cho cô biết cuộc điện thoại này có thể cứu cô nhưng hai tay cô bị hai người đàn ông áp chế sau lưng không nhúc nhích được.

Tiểu Thâm thấy Đồng Nhan muốn nghe điện thoại, mắt nhử lại có ý đồ mới, cười xấu xa nói: “Có phải muốn nghe điện thoại không? Cầu xin tôi đi, tôi liền cho cô nghe.”

Đồng Nhan vừa nghe miệng khờ rủa thầm, đôi mắt nhếch lên tỏ vẻ ghét bỏ cũng không nhìn Tiểu Thâm.

Điện thoại di động trong túi lại vang lên, thấy không ai nghe, không ngừng cố gắng gọi, Đồng Nhan có chút lo lắng nhưng trên mặt không biểu hiện gì.

Tiểu Thâm khoanh tay trước mặt chờ Đồng Nhan thỏa hiệp, ai biết trên mặt cô không có biểu hiện gì, vốn dĩ Tiểu Thâm muốn chờ nhưng hắn lại không có tính nhẫn nại, không nhịn được liền cười xấu xa đưa tay móc điện thoại từ trong túi Đồng Nhan ra, vừa nhìn liền không nhịn được cười: “Bảo bối Đồng Nhan!” Nói xong ánh mắt sâu xa nhìn Đồng Nhan.

Đồng Nhan vừa nghe thấy là con trai bảo bối gọi cho cô, chưa bao giờ Đồng Nhan gọi cho cô vào lúc này, thời gian này con trai bảo bối vẫn còn đi học, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Đồng Nhan càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, sáng sớm hôm nay, mấy người nhà họ Đồng vừa mới tìm cô, thậm chí còn dám động chân động tay, nếu như bọn họ theo dõi Đồng Nhan.....

Đồng Nhan càng nghĩ càng nóng lòng, vẻ mặt lo lắng, Tiểu Thâm vui vẻ nhìn “Sốt ruột sao? Có phải rất lo lắng cho con trai, vậy thì cầu xin tôi đi.....tôi sẽ cho cô nghe”. Hắn nói xong điện thoại trong tay lại vang lên, Đồng Nhan mím môi nhìn điện thoại không chớp mắt.

Nghiêm Qua thấy bộ dáng Đồng Nhan như vậy không đành lòng lại nhìn điện thoại trong tay Tiểu Thâm, không nhịn được cướp lấy, trực tiếp bấm nút nghe đặt lên tai Đồng Nhan.

Đồng Nhan gấp gấp: “Bảo bối!”

Bên kia truyền đến giọng Đồng Thiên Bác: “Ông nội muốn nhìn con trai con nên ba cho người đưa nó đến đây chơi một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kịch hay ở nhà họ Đồng(1)

Đồng Nhan lập tức thay đổi: “Ba muốn làm gì, thả Đồng Đồng ra, chuyện người lớn không liên quan đến con nít.”

Vừa nói hết câu Tiểu Thâm cũng biến sắc, nháy mắt cho hai hộ vệ buồng Đồng Nhan ra, Đồng Nhan vừa được thả lỏng đôi tay liền giật điện thoại trong tay Nghiêm Qua, sắc mặt nặng nề: “Rốt cuộc ba muốn làm gì?”

Đồng Thiên Bác nhìn Đồng Đồng ngồi đối diện, nở nụ cười hiền lành: “Đừng lo lắng, ba chỉ muốn thấy cháu trai thôi, khẩn trương như vậy làm gì.”

Đồng Nhan có ngu ngốc mới tin là thật, hít sâu nói: “Bây giờ đang ở nhà họ Đồng sao? Con lập tức về.”

Sau khi cúp điện thoại, Đồng Nhan đứng ngây người một lúc, đôi lông mi che khuất hai mắt không thể biết được bộ dáng thế nào, Tiểu Thâm nghiêng đầu nhớ tới đứa trẻ có khuôn mặt giống như mình, không biết vì sao Tiểu Thâm luôn muốn ôm thằng bé.

“Thằng bé thế nào?”

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn Tiểu Thâm, mặt nghiêm túc, không còn là da mặt dày không chịu lép vế nư trước, hoàn toàn là bộ dáng lo lắng của một người mẹ “Tiểu Thâm, chuyện hôm nay thật xin lỗi, anh thu chiếc nhẫn này đi, bây giờ nhà tôi có chút việc phải đi, xin để tôi đi.”

Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan không nói, khó có thể tưởng tượng, Đồng Nhan là người tự ái rất cao, bây giờ lại vì con trai bị ba đón đi lại lo lắng thành như vậy, hắn đã nghe thấy hết cuộc nói chuyện kia nhưng không hiểu sao cô và cô lại kỳ quái như vậy?

Giống như kẻ thù vậy.

Đồng Nhan lo lắng nhìn vẻ mặt Tiểu Thâm, Tiểu Thâm không nhịn được gật đầu: “Được, cô đi đi, tôi sẽ thu chiếc nhẫn.” Cuối cùng Đồng Nhan cảm ơn rồi đi, Lãnh Diễm nhíu mày, sau khi người đã đi liền nói: “Chưa từng thấy qua cậu mất mặt như vậy, rõ ràng là ép buộc không cho người đi, bây giờ thì tốt rồi, chẳng những lấy được mấy chụp hình thậm chí không nuốt chừng con nít, không chỉ như thế còn quay đầu ban ơn, cậu thật lợi hại.”

Nghe Lãnh Diễm ca ngợi, Tiểu Thâm gật gù hả hê “Đúng vậy, đúng vậy, đối với phụ nữ tôi luôn rất cao tay.”

Nhưng nghĩ lại sắc mặt Đồng Nhan có gì đó không đúng, giống như muốn đối mặt với kẻ vô cùng ác độc, Tiểu Thâm nhíu mày: “Đồng Thiên Bác là người như thế nào?”

Nghiêm Qua không nhịn được cười: “Sao vậy, nhanh như vậy liền muốn hỏi thăm ba vợ tương lai rồi sao?”

Tiểu Thâm không nhịn được nhíu mày: “Ít nói nhảm, vừa rồi cậu cũng thấy Đồng Nhan là con gái ruột của Đồng Thiên Bác nhưng Đồng Đồng bị Đồng Thiên Bác đưa đi lại khiến Đồng Nhan lo lắng như vậy, xem ra, Đồng Thiên Bác cũng không phải là người tốt.

Nghiêm Qua vừa nghe cũng nhíu mày nhớ lại chuyện món hàng kia.

Không biết Tiểu Thâm nghĩ tới điều gì, khóe miệng khẽ nhếch, nhìn cánh cửa đóng chặt nói: “Nhà họ Đồng hôm nay sẽ có kịch hay để xem.”

Đồng Nhan ra khỏi cửa liền điên cuồng chạy thẳng tới nhà họ Đồng, đã sáu năm không đi con đường này, lần này lại đi trên con đường ấy Đồng Nhan có chút hoảng sợ, giống như sáu năm trước, cô trộm một chiếc xe rời khỏi nhà họ Đồng, bây giờ cô lại lái xe quay về, cảnh vật xen đường thoáng qua.

Trong đầu Đồng Nhan không tự chủ nhớ lại những chuyện trước kia.

Nhìn cánh cổng nhà họ Đồng từ từ mở ra, Đồng Nhan hít thở sâu, lấy lại bình tĩnh, cắn răng lái xe đi vào. Trong phòng khách nhà họ Đồng, Đồng Thiên Bác đang ngồi uống trà, bà Đồng ngồi bên cạnh khuôn mặt nhăn nhó, bà ta không hiểu tại sao lại muốn đưa đứa con gái thất bại đuổi khỏi nhà từ sáu

năm trước quay về, thật tức chết.

Lúc Đồng Nhan đi vào không có một người giúp việc nào ở trong, thấy Đồng Thiên Bác đang uống trà Đồng Nhan gấp gáp: “Đồng Đồng đâu?”

Bàn tay bung trà của Đồng Thiên Bác dừng một chút, cau mày không vui, ngược mắt nhìn Đồng Nhan: “Ba dạy con nói chuyện như vậy với ba mẹ sao?”

Đồng Nhan cắn răng, nén giận trong lòng: “Ba, xin hỏi Đồng Đồng ở đâu?”

Đồng Thiên Bác cười cười: “Đồng Đồng ở trong phòng ông nội, có vẻ ông nội rất thích thằng bé, sau này quay về đây ở đi, đến lúc đó cho Đồng Đồng ở cùng lâu với ông nội, như vậy ông nội sẽ rất vui.”

Đồng Nhan nhớ ông nội, ánh mắt âm trầm “Con đi thăm ông nội.” Vừa muốn rời đi bà Đồng liền khinh miệt mở miệng: “Càng lớn càng không có quy củ, thấy tôi mà làm như không thấy, thật uống công tôi nuôi cô nhiều năm như vậy.”

Đồng Nhan dừng lại quay đầu nhìn bà Đồng, đầu tiên cắn răng nén giận trong lòng sau đó nở nụ cười nhìn khuôn mặt buồn bực của bà Đồng, Đồng Nhan nói: “Chào bà Đồng, sáu năm không gặp, bộ dáng vẫn không thay đổi nhiều, xem ra là tốn không ít công phu chăm sóc bảo dưỡng, đáng tiếc, bảo dưỡng tốt thì có ích lợi gì chứ? Tuổi tác vẫn cứ tăng, dù sao cũng không bằng mấy cô nương hai mươi mấy tuổi.”

Đồng Nhan nói xong miệng cười như không cười rồi đi, bà Đồng tức giận nhìn Đồng Nhan, con bé này miệng càng ngày càng độc, quay về liền đâm chọc bà ta, bỏ đi sáu năm quay lại liền ngoan độc hơn.

Trước khi Đồng Nhan lên lầu Đồng Thiên Bác gọi lại: “Đồng Nhan, không cần lên thăm ông gấp như vậy, ba con ta lâu rồi không gặp, đến đây chúng ta nói chuyện một chút.”

Vừa nói vừa đặt chiếc cốc xuống ngừng đầu nhìn Đồng Nhan. Đồng Nhan nghĩ một lúc, vẫn xoay người lại tới ngồi nhìn Đồng Thiên Bác.

Ba có mục đích gì cứ nói thẳng, con không biết từ lúc nào thì quan hệ của ba và con có thể ngồi uống trà nói chuyện.”

Cô vừa nói hết câu, Đồng Thiên Bác không vui gờ tay phải lên như muốn giáng xuống, bà Đồng ngồi một bên há hê.

Đồng Nhan ngừng mặt lên không chút sợ hãi lên tiếng: “Đây mới mà ông Đồng mà con biết, một câu nói sai liền lập tức ra tay đánh người, đây không phải là ba sao?”

Đồng Thiên Bác sùng sốt, lập tức nhớ tới mục đích của mình, tay đã gờ lên nhưng không giáng xuống được nhưng nếu buông xuống ông ta cũng không còn mặt mũi.

“Ông Đồng thật là nóng tính.” Giọng nói giống như ma quỷ của Tiểu Thâm vang lên trong phòng khách.

Biểu hiện trên mặt Đồng Thiên Bác càng thêm cứng đờ, trong đầu ông ta liền thoáng qua một ý nghĩ, Tiểu Thâm cũng xuất hiện ở nhà họ Đồng rồi, vậy thì thằng bé tám phần là con hắn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kịch hay ở nhà họ Đồng(2)

Bộ dáng Tiểu Thâm cả lơ phất phơ lắc lư đi tới ngồi cạnh Đồng Thiên Bác, nghiêng đầu nhìn ông cười cười: “Ông Đồng, chuyện này là thế nào? Sao lại nóng giận như vậy?”

Đồng Thiên Bác từ từ buông tay xuống cười với Tiểu Thâm: “Ngọn gió nào đưa tổng giám đốc Tiểu tới nhà tôi vậy?”

Đồng Nhan vẫn giữ nguyên vẻ mặt cũ, không thèm liếc nhìn Tiểu Thâm, lạnh lùng đứng lên: “Nếu ba có khách vậy con lên lầu trước.” Nói xong cũng không để ý đến ai trực tiếp đi lên lầu.

Đồng Thiên Bác cảm thấy đau đầu, bị bộ dáng của Đồng Nhan là cho tức giận nhưng có Tiểu Thâm bên cạnh nên đành ôn hòa cười: “Nhan Nhan, ông nội con cùng Đồng Đồng chắc đã ngủ trưa, đừng đi lên quấy rầy bọn họ, ngồi xuống đây đã chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút.”

Đồng Nhan cười lạnh lùng: “Nói chuyện gì chứ, con không muốn nói, ở đây có người ngoài, ba không sợ chuyện xấu trong nhà bị truyền ra ngoài sao?”

Tiểu Thâm nhíu mày, cười híp mắt như đã hiểu ra chuyện gì đó, nhà họ Đồng có chuyện đáng xấu hổ!

Đồng Nhan không khách khí đi lên lầu tìm con trai bảo bối, rõ ràng Đồng Thiên Bác tức chết nhưng vẫn nở nụ cười hiền lành nhìn Tiểu Thâm hỏi: “Hôm nay tổng giám đốc Tiểu đến là có chuyện gì?”

Tiểu Thâm đảo mắt một vòng: “Nói về chuyện làm ăn.”

Lúc Đồng Nhan lên phòng ông nội thì thấy Đồng Đồng đang chơi cùng ông nội rất vui, trong phòng rất nhiều đồ chơi, Đồng Đồng chơi không biết chán còn ông nội nằm trên ghế dựa nhìn cậu bé chơi, khóe miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Đồng Nhan vừa nhìn thấy ông nội mà cô đã cách xa sáu năm, trong lòng đau thắt, không ngờ qua sáu năm ông nội đã già đi nhiều: “Ông nội”. Giọng nói của cô run run.

Đồng Tĩnh Uy ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan cười “Về rồi sao”. Một câu đơn giản giống như Đồng Nhan chưa bao giờ rời khỏi đây sáu năm.

Đồng Nhan không kiềm được nước mắt, Đồng Đồng thấy mẹ mình rớt cuộc cũng xuất hiện vui sướng chạy tới ôm chân Đồng Nhan, bộ dáng đáng thương gọi: “Mạ, ông kia thật xấu.” Lúc cậu bé mắt cảnh giác đột nhiên có người tới bắt cậu bé đi.

Đồng Nhan lau nước mắt cúi đầu nhìn Đồng Đồng khắp một lượt từ trên xuống dưới “Không sao chứ, không bị thương chỗ nào chứ?”

Đồng Đồng liếc mắt nhìn Đồng Tĩnh Uy, đôi mắt tinh nghịch chợt lóe lên chỉ thấy Đồng Đồng ôm chặt chân Đồng Nhan khóc to: “Hu hu, mẹ, ông kia thật hư, ông ấy bắt cóc con tới đây. Đồng Đồng rất sợ, hu hu, mẹ đã đi đâu sao bây giờ mới đến cứu Đồng Đồng.”

Đồng Nhan lập tức hoảng hồn, người làm mẹ sao có thể không đau lòng chứ, lập tức ôm Đồng Đồng và đỡ ông nội cùng đi xuống lầu nhưng cô ôm cậu bé nên không cách nào đỡ ông nội, Đồng Tĩnh Uy nhìn bộ dáng Đồng Nhan không nhịn được cười: “Nhan Nhan, cháu xem cháu gấp gấp đến như vậy, còn nhớ năm đó không thấy cháu gấp gấp đến như vậy, xem ra cháu thật sự đã trưởng thành.”

Đồng Nhan đỡ khóc đỡ cười, ông nội đang khen cô sao? Vậy tại sao chuyện ông nội nói cô trưởng thành lại khiến cô lo lắng?

Lúc Đồng Nhan ôm Đồng Đồng đang khóc bù lu bù loa xuống tính sổ, Tiểu Thâm cùng Đồng Thiên Bác đang nói chuyện rất vui vẻ, về món hàng kia Đồng Thiên Bác rất đau đầu, món hàng đó là do người khác trả nợ cho ông, căn bản ông cũng không dùng đến, không riêng gì ông ngay cả thành phố A người có thể dùng món đồ đó cũng không nhiều cho nên vẫn cất trong kho chỉ là tiền thuê kho chứa đồ thì vẫn phải trả.

Bây giờ thì tốt rồi có người tìm tới lại là Tiểu Thâm, Đồng Thiên Bác cảm thấy món hàng này không có tác dụng gì với Tiểu Thâm chẳng lẽ Tiểu Thâm mượn cơ hội nói chuyện làm ăn để tới xem Đồng Đồng sao rồi? Càng nghĩ càng cảm giác có lý.

“Đồng Thiên Bác, ba làm gì Đồng Đồng?” Đồng Nhan ôm Đồng Đồng đi tới.

Đồng Thiên Bác đang nói tới điểm quan trọng bị Đồng Nhan cắt ngang vô cùng không vui nhún chân mày nói: “Ba có thể làm gì chứ, chỉ đưa thằng bé đến chơi với ông nội, thế nào, chẳng lẽ như vậy cũng không được? Còn nữa, con vừa kêu ba là gì, thật to gan!”

Đồng Nhan thoáng nhìn “Đồng Đồng là con nuôi lớn, ba cảm thấy đủ tư cách làm ông Đồng Đồng sao? Còn nữa, về sau có chuyện gì cứ tìm con, cảm phiền đừng làm con trai con sợ.”

Bà Đồng ngồi phía sau thật sự chịu không nổi, dám ở nhà bà ta hô to gọi nhỏ không có quy củ: “Đây là con gái nhà ai chứ dám chạy đến nhà họ Đồng không có quy củ gì cả!”

Đồng Nhan trực tiếp ôm Đồng Đồng xoay người đi cũng không nhìn bà Đồng một cái, Đồng Đồng ngược nhìn Đồng Tĩnh Uy ở trên lầu hai về mặt xin lỗi, không ngờ lần gặp mặt này lại ngắn như vậy.

Đồng Tĩnh Uy cười cười phát tay về phía Đồng Nhan ý bảo Đồng Nhan cứ yên tâm đi đi.

Đồng Nhan vẫn cảm thấy có lỗi với ông nội nhưng bây giờ không còn cách nào, lập tức ôm con trai muốn rời đi lại không nghĩ rằng đụng phải Đồng Chân ở ngoài cửa vừa từ ngoài về.

Đồng Chân đi giày cao gót xách túi xách hàng hiệu, uốn éo người đi vào lại không nghĩ tới có thể gặp Đồng Nhan: “Cô.....cô quay về làm gì?” Giọng nói hơi vang có vẻ như bị dọa sợ.

Đồng Nhan ôm Đồng Đồng, không muốn nói nhiều: “Làm ơn tránh đường.”

Đồng Chân chưa bao giờ nghe ai nói chuyện vô lễ như vậy, làm gì có ai dám nói cô ta tránh ra, lập tức nổi điên: “Lần trước cô phá hư chuyện của tôi với Tiểu Thâm, cô tưởng rằng tôi tin chuyện lần trước là thật sao? Tôi nhớ vào, các người dám trêu đùa tôi, lá gan cũng không nhỏ.”

Tiểu Thâm đang ngồi bên trong nhìn thấy cảnh này, mắt vô tội chớp chớp, giống như chuyện lần trước không liên quan gì đến hắn. Đồng Đồng nằm trong ngực Đồng Nhan, đôi mắt long lanh có chút sợ sệt nhìn Đồng Nhan càng làm Đồng Nhan đau lòng hơn “Cô Đồng có phải cô nhầm lẫn gì rồi không, cô phải tìm người đàn ông của mình chứ sao giờ lại trách tôi? Bản thân không có bản lĩnh thì đừng trách ai, bây giờ người đàn ông kia đang ở bên trong, cô muốn làm gì cứ tự nhiên.” Nói xong liền ôm con trai đi ra ngoài.

Đồng Chân nghe thấy Tiểu Thâm đang ở bên trong vội vàng nhìn vào trong, Tiểu Thâm cứng ngắc nở nụ cười với cô ta, Đồng Chân hết hồn phản xạ có điều kiện quay lưng đi đúng lúc nhìn thấy Đồng Nhan ôm con trai ngồi vào xe.

Đồng Thiên Bác vốn tưởng rằng đưa Đồng Đồng đến đây thì Đồng Nhan sẽ ra mặt ai biết Tiểu Thâm lại xuất hiện ngoài ý muốn còn nói về chuyện buôn

bác, nếu bây giờ Đồng Nhan cứ như vậy đi vậy thì ông ta chẳng moi được tin tức gì sao.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Giấy giám định ADN giả.

Cuối cùng Đồng Thiên Bác cho người đóng cổng chính, Đồng Nhan không cách nào đi ra, lúc quay lại, Đồng Thiên Bác cười nói: “Nếu đã quay về vậy thì cùng nhau ăn một bữa cơm đi.”

Bây giờ Đồng Nhan chỉ muốn giơ ngón tay cái lên, người ba này của cô da mặt quá dày, không có trước sau, hiện tại đã hết cách, người ta đóng cửa rồi cô không thể ra được.

Đồng Nhan ăn xong bữa cơm này về nhà liền phải uống thuốc tiêu hóa rồi, nhìn một lượt những người trong nhà họ Đồng cô không tiêu hóa được, điểm quan trọng là Tiểu Thâm lại ăn cơm cùng bọn họ, làm cái gì vậy chứ, vốn dĩ tâm tư của mọi người đều không tốt bây giờ hẳn lại làm như vậy, hẳn đang ngầm thừa nhận điều gì chứ?

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút Đồng Nhan vẫn cảm thấy kỳ quái, tại sao đáng đáp người đàn ông này lại giống con trai cô như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại liền hồi tưởng quá trình có con trai mình, sáu năm trước cô qua đêm cùng một người đàn ông nhưng người đàn ông kia không phải là Tiểu Thâm, cô còn nhớ người đàn ông kia là quân nhân, cô còn nhớ rõ dáng vẻ của mình khi xé rách quần áo người quân nhân kia, chỉ là bộ dáng như thể người đó thể nào cô không nhớ rõ nữa.

Đồng Nhan vỗ vỗ đầu mình, suy nghĩ lung tung gì chứ, chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, không có gì phải ngạc nhiên.

Tiểu Thâm ngồi đối diện nhìn một màn kịch hay, không ngờ mâu thuẫn nội bộ nhà họ Đồng rất lớn nhưng hẳn vui nhất chính là thấy dáng vẻ kia của Đồng Nhan, bữa cơm này hẳn rất thoải mái ăn.

Nhưng mà cái gì gọi là vui quá hóa buồn, lúc Tiểu Thâm về đến nhà nhìn thấy người cũng đang cười híp mắt giống mình liền hiểu.

“A, hôm nay sao ông lại có thời gian đến đây thế?” Ông Tiểu nhìn Tiểu Thâm nhưng câu hỏi đưa ra lại làm cho Tiểu Thâm cảm thấy kỳ quái “Sáu năm trước ngày X tháng X, cháu ở đâu?”

Bộ dạng cột nhũ lập tức liền cứng lại, về ngày này là ngày mà hẳn thật sự muốn quên nhất.

“Ông nội không nhầm lẫn gì chứ, cháu làm sao nhớ được ngày xa xôi như vậy, ông nội có chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Ông Tiểu vẫn cười híp mắt, đưa tay cầm lấy một túi hồ sơ trước bàn, lấy ra một tập tài liệu bên trong đưa cho Tiểu Thâm xem, Tiểu Thâm vừa xem liền nhú chân mày, Đồng Đồng?

“Ông nội, ông thích thằng bé này sao?” Thích cũng không nên đi điều tra con người ta như vậy chứ.

Nghĩ đến bộ dáng Đồng Đồng, Tiểu Thâm không nhịn được nhếch miệng “Không phải đâu ông nội, không phải vì vậy.....” Không phải ông nội cho rằng thằng bé là con hẳn chứ?

Ông Tiểu chỉ cười không nói gì, Tiểu Thâm chăm chú nhìn nụ cười đó liền có cảm giác là lạ nhưng không biết kỳ lạ ở chỗ nào.

Cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, dưới tấm ảnh là giấy chứng nhận của bệnh viện, sau đó Tiểu Thâm kinh hãi.

Phía trên tờ giấy chứng nhận viết gì? Giám định ADN? Còn là chín mươi chín phần trăm?

Phía dưới là tên theo thứ tự Tiểu Thâm, Đồng Đồng.

Miệng dần há to ngẩng đầu nhìn ông Tiểu một lúc lâu không nói nên lời, chỉ lấy tờ giấy giám định ADN ra nhìn tới nhìn lui từng chữ một, nhìn thật rõ ràng.

Ông Tiểu cười cười: “Ông đã điều tra, thằng bé này là con trai cháu.” Thằng bé là máu mủ nhà họ Tiểu, điểm này không còn hoài nghi gì nữa nhưng ông không hiểu, tại sao cháu ông lại không biết về con trai của mình, không biết về người phụ nữ sáu năm trước? Dù chỉ là một đêm cũng không đến nỗi quên như vậy chứ.

Tiểu Thâm im lặng cười cười, phản ứng đầu tiên chính là cười: “Ha ha, ông nội điều này sao có thể chứ, cháu đã nói với ông, thằng bé là con người khác, không chừng là con riêng nhưng loại chuyện này tuyệt đối sẽ không xảy ra với cháu, ông nội, cháu biết ông muốn ôm chắt nhưng không thể tùy tiện nhận con của người khác như vậy!” Ông Tiểu cảm thấy khó chịu liền hỏi: “Tại sao cháu có thể khẳng định thằng bé không phải là con cháu? Cháu xem lại xem bình thường cháu nhiều phụ nữ như vậy, khó tránh sẽ có một lần không cẩn thận.” Ông Tiểu cảm thấy, cuộc sống của cháu ông quá loạn, thay phụ nữ

như thay áo nên tỷ lệ có con riêng là rất lớn.

“Cháu.....” Tiểu Thâm trề miệng, sắc mặt dần đỏ “Cháu.....Chuyện này cháu.....” Nguyên nhân.....Phải nói thật sao? Thật muốn chết cho xong!

Ông Tiểu cười híp mắt đi tới xoa xoa đầu Tiểu Thâm, giống như hai ngày trước Tiểu Thâm xoa xoa đầu con chó nhà Lãnh Diễm, giọng nói hiền lành: “Ha ha, không sao không sao, mặc dù ông nội đã lớn tuổi nhưng về mặt này rất thoáng, chỉ muốn hai đứa ở cạnh nhau hạnh phúc như vậy là được rồi.”

Tiểu Thâm cười khỏ, cúi đầu nhìn giấy chứng nhận ADN, ngẩng đầu hỏi ông nội: “Ông nội, thằng bé thật sự là con trai cháu sao? Không phải ông làm giả giấy chứng nhận chứ?”

Ông Tiểu đang nhìn hình Đồng Đồng, ông cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ, thật là càng nhìn càng thích, con cháu nhà họ Tiểu đều rất tuấn tú, thấy Tiểu Thâm hỏi như vậy ông Tiểu tưởng rằng Tiểu Thâm còn muốn tiếp tục chối bỏ liên dùng ánh mắt “Cháu chấp nhận số phận đi” liếc nhìn Tiểu Thâm “Đúng vậy, chính là con trai cháu, không cần nghi ngờ, ông nội sẽ không đem chuyện huyết thống này ra đùa giỡn.”

Tiểu Thâm chạy như bay đến nhà Đồng Nhan, bởi vì quá gấp nên hấn gõ cửa nhà Đồng Nhan ầm ầm

Đồng Nhan về đến nhà vừa mới dỗ Đồng Đồng ngủ trưa, bây giờ lại có người tới đập cửa “Ai vậy?” Đồng Nhan tức giận la to.

Kết quả mở cửa liền thấy Tiểu Thâm, buồn bực: “Anh tới làm gì?” Ngay sau đó nghĩ tới vấn đề gì đó “Sao anh biết nhà tôi?” Chẳng lẽ người đàn ông này lại điều tra cô.

Tiểu Thâm chăm chú nhìn Đồng Nhan, có chút sắc bén chứ không như hoa đào nở rộ như bình thường, trên mặt không còn là sự cợt nhả mà ngược lại có phần rất nghiêm túc.

Đồng Nhan cảm thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Thâm quá phô trương, nhìn một lúc liền không nhịn được cười: “Ha ha ha, bộ dáng này của anh rất buồn cười.” Cười một lúc lâu liền khôi phục lại bộ dáng bình thường: “Anh cho rằng mình đang chơi trò thay đổi sắc mặt sao, có chuyện gì thì mau nói không có việc gì đừng đứng trước cửa nhà tôi như vậy, anh là thần giữ cửa sao? Vóc dáng vẫn còn hơi nhỏ, quay về tập luyện nữa đi.” Nói xong muốn đóng cửa.

Tiểu Thâm thuộc loại cao gầy, bởi vì cao nên nhìn rất gầy cộng với khuôn mặt như vậy nên rất dễ khiến người khác nghĩ theo một hướng khác.

Tiểu Thâm rất tức giận, cô dám nói hấn gầy, dám nói hấn không có cơ bắp, vậy cô cứ chờ xem

Tiểu Thâm không có nhẫn nại trực tiếp hỏi thẳng vấn đề: “Ông nội tôi làm giám định ADN, tại sao kết quả con trai cô lại là con tôi!”

“... ..”

Đồng Nhan mở to mắt giống như chưa phản ứng kịp chuyện gì xảy ra nhưng miệng đã không thể không chế há to.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ba mẹ của thằng bé.

“Anh nói gì?” Đồng Nhan không khống chế được cao giọng hỏi.

Tiểu Thâm ngược lại nhìn người phụ nữ trước mặt, trong đầu đang suy nghĩ đến chuyện khác, chẳng lẽ năm đó chính là cô?

Tiểu Thâm tức giận cười nói: “Ha ha, đúng vậy, cô nhìn cho kỹ, đây chính là giấy giám định ADN ông nội tôi làm, mở to mắt cô ra mà nhìn.” Dứt lời đưa tờ giấy trong tay cho cô.

Đồng Nhan cầm lên nhìn kỹ, không thể nào?

Lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Thâm, híp mắt cẩn thận nhớ lại, nhưng càng nghĩ càng không đúng, không nhận được lâu bầu: “Không đúng, tôi nhớ rõ người đàn ông năm đó là một quân nhân mà tại sao bây giờ lại là anh?”

Mặc dù không nhớ rõ lắm chuyện đêm đó nhưng Đồng Nhan nhớ mang máng, người đàn ông đêm đó là một anh chàng quân nhân, bởi vì vậy mà cô còn lừa Đồng Đồng rằng ba thằng bé là một quân nhân, vì nước quên mình nhưng bây giờ.....

Đồng Nhan càng nhủ chặt chân mày, ngược lại đôi mắt Tiểu Thâm càng lạnh lùng hơn “Năm đó vừa đúng lúc tôi ở trong quân đội, nói như vậy, thật đúng là cô!”

Đồng Nhan lắc lắc đầu, vẻ mặt áy náy nhìn Tiểu Thâm: “Thật xin lỗi anh Tiểu, tôi rất muốn nói không phải anh nhưng xem tình hình bây giờ là ai cũng

không thể chối cãi nữa, anh không cảm thấy năm đó anh không có trách nhiệm sao? Tùy tiện bắt cóc một phụ nữ muốn lên giường liền lên, đây là tác phong của một quân nhân sao?”

Tiểu Thâm khó tin nhủ mảy: “ha ha, bây giờ cô lại trách tôi sao?” Chuyện năm đó hẳn lại nhớ rất rõ ràng, nếu không phải người phụ nữ này.....haiz, hôm nay làm sao sẽ có chuyện này chứ, làm sao sẽ hại hẳn thành như vậy.

Đồng Nhan ngẩng đầu: “Không trách anh chẳng lẽ lại trách tôi? Thật đúng là hài hước, anh chính là người đàn ông không có trách nhiệm.” Hôm nay xem như Đồng Nhan được mở rộng tầm mắt, đôi mắt rực sáng quan sát Tiểu Thâm một lượt từ trên xuống dưới, tiếp tục nói: “Tôi thực sự chứng thực được thể nào gọi là chiếm được tiện nghi còn ra vẻ.” Tiểu Thâm nổi tiếng gian xảo, khéo ăn nói trên thương trường nhưng bây giờ lại bị người phụ nữ này làm cho tức giận nói không nên lời.

Tiểu Thâm nhắm mắt hít sâu, không ngừng tự nói với bản thân, đàn ông chân chính không đấu với phụ nữ, chuyện năm đó bỏ qua, bây giờ thằng bé này quả nhiên là con trai hẳn.

Nhớ tới thằng bé, Tiểu Thâm không nhịn được mở mắt ra nhìn Đồng Nhan “Năm đó cô không biết tôi, vậy tại sao lại sinh con cho một người xa lạ? Hay là.....” Tiểu Thâm cố ý kéo dài không nói hết câu.

Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan, năm đó cô cậy mạnh lại sinh con, bình thường mà nói một người phụ nữ sẽ không sinh con cho một người đàn ông xa lạ mà mình không biết, chẳng lẽ cô lại ngu ngốc như vậy?

Theo suy nghĩ của Tiểu Thâm nếu hẳn là con gái sẽ không ngu ngốc như vậy.

Nghĩ kỹ một chút, cảm thấy có gì đó không bình thường, một đêm thì có con? Hẳn lợi hại vậy sao? Người phụ nữ này sáu năm trước có con, sáu năm sau lại xuất hiện ở nhà họ Tiểu, càng nghĩ càng thấy dường như là có âm mưu gì đó?

Đồng Nhan xác định Tiểu Thâm là người thay đổi xoành xoạch, cúi cười tối sầm mặt, nhìn hẳn: “Anh không sao chứ? Hay là cái gì chứ, anh muốn nói gì?”

Sắc mặt Tiểu Thâm thay đổi, nhìn xem cái gì gọi là giấu đầu hở đuôi, mấy câu này không đánh lại tự khai, Tiểu Thâm nở nụ cười tà mị nhìn Đồng Nhan.

Đồng Nhan không nhịn được tròn mắt: “Công tử à, anh không bị bệnh hoang tưởng chứ? Không phải anh đang nghĩ đến những tình huống thường xảy ra trong chuyện tiểu thuyết lãng mạn đấy chứ? Có làm không vậy.” Đồng Nhan khinh thường, tính khí Tiểu Thâm khó chịu như vậy cho cô một trăm lượng vàng cô cũng không thêm.

“Được rồi, được rồi, kịch hay đến đây chấm dứt, anh về đi, không tiễn.” Bối xong liền đẩy Tiểu Thâm ra, trực tiếp đóng cửa.

Tiểu Thâm không ngờ người phụ nữ này dám đẩy hẳn, lập tức quỳnh lên, dùng tay chặn ở khe cửa, Đồng Nhan vẫn dùng sức đóng cửa. Ngay sau đó một hồi tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đồng Nhan ngồi trên ghế salon trong phòng không nhịn được ngoáy ngoáy lỗ tai, tiếng kêu vừa rồi có lực sát thương quá lớn đến bây giờ cô còn cảm giác như tai mình vẫn bị chấn động, hơi ngứa một chút.

Tiểu Thâm ngồi đối diện xoa xoa cánh tay của mình, phía trên có vết thương do cánh cửa đập vào.

Đồng Nhan làm như không có chuyện gì cảm điều khiến ti vi chuyển kênh, trong lòng nghĩ thầm tại sao bây giờ kênh nào cũng dở như vậy, không có gì hay để xem sao?

Tiểu Thâm nhăn nhó nhìn Đồng Nhan, thật choáng váng, người phụ nữ này không những dụ dỗ hẳn còn dám kẹp tay hẳn vào cửa! Người phụ nữ này thật ác độc!

Ở trong phòng, Đồng Đồng ghé đầu vào trên cửa nghe lén, thì ra ba cậu đôi nghề nhưng không ngờ lại chính là chú đẹp trai này.

Đồng Đồng bối rối, vốn dĩ mẹ cậu cũng rất xinh đẹp, cậu cũng thường khoe trước mặt bạn bè rằng mẹ cậu rất đẹp nhưng bây giờ phải khoe với các bạn rằng ba cậu so với mẹ còn đẹp hơn sao?

Ở nhà họ Tiểu, ông Tiểu tập hợp tất cả mọi người thân trong gia đình lại thông báo: “Hôm nay có một tin tốt, nhà họ Tiểu rốt cuộc cũng có chất.”

Sau khi nghe tin tức này con trai thứ ba nhà họ Tiểu sắc nước.

Có chất? Của ai? Theo như trực giác chắc là của anh cả bởi vì con trai anh cả đã hơn ba mươi tuổi.

Cô Tiểu cũng nghi ngờ, nhìn ba mình ở vị trí chủ nhân ngôi nhà, nhẫn nhịn, sớm muộn gì cũng biết, ông Tiểu không thích ai hỏi hỏi xen vào nhưng cô ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nghĩ ra là ai.

Không nhịn được liền hỏi: “Ba, ai vậy, đứa bé này ở đâu ra?” Ông Tiểu không thích nhất chính là con gái lại xen vào cuộc nói chuyện như vậy, ánh mắt không vui nhìn con gái nói: “Không cần hỏi nhiều, sớm hay muộn gì cũng biết.”

Cô Tiểu còn muốn phản bác nhưng chồng đã đưa tay kéo lại, hai vợ chồng trao đổi ánh mắt. Cô Tiểu chu chu mỏ không an vị.

Ở một nơi khác Tiểu Thâm đang tức giận, Đồng Nhan xem hài cười rất vui khiến cho khuôn mặt Tiểu Thâm càng u ám hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Một nhà ba người.

Đồng Nhan càng thờ ơ, Tiểu Thâm càng tức giận, trong lòng càng chắc chắn sáu năm trước người phụ nữ này đã lên kế hoạch để hấn mất cậu. Không phải vì tiền sao, người nhà họ Đồng ai cũng đều giống nhau.

Về nhà họ Đồng hẳn đã sớm thấy hai ba con xảo quyệt, trên thương trường chỉ thấy tiền thậm chí ngay cả bán con gái cũng không sao, lần này thì hẳn có thể thấy trò giỏi hơn thầy rồi, ông Đồng thật biết cách dạy con.

“Tại sao cô có thể bình tĩnh như vậy? Cô có biết chuyện này có nghĩa gì không?”

Đồng Nhan vẫn tiếp tục cười.

Tiểu Thâm tự nhủ với bản thân phải nhẫn nhịn.

“Chuyện này có nghĩa là ông nội sẽ ép chúng ta kết hôn, muốn Đồng Đồng nhận tổ tiên.”

Lúc này Đồng Nhan mới liếc mắt, cong miệng, xem thường nói: “Thôi đi, anh cho rằng tôi ngu sao, nhà họ Tiểu cao sang như vậy làm sao có thể cho phép anh lấy người không một xu dính túi như tôi chứ, anh cho rằng đây là phim thần tượng sao, loại phim này Đồng Đồng rất khinh thường.”

Tiểu Thâm tức giận trừng mắt nhìn Đồng Nhan, mặc dù tức giận nhưng lại cười nói: “Ha ha, thật sự không biết là cô ngu thật hay là giả ngu.” Nói xong mặt liền biến sắc, chỉ vào mặt Đồng Nhan nói: “Cô nghe cho rõ đây, bây giờ tôi không có thời gian đùa giỡn với cô, tôi muốn có tóc của con trai cô.”

Đồng Nhan không có phản ứng, Tiểu Thâm lại hỏi: “Muốn có tóc của con trai cô khó như vậy sao?”

Đồng Nhan lập tức gạt đầu, duỗi tay, vẽ mặt thành thật: “Tôi đã từng đồng ý với con trai tôi, tôi muốn bảo vệ nó, tuyệt đối không để cho bất kỳ ai làm tổn thương thằng bé dù chỉ là một cọng tóc.”

Tiểu Thâm ở bên ngoài cùng Đồng Đồng ở bên trong đều bị cô làm cho tức chết. Đồng Nhan ngây ngốc tiếp tục quay đầu xem tivi, không biết bây giờ trong đầu cô đang nghĩ gì?

Đồng Nhan cảm thấy Tiểu Thâm đang đùa giỡn cô, không biết có phải hấn ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm hay sao, không có chuyện gì làm sao không đến công ty mà đùa bốn phụ nữ của mình chứ sao lại đến nhà cô diễn trò cười cù rích này.

Người đàn ông năm đó như thế nào cô còn không rõ sao? Chuyện năm đó xảy ra tại thành phố W, Tiểu Thâm lại ở thành phố A, tất cả già trẻ lớn bé của nhà họ Tiểu đều ở thành phố A, làm sao Tiểu Thâm có thể ở thành phố W chứ.

Người đàn ông năm đó là một quân nhân rất đẹp trai, cả người cơ bắp, dáng người hoàn mỹ nhưng mà nhìn lại Tiểu Thâm thì khuôn mặt còn đẹp hơn cả cô, bất cứ ai chỉ cần nhìn đôi mắt đào hoa câu hồn kia một lần cũng không thể nào quên được, làm sao có thể là người quân nhân năm đó chứ.

Nếu như nói Tiểu Thâm là mẫu người mọi người đều muốn thì Đồng Nhan lập tức đứng dậy nhiệt liệt vỗ tay khen ngợi nhưng nếu như nói Tiểu Thâm là quân nhân.... ...

Khụ khụ, làm ơn, cửa ở kia, không tiễn.

Hai người giằng co một lúc lâu, Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan trong đầu suy nghĩ nếu như người phụ nữ này chính là cô gái năm đó, vậy thì cô xong đời rồi, hẳn tuyệt đối không để cho cô yên, xem xem bây giờ cô hại hấn thành hình dáng gì, nam không ra nam nữ không ra nữ!

Ngay sau đó lại nghĩ, không đúng, cái gì mà nam không ra nam nữ không ra nữ, hẳn là một người đàn ông thuần khiết, năm đó hẳn cũng có thể vác súng ra chiến trường nhưng vẫn là một người hết sức thuần khiết.

Phim hài kết thúc, Đồng Nhan quay đầu nhìn lại sợ hết hồn: “Sao anh còn chưa đi, chẳng lẽ còn bắn khoản gì sao?” Đồng Nhan cảm thấy người đàn ông này rất kỳ quái.

“Anh còn kiên trì ở lại làm gì? Nếu như năm đó thật sự là anh vậy tại sao bây giờ không nhớ gì? Không thể có chuyện anh chơi đùa phụ nữ lại không nhớ được người đó như thế nào?” Đồng Nhan nhìn Tiểu Thâm trong lòng khinh thường, người đàn ông này là heo sao, chơi đùa phũ xong liền quên, thật khôn khiếp. Đúng vậy, Tiểu Thâm cũng thấy kỳ quái, năm đó....năm đó hẳn căn bản không nhớ rõ chỉ biết bản thân bị một cô gái.....bắt nạt.... ...

Nhìn đáng về kiên định của Đồng Nhan, chẳng lẽ thật sự không phải là cô?

“Cô.....” Tiểu Thâm muốn mở miệng hỏi “cô xác định người đàn ông năm đó không phải là tôi sao?”

Nhưng hần suy nghĩ lại cảm thấy không nên hỏi như vậy, nếu như hỏi như vậy không phải hần vừa trả lời câu hỏi của Đồng Nhan sao, rằng hần không nhớ về cô gái năm đó sao?

Trong đầu lung tung nhiều vấn đề, muốn hỏi nhưng không thể hỏi, nếu hỏi thì thật mất mặt, hần làm mặt lạnh nhìn Đồng Nhan: “Cô đi lấy tóc của con trai cô tới đây đi, bây giờ chắc chắn ông nội tôi nghĩ rằng thằng bé là người nhà họ Tiểu, nếu cô nhất định không chịu làm giám định ADN, nếu như ông nội tôi trực tiếp bắt thằng bé đi, đến lúc đó cô làm thế nào?”

Đồng Nhan vừa nghe, mặt nhăn nhó “Không thể nào, ông nội anh là cướp bóc sao, sao lại cướp con trai tôi, nhà các anh nhiều người như vậy, nếu muốn có cháu thì sinh cho ông ấy chứ sao lại đi cướp con trai người khác vất vả nuôi lớn chứ.”

Hai người đang ở bên ngoài cãi nhau thì Đồng Đồng đã rất gấp gáp, bây giờ chuyện gì xảy ra? Sau một hồi nói chuyện sao lại thành như vậy, chẳng lẽ ba này không phải là ba?

Ở bên ngoài hai người thảo luận vẫn chưa ra sao cậu nhện không được liền nắm tóc mình đẩy cửa ra, bàn tay cầm một nhúm tóc cậu vừa cắt, chạy đến trước mặt Tiểu Thâm, nở nụ cười đặc biệt ngoan, đưa tay như dâng một vật quý “Chú à cho chú này, cháu không dễ giận như mẹ.”

Hai người đều sững sốt, Đồng Nhan sững sốt cúi đầu nhìn con trai, liếc mắt liền có thể hiểu rõ lòng dạ thằng bé, Tiểu Thâm cũng sững sờ nhìn thằng bé nhưng ngược lại hần cười rất to.

“Được, cháu rất hào phóng, không keo kiệt như mẹ.” Nói xong, khom lưng ôm thằng bé, không thèm để ý đến Đồng Nhan, hai người trực tiếp ngồi vào xe. Tiểu Thâm ngồi ở ghế lái, Đồng Đồng ngồi trên đùi Tiểu Thâm, mẹ thằng bé ngồi ở ghế bên cạnh, cả nhà ba người cứ như vậy ra cửa.

Trong khi chờ đợi kết quả, Tiểu Thâm nghĩ ông nội chắc chắn giữ hần ở nhà, vừa nghĩ liền đau đầu, hần dứt khoát trốn đến nhà Cố Tiêu.

Cố Tiêu vừa nghe liền rất vui, la to báo ứng, cái gọi là nhân quả tuần hoàn, báo ứng là đúng.

Bình thường hần chơi đùa nhiều phụ nữ như vậy lần này báo ứng là đúng rồi.

Kết quả cuối cùng chính là Tiểu mỹ nữ đẩy Cố Tiêu xuống giường, chiếm đoạt giường của Cố Tiêu, áo ngủ của Cố Tiêu, phòng của Cố Tiêu, còn có.....Cố Tiêu.

Tiểu mỹ nhân, người cũng như tên, một đại mỹ nữ, không ai là không biết tính tình anh ta thế nào, tự nhận mình là một người thuần khiết thế nhưng lại sợ tối, sợ ngủ một mình.

Rất dễ nhận thấy đêm nay Cố Tiêu trở thành.....bạn giường của Tiểu đại mỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lựa chọn quên lãng.

Ông Tiểu nôn nóng muốn ôm chặt vậy tại sao đến bây giờ một chút động tĩnh đều không có?

Mặc dù là chất của ông nhưng trước tiên ba thằng bé phải công nhận thằng bé người làm cụ như ông chỉ chờ nhận chất thôi.

Ông sẽ chờ, chờ Tiểu Thâm ôm thằng bé đến tìm ông.

Nhờ đi cửa sau nên chỉ qua một đêm Tiểu Thâm đã có kết quả giám định ADN, khi có kết quả, Cố Tiêu ngẩng đầu liếc nhìn Tiểu Thâm, mặt nặng nề: “Anh em, cậu phải kiểm chế.”

Khuôn mặt Tiểu Thâm lập tức tối sầm, sắc mặt Cố Tiêu có gì đó không đúng, hơi nghi ngờ nhận tờ giấy giám định ADN, liếc mắt nhìn kết quả, phản ứng đầu tiên chính là Cố Tiêu bị ông nội mua chuộc.

Nhưng càng nghĩ càng không đúng, ông nội không có lý do gì để mua chuộc Cố Tiêu, cậu ấy là anh em tốt, hay đùa giỡn, coi mở nên sẽ không dùng con của người khác để vu oan hần.

Như vậy kết quả chỉ có một, thằng bé này chính là con hần, cô gái năm đó chính là Đồng Nhan.

Đồng Nhan cũng ngây dại nhìn giấy giám định ADN, sao lại có thể như vậy? Ngẩng đầu sững sờ nhìn Tiểu Thâm, đầu óc trống rỗng, không nói nên lời.

Vui vẻ nhất chính là Đồng Đồng, nhưng nhìn bộ dáng như ngày tận thế của hai người, dường như tình huống không đúng lắm, không phải nên có biểu hiện tích cực một chút sao.

Nhưng Đồng Đồng không thể không lặng lẽ hành động, nhìn bộ dáng Tiểu Thâm như vậy dường như không vui khi cậu xuất hiện, vậy cậu sẽ ngoan ngoãn, ba không thích vậy không phải cậu nên lấy lòng ba sao.

Sau mấy ngày hai người vẫn rất kỳ quái, Tiểu Thâm không đến chọc Đồng Nhan nữa, Đồng Nhan vẫn đi làm bình thường, chỉ là lúc làm việc luôn tận lực tránh những nhiệm vụ có liên quan đến xã hội thượng lưu, nếu làm những nhiệm vụ liên quan đến xã hội thượng lưu, Đồng Nhan kiên quyết từ chối, cô sợ lúc làm nhiệm vụ sẽ gặp phải Tiểu Thâm. Dù sao cô biết Tiểu Thâm cũng do công việc gây nên.

Tóm lại hai người này lựa chọn chính là quên lãng, giống như quên mất chuyện này, không chỉ vậy còn muốn quên luôn cả đối phương.

Về phần nhà họ Tiểu, ai nấy đều rất tò mò về đời sau mới xuất hiện này, vốn dĩ chỉ muốn xem, nếu ông cụ đã biết vậy hôm sau chắc sẽ tuyên bố.

Nhưng mà mọi người đều thất vọng, đợi một ngày lại một ngày, trong quá trình chờ đợi rất bức bối, khổ sở, nếu đã như vậy thì đừng nói, nhà họ Tiểu có đời sau thì sao chứ?

Vậy thì nghĩa là di sản của bọn họ sẽ mất đi một phần, cái gì cũng phải chia cho đời sau mới xuất hiện kia một chút, thậm chí, nếu như ông cụ thích vậy thì toàn bộ tài sản đều cho vị đời sau kia thừa kế, vậy bọn họ còn có thể được nhận gì chứ?

Tất cả mọi người đều rất tò mò về đời sau mới xuất hiện này, đứa trẻ này xuất hiện, khẳng định không phải là chuyện tốt.

Đối với một nhà lớn bé nóng nảy lo lắng còn có người trong cuộc cố làm ra vẻ mất trí nhớ, ông Tiểu ngược lại không gấp, vẫn sinh hoạt bình thường, đôi khi ngồi uống trà xem tuyết, không lo lắng gì.

Sóng ngầm ở nhà họ Tiểu bắt đầu khởi động, nhà họ Đồng cảm thấy lạ, Đồng Thiên Bác cảm thấy thằng bé là con của Tiểu Thâm xác suất rất cao, thậm chí nghĩ trong lòng có thể thông qua thằng bé để tiếp cận Tiểu Thâm. Nếu thằng bé cũng có thể hy sinh như vậy rất dễ nhận thấy, ở giới thượng lưu, dù sao con cũng đáng giá hơn mẹ.

Nếu như thằng bé là con Tiểu Thâm vậy nhà họ Đồng có thể gia nhập con thuyền lớn này, vì muốn kết giao với nhà họ Tiểu ông ta đã tốn bao nhiêu sức lực, bây giờ thì tốt rồi, cơ hội đến chẳng tốn chút công sức nào. Nhưng Đồng Chân có chút gấp gáp, cô ta cũng cảm thấy thằng bé kia quá giống Tiểu Thâm, nếu nói nguyên nhân tại sao thì có lẽ là trùng hợp, người Trung Quốc nhiều như vậy, muốn tìm những người giống nhau rất dễ.

Hoặc là.....

Thằng bé thật sự là con Tiểu Thâm!

Mỗi lần nghĩ tới đây, Đồng Chân thật sự không nhịn được nghiêng răng, xem như thằng bé là con Tiểu Thâm thì sao chứ, vậy cũng chỉ có thể nói Tiểu Thâm nhìn trùng Đồng Nhan, nhưng nhà họ Tiểu cao sang làm sao sẽ cho phép Đồng Nhan vào cửa chứ.

Nếu như cưới phải là loại cao quý như cô ta.

Lúc Đồng Nhan đang vui đầu vào công việc, Luru Thuần đột nhiên chạy vào, khuôn mặt không vui, giống như gặp phải người nào thật đáng ghét.

Đồng Nhan hỏi: “Bạn thân yêu, có chuyện gì vậy?” Bộ dáng đáng yêu.

Lúc này Luru Thuần không giống thường ngày lấy tay ấn đầu cô, ngược lại vẻ mặt càng thêm nghiêm trọng, nặng nề thở dài: “Bên ngoài có người tới, mình không phục vụ được, cậu nhanh đi ra ngoài phục vụ đi.”

Đồng Nhan không chút nghĩ ngợi trực tiếp phản đối, không ra nhưng Luru Thuần lại nói: “Người ta chỉ mặt gọi tên muốn cậu phục vụ, cậu không đi thì ai đi, cậu không phải Đồng Nhan chẳng lẽ lại là mình.”

Trong đầu Đồng Nhan chợt xuất hiện khuôn mặt Tiểu Thâm, không cần suy nghĩ, xảy ra chuyện lớn như vậy, bây giờ nhìn lại Tiểu Thâm chắc không chịu nổi, muốn tới tìm cô thương lượng tìm cách giải quyết.

Kết quả sau khi đi ra, thấy người liền dừng bước, vốn dĩ định cao giọng quát to nhưng lại kiềm chế được, đổi thành một giọng kinh ngạc lạnh lùng hỏi: “Cô tới đây làm gì?”

Đồng Chân nghe thấy tiếng nói phía sau lưng, xoay người khẽ mỉm cười: “Đương nhiên là tới thăm em gái thân yêu của tôi rồi.” Hai chữ “em gái” nhấn mạnh, nếu là lúc trước khi hai từ “em gái” này Đồng Nhan sẽ bỏ chạy, Đồng Chân gọi cô “em gái” là đang sỉ nhục thân phận cô.

Không sai, Đồng Nhan thật sự là em gái Đồng Chân nhưng lại là con do Đồng Thiên Bác ngoại tình mà có. Cho nên, sự tồn tại của Đồng Nhan là sự sỉ nhục của bà Đồng và Đồng Chân, đồng thời sự tồn tại của cô cũng khiến nhà họ Đồng không ít sóng gió.

Đồng Nhan cắn răng mỉm cười, đôi mắt như vô số viên bảo thạch phát sáng: “Xin hỏi, cô Đồng có chuyện gì sao? Nếu không có vậy tôi xin phép đi trước, tôi còn nhiều việc phải làm không giống ai đó, mặt dày mày dạn ở nhà ăn bám gia đình.”

Đôi mắt Đồng Chân chợt tóe lửa lại ngay lập tức dịu dàng như không có gì, sau đó cười: “Lần này là tôi cung cấp tin tức cho cô, cũng chính là giúp đỡ công việc của cô.”

Đồng Chân khẽ nở nụ cười tao nhã, mắt hơi cong giống như trăng lưỡi liềm thế nhưng đối với người đối diện lại cảm thấy thật giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đồng Chân đến tìm.

Đồng Nhan không còn lời nào để nói, thực sự cô chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy. “Cô cứ nói thẳng vào vấn đề đi, cô tới làm gì?” Thật là đáng ghét, gần đây bởi vì giám định ADN đã khiến cô đủ phiền toái rồi, bây giờ người nhà họ Đồng còn tới làm phiền cô, không thể để người khác yên được sao?

Đồng Chân cảm thấy Đồng Nhan thật không thức thời, ôn tồn mà nói cô ta muốn ngênh mặt lên nhưng nếu cô ta nói những lời độc ác thì Đồng Nhan càng lợi hại, càng khéo léo hơn.

Cô ta lập tức thay đổi sắc mặt giống như một cô công chúa cao quý: “Tin tức lần trước là do cô viết phải không?”

Đồng Nhan tiếp tục khinh thường “Tôi viết rất nhiều tin, không biết cô đang nói về sự kiện vào.”

Đồng Chân cười lạnh: “Đừng giả bộ ngu, cô biết rõ tôi muốn nói gì, không thể không nói tôi hiểu rất rõ cô, nếu như cô không biết vậy tại sao lại phản ứng nhanh như vậy, dù sao cô cũng là em gái tôi hơn hai mươi năm không phải sao?”

Đồng Nhan nghe vậy liền nhú mày, mắt rũ xuống nhìn xuống dưới đất, không thể không nói Đồng Chân quá hiểu cô: “Không sai, chính là do tôi viết, bây giờ cô muốn tìm tôi tình số sao? Không đúng sao, tôi nghĩ dù sao cô cũng là một nhân vật chính trong tin tức đó.”

Tám hình trong tin tức của Đồng Nhan là hình Tiểu Thâm đang ngồi ôm một phụ nữ, Đồng Chân ngồi ở trên đùi hắn.

Đồng Nhan nhếch miệng cười nhìn Đồng Chân: “Đêm đó theo như tôi quan sát, cô rất thích Tiểu Thâm, tôi đăng hình hai người lên không phải đúng sao? Đúng như cô mong muốn.”

Đồng Chân đứng khoanh tay trước ngực, dáng vẻ nhìn rất khinh thường, khuôn mặt cao ngạo: “Đó là việc của tôi, hôm nay tôi tới tìm cô là có chuyện khác, không phải cô thích xen vào việc của người khác sao, bây giờ viết lại tin tức đó, lần này tôi muốn nhìn thấy tên tuổi cùng thân phận của tôi trên đó.”

Đồng Nhan nhú mày, đôi mắt chợt lóe sáng, sau đó liền cười cười nhìn Đồng Chân: “Tôi còn tưởng là chuyện gì, thì ra là chuyện nhỏ này.” Đồng Nhan khẽ dựa vào cửa. Lúc đi vào cô chưa đóng cửa, các đồng nghiệp ở bên ngoài đều nhìn về phía hai người, thật sự là lúc Đồng Chân đi vào, tính khí của cô ta làm người khác tức điên, tất cả mọi người đều tò mò, cô ta là ai, đến tìm Đồng Nhan làm gì?

Đồng Nhan hướng về phía Đồng Chân cười nói: “Chỉ là thật sự xin lỗi, báo đã in, tin tức này sẽ không được dùng nữa.”

Vốn dĩ Đồng Chân nghe thấy Đồng Nhan nói là chuyện nhỏ liền bắt đầu hài lòng, nghĩ rằng chuyện này rất đơn giản nhưng khi Đồng Nhan nói câu này ra không nhận được liền nhú chân mày, nụ cười trên mặt được thay bằng vẻ tức giận, có chút méo mó, đáng vẻ rất kỳ quái.

Đồng Nhan thấy vậy chỉ áy náy cười cười nhưng trong lúc cười chân mày cũng hơi nhíu lại, nụ cười đầy áy náy nhưng nhìn cũng rất kỳ quái.

Theo như Đồng Chân hiểu thì Đồng Nhan chính là có ý, lập tức không còn tức giận, chỉ tay vào mặt Đồng Nhan ra lệnh: “Tôi cô làm thì cô phải làm, nói nhiều như vậy là muốn tiền chứ gì? Không thành vấn đề, người khác không biết tôi thì thôi nhưng chắc cô là người rõ nhất tôi có rất nhiều tiền, nhiều đến nỗi xài không hết.”

Lần này Đồng Nhan không có ý kiến, quả thật cô ta có nhiều tiền nhưng không phải nhiều đến nỗi không xài hết, loại lời nói tiền xài không hết kia.....Đoán chừng Tiểu Thâm cũng không dám nói nhưng hôm nay thật không ngờ Đồng Chân lại dám nói ra, Đồng Nhan biết cô ta đang ám chỉ cô bởi vì cô phải bận rộn làm việc kiếm tiền, cả ngày liều sống liều chết vì tiền thưởng.

Đồng Nhan cười cười: “Không phải có tiền sao, cô Đồng muốn cho bao nhiêu thì làm đi, hơn nữa.....” Cô đưa ngón tay chỉ ra bên ngoài: “Các đồng nghiệp của tôi ở bên trong đều đã thấy, vậy thì phần tiền này phải chia cho mỗi người một phần. Còn nữa, ở tòa soạn của chúng tôi đều có cài đặt camera, cô cũng biết chúng tôi là những người làm báo, bây giờ tổng biên tập cũng đang nhìn hai chúng ta, cô nói cô có tiền, nếu các đồng nghiệp của tôi có phần vậy thì tổng biên tập cũng không thể thiếu đúng không? A đúng, không chỉ không thể thiếu mà còn phải nhiều hơn, cô Đồng con nhà cao quý, loại chuyện nhỏ như vậy chắc không có gì là kỳ quái, tôi không nói chắc cô cũng hiểu đúng không?”

Lúc vừa nghe Đồng Nhan nói Đồng Chân liền muốn đưa tiền ngay, cô ta muốn phô trương sự giàu sang của mình, quảng cho Đồng Nhan mười đến tám vạn, khiến cho đứa con gái riêng này mở to mắt nhưng bây giờ, Đồng Chân liếc nhìn phía ngoài, đồng nghiệp của Đồng Nhan ít nhất phải ba mươi người, hơn nữa còn có tổng biên tập.

Xong đòi. Đồng Nhan hà giận nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt Đồng Chân. Mặc dù nhà họ Đồng có tiền nhưng không nhiều đến mức này, nhà họ Đồng ở thành phố A cũng không tính là một nhà không thiếu tiền, tuy nói luôn có mặt ở giới thượng lưu nhưng lại là tầng lớp thấp nhất.

Cuối cùng Đồng Chân trợn mắt tức giận giẫm giày cao gót cao mười tám rồi đi, khi cô ta đi các đồng nghiệp của Đồng Nhan bị cô ta chọc tức liền hả giận, đến chọc tức người khác cuối cùng lại nếm mùi thất bại.

Vốn dĩ tức giận mấy ngày nhưng bộ dáng tức giận của Đồng Chân khiến mọi tức giận bay hết, tan việc cô lái xe đi đón con trai, thậm chí còn lầm nhảm hát.

Đồng Đồng thấy tâm tình của mẹ rất tốt. Chẳng lẽ chấp nhận ba rồi sao? Mấy ngày nay bởi vì chuyện này cậu rất rối nhưng vốn dĩ cậu thông minh, đôi mắt tinh tế, cậu biết rõ ba và mẹ không vui mừng như cậu cho nên cậu không nói gì.

Mấy ngày nay Tiểu Thâm đặc biệt không an phận, hôm nay người mẫu ngày mai minh tinh, hẳn có một tật xấu, ghẹo gái không thích những người đã có danh tiếng chỉ thích những minh tinh mới nổi, hơi có danh tiếng Tiểu Thâm liền nói bái bai với người đó.

Hôm nay hẳn ôm một minh tinh rất xinh đẹp, bàn tay không an phận tiến vào phía trong váy làm cho cô minh tinh này liên tiếp thẹn thùng.

Cố Tiêu ngồi đối diện lắc đầu liên tục, tự nhiên rót một ly rượu sau đó nhìn Tiểu Thâm hỏi: “Tôi nói cậu định xử lý chuyện hai mẹ con kia thế nào?”

Hiện tại Tiểu Thâm miễn cảm nhất chính là chuyện này, hẳn trăm phương ngàn kế trốn tránh, không nghĩ tới tên này không sợ chết nói tới, lúc Tiểu Thâm nghe được những lời này của Cố Tiêu trong đầu liền “vụt” một tiếng, Tiểu Thâm không nói nên lời.

Qua một lúc lâu mới phục hồi tinh thần, đôi mắt lạnh lùng nhìn Cố Tiêu, lập tức đẩy cô minh tinh trong lòng ra. Cố Tiêu vô tội nhún vai, vị Tiểu đại mỹ nhân này tính tình không ổn định, thật sự không nên chọc vào, nhìn cô minh tinh bên cạnh bị Tiểu Thâm đẩy ra sợ hết hồn, bất an nghĩ không phải đắc tội lớn rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chúng ta kết hôn.

Quả thật vấn đề đứa bé là điều đại kỵ suốt mấy ngày qua của Tiểu Thâm, không ngờ trốn tránh mấy ngày cuối cùng vẫn phải đối mặt.

Hắn không để ý đến mọi người, ném ly rượu rồi đi ra ngoài, lái xe chạy thẳng tới tòa soạn của Đồng Nhan, lấy điện thoại ra mới phát hiện mình không có số điện thoại của Đồng Nhan.

Tiểu đại mỹ nhân không có tính nhẫn nại lập tức đóng sầm cửa xe đi thẳng vào trong nhưng bảo vệ không biết hắn là ai liền ngăn không cho vào, điều này khiến Tiểu Thâm càng tức giận hơn, bảo vệ càng ngăn hắn càng muốn đi vào.

Cuối cùng tổng biên của Đồng Nhan tự mình đi ra, nở một nụ cười như gió xuân ấm áp, ánh mắt nhìn Tiểu Thâm, khom lưng ba mươi độ tới nhận lỗi, Đồng Nhan kính sợ, tổng biên của cô từ khi nào trở nên không có khí phách như vậy?

Cô nhận được thông báo của tổng biên liền lập tức chạy vào thang máy đi lên, vừa đi vừa nghĩ Tiểu Thâm đến đây làm gì?

Mới vừa vào cửa, tổng biên đoán chừng trong lúc làm nhiệm vụ Đồng Nhan đắc tội với Tiểu Thâm, Đồng Nhan vừa đi vào liền bị chặn lại, cuối cùng Tiểu Thâm cự kỳ không có tính nhẫn nại lập tức rống to: “Cút ra ngoài, chuyện này tôi tự giải quyết.”

Tổng biên vừa nghe liền biết to chuyện rồi, liếc mắt nhìn Đồng Nhan sau đó ảo não đi ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại Đồng Nhan liền không còn vẻ cung kính nữa, sắc mặt không tốt nhìn Tiểu Thâm “Anh tới đây làm gì, đây là chỗ tôi làm việc, không phải nơi anh có thể hô mưa gọi gió, nếu như anh ngứa ngứa muốn mắng người thì.....”

“Chúng ta kết hôn!”

“... ..”

Đồng Nhan đang luyện thuyên, sau khi nghe Tiểu Thâm nói liền sợ ngây người, thật lâu mới phản ứng được, nhảy cao ba bước như con nhím xù lông hét chói tai: “Anh nói cái gì?” Tiểu Thâm thấy người phụ nữ này thật kỳ lạ, thái độ cô là sao chứ, kết hôn thì sao. Bao nhiêu phụ nữ đều muốn gả cho hắn, Tiểu Thâm lạnh lùng nhìn cô thật sự không biết cô không muốn hay là đang giả bộ.

“Tôi nói kết hôn!” Vẫn là giọng ra lệnh.

Đồng Nhan chưa thấy ai cao ngạo như vậy, vênh mặt hất hàm nói với cô bằng giọng sai khiến, làm gì có ai nói kết hôn liền kết hôn chứ, còn làm bộ đáng cười cô là sự thiệt thòi của hắn, Đồng Nhan không nhịn được lửa giận trong lòng cười lạnh: “Kết hôn, không thành vấn đề, anh quý xuống cầu hôn tôi còn phải là ở trước cửa công ty tôi, nếu như anh làm tôi sẽ gả cho anh.”

Đời này Tiểu Thâm ghét nhất phụ nữ cười trên đầu hắn, nhìn thần thái nói chuyện của Đồng Nhan, rõ ràng là muốn làm hắn mất mặt.

“Đầu óc cô có vấn đề sao?” Hắn sẽ không cầu hôn, quý trước công ty cầu hôn hắn càng không làm, người phụ nữ này cho rằng bản thân là ai chứ, chỉ sinh cho hắn một đứa con mà thôi, nếu không phải là.....

Dù sao việc cầu hôn ngu ngốc này đánh chết hắn cũng sẽ không làm.

Đồng Nhan cong miệng, không để ý nhún vai, giọng nói có chút tiếc nuối: “Không cầu hôn vậy xem như xong, tôi cũng không phải không là anh thì không gả, hôn nữa, tính khí khó chịu này tôi không phục vụ nổi.” Nói xong quay đầu bước đi.

Tổng biên đứng ngoài phòng kho sờ sờ chờ đợi, anh ta đến đây vì lý do gì chứ, rõ ràng đây là phòng làm việc của ông, vì sao cuối cùng người bị đuổi ra ngoài lại là ông?

Vấn đề này còn chưa nghĩ ra câu trả lời cánh cửa đằng sau đã mở ra, Đồng Nhan hớn hờ, đưa tay vỗ vỗ vai tổng biên như một người bạn nói: “Được rồi, anh ta đã nổi điên xong, tổng biên có thể vào bàn việc.” Nói xong khoa trương làm tư thế mời vào.

Nhưng tổng biên không dám vào, Tiểu Thâm vẫn chưa đi ra, tổng biên còn muốn hỏi Đồng Nhan có quan hệ thế nào với Tiểu Thâm nhưng Đồng Nhan đã không thấy bóng dáng đâu nữa, tổng biên nhìn quanh một vòng xác định không thấy Đồng Nhan đâu nữa liền quay lại nhìn thấy Tiểu Thâm tối sầm mặt đi ra, ông bước thật nhanh vội vã nở nụ cười chào hỏi: “A.....”

Nhưng còn chưa nói gì Tiểu Thâm tối sầm mặt đi thẳng nhìn cũng không nhìn, cứ như vậy đi.

Tổng biên ngơ ngác, thầm than trong lòng, con nhà có tiền khó phục vụ, tính tình không ổn định.

Lúc đi ra Đồng Nhan luôn nở nụ cười, hôm nay thật thoải mái, buổi sáng Đồng Nhan đến cho cô hả giận, buổi chiều Tiểu Thâm đến cô lại được hả giận, hôm nay trời muốn mưa to sao?

Tiểu Thâm ra ngoài lòng tràn đầy bức bối, ảo não bóp trán, người bị lừa là hắn mới đúng chứ, hôm nay hắn làm sao vậy đột nhiên kích động chạy tới tìm cô nói chuyện kết hôn, không phải chỉ sinh một đứa con thôi sao, làm gì đến nỗi phải kết hôn!

Nhưng nghĩ lại năm đó cô gái bắt nạt hắn chính là cô! Nhớ tới tổn thương mà cô gái đó gây nên Tiểu Thâm rất tức tối, không thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, không phải bảo bối của cô chính là thằng bé sao? Dù sao đi nữa đoán chừng sau này hắn cũng sẽ không có con, cho nên bây giờ đã có sẵn vậy dứt khoát cướp con từ tay cô về, khiến cho cô gấp gáp một chút.

Vốn dĩ khuôn mặt Tiểu Thâm rồi rầm nhưng sau khi quyết định liền từ từ cười lại có một chút đắc chí cùng hài lòng, hắn đúng là thiên tài lại có thể nghĩ ra cách hay như vậy.

Lập tức nổ xe chạy đến nơi đã định, trên đường hắn nhận được điện thoại của ông Tiểu, Tiểu Thâm cười hí hóp, giọng nói tràn đầy hài lòng: “Ông nội, tối nay cháu đưa chất về hiếu kính với ông”

Đầu dây bên kia ông Tiểu vừa nghe thiếu chút nữa ngã xuống, lời của hắn sao nghe có vẻ hơi kỳ quái, cái gì gọi là “hiếu kính với ông”, cũng chỉ là một đứa cháu chứ không phải là món đồ gì!

Ông Tiểu bắt đầu luận thuyết không ngừng: “Cháu thật tâm một chút coi chừng thằng bé bị dọa sợ. Cháu đưa thằng bé tới mẹ nó có biết không?”

Tiểu Thâm liền bối rối, cầm điện thoại đưa ra xa: “Alo alo alo! Ông nói gì? Cháu nghe không rõ, cứ như vậy đi, cháu cúp trước, sau khi về cháu sẽ gọi ông.” Nói xong cúp điện thoại, ném sang một bên.

Đồng Đồng vẫn đang trong giờ học đột nhiên bị cô giáo gọi ra, Đồng Đồng chạy tới miệng ngọt ngào kêu: “Chào cô.”

Cô giáo nhoen miệng cười, mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt hơi chuyển động, Đồng Đồng ân cần nói: “Cô ơi, cô sốt sao? Sao mặt cô lại đỏ vậy?”

Câu hỏi vừa dứt đột nhiên nghe thấy tiếng cười của một người đàn ông bên ngoài phòng học, hình như không nhịn được thốt ra, đôi mắt Đồng Đồng sáng lên, âm thanh này rất quen thuộc.

Cô giáo vội dẫn Đồng Đồng ra cửa phòng học, cơ thể to lớn của Tiểu Thâm dựa vào tường, giống như người không xương, mềm nhũn, đôi mắt đào hoa lấp lánh tương xứng với khuôn mặt xinh đẹp.

Đồng Đồng liếc nhìn tại sao ban ngày mà cô giáo lại phát sốt, hóa ra là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Đồng Đồng rất vui khi nhìn thấy Tiểu Thâm, cậu bé hết sức khéo léo đi tới trước mặt Tiểu Thâm, ngược đầu đáng yêu hỏi: “Chú, sao chú lại tới đây?”

Tiểu Thâm nhìn đôi mắt trước mắt giống y đúc hần, khoe miệng khẽ cười, không nhìn được cúi người ôm Đồng Đồng, nhéo mũi cậu bé: “Chú nhớ cháu, tối nay đến nhà chú được không?”

Vốn dĩ Tiểu Thâm không có cảm giác gì với thằng bé nhưng mỗi khi thấy thằng bé tình huống liền trở nên khác, ví dụ như hiện tại, đáng lẽ hần ngồi xuống nói chuyện với cậu bé nhưng nhìn thấy cậu bé liền không nhìn được muốn ôm còn nhéo mũi, đây là chuyện Tiểu Thâm chưa bao giờ làm.

Đồng Đồng biết chú này chính là ba mình cho nên khi nhìn thấy Tiểu Thâm thì biết cư xử có chừng mực, bởi vì cậu biết ba cậu hình như không thích cậu, vậy thì cậu phải cố gắng biểu hiện một chút như vậy mới có thể khiến ba thích mình nhưng tối nay đến nhà ba sao?

Đồng Đồng bối rối, Tiểu Thâm lập tức hiểu, thằng bé lo lắng cho mẹ, lập tức cười nói: “Yên tâm, mẹ biết rồi, mẹ cũng đồng ý, đừng lo lắng.”

Quả nhiên đôi mắt Đồng Đồng sáng rực, rất vui: “Thật không?”

Bởi vì vui mừng nên lúc hỏi câu hỏi này cậu hươ tay múa chân, một giây tiếp theo cậu bé liền nhận ra mình vừa mới rất lộn xộn, như vậy sẽ khiến ba tức giận, lập tức ngoan ngoãn đứng im.

Tiểu Thâm thấy thằng bé vui mừng, hươ cánh tay nhỏ bé của mình cũng không nhìn được cười, một giây tiếp theo thấy bộ dáng cậu như mắc lỗi, ngoan ngoãn đứng im liền không hiểu: “Sao vậy? Không phải vừa rồi rất vui sao, sao bây giờ lại im lặng rồi?”

Đồng Đồng sợ hãi nhìn Tiểu Thâm, nhỏ giọng nói: “Không phải cháu không ngoan nên chú không thích cháu sao?”

Tiểu Thâm lập tức ngậm ngẩn người, chua xót trong lòng, thấy ánh mắt mong chờ của thằng bé Tiểu Thâm không biết phải nói gì. Thằng bé là con trai hần.

Trên đường quay về, Tiểu Thâm không nói gì, dù sao cũng rất im lặng, mọi thứ trong đầu rối tinh, nếu không có đầu mối sẽ không gỡ ra được, nhìn thằng bé ngồi bên cạnh, trẻ con rất nhạy cảm, nhất là Đồng Đồng không có ba càng nhạy cảm hơn.

Quay về nhà họ Tiểu, cánh cửa màu đen từ từ mở ra, đi hết con đường mòn ngồi biệt thự cổ liền hiện ra trước mắt.

Đây là lần thứ hai Đồng Đồng xuất hiện ở đây, lần đầu tới cậu bé đã tự nhủ thầm trong lòng sau này lớn phải mua cho Đồng Nhan một căn nhà sang trọng như vậy, lần này quay lại cậu bé phát hiện nơi này chính là nhà của mình. Trong nháy mắt Đồng Đồng có cảm giác nói không nên lời, có chút khó chịu, có phải do cậu không ngoan nên ba mới không cần cậu và mẹ?

Quần gia ở bên trong hơn hờ chạy ra, thấy Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng từ trong xe ra càng thêm vui mừng, quần gia Vương đi tới nói: “Đây chính là cậu chủ nhỏ sao, đáng đáp thật giống cậu, mau vào đi, ông chủ chờ đã lâu.”

Lần này vào nhà họ Tiểu so với lần trước tới nhà họ Đồng không giống nhau, dù sao nhà họ Đồng cũng không khá giả, căn nhà dù có rộng nhưng chỉ hơi lớn một chút nhưng đây là nhà họ Tiểu, từ lúc vào cổng chính, hai ven đường đều là hoa, lúc vào nhà Đồng Đồng vẫn im lặng, đôi mắt liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh giống như con thú có thể tấn công bất cứ lúc nào, cho dù biết rõ đây là nhà của ba nhưng vẫn luôn chú ý cảnh giác.

Tiểu Thâm ôm thằng bé nhưng không chú ý đến ánh mắt thằng bé, ngược lại ông Vương đi phía sau đều nhìn thấy hết, cảm thấy đau lòng, thằng bé là một phần của gia đình này nhưng lại cảm thấy sợ hãi ngay tại nhà mình. Ông Vương thầm thở dài.

Ông Tiểu vừa thấy Đồng Đồng mặt mày hớn hờ, Tiểu Thâm đặt con trai ngồi cạnh ông nội, hai ông cháu ngồi gần nhau, Tiểu Thâm ngồi đối diện, sau khi rời khỏi trường Đồng Đồng không nói câu nào, đối với ông lão này hoàn toàn xa lạ, Đồng Đồng chỉ biết Tiểu Thâm nên đôi mắt to chỉ chăm chú nhìn Tiểu Thâm chỉ sợ ba chạy mất, ông Tiểu nói chuyện với cậu, cậu chỉ trả lời qua loa, vừa khéo léo trả lời còn phải chú ý đến mọi cử động của Tiểu Thâm.

Ông Tiểu nhìn thấy cũng đau lòng, thằng bé này rất nhạy cảm, mặc dù thằng bé rất thông minh nhưng có thể dễ dàng nhận thấy thằng bé đang sợ hãi.

Cùng lúc đó mấy người giúp việc nhà ông Tiểu thấy ánh mắt của cậu bé cũng cảm thấy đau lòng, Tiểu Thâm đang mãi suy nghĩ, trong lúc vào hần tình cơ liếc thấy liền cảm thấy khó chịu trong lòng.

Ánh mắt này khiến Tiểu Thâm cảm thấy nặng nề, trong lòng như một mớ bòng bong, bây giờ càng bối rối hơn nên không dám nhìn Đồng Đồng nhưng hần không biết, bởi vì hần không nhìn nên Đồng Đồng càng thêm sợ hãi, ba cậu không thèm nhìn cậu có phải ba không thích cậu không? Cậu đáng ghét như vậy sao?

Đồng Đồng rất đau lòng, lúc Tiểu Thâm đi ra ngoài cậu không nhìn được hỏi ông Tiểu: “Có phải do Đồng Đồng không ngoan nên ba không thích Đồng Đồng phải không?”

Sau khi cậu bé hỏi mọi người trong phòng đều đau lòng, ông Tiểu cũng hoảng sợ, thằng bé biết sao? Ông Tiểu bắt đầu nhìn kỹ Đồng Đồng, càng nhìn

càng thích, ôm Đồng Đồng cười híp mắt: “Không có, ba cũng giống cháu, bây giờ ba đang cảm thấy sợ hãi, Đồng Đồng sợ ba không thích Đồng Đồng nhưng ba cũng đang sợ Đồng Đồng sẽ không thích ba cho nên ba mới không dám nhìn Đồng Đồng.”

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ nên sao khi nghe những lời này Đồng Đồng lập tức hớn hở: “Hóa ra là như vậy, Đồng Đồng rất thích rất thích rất thích ba.” Vì biểu đạt tâm ý của mình Đồng Đồng nói liên tiếp ba lần rất thích như muốn hiện rõ tình cảm của cậu dành cho ba.

Tiểu Thâm ở bên ngoài cảm thấy khi đối mặt với Đồng Đồng tim hần sẽ đập rất nhanh, hô hấp cũng trở nên khẩn trương hơn, ra ngoài hóng gió một chút, mới đi chưa được mấy bước Đồng Nhan liền gọi tới, vừa ấn nút nghe đầu dây bên kia liền vang lên tiếng quát của Đồng Nhan: “Tiểu Thâm! Anh đưa con tôi đi đâu, mẹ kiếp, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Tiểu Thâm cau mày đưa điện thoại ra xa, lúc này mới nhớ tới mục đích hần đưa con trai tới đây, vốn dĩ còn đang bối rối bỗng trở nên cợt nhả, giọng nói cả lơ phát phơ: “Không thấy con trai? Không phải nên đi báo cảnh sát sao, sao lại tìm tôi, tôi chỉ đến nhà trẻ đón con tôi mà thôi còn con trai cô thì cô tự tìm đi.”

Đồng Nhan nghiêng răng, hần đang ép cô sao? Cô chưa từng thừa nhận con trai mình là con trai Tiểu Thâm cho nên Tiểu Thâm mới làm vậy để ép cô, buộc cô phải thừa nhận!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Một nhà ba người hạnh phúc.

Vì Đồng Đồng nên Đồng Nhan nhẫn nhịn.

Tiểu Thâm không nói gì thêm trực tiếp cúp điện thoại, thông qua lời nói của hần liền có thể hiểu rõ Đồng Đồng đang ở nhà họ Tiểu, biết con trai đang ở đâu là cô an tâm rồi.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, Tiểu Thâm có ý gì, chẳng lẽ hần thật sự muốn ép cô kết hôn? Người đàn ông này đầu óc đúng là không bình thường. Theo như cô biết người đàn ông này là một người phong lưu nhất thành phố A, người đàn ông như vậy sao tự dưng lại muốn kết hôn với cô chứ?

Nghĩ thế nào cũng cảm thấy có gì đó không đúng, không phải, chẳng lẽ.....

Trong đầu Đồng Nhan khẽ thoáng qua một ý tưởng nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, xóa hết các loại ý tưởng trong đầu, càng nghĩ càng rối.

Tiểu Thâm cúp điện thoại, cảm giác rất vui, hần có thể khiến cho người phụ nữ kia nói không nên lời hần cảm giác so với ký được một hợp đồng còn thành công hơn, nghĩ tới khuôn mặt tức giận nhưng vẫn giả bộ nở nụ cười của Đồng Nhan Tiểu Thâm liền không nhịn được cười.

Đang cười to thì một góc áo bị người phía sau kéo, Tiểu Thâm lập tức dừng lại quay đầu nhìn thấy một đôi mắt lấp lánh.

Đồng Đồng cười híp mắt kéo vạt áo Tiểu Thâm, hết sức khéo léo nói: “Chú ơi, Đồng Đồng rất thích rất thích chú.”

Hình như câu nói này không có đầu đuôi rõ ràng nhưng Tiểu Thâm nghe liền hiểu, Đồng Đồng đang biểu hiện với hần, Tiểu Thâm rất rõ nhưng vẫn có cảm giác u mê, tự dưng xuất hiện một đứa con trai lớn như vậy, cái gọi là tình thương của ba không thể ngay lập tức áp dụng trên người cả lơ phát phơ như Tiểu Thâm.

Nhưng máu mủ tình thâm, thỉnh thoảng cảm xúc của Tiểu Thâm biến hóa theo cảm xúc của thằng bé, sự biến hóa đó khiến cho Tiểu Thâm cảm thấy mới lạ. Buổi tối hôm ấy, để tỏ rõ lòng mình với con trai hần cũng nói rõ với con trai là hần cũng yêu con trai, ăn cơm tối xong liền đưa con trai đi ngủ, điều này rất ít khi xảy ra ở nhà họ Tiểu. Từ sáu năm trước Tiểu Thâm đã mắc một chứng bệnh, buổi tối không ngủ ở nhà, nếu ngủ ở nhà thì luôn luôn phải lôi kéo một người ngủ cùng, lúc là phụ nữ, lúc là đàn ông, về điểm này ông Tiểu rất tức, cuộc sống riêng lại đưa về nhà làm loạn là đồ khôn kiếp, Tiểu Thâm cũng biết vậy cho nên rất ít khi về nhà ở nhưng tới nay không giống những tối khác.

Con trai ôm ba, ba ôm con trai, một đêm này hai ba con ngủ rất ngon.

Nhưng cũng một đêm này Đồng Nhan lại lần qua lần lại cả đêm, làm thế nào cũng không thể ngủ được, sau đó ngồi dậy ngồi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ chờ trời sáng.

Lúc mặt trời vừa mọc Đồng Nhan liền xuất phát, cô gọi điện cho Tiểu Thâm thế nhưng hần lại tắt máy, đã lâu Tiểu Thâm không ngủ ngon như vậy đương nhiên muốn tắt máy.

Nghĩ tới nghĩ lui Đồng Đồng phải đi học, anh ta không đến nỗi không cho con đi học, nghĩ như vậy Đồng Nhan liền lái xe đến cổng trường chờ, bởi vì đi sớm, đầu óc bắt đầu nghĩ lung tung, càng nghĩ càng thâm, rõ ràng cô mới là mẹ thằng bé, bây giờ lại phải đứng ở cổng trường tìm người.

Lúc Đồng Đồng nắm tay Tiểu Thâm vui vẻ chạy tới trước mặt Đồng Nhan, trong lòng cô hơi hồi hộp, trước kia Đồng Đồng từng cười như vậy nhưng rất ít, phần lớn thời gian thẳng bé thông minh này luôn làm ra vẻ người lớn, bây giờ đã trở nên như vậy chỉ sau một đêm ở với Tiểu Thâm.

Đồng Đồng thấy Đồng Nhan, buông tay Tiểu Thâm hưng phấn chạy tới níu áo Đồng Nhan: “Mẹ, hôm qua Đồng Đồng chơi rất vui.” Đồng Nhan liếc nhìn Tiểu Thâm đứng ở phía sau, hai tay để sau lưng, khoe miệng khê nhếch, đôi mắt híp nhìn Đồng Nhan, Đồng Nhan hé miệng cúi đầu nhìn con trai, ngồi xuống cười nói: “Con vui là được, mau vào đi, sắp tới giờ học rồi.”

Nhìn Đồng Đồng vui vẻ chạy vào trường, trước khi vào còn quay đầu toét miệng cười vẫy tay với hai người.

Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm một trước một sau mỉm cười vậy tay, một nhà ba người nhìn rất hạnh phúc.

Mấy đứa trẻ bên cạnh cũng đi vào, phụ huynh đều dần dần ra về, Đồng Nhan lạnh lùng liếc nhìn Tiểu Thâm, lại nghe thấy tiếng của cô giáo cách đó không xa: “Người đàn ông kia thật là đẹp trai, anh ta là phụ huynh học sinh sao?” “Người phụ nữ bên cạnh là vợ anh ta sao? Thật đáng tiếc, nhìn rất trẻ vậy mà con trai cũng đã lớn như vậy rồi.”

Nghe cuộc đối thoại đó ánh mắt Đồng Nhan càng lạnh hơn nhìn Tiểu Thâm đứng một bên đang phóng điện với các bé gái, tức giận quát: “Tôi có việc tìm anh.” Nói xong quay người ngồi vào xe.

Tiểu Thâm nhú mày nhìn chiếc xe một lúc lâu không xác định hỏi: “Cô muốn nói chuyện với tôi trên xe cô sao?” Nói xong lại nhìn chiếc xe một lượt.

Đồng Nhan ngồi bên trong kính thường, bĩu môi, hần đang chán ghét xe của cô sao?

“Không sai, nói ở đây, có vào không, nếu không vào tôi vĩnh viễn không cho Đồng Đồng gặp anh nữa.”

Hôm nay những lời này quả thật có lực sát thương rất lớn với Tiểu Thâm, thật ra bản thân hần vẫn luôn yêu thích Đồng Đồng, vừa nghe thấy Đồng Nhan nói vĩnh viễn không cho Đồng Đồng gặp hần, Tiểu Thâm liền lập tức chui vào xe, nét mặt chán ghét vừa rồi cũng không còn.

Đồng Nhan khởi động xe, xe chạy một lúc lâu mới dừng lại, cô quay đầu nhìn Tiểu Thâm, một lúc lâu mới mở miệng: “Rốt cuộc anh muốn gì?” Tiểu Thâm không biết vì sao hần ngồi trong xe cảm thấy không thoải mái giống như chiếc xe cản hần, cả người ngứa ngáy.

Gãi gãi chỗ này, gãi gãi chỗ kia, sau đó nói: “Tôi nói hai chúng ta kết hôn, như vậy sẽ không có vấn đề gì nữa, nếu như cô không gả cho tôi, còn không cho tôi gặp con, ông nội tôi thật sự sẽ bùng nổ, đến lúc đó ngộ nhờ ông cướp con trai từ tay cô, tôi sẽ không còn cách nào khác.”

Đồng Nhan im lặng: “Anh là đầu trộm đuôi cướp sao, tại sao lại cướp lung tung như vậy, muốn con trai thì anh tự tìm người sinh cho anh đi, sao lại tới làm phiền tôi?”

Không nói Tiểu Thâm không tức, vừa nói đến vấn đề sinh con Tiểu Thâm liền nổi da gà nhưng không thể nói ra nguyên nhân, người phụ nữ này đã rất khinh thường hần rồi, nếu như biết rõ lý do không chừng sẽ khiến cô cười không ngừng.

Nghiến răng hít sâu, Tiểu Thâm cười híp mắt nhìn Đồng Nhan: “Thật là xin lỗi, người sinh con cho tôi ngồi bên cạnh có phẩm chất ưu tú, thông minh nhanh nhẹn rất phù hợp với tiêu chuẩn nhà họ Tiểu, tôi rất hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Anh quỳ xuống cầu hôn.

Đồng Nhan tức chết khi nghe những lời này, ý anh ta là gì chứ, cứ như đang mua rau vậy.

Đồng Nhan nghiến răng, sau mấy lần nói chuyện cô cũng có thể hiểu tính khí Tiểu Thâm thế nào.....cái miệng thối kia luôn khiến người khác tức giận nhưng bạn càng không nổi giận, cái miệng này càng méo mó.

Đồng Nhan cười cười: “Được, không phải kết hôn sao, tôi đồng ý nhưng vẫn là điều kiện kia, tôi muốn anh quỳ xuống cầu hôn tôi.”

Lỗi tại Tiểu Thâm giật giật, nhú chân mày giống như không nghe rõ người phụ nữ này nói gì nhưng nhìn Đồng Nhan nở nụ cười trong lòng Tiểu Thâm chợt có một luồng khí nóng chảy qua.

“Cô mơ sao?” Muốn hần cầu hôn? Hần đồng ý cười là tốt lắm rồi còn bắt hần phải quỳ xuống cầu hôn cô sao.

Đồng Nhan hà hê: “Đâu có, bây giờ tôi rất tỉnh táo, không phải vừa rồi anh nói muốn kết hôn sao? Tôi đồng ý vậy thì kết hôn chứ sao.” Chỉ là một yêu cầu nhỏ mà thôi.

Lúc quay về nhà họ Tiểu, Tiểu Thâm cực kỳ bức bối thiếu chút nữa muốn đâm xe vào cây ven đường, lúc thấy ông Tiểu ngồi cười trong vườn hoa hần

mới kiểm chế lại.

Đóng sầm cửa xe, mặt khó chịu muốn vào nhà ngủ, ông Tiểu cười nhìn hấn hỏi: “Tiểu Thâm cháu đưa thằng bé đi học sao?”

Lúc này Tiểu Thâm mới thu lại vẻ mặt còn đang tức, quay đầu đi đến bên cạnh ông nội: “Vâng”

“Nhìn sắc mặt không tốt lắm. Không thích con trai của mình sao?”

Tiểu Thâm nghiêng răng, không nhìn được ngẩng đầu nhìn ông nội, hấn sợ nếu hấn không kiểm chế sẽ không chống nổi con giận dữ của ông nội, nhìn ba giây mới ngoan ngoãn trả lời: “Không có, cháu rất thích.”

Ông Tiểu tiếp tục cười híp mắt: “Nếu vậy thì kết hôn đi, ông cũng đã từng gặp cô gái kia, thật đáng yêu!”

Tiểu Thâm nghiêng răng nhưng không nhìn được, hấn buồn bực nhìn ông nội: “Ông nội, rõ ràng ông đều biết hết mọi chuyện tại sao còn hỏi chứ? Ông biết rõ người phụ nữ kia bắt cháu quỳ xuống cầu hôn. Thôi đi, cô ta cho mình là ai chứ, không phải chỉ là một đứa trẻ thôi sao, cô ta không chịu cháu tự có biện pháp khiến cô ta cam tâm tình nguyện đưa thằng bé về đây.” Hấn không tin phải kết hôn mới có thể đưa thằng bé về nhà.

Ông Tiểu vẫn cười: “Biện pháp gì, cháu cho rằng ông chưa từng nghĩ sao? Nhưng vì thằng bé cháu nên suy nghĩ một chút, thằng bé đã năm tuổi rồi, cái gì cũng biết, cháu tìm mọi cách đưa thằng bé quay về cháu cảm thấy đến lúc đó thằng bé còn thích cháu như bây giờ sao? Sẽ càng làm cho thằng bé hận cháu thêm mà thôi.”

Tiểu Thâm lập tức im lặng, Đồng Đồng hận hấn sao? Không được, Tiểu Thâm vừa nghĩ đến điều này liền lắc đầu, ai cũng có thể hận hấn nhưng con trai hấn thì không thể, lúc trước hấn đã từng cảm nhận loại cảm giác này không dễ chịu.

Ông Tiểu thấy Tiểu Thâm im lặng, vẫn nở nụ cười, chống gậy từng bước rời đi.

Thật sự phải quỳ xuống cầu hôn cô ta sao?

Lúc này Đồng Nhan đã có kinh nghiệm, còn chưa tan làm liền chạy đến trường đón con trai đến phòng làm việc, còn một tiếng nữa là tan làm, tổng biên cũng thích Đồng Đồng cho nên lần này Đồng Đồng đến không bị cấp trên trách cứ.

Lưu Thuần đi tới liền ôm Đồng Đồng, trái thơm một cái, phải thơm một cái, những người phụ nữ khác cũng đi tới vây quanh Đồng Đồng, thằng bé này lớn lên sẽ rất đẹp trai.

Tổng biên đứng ở cửa phòng làm việc cười nhưng chân mày hơi nhíu lại, càng nhìn thằng bé càng thấy giống Tiểu Thâm, nhớ tới ngày hôm trước Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan nói chuyện trong phòng làm việc, trong đầu tổng biên liền thoáng qua một ý nghĩ, chẳng lẽ.....?

Thật ra thì Đồng Đồng không thích tới đây, một đoàn các cô đi thấy cậu bé cứ như thấy đồ giảm giá trong siêu thị vậy, mọi người đều giành nhau, người hôn một cái, người nheo một cái khiến cho cậu bé im lặng, bừ môi ôm đồng hồ đeo tay chờ tan làm.

Thấy mọi người đứng xung quanh cậu bắt đầu tản ra làm việc, không ai chú ý, lúc này Đồng Đồng mới bắt đầu hỏi mẹ: “Tại sao mẹ lại đón con sớm như vậy, còn phải tới đây nữa.”

Đồng Nhan sửng sốt, nói thế nào đây, chẳng lẽ lại nói mẹ sợ ba tới đón con về sao? Đồng Nhan cười cười: “Bảo bối, cả đêm hôm qua mẹ không được gặp con, rất nhớ con.” Động tác giống như công kích ôm Đồng Đồng hôn lên mặt cậu bé một cái.

Đồng Đồng bối rối đẩy mẹ ra, khuôn mặt chán ghét dùng khăn giấy lau nước miếng trên mặt: “Thôi đi, mẹ cho rằng con không biết sao, mẹ sợ chú đến đón con về nhà chứ, không phải mẹ không thích chú sao.”

Câu nói cuối cùng “không phải mẹ không thích chứ” như đang tố cáo cô, Đồng Nhan lo lắng, phải giải thích rõ vấn đề này, nếu không, nhìn vẻ mặt thằng bé lúc này có thể thấy sau này cậu bé có thể hận cô.

Đồng Nhan giật mình nghĩ chỉ vì một người đàn ông mà hai mẹ con xích mích liền cảm thấy nhức đầu, đảo mắt mấy vòng sau đó ôm con trai ngồi lên đùi mình.

Nói chuyện giống như hai người bạn, im lặng một lúc sau đó mở miệng: “Con trai à, mẹ muốn nói với con một chuyện.”

Sắc mặt Đồng Đồng không tốt lắm, ỉu xiu, không có tinh thần.

“Mẹ muốn kết hôn với chú Tiểu.”

Quả nhiên vừa nói xong những lời này, Đồng Đồng đang phờ phạc rồi rụng lập tức tươi tỉnh như gặp phải ánh sáng, đôi mắt mở to nhìn Đồng Nhan như đang muốn hỏi là thật sao?

Đồng Nhan cười cười: “Không sai, là thật.”

Đồng Đồng hưng phấn kêu to: “Yeah” Giơ hai cánh tay ôm cổ mẹ, các đồng nghiệp ngồi bên cạnh quay sang nhìn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy hình ảnh mẹ con gắn bó, cười cười tiếp tục công việc.

Đồng Nhan cũng cười nhưng trong lòng có cảm giác áy náy: “Chỉ là chú không chịu quỳ xuống cầu hôn với mẹ, chú đã không thích mẹ như vậy, mẹ cũng không thể miễn cưỡng người ta, phải không?”

Đồng Nhan nói một câu “chỉ là” liền đẩy mọi tội lên người Tiểu Thâm. Cho đến lúc Đồng Nhan ôm Đồng Đồng tan làm, Đồng Đồng cũng không có ngăn đầu, Đồng Nhan rất đau lòng, trầm nghĩ, trầm nghĩ, nên kết hôn với Tiểu Thâm thôi, ít nhất con trai cũng vui, tốt hơn bây giờ.....

Đồng Nhan thầm than, trong đầu đang suy nghĩ, làm sao tìm lối thoát cho mình. Tiểu Thâm quá kinh người, buổi sáng cô mới vừa từ chối chẳng lẽ bây giờ lại đi tìm hắn nói chúng ta kết hôn sao.

Làm sao còn mặt mũi nữa nhưng nếu không đi con trai cứ như bây giờ cũng không tốt.

Hai mẹ con đang đau đầu đột nhiên nhìn thấy trước công ty có rất nhiều người vây quanh, giống như có chuyện gì đó khiến người ta kích động.

Ôm con trai đi tới chỉ thấy trước công ty có vô số hoa hồng xếp thành hình trái tim chặn ở lối ra.

Một người đàn ông rất đẹp trai đứng ở giữa, tay trái cầm một hộp nhung hình vuông màu đỏ.

Đáng tiếc, cảnh sắc đẹp như vậy lại bị khuôn mặt nhăn nhó của nam chính làm hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Quỳ xuống cầu hôn.

Tiểu Thâm lớn như vậy chưa từng làm qua chuyện mất mặt như vậy, có rất nhiều người tìm mọi cách cầu xin hắn, cũng không ít người quỳ xuống cầu xin hắn, lần này bắt hắn quỳ xuống thật sự có chút khó khăn, còn là cầu xin người phụ nữ này gả cho mình.

Đây không phải là xin chịu tội sao.

Nhưng hết cách rồi, vì thằng bé vậy nên phải cầu xin thôi, bây giờ trong lòng Tiểu Thâm bắt đầu khinh thường Đồng Nhan, rõ ràng miệng lúc nào cũng nói yêu con trai nhưng lại không muốn hy sinh vì thằng bé, vậy cô thích thằng bé chỗ nào chứ còn không bằng người làm ba như hắn.

Nhưng tại sao lại có nhiều người tụ tập xung quanh như vậy?

Tiểu Thâm đứng giữa, đôi tay chống nạnh “Tan làm rồi không về nhà đi nhìn cái gì?”

Có một người đàn ông trong đám người tham gia xem náo nhiệt ngược cổ nói: “Anh tới cầu hôn không phải là để mọi người thấy sao, chúng tôi xem một chút thì sao, hơn nữa anh chặn lối ra rồi, nếu anh không di chuyển vậy làm sao chúng tôi đi ra được.”

Lúc này Tiểu Thâm mới phản ứng được thì ra hắn đã chặn đường, hắn hoành hành từ nhỏ đến lớn làm sao biết nhường bộ người khác, không khoa trương chút nào khi nói hắn không biết nhường đường cho người khác, cho nên lần này nếu hắn đã cản đường rồi vậy thì mọi người chờ hắn làm xong chuyện mới có thể đi.

Đồng Nhan ở bên trong giật mình không tin được, Tiểu Thâm làm gì ở đây? Nhìn tư thế của hắn.....

Nhớ tới chuyện lúc nãy, chẳng lẽ người này thật sự nguyện ý vì Đồng Đồng quỳ xuống cầu hôn sao? Đồng Nhan nhìn Đồng Đồng trong lòng, con trai bảo bố đang hưng phấn nhìn người nào đó đang đứng ở cửa.

Đồng Nhan thầm than, nghiêng răng đi ra: “Anh Tiểu làm gì ở đây vậy?” Giọng nói của Đồng Nhan thu hút ánh mắt của mọi người, bọn họ muốn xem một chút người phụ nữ như thế nào lại có thể khiến một người đẹp trai như vậy tới cầu hôn, rốt cuộc là ai.

Tiểu Thâm nghe thấy giọng nói này không khác nào gặp được vị cứu tinh, suy nghĩ làm xong chuyện này nhanh một chút rồi chạy, quá mất mặt rồi.

Nhưng lại không hiểu vì sao Đồng Đồng lại ở đây, ai đưa thằng bé tới, bây giờ để thằng bé thấy hắn mất mặt như vậy sau này làm sao thị uy với thằng bé.

Về mặt Tiểu Thâm nhăn nhó không tình nguyện, trong lòng suy nghĩ nếu có thuật biến hình thì tốt, đột nhiên không có người, mọi người sẽ không biết hắn, chờ hôm nào không có Đồng Đồng ở đây rồi quay lại.

Đồng Đồng được Đồng Nhan ôm trong lòng rất hưng phấn, vừa rồi cậu bé còn đang suy nghĩ làm thế nào để chú có thể quỳ xuống cầu hôn với mẹ.

Ai biết vừa ra cửa liền thấy cảnh này, lập tức hưng phấn vỗ tay: “Chú muốn cầu hôn với mẹ đấy!” nói xong giùng giàng muốn Đồng Nhan thả cậu xuống, chạy tới trước mặt Tiểu Thâm ngơ đầu nói: “Chú ơi, có lên, Đồng Đồng ủng hộ chú.”

Tiểu Thâm thiếu chút nữa ngã xuống, quyết định về sau phải dạy con trai thật tốt, lại nhìn mẹ thẳng bé, bình thường đều là cô dạy thẳng bé, còn nhỏ như vậy đã nói những lời này, thật sự là không thích hợp.

Ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, biểu hiện trên mặt giống như đang ăn sầu riêng, giọng nói kéo dài: “Em nói, chỉ cần anh quý xuống cầu hôn, em sẽ kết hôn với anh, đúng không?”

Đồng Nhan quyết định, dù sao cũng vì thẳng bé nên sẽ kết hôn, bây giờ Tiểu Thâm đã hạ mình như vậy rồi, vậy thì cô cũng không làm khó nữa, lập tức không tình nguyện chu mỏ, không có tinh thần gật đầu: “Đúng.”

Tiểu Thâm gật đầu, lúc gật đầu khẽ nghiêng răng, đôi mắt đào hoa nhìn xung quanh một lượt, hận không thể đuổi đám người kia đi nhưng khi cúi đầu nhìn thấy cặp mắt hưng phấn của Đồng Nhan thì đành chịu thua. Quý một chân xuống, đôi tay dâng lên chiếc hộp đựng nhẫn hân vừa chọn được, ngẩng đôi mắt đào hoa nhìn Đồng Nhan.

Dù biết người đàn ông này sẽ quý nhưng Đồng Nhan không ngờ thật sự sẽ có ngày như vậy, Tiểu Thâm là ai chứ, chính là ông trời, có ai muốn ông trời quý xuống chứ?

Trong hoàn cảnh này, có lẽ nếu là các cô gái khác sẽ cảm động rơi nước mắt nhưng hiện tại Đồng Nhan không khỏi rùng mình, lại nhìn đôi mắt của Tiểu Thâm thấy rất chân thành nhưng tại sao cô lại cảm giác không có gì tốt.

Đồng Nhan bị dọa sợ đi lên trước nghĩ nhanh cầm nhẫn, kéo cái người mắt mặt này chạy đi, tay vừa mới đựng phải chiếc hộp, Tiểu Thâm liền mở chiếc hộp ra.

Tách!

Cùng lúc nghe thấy tiếng chiếc hộp mở ra, mọi người xung quanh nhìn thấy đầu óc choáng váng, bị viên đá hình trứng chim bồ câu làm chói mắt.

Tan làm mọi người không ngừng đi ra, càng ngày càng nhiều người xem, trong đó có không ít người biết Đồng Nhan, lú lú bàn luận: “Oa, không ngờ bạn trai Đồng Nhan lại có tiền như vậy, viên đá kia to quá, quả là người có tiền.”

Đồng Nhan nhắm mắt, lúc mở mắt ra cười rất dịu dàng ngọt ngào, thâm tình nhìn Tiểu Thâm, sau đó chìa tay về phía Tiểu Thâm, ý kia rất rõ ràng, đeo cho cô.

Đôi mắt Tiểu Thâm chợt lóe sáng, trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng nghiêng răng kéo kẹt.

Dám sai bảo hân, cô chán sống rồi.

Động tác rất chậm, Tiểu Thâm cười ôn hòa, cầm chiếc nhẫn lên từ từ đeo vào ngón tay Đồng Nhan.

Những người phụ nữ đứng xung quanh nhìn với ánh mắt say mê, tưởng tượng nếu người đàn ông này cầu hôn với mình thì tốt biết bao. Nhưng mọi người chưa kịp phản ứng chỉ thấy nam chính và nữ chính giống như phải lên máy chém vậy, ánh mắt ôn nhu hoàn toàn biến mất, hai người ăn ý khom lưng nhanh chóng ôm Đồng Nhan, vắt chân lên cổ mà chạy.

Tất cả các động tác rất nhanh, tổng thời gian tiến hành chỉ có một giây!

Đến khi tất cả mọi người hoàn hồn thì người đã đi mất.

Nếu không phải hoa hồng cầu hôn vẫn còn thì mọi người đều cho rằng mình vừa mới nhìn nhầm.

Hai vợ chồng mỗi người ôm một chân Đồng Nhan, xuống bãi đậu xe liền chạy về phía xe của mình.

Nhưng chỗ đậu xe không giống nhau, người đi bên trái, người đi bên phải, tách ra!

“Đau!” Đồng Nhan la to mới khiến hai người làm ba mẹ này phục hồi tinh thần.

“Con trai, làm con đau sao, Tiểu Thâm anh làm gì vậy, tôi muốn về nhà, anh buông con trai tôi ra.”

“Người phụ nữ ngu ngốc này, Đồng Nhan là con trai tôi, tôi đưa thẳng bé về nhà họ Tiểu là hoàn toàn hợp lý.”

Đồng Nhan lo lắng.

Cậu rất vô tội, chân trái bị mẹ ôm, đùi phải bị ba ôm, hai người anh một câu tôi một câu, anh tôi đi rất náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hai người mâu thuẫn.

Chỉ trong một đêm tin tức Tiểu Thâm muốn kết hôn lan truyền khắp thành phố A.

Tại chung cư ở vườn hoa trung tâm thành phố A, tiếng chuông điện thoại không ngừng vang lên, giọng nói non nớt còn đang ngái ngủ gọi: “Ba, điện thoại.”

Chuông điện thoại lại không ngừng vang lên, giọng nói có chút tức giận: “Mẹ, điện thoại”. Mẹ kiếp, thật vất vả cậu mới được ngủ chung với ba mẹ, là ai không muốn sống nữa dám gọi điện thoại tới quấy rầy!

Trên giường lớn, hai người lớn bị giọng nói tức giận của cậu bé đánh thức, Tiểu Thâm nằm lỳ ở trên giường “Hà, điện thoại”. Hai mắt vẫn nhắm tay sờ đầu giường tìm điện thoại của mình, Đồng Nhan nằm phía bên kia cũng thế, hai mắt nhắm, theo thói quen ôm Đồng Đồng đang nằm ở giữa, đưa tay vỗ vỗ lưng cậu bé: “Ngoan, mẹ biết rồi, ngủ đi.”

“... ....”

Không gian yên tĩnh trong mấy giây, lập tức mở hai mắt nhìn con trai bảo bối trong lòng, lại nhìn về phía bên kia con trai.... ...

“A!” Đồng Nhan la to.

Tiểu Thâm cảm thấy lỗ tai của mình sắp bị điếc bởi tiếng la của cô, sau khi thét chói tai, Đồng Nhan cũng chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, chỉ cảm giác có một tiếng thét chói tai đập vào màng nhĩ.

Buổi sáng lúc ăn cơm, Đồng Nhan áy náy múc cháo cho Tiểu Thâm, ánh mắt Tiểu Thâm khế nhếch, hừ lạnh, lắc đầu một cái, không nhìn cô.

Đồng Nhan tối sầm mặt, quay đầu nhìn lại, Đồng Đồng ngồi bên cạnh đang mở đôi mắt to, lấp lánh nhìn sang bên này, Đồng Nhan lúng túng, làm như không có chuyện gì: “Ăn cơm, ăn xong mẹ đưa con đi học.”

Đồng Đồng ngoan ngoãn cúi đầu ăn “Không được, hôm nay Đồng Đồng muốn đến nhà họ Tiểu thăm người thân.” Hai người lớn đều bất ngờ.

Đồng Nhan không muốn “Tại sao, chỉ vì đi thăm những người không có quan hệ mà con cúp học sao? Mẹ không đồng ý.”

Tiểu Thâm đang ăn từ từ ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, nhiu mày, giọng nói hơi lạ: “Không có quan hệ? Vậy cô nói một chút, ai là người có quan hệ, Đồng Thiên Bác? Đồng Chân? Vậy thì nhà họ Đồng có gì khác người? Hừ!”

Không phải hẳn xem thường nhà họ Đồng, sự thật người nhà họ Đồng là như vậy.

Đồng Nhan tròn mắt nhìn chăm chăm Tiểu Thâm, thiếu chút nữa bộc phát cơn giận trong lòng ra ngoài nhưng nhìn ánh mắt sợ sệt của Đồng Đồng nên Đồng Nhan nghiêng răng nhẩn nhẩn, người lớn cãi nhau trước mặt trẻ con sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Chờ Đồng Đồng ăn cơm xong, Đồng Nhan không nói gì đưa thằng bé đi, Tiểu Thâm còn tưởng rằng hai người ra ngoài mau đồ, trong lòng còn chê cười Đồng Nhan phóng khoáng, xem như hẳn ở nhà họ Tiểu là người nhỏ tuổi nhưng Tiểu Thâm chưa bao giờ mua đồ về biếu những người lớn tuổi đó.

Chờ cô quay về phải nói rõ ràng với cô, không biết nhìn người, không biết chòng tưng lai của mình ở trong nhà có địa vị như thế nào sao.

Tiểu Thâm tiện tay cầm một tờ báo lên xem, ai ngờ món mồi chờ vẫn không thấy hai mẹ con quay về, Tiểu Thâm ném tờ báo, hí mắt nghĩ hai mẹ con đi đâu?

Lúc ra ngoài cửa Đồng Nhan thầm chê cười người nào đó trong lòng, hẳn cho mình là ai chứ, tại sao cuộc sống của hai mẹ con cô lại phải đảo lộn vì sự xuất hiện của hẳn chứ, cô ra khỏi chung cư lái xe đưa con trai đi học.

Đồng Đồng lo lắng: "Mẹ, chúng ta cứ như vậy đi ba có lo lắng hay không?"

Đồng Nhan nghe thấy từ "ba", trong lòng phập phồng, nhéo nhéo hai má mấp mấp của cậu bé: "Mẹ nuôi con nhiều năm như vậy mà con đã gọi một người đàn ông mới xuất hiện là ba thuận miệng như vậy, không sợ mẹ buồn sao." Về câu hỏi của Đồng Đồng hoàn toàn không thể xảy ra, hẳn làm sao có thể lo lắng chứ.

Đưa thằng bé đi học xong thì cô đến tòa soạn, kết quả còn chưa vào phòng làm việc các đồng nghiệp đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái làm cho Đồng Nhan muốn chui đầu xuống đất.

Lưu Thuần lợi hại hơn thấy Đồng Nhan liền nhào tới: "Em yêu, gả cho anh đi, anh mua cho em một chiếc nhẫn với viên đá hình trứng chim bồ câu khiến người khác nhìn chói mắt, gả cho anh đi."

Đồng Nhan không còn lời nào để nói, mấy đồng nghiệp bên cạnh thấy vậy cũng không nhin được cười.

"Được rồi, đừng làm loạn, có muốn làm việc hay không." Nếu để cho đám người kia làm loạn đoán chừng sau này Đồng Nhan khó giữ được cái mạng nhỏ bé này.

Ai ngờ căn bản không ai để ý, mỗi người một câu nói tới hôm qua tận mắt chứng kiến "hạnh phúc" của Đồng Nhan.

Mà bên trong tổng biên đang ôm điện thoại khuôn mặt đau khổ nhìn bên ngoài: "Dạ, anh Tiểu cô ấy vừa mới đến."

Đầu dây bên kia Tiểu Thâm vừa nghe lập tức ném điện thoại, đầu dây bên này tổng biên nghe thấy tiếng động, khuôn mặt khổ sở, hai người này.....

Cúp điện thoại, cúi đầu suy nghĩ một chút sau đó gọi Đồng Nhan vào phòng làm việc.

Đồng Nhan hưng phấn đi vào: "Tổng biên, có phải có nhiệm vụ mới cho tôi không? Lần này tiền thưởng là bao nhiêu?"

Tổng biên lập tức tối sầm mặt: "Chồng cô có nhiều tiền như vậy còn đòi tiền thưởng của tôi?" Ông không hiểu, sao lại phải giấu người chồng nhiều tiền như vậy, chỉ vì muốn lấy tiền thưởng mà liều sống liều chết nhận nhiệm vụ, rất là nguy hiểm.

Đồng Nhan bấu môi, cô với Tiểu Thâm có quan hệ sao?

"Tôi không có quan hệ gì với anh ấy, tiền của anh ấy là của anh ấy, tiền của tôi là của tôi." Tổng biên bấu môi, lại quan sát Đồng Nhan một lần: "Tôi sống đến từ này tuổi đầu, chưa từng thấy ai ngu ngốc như cô, cô có biết tại sao phụ nữ ở thành phố A muốn kết hôn với Tiểu Thâm không, còn không phải vì anh ta có nhiều tiền sao? Sau này cô kết hôn cùng anh ta trở thành người vợ hợp pháp của anh ta, mặc kệ anh ta có làm gì ở ngoài cô đều có quyền nói, quan trọng nhất là Tiểu Thâm không thể không cho cô tiền tiêu, nếu như anh ta không cho vợ tiền tiêu vậy cô có thể kiện anh ta, cô có thể dựa vào pháp luật."

Đồng Nhan vừa nghe liền suy nghĩ thấy cũng có lý, dù sao cũng gả cho anh ta thì làm sao phải tiết kiệm tiền cho anh ta chứ?

Lúc Đồng Nhan đi ra vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề này, Tiểu Thâm phải đưa cô tiền tiêu. Nếu như không đưa cô sẽ kiện, nhưng mà cô lấy bao nhiêu thì thích hợp đây?

Nhiệm vụ lần này có chút kỳ quái, lúc Đồng Nhan lái xe tới hiện trường phát hiện bên trong có rất nhiều cảnh sát, nghe nói ở đây phát hiện một số lượng ma túy, cảnh sát thu được một số vũ khí bất hợp pháp ngay tại chỗ.

Vụ án này ở thành phố A mà nói có thể xem là tin giật gân nhất, tại sao một thành phố nhộn nhịp như vậy lại xuất hiện buôn lậu vũ khí? Ma túy thì không nói vì đây là vấn nạn luôn tồn tại ở mỗi thành phố nhưng đây lại là vũ khí, Đồng Nhan khẽ run trong lòng.

Đồng Nhan lấy thẻ phóng viên đeo vào, hai cảnh sát canh giữ ở hiện trường nhìn Đồng Nhan, thờ dài, giọng nói tương đối nặng nề: "đi vào đừng sợ, cẩn thận một chút."

Tim Đồng Nhan chợt đập loạn nếu như anh không nói với tôi đừng sợ thì tôi sẽ không sao nhưng anh càng dặn dò tôi càng sợ, cảnh sát đã nói như vậy cô liền tò mò rốt cuộc bên trong có cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hiện trường tội phạm khủng bố.

Đây là một ngôi nhà của dân, phòng rất nhỏ, đi trên hành lang Đồng Nhan cũng có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc, giữa mùa đông đều có mùi này, đến mùa hè làm sao có thể chịu được?

Đồng Nhan bóp mũi, tay cầm camera tiếp tục đi vào bên trong, đi vào khoảng mười bước, quẹo trái vào một căn phòng bên trong có đầy cảnh sát, mới vừa vào đến nơi liền có một người vội vàng chạy ra luôn miệng nói xin lỗi.

Đồng Nhan bị bầu không khí ngột ngạt trong phòng dọa sợ, đây là lần đầu tiên cô tới hiện trường như thế này, đi vào liền nhìn thấy không ít người đeo bao tay đang tìm manh mối.

Trong nháy mắt Đồng Nhan cảm giác cô như đang cản trở công việc ở đây, ngay lập tức đứng ở cửa không dám lộn xộn, chỉ sợ không cẩn thận phá hư hiện trường.

Chỉ có thể đứng xa cầm camera ghi lại những hình ảnh kia để viết báo cáo, bên kia lập tức có người la to: "Chuyện gì xảy ra vậy, ai cho phóng viên vào."

Nghe tiếng quát Đồng Nhan bị dọa sợ thiếu chút nữa ném camera quay đầu bỏ chạy, âm thanh quá lớn, cả một Lỗ Trí Thâm.

Đồng Nhan lúng túng cười: "Tổng biên muốn tôi đến xem một chút....."

“Đây là hiện trường mới nhất, cô không biết rằng trước khi phá được án không cho phép đưa bất kỳ thông tin nào ra ngoài sao? Nếu như cô truyền ra ngoài, bị phản từ tội phạm biết được vậy làm sao chúng tôi phá án, nếu xảy ra chuyện gì cô có thể chịu trách nhiệm sao?”

Lúc này Đồng Nhan có thể thấy rõ người vừa mới la to như thế nào, không giống Lỗ Trí Thâm không khác là bao, đáng người không khác ba Đồng Nhan bộ mặt dữ tợn, bộ mặt râu ria, đôi mắt rất đáng sợ, luôn luôn trừng to khiến người ta hoảng sợ.

Đồng Nhan bị dọa không dám nói lung tung, vốn dĩ bị dọa sợ bởi đáng người lại còn bộ đồng phục uy nghi, Đồng Nhan lập tức cảm thấy không biết có phải bản thân bị biến thành người trong diện tích nghi hay không.

Đang do dự không biết phải làm sao thì lúc này có một người từ ngoài đi vào, đứng ở cửa nhìn một lúc, Đồng Nhan không chú ý, ông ta không nhận được bật cười: “Ông Tào, đừng dọa cô bé, người ta cũng vì chén cơm mà thôi, cũng không dễ dàng gì.” Lúc này Đồng Nhan mới chú ý người đàn ông đứng phía sau lưng mình, vừa đứng lúc nhìn thấy nụ cười dịu dàng của ông, hai hàm răng trắng đều hiện ra, thoát nhìn rất thoải mái, chuyển tầm mắt nhìn lên trên, lỗ mũi cao, đôi mắt dịu dàng, bởi vì nụ cười nên hơi nheo lại.

Mạnh Diễm Uy cười quan sát Đồng Nhan, mắt to mày rậm, khí thế bức người, một cô gái rất đẹp nhưng tại sao lại phải làm công việc như thế này

Nghĩ đến cảnh tượng ở bên trong, Mạnh Diễm Uy không nhận được khổ cau mày, phản từ tội phạm quá mức kinh người.

“cô... cô quay về đi thôi, nơi này thật sự không thích hợp cho phụ nữ xuất hiện.”

Trái tim Đồng Nhan vừa chìm xuống bởi những lời của người mới vào, bây giờ mọi người lại nói như vậy, Đồng Nhan nghĩ nên quay về thôi.

Nhưng lại nghĩ cục xương này cô không găm vậy lúc quay về thì ai có thể găm chứ? đang do dự, ông Tào đứng bên kia mở miệng cười: “Được, tôi dịu dàng một chút, ông Mạnh, ông thấy cô gái nhỏ mắt liên sáng, nhưng ở tình huống này, ở nơi này... Thôi, cô phóng viên nhỏ kia, muốn chụp thì chụp đi, cô đứng từ xa chụp không rõ ràng là được, vào đi!”

không đợi Đồng Nhan phản ứng, không biết mình đã đứng ở trong hiện trường từ lúc nào rồi, bên cạnh cảnh sát lại tiếp tục công việc của mình.

Ở một nơi khác Tiểu Thâm tiếp tục gọi điện thoại, điện thoại của Đồng Nhan tắt máy, gọi điện thoại cho con trai cũng tắt máy, không chịu được lập tức lái xe đến toà soạn của Đồng Nhan.

Tổng biên tập run rẩy tiếp đãi hân: “Hôm nay anh Tiểu sao lại có thời gian đến đây vậy?” không phải chỉ có hôm nay, mấy ngày nay đều như vậy.

Tiểu Thâm thoáng nhìn rồi kéo dài giọng hỏi: “Đồng Nhan đi đâu rồi?”

Tổng biên tập không dám nói: “đi XX làm nhiệm vụ.” Biết vậy không nói là được, Tiểu Thâm vừa ngh liên đập bàn, nhú mày: “Cái gì? Ông dám để cô ấy đến đó làm nhiệm vụ? không phải ông không biết ở đó sẽ xảy ra chuyện gì?”

Tổng biên sắp khóc: “Trong tòa soạn này Đồng Nhan là người làm nhiệm vụ tốt nhất, không có ai ngoài cô là có thể làm, cô ấy đi cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì, điều này là đương nhiên...”

“Đương nhiên? cô ấy sẽ là vợ tôi, không phải ông nói một câu liền có thể” nói xong liền đi như bay.

Tổng biên bị hân dọa sợ, xem như đó là vợ anh thì sao, tại sao không thể để vợ anh đi làm nhiệm vụ chứ?

Ông Tào đột nhiên cười ha hả nhìn Đồng Nhan, Đồng Nhan mới chụp hai tấm hình liền có tiếng bang sau lưng, quay đầu nhìn chính là khuôn mặt kỳ quái của ông Tào.

“Ha ha, cảnh sát Tào, ông yên tâm tôi tuyệt đối sẽ không đưa những tấm hình này ra ngoài, bảo đảm sẽ không làm ảnh hưởng chuyện các ông phá án.”

Ai biết ông Tào lúc này còn hung hăng bây giờ lại rất dễ nói chuyện, phát tay một cái: “Tôi là một người hơi nóng tính, những lời vừa rồi cô đừng để ý, bên trong còn một phóng viên nữa cũng xảy ra một chút chuyện, có muốn đi vào chụp không?”

Đồng Nhan nhìn ông Tào cảm thấy ông ta thật dễ thương, những ấn tượng không tốt vừa rồi lập tức biến mất “Được”. nói xong cầm camera muốn đi vào.

Ngược lại khi cô vừa nói “Được”, ánh mắt ngược lại như đang thỏa mãn nhìn Đồng Nhan.

Kết quả Đồng Nhan đi vào liền nói không nên lời, hiện trường này là thế nào.

Máu tươi đầy đất, mùi hôi thối bốc lên, thịt vụn đầy trên đất kích thích ánh nhìn của người khác, có thể nói, vừa vào phòng này ánh mắt Đồng Nhan lập tức trở nên mù mờ.

Cũng gần giống như người mù, lúc Đồng Nhan đi vào nhìn thấy máu tươi đầy đất có chút không chịu được, đi lên phía trước hai bước, cảm giác dưới bàn chân hơi sần sệt, kỳ quái cúi đầu nhìn, lúc này ông Tào nhỏ giọng dặn: “Cẩn thận một chút, hiện trường này tương đối hỗn loạn, đừng phá hư.” Đồng Nhan cười cười: “đã biết”. Kết quả cúi đầu nhìn dưới chân, không biết là cái gì, năm nhánh giống nhau, tất cả đều hơi cuộn lại, giống như lúc đánh nhau đánh gãy... tay?

Tay?

Đồng Nhan nhìn vật ở dưới chân, mắt mở càng lúc càng lớn, cuối cùng không nhận được: “A!”

không thể nói, giọng của Đồng Nhan rất vang, tất cả các cảnh sát đang làm việc đều kinh ngạc nhìn vào bên trong, tôi nhìn cô, cô nhìn tôi, một người phụ nữ kỳ quái, trước khi đến không phải cô đã biết sao, vừa mới thấy cô vui mừng như vậy đi vào còn tưởng rằng trời sinh cô thích xem hiện trường máu me bạo lực, ai biết vừa vào liền la to.

Đồng Nhan nhắm chặt mắt, hận không thể khiến hai mắt mù không nhìn thấy gì, lúc này phía sau có người đột nhiên ôm lấy cô an ủi: “Được rồi, làm xong việc rồi, chúng ta về nhà thôi, về nhà liền không có chuyện gì nữa.”

Tiểu Thâm nhìn vợ mình bị dọa sợ thét chói tai đang đứng trước mặt, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn ông Tào, dám để cô nhìn thấy những thứ này, xem ra về sau ông không muốn tiếp tục làm việc nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tiểu Thâm khó chịu.

Người cảnh sát đứng bên cạnh cũng ngẩn người, đây là ai vậy? Sao lại có thể xuất hiện ở đây?

Mạnh Diễm Uy cũng sửng sốt khi thấy Tiểu Thâm, ông Tào tính tình nóng nảy, vừa rồi còn nghĩ rằng Đồng Nhan không biết trời cao đất rộng, đưa cô đến khu vực này, quả nhiên là không chịu được khi nhìn thấy hiện trường thế này.

Tiểu Thâm lạnh lùng nhìn ông Tào: “Ông không muốn sống nữa có phải không, dám đụng tới người nhà họ Tiểu.”

Lúc này ông Tào mới sửng sốt, nhìn kỹ Tiểu Thâm mới hiểu ra lại nhìn Đồng Nhan được hán ôm trong ngực, cười cười: “Anh Tiểu nói vậy là không đúng, cô gái này muốn đến phỏng vấn, trước khi cô ấy đi vào chúng tôi cũng đã nhắc nhở, bây giờ anh đến trách tôi, không phải là không có đạo lý sao?”

Đồng Nhan hoàn toàn ngây người, một lúc lâu mới phản ứng được, Tiểu Thâm đến nhưng khi cô nghe cuộc nói chuyện của hai người lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Sắc mặt trắng bệch, đưa tay khẽ kéo cổ áo Tiểu Thâm, ghé sát lỗ tai hán khẽ nói: “Thôi, là tôi không chuẩn bị trước, không thể trách người ta, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Thâm ôm Đồng Nhan vào lòng, đôi mắt lạnh lùng nhìn Mạnh Diễm Uy: “Đội trưởng Mạnh, anh dạy bảo cấp dưới như vậy sao? Dạy thật là tốt!” Nói xong liền trực tiếp ôm Đồng Nhan đi ra.

Đồng Nhan vẫn còn hoảng sợ, hình ảnh vừa rồi vẫn còn lẩn quẩn trong đầu, không cách nào xóa bỏ. Tiểu Thâm rất tức giận muốn nắm cô nhưng khi quay đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô lại âm thầm nghiêng rằng, đáng đời! Lửa giận trong lòng bỗng dưng biến mất.

Sau khi hai người đi, cửa xe một chiếc Land Rover đậu ven đường hạ xuống, bên trong lộ ra một gương mặt chăm chú nhìn bóng xe Tiểu Thâm như đang suy nghĩ gì đó. Tiểu Thâm lái xe đến căn hộ ở trung tâm thành phố Duplex, sau khi Tiểu Thâm dừng xe, còi dây an toàn, tay đang muốn giúp Đồng Nhan còi dây an toàn nhưng thấy camera Đồng Nhan đeo trên người liền dừng lại, chính là thứ đồ này khiến cô bị dọa sợ, thật đáng đời.

Sắc mặt vừa tốt một chút liền thay đổi, đóng sầm cửa xe đi vào nhà khiến Đồng Nhan không thể hiểu được thở phì phò nhìn bóng lưng của hán.

Đồng Nhan lê cơ thể đi vào, không còn hơi sức để quay về nhà của mình, nếu là bình thường Đồng Nhan đã sớm đóng sầm cửa xe phóng như bay về nhà mình chứ không phải ở nhà của hán.

Nhưng bây giờ cô không còn chút sức lực nào chỉ muốn nhanh đi tắm ngoài ra không muốn làm gì khác.

Đồng Nhan lê thân thể đi vào, Tiểu Thâm đang ngồi ở ghế salon, hai chân vắt chéo, đôi tay dựa vào ghế salon, sắc mặt rất khó coi giống như đang tức giận.

Đồng Nhan liếc mắt nhìn, không lên tiếng, trực tiếp đi lên lầu tắm rửa, cô không thèm để ý khiến Tiểu Thâm tức giận: “cô không có gì để nói sao?”

Đồng Nhan dừng lại, quay đầu nhìn Tiểu Thâm, phờ phạc rã rượi nói: “Có, anh đợi một chút, tôi xuống rồi nói.” nói xong không quan tâm đến phản ứng của Tiểu Thâm liền đi lên lầu.

Tiểu Thâm trừng mắt nhìn cho đến khi bóng dáng kia biến mất, gờ tay cầm điều khiển tivi ném sang một bên.

Buồn cười, người phụ nữ này lại dám ra lệnh cho hắn, còn dám nói hắn đợi.

Tại nhà họ Đồng, Thiên Bác đang ở phòng làm việc nghe điện thoại, từ trong điện thoại truyền đến giọng của con trai của ông ta: “Ba, con khẳng định không nhìn lầm, Tiểu Thâm ôm con tiện nhân kia đi ta.”

Đồng Thiên Bác cầm điện thoại, đôi mắt hồ ly híp lại như đang suy nghĩ thật lâu mới hỏi: “Phiền Phiền, con không nhìn nhầm chứ.” Đầu dây bên kia, Đồng Phiền lười biếng dựa cơ thể vào trên xe, đôi mắt mờ to, ngửa đầu nhìn trời: “Ba yên tâm, cuối cùng lại dính vào nhà họ Tiểu, ba nói lần mừng thọ đó có phải là cô ta cố ý phá hoại chuyện tốt của Đồng Chân để bản thân được như ý?”

Đồng Thiên Bác híp mắt: “Ừ, chúng ta thật sự đã đánh giá thấp con bé này rồi, mặc kệ thế nào, nhà họ Đồng cũng phải kết thân với nhà họ Tiểu, nếu có được mối quan hệ này vậy thì sau này mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều.”

“Đúng vậy, về sau nhà họ Đồng chúng ta sẽ lên đời.”

Lúc Đồng Nhan đi ra Tiểu Thâm vẫn duy trì động tác như cũ, không nhúc nhích, Đồng Nhan ngạc nhiên, nắm chặt áo tắm: “Anh... sao anh vẫn còn ở đây?”

Tiểu Thâm nhìn chằm chằm Đồng Nhan, nghiêng răng: “Chờ cô giải thích!”

Thiếu chút nữa Đồng Nhan ngã xuống, cái gì gọi là ra lệnh, không nhận được liền tròn tròn mắt nhìn Tiểu Thâm nói: “Anh nói rõ ràng một chút được không? Đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm!”

Tiểu Thâm không nói gì nhún nhún vai, đứng dậy, trạng thái ưu nhã dứt tay vào túi quần, mắt nhìn Đồng Nhan, giống như đang chờ Đồng Nhan nói chuyện, Đồng Nhan đã sớm quên những lời mà lúc này cô nói lại bị Tiểu Thâm nhìn như vậy, khiến cô bối rối.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Đồng Nhan cảm thấy người này có chút kỳ quái.

Lúc cô nói xong câu đó, Tiểu Thâm nhắm chặt mắt, giống như đang chịu đựng cái gì đó, sau đó lại mở mắt cười hi hi: “Sáng nay không phải đã nói hôm nay theo tôi về nhà họ Tiểu thăm người thân sao?”

Lúc này Đồng Nhan mới nhớ tới chuyện lúc sáng.

“Tôi đồng ý với anh sao?” Đồng Nhan vô tội hỏi ngược lại.

“cô không đồng ý sao?” Giọng nói trầm thấp gần như rống.

Đồng Nhan nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu nhìn Tiểu Thâm, nhếch miệng cười: “Tôi nhớ anh có nói đến chuyện này nhưng tôi không đồng ý, đúng chứ?” Vốn dĩ cô muốn khẳng định “tôi không đồng ý” nhưng nhớ tới tính khí Tiểu Thâm thất thường nên đặt câu hỏi ngược lại để xoa dịu bầu không khí căng thẳng.

Tiểu Thâm chống nạnh, càng nhìn càng muốn bóp chết người phụ nữ này: “Được rồi, lát nữa thằng bé tan học rồi, tối nay chúng ta về cũng được, khi đó có nhiều người hơn.” Tiểu Thâm đang nghĩ xem tối nay làm sao cô có thể chạy thoát.

Ai biết lúc này Đồng Nhan rất kỳ quái, chẳng những không nhảy dựng lên phản kháng, lại giống như đang nghi ngờ gì đó, khuôn mặt bối rối, Tiểu Thâm buồn bực “cô muốn hỏi gì?”

Đôi mắt Đồng Nhan lập tức lấp lánh, cô biết Tiểu Thâm thấy cô như vậy sẽ hỏi, lập tức tò mò hỏi hắn: “Người thân của anh lần đầu gặp con trai bảo bối sẽ cho bao lì xì chứ? Cho bao nhiêu? Tôi xem như là một thành viên mới trong nhà anh rồi, tôi cũng có chứ?”

Tiểu Thâm liên tục hít thở sâu, sau đó nhìn Đồng Nhan như nhìn thấy người ngoài hành tinh: “Có, đương nhiên có!” thật sự không biết người phụ nữ này đang giả ngu hay thật sự ngu, ai mà không biết Tiểu Thâm rất nhiều tiền, nếu như để người khác biết vợ hắn chỉ vì một chút lễ vật nhỏ mà vui như vậy, sau này hắn làm sao còn mặt mũi đi ra ngoài chứ.

Người vợ này, thật quá mất mặt.

Đồng Nhan nghe vậy, đôi mắt sáng rực, còn chưa kịp vui mừng, điện thoại di động trong túi liền vang lên, lấy ra vừa nhìn là số lạ, không suy nghĩ liền nghe máy.

“Đồng Nhan, đưa thằng bé về nhà một chuyến, ông nội nhớ con.”

Đồng Nhan sững sờ, lúc nghe thấy hai từ “ông nội” mới có phản ứng, thì ra là nhà họ Đồng nhưng Đồng Nhan nghe xong liền tròn mắt, lười biếng kéo dài giọng trả lời: “Ông nghĩ tôi ngu sao, tôi cũng chỉ mới gặp Đồng Đồng mấy ngày, bây giờ ở trong nước mắm khoé lừa đảo quá kém” nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tại sao là Đồng Nhan.

Đồng Nhan rất dứt khoát cúp điện thoại, kết quả cúp điện thoại xong liền bức tức. Đồng Thiên Bác gọi điện thoại tới là có ý gì? Hôm qua cô vừa mới đồng ý kết hôn với Tiểu Thâm, hôm nay ông liền gọi điện thoại tới, rõ ràng là không có ý tốt.

Vốn dĩ Tiểu Thâm còn bị Đồng Nhan chọc giận, kết quả nhìn thấy cô nhận một cuộc điện thoại sắc mặt liền trở nên khó coi, nhúu mày nhìn cô, đôi mắt rực sáng, kéo dài giọng hỏi: “Ồi chao, đây là như thế nào? Cô Đồng nhà chúng ta luôn bất khả biến bại tại sao lại không thể chịu được một cuộc điện thoại chứ?”

Đồng Nhan tức giận trừng mắt nhìn hắn, nhớ tới việc mà sáu năm trước Đồng Thiên Bác bắt cô làm liên cảm thấy ghê tởm, bây giờ lại muốn lợi dụng cô.

Đồng Nhan nghiêng răng, mặt nhăn nhó nhìn Tiểu Thâm, nặng nề nói: “Tôi muốn nói với anh, mặc dù sáu năm trước tôi đã không còn quan hệ với nhà họ Đồng, bây giờ tôi muốn kết hôn nhưng chỉ có hai chúng ta biết cuộc hôn nhân này như thế nào, nếu nhà họ Đồng lợi dụng cuộc hôn nhân này để nhờ giúp đỡ hay hỗ trợ cái gì thì tốt hơn hết anh đừng để ý là được.”

Tiểu Thâm hơi ngạc nhiên, suy nghĩ một chút, hẳn hiểu gia đình nhà Đồng Nhan, chẳng lẽ vừa rồi là điện thoại từ nhà họ Đồng gọi tới sao?

Tiểu Thâm chợt hiểu, khó trách sắc mặt cô lại biến thành như vậy: “Cô yên tâm, tôi cũng không phải là người ngu ngơ, tại sao tôi phải giúp nhà họ Đồng chứ.”

Đồng Nhan trợn mắt: “Dù là có lợi cũng không được, phạm là chuyện có liên quan đến nhà họ Đồng đều không cho phép dính vào.” Ai biết nhà họ Đồng có thể đánh cô một gậy bất cứ lúc nào chứ, Đồng Thiên Bác là một người rất gian xảo.

Ban đầu Tiểu Thâm không để ý quan hệ của Đồng Nhan với nhà họ Đồng, chỉ biết quan hệ của bọn họ không tốt nhưng không biết là tồi tệ đến mức này, hắn hơi buồn bực, nhúu chân mày nhìn Đồng Nhan hỏi: “Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc Đồng Thiên Bác đã làm gì cô? Có vẻ như cô rất hận ông ta mỗi khi nhắc đến? Nói Đồng Thiên Bác không thương con nhưng theo tôi được biết Đồng Thiên Bác rất cưng chiều con gái, không có lý gì lại đối xử với cô như vậy.”

Đồng Nhan nhìn hắn cười lạnh: “Chuyện nhà tôi người ngoài không cần phải biết quá nhiều.” Tiểu Thâm nghiêng răng.

Về chuyện Tiểu Thâm quỳ xuống cầu hôn Đồng Nhan, cả thành phố A đều biết nên nhà họ Đồng đã sớm biết, chỉ là Đồng Thiên Bác không dám tin, cho đến khi con trai lớn Đồng Phiến đem tin tức thấy Tiểu Thâm che chở Đồng Nhan rồi khỏi hiện trường, điều này là một xáo trộn lớn trong nhà họ Đồng.

Người huyền não nhất chính là Đồng Chân, về đến nhà nghe thấy tin tức này liền làm loạn, la hét, ném vỡ tất cả đồ đạc.

Đồng Thiên Bác đứng trên lầu nhìn, trầm giọng quát: “Còn ra thể thống gì nữa!” Lúc này Đồng Chân mới dừng lại.

Đồng Tĩnh Uy nghe thấy tiếng động cũng đi ra, Đồng Thiên Bác nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu lại nhìn thấy ba lập tức cung kính gọi: “Ba”

Đồng Tĩnh Uy đứng ở trên lầu, từ xa liếc nhìn Đồng Nhan, sắc mặt không tốt, lạnh lùng nói: “Tôi thấy ở đây quá ồn, tôi về nhà cũ thì tốt hơn, ở đó yên tĩnh hơn.” nói xong liền đi, hành lý cũng không mang theo, ra đến cửa tài xế vội vàng mở cửa xe, sau đó liền rời đi.

Đồng Thiên Bác nhìn đứa con gái mà mình luôn cưng chiều: “Con làm loạn cái gì, Tiểu Thâm không thích con thì con liền về nhà la lối om sòm, từ nhỏ ba đã dạy con như vậy sao?”

nói chưa dứt lời Đồng Chân liền khóc lớn: “Ba, không phải lúc trước ba nói ba nắm chắc mười phần con sẽ được gả vào nhà họ Tiểu sao, bây giờ thì thế nào, con không gả vào được thì thôi, vậy tại sao Đồng Nhan có thể, con không cam lòng.”

Nhà họ Tiểu là nhà như thế nào chứ, vốn dĩ nhà họ Đồng rất khó với, nếu như cô ta thất bại cũng không sao nhưng bây giờ thì khác, tại sao Đồng Nhan cứ như vậy thuận lợi gả vào nhà họ Tiểu, chỉ bởi vì sinh một đứa con trai sao?

Nực cười, người phụ nữ nào mà không biết sinh con, những người phụ nữ lúc trước không sinh được con cho Tiểu Thâm là bọn họ vô dụng, đổi lại là cô ta nhất định sẽ được. Nhưng bây giờ những thứ này đều bị Đồng Nhan phá hỏng, từ nhỏ cô ta đã biết Đồng Nhan chính là sao chổi của cô ta, chỉ cần có Đồng Nhan ở đây cô ta nhất định sẽ xui xẻo.

Đồng Thiên Bác thở dài: “Con gái à, ba thật sự không biết Đồng Nhan sẽ xuất hiện, lúc trước đúng là ba rất chắc chắn, ai biết... Haiz, thôi, nhà họ Tiểu cao sang có gả vào cũng khó tồn tại, chỉ cần những cô chú nhà họ Tiểu thôi con bé kia liền không thể chịu đựng được rồi, con yên tâm, ba sẽ tìm cho con một nhà tương xứng, tuyệt đối không thua kém nhà họ Tiểu.”

Đồng Chân thật sự không cam lòng, tại sao lại là Đồng Nhan.

Ngày hôm sau Đồng Nhan vừa đi làm liền nhận được chỉ thị của tổng biên, nhiệm vụ kia không cho phép các phương tiện truyền thông truyền tin tức ra ngoài nên không cần phải đi, mấy ngày nay chỉ ở phòng làm việc.

Đồng Nhan vừa nghe liền cảm thấy thoải mái, vốn dĩ cô vẫn còn nhức đầu vì nhiệm vụ kia, lần này không phải đi thật là tốt.

Từ sáng đến trưa sóng im bình lặng, kết quả buổi chiều vừa tan làm khách quý đã đến cửa. Nhìn tên trên màn hình không ngừng nhấp nháy, Đồng Nhan khó chịu, rốt cuộc người nhà họ Đồng muốn làm gì?

Nghe điện thoại, bên kia là giọng Đồng Thiên Bác: “Đồng Nhan, mẹ con tới, về nhà thăm mẹ một chút, mẹ con nghe nói con muốn kết hôn liền tới đây.”

Đồng Nhan vừa nghe liền ngậm ngẫn cả người: “Ài?”

Đồng Thiên Bác thấy giọng cô kinh ngạc, cười ha ha ôn hòa nói: “Mẹ con, hôm nay ba mới đón bà ấy đến thành phố A.”

Đồng Nhan nhắm mắt đột nhiên cảm thấy hơi choáng váng, sau khi kiểm chế tâm tình, to giọng nói: “Ông đưa bà ấy đến đây làm gì?”

Đồng Thiên Bác làm như không biết Đồng Nhan tức giận cười nói: “Ha ha, Đồng Nhan à, nói thế nào thì con cũng sắp kết hôn phải để mẹ được tận mắt nhìn chứ.” Đồng Nhan nghiêng răng, tay như muốn bóp nát điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại của Đồng Thiên Bác, Đồng Nhan liền gọi cho Tiểu Thâm, ở bên này Tiểu Thâm đang họp, nghe tiếng chuông điện thoại lập tức tối sầm mắt, mấy ngày nay bị Đồng Nhan chọc giận, lúc này tối sầm mặt hỏi: “Của ai?”

Quản lý cấp cao ngồi ở dưới nhìn nhau, vội vàng móc điện thoại ra nhìn rồi rít lắc đầu, thư ký đứng bên cạnh ngừng đầu nhìn Tiểu Thâm cẩn thận nói: “Tổng giám đốc Tiểu, là của anh.”

Lúc này Tiểu Thâm mới phản ứng được, lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là của hắn, sau đó nhìn tên trên màn hình. Lại là cô, khuôn mặt tối sầm lập tức trở nên vui vẻ.

Hắng giọng, cố làm ra vẻ đần độn sau đó mới giả bộ chán ghét nghe điện thoại: “Có chuyện gì?”

Quản lý cấp cao ngồi phía dưới nhìn nhau, tổng giám đốc đang chơi trò thay đổi sắc mặt sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cái mộng bị thương.

Đồng Nhan hít sâu, im lặng một lúc mới mở miệng: “Hay là chúng ta đừng kết hôn nữa.”. Bây giờ chưa kết hôn mà nhà họ Đồng đã bắt đầu có ý định xấu xa rồi nếu thật sự kết hôn thì không biết sẽ tới mức nào?

Tiểu Thâm vừa nghe liền tối sầm mặt, không quản còn đang họp, trực tiếp đứng dậy rồi đi, thư ký nhìn không dám nói gì, sắc mặt ông chủ thay đổi, đây là điềm báo một con bão chuẩn bị đổ bộ, không cần phải nói cũng biết sức công kích của nó to như thế nào.

“Cô nói điên gì chứ, chuyện này có thể do một mình cô quyết định sao?” Đòi này hắn chưa từng gặp chuyện như vậy, hôn nhân của hắn do hắn làm chủ, tại sao cô có thể nói kết hôn là kết hôn, không kết hôn là không kết hôn.

Đồng Nhan không nhịn được thở dài: “Tôi đã nói với anh, hai chúng ta kết hôn sẽ có rất nhiều phiền toái, những thứ khác không nói, bây giờ nhà họ Đồng đang nhìn chằm chằm anh, chờ miếng thịt béo bờ kia đưa tới cửa, tôi không muốn có liên quan gì đến nhà họ Đồng nữa, có được không?”

Tiểu Thâm tức giận, đưa tay tháo cà vạt, đôi tay chống nạnh vào thang máy đi xuống, sắc mặt hung dữ: “Được cái gì mà được.”

Tiểu Thâm điên cuồng lái xe đến công ty Đồng Nhan, sau khi đi lên, không nói gì cũng không để ý đến những người xung quanh nắm tay Đồng Nhan đi ra, Đồng Nhan bị dọa sợ kêu to: “Anh làm gì đây?”

Khuôn mặt Tiểu Thâm hung dữ, giống như người khác thiếu nợ hắn, không nói câu nào lôi Đồng Nhan đi ra, Đồng Nhan thấy không thể làm gì liền vội vàng vòng hai tay ôm cửa kính phòng làm việc: Rốt cuộc anh muốn làm gì, anh điên rồi sao?”

Tiểu Thâm vẫn không nói lời nào, khom lưng ôm ngang người Đồng Nhan. Các đồng nghiệp phía sau nhìn thấy cực kỳ ngưỡng mộ, Đồng Nhan thật là tốt số, tìm được một người đàn ông tốt như vậy.

Vào thang máy Đồng Nhan liền nổi giận: “Tôi hỏi anh đang làm gì vậy?” Tiểu Thâm cũng không thả người cứ ôm cô như vậy, im lặng cười: “Muốn đổi ý sao? Tôi lớn như thế này chưa có ai dám đối với tôi như vậy, dám đùa bỡn tôi, lá gan không nhỏ.”

Đồng Nhan chưa từng thấy bộ dáng Tiểu Thâm như vậy, giọng nói dọa người, khuôn mặt này khiến Đồng Nhan nghi ngờ có khi nào anh ta muốn giết người không.

"Cái đó, vốn dĩ chuyện này đột ngột xuất hiện, lúc trước tôi với anh đều là người xa lạ, mặc dù ở giữa không biết làm sao có con, nhưng hai mẹ con tôi đã sống cùng nhau sáu năm mà không có anh, hơn nữa cuộc sống cũng rất tốt, đột nhiên anh xuất hiện lại muốn kết hôn, điều này mà nói đối với tôi anh chỉ là một người xa lạ đột nhiên xuất hiện, cho nên..."

Ngược lại, Tiểu Thâm lại cười: "Người xa lạ? Được, vậy để tôi làm một ít việc không xa lạ."

"..."

Đồng Nhan lập tức sững sốt, hẳn có ý gì, chuyện không xa lạ?

Lúc này cửa thang máy mở ra, Tiểu Thâm ôm cô đi ra, không thèm để ý đến những nhân viên đang ngây người đứng nhìn phía sau.

Lái xe chạy thẳng về căn hộ ở Duplex, Tiểu Thâm gần như kéo Đồng Nhan vào, mở khóa, đá cửa, kéo Đồng Nhan lên phòng ngủ của mình ở lầu hai.

Đồng Nhan thầm đoán chắc trong lòng hẳn định làm gì, lúc bị bắt đi lên, cô nắm chặt tay vào cầu thang, sống chết không chịu đi lên: "Tiểu Thâm, anh không thể làm như vậy, cái này gọi là cưỡng dâm, tôi sẽ kiện anh."

Tiểu Thâm méo miệng, vốn dĩ đang ôm chặt Đồng Nhan đột nhiên vội vàng thả ra giống như Đồng Nhan là vi rút vậy.

Vốn dĩ Đồng Nhan đang ngồi xổm, bởi vì Tiểu Thâm níu lấy, dùng hết sức lực túm lấy, lúc Tiểu Thâm buông tay, Đồng Nhan không kịp phản ứng, lập tức ngã xuống cầu thang, vừa đứng lúc ngồi vào mép bậc cầu thang mông đít nháy mắt như bị kim châm.

"A!" Đồng Nhan ngồi chồm hổm trên đất đau nói không nên lời, đau đến rơi nước mắt. Tiểu Thâm lập tức phản ứng kịp nhưng lại mất hết mặt mũi, Đồng Nhan vừa mới nói hẳn muốn làm chuyện ấy?

Nếu như có thể làm chuyện ấy được thì tốt, Tiểu Thâm tiếc nuối nghĩ.

một lúc lâu, cơn đau mới dịu lại, Đồng Nhan từ từ đứng lên, đột nhiên cảm giác như xương cột của mình bị vỡ, phần yếu nhất trên mông chính là xương cuttj.

Đồng Nhan giận dữ nhìn Tiểu Thâm, khóc lóc tố cáo: "Anh.. anh cố ý!"

Tiểu Thâm bị giọng nói của cô làm cho lỗ tai tê rần, ơ ơ, tai rồi.

Cẩn thận nhìn chỗ Đồng Nhan bị thương, Tiểu Thâm cẩn thận ôm Đồng Nhan đi lên phòng ngủ, lúc ôm Đồng Nhan bởi vì chân giật giật nên đụng vào vết thương, Đồng Nhan la đau trách móc một hồi.

Mặc dù Tiểu Thâm cảm thấy có lỗi với Đồng Nhan nhưng giọng của Đồng Nhan quá to không nhịn được cau mày khế la: "nói nhỏ một chút, nhà cô bán cửa điện à." thật là ồn.

Đồng Nhan không dám tin nhìn Tiểu Thâm, mắt trừng lớn: "Tiểu Thâm! Hôm nay là anh không đúng, rõ ràng người bị đau là tôi, bây giờ anh lại không cho tôi la đau, như vậy làm gì còn có nhân quyền chứ, như vậy có muốn tôi sống nữa hay không chứ."

Tiểu Thâm càng nhủ chặt chân mày, lúc lên cầu thang liền dừng lại, đôi mắt quan sát Đồng Nhan như đang quan sát động vật quý hiếm, sau đó nói: "thật kỳ lạ, trên thế giới còn có loại người như cô, tạo hóa thật vĩ đại." nói xong tiếp tục bước đi.

Đồng Nhan nghe câu nói này đặc biệt rõ ràng, đây không phải là hẳn đang có ý nói cô không phải người bình thường sao, duỗi tay ra, nhéo một cái, lấy tai Tiểu Thâm làm tâm điểm, xoay tròn một trăm tám mươi độ.

"A." Tiểu Thâm không có phòng bị, phản xạ có điều kiện thét to. Đồng Nhan cực kỳ vui mừng. "Ha ha, tiếng kêu của anh thật là dễ nghe."

Lỗ tai Tiểu Thâm bị đau, lúc này nổi giận mất đồ ngẫu nhiên nhìn Đồng Nhan, cực kỳ tức giận, mẹ kiếp, đời này hẳn ghét nhất là người khác nhéo lỗ tai hắn, trăm giọng uy hiếp: "Buông ra."

Đồng Nhan không hề sợ hãi nắm lỗ tai, nghiêng đầu: "không thả."

Ai biết vừa nói xong những lời này, Tiểu Thâm liền đá văng cửa phòng, Đồng Nhan lập tức choáng váng, tiếng vang khá lớn giống như kinh thiên động địa, bàn tay nắm lỗ tai Tiểu Thâm liền buông, đưa tay ôm ngực, an ủi trái tim bé bỏng.

Tiểu Thâm như một lần khối ôm Đồng Nhan đi vào, vừa đến giường liền buông tay. "A" Lần này là tiếng kêu của Đồng Nhan.

Đồng Nhan muốn chửi tục, cái mông cô bị đụng đau, mặc dù giường rất mềm nhưng đối với người bị thương ở mông cũng xem như là trí mạng.

Từ trên cao rót xuống, Đồng Nhan liền la to, muốn chửi người, ai biết lời còn chưa nói ra trên đầu đột nhiên xuất hiện một cái đầu.

Tiểu Thâm hí mắt nhìn Đồng Nhan, trăm giọng nói: "Dám nhéo lỗ tai tôi? Tôi xem cô không biết Tiểu Thâm tôi lợi hại thế nào phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tim Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chồng lưu manh, vợ thiên kinh địa nghĩa.

Đồng Nhan nằm trên giường nháy nháy mắt, nhìn lỗ mũi cách mũi mình chưa tới một cen ti mét, nhìn một lúc lâu mới phát hiện ra gì đó liền nói: “Ah, lỗ mũi của anh thật là cao.” Trước kia tại sao cô không phát hiện ra?

Khuôn mặt tối sầm của Tiểu Thâm bắt đầu dần ra, lỗ mũi cao? Đó là đương nhiên, sao cô không nhìn khuôn mặt hấn một chút, đây là duy nhất không có số hai.

Tiểu Thâm tràn đầy kiêu ngạo, sắc mặt cũng bắt đầu thay đổi.

Đồng Nhan thấy vậy không nhịn được liếc mắt khinh thường, thật là ngu ngốc, khen một câu anh liền không biết mình là ai.

Tiểu Thâm đang hả hê nhìn thấy ánh mắt đầy khinh thường của cô trong nháy mắt liền hiểu cô đang lảng sang chuyện khác, mặt lập tức tối sầm: “Cô đừng đánh trống lảng, lỗ tai tôi mà cô cũng dám nhéo.”

Đồng Nhan nhìn chằm chằm Tiểu Thâm đang nằm trên người mình, cười hi hi, đưa tay nắm cổ áo Tiểu Thâm: “Ôi chào, đó không phải là do tôi nóng giận sao, tôi quýnh quá, bàn tay liền làm loạn, vớ được cái gì liền nắm, đây không phải là.....Hơn nữa, vừa đúng lúc lỗ tai nằm trong tay tôi, cho nên.....”

Tiểu Thâm nghe thấy liền cười: “Ý của cô là tôi ngu tự mình đưa lỗ tai cho cô nhéo?”

Đôi mắt Đồng Nhan bỗng rực sáng, thầm nghĩ không phải sao.

Nhưng cô không dám nói những lời đó chỉ có thể cười cười.

Nụ cười của Tiểu Thâm chợt biến mất, đưa tay bóp cổ Đồng Nhan: “Dám nhéo lỗ tai tôi, xem cô sau này còn dám không?”

Đồng Nhan thiếu chút nữa bị bóp chết, cổ cũng đỏ lên, thật may là Tiểu Thâm chỉ hù dọa cô một chút, nhanh chóng buông tay, Đồng Nhan liền ho sặc sụa, đôi tay xoa xoa cổ, mắt đỏ ngầu, hướng về phía Tiểu Thâm la to: “Anh là đồ điên!”

Ngược lại Tiểu Thâm cũng thấy một khi bóp cổ cô, hai tay chống hai bên đầu Đồng Nhan thờ mạnh, cúi đầu nhìn Đồng Nhan, nhếch miệng cười: “Điên? Đúng, tôi còn có thể làm chuyện động trời.” Đồng Nhan liền tát hấn một cái.

... ..

Tiểu Thâm bối rối, Đồng Nhan cũng bối rối, vốn dĩ trong phòng vang đầy tiếng la hét bỗng trở nên im lặng.

Một lúc sau, Tiểu Thâm mới sững sờ đưa tay sờ khuôn mặt vừa mới bị đánh, đôi mắt vẫn còn sững sờ, Đồng Nhan liền có phản ứng, nghiêng người chạy ra khỏi phạm vi không chế của Tiểu Thâm, vắt chân lên cổ mà chạy.

Mặc dù Tiểu Thâm vẫn chưa phục hồi tinh thần nhưng hấn là lính nên phản xạ tương đối tốt, cơ thể nhanh hơn đầu óc, một tay liền có thể bắt được Đồng Nhan đang muốn chạy trốn.

Đồng Nhan bị bắt, bây giờ mới biết sợ, xong đời, hấn có nhiều điều cấm kỵ như vậy, nào là không cho phép nhéo lỗ tai, tất nhiên cũng sẽ không cho tát vào mặt, Lần này chết chắc rồi.

Tiểu Thâm chậm rãi đứng dậy tới trước mặt phía Đồng Nhan, nhìn bộ dạng chờ chết của Đồng Nhan lại nở nụ cười đến đáng sợ: “Sợ? Còn biết sợ? Sao lúc nhéo lỗ tai tôi không biết sợ? Năm đó lúc rời khỏi khách sạn có mưu đồ cũng không biết sợ? Bây giờ mới biết sợ, có muộn quá không?”

Đồng Nhan không nói lời nào nhưng đầu óc phản ứng kịp liền hỏi: “Cái gì năm đó có mưu đồ với anh, rõ ràng là anh có mưu đồ với tôi, anh mặc quân phục còn dám cưỡng dâm con gái nhà lành, không trách bây giờ không thể làm tướng, nếu không phải anh là một người lính tôi đã kiện anh rồi.”

Tiểu Thâm tròn mắt, rốt cuộc bây giờ có thể thấy rõ cái gì gọi là không biết xấu hổ, thật là hiếm thấy người giống như Đồng Nhan, chuyện năm đó bây giờ vẫn có thể đổi trắng thay đen, hấn thật sự đã quá xem thường cô.

Tiểu Thâm tức giận, không nói được gì, chuyện năm đó thật sự hấn vẫn không muốn nhắc lại nhưng giọng điệu này càng ngày càng lớn lối, nếu không trút giận, hấn cảm thấy con tức càng ngày càng tăng.

hấn liền cười cười: “Được, cô nói tôi mạnh mẽ phải không? Vậy hôm nay tôi liền cho thấy tôi mạnh mẽ thế nào, dù sao cũng phải kết hôn, không phải trước kia đã từng làm sao, trước lạ sau quen, tôi lại làm lại một lần nữa là được.” nói xong nhào tới trên người Đồng Nhan. Đồng Nhan lập tức ngã người, Tiểu Thâm dùng cả tay chân đẩy cô ngã lên giường, trái hôn một cái phải cắn một cái.

Rất nhanh áo khoác dày của Đồng Nhan liền bị Tiểu Thâm cởi ra, chỉ còn một lớp quần áo bên trong, bàn tay Tiểu Thâm vẫn tiếp tục, Đồng Nhan liền tức giận, một cái tát nữa chuẩn bị giáng xuống.

Lúc này Tiểu Thâm đã nhanh hơn, đưa tay nắm chặt bàn tay đang vung lên của cô, nở nụ cười tà mị: “Hi hi, cô cho rằng tôi còn có thể để cho cô tát thêm một cái nữa sao?” nói xong bàn tay lớn vỗ một cái liền bắt được cánh tay còn lại.

Còn một tay không cách nào làm việc, Tiểu Thâm trực tiếp đặt móng ngồi lên người Đồng Nhan, một tay nắm chặt tay Đồng Nhan, một tay cởi quần áo, như vậy Đồng Nhan có đá chân lung tung thế nào cũng không thể đá tới.

Đồng Nhan không còn cách nào khác chỉ có thể nghe lời, ngoan ngoãn nằm im, lấy lòng kêu: “Tiểu Thâm, tôi biết tôi sai rồi, anh đừng làm thế, trời lạnh nên dễ bị bệnh, chúng ta có gì xuống dưới lầu rồi nói được không?”

Lúc này Tiểu Thâm đã xé rách áo cô, đang chuyên tâm tấn công chiếc quần Đồng Nhan đang mặc, Đồng Nhan hoảng sợ: “Tiểu Thâm!” Giọng nói không còn hơi sức, hơi nức nở lại khàn khàn.

Tiểu Thâm không muốn bị Đồng Nhan làm phiền, vung tay lên cởi dây nịt của mình cột tay Đồng Nhan vào đầu giường, như vậy hẳn có thể dễ dàng làm việc.

Đồng Nhan hoảng sợ, trừng mắt, chiêu gì cô cũng đã dùng vậy mà không có tác dụng gì đối với Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm cởi quần áo Đồng Nhan xong liền tự cởi quần áo của mình, sau đó giống như trong phim, đưa tay nắm chặt cằm Đồng Nhan, nở nụ cười lưu manh: “thật nhìn không ra, sinh con xong vóc dáng vẫn mê người như vậy.”

Mặt Đồng Nhan liền trở nên đỏ: “Anh lưu manh.” Làm gì có ai như anh ta chứ. Tiểu Thâm không nhanh không chậm, bàn tay sờ soạng khắp người Đồng Nhan: “Hi hi, chồng lưu manh, vợ thiên kinh địa nghĩa.”

Tay Đồng Nhan không thể cử động, chân đá không tới, mắt nhìn như muốn đánh cho Tiểu Thâm một trận, tức giận nghiêng răng, sau đó nhắm mắt: “Muốn làm gì thì làm đi, đừng nhiều lời, xong chuyện tôi chỉ muốn đi đón con.”

Bộ dáng này của cô khiến Tiểu Thâm há hê cười không ngừng, cô thật là ngoan, đôi mắt liên đảo qua vừa lúc quét tới làn da trắng nõn của Đồng Nhan, giống như bị mê hoặc Tiểu Thâm liền không còn ý thức.

Trắng trắng thơm thơm, bàn tay chưa bao giờ được trải qua cảm giác thoải mái như vậy, bởi vì khăn trương lồng ngực không ngừng phập phồng, Tiểu Thâm cảm giác đột nhiên cô họng trở nên cực kỳ khô, sắp bốc khói, theo bản năng liền nuốt nước miếng.

không nhịn được nhẹ nhàng hôn.

Kỹ thuật hôn của Tiểu Thâm rất tốt, Đồng Nhan cũng cảm giác cô thể dường như đang bốc cháy, quỷ xui thần khiến thế nào lại mở mắt, bên trong mơ màng giống như cô gái nhỏ, phản ứng của cơ thể hoàn toàn chỉ có thể dùng từ không lưu loát để hình dung.

Nhưng chính là cái bộ dáng này khiến Tiểu Thâm nhìn một lúc khí nóng càng dâng cao, khí nóng ở tay chân dần dần tập trung lại một điểm, Tiểu Thâm đột nhiên cảm thấy bản thân đã sẵn sàng vội vàng xoay người miệng không ngừng hôn lên rốn Đồng Nhan, ngang hông hơi dùng sức... Đồng Nhan tỉnh, Tiểu Thâm cũng tỉnh, hai người nhìn nhau, sau đó... Tiểu Thâm bỏ chạy rồi...

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đã quyết định ngày kết hôn.

Sau sự cố xảy ra ngày hôm đó giữa Đồng Nhan và Tiểu Thâm lại quay trở lại một vòng luẩn quẩn, vẫn ở chung một chỗ nhưng thấy nhau lại không nói lời nào, một người đi về phía bên trái, một người quay sang bên phải giống như không muốn có liên quan gì đến nhau.

Đoán chừng nếu không phải ở giữa còn có Đồng Đông thì hai người này hẳn không thể nhanh chóng quên đi, thậm chí muốn bay đi thật xa, một người phương Bắc một người phương Nam.

Nhưng Đồng Nhan vẫn không hiểu, về phương diện kia Tiểu Thâm không được vậy tại sao hẳn lại có nhiều phụ nữ như vậy? Hẳn có nhiều phụ nữ như vậy nhưng không làm gì không phải sẽ bị lộ sao?

Nhưng mà cô không biết tài sản của Tiểu Thâm rất nhiều, những người phụ nữ ở thành phố A làm sao dám đắc tội với Tiểu Thâm sao, hơn nữa ai biết được Tiểu Thâm là không được hay là nhất quyết giữ mình trong sạch?

Bọn họ còn tưởng rằng Tiểu Thâm chỉ thấy mặt liền mê nhưng lại là một người đàn ông bảo thủ, vì vậy những người phụ nữ ở thành phố A cạnh tranh gay

gắt, nghĩ muốn chiếm được sự ưu ái của Tiểu Thâm có thể ở chung cả đêm như vậy mới là lợi hại.

Nhưng những điều này Đồng Nhan chưa bao giờ quan tâm cho nên sẽ không biết.

Thời gian qua nhanh, mới đó đã hơn nửa tháng, hôm nay Đồng Nhan cùng con trai đang ngồi trong phòng khách xem phim hoạt hình, cửa lớn đột nhiên mở ra, hai mẹ con ăn ý cùng nghiêng đầu nhìn Tiểu Thâm phờ phạc rồi vội đi vào, hẩn phát hiện hai mẹ con đang nhìn mình liền ngừng đầu nhìn lướt qua không nói gì.

Hai mẹ con không nói gì lại quay đầu tiếp tục xem phim hoạt hình, Tiểu Thâm méo miệng, đôi mắt lạnh lùng nhìn người mà mình sẽ kết hôn kia, trong nhà cũng đã có một đứa trẻ, bây giờ thì hẳn chuẩn bị kết hôn, tại sao cuộc sống của hắn lại thay đổi nhiều như vậy? Không nói cơm nóng trà nóng thì ít nhất cũng phải nói một câu “Anh về rồi à, anh đã cực khổ rồi” chứ nhưng đằng này một chữ cũng không nói.

Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan, dùng sức cời giày vung chân ném bên này một chiếc, bên kia một chiếc, đi chân trần trên sàn nhà, tới ghế sa lan ném túi xách trong tay xuống “Thay đồ xong cùng tôi ra ngoài một chút.” nói xong liền quay đầu bước đi.

Đồng Nhan sững sốt mở túi xách ra nhìn, bên trong là một chiếc váy màu đỏ, không phải chứ, trời lạnh như thế này mà phải mặc váy sao? Hắn có ý muốn cô chết rét sao! Đồng Nhan không có động tĩnh, Tiểu Thâm rót nước đi ra, nhủ thầm: “Nhanh lên, không còn thời gian nữa, một lúc là xong, còn cháu nữa.” Bàn tay khẽ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Đồng Đồng “Cháu cũng đi thay quần áo đi, lát nữa chúng ta cùng đi.”

“...” Hai mẹ con im lặng một lúc, rốt cuộc hắn muốn đưa bọn họ đi đâu.

Mấy ngày nay rõ ràng tâm tình Tiểu Thâm không tốt lắm, Đồng Nhan lại là người gây chuyện nên mấy ngày nay rất biết điều, lập tức không nói tiếng nào cầm túi lên lầu thay quần áo, Đồng Đồng cũng yên lặng đi theo quay trở về phòng mình thay một bộ vest.

Hai mẹ con ngoan ngoãn phối hợp, Tiểu Thâm rất hài lòng, đến nhà để xe chọn chiếc xe Bugatti mà hắn thích nhất, chạy thẳng về nhà họ Tiểu.

Đồng Nhan cảm thấy con đường này rất quen, không nhận được kẻ hỏi: “Đến nhà họ Tiểu... nên phải mặc như thế này?” Đồng Nhan quan sát chiếc váy màu đỏ bên trong chiếc áo khoác dày, Tiểu Thâm chưa thấy cô mặc chiếc váy mà hắn chọn nhìn như thế nào, Đồng Nhan xuống lầu liền mặc một chiếc áo khoác dày, thời tiết lạnh như thế này, cô không muốn chết rét.

Tiểu Thâm liếc mắt nhìn cái cô trắng nõn của cô, không lên tiếng, trong lòng hơi bất mãn, ít nhất cũng phải để cho hắn thấy cô mặc chiếc váy mà hắn mua nhìn như thế nào chứ. Hừ!

Cho đến khi đến nhà họ Tiểu, lúc nào cửa Đồng Nhan cởi áo khoác lúc này Tiểu Thâm mới giật mình, mặc dù ngày đó vô tình biết được vóc người cô rất đẹp nhưng hôm nay nhìn cô mặc chiếc váy mà hắn mua...

Tiểu Thâm cảm thấy tứ đại mỹ nhân cũng không bằng, chiếc váy màu trắng càng làm nổi bật làn da trắng nõn của cô giống như một loại trân châu sáng chói, cái miệng xinh xắn, lỗ mũi cao, đôi mắt có hồn, lông mi dài khiến đôi mắt càng long lanh hơn.

Tư thái không cần phải nói, Đồng Nhan tự tin bộ ngực size 34C cũng không làm cô mất mặt, chiếc eo thon nhỏ khiến người khác không nhận được muốn ôm.

Tiểu Thâm phát hiện đây là một mỹ nhân tuyệt đẹp, những người khác cũng nhìn thấy đôi mắt nhìn chằm chằm vào Đồng Nhan, trong nháy mắt có cảm giác bị nhan sắc của Đồng Nhan làm cho chói mắt.

Dĩ nhiên loại ánh mắt khác thường này sẽ không xuất hiện trên người phụ nữ, Đồng Chân là một trong số đó, thật ra Đồng Chân không để ý đến Tiểu Thâm, cô ta không thích kiểu đàn ông như hắn, cô ta chỉ thích tiền của hắn mà thôi, vốn dĩ cô ta vẫn nghĩ con vịt đã tới tay cứ như vậy bị Đồng Nhan cướp đi nên không cam tâm.

Nhưng mà lần này tới tham gia lễ hội, cô ta liền hiểu, người đàn ông có tiền có quyền không chỉ có một mình Tiểu Thâm. Tiểu Thâm một tay nắm tay Đồng Nhan, một tay ôm con trai, một nhà ba người kết hợp thật đẹp, xuất hiện trước mắt mọi người, thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người.

Ông Tiểu đứng trên lầu hai nhìn rất hài lòng, âm thầm gật đầu, ngược lại ba người này lại rất kinh ngạc.

“Ha ha, ông Tiểu, ông xem hai đứa thật là xứng đôi.” Đồng Thiên Bác đứng sau lưng mở miệng.

Nụ cười của ông Tiểu lập tức biến mất, quay đầu nhìn Đồng Thiên Bác cùng người phụ nữ đang đứng cạnh ông “Được rồi, hôm nay tới đây chính là để bàn bạc về ngày kết hôn của hai đứa, nếu như không có gì thì nhanh đi xuống, dù sao hai đứa cũng đã có con.” nói xong cũng không để ý tới Đồng Thiên Bác, chống gậy đi xuống lầu.

Trương Diễm Thu đứng bên cạnh Đồng Thiên Bác nhìn con gái ở dưới lầu, khoe miệng khẽ nở nụ cười kiêu ngạo, đó chính là con gái bà.

Nở nụ cười nhưng lại có chút chua xót, có chút áy náy, trong mắt tràn đầy vô số ý nghĩa, hơi phức tạp.

Đồng Thiên Bác không kiên nhẫn: “Được rồi, đừng nhìn nữa chúng ta đi xuống thôi, đừng quên hôm nay bà tới đây làm gì.” Trương Diễm Thu lưu luyến thu hồi ánh mắt nhìn Đồng Nhan, quay lại nhìn Đồng Thiên Bác với vẻ hồ hởi: “Ông yên tâm, tôi biết.” Dứt lời ôm cánh tay Đồng Thiên Bác đi xuống lầu. Ông Tiểu đi xuống lầu, mọi âm thanh hò hét lập tức im ắng, mọi người quay đầu nhìn ông Tiểu đi lên, khoe miệng khẽ nở nụ cười, ánh mắt nhìn khắp phòng, “Hôm nay tôi muốn thông báo với mọi người một tin, cháu trai tôi là Tiểu Thâm đã định ngày kết hôn, mừng ba tháng sau là ngày tốt, đến lúc đó

mong mọi người đến tham gia chia vui.”

Ông vừa dứt lời, Đồng Nhan liền dừng lại mở to mắt không dám tin nhìn ông Tiểu lại nhìn Tiểu Thâm, thấy hần cũng hơi kinh ngạc, hiển nhiên là hần cũng không biết gì.

“Tại sao nhà anh lại như vậy, ít nhất cũng phải hỏi ý kiến của tôi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tòi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Mười năm không gặp.

Tiểu Thâm cũng hơi ngạc nhiên, ông nội cũng không bàn với hần chuyện này nhưng nhìn vẻ mặt của Đồng Nhan giống như rất ghét khi phải kết hôn với hần, đầu óc lập tức phát hỏa: “Không bàn bạc với cô thì sao, hôn lễ này đã được quyết định, bàn bạc với cô còn có thể bàn ra một đứa trẻ.”

Bộ dáng Đồng Nhan giống như bị Tiểu Thâm lấy mất tự do, lúc này chỉ nhìn chứ không nói chuyện, cứ như vậy nhìn Tiểu Thâm, Tiểu Thâm vẫn trừng mắt với cô, hai người nhìn nhau với ánh mắt đầy bất mãn.

Lúc này Đồng Chân đứng bên cạnh cười: “Haiz, em gái à, em đang giận đối với Tiểu Thâm sao?” Lời nói của cô ta khiến cho Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm đều nổi da gà, giọng cô ta giống như một mả mi đứng trong hẻm nhỏ chỉ thiếu hành động huơ chiếc khăn tay nhỏ.

Đồng Nhan lạnh lùng trả lời: “Đây là chuyện của vợ chồng tôi, người ngoài như cô quản nhiều chuyện như thế làm gì.”

Đồng Chân cũng không tức giận, nhíu mày, trong tay cầm hai ly rượu, xoay người đi qua người Đồng Nhan đến đứng trước mặt Tiểu Thâm, nâng ly rượu đang cầm trong tay phải đưa đến miệng Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm không có động tĩnh gì, Đồng Nhan cũng không có động tĩnh, Đồng Chân được Tiểu Thâm ôm trong ngực càng không có động tĩnh, Tiểu Thâm nhìn Đồng Chân, nghiêng nghiêng đầu, chột cười, ánh mắt dường như hơi lạnh lùng, Đồng Chân thấy được nhưng lại giả bộ như không thấy, chỉ đưa tay nâng ly rượu đến miệng hần.

Lúc này những người đứng bên cạnh liền chú ý, mọi ánh mắt đều vô tình liếc qua, ông Tiểu vừa mới tuyên bố hôn lễ nhưng tất cả mọi người đều không biết cô dâu là ai, vừa rồi bọn họ thấy Tiểu Thâm đi vào cùng một cô gái xinh đẹp, mọi người liền thắc mắc, suy đoán, chẳng lẽ là cô gái đó?

Nhưng tình huống bây giờ thì sao? Đồng Chân đi tới bên cạnh Tiểu Thâm, một tổ hợp hai nữ một nam cùng một đứa trẻ, sao nhìn có vẻ hơi quen mắt? Bỗng chốc mọi ánh mắt đều rực sáng giống như con còp ngửi thấy mùi thơm của thịt.

Đồng Nhan không nhúc nhích nhìn một nam một nữ này, nhớ tới Tiểu Thâm không thể làm chuyện kia. Thôi dù sao cũng không thể làm, dù bên ngoài anh ta có nhiều phụ nữ đến mấy vậy cũng không có tính uy hiếp với cô, lập tức nhoen miệng cười: “A là chị gái, đã lâu không gặp, lúc trước nghe nói chị thường tham gia những buổi tiệc xem mắt? không biết có thu hoạch được gì không, dù sao tuổi cũng không còn nhỏ, ở nhà ba mẹ đều lo lắng, chị cũng nhanh một chút tìm người kết hôn thôi.”

Vốn dĩ Đồng Chân nhìn Tiểu Thâm với ánh mắt thâm tình, đột nhiên tức giận, chưa kịp khống chế vừa đúng lúc Tiểu Thâm nhìn thấy, Tiểu Thâm cười giống như một đứa trẻ nhưng lại vẫn thờ ơ.

Đồng Chân vẫn duy trì tư thế uốn éo như cũ, mặc dù vừa nhìn liền thấy đường cong tuyệt đẹp nhưng lại quá uốn éo, đứng một chút liền chịu không nổi. Trong phòng lại có nhiều người nhìn như vậy nếu bây giờ cô ta rút lui trước thì sau khi ra khỏi cánh cửa này làm sao còn mặt mũi mà nhìn người khác chứ, cô ta cũng không quản nhiều như vậy, chỉ duy trì tư thế cũ, tay cầm ly rượu liền nâng cao hơn một chút, chút nữa là kề sát miệng Tiểu Thâm.

Lúc này Tiểu Thâm chuyển động, hít hơi thật sâu, sau đó khước miệng từ từ khẽ nhếch, giống như ngoài cười nhưng trong không cười, trầm giọng mở miệng: “cô Đồng, đây là bữa tiệc nhà họ Tiểu, không phải cái loại tiệc xem mắt mà cô tham gia, cô ưỡn ẹo làm dáng như vậy có phải là nhìn lầm đối tượng rồi không?”

Đồng Nhan kinh ngạc, héch mắt nhìn Tiểu Thâm, cô chưa từng nghĩ Tiểu Thâm sẽ nói như vậy, dù sao Đồng Chân cũng từng là “nhân tình” của anh ta không phải sao? Chung quanh vang lên tiếng rì rầm. Đồng Nhan nhìn cách cô không xa, Trương Diễm Thu đang ôm tay Đồng Thiên Bắc đứng nhìn, Đồng Thiên Bắc nhìn đứa con gái mà mình hết mực cưng chiều bị Tiểu Thâm nói ỡm ẹo làm dáng vậy sau này làm sao có thể lập gia đình!

Đồng Thiên Bắc hơi hoảng sợ sau đó đau lòng rồi dần chuyển thành tức giận. Nhưng nhìn thấy Đồng Nhan nhìn sang rất nhanh liền làm vẻ mặt vui vẻ. Trương Diễm Thu thấy con gái nhìn sang, mười năm không gặp, con gái bà đã trở nên duyên dáng yêu kiều như vậy. Trương Diễm Thu hơi vui mừng, khước mắt khẽ ướm, nhìn Đồng Nhan giống như có thể thấy được hình ảnh của bà lúc còn trẻ.

Đồng Nhan chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Trương Diễm Thu giống như một người xa lạ, một giây cũng không ngừng, lúc xoay người ánh mắt tự giấu sau đó khổ sở nở nụ cười. Tiểu Thâm cứ như vậy nở nụ cười nhìn Đồng Chân giống như đang nhìn một kẻ tép riu, Đồng Chân không kịp phản ứng, ngăn cản cả người, ly rượu vẫn kề bên miệng Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm càng không vui, không nhìn được liếc mắt khinh thường, vừa muốn xoay người, bàn tay mập mạp của Đồng Đồng liền hạ xuống bắt lấy ly rượu kia, mãnh liệt nhắc lên, mở cái miệng nhỏ nhắn nhấp hai cái, chếp chếp miệng, đang lúc mọi người còn đang trợn mắt há mồm, cậu không ngừng mở miệng giống như rất hài lòng với mùi vị ngọt ngào của rượu, sau đó mọi người còn chưa kịp phản ứng... ngửa đầu uống sạch.

Chờ hai người Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan phản ứng kịp thì cậu bé đã hoa lệ trải qua lần say rượu đầu tiên.

Đưa thẳng bé lên phòng của Tiểu Thâm ở lầu hai, hai người lại đi ra, bữa tiệc trong phòng lớn lại diễn ra bình thường, hình như không thấy bóng dáng của Đồng Chân đâu nữa nhưng Đồng Nhan rõ ràng cảm thấy lúc này nếu xuống lầu sẽ có rất nhiều ánh mắt tò mò nhìn cô, mỗi lần Đồng Nhan theo trực giác quay lại nhìn đều có thể thấy một bóng người.

Đồng Nhan lắc đầu một cái, chẳng lẽ cô quá đa nghi?

Tiểu Thâm cũng giống cô cái gì cũng không biết, cũng không để ý nhiều đưa tay ôm Đồng Nhan đi xuống lầu, đến bên mấy người anh em của hắn chào hỏi.

Cố Tiêu trêu ghẹo: "Được lắm Tiểu Thâm, trong mấy anh em chúng ta Lãnh Diễm kết hôn sớm nhất nhưng cậu lại có con trai sớm nhất hơn nữa còn sớm hơn bọn tôi nhiều năm, cậu thật lợi hại." Tiểu Thâm há hê cười, một tay ôm eo Đồng Nhan rồi nhìn hai người bạn thân hài lòng: "Tất nhiên, đều là công lao của vợ tôi."

Đồng Nhan cẩn thận nhìn bốn nam hai nữ đứng trước mặt, nam đáng đáp giống Tiểu Thâm, mọi người đều là những người có thể gây họa nhưng cô không ưa trai đẹp, ngược lại đối với hai vị mỹ nữ kia rất có cảm tình, hai người phụ nữ nhìn đều có cảm giác vui trong lòng.

Tiểu Thâm ôm cô, tùy tiện giới thiệu: "Đây là mấy người bạn của anh, Cố Tiêu, Lý Duệ Thần, Lãnh Diễm, Trình Thụy, hai người này là vợ của Lãnh Diễm cùng Trình Thụy là Nghiêm Hi cùng Nghiêm Lệ Lê."

Tiểu Thâm giới thiệu rất nhiều, Đồng Nhan có một tật xấu là lần đầu tiên thường không nhớ được nhưng lần này thì tốt hơn một chút, nhớ rõ mặt nhưng không hiểu lời giới thiệu của Tiểu Thâm, cho tới một đoạn sau nói về mối quan hệ anh em và vợ chồng của mấy người bọn họ thì Đồng Nhan liền có thể nghĩ là gia đình Đồng gả vào gia đình Tây.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người nhà họ Tiểu thật kỳ quái.

Đồng Nhan đang nói cười với bạn bè của Tiểu Thâm thì cậu bé lúc này còn đang say rượu nằm trên lầu đã đi xuống, cậu bé cảm giác bộ dáng những chú này là những người có tiền.... ..

Đồng Đồng xuất hiện khiến đám đồng cang trở nên vui nhộn, nhất là Tiểu Thâm, hắn cảm giác ôm con trai giống như ôm một đồng tiền, nửa đường nhặt được, phát tài to.

Ở bên này Tiểu Thâm khoe khang với bạn bè thì ở cửa lớn lại bắt đầu nhốn nháo. Ở bên kia cô của Tiểu Thâm là Tiểu Ngọc tới, bà liếc mắt nhìn thấy Tiểu Thâm đang ôm Đồng Đồng trong lòng, ánh mắt lập tức sáng rực, vui mừng cười đi tới.

"A, Tiểu Thâm à, đây là đứa bé mà ông nội nói sao? Dáng dấp giống với cháu lúc nhỏ y đúc, nhìn đôi mắt này xem, thật đúng là thế hệ sau của nhà họ Tiểu rồi." Nói xong liền nghiêng đầu quan sát Đồng Đồng, hình như càng xem càng hài lòng, khẽ gật đầu.

Tiểu Thâm thấy cô hẳn tới nụ cười trên mặt liền cứng đờ, xoay người nhìn: "Dạ, Đồng Đồng, đây là bà cô của con, mau chào bà."

Lúc Đồng Nhan nghe thấy hắn gọi bà cô, khóe miệng khẽ giật giật, không nhìn được thiếu chút nữa lộ ra, khóe miệng Đồng Đồng cũng giật giật, vô cùng không muốn mở miệng, khuôn mặt lập tức nhăn nhó, sao tự dưng cậu lại có thể một bà cô.

Khuôn mặt Tiểu Thâm không có gì bất thường nhưng trong lòng đã sớm không thể kiềm chế, bình thường cô của hắn không coi ai ra gì, luôn cho rằng mình là tiểu thư, bây giờ thì tốt rồi, Đồng Đồng xuất hiện, thân phận của Tiểu Ngọc từ tiểu thư nhảy lên hàng bà cô.

Tiểu Ngọc sùng sốt, bà cô? Đôi mắt đảo mấy vòng, nghĩ bản thân là cô của Tiểu Thâm vậy không phải con trai Tiểu Thâm phải gọi bà là bà cô sao, thật đáng thương làm sao năm nay bà mới bốn mươi ba tuổi, chưa gì đã được làm bà.

Tâm tư cá nhân chuyển thật nhanh, trong lòng biến chuyển không ngừng nung khuôn mặt sùng sốt liền lập tức khôi phục về bình thường, Tiểu Ngọc cười đưa tay ôm Đồng Đồng, lúc này rất yêu thích không nỡ buông tay ôm cậu bé đến bên cạnh chồng là Trương Hạ giống như đang ôm một vật quý. "Chồng à, mau nhìn xem, con trai của Tiểu Thâm, nhìn xem thằng bé rất xinh đẹp, lớn lên nhất định sẽ khiến vạn người mê, sau này sẽ có rất nhiều cô gái

quỳ dưới chân nó.”

Đồng Nhan méo miệng, đưa tay nhéo Tiểu Thâm, ý bảo anh xem cô anh kia, bà ta đang nói gì vậy chứ, cứ xem con trai cô như một món đồ vậy.

Tiểu Thâm chỉ cười không nói gì, khuôn mặt kiêu ngạo, con trai hấn đương nhiên phải hơn người.

Đồng Nhan quan sát hai vợ chồng bà cô này, bà cô đã bốn mươi tuổi nhưng chăm sóc đặc biệt tốt nhìn giống như ba mươi tuổi, da rất mịn cộng với đồ trang sức cực kỳ mới, nhìn không giống như một người đã có con.

Trương Hạ người đàn ông này cao khoảng một mét tám, cơ thể thẳng tắp, dáng người rất đẹp, nếu đứng chung với Tiểu Thâm cũng không khác nhau lắm, chỉ là bà vai rộng hơn Tiểu Thâm một chút, khuôn mặt cũng được, nói chung cũng đẹp.

Hôm nay Đồng Nhan được gặp hết tất cả người thân trong nhà họ Tiểu, nhìn bộ dáng yêu thích Đồng Đồng của bà cô không có vẻ gì là giả nhưng cô rõ ràng cảm thấy sau khi Đồng Đồng bị Tiểu Ngọc ôm đi mặc dù nụ cười trên mặt không thay đổi nhưng cơ thể dần dần căng thẳng giống như không thích bà cô này.

Đúng lúc ấy thì có thêm một cặp vợ chồng nữa đi vào, người phụ nữ rất đẹp, xem ra tuổi tác so với Tiểu Ngọc không hơn nhau bao nhiêu nhưng rõ ràng tư thái cao hơn Tiểu Ngọc một bậc, dáng đi như vô ý hoặc cố ý biểu lộ ra phong thái sang trọng của chủ nhân, khuôn mặt trang điểm tinh tế, khoe miệng nở nụ cười luôn hiện ra hàm răng trắng đều, khi nhìn Đồng Nhan đôi mắt như tóe lửa.

Tiểu Thâm phát hiện liền khinh thường nói: “Đây là thím hai của tôi, con gái nhỏ hơn cô hai tuổi. Bây giờ đã tốt nghiệp, mấy ngày nữa sẽ về.”

Đồng Nhan giật mình, người phụ nữ đẹp như vậy thế nhưng con gái cũng đã lớn như vậy? Chu Linh ôm cánh tay chồng là Tiểu Bình Nham đi vào, hai người mỉm cười nhìn mọi người, bộ dáng duyên dáng mà hào phóng.

Lúc này Tiểu Ngọc phản ứng trước tiên ôm Đồng Nhan đi đến bên cạnh anh trai mình: “Anh hai, chị hai, mau xem cháu trai của chúng ta, nhìn xem thằng bé đáng yêu thế nào.”

Chu Linh vừa thấy thằng bé trong lòng Tiểu Ngọc trong đôi mắt như khẽ thoáng qua một tia sáng không rõ, thoáng qua liền biến mất, sau đó khuôn mặt ngạc nhiên nhìn Đồng Đồng: “Ôi, anh nhìn xem đáng đáng thằng bé rất giống với Tiểu Thâm”

Tiểu Bình Nham nhìn Đồng Đồng trong lòng em gái mình, mặt tràn đầy thích thú, không nhịn được đưa tay ôm, hài lòng gật đầu: “Cháu tên gì?”

Đồng Đồng mở to mắt tò mò nhìn, tỉ mỉ quan sát người đàn ông trước mặt, cậu thích người đàn ông này, không thích người phụ nữ lúc này, trên người toàn là mùi nước hoa khiến cậu không chịu được.

Đồng Đồng muốn mở miệng nói chuyện phía sau liền có giọng nói vang lên: “Thằng bé tên gọi là Đồng Đồng, mẹ nó là con gái tôi, ba nó chính là Tiểu Thâm nhà anh.”

Mọi người sững sờ, ánh mắt nhìn khắp người Đồng Đồng, sau đó nhìn về phía đôi nam nữ đang đứng ở phía xa, chính là Đồng Thiên Bắc cùng Trương Diễm Thu.

Hai anh em ông Tiểu biết Đồng Thiên Bắc nhưng không nghĩ tới con gái ông ta... thế nhưng...

Lúc này Tiểu Ngọc tối sầm mặt, người phụ nữ là chủ nhân tương lai nhà họ Tiểu sao lại là con gái nhà họ Đồng!

Ánh mắt của Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm luôn hướng về phía con trai, bây giờ lại nhìn thấy Đồng Thiên Bắc tận dụng mọi thứ tuyên bố Đồng Nhan là người nhà họ Đồng, lúc này hai người đều không vui nhủ thầm.

Đồng Nhan nhanh hơn Tiểu Thâm một bước đi lên, Tiểu Thâm đi theo phía sau lúc này khó có cơ hội hai vợ chồng lại vô cùng nhất trí đối ngoại như vậy. Đồng Nhan đưa tay ôm Đồng Đồng trong tay Tiểu Bình Nham, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Đồng Thiên Bắc, lời nói ra lại khiến mọi người kinh ngạc: “thật xin lỗi, năm đó là nhà họ Đồng chủ động cắt đứt quan hệ với tôi, bây giờ ông là ai? Tôi không biết ông.”

Câu nói “Tôi không biết ông” cực kỳ khẳng định, vừa dứt lời, vẻ mặt mọi người liền thay đổi, chuyện gì đang xảy ra?

Chỉ là Tiểu Ngọc lúc này tối sầm mặt sau nghe thấy câu nói này khuôn mặt lập tức giãn ra, hình như rất hài lòng với cháu dâu, như vậy mới đúng, cháu dâu của nhà họ Tiểu không thể có quan hệ với nhà họ Đồng.

Nhìn mặt Đồng Thiên Bắc biến sắc, tâm tình Tiểu Ngọc vô cùng tốt, lúc này mỉm cười dịu dàng: “Ôi, cô nói cháu dâu này, nếu người ta đã sớm cắt đứt quan hệ vậy cháu đừng đau lòng, chuyện cũng đã qua lâu rồi, bây giờ người nhà họ Đồng đột nhiên tìm tới đơn giản chỉ là nhìn thấy cháu được gả cho nhà họ Tiểu nên muốn mượn cơ hội tiếp cận với nhà họ Tiểu, nhưng mà nếu đã sớm cắt đứt quan hệ vậy sau này nếu có gặp cũng xem như người xa lạ thôi, vì loại người như vậy mà tức giận không đáng chút nào.”

Tiểu Ngọc vừa nói xong những lời này, sắc mặt những người chung quanh đều thay đổi khác nhau, người nhà họ Tiểu rất hài lòng khi Đồng Nhan cắt đứt quan hệ với nhà họ Đồng? Vừa đúng lúc, Đồng Nhan sinh con cho nhà họ Tiểu, về sau khẳng định sẽ là nữ chủ nhân tương lai của nhà họ Tiểu nhưng nếu dính dáng đến nhà họ Đồng thì người nhà họ Tiểu sẽ không vui.

Nhưng bây giờ Đồng Nhan đứng ra nói năm đó nhà họ Đồng cắt đứt quan hệ với cô, vậy thì tốt rồi, dù sao cũng là nhà họ Đồng chủ động cắt đứt còn là

nhiều năm trước, bây giờ Đồng Nhan gả vào nhà họ Tiểu không có vấn đề gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thật là trùng hợp.

Đồng Thiên Bác không ngờ Đồng Nhan thật sự tuyệt tình như vậy, vốn dĩ ông ta nghĩ loại chuyện quan trọng như vậy ít nhất Đồng Nhan sẽ giữ mặt mũi cho ông ta, ai biết, Đồng Nhan không nề tình một chút nào, Đồng Thiên Bác xanh mặt, âm thầm nhéo một cái vào eo Trương Diễm Thu.

Trương Diễm Thu hiểu ý của ông ta, cặp mắt suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu cười với Đồng Nhan: “Nhan Nhan, lúc đó do ba quá tức giận, sau khi bớt giận liền cho người tìm con khắp nơi.”

Đáng tiếc, đối diện với khuôn mặt tươi cười của Trương Diễm Thu, Đồng Nhan càng thêm tuyệt tình, trực tiếp ôm Đồng Đồng đi, để lại Đồng Thiên Bác cùng Trương Diễm Thu vô cùng lúng túng, những ánh mắt tò mò của những người xung quanh đều dồn hết vào hai người bọn họ, điều này làm cho người luôn sĩ diện như Đồng Thiên Bác càng thêm tức giận.

Hôn lễ của Đồng Nhan và Tiểu Thâm cứ như vậy quyết định, sau mấy ngày dưới sự sắp xếp của ông Tiểu, hai người đi chụp hình cưới cùng phát thiệp mời.

Đồng Nhan thật sự không thể nào hiểu, rõ ràng là cô với Tiểu Thâm kết hôn nhưng tất cả mọi chuyện đều do ông Tiểu lo liệu, hai người trong cuộc giống như không có việc gì chỉ cần làm theo là được, so với ông Tiểu vô cùng bận rộn thì hai người ngày có vẻ như quá nhàn rỗi, không có lương tâm.

Ngược lại nhà họ Đồng mấy ngày nay rất là yên tĩnh, Đồng Thiên Bác sắp xếp cho Trương Diễm Thu ở một căn hộ khác của nhà họ Đồng, khi chưa giải quyết được chuyện của Đồng Nhan thì Trương Diễm Thu vẫn còn tác dụng.

Đã năm ngày trôi qua từ khi tuyên bố lễ cưới, lúc này sắp đến lễ giáng sinh, Đồng Nhan đưa Đồng Đồng đi dạo, bởi vì hôn lễ quyết định quá nhanh nên bây giờ Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm vẫn cảm thấy dường như không phải là mình sắp kết hôn, cho nên cuộc sống vẫn diễn ra như lúc trước.

Nhưng không nghĩ đến đi dạo trên đường cũng có thể gặp người quen, Chu Linh cùng Tiểu Ngọc nắm tay nhau, khuôn mặt tươi cười cùng đi dạo phố, sắp đến lễ giáng sinh nên đi mua quà tặng mọi người.

Tiểu Ngọc nhìn bộ trang sức trong tủ kính, cực kỳ thích, vừa muốn mở miệng Chu Linh liền đưa tay chỉ vào món đồ nói với người phục vụ: “Làm ơn cho tôi xem bộ trang sức này”. Nhân viên phục vụ gặp qua không ít người nên có thể nhìn ra hai người này đều là người có tiền, lập tức không nói gì liền lấy ra.

Sắc mặt Tiểu Ngọc có chút không vui, lúc Chu Linh đưa tay chỉ sắc mặt liền thay đổi nhưng lại nghĩ bản thân là một tiểu thư, dáng vẻ của Chu Linh lúc này giống như mới được gả vào nhà giàu có chưa từng thấy qua món đồ đắt tiền bao giờ, vì vậy bộ trang sức này liền nhường cho bà ta.

Nhưng lúc lấy bộ trang sức ra, Tiểu Ngọc sáng rực hai mắt, bộ trang sức này quá mức tinh xảo, thiết kế rất đẹp, có thể nhìn ra được dùng loại công nghệ hàng đầu thế giới để chế tạo, Tiểu Ngọc cảm thấy không vui vì mình ra tay quá chậm.

Chu Linh cũng hai mắt tỏa sáng, vừa rồi Tiểu Ngọc nhìn chăm chú nên bà ta mới để ý đến, bây giờ đặt trước mặt bà ta mới phát hiện ra ánh mắt của Tiểu Ngọc thật biết nhìn.

không nhìn được khổ than: "Bộ trang sức này thật là đẹp." Lúc này liền lấy chiếc nhẫn ra đeo thử, đáng tiếc chiếc nhẫn hơi nhỏ, miễn cưỡng có thể đeo vào, đưa tay ra trước ngắm nhìn giống như không nhìn thấy sắc mặt khó chịu của Tiểu Ngọc.

Đồng Nhan đưa Đồng Đồng đi mua sữa chua, lúc này Tiểu Thâm gọi điện thoại tới "Tôi có đặt cho cô một bộ trang sức ở tiệm vàng trong siêu thị, quản lý mới gọi điện thoại thông báo đã được chuyển đến, cô rảnh thì đến thử một chút, xem có vừa không, đêm giáng sinh phải đeo lên, đừng làm tôi mất mặt." nói xong liền cúp máy.

Đồng Nhan giật giật khóe miệng, hần sọ cô làm hần mất mặt, không trách được vừa giúp cô mua quần áo vừa đặt đồ trang sức cho cô, lần trước trong bữa tiệc cô mặc chiếc váy hần mua cho nhưng ánh mắt hần nhìn cô có chút lạ, lúc này Tiểu Thâm gọi điện thoại tới cô liền hiểu, lần trước lúc tham gia bữa tiệc cô không thích có đồ trang sức liền đeo một đôi bông tai mà mình thích, đôi bông tai này là cô mua trên đảo, rất đắt, hai mươi ba đồng, cô rất thích.

Ánh mắt kỳ quái của Tiểu Thâm có thể là đã nhìn ra đôi bông tai hai mươi ba đồng này không xứng với chiếc váy mà hần mua. Đồng Nhan bĩu môi, mua sữa chua xong liền đưa Đồng Đồng đến tiệm vàng của nhà họ Tiểu trong siêu thị.

Nào biết vừa đến liền nhìn thấy hai người nhà họ Tiểu, Chu Linh với khuôn mặt cao quý đang thử đồ, Tiểu Ngọc đứng bên cạnh không biết bị làm sao sắc mặt nhìn không tốt lắm.

Đồng Nhan thật sự không muốn giao tiếp với những người này, không biết tại sao, lần đầu tiên khi thấy hai người này thì cô đã có cảm giác không thoải mái, có thể do xa lạ, đất Đồng Đăng xoay người, Tiểu Ngọc đứng ở bên kia liên nhìn thấy ,

"A, cháu dâu, sao lại trùng hợp như vậy, mau tới đây." Giọng nói của Tiểu Ngọc có chút vui mừng giống như rất thích cháu dâu, Đồng Nhan nghe thấy giọng nói này cả người đột nhiên nổi da gà.

Xoay người nhìn hai người lúng túng cười: "Ha ha, Đúng vậy, không ngờ lại có thể cô cùng thím hai ở đây, thật là trùng hợp."

Tiểu Ngọc cùng Chu Linh đều là người tinh tế, vừa nhìn bộ dáng của Đồng Nhan liền biết là cô muốn đi trước, ánh mắt khẽ khinh thường nhưng khuôn mặt luôn nở nụ cười.

Chu Linh cũng nói: "Đúng vậy, thật là trùng hợp, đúng rồi Đồng Nhan, xem thím đeo món đồ trang sức này thấy thế nào? Thím vừa nhìn trúng, là một loại thiết kế độc nhất vô nhị của Tiffany, thím chưa từng nghe nói hôm nay nhìn trúng liền nhanh tay lấy nếu không sẽ không có được."

Đồng Nhan lóe mắt, Tiffany? Đồng Nhan cười không nói gì, Chu Linh lại quay đầu cầm dây chuyền cùng bông tai, toàn bộ đeo lên, người phục vụ đứng bên cạnh cười: "Bà Tiểu đeo rất hợp."

Khóe mắt Tiểu Ngọc giật một cái, Đồng Nhan giật giật khóe miệng, cũng không nói gì.

Lúc này quản lý từ bên trong đi ra, vừa nhìn liền hoảng sợ: "Chuyện này..." nói xong nhìn Chu Linh lại nhìn Đồng Nhan đang đứng sau lưng, thật sự không dám nói gì nữa, ngược lại nhìn Chu Linh áy náy cười: "thật xin lỗi bà Tiểu, bộ trang sức này đã có khách đặt rồi, thật xin lỗi, nhân viên này mới tới nên không biết mới lấy cho bà Tiểu xem, phạm vào quy tắc của chúng tôi."

Vốn dĩ Chu Linh rất vui khi đeo bộ trang sức, bộ trang sức này quá hợp với bà ta, sau khi đeo vào càng làm tôn thêm vẻ cao quý của bà ta nhưng bây giờ quản lý lại nói bộ trang sức này có người đặt rồi là sao?

Chu Linh đang cười lập tức tối sầm mặt, Tiểu Ngọc vừa nghe liền vui mừng, có chút hả hê nhìn bà, xem lần này bà làm thế nào, thật là mất mặt.

Đồng Nhan không nói gì, lúc đó Đồng Đăng lui cơ thể nhỏ bé ra sau quay đầu lại không biết là nhìn thấy ai, đôi mắt lập tức sáng nhưng không nói gì. Đồng Nhan cũng không chú ý.

Sắc mặt Chu Linh không tốt lắm: "Cái gì? Tôi đã nhìn trúng vậy mà bây giờ ông lại nói đồ trang sức này đã có chủ rồi là sao? Các người làm ăn như vậy sao?"

nói xong ngẩng cao đầu nhìn quản lý, giống như ra lệnh: "Tôi muốn bộ trang sức này, còn người kia đó là chuyện của các người, ông tự mình xử lý đi." nói xong rút thẻ từ trong túi xách ra, cao ngạo đưa tới .

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đây là vợ tôi.

Quản lý bị làm khó, lại ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, Chu Linh phát hiện nhưng không nhìn Đồng Nhan, bà ta biết người đứng ở bên kia là Đồng Nhan, lúc này tối sầm mặt: "Ông là quản lý, ông mau đi quẹt thẻ, ông nhìn con bé làm gì."

Chu Linh hơi tức giận, khuôn mặt không nén được giận, nhất quyết không tha, quản lý càng cảm thấy khó xử hơn.

Lúc hai bên còn đang giằng co thì có một giọng nói vang lên phía sau lưng Đồng Nhan: "Thím hai, thật xin lỗi, bộ trang sức này là cháu đặt Tiffany thiết kế, bộ trang sức này không thuộc sở hữu của tiệm."

Đồng Nhan kinh ngạc quay đầu thấy Tiểu Thâm, hán đến đây từ lúc nào?

Không chỉ cô thấy kinh ngạc, Tiểu Ngọc cùng Chu Linh đều kinh ngạc, lời nói này của Tiểu Thâm là có ý gì?

Ngược lại quản lý giống như gặp được người cứu mạng, gật đầu liên tục: "Đúng vậy, bà Tiểu, bộ trang sức này thuộc sở hữu riêng của anh Tiểu, chúng tôi chỉ giúp anh ấy đặt, chúng tôi không có quyền mua bán bộ trang sức này."

Ý muốn nói bà Tiểu bà không thể mua được!

Sắc mặt Chu Linh liền trở nên khó coi, tình huống bây giờ là thế nào, bà cùng một người nhỏ tuổi hơn tranh nhau một bộ trang sức?

Nếu truyền ra ngoài sẽ rất khó nghe, thế hệ trẻ trong nhà lại không tôn trọng bà hơn nữa bà còn không giành được, sau này làm sao bà ta còn có thể gặp người khác chứ?

Tiểu Ngọc rất hả hê, vừa rồi Chu Linh còn nhanh tay giành với bà nhưng nhanh tay thì có tác dụng gì không phải vẫn không thể giành được sao?

Tiểu Thâm là cháu đích tôn của nhà họ Tiểu, là đứa cháu trai mà ông Tiểu thích nhất, sau này Tiểu Thâm nhất định sẽ là chủ nhân của nhà họ Tiểu, xem như bà ta là người lớn trong nhà thì sao, không phải vẫn phải nể nang Tiểu Thâm sao.

Đồng Nhan rõ ràng cảm thấy một loại cảm giác kỳ dị xung quang mình, ngay cả thở cũng không dám quá mạnh. Cô cẩn thận quan sát, Tiểu Thâm làm như không có gì, nở nụ cười nhìn hai người, nắm tay Đồng Nhan đi về phía trước, vừa đi vừa cười nhưng khi nhìn thấy Chu Linh đeo bộ trang sức mà hân đặt thì đôi mắt trở nên tối sầm.

“Thím hai, trước tiên xin hãy tháo bộ trang sức xuống, để vợ cháu thử xem có vừa hay không, nếu không vừa còn phải sửa lại, nếu không giáng sinh sẽ không có đề đeo.”

Chu Linh nghiêng răng, ánh mắt bất mãn, sau đó cười gượng như không có chuyện gì xảy ra: “Em xem, thì ra là Tiểu Thâm đặt bộ trang sức này cho Đồng Nhan, quản lý sao ông không nói sớm, không phải là người một nhà cả sao.” nói xong, nhanh chóng tháo đồ trang sức xuống, bỏ lại vào hộp.

Sau đó tiếp tục cười nói: “Được rồi, Tiểu Thâm. Cháu là đàn ông nên chăm sóc tốt người phụ nữ của mình, hai đứa từ từ đi dạo, thím với cô đi xem đồ mà chúng ta đặt đã có chưa.”

Đồng Nhan kinh ngạc, nhìn Tiểu Thâm trách: “Nếu như thím thích thì có thể đưa cho thím, cũng không phải là cái gì quá ghê gớm, sao phải vậy chứ, đều là người một nhà mà.”

Đôi mắt lạnh lùng của Tiểu Thâm nhìn bóng lưng của hai người kia, không còn bộ dáng cười như lúc nãy. Đồng Nhan hơi khó hiểu, cô cảm thấy mỗi lần Tiểu Thâm gặp những người trong nhà đều không giống nhau, lần trước gặp mặt trong bữa tiệc cũng vậy, chẳng lẽ...

Tiểu Thâm khẽ nở nụ cười lạnh lùng: “Hừ, tại sao tôi phải đưa cho bà ta, dù cho bộ trang sức này không nổi tiếng tôi cũng sẽ không đưa cho bà ta, tại sao tôi phải bỏ tiền làm đẹp cho bà ta, trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế.”

không phải Tiểu Thâm hẹp hòi mà là nhìn người, xem người đó có đáng để hân hào phòng hay không, nếu như người đó nhỏ mọn với hân vậy xin lỗi, dù người đó có nợ hân một xu cũng phải thanh toán rõ ràng, cũng đừng mơ có thể dựa vào hân để kiếm tiền.

Đồng Nhan nhú mày, dường như đã hiểu, cũng giống như cô, muốn cô tình nguyện từ bỏ nghĩ cũng đừng nghĩ, cô không cần thì người khác cũng đừng nghĩ muốn, bất luận là cái gì mà cô mất tiền mua mà người khác hưởng lợi, loại chuyện như vậy đừng mong tìm thấy ở cô, xem ra về điểm này hai người cực kỳ giống nhau. cô thử đồ trang sức rất vừa, lấy đồ trang sức xong ba người lái xe đi ăn cơm. Đồng Đồng liền giờ hai tay đồng ý, bởi vì ăn ở nhà quá đau khổ, hai người lớn trong nhà không ai biết nấu cơm, hơn nữa trong năm năm qua, mỗi lần tan làm Đồng Nhan đều mua đồ ăn ở ngoài đem về cho cậu bé.

Sau khi có ba, Đồng Đồng hy vọng khẩu vị của mình sẽ được thay đổi, không phải ra ngoài ăn cơm nữa nhưng đáng tiếc ba cậu bé cũng không biết nấu cơm, kết quả là ba người đều phải ra ngoài ăn, chất lượng cuộc sống lập tức nâng cao, Đồng Đồng rất hài lòng.

Sau khi Chu Linh cùng Tiểu Ngọc rời đi liền đi tới một quán cà phê, rõ ràng là giữa mùa đông nhưng Chu Linh lại gọi một ly cà phê đá, một ly lại một ly... Tiểu Ngọc nhìn thấy cũng không khỏi rùng mình, nhìn đã thấy lạnh.

“thật là tức chết tôi. Tiểu Thâm quá càn rỡ, nói thế nào tôi cũng lớn tuổi hơn cậu ta, dường như trong mắt cậu ta không xem chúng ta ra gì.”

Tiểu Ngọc cười lạnh trong lòng, ai mà không biết trong lòng chị con gái chị là lợi hại nhất.

Sau khi Tiểu Thâm đưa vợ con đi ăn tối liền về nhà, trên đường về nhìn con trai ngồi trên đùi mình, tâm tình hân rất thoải mái: “Con trai, kêu ba.”

Đồng Đồng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn múp míp của mình lên mở miệng: “Ba.” Tiểu Thâm liền giống như kẻ ngu, trả lời: “Ừ.”

“Kêu thêm một lần nữa.” Sau đó lại ngây ngốc nói.

“Ba.” Giọng nói ngọt ngào lại vang lên.

“Ừ.” Bây giờ hân lại trả lời vô cùng dứt khoát.

Đồng Nhan không nhịn được nhìn sang hai cha con, chuyện này... cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn hai cha con ngu ngốc nữa.

Mới vừa tới nơi, Tiểu Thâm ôm con trai xuống xe, Đồng Nhan sợ đầu cậu bé sẽ đụng vào thành xe, không yên lòng dặn dò: “Cẩn thận coi chừng đụng đầu sẽ trở nên ngu ngốc.”

Kết quả quay mặt một cái liền nhìn thấy Trương Diễm Thu, Đồng Nhan lập tức im lặng. Tiểu Thâm ôm con trai xuống xe, nhìn Đồng Nhan, nhận thấy sự lạnh lùng trên mặt cô liền nhìn theo ánh mắt của cô, Trương Diễm Thu đang đứng đó dịu dàng cười.

Thấy Đồng Đồng được Tiểu Thâm ôm trong lòng, Trương Diễm Thu có chút kích động, đi tới muốn ôm Đồng Đồng: “Đây là cháu của tôi sao?”

Ai ngờ Đồng Nhan nhanh hơn bà một bước đứng trước Tiểu Thâm cùng Đồng Đồng, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Vị này có lẽ đi nhầm rồi, nhanh đi đi,

cẩn thận không tôi báo cảnh sát.” nói xong kéo Tiểu Thâm đi vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bán con gái.

Trương Diễm Thu rút tay lại giống như một đứa trẻ vừa làm việc sai, chân tay luống cuống nhìn Đồng Nhan rời đi, há miệng lại không nói nên lời.

Tiểu Thâm không biết Đồng Nhan thế nào, không biết người phụ nữ kia là ai nhưng nhìn Đồng Nhan đáp lại có thể đoán là người của nhà họ Đồng.

Lúc Đồng Nhan móc chìa khóa mở cửa còn chưa kịp đi vào Trương Diễm Thu đứng ở phía sau liền gọi: “Nhan Nhan, tha thứ cho mẹ.”

Sau khi nói động tác mở cửa của Đồng Nhan lập tức dừng lại, Tiểu Thâm không thể tưởng tượng há hốc mồm quay đầu nhìn Trương Diễm Thu, Đồng Nhan cũng há to miệng nhìn.

Trương Diễm Thu nhìn ba người đứng trước mặt sau đó lướt qua hai ba con nhìn đứa con gái đã cách xa mười năm của mình, giọng nói có chút run rẩy: “Nhan Nhan, mười năm rồi, tha thứ cho mẹ, lúc ấy thật sự mẹ không còn cách nào khác.”

Tiểu Thâm nhìn Trương Diễm Thu, khuôn mặt đó gần giống như Đồng Nhan liền bừng tỉnh hiểu ra, đôi mắt phong tình của hắn nhìn con trai, hai người nhìn nhau liền hiểu mọi chuyện.

Trương Diễm Thu được Tiểu Thâm mời vào nhàm Đồng Nhan đương nhiên kịch liệt phản đối nhưng vì chủ nhà là Tiểu Thâm nên cô không có cách nào đuổi người mà chủ nhà mời vào cho dù người đó đến tìm cô.

Tiểu Thâm cho con trai hai đồng đến siêu thị bên ngoài mua kem, kết quả Đồng Đồng thấy hai đồng liền khi dễ Tiểu Thâm, Tiểu Thâm sững sờ, không phải đứa trẻ nào lúc nhỏ cũng được cho hai đồng đi mua đồ ăn vặt sao?

Chẳng lẽ trẻ con bây giờ xem hai đồng không là gì? Thử dò xét đưa ví tiền của mình đặt trước mặt Đồng Đồng giống như nhà giàu mới nổi vung tay: “Con trai, con thích tờ nào thì cứ lấy.” Kết quả Đồng Đồng lấy từ trong ví tiền một tờ một trăm, Tiểu Thâm kinh ngạc nhìn con trai dứt khoát quay người đi mua đồ ăn, Tiểu Thâm vẫn chưa thể tiếp thu được, ngón tay run rẩy chỉ về phía cửa: “Thằng bé.....Chuyện này.....Chuyện này.....” Nhớ lại lúc hắn năm tuổi còn chưa biết phân biệt những tờ tiền khác nhau, chỉ biết ông nội cho tiền liền chạy thẳng tới tiệm bán đồ ăn, bây giờ thì sao, con trai hắn so với hắn còn tiến bộ hơn.

Đồng Nhan thấy bộ dạng kích động hoảng sợ của Tiểu Thâm không nhịn được tròn mắt nhìn, con trai cô ba tuổi đã biết cầm tiền giấy đi cá cược.

Trương Diễm Thu nhìn bóng dáng Đồng Đồng biến mất sau cánh cửa, như có điều suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu hỏi Đồng Nhan: “Đứa bé này bao nhiêu tuổi?”

Tiểu Thâm trả lời: “Năm tuổi rồi.”

Trương Diễm Thu khiếp sợ nhìn Đồng Nhan, không dám tin: “Con hai mươi tuổi thì sinh thằng bé sao?”

Đôi mắt Đồng Nhan lóe sáng, nghiêng đầu nhìn bà không muốn trả lời.

Tiểu Thâm vừa nghe, hai mươi tuổi?

Hình như năm đó hắn hai mươi hai tuổi, giống như một đứa trẻ cứ như vậy bị tiểu yêu nữ Đồng Nhan làm hại.

Trương Diễm Thu tiếp tục hoảng sợ: “Nhan Nhan, con hai mươi tuổi thì có con, còn bị đuổi ra khỏi nhà, vậy con... Sáu năm qua làm sao có thể sống qua ngày.” Trương Diễm Thu nghĩ liền thấy đau lòng, đứa con gái của bà lại đi con đường giống như bà.

Đồng Nhan cảm thấy phiền phức, nhủ mày lạnh lùng nói: “Rốt cuộc bà tới đây làm gì? Chỉ muốn quan tâm cuộc sống của tôi lúc trước trôi qua như thế nào sao? Cảm ơn đã quan tâm, tôi thiếu tôi không bán con trai tôi, năm năm này hai mẹ con tôi sống rất tốt.”

Qua câu nói của Đồng Nhan, Tiểu Thâm rút ra một trọng điểm, bán!

Đôi mắt đảo qua vài vòng, nhìn Đồng Nhan lại nhìn Trương Diễm Thu, cuối cùng mở miệng hòa giải: “Ha ha, xem ra hôm nay không có gì để nói, vị này...” Nhìn Trương Diễm Thu, vừa muốn há mồm chọt nhử tới không biết tên người ta, không biết kêu thế nào? Trương Diễm Thu nhìn Tiểu Thâm cười: “Tôi họ Trương.”

“A, bà Trương, trước tiên mời bà về đi thôi, có chuyện gì sau này nói, đừng giống hôm nay đứng chặn trước cửa nhà tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát, mời bà về cho.” Cứ như vậy đuổi khách.

Ngược lại Đồng Nhan không ngồi Tiểu Thâm lại làm như vậy, Trương Diễm Thu càng không ngờ, rõ ràng Tiểu Thâm biết bà là mẹ Đồng Nhan, làm con rể lại không cảm ơn mẹ vợ còn đuổi khách?

Đồng Nhan không do dự đứng lên đuổi người: “Được rồi, mời đi, không tiễn.”

Trương Diễm Thu gần như bị Tiểu Thâm đẩy ra ngoài, ý của Tiểu Thâm rất đơn giản, vợ tôi không muốn gặp bà, vậy bà mau đi nhanh.

Trương Diễm Thu bị đẩy ra cửa, Tiểu Thâm liền đóng cửa, không do dự một chút nào, Trương Diễm Thu tự biết trong một thời gian ngắn, Đồng Nhan không thể tha thứ cho bà.

Sau khi Trương Diễm Thu rời khỏi chung cư, một chiếc xe bóng loáng màu đen liền dừng lại bên đường, cửa sổ xe hạ xuống, ở phía sau xe khuôn mặt không có biểu cảm gì của Đồng Thiên Bắc liền lộ ra.

Trương Diễm Thu không nói gì liền lên xe, sau khi đóng cửa xe liền chạy đi.

Đồng Thiên Bắc vừa rời đi, ở trong siêu thị Đồng Đồng vừa cầm kem mới mua vừa chạy nhảy về nhà.

Ở trên xe, Đồng Thiên Bắc im lặng một lúc sau đó hỏi Trương Diễm Thu: “Thế nào?”

Trương Diễm Thu nghiêng người liếc mắt nhìn Đồng Thiên Bắc, ông ta không biểu hiện gì trên mặt, khóe miệng nở nụ cười: “Kết quả thế nào không phải ông đã sớm biết sao, mặc dù đứa con gái này là do tôi sinh nhưng tính cách quật cường không phải rất giống ông sao.”

.....

Gần đến cuối năm, các công ty lớn cùng các toà soạn đều rất bận rộn. Tòa soạn của Đồng Nhan cũng vậy, mặc dù sắp kết hôn nhưng bởi vì mọi chuyện đều do ông Tiểu sắp xếp lo liệu nên Đồng Nhan vẫn đi làm, hiện tại tất cả đồng nghiệp trong công ty chưa có một ai biết tin tức Đồng Nhan sắp kết hôn, Đồng Nhan cũng không định nói cho mọi người biết. Từ sau chuyện Tiểu Thâm quý cầu hôn cô, lúc này không ai có thời gian quan tâm tới chuyện của cô.

Nhiệm vụ lần trước của Đồng Nhan làm nghe nói bên cảnh sát đã có kết quả, tổng biên lại tìm Đồng Nhan, sau khi nói rõ Đồng Nhan lại đến đó chỉ vì tổng biên liên tục đảm bảo nhiệm vụ lần này đến đồn cảnh sát phỏng vấn các nhân viên cảnh sát, sau khi lấy giấy chứng nhận phóng viên ra, có một người cảnh sát dẫn đường cho cô, nói là đưa cô đi gặp người phụ trách vụ án, bọn họ biết tương đối rõ ràng!

Người phụ trách vụ án!

Đồng Nhan lập tức nhớ tới cánh tay lần trước bị cô dẫm lên, Đồng Nhan giật mình nhớ tới người đưa cô vào văn phòng đó là ông Tào, lúc này không phải ông ta lại có ý hại cô chứ?

Vào phòng làm việc của một đội, Đồng Nhan nhìn dáng vẻ làm việc của mọi người, đều là những người lần trước làm việc tại hiện trường, tất cả đều đang bận rộn không ai chú ý đến cô.

“A, đây không phải là phóng viên Đồng sao.” Giọng nói của ông Tào vang lên phía sau, cơ thể Đồng Nhan theo phản xạ cứng ngắc, quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy một đôi mắt tươi cười, khuôn mặt tròn bóng, nụ cười đang nở trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Thiếu niên năm đó.

Sau khi xoay người nở nụ cười, Đồng Nhan không còn thấp thòm trong lòng nữa, có nhiều người ở đây ông Tào sẽ không quá trắng trợn.

Kết quả Đồng Nhan vừa xoay người lại, ở cửa liền xuất hiện một giọng nói khác, giọng nói kia trầm thấp mà có lực: “Đội trưởng Mạnh, tôi đã xem qua vụ án rồi có thể kết án được rồi.”

Đồng Nhan nhất thời cứng đờ, không nhúc nhích chỉ sợ một động tác nhỏ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, theo hướng giọng nói kia phát ra, người đó đang chạy trước mặt, bàn tay thon dài cầm hồ sơ vụ án, đôi mắt chăm chú nhìn từng chi tiết nhỏ, đôi mắt nhỏ với con ngươi đen tuyền giống như một đầm nước sâu thẳm.

Vẫn là bộ dáng quen thuộc đó, vẫn giọng nói quen thuộc đó, chỉ là.....

Đồng Nhan chưa kịp phản ứng những người khác cũng không chú ý, Mạnh Diễm Uy nhìn hồ sơ trong tay Giang Thành: “Được, tôi sẽ phân phó.”

Giang Thành dường như không chú ý đến Đồng Nhan, Đồng Nhan nhanh chóng rút lui, cơ thể dần dần chuyển động, cô gắng không khiến mọi người chú ý trốn vào trong góc, bản lĩnh của người này cô hiểu rất rõ, chỉ cần gió thổi cô lay cũng có thể gây nên sự chú ý của anh ta.

Đột nhiên gót chân cảm giác có gì đó mềm nhũn, Đồng Nhan liền giật mình không biết là gì!

Ông Tào bị Đồng Nhan giắt lên hô to: “Ui da, tôi nói cô Đồng này, tôi biết lần trước là tôi không đúng nhưng cô cũng đừng trắng trợn trả đũa như vậy chứ, nhì xem gót giày của cô nhọn như thế nào.”

Giọng nói này khiến tất cả mọi người đều chú ý, Đồng Nhan khẽ kêu rên trong lòng: “Không nhìn thấy tôi, đừng nhìn thấy tôi!”

Quả nhiên, giọng ông Tào vừa vang lên, Giang Thành còn đang bàn bạc công việc với Mạnh Diễm Uy liền ngẩng đầu nhìn sang, Giang Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền sùng sốt. Trong thời gian ngắn Đồng Nhan liền phục hồi tinh thần, làm như không có chuyện gì, xoay lưng cười nói với ông Tào: “Ha ha, ông Tào, tôi xin lỗi, tôi không chú ý.”

Ông Tào khổ sở rút chân, cơ thể mập mạp nhảy lên, thiếu chút nữa làm cả tầng sụp đổ, vừa nhảy vừa khổ sở nói: “cô Đồng, cô đang trả thù tôi.”

Giang Thành thấy Đồng Nhan giả vờ như không quen biết, không vui nhíu mày, phản xạ có điều kiện đi lên trước che trước người Đồng Nhan đôi mắt nhỏ nhìn ông Tào, nửa đùa hỏi: “Ông Tào đã làm gì mà khiến cho Đồng Đồng muốn trả thù?”

Đồng Đồng? Ông Tào bức bối.

Đồng Nhan lại khiếp sợ, không kiềm chế được nhớ tới chuyện lúc trước, người này luôn dịu dàng vuốt tóc cô, thâm tình gọi Đồng Đồng.

Mạnh Diễm Uy đứng phía sau nhíu mày nhìn Giang Thành đang bảo vệ Đồng Nhan, động tác rất tự nhiên lưu loát!

Đồng Nhan cảm thấy hoàn cảnh có chút hỗn loạn, không phải lúc tranh cãi, đưa tay kéo áo Nhan Thành, nhẹ nói: “không có gì, chỉ là hiểu lầm mà thôi, anh còn phải làm việc, tôi không quấy rầy anh.” Ý cô như muốn nói chú ý trường hợp hiện tại là thời gian làm việc của anh.

Lúc này Giang Thành mới chú ý đến hành động bảo vệ Đồng Nhan của mình, đây chỉ là thói quen, trước kia ở chung bốn năm, động tác này dường như đã sớm thành thói quen.

Mạnh Diễm Uy đi lên phía sau cười nói: “Cục phó, lần trước ở hiện trường, đúng lúc cô Đồng cũng ở đấy, lúc đó hiện trường hơi phức tạp nhưng cô Đồng lại muốn đi vào mà ông Tào lại không nhớ liền đưa cô ấy đi vào, ai biết làm cô ấy sợ, chuyện là như vậy.”

Những lời này vừa nói ra cả Giang Thành vùng Đồng Nhan đều sùng sốt, Đồng Nhan nghe thấy hai từ “Cục phó” liền phục hồi tinh thần, cục phó? Bây giờ anh ta đã ở vị trí cao như vậy còn tới thành phố A để làm việc. Còn Giang Thành thì nhíu mày, lúc đó anh ta cũng có xem qua hiện trường, máu tanh đến nỗi anh ta nhìn còn cảm thấy ghê tởm, vậy mà Đồng Đồng lại đi vào, trong nháy mắt, cảm thấy đau lòng cùng tuc72 giận lập tức tụ lại, đôi mắt lạnh lùng lướt nhìn ông Tào rồi sau đó nhìn Đồng Nhan.

“không sao chứ?”

Giọng nói này như thăm hỏi làm những người ở chung quanh đều tò mò, ai mà không biết lần trước Đồng Nhan ở hiện trường bị dọa sợ, cuối cùng là được Tiểu Thâm đưa đi, người đàn ông này không dễ chọc vào, lòng dạ hắc vô cùng hẹp hòi, sau đó mọi người đều lo lắng, lo sợ Tiểu Thâm vì người phụ nữ của mình mà đến làm khó bọn họ.

Nhưng sau đó không có chuyện gì xảy ra, cứ như vậy qua đi, ai biết hôm nay cục phó thân ái của bọn họ thế nhưng...

Nhìn hai người dường như quan hệ không đơn giản, nhìn cục phó không xem ai ra gì kéo tay cô hỏi: “không có sao chứ?”, quan hệ này rất mập mờ...

Đồng Nhan phát hiện không khí chung quanh khác thường, đôi mắt lóe lên lúc này cười: “Haha, không sao, đàn anh vẫn giống như trước, anh lên chức lúc nào thế, lên chức cũng không đãi khách.” nói xong, Đồng Nhan rút tay khỏi Giang Thành, khoác tay lên vai Giang Thành như muốn anh ta mời com.

Giang Thành cũng không phải kẻ ngu, anh ta hiểu ý Đồng Nhan, bộ mặt bất đắc dĩ, giống như cung chiều em gái: “Em đấy, nhiều năm không gặp tại sao vẫn còn là bộ dáng như vậy chứ, anh vẫn còn nhớ rõ, năm đó vừa nhìn thấy anh liền giống như con gà chiến, cả ngày chỉ biết ăn thôi.”

Đồng Nhan nghe vậy khoe miệng liền giựt giựt cô vẫn không thể thoát khỏi bộ dáng cũ. Lúc này ông Tào mới hiểu ra: “thì ra cô Đồng là đàn em của cục phó chúng tôi, vậy sau này phải quan tâm hơn.”

Đồng Nhan nghe cũng không tỏ thái độ gì, Giang Thành thì cười cười cũng có chút khinh thường, Mạnh Diễm Uy thì vẫn nhìn hai người như có điều suy nghĩ.

Ra khỏi đồn cảnh sát, Giang Thành đưa Đồng Nhan lên xe mình, Đồng Nhan đứng trước xe do dự: “Đàn anh ra đến đây là được rồi, em còn phải đi gấp tổng biên báo cáo công việc, không làm tr64 nãi thời gian của anh nữa.” nói xong xoay người rời đi, bước chân hơi hoảng hốt giống như là chạy trốn.

Giang Thành đi lên kéo cơ thể cô, trầm giọng nói: “Sao vậy, sáu năm không gặp, từ lúc nào chúng ta trở nên lạnh nhạt như vậy?”

Đồng Nhan đưa lưng về phía Giang Thành, không nhận được thở dài, giọng nói u oán chua xót: “Sáu năm trước lúc tạm biệt anh đã nói rồi gặp lại liền trở thành người xa lạ, đây là anh nói.”

Giang Thanh liền nhủ mảy, đôi mắt không ngừng lóe sáng nhìn bóng dáng kiên định của Đồng Nhan, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Sáu năm không gặp, em vẫn tốt chứ?"

Nghe vậy cơ thể Đồng Nhan cứng đờ, khóe miệng khẽ nở nụ cười khổ, giọng nói làm người ta đau lòng: "Quả nhiên anh rất độc ác, sáu năm qua anh không hề quan tâm đến cuộc sống của em thế nào, thật tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Chồng tặng cô một chiếc xe cao cấp.

Giang Thành nghe thấy Đồng Nhan nói những lời này cảm thấy nhói đau trong lòng, nghĩ muốn đưa tay ôm cô vào lòng nhưng bàn tay đưa lên giữa không trung đột nhiên phát hiện tình huống của hai người hiện tại liên chán nản buông tay xuống.

Đồng Nhan khẽ lui về phía sau vừa lúc nhìn thấy động tác của anh ta, khóe miệng từ từ nở nụ cười khổ sau đó không quay đầu lại rời đi.

Giang Thành muốn kéo cô lại nhưng không biết tại sao bàn tay giống như không phải của mình, đại não không thể khống chế được, hai cánh tay vẫn chán nản buông xuống hai bên người.

Đồng Nhan chạy nhanh về phía xe của mình, sau khi lên xe muốn lập tức nhấn ga chạy đi nhưng bàn tay run rẩy, hốt hoảng đến nỗi không thể dứt chìa khóa vào ổ khóa.

Đồng Nhan gấp gáp, trán toát đầy mồ hôi, hận không thể đập nát cái chìa khóa, cuối cùng liền không muốn thử nữa, nóng nảy vứt chìa khóa sang tay lái phụ, lúc ném còn nghĩ, ném thật tốt, ném vào góc nào cũng được đừng rơi ra ngoài là được.

Kết quả sự thật chứng minh, hôm nay trước khi Đồng Nhan ra cửa không xem ngày, mọi chuyện đều không thuận lợi, rõ ràng cô ném chìa khóa sang ghế phụ, kết quả vì quá kích động, chiếc chìa khóa lượn một vòng cung, cạ vào cửa sổ bên tay lái phụ trượt ra ngoài xe.

Đồng Nhan nhìn thấy liền im lặng nhắm chặt mắt, đưa tay lau mặt, nặng nề dựa vào ghế xe.

Sáu năm trước Giang Thành đã ở cùng cô bốn năm, anh là tình yêu đầu của cô, năm ấy thành tích của cô rất ưu tú, liên tục vượt hai lớp, cứ như vậy cô nhanh chóng học cùng trường đại học với Giang Thành, khi đó cô đơn thuần chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà ngột ngạt kia.

Ai ngờ, một cô gái nhỏ mười sáu tuổi được một thiếu niên mười tám tuổi để ý, cứ như vậy bảo vệ cô suốt bốn năm, nếu không phải nhà họ Đồng.....có lẽ bây giờ Đồng Nhan phải gọi Giang Thành là ba.

Đồng Nhan khẽ thở dài, chuông điện thoại vang lên, Đồng Nhan liền bình tĩnh, Đồng Nhan liền ý thức được bản thân vừa chìm trong quá khứ, dùng sức lắc đầu, đem những thứ ngổn ngang kia lắc ra khỏi đầu, đẩy cửa xuống xe. Kết quả khi xuống xe, chạy xung quanh một vòng cũng không tìm thấy chìa khóa xe, ngược lại cô phát hiện xe mình đậu gần một cái cống thoát nước, Đồng Nhan ước lượng một chút vừa đúng vuông góc với cửa xe của cô.

Đồng Nhan thầm kêu rên trong lòng, không biết tại sao lại xui xẻo như vậy, hôm nay quá xui xẻo.

Kết quả, Đồng Nhan hiểu rõ một câu, không có quá xui xẻo mà là cực kỳ xui xẻo.

Đồng Nhan u ám ngồi trong xe nhìn Tiểu Thâm đang ngồi một bên, không hổ danh là Tiểu Thâm, hắn không nhìn cô lấy một lần, đôi tay chỉ ôm điện thoại chơi *Plans vs Zombie*.

Đồng Nhan nhìn đồng hồ, chìa khóa rơi xuống cống thoát nước đã hai tiếng, Tiểu Thâm đến đây đã một tiếng.

"Này." Đồng Nhan bắt mắt lên tiếng.

"cô nghĩ cũng đừng nghĩ, rốt là rốt, tôi sẽ mua cho cô một chiếc Porsche" Tiểu Thâm không ngẩng đầu, qua loa nói với vợ tương lai của mình.

Nụ cười, hắn đường đường là một công tử lại phải đứng ở cống thoát nước vớt chiếc chìa khóa xe cho cô? Lại chỉ vì đồng sắt vụn này, đừng mở tưởng.

Đồng Nhan vừa nghe càng cảm thấy u oán, cô biết chồng tương lai nay của cô có rất nhiều tiền nhưng Đồng Nhan vẫn buồn buồn hỏi: "Vậy chiếc xe này của tôi thì sao?" Đây là chiếc xe mà cô phải tốn mấy tháng lương mới mua được, mặc dù lúc ấy rất đắt khoát giống nhưng vẫn khiến cô đau lòng giống như bị chảy máu vậy.

"Bán sắt vụn." Tiểu Thâm nhẹ nhàng nói.

Cái gì? hần lại muốn bán bảo bối mà cô gìn giữ yêu thương suốt hai năm?

"không được, xe này cũng không tệ lắm, bán rất tiếc, Anh không thể tìm cách giúp tôi vớt chiếc chìa khoá sao..."

Bàn tay Tiểu Thâm liền dừng lại trong nháy mắt Đồng Nhan nghe thấy âm thanh bị Curong Thu ăn đầu óc. Tiểu Thâm thua, Đồng Nhan không nhận được cười: "Chưa thấy ai dằn như vậy, chơi Plants vs Zombie cũng thua."

Tiểu Thâm âm trầm nhìn Đồng Nhan, nhìn một lúc lâu, không nói gì sau đó lại cười: "Đúng vậy, thiếu gia đây một ngày kiếm cả tỷ cô tưởng rằng tôi giống cô cả ngày nhàn rỗi không có chuyện gì chỉ chuyên nghiên cứu chơi trò chơi sao?" nói xong nhanh chóng cắt điện thoại nhìn Đồng Nhan đang nhú mày.

"Vợ, chúng ta mau về đi, con trai đang ở nhà chờ chúng ta đấy."

Đồng Nhan không nhận được cả người nổi da gà.

Ngày hôm sau, Đồng Nhan ra cửa kiền phát hiện có một chiếc xe thể thao màu trắng đậu ở trước cửa chung cư, chìa khoá vẫn ở trên xe chưa rút ra, Đồng Nhan nhìn một lúc lâu cũng không nhìn ra chiếc xe là của hãng nào, đôi mắt to trong quay nhìn bốn phía thấy nhà mình ở gần nhất liền nhớ tới lời hôm qua Tiểu Thâm nói chẳng nhẽ hần mua cho cô sao?

Ngược lại Đồng Đồng bình tĩnh hơn Đồng Nhan rất nhiều: "Mẹ, nhanh lên sắp trễ giờ rồi." Dứt lời liền bước về phía trước.

Đồng Nhan vẫn chưa xác định được là xe của mình lập tức ngăn lại: "Bảo bối, chiếc xe này không biết có phải chúng ta không, nếu như không phải mà mẹ lái đi thì chủ xe sẽ kiện chúng ta."

Đồng Đồng nhìn cô có vẻ kinh thường sau đó nói: "Loại chuyện ngây thơ này ngoại trừ ba còn ai còn có thể làm chứ? Nhà ai dừng xe trước cửa mà lại không rút chìa khoá chứ?"

Lúc này, trên cửa sổ lầu hai rèm được kéo ra. Tiến Thâm không nhận được nở nụ cười, đôi mắt hả hê liền biến thành giận giữ, ngây thơ?

Nửa đêm hôm qua hần gọi đến cửa hàng 4S bảo bọn họ đưa xe tới vậy mà bây giờ con trai hần lại dám nói hần ngây thơ?

Tiểu Thâm giận giữ nhìn hai mẹ con đang vui vẻ mở cửa xe lúc này điện thoại trong túi vang lên, Tiểu Thâm đang nổi nóng "Alo!" Quát to một tiếng khiến đầu dây bên kia sững sờ.

"nói chuyện!" Năm giây sau Tiểu Thâm lại quát.

"Có phải là Tiểu Thâm không?" Bởi vì giọng nói bây giờ của Tiểu Thâm không giống như giọng nói ôn hoà lúc bình thường nên đối phương không biết có đúng hay không.

"nói chuyện." Vẫn là hai chữ, vẫn còn tức giận, đồng thời cảnh cáo đối phương, có chuyện mau nói, hôm nay tâm tình hần không tốt, không có thời gian phục vụ.

Đầu dây bên kia Đồng Thiên Bác cười: "Tôi là Đồng Thiên Bác, chuyện là thế này, ông nội Đồng Nhan đã sáu năm không gặp con bé nên rất nhớ con bé, tối nay cậu có thể đưa hai mẹ con về nhà cùng ăn cơm không?" Đầu dây bên kia Đồng Thiên Bác giống như có cứu giúp, nói chuyện không lấy lòng như trước.

Ánh mắt của Tiểu Thâm đầy kinh thương, ngay cả con gái cũng có thể hy sinh, Tiểu Thâm hết sức xem thường, nếu không có Đồng Đồng, Tiểu Thâm thật sự không muốn giao tiếp với loại người này.

"Vậy sao? Tôi nhớ không lầm không lâu trước đây ông từng đưa hai mẹ con cô ấy về gặp ông nội chẳng nhẽ tôi nhớ nhầm sao?" Tiểu Thâm nói thẳng, không nề mặt, giọng điệu tràn đầy chế cười.

Đồng Thiên Bác lập tức đỏ mặt, Tiểu Thâm quá mức kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đồng Đồng bị bắt nạt.

Tiểu Thâm không do dự cúp điện thoại, sau khi cúp còn không kiểm chế được chữ tục, con trai hần đáng yêu như vậy, sao lại chầy trong mình dòng máu của nhà họ Đồng đáng ghét kia chứ?

Ngày đó sau khi Đồng Nhan quay về, trong suốt bữa ăn Tiểu Thâm tối sầm mặt, suy nghĩ, may mà cô đã sớm cắt đứt quan hệ với nhà họ Đồng, nếu không hần sẽ không lấy cô.

Kết quả ngày hôm sau, một nhà ba người ngồi trong xe nhìn cổng nhà họ Đồng trước mặt.

Đồng Nhan thở dài: “Đừng nhìn nữa, nhanh đi vào rồi sớm quay ra, xong chuyện nghỉ xem trưa nay ăn gì?”

Tiểu Thâm nhăn mặt: “Không phải đã nói rõ với ông nội sao, chúng ta cùng nhạ họ Đồng đã sớm không có quan hệ gì rồi, sao còn phải tới nhà đưa thiệp mời, hơn nữa cho người đưa tới không được sao, làm gì phải bắt chúng ta tự đưa tới.”

Đồng Nhan im lặng nhìn trời, mặc kệ hân, ông nội hân rất cố chấp, hân biết rõ không thể khuyên được còn lôi cô vào, cô không thèm quan tâm.

Hôm nay Đồng Thiên Bác cực kỳ vui, nhìn con gái con rể cùng cháu ngoại ngồi trước mặt, nụ cười vẫn nở trên môi, Tiểu Thâm sợ ông ta cười đến tét miệng.

Đồng Thiên Bác cười ha hả: “Thật tốt, mấy ngày nữa Nhan Nhan đã lập gia đình rồi.”

Đồng Chân ngồi bên cạnh đặc biệt không muốn nhìn một nhà ba người này, vốn dĩ đang muốn quyến rũ Tiểu Thâm nhưng bây giờ hân sắp trở thành em rể của mình, xem như xong, hân được liệt vào danh sách những người cô ta không muốn gặp.

Đồng Thiên Bác đột nhiên nhìn bà Đồng: “Đúng rồi, hai ngày trước tôi bảo bà chuẩn bị đồ cưới cho Nhan Nhan, bà chuẩn bị thế nào rồi?”

Bà Đồng vừa nghe, ánh mắt kỳ quái nhìn Đồng Thiên Bác, tại sao chứ, con bé này lập gia đình còn phải chuẩn bị đồ cưới cho cô ta sao? Hơn nữa, ông ta nói bà chuẩn bị lúc nào chứ.

Đồng Thiên Bác nhìn bà Đồng, nụ cười vẫn không thay đổi, trong mắt lại thoáng qua một tia chớp, bà Đồng chu mỏ, sau đó nghiêng đầu nhìn Tiểu Thâm: “Đúng vậy, hai ngày trước tôi đã bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho Nhan Nhan rồi, con gái nhà họ Đồng lập gia đình không thể qua loa được.” Đồng Nhan liền biến mình thành người tàng hình, ngồi im trong góc, cùng con trai chơi trò chơi, tất cả mọi hoạt động đều giao cho Tiểu Thâm, dù sao không ai có thể chống nổi miệng lưỡi của hân.

Tiểu Thâm cũng lười nói chuyện, vốn dĩ hân rất tinh mắt, biểu hiện giữa hai vợ chồng nhà họ Đồng làm sao có thể qua được mắt hân, hân miễn cưỡng cười không nói lời nào.

Đồng Thiên Bác nhìn, không lâu sau nữa Tiểu Thâm sẽ là con rể ông ta, hôm nay thật vất vả lắm hai người mới tới đây, làm sao ông ta có thể bỏ qua cơ hội này chứ.

Lúc này mặc không biến sắc nhìn Đồng Chân, Đồng Chân nhìn thấy, miễn cưỡng chu mỏ, sau đó chậm rãi đứng dậy. Đồng Thiên Bác liền nắm lấy cơ hội nói: “Chúng ta chuẩn bị khá nhiều đồ chơi cho Đồng Đồng, tất cả đều ở trên lầu, nghỉ tới cuộc sống của Nhan Nhan mấy năm nay rất khổ sở, đây chỉ là một phần quà nhỏ của người làm ông ngoại như ta dành cho cháu ngoại mà thôi.”

nói xong nhìn Đồng Đồng giống như một ông ngoại hiền lành: “Đồng Đồng, cháu đi với di lên xem đồ chơi ông ngoại mua cho cháu thế nào nhé.”

Những lời này vừa được nói xong, Đồng Nhan cảm giác cơ thể con trai khẽ run. Đoán chừng là nổi da gà, đưa tay vỗ mông con trai, mặt không thay đổi nói: “đi đi.”

Đồng Đồng liếc nhìn mẹ, lại nhìn sang ba, hai người đều nhìn cậu bé, bên trong ánh mắt có gì đó khác lạ, Đồng Đồng chu mỏ, cậu bé nhìn liền biết, ba mẹ muốn mình làm gì.

Nhắc đôi chân ngắn đi theo Đồng Chân lên lầu.

Phía dưới Đồng Thiên Bác vẫn còn đang lải nhải, nói chuyện lúc còn học trung học của Đồng Nhan, khi đó rất tốt còn lấy hình của Đồng Nhan lúc đó ra xem.

Thời điểm đó, cô mặc đồng phục học sinh tóc tết đuôi ngựa, Tiểu Thâm có chút tò mò về thời còn là học sinh của Đồng Nhan: “Lúc đó cô ấy điềm tĩnh như vậy sao?” Tại sao bây giờ mở miệng liền chết người?

Đồng Thiên Bác cười cười, hơi nhớ lại chuyện con gái lúc trước ngoan hiền: “Đúng vậy, khi đó Nhan Nhan rất ngoan.”

Tiểu Thâm nhìn những bức hình đó rồi sờ cằm suy tư, lại thấy Đồng Nhan có rất ít hình.

Tiểu Thâm nhú mày, hình như nghĩ ra gì đó? Nhớ tới mấy ngày trước khi hân gặp người phụ nữ đứng trước cửa nhà hân, Tiểu Thâm hình như tìm thấy một ít đồ nhưng mà chỉ là thoáng qua trong đầu.

“Sao chỉ có mấy tấm hình thời trung học? Tôi muốn xem hình Nhan Nhan lúc nhỏ, đoán chừng không giống như bây giờ.” Tiểu Thâm cười nói.

Ngay sau đó liền phát hiện Đồng Thiên Bác ngồi đối diện ngây người. Tiểu Thâm ngẩng đầu, vừa đứng lúc nhìn thấy Đồng Thiên Bác nhìn bà Đồng với ánh mắt trách cứ, mà bà Đồng còn từng mắt nhìn lại giống như không liên quan.

Đồng Nhan ngồi bên cạnh chợt lên tiếng, giọng nói vô cùng lạnh lùng: “Lúc đó là tôi mới về đây ở, còn lúc trước tôi ở cùng mẹ.”

Tiểu Thâm hiểu rõ trong lòng nhưng vẫn giả bộ như không biết, mặt mê mang hình như hơi bối rối: “Hừ.” Quay đầu về phía Đồng Nhan làm ra vẻ không hiểu.

Đồng Nhan lạnh lùng giống như không muốn nói nhiều. Tiểu Thâm quay đầu nhìn Đồng Thiên Bác, ông ta lập tức xấu hổ: “thật xin lỗi, từ nhỏ con bé đã phải chịu khổ.”

Đồng Nhan không muốn xem ông ta diễn trò, đảo mắt không thèm nhìn ông ta, đúng lúc này nghe thấy tiếng Đồng Đồng kêu khê trên lầu hai, sau đó là giọng giận dữ của Đồng Chân: “Thằng bé này, mẹ mày không dạy mày sao? Sao lại ngu như vậy? thật là nghèo kiết xác!”

Lời này vừa nói xong, Tiểu Thâm vẫn đang điềm tỉnh liền tối sầm mặt, Đồng Nhan cũng trở nên lạnh lùng, hai người lập tức đứng dậy đi lên lầu hai. sự biến đổi này khiến Đồng Thiên Bác bất ngờ nhưng vừa nghe những lời nói khắc nghiệt của Đồng Chân, Đồng Thiên Bác liền nổi giận, cái gì nên nói thì không nói, cái này mà cũng không biết, quay đầu hung tợn nhìn bà Đồng: “Bà dạy con bé thật tốt, nếu như làm hư chuyện của tôi, tôi sẽ không tha cho nó.”

Mọi người đi lên lầu hai chỉ thấy Đồng Chân đang lau cà phê đổ trên người, tóc rối bời, toàn thân nhếch nhác, Đồng Đồng ôm một món đồ chơi điều khiển từ xa ngồi trong góc phòng khóc lớn, vừa khóc vừa nhìn Đồng Chân, hình như rất sợ cô ta.

Đồng Nhan đi lên liền đau lòng ôm con trai dỗ dành, Tiểu Thâm đi lên không nói gì liền tát cho Đồng Chân một bạt tai, lúc Đồng Thiên Bác đi lên liền nhìn thấy.

Lúc này Đồng Thiên Bác giật mình, sau đó nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tiểu Thâm: “Thế nào, một đứa trẻ như vậy cũng không bỏ qua? Vốn dĩ thằng bé đang ở tuổi học ăn học nói, nếu như không có kiên nhẫn thì đừng tự tiện đưa con trai tôi lên, cái gì gọi là nghèo kiết xác? Chẳng lẽ trong mắt cô nhà họ Tiểu chúng tôi chính là nghèo kiết xác?”

thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khí phách kinh người.

Con gái bị đánh, Đồng Thiên Bác nhăn mặt nhưng không dám bộc lộ con tức ra ngoài, ngược lại đi tới trách cứ Đồng Chân.

“Con lớn như vậy mà ngay một đứa trẻ cũng không biết dỗ, không thấy cháu con bị dọa sợ khóc thành như vậy sao, còn la hét gì nữa.” Mặc dù nói hơi hợm giọng như đang trách cứ không biết dỗ cháu khiến chóc khóc.

Đồng Chân cũng bị dọa sợ, một bạt tai của Tiểu Thâm làm cô phục hồi tinh thần, nghe thấy Đồng Thiên Bác vậy Đồng Chân dù không muốn nhưng vẫn phải xin lỗi Đồng Đồng.

Sắc mặt Đồng Nhan lạnh lùng: “Thôi không dám, chúng tôi không dám nhận đại lễ to như vậy của cô, Đồng Đồng chúng ta đi.” Nói xong dắt Đồng Đồng vẫn còn khóc đi ra ngoài.

Đồng Chân sững sờ, mắt không dám tin nhìn Đồng Nhan, cho cô một chút mặt mũi, cô liền không xem ai ra gì, lúc này liền không quản gì nữa, cô ta đường đường là một tiểu thư tại sao lại phải chịu loại oan ức này chứ: “Đừng thấy cho cô chút mặt mũi cô liền lên mặt, Đồng Nhan cô chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái riêng do một gái điếm sinh ra mà thôi lại còn dám ở trước mặt tôi điều võ dương oai!”

Sau khi dứt lời không ai nói gì, sắc mặt Đồng Thiên Bác tối sầm, bà Đồng ngược lại có chút hả hê nhìn Đồng Nhan.

Đồng Nhan mặt không thay đổi nhìn Đồng Chân cùng bà Đồng đang hả hê, khê nhếch miệng nhìn mọi người dắt con trai đi đến trước mặt Tiểu Thâm, ý ôi dựa vào ngực hắn, vẻ mặt cao quý, bề ngễ nhìn Đồng Chân: “Có phải cảm thấy nếu nói như vậy thì tôi dễ không chịu được, Tiểu Thâm vì lý do đó mà sẽ hủy bỏ hôn lễ với tôi?”

Nói xong dừng một chút, đưa con trai cho Tiểu Thâm ôm, đi về phía trước, đôi tay khoanh trước ngực, hơi kiêu ngạo hất cằm, vẻ mặt lạnh lùng: “Vậy thì thật xin lỗi, về thân thể của tôi, Tiểu Thâm đã sớm biết rất rõ ràng, muốn Tiểu Thâm hủy bỏ hôn lễ với tôi đoán chừng bà Đồng phải dùng kế sách nặng hơn mới có thể, bây giờ không phải là hai mươi năm trước, tôi cũng không phải đứa con gái gốc nghèo của hai mươi năm trước nữa, bà Đồng, tôi không dám khen thủ đoạn cao siêu của bà.”

Nói xong lạnh lùng nhìn Đồng Thiên Bác, không để ý về mặt nóng nảy của ông ta, trực tiếp nói: “Xem ra hôm nay không nên tới nhà họ Đồng, vốn dĩ nghĩ sẽ là người một nhà, bây giờ nhìn lại, cái nhà này như vậy về sau chúng ta vẫn không nên tới thì tốt hơn.” Tiểu Thâm đứng phía sau nhúi mày, cảm thấy cô lạnh lùng như vậy có phần giống mẹ hắn nên hắn rất thích.

Đi lên phía trước ôm ngang hông Đồng Nhan, trầm giọng nói: “Đúng vậy, sau này vẫn là không nên tới, không khí ngột ngạt, đối với sự phát triển của đứa trẻ cũng không tốt.”

Hai người không ai để ý tới sắc mặt của người nhà họ Đồng rời đi.

Hai người vừa đi ra khỏi phòng ngủ, người giúp việc ở dưới lầu cung kính báo: “Ông chủ, cậu Giang Thành tới.”

Tiểu Thâm cảm giác rất rõ người bên cạnh mình khi nghe cái tên đó khẽ run, bước chân chậm lại, trực giác của một người đàn ông cho Tiểu Thâm biết người tên Giang Thành này nhất định có quan hệ gì đó với Đồng Nhan.

Nghiêng đầu nhìn Đồng Nhan đã sớm khôi phục sắc mặt như trước, Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, làm như không phát hiện ra sự hốt hoảng của cô lúc này, tiếp tục ôm cô đi xuống.

Đồng Chân đứng ở phía sau đã sớm giận tái mặt, vừa nghe thấy Giang Thành ánh mắt lập tức sáng lên, ánh mắt nhìn Đồng Nhan giống như hận cô không đi tìm cái chết nhanh một chút, sau đó như con gió đi lên.

“Nhan Nhan, không nghe thấy Giang Thành tới sao, nhiều năm không gặp, thế nào cũng phải chào hỏi nhau chứ!” nói xong làm bộ dạng ‘tôi dùng sức kéo cô xem cô làm thế nào có thể đi’ nhìn Đồng Nhan.

Tiểu Thâm cũng muốn nhìn một chút xem Giang Thành là thần thánh phương nào, hẳn không đi Đồng Nhan cũng không thể kéo hắn đi, hết cách, Đồng Nhan nhìn nhà họ Đồng một lúc sau khóe miệng từ từ khẽ nở nụ cười lạnh.

nhẹ nhàng nói: “Được, dù sao cũng đã sáu năm không gặp đàn anh, vừa đúng lúc có thể hỏi năm đó đã xảy ra chuyện gì.” Giọng nói kia hình như hàm ý rất rõ ràng rằng năm đó đã xảy ra sự kiện đặc biệt. Tiểu Thâm phát hiện khi Đồng Nhan nói về chuyện năm đó sắc mặt ba người nhà họ Đồng liền thay đổi, âm thầm nghĩ, năm đó? Sáu năm trước? đã xảy ra chuyện gì? Sáu năm trước không phải là lúc đó hắn và Đồng Nhan ... Việc đó với việc này có quan hệ thế nào?

Đồng Nhan ôm cánh tay Tiểu Thâm, làm ra vẻ không sao đi xuống, Đồng Nhan sợ người nhà họ Đồng nên cứ rúc trong lòng ba mình không chịu lộ mặt.

Khung cảnh đầu tiên mà Giang Thành nhìn thấy chính là cô gái năm nào thuộc về anh bây giờ đang cười nói riu rít bên một người đàn ông khác, người đàn ông đó trên tay ôm một đứa bé năm tuổi, khuôn mặt của đứa bé có thể nhìn thấy là con của hai người.

Đồng Nhan không sao nhìn Giang Thành đang mắt hờn: “Đàn anh, lại gặp mặt, không biết hôm nay đàn anh đến nhà họ Đồng có việc gì?”

Vốn dĩ Giang Thành vẫn còn đang mắt hờn khi nhìn thấy Đồng Nhan lại nghe thấy Đồng Nhan nói ‘nhà họ Đồng’ lúc này mới nhớ tới Đồng Nhan với nhà họ Đồng vốn không hòa hợp, suy nghĩ một chút nên nói thế nào, vừa muốn mở miệng Đồng Chân dường như rất vui thay anh giải thích.

“Giang Thành thường xuyên đến nhà chúng ta, một tháng tới một lần, mỗi lần đến đều đem rất nhiều thuốc bổ cho ba.”

Câu này nghe có vẻ không có gì lạ, nhưng đối với Đồng Nhan thì khác, cô nở nụ cười nhìn Giang Thành, đôi mắt như thể đang nói chuyện, Giang Thành không dám nhìn, hình như cô muốn nói: “Thời gian sáu năm, anh không quan tâm đến tôi, ngay cả một chút tin tức của tôi anh cũng không biết vậy mà ngày ngày chạy tới nhà họ Đồng! thật tốt!”

Chỉ là nói như vậy thì nhà họ Đồng đang suy tính cái gì? Thời gian sáu năm, mỗi tháng Giang Thành đều tới một lần, với tính cách của Đồng Chân cùng bà Đồng làm sao có thể không nói nguyên nhân tại sao sáu năm trước cô lại bị đuổi khỏi nhà chứ?

Cười cười nhìn Tiểu Thâm đang đứng bên cạnh, trong lòng thầm than, đoán chừng sáu năm trước anh bị cô làm liên lụy rồi. Bây giờ mọi sự chú ý của Tiểu Thâm đều dồn lên người Giang Thành nên không để ý đến Đồng Nhan đang nhìn mình, Tiểu Thâm cực kỳ lịch sự, mỗi động tác đều vô cùng cao quý, mở miệng: “Xin chào! Tôi là Tiểu Thâm, là chồng của Đồng Nhan.”

Hả miệng, khí phách kinh người.

Tổng cộng ba đoạn thì có hai đoạn có thể tức chết người, Đồng Nhan không nhịn được liếc mắt khinh thường. “Tôi là Tiểu Thâm” giống như tên anh ta có uy lực làm rung động lòng người.

Đối với việc Tiểu Thâm giới thiệu thân phận là chồng cô, Đồng Nhan cũng không quan tâm, đối với hôn nhân này, Đồng Nhan thật sự không biết thái độ của cô thế nào, giống như người ngoài đứng xem cuộc vui, mọi người nói cô kết hôn?

Được, nếu kết hôn có thể cho con trai cô một gia đình hoàn chỉnh, chồng cô có tiền, có nhà, có xe, ra ngoài tương đối hãnh diện, cuộc hôn nhân này liền có thể tiến hành.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tình địch xuất hiện.

Giang Thành nghe thấy câu nói này mặt liền biến sắc, anh đương nhiên biết Tiểu Thâm là ai, sản nghiệp nhà họ Tiểu ở thành phố A tương đương với cấp hoàng gia, ở thành phố A có ba nhà là nhà họ Lãnh, nhà họ Tiểu cùng nhà họ Nghiêm.

Nhà họ Lãnh cùng nhà họ Nghiêm gần đây vừa công bố Lãnh Diễm nhà họ Lãnh kết hôn cùng cháu gái nhà họ Nghiêm là Nghiêm Hi, hai gia đình này sắp trở thành người một nhà rồi, mà căn cứ vào tin tức mà anh xem thì Tiểu Thâm này cũng có quan hệ rất thân thiết với hai nhà, hơn nữa thế lực nhà họ Tiểu không chỉ ở thành phố A mà còn ở thành phố khác, thế lực nhà họ Tiểu rất lớn giống như một cây cổ thụ lớn.

Chỉ là không ngờ một người cao ngạo như Tiểu Thâm lại để ý đến Đồng Nhan!

Giang Thành khẽ mỉm cười, bắt tay Tiểu Thâm: “Xin chào, phó giám đốc công an thành phố A, Giang Thành.”

Hai người đàn ông ưu tú cười nói như bình thường, nhưng đôi mắt tóe lửa, tạo thành chiến trường vô hình, hai người đàn ông cao ngạo cùng ngồi trong phòng khách nhà họ Đồng, hai đôi mắt như hai chiến trường mà chiếc ghế salon dưới móng giống như một bàn chông.

Đồng Thiên Bách lườm Đồng Chân, xem cô đã làm chuyện gì tốt, nếu sơ ý đắc tội một trong hai người vậy thì nhà họ Đồng xem như tiêu đời.

Đồng Chân cũng hơi sợ, vốn dĩ chỉ muốn hai người này đòi mọi sự chú ý đến Đồng Nhan, khiến con bên kia không thể đắc chí, ai biết hai người này gặp mặt đã chào hỏi nhau như thế.

Chớp mắt nhìn đầu sỏ của mọi chuyện, Đồng Nhan đang cùng con trai ngồi trong góc ăn quả đào mà cô ta vừa mới mua.

“A, mẹ, mùa đông sao lại có đào, lại còn rất ngọt.” “Đương nhiên rất ngọt đây đào Châu Úc, rất tươi, nhanh ăn.”

“Thì ra đắt tiền như vậy, không ăn ngon cũng phải ngon, chúng ta ăn nhiều một chút.”

Trong nháy mắt Đồng Chân cảm thấy cả người nhừ nhối, đây chính là cô ta tốn rất nhiều tiền mới có thể mua, vốn dĩ muốn mời Tiểu Thâm ăn để Đồng Nhan không còn mặt mũi để Tiểu Thâm có ấn tượng tốt với cô ta một chút, dù sao cô ta cũng từng là “tình nhân” của hắn.

Ai biết mẹ con Đồng Nhan ăn hết nhưng hai người đàn ông trước mặt đang ngầm chiến đấu nên cô ta không dám nói lời nào, sợ ý một chút sẽ bị chết cháy giữa biển lửa của hai người.

Tiểu Thâm liếc mắt thấy hai mẹ con vẫn đang ăn, khóe miệng giật giật, mặt không biến sắc kéo Đồng Nhan vào cuộc “Nhan Nhan, thì ra em quen phó giám đốc Giang, anh đã sớm nghe qua tên tuổi của phó giám đốc Giang, nghe nói kể từ khi phó giám đốc Giang về thành phố A, sự an toàn của chúng ta được nâng cao.”

Giang Thành mặt cũng không biến sắc lườm Đồng Nhan đang nhìn Tiểu Thâm, mở miệng “Tôi là đàn anh của cô ấy, từ năm nhất đã quen cô ấy, khi đó cô ấy không hoạt bát như bây giờ”. nói xong khẽ cười, nhẹ nhàng nhìn Đồng Nhan.

Đồng Nhan thấy ánh mắt này đầu tiên là cứng đờ sau đó lại nhận được một ánh mắt đầy vị chua phóng tới, cơ thể Đồng Nhan liền cứng đờ.

Sau khi ăn đào xong liền nhìn thấy ánh mắt Đồng Chân đang nhìn chăm chăm miệng cô, Đồng Nhan ưu nhã kéo khăn giấy, chậm rãi lau miệng, sau đó lấy trong túi ra một tấm thiệp mời, chậm rãi móc bút ra sau đó soàn soạt hai tiếng như rồng bay phượng múa...

Giang Thành vốn dĩ đang nhếch miệng cười, ánh mắt đã tràn đầy bi thương, chẳng lẽ cô gái lớn lên dưới sự bảo vệ của anh ta cuối cùng lại thành cô dâu của người khác? Chẳng lẽ sự bảo vệ bốn năm của anh cuối cùng chỉ vì đám cưới của người khác? Đồng Nhan cất bút ngừng đầu tươi cười “Đàn anh, hôn lễ của em anh nhất định phải đến”.

Tiểu Thâm hài lòng, vốn dĩ nhìn Giang Thành có chút không đúng đắn, vấn đề phòng anh ta như đề phòng một tên trộm, liền thấy vợ hắn tỏ thái độ trước mặt rằng cô đã đưa thiệp mời cho người ta rồi, chứng minh cô không có gì mờ ám.

Đôi mắt đa tình hip lại nhìn tấm thiệp mời trong tay Đồng Nhan, dời tầm mắt lên phía trên liền nhìn thấy ánh mắt như biết cười của Đồng Nhan, giống như một đàn em chờ mong đàn anh sẽ đến tham gia lễ cưới của mình, ngoài ra không có ý gì khác.

Giang Thành cười cười đưa tay nhận thiệp mời, văn chữ viết của năm đó, chỉ là người bên cạnh chủ nhân của nét chữ đó đã là một người khác.

“Được, anh sẽ đến”.

Đồng Chân tròn mắt không thể tin nhìn ba người, anh một câu tôi một câu giống như một mối quan hệ bình thường, rõ ràng là không bình thường tại sao lại biểu hiện như không có chuyện gì.

Đồng Chân phát điên nhìn Giang Thành “Đừng vậy, Giang Thành, nhớ năm đó anh với Nhan Nhan như hình với bóng, bây giờ Nhan Nhan kết hôn anh cũng phải tham gia chứ.” nói xong không để ý đến những lời nói mập mờ của mình cảm thấy lên án.

Sau khi nghe những lời kia đầu óc Tiểu Thâm như muốn nổ tung, cái gì gọi là như hình với bóng?

Đồng Nhan cảm thấy Tiểu Thâm chấn động, ngừng đầu liếc nhìn vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của chồng giống như bắt được kẻ ngoại tình, không còn lời nào để nói. Bắt kẻ ngoại tình? Chồng? Hắn?

Được rồi, mặc dù chưa bao giờ nghĩ qua cảm giác thế nào, hẳn thật sự là chồng cô! Nhưng cô thật sự không có cảm giác.

Lập tức không nói nhiều, cúi đầu tiếp tục công kích trái cây mà Đồng Chân mua.

Sau khi cả nhà rời đi, Tiểu Thâm nín đến khó chịu, về nhà lập tức chạy vào nhà vệ sinh, hẳn rõ ràng cảm thấy chướng bụng có chút khó chịu.

Đồng Nhan làm như không có chuyện gì nhìn đồng hồ, một rưỡi chiều, không để ý đến sự phản đối của Đồng Đồng, cô đưa cậu bé về quay trường học tiếp tục việc học ngày hôm nay chưa hoàn thành, lúc quay về liền nhìn thấy Tiểu Thâm đang ngồi trên ghế salon, đôi mắt rục rủa...

“Anh làm gì vậy?” cô làm như không có chuyện gì, thay giày đi vào nhà.

Tiểu Thâm liền mở to mắt, lạnh lùng hỏi “cô không có gì muốn giải thích với tôi sao?”

Đồng Nhan liếc mắt khinh thường hẳn “Có bệnh.” Vừa nghiêng đầu, thay giày, cầm chìa khóa xe đi làm.

Để lại một mình Tiểu Thâm tròn mắt, một bụng chứa đầy tức giận, hẳn đang nghĩ lúc bụng ếch phình lên chính là lúc nó đang tức giận.

hắn gọi điện thoại cho thư ký “Chuyện làm thế nào rồi?”

Đầu dây bên kia thư ký mặt đầy nước mắt, đại ca, anh mới cho tôi một tiếng, làm sao có thể nhanh chóng giúp anh kiểm tra chứ?

“Giang Thành cùng cô Đồng yêu nhau bốn năm, sáu năm trước không biết vì nguyên nhân gì mà chia tay, sau đó cô Đồng bị đuổi khỏi nhà”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Vợ à, đi đăng ký kết hôn.

Tiểu Thâm tức giận: “Chỉ như vậy thôi sao?”

Thư ký mặt đầy nước mắt: “Ông chủ, chuyện này.....anh chỉ mới gọi điện thoại bốn mươi lăm phút trước!”

Tiểu Thâm im lặng: “Uhm, cậu tiếp tục đi.”

Thư ký gật đầu: “Vâng”.

Cúp điện thoại của Tiểu Thâm, thư ký đáng thương nhét khăn giấy vào mồm dùng hết sức cắn!

Tiểu Thâm ngồi suy nghĩ về sáu năm trước? Tại sao lại là sáu năm trước?

Tiểu Thâm luôn không có tính kiên nhẫn, lúc này không quan tâm đến việc của công ty, lái xe chạy thẳng tới tòa soạn của Đồng Nhan, kỹ thuật lái xe của hắn tương đối lợi hại, mười phút đã tới trước cửa tòa soạn của Đồng Nhan.

Đóng sầm cửa xe, hắn mặc áo khoác trắng, trên khuôn mặt đẹp trai đeo một đôi mắt kính, cơ thể cao một mét tám mươi lăm dựa vào chiếc xe Rambo phía sau.....

Đồng Nhan thật sự không muốn thừa nhận Tiểu Thâm rất đẹp trai nhưng bây giờ nhìn lại không thể không nói, thật là.....

Đồng Nhan dừng xe nhìn người đàn ông không biết khem tốn đang đứng trước mặt, âm thầm thở dài, thật ra thì hắn xuất hiện như vậy cũng không khiến cô mất mặt!

Rất nhiều phụ nữ bị bộ dạng bánh bao của Tiểu Thâm thu hút, Đồng Nhan bước ra khóa kỹ cửa xe, đôi tay khoanh trước mặt nhìn xung quanh, có mấy người phụ nữ không ngừng gạ gẫm, có mấy phụ nữ ở bên cạnh còn nghĩ có nên đến gần hay không, ở trong một góc khác có một nhóm phụ nữ còn đang suy nghĩ xem có nên đi lướt qua để thu hút sự chú ý của hắn hay không!

Đôi mắt dưới mắt kính của Tiểu Thâm nhú lại, nhìn người phụ nữ của hắn đứng đó như đang xem chuyện vui, đưa bàn tay thon dài gỡ mắt kính xuống. Trong nháy mắt, Đồng Nhan nghe thấy đôm đốp như tiếng lửa đốt, không bắt ngờ, Tiểu Thâm đứng giữa một vòng phụ nữ, toàn thân đều là đồ hiệu, mặc dù bây giờ là mùa đông nhưng không khoa trương chút nào.

Đôi mắt hút hồn vừa lộ ra những người phụ nữ ở xung quang đều ngất xỉu.

Nhưng chủ nhân đôi mắt hút hồn này từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy có một người phụ nữ duy nhất, không có thương hoa tiếc ngọc đi tới đẩy những người phụ nữ đang vây quanh mình ra, thậm chí còn có chút chán ghét nhủ thầm nhưng vẫn không làm mất hình tượng của hắn.

Tiểu Thâm quay đầu mỉm cười, cực kỳ thẹn thùng chỉ tay: “Tôi là người đã có vợ.”

Lập tức lại một trận đom đóm, sấm sét vang dội bên tai không dứt, Đồng Nhan cảm giác lỗ tai của mình bị chấn động lớn.

Vô tội nháy mắt mấy cái, đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn người đàn ông đứng trước mặt đang nở nụ cười nhìn những người phụ nữ như lang sói ở xung quanh...

Đồng Nhan khẽ nhếch miệng, đưa tay lên miệng làm động tác im lặng, sau đó nhìn những người xung quanh rồi lại nhìn Tiểu Thâm, nhẹ nhàng nói với những người phụ nữ kia: “Động tác nhẹ một chút, cẩn thận không lại khiến trái tim nhỏ bé của người đẹp bị dọa sợ rớt ra ngoài!”

Ừm ừm!

Thoáng chốc sấm sét nổ liên tục trên bầu trời, lúc ấy những người phụ nữ vô cùng xấu hổ, trời ơi, sấm sét đánh chết họ cho rồi, tại sao năm nay lại có những người đàn ông đẹp trai như hoa, phụ nữ lại có diện mạo vô cùng xấu xí!

Được gọi là sấm sét vang dội, chỉ trong một thời gian ngắn, miếng thịt ngoài chín trong tái thật là tươi!

“A, thật là ngon!”

Đồng Nhan một tay cầm dao một tay cầm nĩa, làm nhiều việc cùng lúc, miệng nhai không ngừng. Khung cảnh đẹp đẽ, đây là nhà hàng Tây cao cấp sáu sao duy nhất của thành phố A.

Tiểu Thâm bực bội lườm Đồng Nhan, nhớ tới tình cảnh vừa rồi của mình... người đẹp? hửn nghi ngờ vừa rồi cô mở miệng nói “người đẹp” nhưng thật ra là đang nói “nấm mốc”.

(Trong tiếng Hán hai từ “người đẹp” và “nấm mốc” có cách đọc giống nhau nhưng chữ viết không giống nhau.)

Đồng Nhan ăn rất vui: “Thịt bì bít tết ở đây không tệ, lần sau nhớ đưa Đồng Đồng đi cùng.”

Tiểu Thâm ngồi đối diện mặt không biến sắc ăn một miếng cẩn thận nhai rồi nuốt sau đó nhìn Đồng Nhan: “Uhm, đừng quên theo ví tiền.”

Động tác cắt thịt bò của Đồng Nhan dừng lại, bộ mặt bối rối của hắn: “Tôi nói đại công tử à, tôi có thể hỏi cả thành phố A này còn có ai nhiều tiền hơn anh? Anh có thể đừng hẹp hòi như vậy được không?”

Tiểu Thâm tiếp tục ăn, hắn cảm thấy đối phó với sự om sòm của Đồng Nhan tốt nhất chính là im lặng.

Đồng Nhan cũng không dám làm bộ dáng tăng bốc nhìn anh ta, sau đó bàn tay năm ngón mở ra hướng về phía hắn, đầu nghiêng về phía bên phải không nhìn hắn.

Tiểu Thâm nhìn cô chìa tay tới, không hiểu nhú mày: “Làm gì?”

Đồng Nhan mặc niệm một giây vì chỉ số IQ của chồng, ngẩng đầu nhìn hắn: “không phải anh nên cho vợ cùng con trai tiền sinh hoạt sao? Đây hoàn toàn là hợp lý, nếu không anh kiếm nhiều tiền như vậy làm gì, một mình anh dùng sao? Anh có thể dùng hết sao?”

Tiểu Thâm nghe xong lại cười, híp mắt nhìn Đồng Nhan, đôi mắt quét từ trên xuống dưới một lần: “Muốn tiền sinh hoạt, vậy trước tiên nói với tôi về chuyện của Giang Thành.”

Ánh mắt Đồng Nhan thoáng bất ngờ nhìn Tiểu Thâm, nhận thấy đôi mắt kia rất nghiêm nghị, hai người nhìn thẳng nhau một lúc lâu, Đồng Nhan quay đầu tránh, ngược ngung rút tay về. Mặc dù Tiểu Thâm không nghiêm túc nhưng đôi mắt kia như có thể nhìn thấu tâm tư người khác. Giờ phút này, Đồng Nhan bị đôi mắt kia nhìn cả người liền cứng ngắc.

Tiểu Thâm tiếp tục cười híp mắt: “không nói cũng được, không có tiền sinh hoạt.”

Đồng Nhan vẫn còn bất ngờ khi nghe thấy những lời này, khoe miệng giật giật giả bộ như không có chuyện gì cầm dao nĩa lên, thuận miệng nói: “Đó là bạn trai cũ của tôi.”

Tiểu Thâm cảm thấy tim mình nhói một cái, mặt tiếp tục cười nói: “Tại sao chia tay?”

Đồng Nhan tiếp tục giả bộ: “Tính tình không hợp.”

Tiểu Thâm cười híp mắt: “Sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì?”

Đồng Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu, mặt đầy kinh ngạc hỏi ngược lại: “Anh không biết sao?”

Tiểu Thâm vẫn nở nụ cười như cũ: “Tôi không biết!”

Đồng Nhan than thở tiếc nuối: “Haizz, tôi cũng không biết.”

“.....”

“.....”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thâm liền biến mất. Đồng Nhan vô tội nháy mắt nhìn Tiểu Thâm, thầm nghĩ sao lại nhìn cô như vậy chứ?

Tiểu Thâm nghĩ sáu năm trước đã xảy ra chuyện gì, tại sao hắn không nhớ gì.

Được! Để cô giả bộ, hắn không tin trên đời này có những chuyện hắn muốn biết mà không thể biết được!

Đồng Nhan tiếp tục chiến đấu với miếng thịt của mình, vừa dứt một miếng thịt bỏ vào miệng lại nghe thấy những lời của Tiểu Thâm ngồi đối diện làm cho kinh ngạc, suýt chút chết nghẹn.

“đi đăng ký kết hôn đi!”

Kết quả miếng thịt bỏ bít tét vừa dứt vào miệng còn chưa kịp nhai, bởi vì nghe thấy những lời này của Tiểu Thâm liền bị dọa sợ, thiếu chút nữa là phun ra ngoài.

Đồng Nhan phục hồi tinh thần, sau đó sững sờ nhìn, miệng há to, thật vất vả lắm não mới hoạt động lại bình thường, hỏi: “Anh nói cái gì?”

Tiểu Thâm ngồi đối diện nở nụ cười xinh đẹp: “Dù sao cũng kết hôn, đi đăng ký kết hôn trước mấy ngày cũng không sao. nói xong cặp mắt đảo hoa kia không ngừng nháy mắt, không ngừng phóng điện, nếu không tiêu diệt Đồng Nhan tuyệt không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Lừa gạt đăng ký kết hôn.

Ngồi trong xe nhìn tòa nhà qua cửa xe, Đồng Nhan cảm giác chân mình không còn là của mình nữa.

Nhìn Tiểu Thâm dứt khoát bước xuống xe, sau đó bước qua mở cửa xe cho cô, Đồng Nhan lập tức hoảng sợ, đôi tay gắt gao nắm chặt cửa xe, không chịu buông tay, đôi mắt ngấn nước nhìn chằm chằm Tiểu Thâm, van xin: “Thời hay là chúng ta về đi!”

Tiểu Thâm ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt, nở nụ cười chói mắt nhìn Đồng Nhan: Đừng như vậy, đã đến rồi thì không thể lãng phí tiền xăng đứng không? Hôm nay quay về vậy ngày mai cũng quay về nữa sao? Được rồi, bây giờ giá dầu thô đang dần tăng, chúng ta không thể tiêu pha hoang phí, ngoan, đi thôi, đi vào ký tên là xong.”

Nói xong liền kéo cửa xe, cơ thể Đồng Nhan liền nghiêng về phía trước, Tiểu Thâm đưa tay ôm Đồng Nhan giống như kéo từ trong xe ra.

Đồng Nhan nháy mắt, nhìn căn phòng trước mặt lại nhìn Tiểu Thâm, trong đầu chợt “ding”, khẽ kêu rên: “A, tôi quên đem theo chứng minh nhân dân cùng sổ hộ khẩu rồi.” Nói xong ngẩng đầu ảo não nhìn Tiểu Thâm: “Tôi quay về lấy sẽ sớm quay lại, anh chờ tôi ở đây.” Bộ dáng như muốn rời đi.

Tiểu Thâm vung tay núu cổ áo cô, cười híp mắt nhẹ nhàng thở bên tai cô, tê tê ngứa ngứa, Đồng Nhan chỉ cảm thấy trong lỗ tai loạt xoạt giống như bị điện giật, bà vai rụt lại.

“Không sao, Tiểu Thâm tôi tới đăng ký không có phiền phức như vậy, hơn nữa, tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi, cô chỉ cần đến ký tên là được.” Chưa bao giờ Tiểu Thâm kè sát lỗ tai Đồng Nhan nói chuyện dịu dàng như vậy.

Đồng Nhan phát huy bản tính nghịch ngợm, đặt mông ngồi xuống đất gào khóc: “Tôi không đi, tôi không muốn đi.” Tiểu Thâm để ý nhất chính là mặt mũi, Đồng Nhan không tin, cô làm hắn mất thể diện như vậy, ban ngày ban mặt gào khóc, trong một giây hắn sẽ nghiêng đầu bỏ chạy?

Xung quanh không có âm thanh gì? Chẳng lẽ lúc cô còn chưa đặt mông xuống hắn đã chạy mất sao?

Nhưng tại sao lại không có một chút tiếng động nào?

Mở to đôi mắt hồ ly nhìn, theo như kế hoạch Tiểu Thâm đang chuẩn bị kéo cô di chuyển về phía phòng công chứng, để hắn ngồi đó đùa giỡn cô, kết quả còn chưa làm gì cô đã diễn trò khóc lóc.

“Khóc đi, sao lại không khóc nữa? Chẳng lẽ đã suy nghĩ kỹ muốn cùng tôi đi vào đăng ký?”

Đồng Nhan lập tức nhụt chí, đảo mắt nhìn hắn, thầm nghĩ hôm nay Tiểu Thâm hình như hơi lạ, hôm nay cô tự nguyện theo Tiểu Thâm tới, cảm thấy có gì đó không đúng?

Nếu không dùng được chiêu này cô cũng dứt khoát không cần, đứng lên phui mông học bộ dáng Tiểu Thâm, ngồi ở trên xe, không nói một lời.

Tiểu Thâm cười híp mắt nhìn cô “Quyết định rồi sao? Chúng ta đi thôi”.

Đồng Nhan không để ý tới hần, Tiểu Thâm đi về phía trước một bước, quay đầu nhìn Đồng Nhan không có động tĩnh gì, đôi mắt hồ ly đảo một vòng nhìn Đồng Nhan bất động, ngược lại trong mắt thoáng ý cười có chút kỳ quái.

Đồng Nhan không nhịn được tức giận hỏi “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Tiểu Thâm cười cười, ngược lại có chút tiếc nuối than thở “Haiz! không ngờ cô không muốn gả cho tôi như vậy!” Đôi mắt nhìn xa xăm, mặt không biến sắc tiếp tục cười nói “Nếu vậy cô hãy nói chuyện 6 năm trước cô làm với tôi đi”.

Đồng Nhan không muốn để ý tới tên gốc này “Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, chuyện 6 năm trước tôi không biết xảy ra thế nào, không phải anh là bộ đội sao? Ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được?”

Đồng Nhan cũng thấy bức bối, 6 năm trước cô rất mơ hồ, cũng chỉ mơ hồi nhớ được bộ dạng của đối phương là một người bộ đội nhưng bây giờ người đó xuất hiện lại chính là Tiểu Thâm, vậy mà Tiểu Thâm cái gì cũng không nhớ? Chuyện này.....có khả năng sao?

Đồng Nhan nghi ngờ nhìn Tiểu Thâm mấy lần, không xác định hỏi “Chuyện năm đó anh thực sự không nhớ rõ sao? không biết xảy ra như thế nào?”

Lúc này Tiểu Thâm nhăn mày, trong lòng hơi hoảng sợ, khi đó hần là một đội trưởng bộ đội đặc chủng, độ nhạy bén không ai bằng nhưng đêm đó không biết vì sao lại bị mai phục.

Ban đầu đoán chừng là do nhà họ Đồng muốn gả con gái cho nhà họ Tiểu mới dùng thủ đoạn như vậy nhưng bây giờ nghĩ lại chuyện này hoàn toàn không thích hợp, người bình thường chạm vào cơ thể của hần còn có thể không bị hần phát hiện sao?

Đồng Nhan nhìn sắc mặt Tiểu Thâm nặng nề, trong lòng chợt nhói, ở chung với hần đã một thời gian nhưng chưa bao giờ nhìn thấy hần lộ ra sắc mặt như vậy.

Chẳng lẽ....Sáu năm trước...

Đồng Nhan suy nghĩ trong đầu, sáu năm trước cô có bộ dáng thế nào, cố gắng nhớ lại nhưng nghĩ tới nghĩ lui cái gì cũng không có, vừa ngẩng đầu ngược lại thấy bộ dạng cột nhà của Tiểu Thâm đang nhìn mình.

Thấy cô phục hồi tinh thần, Tiểu Thâm cười híp mắt “Vợ à?” nói xong nhét một cây bút vào tay cô, Đồng Nhan nhìn theo ngón tay đang chỉ của hần. Phía dưới tay hần là một trang giấy.

“Pằng” một tiếng, Tiểu Thâm vỗ bàn một cái, vừa đứng chỗ tờ giấy kia nhưng mặt không biến sắc, mỉm cười nhìn Đồng Nhan giống như đang dỗ Đồng Nhan “Tôi đã chuẩn bị thủ tục đăng kí kết hôn, tôi đã kí tên rồi, bây giờ cô kí ở đây là được”.

Ngón tay chỉ vào tờ giấy trước mặt, bên cạnh là chữ kí rồng bay phượng múa của Tiểu Thâm, chữ của Tiểu Thâm thật đẹp, lại nghĩ đến nét chữ mình chuẩn bị viết, cô nhất thời ngưng ngừng hạ tay xuống. Tiểu Thâm làm như không thấy tiếp tục dụ dỗ, ngón tay tiếp tục chỉ vào chỗ đó “Kí đi, kí xong chúng ta còn chuyện quan trọng cần phải làm”.

Đồng Nhan đặt bút cẩn thận viết tên mình bởi vì chữ của Tiểu Thâm thật đáng yêu, cô có cẩn thận viết thế nào cũng không thể bằng hần chứ đừng nói là không cẩn thận viết.

Ngược lại Tiểu Thâm không tỏ ra gấp gáp, cười híp mắt nhìn cô đặt bút viết, sau đó nhìn thấy nét chữ của Đồng Nhan liền nhún mày.

“Chữ của cô thật đúng là rất xấu, nét chữ nét người, vóc người xấu xí nên cũng không có cách nào”.

Đồng Nhan vừa mới cất bút nghe thấy những lời này của Tiểu Thâm thiếu chút nữa liền bốc hỏa, nhưng còn chưa nói gì chỉ thấy một người đàn ông từ cửa bước tới bên cạnh họ, lúc đầu người đó ở xa nên Đồng Nhan vẫn chưa nhận ra là ai.

Bây giờ người này đã xuất hiện, chỉ thấy cách ăn mặc của anh ta giống một nhân viên công vụ, đeo một đôi mắt kính giống như một nhà văn. Đồng Nhan có chút bức bối, nghiêng đầu hỏi chồng mình “Người này ở cạnh chúng ta từ lúc nào, sao lúc này tôi không thấy?”

Tiểu Thâm cười híp mắt “Anh ta đến đây từ lâu rồi, cô không nhìn thấy sao?”

Đồng Nhan lắc đầu nhún mày

Người kia nở nụ cười nhìn Tiểu Thâm, đang nhìn Tiểu Thâm đưa tờ giấy Đồng Nhan đã kí tên tới, đôi tay cung kính nhận lấy, tỉ mỉ nhìn từ trên xuống dưới ba lần, lúc này mới nhìn Tiểu Thâm nói một câu khiến Đồng Nhan tức giận.

“Được rồi, chúc mừng anh Tiểu, bây giờ hai người đã là vợ chồng hợp pháp”.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đấu đá trong bữa tiệc.

Đồng Nhan muốn đập đầu xuống đất!

Rồi sau đó người đàn ông kia giống như làm ảo thuật, xoay một cái liền làm thành hai cuốn sổ màu hồng, cực kỳ cẩn thận đưa mỗi người một bản, sau đó nhìn Tiểu Thâm chăm chăm.

Tiểu Thâm mân mê cuốn sổ màu hồng trong tay, lại cầm lấy cuốn sổ màu hồng trong tay Đồng Nhan, hài lòng nhìn lại phát hiện người đàn ông kia vẫn đứng trước mặt, trên mặt vẫn nở nụ cười, bộ dáng trông giống một pho tượng.

Tiểu Thâm không kiên nhẫn: “Công việc của anh đã hoàn thành sao còn không mau đi?”

Người kia sững sờ, ah? Bao lì xì theo truyền thống đâu?

Tiểu Thâm thấy vậy càng thêm không vui, người này giống như có ngoại cảm đặc biệt, đối với bất kỳ người nào xuất hiện trước mặt hắn thì hắn luôn có thể xác định được tâm tư người đó thế nào, nhất thời nhủ mảy lạnh giọng: “Nếu không đi được thì không cần đi, đi qua bên kia gọi người đưa về.” Vừa nói vừa đưa tay chỉ sang ven đường.

Người đàn ông này vừa nghe cảm thấy giống như giọng nói của diêm vương, bộ dáng vội vàng chạy như điên, sợ công việc ổn định của mình không còn giữ được.

Vừa chạy còn vừa bức bối chửi thầm, còn không phải là nói Tiểu Thâm sao, không phải nói rằng đến làm giấy đăng ký kết hôn cho Tiểu Thâm thì có thể nhận được “bánh kẹo cưới” ketchu sao? Gạt người!

Đồng Nhan cảm thấy thế giới này có phải quá huyền hoặc rồi không?

Nhìn Tiểu Thâm vuốt hai cuốn sổ màu hồng trong tay, Đồng Nhan giật lại nhìn, cuối cùng phát hiện cô đã chính thức là vợ của Tiểu Thâm!

Trong nháy mắt Đồng Nhan cảm thấy nhụt chí, không rõ là cảm giác gì, có một chút như là gánh nặng lại có một chút cảm giác “cuối cùng” còn có một chút tức giận, tóm lại rất phức tạp, không nói ra được rốt cuộc cảm giác của cô bây giờ thế nào.

Nổi giận nhưng không thể bộc phát, cũng không thể vui mừng, đối với dự định của Tiểu Thâm là cô sẽ nổi trận lôi đình ngược lại bây giờ cô lại rất tỉnh táo, vui buồn mỗi thứ một nửa nên trở nên trung hòa. Tiểu Thâm thấy thế nhủ mảy, lại cười, bước tới ôm eo Đồng Nhan, giọng nói mập mờ: “Bà Tiểu, chúng ta về thôi!”

Thật lâu sau đó, Đồng Nhan chợt nhớ đến việc này đột nhiên nghi ngờ, nhéo tai Tiểu Thâm hỏi lúc ấy tại sao lại muốn đi đăng ký kết hôn?

Một chút hoảng sợ, không phải sợ lỗi tai không chịu được, hắn nhanh như mèo đi về trước hai bước, cơ thể vừa ngang tầm với cánh tay Đồng Nhan, cười nói: “Còn không phải là do tên Giang Thanh kia xuất hiện sao, anh ý thức được nguy cơ lớn nên ra tay trước sẽ chiếm được lợi thế!” Nói xong bàn tay còn hướng về phía bụng Đồng Nhan xoa xoa, thuận tiện cảm nhận sinh linh bé bỏng trong bụng cô.

Về chuyện đăng ký kết hôn, Đồng Nhan vẫn bình tĩnh lạ thường, cứ như vậy lặng lẽ trôi qua, trong lúc đó công việc của Đồng Nhan có chút phức tạp, vụ án kinh khủng lần trước đều do Đồng Nhan chạy trước chạy sau phòng vẫn viết bản thảo.

Gặp gỡ Giang Thanh ở đồn cảnh sát, Đồng Nhan luôn đem theo nụ cười xa cách, còn có một lần, Đồng Nhan keo kiệt cùng Giang Thanh đi ăn một bữa cơm, hai người chỉ giống như anh em đã xa nhau mấy năm liền.

Nhưng ai cũng có thể thấy sau khi xoay người, trong nụ cười cứng chiều kia của Giang Thanh có xen lẫn một chút lạnh lùng.

Đào mất đã tới lễ giáng sinh, với thế lực của nhà họ Tiểu ở thành phố A nhất định sẽ tổ chức một bữa tiệc lớn, việc này đã trở thành truyền thống, ở bữa tiệc còn có ông Lãnh tới tham gia, vốn dĩ là một người thích yên tĩnh chưa bao giờ tổ chức bữa tiệc lớn vừa đúng lúc con gái út cùng con dâu thứ ba của nhà họ Tiểu đều thích tham gia bữa tiệc lớn cho nên bữa tiệc giáng sinh lần này để cho hai người này phụ trách.

nói đến bữa tiệc giáng sinh này, Chu Linh sẽ không quên bộ trang sức ngày đó, khi nhớ tới khuôn mặt bà ta liền trở nên tức giận, Tiểu Thâm thật quá quái, bà ta nói chuyện đó với chồng, kết quả Tiểu Bình Nham nói “Tiểu Thâm vẫn chỉ là một đứa trẻ, em so đo với một đứa trẻ làm gì”. Mỗi lần nghe câu này Chu Linh đều không nhịn được khề hừ lạnh, đứa trẻ? Ông có thấy đứa trẻ nào ba mươi tuổi không?

Nhưng lại không thể nói gì, con người Tiểu Bình Nham nhìn thì tính tình có vẻ rất tốt nhưng thật sự là nếu ai đụng đến người nhà hắn thì mọi chuyện sẽ trở nên khá nghiêm trọng.

Nhưng chính mắt thấy bộ trang sức mình yêu thích ở trên người của một người phụ nữ khác, Chu Linh vẫn cảm thấy rất tức giận.

Nhưng không sao, tối nay con át chủ bài của bà ta ở đây, bà ta không tin Tiểu Thâm còn có thể trở thành tiêu điểm của bữa tiệc.

Trong góc bữa tiệc, người nhà họ Tiểu tụ họp thành một nhóm, ông Tiểu nhìn những đứa cháu của mình một lượt sau đó chỉ chăm chú nhìn chất trai, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ.

Sau khi chơi đùa với Đồng Đồng rồi mới ngẩng đầu nhìn cháu mình “Sau khi qua giáng sinh, không lâu nữa sẽ tới ngày vui của nhà họ Tiểu, Bình Nham, Tiểu Thâm là đứa con trai duy nhất của anh con, tốt nhất nên chuẩn bị cẩn thận một chút”.

Tiểu Bình Nham khẽ mỉm cười “Dạ ba, con sớm đã chuẩn bị tốt rồi”.

Ông Tiểu nhìn Tiểu Ngọc cùng Chu Linh, vẫn là bộ dáng tươi cười “Hai đứa đều là trưởng bối của Tiểu Thâm, chuyện đại sự lần này của Tiểu Thâm hai đứa phải chuyên tâm một chút”.

Hai người phụ nữ đứng thẳng người, hướng về phía ông Tiểu cười “Dạ, chúng con biết rồi”.

Ông Tiểu nghe vậy càng thêm yên tâm, nhìn lướt xung quanh một vòng, càng nhìn càng thấy những đứa trẻ này thật tuấn tú.

Nhưng đúng lúc này Chu Linh lại lên tiếng nhìn Đồng Nhan hỏi “Nhan Nhan, đồ trang sức này thật tinh xảo, có phải là được thiết kế bởi một nghệ sĩ có tiếng không?”

Đồng Nhan vẫn luôn cư xử khiêm tốn không ngờ mẹ ba của Tiểu Thâm lại hỏi vấn đề trang sức vào lúc này, khẽ mỉm cười, đưa tay chỉ Tiểu Thâm đang đứng bên cạnh “Cháu cũng không biết, Tiểu Thâm tặng cháu, ngoài ra cháu cũng không hỏi gì”. Đồng Nhan nhanh trí chỉ Tiểu Thâm đang đứng bên cạnh, giao vấn đề này cho Tiểu Thâm giải quyết.

Ngược lại Tiểu Thâm cũng không kiêng kỵ, nhìn đồ trang sức trên cổ Đồng Nhan khẽ mỉm cười “Đúng vậy, đây là tôi đặt thiết kế cho cô ấy, thế nào?”

Ngược lại Chu Linh nghe thế liền rất vui “Ôi, nhìn Tiểu Thâm của chúng ta xem, thật là biết thương người, biết lúc trước Nhan Nhan chưa bao giờ tham gia hoạt động thế này, cũng không biết phối quần áo cùng trang sức thế nào, nhìn lại cái cốc gỗ bên cạnh mẹ, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ quan tâm mẹ như vậy”.

Tiểu Ngọc đứng ở một bên phụ họa thêm “Đúng vậy Tiểu Thâm thật biết quan tâm người khác, hai người đàn ông các anh nên học hỏi một chút”. Tiểu Ngọc cũng cười, đều là những người hiểu rõ vợ mình, hai người phụ nữ này vừa lên tiếng những người xung quanh đương nhiên hiểu ý.

Tiểu Ngọc nhìn thấy mặt ông Tiểu biến sắc, tiếp tục nói “Nhan Nhan, hai ngày trước cô nghe nói cháu không hài lòng trong việc phối hợp áo cưới cùng trang sức? Ài, không thể không nói, cô nhìn bộ trang sức này của cháu cùng bộ váy cưới mà bọn cô đặt rất hợp, không phải là cháu cảm thấy tối nay không có gì đeo nên đeo bộ trang sức của lễ cưới chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thì ra Tiểu Thâm tôi lại nghèo đến như vậy!

Sau khi bà nói Chu Linh vốn dĩ còn đang dịu dàng mỉm cười lập tức thay đổi sắc mặt, giọng nói cũng vang cao hơn “Cái gì?”. Sau đó cẩn thận nhìn bộ trang sức, càng nhìn càng thấy hoảng sợ.

“Nhan Nhan à, sao cháu có thể lấy bộ trang sức này ra đeo chứ, không biết rằng trước đám cưới không được đụng vào sao? Như vậy là điềm xấu, con bé này.....cháu.....nếu cháu thiếu đồ trang sức thì hãy nói với mẹ, sao lại đụng vào bộ trang sức này!” Vừa nói vừa làm bộ dáng “phải làm sao bây giờ”

Lúc này Đồng Nhan hoàn toàn hiểu rõ, chính mình tỏ ra khiêm tốn người ta lại không muốn nhất định phải bêu xấu cô trước mặt mọi người.

Đồng Nhan nhìn hai người phụ nữ khó dây dưa nhất nhà họ Tiểu, nhìn tới nhìn lui, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch, trong lòng thầm chửi “mẹ kiếp, bà đây không phải chỉ đeo có một bộ trang sức, hai người già này không có đức hạnh như vậy!”

Đồng Nhan hít sâu, mở mắt, xem ra hôm nay cô không phát huy tài ăn nói của mình thì đám phụ nữ này không biết sợ, bà đây không phát uy các người cho rằng bà đây chỉ là một con mèo nhỏ!

“Cô cùng mẹ à, Tiểu Thâm cháu đây nghèo đến nỗi phải mượn đồ trang sức cho vợ đeo sao?” Đồng Nhan còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng nói của chồng mình vang lên.

Tiểu Thâm vẫn bình tĩnh, giọng điệu vững chắc, đôi mắt đảo hoa nhìn xung quanh một vòng, nhìn những người nhà của mình: “Tập đoàn nhà họ Tiểu cộng thêm tập đoàn Danh Dương của cháu, thật sự cháu nghĩ không ram thì ra vợ của Tiểu Thâm lại nghèo như vậy.”

Tiểu Thâm vừa nói những lời này ra những người đứng tại chỗ hơi sững sốt, Đồng Nhan nghĩ, tập đoàn nhà họ Tiểu cùng với Danh Dương là hai tập đoàn lớn nhất thành phố A. Không ngờ một mình chồng cô lại nắm giữ hai công ty, thì ra cô lại gả cho một mỏ vàng!

Chu Linh, Tiểu Ngọc cùng hai người đàn ông chấn động nhất, Tiểu Thâm nói mình không có tiền, tự trách bản thân nắm giữ hai công ty nhưng vẫn không đủ tiền mua trang sức cho vợ mình, cho nên.....cho nên mấy công ty đầu tư vào công ty nên rút ra thôi., mà bây giờ những công ty này đang kiếm tiền nhờ công ty của hắn. Tiểu Thâm nói như vậy, những người đứng tại chỗ không ai dám nói chuyện, chỉ sợ một câu nói không đúng sẽ chọc giận đứa cháu đích tôn này, nếu hắn định đánh vào mấy công ty đầu tư vào công ty hắn vậy thì bọn họ sẽ tổn thất lớn.

Ông Tiểu yên lặng thở dài, con trai con gái của ông lại tranh giành công ty với cháu trai, chuyện này.....

Lúc này không khí đột nhiên yên lặng, Đồng Nhan không khỏi cảm thấy ngột ngạt, loại cảm giác ngột ngạt này xông thẳng vào tim cô, cùng lúc đó có một bàn tay ấm áp bao lấy tay cô, bàn tay đó từ từ nắm chặt như muốn nói “đừng sợ”.

Đúng lúc này, cách đó không xa một giọng nói thanh thúy mà nghịch ngợm vang lên phá tan sự yên tĩnh, chỉ nghe thấy cô bé kia cười trừ: “Ông nội, ông đang đón cháu quay về sao nhưng mà mọi người sao lại ù xù như vậy.”

Đồng Nhan nghe thấy giọng nói này chỉ cảm thấy cảm giác u tối trong mình biến mất, giọng nói này giống như bẩm sinh có thể khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ.

Ngẩng đầu lên nhìn, một cô gái có mái tóc dài cùng làn da trắng đã đi tới, chợt nhìn chỉ cảm thấy cô gái này giống như một mỹ nữ ở thời cổ đại, phong cách ăn mặc mềm dịu làm cho người nhìn cảm thấy thoải mái.

Đây là một mỹ nữ!

Cảm xúc của những người đứng tại chỗ bị cô bé này xóa tan, hơn nữa Chu Linh cùng Tiểu Bình Nham là người kích động nhất, chỉ nghe Chu Linh vui vẻ nói: “Tiểu Tiểu? Sao con đã quay về rồi, không phải con nói học phần năm nay rất nặng, không về được sao?”

Tiểu Tiểu nhìn mẹ mình, khẽ nở nụ cười: “Mẹ, con nhớ mọi người, nên cố gắng hoàn thành việc học, bây giờ con tốt nghiệp trước thời hạn một năm.”

Bây giờ Đồng Nhan mới hiểu thì ra đây là Tiểu Tiểu con gái của mợ ba của nhà họ Thâm!

Chỉ là không ngờ, trước mặt mọi người Chu Linh luôn thể hiện mình là một người lồi đời thế nhưng lại sinh ra một người con gái có khí chất như vậy. Tiểu Tiểu ôm mẹ cùng ba, sau đó nhìn ông nội cười duyên một cái rồi bước tới ôm ông, làm nũng nói: “Ông nội, đã lâu không gặp Tiểu Tiểu ông có nhớ cháu không?”

Mọi người thấy bộ dạng cô như vậy cũng không nhịn được cười, ông Tiểu cũng rất thương yêu đứa cháu gái này, cô bé là cháu gái duy nhất của nhà họ Tiểu cũng được mọi người nâng niu giống như bảo bối.

Lúc này ông Tiểu cười ha hả: “Nhớ chứ, ông cứ tưởng cháu chết ở đâu rồi, cháu thật là hư, ra ngoài đã lâu như vậy cũng không về thăm ông, có thể thấy ra ngoài liền quên đường về.”

Tiểu Tiểu nói: “Cháu làm gì có.”

Trong nháy mắt Đồng Nhan cảm thấy cô bé này thật xinh đẹp làm cho người ta không thích cũng không được, ngược lại nhìn một vòng những người đang vây quanh cô bé, Tiểu Thâm khẽ hừ lạnh, Đồng Nhan nghe thấy, nhíu chân mày.

Cô gái nhìn quanh một vòng liền dừng lại trên người Tiểu Thâm, nhướn miệng cười, vui sướng nhảy tới ôm tay Tiểu Thâm: “Anh họ, em rất nhớ anh.”

Tiểu Thâm chỉ lười biếng liếc nhìn cô, khẽ “Uhm” Ngoài ra không nói gì.

Tiểu Tiểu không quan tâm, Đồng Nhan nghĩ, đã chào hỏi mọi người rồi nên bây giờ có lẽ nên tới chào hỏi cô chứ?

Vậy mà ánh mắt của người ta chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Thâm, xem chị dâu là cô như không khí.

Tiểu Tiểu thấy Đồng Nhan nhưng ánh mắt hơi lóe sáng, khinh thường lướt qua.

“Anh vừa mới nói cái gì? Anh nghèo đến nỗi không mua nổi đồ trang sức cho vợ mình?” Tiểu Tiểu nói đến “vợ” mới liếc nhìn Đồng Nhan sau đó trừu Tiểu Thâm.

“Anh họ, anh như vậy là không được, hai công ty ở trong tay còn không kiếm được tiền, không nuôi nổi vợ mình, anh cũng không tránh khỏi quá.....hi hi.” Cô ý không nói hết câu, ngược lại giống như một đứa trẻ cười hi hi. Đồng Nhan nhìn cô gái trước mặt này rõ ràng bộ dáng có vẻ như đang trêu ghẹo đùa giỡn với Tiểu Thâm nhưng những lời nói ra lại khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Lúc này Đồng Nhan mới rõ ràng cảm thấy bàn tay nắm chặt tay cô càng thêm chặt.

Tiểu Tiểu làm như không thấy sắc mặt khó coi của Tiểu Thâm, đứng dậy đi tới bên cạnh ông Tiểu giống như một cô gái nhỏ: “Ông nội, biểu hiện của anh họ như vậy là không được, ông phải giám sát kỹ anh ấy phải kiếm nhiều tiền hơn.”

Chu Linh đứng một bên hải lòng, hòa theo Tiểu Tiểu: “Đúng vậy, Tiểu Thâm nhà chúng ta giỏi nhất là kinh doanh, sáu năm trước quay về giống như lên đoạn đầu đài, bây giờ lại có thể ngồi vào ghế tổng giám đốc, thật thỏa mãn.” Lời nói này giống như đang nịnh nọt một đứa trẻ, ánh mắt bắt đầu nhìn Tiểu Thâm.

Tiểu Bình Nham cũng bắt đầu cười: “Tiểu Thâm, cháu cũng không còn nhỏ nữa, đã lớn rồi.”

Tiểu Thâm còn chưa lên tiếng Chu Linh đã tiếp lời: “Ba cũng không còn phải lo lắng nữa, bây giờ Tiểu Tiểu đã tốt nghiệp quay về, theo lý thì nên về công ty giúp đỡ anh họ mới đúng.”

Những lời này vừa nói ra liền đắc tội với một nhóm người, ai mà không biết sự tính toán trong lòng Chu Linh chứ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhớ kỹ, đây là tiếng chó sủa.

Tiểu Thâm liếc nhìn hai mẹ con Tiểu Tiểu, hai người kẻ tung người hứng, phối hợp không chê vào đâu được, Tiểu Thâm cười cười: “Cảm ơn mẹ ba, chẳng qua từ trước đến giờ công ty cháu không dùng người nhà, về phần nguyên nhân chắc mẹ ba là người hiểu rõ nhất!”

Tiểu Thâm nói những lời này sau đó híp mắt nhìn Chu Linh, Chu Linh liền cảm thấy giật mình trong lòng, bà dĩ nhiên biết nguyên nhân, đó là bởi vì....

Chu Linh ngượng ngùng nhưng cũng không nhìn thấy tức giận, ông cụ ngồi một bên đã nhìn ra, mặt không biến sắc không nói câu nào.

Đồng Nhan lập tức cảm nhận được nội bộ nhà giàu có rất nhiều thị phi, chỗ nào có tiền chỗ đó có chiến tranh, lời này không sai chút nào.

Người lại Tiểu Tiểu cười rất tự nhiên giống như không để sự từ chối khéo léo này của Tiểu Thâm trong lòng, đi tới ôm cánh tay Tiểu Thâm: “Anh họ, em mới vừa tốt nghiệp nhưng không muốn vào công ty của ba, em không muốn liên quan đến công việc mua bán của ba, công ty anh là công ty mới, em muốn thử nghiệm một chút, anh họ, em có thể đến làm không!”

Tiểu Thâm hoàn toàn xem Tiểu Tiểu như không tồn tại, Đồng Nhan biết bộ dáng Tiểu Thâm như vậy chính là dù có nói toạc ra như vậy hấn cũng sẽ không cho phép cô em họ này vào công ty của hấn làm.

Mình nói này Tiểu Tiểu, cậu không thể thấy người nhà liền quên mất người bạn này chứ?” Lúc Đồng Nhan đang nhìn Tiểu Tiểu lại nghe thấy một tiếng cười truyền tới.

Đồng Nhan quay lại nhìn. Ô! Lại là một người đẹp.

Cô gái này có làn da trắng hồng rất đẹp, đôi mắt rất to, lông mi dài vênh lên, cánh mũi giống như được phẫu thuật, rất cao, chiếc miệng nhỏ nhắn xinh xắn, lại nhìn xuống một chút, cả người mặc váy trắng, vóc dáng hoàn toàn có thể dễ bẹp hình tượng lúc trước của Đồng Nhan.

Vừa rồi khi thấy Tiểu Tiểu Đồng Nhan còn cảm thấy một người đẹp từ trong tranh bước ra, kết quả tính tình của người đẹp này không tốt lắm, Đồng Nhan liền không có thiện cảm nhưng cô gái này so với Tiểu Tiểu còn đẹp hơn mấy phần, Đồng Nhan không nhịn được lắm bầm: “Sao hôm nay đều là người đẹp!” Cũng không biết, người đẹp này trong ngoài có đồng nhất hay không. (“trong ngoài đồng nhất” là ý nói tính tình có đẹp như dáng người hay không.)

Trong lúc lăm bầm mắt lại nhìn thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc, người kia đi đến gần xuất hiện bên cạnh cô gái xinh đẹp này, duỗi cánh tay ôm cô gái vào lòng, híp mắt nở nụ cười nhìn cô gái trong lòng. Đồng Nhan sửng sờ, Giang Thành?

Tiểu Thâm cũng nhìn thấy, trên mặt thoáng không vui, sau đó lại thấy người đàn ông kia ôm cô gái khác, đôi mắt đào hoa của Tiểu Thâm liền biến thành khinh thường.

Tiểu Tiểu kéo cô gái này đi về phía người nhà: “Ông nội, đây là Dương Ngải Lâm, cô ấy là bạn học ở Anh của con.” Nói xong lặng lẽ cúi đầu nói nhỏ vào tai ông Tiểu: “Ba cô ấy là thị trưởng thành phố A chúng ta.”

Nói xong đứng thẳng người giới thiệu lần lượt từng người trong nhà với Dương Ngải Lâm, lúc giới thiệu đến Đồng Nhan, hơi đổi giọng: “Đây là chị dâu tương lai của mình, tên.....” Lập tức không nhớ được là tên gì, Tiểu Tiểu cười nhún vai làm ra vẻ không sao.

Ngược lại Dương Ngải Lâm cảm thấy thái độ của cô bạn thân như vậy là không tốt, bước lên phía trước nhìn Đồng Nhan, ôn hòa cười: “Xin chào, tôi là Dương Ngải Lâm, đây là chồng chưa cưới của tôi Giang Thành.” Dứt lời kéo Giang Thành qua.

Đây xem như là chủ động làm quen với Đồng Nhan, ngược lại còn có thể giải tỏa sự lúng túng của Tiểu Tiểu, Đồng Nhan nhìn cô gái trước mặt, cô gái thông minh như vậy không trách được Giang Thành rất xem trọng cô ấy.

“Xin chào, tôi là Đồng Nhan.” Nói xong cũng không nhìn Giang Thành, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng từng đợt sóng đập liên hồi, chồng chưa cưới.....

Đồng Nhan cùng Dương Ngải Lâm nhìn nhau cười, vừa muốn ngồi xuống, Tiểu Thâm ở bên cạnh miễn cưỡng đứng dậy, đôi mắt đảo hoa nhìn Dương Ngải Lâm: “Xin chào, tôi là Tiểu Thâm, tôi muốn nói rõ một chút, Nhan Nhan đã là vợ của tôi, cho nên, Tiểu Tiểu.....” Nói xong nghiêng đầu nhìn cô em họ của mình, mặc dù trên mặt vẫn nở nụ cười nhưng rất nghiêm túc nói: “Đây là chị dâu của em, làm phiền đem hai chữ chưa cưới xóa đi.”

Đồng Nhan thấy cô em họ lập tức liếc nhìn cô có chút khinh thường.

Đồng Nhan cười cười không thể nhìn ra bất kỳ sự bất mãn nào trên khuôn mặt cô.

Nhà họ Tiểu trừ ông Tiểu thì tất cả mọi người đều bất ngờ, cái gì gọi là “đã là” chứ? Chẳng lẽ hai người đi đăng ký kết hôn rồi?

Đăng ký kết hôn rồi vậy không phải trong di chúc của ông Tiểu phải cộng thêm hai người?

Tiểu Ngọc nhìn chồng mình, sắc mặt hai người cũng không tốt lắm, Chu Linh cũng rất khó coi nhưng không cần nhìn mặt chồng bà ta cũng biết ông đang nở nụ cười, bà ta tức nhất là điểm này, tại sao bà ta lại gả cho một cây cọc gỗ chứ!

Lúc Giang Thành nghe thấy những lời kia của Tiểu Thâm cảm giác trái tim mình “nhói” đau, giống như bị một dao đâm vào, rất đau.

Tiểu Thâm cười rất tao nhã nhìn Giang Thành: “Phó giám đốc Giang, lại gặp mặt.”

Giang Thành khẽ mỉm cười, khi nghe thấy từ phó giám đốc được nhấn mạnh cũng không có biểu hiện gì, chỉ mỉm cười đưa tay ra bắt tay Tiểu Thâm: “Đúng vậy, chỉ là không ngờ, đàn em của tôi hôm nay đã thành bà Tiểu, chúc mừng.”

Dương Ngải Lâm sững sờ nhìn Giang Thành: “Giang Thành, anh biết anh Tiểu à?”

Đồng Nhan chỉ cười không lên tiếng, ai có thể nghĩ tới, đôi nam nữ sáu năm trước yêu nhau, bây giờ lại đem theo người yêu xuất hiện trước mặt nhau.

Trong lòng cảm thấy chua xót!

Giang Thành hơi nghiêng đầu nhìn Dương Ngải Lâm mỉm cười: “Đúng vậy, vợ Tiểu Thâm là đàn em của anh, gần đây mới gặp lại, cũng gặp nhau mấy lần.”

Dương Ngải Lâm vừa nghe chỉ cảm thấy dường như là duyên phận: “Thật trùng hợp.”

Tiểu Tiểu vừa nghe cũng sững sờ, ánh mắt nhìn Đồng Nhan càng thêm không hài lòng.

Người ngoài đi vào, cuộc hội tụ của gia đình không thể tiếp tục, ông Tiểu vung tay, những người trẻ tuổi liền đi vào khiêu vũ, lúc này cuộc hội tụ của gia đình mới kết thúc. Đồng Nhan chỉ cảm thấy mệt mỏi, vỗ vỗ lồng ngực Tiểu Thâm: “Tôi nói người nhà anh đúng là cực phẩm, mở một buổi tiệc nhỏ cũng đã rút hết sức lực bình sinh của tôi rồi.” Kết quả vẫn không thể nào tránh khỏi bị thương.

Tiểu Thâm cũng chỉ cười: “Những thứ kia cứ xem như chó, chó cắn cô thì cô cắn trả phải không, lúc nói chuyện cứ xem như là đồ rắm thối (mắng chửi người khác), lúc nói chuyện mắt phải chú ý một chút, đừng để bị rắm thối dính vào.”

Đồng Nhan tối sầm mặt, vừa muốn phát biểu một chút suy nghĩ của mình đối với những lời nói ác độc của Tiểu Thâm, kết quả liền nghe thấy cách phía sau hai người không xa vang lên tiếng cười nhỏ.

Hai vợ chồng cùng nhau quay người lại nhìn, vừa đứng thấy một cô gái nghe thấy những lời nói của Tiểu Thâm không nhịn được cười, người chồng chưa cưới đứng bên cạnh cô gái cũng tối sầm mặt, anh ta tức đến đỏ mặt: “Anh nói cái gì?”

Tiểu Thâm không có vẻ gì như người nói xấu bị bắt tại trận, nụ cười trên mặt càng thêm cao quý, kéo vợ mình đi sang chào hỏi, Đồng Nhan chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như hắn, cô cảm thấy mắt thế diện thay hắn.

Kết quả hắn đi tới trước mặt anh chàng kia, khẽ mỉm cười, đặc biệt cao quý tao nhã liếc nhìn anh chàng kia sau đó nói với vợ của mình, giống như thầy giáo dạy học sinh, cẩn thận tỉ mỉ nói: “Nhớ kỹ, đây chính là chó sủa bên tai!” Những lời này quả thật biến Đồng Nhan thành Đồng Đồng ngay thơ không hiểu gì dạy dỗ!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Dương Ngải Lâm bị bắt.

Giáng sinh năm nay là một năm khó quên đối với Đồng Nhan.

Một bữa tiệc mà mọi người thay nhau giao chiến, ai có thể chịu được, vì vậy sớm kéo chồng mình ra về bằng cửa sau.

Kết quả về đến nhà liền nhìn thấy khuôn mặt u ám của con trai: “Hai người không công bằng, đi chơi một mình mà không đưa con đi cùng.”

Tiểu Thâm vung tay, ôm con trai vào lòng, đôi mắt nhìn Đồng Nhan, giọng nói nhẹ nhàng vang lên: “Con trai, mẹ con nhất định muốn có không gian chỉ dành cho hai người với ba nên ba cũng hết cách, ai bảo con là người thứ ba chứ!”

Đồng Nhan lạnh đến nổi buồn nôn, cả người nổi da gà.

Kéo con trai vào phòng ngủ, một câu chúc ngủ ngon cũng không có, Tiểu Thâm phản kháng: “Vợ à, bây giờ anh đã được luật pháp bảo vệ, em không có quyền ngủ với con trai, đó là phòng ngủ của anh!”

Trả lời hần là sự quả quyết khóa cửa của Đồng Nhan, chỉ nghe thấy phía sau cửa tiến “lạch cạch” vang lên, khuôn mặt ai oán của Tiểu Thâm từ từ khôi phục bình thường, không còn là sự cợt nhả bình thường, khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén.

Khó có thể nhìn thấy Tiểu Thâm nghiêm chỉnh như vậy.

Quay lại phòng làm việc mở máy tính, mở mail, quả nhiên nhìn thấy có thư mới, mở ra xem, bỗng nhiên nhìn thấy Đồng Nhan của sáu năm trước rất quen mắt xuất hiện trong một bức ảnh.

Chuyển động con chuột liền nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông mà hần rất ghét, Giang Thành.

Đồng Nhan bị tiếng chuông điện thoại thức tỉnh, cô vừa mơ thấy gì?

A, cô nằm mơ thấy Giang Thành cầm một con gà nướng đứng trước mặt cô với đôi mắt sáng ngời, cung chiều nhìn cô nhưng chỉ là chớp mắt, sắc mặt Giang Thành dần thay đổi, đôi mắt đào hoa nhìn cô, bộ dáng cả lạ phát sợ nhìn rất quen. Người kia cầm sợi dây màu đỏ trói con gà quay vào cần câu cá, đảo qua đảo lại, ngồi ở trên cao, mặt mày hờ hờ nhìn cô ngồi ở dưới mở miệng: “Cá nhỏ, có muốn ăn không? Muốn ăn vậy em phải để anh câu!”

Đồng Nhan tối sầm mặt, người này nói muốn câu cô? Cô từng nghe qua kẻ ngốc muốn câu được con rùa vàng nhưng chưa bao giờ nghe thấy người ta lại muốn câu phụ nữ?

Người kia dường như có thể nhìn thấu ý định của cô, nhún mày nói: “Tôi thích ăn cá kho tàu, muốn câu em về làm cá kho tàu ăn.”

Cá?

Đồng Nhan nghĩ muốn chửi, cá cái đầu anh!

Kết quả nhìn thấy bản thân há miệng, gà quay tự động đưa đến miệng, Đồng Nhan liền vui mừng, vội vàng cắn, đã lâu rồi cô chưa ăn gà nướng.

Sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt vui mừng của người kia: “A, cá nhỏ cắn câu rồi.” Sau đó vội vàng kéo dây.

Lúc này Đồng Nhan mới giật mình nhận ra bản thân đã bị câu!

Thấy khuôn mặt người kia càng ngày càng gần, càng nhìn càng thấy quen, nhớ tới người đó vừa mới nói muốn làm cá kho tàu, Đồng Nhan liền cảm thấy trái tim đập thình thịch, sợ đến nỗi nói không nên lời, sau đó.....

Ngay lập tức liền tỉnh.

“Alo!” Trong đầu còn đang đau thương vì bản thân bị làm thịt, bên kia Luru Thuần đã la to: “Xây ra chuyện lớn rồi.”

Hai mắt đang nhắm liền mở ra, tỉnh mộng, thấy rõ thực tế chỉ nghe thấy tiếng Luru Thuần hét to bên tai: “Vụ án giết người kia lại có tiến triển, nghe nói đã tìm thấy hung thủ, bây giờ hung thủ đang đợi bị bắt, cậu mau qua đây.”

Lúc Đồng Nhan lái xe cầm máy camera chạy tới hiện trường liền nhìn thấy rất nhiều cảnh sát cùng chĩa súng về phía tầng cao nhất của tòa nhà, Giang Thành đứng bên cạnh cũng tự mình trấn giữ, Mạnh Diễm Uy cũng rất cẩn thận, mấy người hết chỉ bên này lại chỉ bên kia giống như đang sắp xếp gì đó. Còn có một người cầm loa hướng về phía người kia kêu to, đơn giản chỉ anh ta đã bị bao vây.....

Đây là lần đầu tiên Đồng Nhan nhìn thấy Giang Thành mặc quân phục, về mặt nghiêm nghị, vào thời khắc này Đồng Nhan nhìn thấy tương đối đẹp trai.

Nhưng đáng tiếc, nghĩ đến cô gái tối hôm qua Dương Ngải Lâm thì Đồng Nhan liền trở nên âm trầm, không thể quay về chính là không thể quay về, nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Không biết qua bao lâu, Đồng Nhan vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì nghe thấy phía trên có tiếng động, hình như là tiếng đập cửa, Đồng Nhan giật mình, lúc này mới phục hồi tinh thần liền nhìn thấy những cảnh sát đứng ở bên cạnh cầm súng chạy vào trong.

Đồng Nhan giật mình, hơi kích động, chắc là muốn đi bắt tội phạm, cô nhiệt huyết sôi trào, lập tức cầm máy ảnh chạy vào trong, kết quả liền bị người

phía sau kéo lại.

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn chỉ thấy bộ mặt đầy sát khí của Giang Thành: “Em làm loạn cái gì, ở yên tại đây, không biết tên kia hung ác cỡ nào à!” Nói xong móc súng chạy vào trong.

Đồng Nhan nghĩ lại cũng thấy đúng, mấy hôm nữa cô mặc áo cưới rồi, không nên dính nhiều đến chuyện máu me, đó sẽ là điềm xấu.

Nghĩ xong Đồng Nhan ôm máy ảnh đứng ở trong góc chụp mấy tấm, kết quả lúc này Đồng Nhan liền nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu trắng mặc dù không biết là hiệu gì nhưng nhìn rất đẹp.

Lúc cửa xe mở ra, một trận gió ào qua, cô gái kia như làn gió chạy thoáng qua.

Nhưng sau khi thấy rõ khuôn mặt kia Đồng Nhan liền thất vọng!

Dương Ngải Lâm xuống xe nhìn vào bên trong đại khái cũng biết cảnh sát đã vào, khi nhìn thấy đàn em của Giang Thành liền nở nụ cười.

“Thật trùng hợp, chị Tiểu, sao chị cũng ở đây?” Đồng Nhan cũng cười, không thể nhìn ra cảm xúc nào khác nhưng không nói gì, đưa ngón tay chỉ vào máy ảnh trước ngực, ý nói “Tôi tới vì công việc, không giống cô, không có việc gì ăn no rảnh rồi không có việc gì làm liền tới chỗ nguy hiểm như thế này chơi”

Dương Ngải Lâm gật đầu, vừa định bước tới chỗ Đồng Nhan, không biết từ lúc nào có một người đàn ông cầm súng đi theo phía sau xe, người đàn ông kia lôi kéo Dương Ngải Lâm về phía hẻm giờ súng chĩa vào đầu cô.

Sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, người đàn ông cầm súng kéo Dương Ngải Lâm đối mặt với cảnh sát la to: “Tất cả không được động đây nếu không tôi sẽ bắn chết cô ta!”

Dương Ngải Lâm phục hồi tinh thần, cảm thấy cây súng dí trên đầu mình rất lạnh, cô cảm thấy mùi vị chết chóc đang ở rất gần, cả người thoáng trở nên lạnh lẽo, máu dường như muốn đóng băng.

Giang Thành lao ra đầu tiên, nhìn thấy người bị bắt lại là Dương Ngải Lâm, vậy Đồng Nhan đâu? Cô không có việc gì là tốt rồi!

Giang Thành khề thờ phào nhẹ nhõm.

“Giang Thành” Dương Ngải Lâm bị bắt làm con tin sợ hãi kêu, Đồng Nhan nghĩ cái gọi khiến người khác thương yêu chính là loại phụ nữ xinh đẹp như thế này.

Giang Thành nhìn Dương Ngải Lâm bị bắt khề nhử mồi, trong đầu không ngừng suy nghĩ biện pháp, không thể để tuột mất tên tội phạm này, nếu như để hắn ta đi mất thì không biết khi nào mới có thể bắt nhưng nếu như Dương Ngải Lâm ở trong tay tên tội phạm.....

Giang Thành vô cùng khó xử.

Tên tội phạm nhất định sẽ kèm Dương Ngải Lâm rời đi cho đến khi an toàn mới thôi hắn ta cũng sẽ không để Dương Ngải Lâm quay lại nhưng nếu không thả tên tội phạm cứ như vậy nhìn Dương Ngải Lâm chết sao?

Đầu tiên Đồng Nhan sợ hãi, người đàn ông kia cầm súng. Đôi tay lập tức giờ lên đầu hằm, sợ hãi đến mức miệng run run không nói nên lời nhưng chờ thật lâu cũng không thấy ai tới dí súng vào gáy cô.

Ah?

Đồng Nhan tức giận, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cách đó không xa tên tội phạm ngu ngốc kia đang quay lưng về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Sự hung dữ của Đồng Nhan.

Tên tội phạm thấy người phụ nữ trong lòng mình quen biết với phó giám đốc cảnh sát, nở nụ cười hài lòng, dữ tợn cười: “Ha ha, thì ra là bạn, Giang Thành, bảo người của anh cẩn thận một chút nếu không đừng trách tôi không có mắt, một cô gái xinh đẹp như thế này tôi thật sự không muốn ra tay.”

Người đàn ông kia vừa nói vừa dùng bàn tay không cầm súng sờ soạng khắp người Dương Ngải Lâm “Da thịt mềm mại thế này đoán chừng chưa bao giờ phải chịu khổ, Giang Thành, tính mạng người tình của anh nằm trong tay anh đấy.”

Dương Ngải Lâm bị người đàn ông kia sờ lung tung, nước mắt chảy càng nhiều hơn, sờ đến nỗi không còn sức lực, mặc kệ cho hắn làm bậy, chỉ kêu lên:

“Giang Thành.” Giọng nói kia làm cho người ta cảm thấy hai người không có quan hệ gì mới lạ!

Đồng Nhan thầm mắng trong lòng tên hung thủ kia thật ngu ngốc, không biết Giang Thành xem trọng cô gái như một bình hoa vừa đựng đã bể này sao.

Giang Thành bị làm khó, cảnh sát cũng bị làm khó nhưng Mạnh Điềm Uy vẫn nghiêng rằng nhẹ nhàng nói bên tai Giang Thành: “Nếu như thả tên tội phạm này cũng không thể cứu được cô Dương.”

Ý kia rất rõ ràng thử một chút!

Giang Thành lặng lẽ nháy mắt với Mạnh Điềm Uy, bàn tay giấu phía sau lưng của Mạnh Điềm Uy lập tức ra dấu chuẩn bị tấn công.

Đồng Nhan phát hiện bản thân sẽ không gặp nguy hiểm, cạnh người cô có một chiếc xe, lập tức quyết định tự cứu mình, đứng tới thành phần tội phạm nguy hiểm như thế này không chết cũng phải chết, vẫn là nhân lúc người này không chú ý, lập tức hành động, ngồi chồm hóm trên mặt đất ôm lấy anh, từ từ di chuyển đến phía sau xe cảnh sát.

Đồng Nhan đang di chuyển thì tên tội phạm đột nhiên kéo Dương Ngải Lâm xoay người, ngẩng đầu nhìn cảnh sát ở phía trên cười to phách lối: “Ha ha, tôi không tin các người có thể ra tay với tôi, Giang Thành nếu như không muốn tôi làm nhục người tình bé bỏng này của anh thì hãy nói người của anh rút hết cho tôi!”

Giang Thành hít một hơi thấy bàn tay của tên tội phạm ở trước ngực Dương Ngải Lâm sờ lung tung. Dương Ngải Lâm càng sợ hơn, cô muốn né tránh nhưng sức lực của người đàn ông này quá lớn, hấn giam cầm cô trước ngực không cách nào động đậy.

Bị làm nhục trước mặt bao nhiêu người, Dương Ngải Lâm vừa thẹn vừa tức, tên tội phạm giữ cô núp sau xe cô, bên kia chỉ cần có người nổ súng hấn sẽ trốn, cần bắn đánh không trúng hấn.

Giang Thành đứng đối diện nhìn, trong đầu vẫn không ngừng suy nghĩ biện pháp xử lý vẹn toàn.

Sau đó cục trưởng chạy tới vừa nhìn thấy Dương Ngải Lâm bị bắt lúc này mềm nhũn chân tay la to: “Còn đứng ngây ra đó làm gì, rút lui, đây là con gái của thị trưởng Dương, nếu cô ấy có chuyện gì bất trắc chúng ta cũng không thể sống.”

Giang Thành tức giận nghiêng rằng nhìn chằm chằm cục trưởng, người nọ nhìn lại chỉ huy: “Nhanh chóng rút lui.” Sau đó quay về phía tên tội phạm cảnh cáo: “Anh cẩn thận suy nghĩ một chút, cô gái trong tay anh là con gái thị trưởng thành phố A, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì anh cũng đừng nghĩ có thể sống.”

Đồng Nhan nghe thấy liền sửng sốt, nghĩ thầm cục trưởng không có mắt nhìn, nếu như Dương Ngải Lâm là con gái thị trưởng vậy ông ta nói ra không phải là đang nói với tên tội phạm “Món hàng trong tay anh là một món hàng tốt, thân phận cao quý, ngàn vạn lần anh không thể thả!”

Giang Thành càng thêm tức, thị trưởng cùng cục trưởng ở hai phe khác nhau là hai kẻ thù chính trị nhưng không nghĩ tới lúc này ông ta lại làm to chuyện ra như thế.

Quả nhiên, tên tội phạm nghe xong càng thêm hưng phấn: “Thì ra là con gái của thị trưởng, ha ha, xem ra ông trời cũng đang giúp tôi! Con gái thị trưởng có mùi vị thế nào tôi thật sự chưa thử qua, ha ha ha!”

Nói xong hấn cũng không để ý tới Dương Ngải Lâm phản kháng hôn loạn trên mặt cô.

Dương Ngải Lâm bị sợ đến nỗi mở to mắt, không biết tên tội phạm này đã bao lâu chưa đánh răng, miệng rất hôi. Dương Ngải Lâm khóc thầm trong lòng, xong đời, bị tên tội phạm này động vào người trước mặt bao nhiêu người, Giang Thành cũng đứng ngay bên kia.

Tay cầm súng của Giang Thành run run, mắt thấy vợ chưa cưới của mình bị làm nhục, trong lòng có rất nhiều loại cảm giác khác nhau, không biết anh ta phải cố gắng kiềm chế như thế nào, trán nổi đầy gân xanh.

Lập tức vung tay lên trầm giọng ra lệnh: “Rút lui!”

“Phó giám đốc Giang!” Mạnh Điềm Uy không dám tin.

Đồng Nhan cảm giác không thể tin được, nào Giang Thành có vấn đề rồi! Xem như anh rút lui vậy thì sau khi biết thân phận của Dương Ngải Lâm rồi thì làm sao tên tội phạm có thể thả người chứ?

Nhưng lại thầm nghĩ trong lòng Dương Ngải Lâm thật sự là con gái thị trưởng sao?

Nếu như con gái xảy ra chuyện không phải ngài thị trưởng kia sẽ trách móc Giang Thành sao?

Đồng Nhan khẽ nghiêng rằng, đem đồ trên người ném trên mặt đất, cầm máy ảnh trong tay đoán chừng cân nặng!

Mạnh Điềm Uy đứng bên cạnh không chịu rút lui, sắc mặt Giang Thành càng thêm khó coi.

Lúc này tên tội phạm cũng đã nhìn ra, quyền lực của Giang Thành chẳng ra gì liền chế cười: “Thì ra phó giám đốc sở công an còn không bằng một đội trưởng nhỏ.”

Vừa dứt lời sắc mặt Giang Thành càng khó coi hơn, gương mặt nhìn tên tội phạm lại nhanh chóng hép mắt, trong lòng thầm cổ vũ cô gái phía sau cô gắng lên.

Giang Thành ngẩng đầu nhìn Mạnh Diễm Uy: “Tôi nói anh rút lui!” Mạnh Diễm Uy vẫn nhìn Giang Thành, tất cả các cảnh sát cũng không dám tin nhìn Giang Thành.

Đoán chừng ngoài Giang Thành không có ai nhìn thấy một bóng dáng nhỏ đang tới gần tên tội phạm.

Tên tội phạm nhìn những người này đang đấu tranh nội bộ, căn bản cũng không để ý phía sau.

Đồng Nhan đứng thẳng, đập thẳng tới, chiếc máy ảnh này cũng không nhẹ đập thẳng vào gáy tên tội phạm.

“A” Giang Thành nhanh chóng hành động sau khi nghe thấy tiếng kêu, kết quả mọi người còn chưa phục hồi tinh thần.

Tên tội phạm choáng váng đầu óc, hai mắt tối sầm, Đồng Nhan nhanh chóng dùng dao đâm một nhát vào phía sau tên tội phạm.....

Tất cả cảnh sát tròn tròn mắt nhìn.

Giang Thành chạy tới với tốc độ nhanh nhất nhưng khi chạy tới thì tên tội phạm đã bị Đồng Nhan đánh gục ngã.

Dương Ngải Lâm ngậy ngốc đứng nhìn chưa phục hồi tinh thần.

Giang Thành khẩn trương nhìn Đồng Nhan: “Không sao chứ.” Nhìn một lượt khắp người Đồng Nhan, không có vết thương lúc này mới yên tâm.

Đồng Nhan vung tay “Không có việc gì” Sau đó mặt biến sắc như nhớ tới cái gì ngồi chồm hổm trên mặt đất cầm máy ảnh nhìn, khuôn mặt đau khổ la to: “Máy ảnh của tôi.”

Giọng nói này như ba mẹ chết đi vậy, Giang Thành cực kỳ im lặng.

Khi cảnh sát tới nhìn thấy tên tội phạm nằm trên mặt đất hôn mê lại nhìn Đồng Nhan đang ôm máy ảnh, sợ đến nỗi nói không nên lời.

Đồng Nhan buồn bã nhìn Giang Thành, hai tay giơ máy ảnh trước mặt: “Anh bồi thường!”

Tất cả cảnh sát đều cười ngất.

Giang Thành im lặng lau mồ hôi.

Lúc này Dương Ngải Lâm đã phục hồi tinh thần, thấy Giang Thành liền không nói gì lập tức nhào vào lòng anh khóc.

Đồng Nhan nhìn thấy trong lòng bội phục, đổi lại nếu là Đồng Nhan đã sớm gào khóc, nhìn xem người ta là một cô gái dịu dàng, lúc khóc cũng chú ý hình tượng của bản thân, khóc sao cho không mất hình tượng xinh đẹp của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đêm đầu tiên ba dành cho mẹ sao?

Ngày hôm đó Đồng Nhan được những người cảnh sát vây quanh đưa về.

Trong đồn cảnh sát, tất cả mọi người đều đã nói về sau có chuyện gì chỉ cần cô mở miệng bọn họ đều sẽ giúp đỡ, phục vụ cô như một bà hoàng.

Đồng Nhan lập tức mừng rỡ, nói thẳng, cô muốn là phóng viên độc quyền của bài báo này.

Mọi người ỉu xiu nói bọn họ chỉ là một quan chức nhỏ, không có quyền này, nói xong tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Mạnh Diễm Uy, ánh mắt như muốn nói: “Đến tìm ông ấy.”

Đồng Nhan hiểu, mắt cũng nhìn về phía Mạnh Diễm Uy đang nhàn nhã uống cà phê, không nói lời nào, uống một hợp cà phê sau đó lại chậm rãi để xuống, lúc này mới nhìn Đồng Nhan: “Có thể!”

Đồng Nhan trên mặt vui mừng nhưng trong lòng lại rất khó chịu!

Mạnh Diễm Uy lại cười hỏi: “Sao cô có thể một dao liền đánh gục tên tội phạm thế?”

Đồng Nhan sững sờ làm như đó là chuyện đương nhiên: “Tất nhiên, lúc học đại học tôi đã từng luyện tập.”

Hả? Mọi người bị kích thích, cảm thấy Đồng Nhan còn lợi hại cô con gái của thị trưởng chỉ biết khóc kia.

Đồng Nhan hả hê cười nhưng trong mắt có một chút u ám, bản lĩnh này có được nhờ năm đó tập luyện cùng với Giang Thành!

Ông Tào cũng thích cô gái này, dứt khoát, nhanh nhẹn!

Hỏi: “Luyện đến cấp bậc nào?”

Khuôn mặt đang vui vẻ của Đồng Nhan liền sững sờ, suy nghĩ một chút, tròn tròn hai mắt lắc đầu: “Không biết.”

Mọi người tiếp tục sững sờ.

Hỏi: “Cô luyện mấy loại võ công?” Đồng Nhan nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tròn tròn hai mắt lắc đầu: “Không biết.”

Hỏi: “... ..”

Trả lời: “Không biết.”

Hỏi: “... ..”

Trả lời: “Không biết.”

“... ..”

Mọi người cùng nhau giơ tay lên.

Đây chính là đầu hàng!

Đồng Nhan chăm chú nhìn bọn họ vô tội mở to hai mắt: “Sao vậy, tôi được người khác huấn luyện, mọi người cảm thấy tôi có thể tự tạo thành bản năng của riêng mình sao?”

Huấn luyện?

“Huấn luyện? Không ngờ vợ Tiểu Thâm tôi đã được huấn luyện qua, ai huấn luyện vậy?”

Tiểu Thâm đứng là âm hồn bất định.

Đồng Nhan chỉ cảm giác sau lưng có một cơn gió lạnh, thổi vào trong lòng cô.....

Gào khóc trong lòng, Tiểu Thâm tới, không phải đường tới địa ngục của cô rất gần sao?

Tiểu Thâm thông thả nhàn nhã bước vào, nhìn người phụ nữ của mình đang ngồi trên bàn làm việc của người ta nói chuyện, choáng váng, cô thật là hăng hái, đáng thương hẳn nhận được điện thoại không ngừng lo lắng lập tức lái xe chạy tới đây, xem ra cô không sao, ở đây thoải mái nhàn nhã nói về thành tích của bản thân!

Đồng Nhan ngoan ngoãn thả chân từ trên bàn làm việc xuống, ngồi ngay ngắn đằng hoàng như một cô gái dịu dàng, đáng tiếc nếu như cô không ngồi trên bàn làm việc của người ta thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Tiểu Thâm đứng trước mặt cô, trên mặt không có cảm xúc gì, Đồng Nhan nhìn cũng xót xa trong lòng, vội vàng lấy lòng cười, nhảy xuống bàn, bàn tay hưng phấn nắm áo Tiểu Thâm.

“Chồng à, anh đến rồi.” Âm thanh gọi chồng kia rất ngọt ngào. Mọi người ngất xỉu, ngay cả Mạnh Diễm Uy cũng muốn trật eo.

Ông Tào vô cùng tức giận!

Trong lòng Tiểu Thâm hồi hộp nhưng trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, chăm chú nhìn Đồng Nhan, nụ cười trên mặt Đồng Nhan lập tức cứng đờ, một giây tiếp theo chực khóc, đôi mắt long lanh, nắm chặt áo Tiểu Thâm khóc: “Hu hu, chồng à, em mới gặp tên tội phạm nguy hiểm, làm em sợ muốn chết.”

Lúc này Tiểu Thâm cũng muốn ngất xỉu.

Đồng Nhan vô tội nhìn mọi người, nhún vai, nhìn chồng mình, nháy mắt mấy cái: “Tôi học theo Dương Ngải Lâm.” Lúc này cô thấy Dương Ngải Lâm ở trong lòng Giang Thành khóc lóc, quả nhiên Giang Thành dịu dàng dụ dỗ cô ấy.

Bây giờ Giang Thành đã đưa Dương Ngải Lâm đến bệnh viện, đối với lần này Đồng Nhan xem thường, không có chuyện gì còn đòi đến bệnh viện nhưng xoay đầu lại cô thấy chồng mình liền thử nghiệm.

Mặc dù kết quả thử nghiệm là chồng cô gấp gấp muốn đưa cô đến bệnh viện!

Trên đường về nhà, Đồng Nhan vui vẻ ôm máy ảnh cùng với tài liệu mới nhất về vụ án mạng.

Tiểu Thâm nhíu mày: “Có được tin hót cô thỏa mãn như vậy sao?”

Đồng Nhan cười híp mắt vui vẻ gật đầu.

Tiểu Thâm tiếp tục: “Có được máy ảnh mà người khác bồi thường còn vui hơn ngày mà tôi tặng cô chiếc xe?”

Đồng Nhan không hề nghĩ ngợi cười híp mắt gật đầu.....

Quay đầu chợt cảm giác bầu không khí trong xe giảm xuống, lúc này mới luống cuống lắc đầu la to: “Không phải vậy.”

Đảo mắt một vòng thấy bộ dạng Tiểu Thâm như “chuyện gì xảy ra” Đồng Nhan cười ha ha: “Anh tặng xe cho tôi, căn bản đó cũng là của tôi, hai chúng ta đã kết hôn, của anh chính là của tôi nhưng bồi thường này không giống vậy, căn bản máy ảnh không phải của tôi, lần này những người kia bồi thường cho tôi, vậy chính là tôi nhặt được, anh nói có thể không vui sao?” Tiểu Thâm im lặng lắc đầu.

“Tôi hỏi cô chuyện chúng ta sáu năm trước, cô cùng ai tới quán bar?”

“Hả?” Đề tài thay đổi quá nhanh, nhất thời cô không theo kịp.

Tiểu Thâm nhíu mày hỏi lại: “Ngày đó bên cạnh cô còn có ai?”

Đồng Nhan suy nghĩ một chút “Không có ai, ngày đó tâm tình không tốt, một mình lén chạy ra ngoài uống rượu, không ai biết.”

Tiểu Thâm nhíu mày: “Cô chắc chắn chứ?”

Đồng Nhan cẩn thận suy nghĩ “Chắc chắn” Dĩ nhiên chắc chắn, ngày đó luôn khắc sâu vào trí nhớ cô, bởi vì ngày đó, cô.....bị vứt bỏ!

Tiểu Thâm càng nhíu chặt chân mày không hỏi nữa, chuyên tâm lái xe.

Đồng Nhan bực bội hỏi ngược lại: “Sao vậy? Tại sao đột nhiên lại hỏi tới chuyện đó?”

Tiểu Thâm giãn tái mặt: “Muốn biết làm sao có con trai, thằng bé hỏi làm sao cô trả lời? Hơn nữa hai chúng ta đều không nhớ gì về chuyện ngày hôm đó, quá kỳ quái, tôi phải điều tra rõ một chút.”

Đồng Nhan tròn mắt: “Anh cho rằng con trai cũng nhầm chán giống anh sao, thằng bé sẽ không hỏi loại vấn đề nhầm chán này, nếu như thằng bé muốn hỏi, vậy thằng bé sẽ trực tiếp hỏi ba, đêm đầu tiên ba dành cho mẹ sao?, đảm bảo con trai anh sẽ hỏi như vậy.” Đồng Nhan chắc chắn Đồng Nhan sẽ hỏi một câu như vậy.

Sau đó người luôn tự xưng là cao thủ lái xe, lần đầu tiên trong đời phải mở lộ trình GPS ra.

Sự thật chứng minh không ai hiểu con bằng mẹ, sau mấy ngày hai người bàn luận về vấn đề này, một buổi tối nọ, Đồng Nhan đột nhiên chạy từ phòng ngủ của mình vào phòng làm việc của Tiểu Thâm.

Gần đây hai mẹ con chiếm đoạt phòng ngủ của hắn, Đồng Nhan ngủ chung muốn đạp hắn xuống giường, mặc dù biết người này sẽ không làm gì cô nhưng cô vẫn đuổi hắn ra.

Hắn không muốn ngủ phòng khách! Vì vậy chỉ còn cách vào phòng làm việc, ngoài phòng ngủ thì phần lớn thời gian hắn đều ở phòng làm việc.

Thấy con trai lén lút đi vào, Tiểu Thâm nằm trong chăn vẫy tay, Đồng Nhan lập tức chui vào.

“Đã trễ rồi sao còn chưa ngủ?”

Đồng Nhan mở to mắt: “Suy nghĩ một vấn đề, không ngủ được.”

Ngoài mong đợi của Tiểu Thâm “Hả? Con trai ngoan, nói cho ba biết, con có vấn đề gì cần suy nghĩ?”

Đồng Nhan lập tức nghiêm nghị: “Ba, đêm đầu tiên ba dâng hiến cho mẹ sao?”

“... ....”

Buổi tối hôm đó là lần đầu tiên trog đời Đồng Nhan ngủ ở trên ghế salon.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Trước kia chưa từng đụng qua phụ nữ.

Tiểu Thâm cảm thấy hấn lấy vợ về có tác dụng gì chứ?

Một không thể ôm hai không thể hôn ba không thể ấy ấy, cô vợ này cũng không phải là vợ hiền vợ đảm, nấu cơm giặt giũ đều không biết làm, nếu để cô làm thì cô sẽ làm rối tung lên.

Hắn cực kỳ không hiểu tại sao mọi người lại muốn kết hôn.

Tiểu Thâm còn đang ngây ngẩn người thì Đồng Nhan liền tát hấn một cái: “Chìa khóa xe tôi đâu? Trả lại cho tôi, tôi sắp trễ giờ làm rồi.”

Tiểu Thâm ngẩng đầu bốn mươi lăm độ ưu thương nhìn cô, Đồng Nhan đứng trước ghế salon chìa tay về phía Tiểu Thâm: “Lấy ra”

Tiểu Thâm buồn rầu: “Vợ à, ngày mai chúng ta kết hôn, em không thể nghỉ một ngày sao? Làm gì có ai như em chứ? Anh đi nói với tổng biên của em!”

Nói xong, Tiểu Thâm hùng hồn đứng dậy như muốn ra ngoài đi tìm tổng biên, dám không cho vợ hấn nghỉ để kết hôn!

Đồng Nhan đứng phía sau níu lấy Tiểu Thâm: “Anh làm gì vậy, không phải chỉ kết hôn sao? Ngày mai có mặt là được không phải sao?”

Tiểu Thâm im lặng ngửa mặt nhìn trời, thật sự rất bức bối.

Quay đầu lại nhìn vợ mình, cẩn thận hỏi lại lần nữa: “Cô thật sự cảm thấy cuộc hôn nhân này có cũng được không có cũng không sao đúng không? Cô thật sự không nghĩ đến hôn lễ ngày mai sao?”

Đồng Nhan nhìn ánh mắt nghiêm túc của Tiểu Thâm, sững sờ, đại não trong nháy mắt liền trống không, đôi mắt đảo vài vòng, lúc này mới phục hồi tinh thần: “Chẳng lẽ? Anh rất để ý sao?”

Tiểu Thâm không nói gì khuôn mặt bi thương.

Đồng Nhan chu ô, không hiểu, trong lòng thầm thở dài nhưng cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, vì sao chứ, trong lòng vừa có một chút mất mát lại có một chút bức bối?

“Không phải chứ, ban đầu cuộc hôn nhân này là anh tình nguyện nhưng chủ yếu không phải vì đứa bé sao, đại thiếu gia chơi hoa ghẹo nguyệt nhiều năm như vậy thì trong lòng biết cái gì gọi là yêu chứ? Mặc dù đa số các cuộc hôn nhân đều lấy tình yêu làm nền tảng nhưng giữa chúng ta ngoại trừ đứa bè cái gì cũng không có, anh cũng không thích tôi.....tôi cũng không yêu anh, tình yêu sẽ thay đổi, lấy điều kiện tình yêu làm nền tảng thì hôn nhân cũng không bền chắc nhưng Đồng Nhan sẽ luôn tồn tại cho nên hôn nhân của chúng ta sẽ không bao giờ sụp đổ, anh hiểu chứ?” Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan giống như đang dỗ một đứa trẻ, trong lòng dâng lên một sự kích động mạnh, thật muốn xé nát bộ mặt tươi cười của cô, không biết cô có trái tim hay không?

Đồng Nhan đứng giờ đi làm, con trai đã bị ông Tiểu đón đi, nói là giao việc cho Đồng Nhan làm vào ngày mai, lập tức ba người chỉ còn lại một mình Tiểu Thâm, trong lòng hấn có một chút trống rỗng.

Thì ra hấn là một người không có tim phổi nhưng ở chung với hai mẹ con một thời gian dài, trong lòng đã sớm quen với cái người ồn ào này.

Thói quen thật là đáng sợ.

Còn lại một ngày, Tiểu Thâm vội vàng xem lại những việc trong hôn lễ, áo cưới cùng đồ trang sức đều phải tự mình xem lại một lần mới yên tâm, đây là lần đầu tiên Tiểu Thâm vì hôn lễ mà bận rộn như vậy.

Tiểu Ngọc nhìn thấy cười trêu: “Ôi, Tiểu Thâm nhà chúng ta là đang ôm chân Phật sao? Không sợ chân Phật quá to tự mình ôm không nổi sao?”

Tiểu Thâm cũng không để ý.

Buổi tối về nhà sớm một chút, hấn rất ngoan hiền về nhà làm một ông chồng tốt, thật ra thì cũng không có gì, chỉ đem rượu cùng thức ăn về, hâm nóng, bày ra đĩa, lại bày bát đĩa chờ cô về.

Ngồi trước bàn nhìn những món ăn nóng hổi, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác gia đình, giống như khi còn nhỏ, ba mẹ vây quanh hấn, vui cười nói chuyện cùng ăn cơm.

Sau khi mở cửa Đồng Nhan liền nhìn thấy nụ cười “ôn hòa” của Tiểu Thâm, sững sờ, nhất thời trong lòng mềm nhũn “Oa, anh tự mình xuống bếp?”

Đi vào nhà, ném túi xách, thay giày, tay cũng không rửa liền hạ xuống, Tiểu Thâm trừng mắt: “Đi rửa tay!” Đồng Nhan rút tay lại, ào ào đi rửa tay.

Sau đó người vào nhà vệ sinh rửa tay cùng người ngồi trước bàn đồng thời ngẩn người, cảm giác.....thật tốt.

Ăn cơm xong, Đồng Đồng vẫn chưa quay về, ông Tiểu gọi điện thoại tới nói Đồng Đồng ở lại chỗ ông, sợ ngày mai rất bận nên muốn giữ thẳng bé lại.

Tiểu Thâm không có ý kiến, Đồng Nhan cũng không nói gì, ăn tối xong đi tắm rồi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đánh một trận chiến ác liệt.

Ai biết, sau khi tắm xong đi ra thấy Tiểu Thâm mặc áo ngủ, nửa người dựa trên giường của cô, áo ngủ mở rộng, lộ ra làn da rám nắng, hai cái xương quai xanh tinh xảo bởi vì tư thế nằm của Tiểu Thâm mà càng thêm rõ ràng.

Tiểu Thâm so với phụ nữ còn xinh đẹp hơn này trên mặt hình như có hơi nước mờ mờ, tóc nửa khô nửa ướt, chắc cũng mới tắm xong.

Đồng Nhan rõ ràng nghe thấy tiếng mình nuốt nước miếng còn có đường như trái tim đập nhanh hơn.

Hình như đã nhìn ra ánh mắt xấu xa của ai đó, Tiểu Thâm vẫn còn đang xem báo liền thoáng nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy hai gò má của Đồng Nhan ửng hồng, khẽ bối rối, nhất thời cười.

Tâm tình hơi dâng lên, nghĩ thầm, thì ra bản thân vẫn có ma lực, ban đầu là bởi vì bị Đồng Nhan vứt bỏ hẳn mới trở thành như thế.

Đứng dậy xuống giường, đi tới trước mặt cô, hai người chênh lệch hai mươi phân chiều cao, lúc này Đồng Nhan mới ý thức được thì ra Tiểu Thâm lại cao như vậy, cô chỉ đứng tới cằm hắn.

Đồng Nhan hơi cúi đầu, đôi mắt nhỏ nhìn loạn khắp nơi, không dám nhìn người đàn ông trước mặt, sợ bản thân không thể không chế, bị sắc đẹp dụ dỗ liền nhào tới thì phải làm sao.

Đến lúc đó bản thân còn phải có trách nhiệm như thế thì sẽ không chịu nổi. Tiểu Thâm hít một hơi thật sâu khi nào nhìn thấy bộ dáng xấu hổ như vậy của Đồng Nhan, nhất thời trong lòng cảm giác thương hoa tiếc ngọc, không nhịn được đưa tay ôm khuôn mặt cô, cúi người, hôn cô.

Đồng Nhan bị bất phải ngẩn đầu, ai biết lần này ngược lại mất mồm thật to, nhìn thẳng đôi mắt đào hoa kia của Tiểu Thâm.

Xoạt!

Tiểu Thâm đỏ mặt, đỏ tới tận mang tai, lỗ tai cũng nóng hừng hực.

Chóp mũi hai người cách nhau có một xen ti mét.

Tiểu Thâm muốn tiếp tục nhưng cô cứng lại, đối với đôi mắt mở to đang soi mói hắn không thể hành động, thử hai ba lần vẫn không được.

Đồng Nhan không hiểu, mở to hai mắt nhìn hắn, nghĩ thầm, sao lại không hôn?

Tiểu Thâm cắn răng giờ một tay che đôi mắt đang mở to của Đồng Nhan, đôi mắt cô mở to soi mói hắn hôn cô, hắn thật sự không làm được, cảm giác cặp mắt kia như muốn nói “Nếu anh hạ miệng thì anh chính là tội phạm!”

Tiểu Thâm dứt khoát, trực tiếp che mắt cô, vừa mới che lại liền bắt đầu hôn, lúc hôn lên mặt giống như một con chó nhỏ thỉnh thoảng còn lè lưỡi liếm liếm, không lưu lại chút gì.

Đồng Nhan tối sầm mặt, cô đang mộng du phải không, bản thân trở thành cây kem rồi sao.

Đồng Nhan không nhịn được giờ tay lau mặt, Tiểu Thâm ai oán nói thầm: “Trước kia tôi chưa từng đụng qua phụ nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Vợ à, anh đã hôn em.

Ai biết lời oán trách vừa nói ra khỏi miệng, động tác đang hôn của Tiểu Thâm lập tức dừng lại, Đồng Nhan nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn, người kia vốn dĩ có khuôn mặt lạnh lùng bây giờ đã đỏ như quả táo.

Khuôn mặt trắng lại hơi ửng đỏ thật đẹp!

Đồng Nhan muốn ôm khuôn mặt xinh đẹp này hôn vài cái.

Sắc mặt này của Tiểu Thâm? Mờ ảo.....Xấu hổ?

Đồng Nhan chợt mở to mắt, một ý nghĩa trọn xuất hiện.

“Anh.....”

Còn chưa nói hết lời, Tiểu Thâm đã thẹn quá hóa giận, a một tiếng, lại bắt đầu ở trên mặt Đồng Nhan.....hôn!

Mặt Đồng Nhan đều là nước miếng, tay run run tố cáo: “Anh.....anh.....” Đáng tiếc vào thời điểm cuối cùng lại đổi thành “Uhm!”

Tiểu Thâm cảm thấy, miệng người này hôn quá kinh người!

Nhưng khi hai đôi môi chạm vào nhau bỗng nhiên cảm giác trái tim rung động, dâng lên một cổ cảm xúc xa lạ, hai đầu lưỡi chạm vào nhau có chút ngọt, trên người cũng rung động, trong lòng cảm giác.....có chút vui mừng....

Lúc hai bờ môi ấm áp tiếp xúc, hai người không có động tác nào khác, toàn bộ chú ý đều ở chỗ này, hai cơ thể rung động như nhau, thì ra cảm giác lại rõ ràng như vậy.

Tiểu Thâm nhất thời khó lòng kìm nén, không nhịn được đưa tay ôm chiếc eo nhỏ của cô, một tay giữ đầu cô, hai đầu lưỡi quấn quýt với nhau, trái tim cùng nhau rung động....

Đây chính là động tình sao?

Đối với phương diện này, Tiểu Thâm u mê không biết gì, nhớ tới năm đó, từ nhỏ đến lớn, đối với phương diện này hẳn không có bất kỳ kinh nghiệm nào, mặc dù mấy năm nay phụ nữ bên cạnh hẳn không ít nhưng cũng chỉ để hắn luyện thành siêu nhân mặt dày cùng siêu sao kỹ thuật hôn, nên hai đầu lưỡi chạm vào nhau hẳn có chút kinh nghiệm. Lần này người mà hắn ôm trong lòng là mẹ của con hắn, thì ra có cảm giác như vậy!

Không nhịn được tìm kiếm nữa, dường như là dốc toàn bộ sức lực hấp thụ đôi môi mềm ngọt kia, hận không thể đưa cơ thể người này hòa làm một với cơ thể bản thân để hắn có thể tỉ mỉ thưởng thức cơ thể tuyệt đẹp này.

Sau khi rung động cảm giác của Đồng Nhan chính là khiếp sợ, trời ơi, không phải người đàn ông này muốn dùng cách này giết cô chứ? Chiếm đoạt lời nói của cô, chiếm đoạt lưỡi cô, bây giờ còn đang chiếm đoạt không khí của cô....

Không thể hít thở.....

Tay chân luống cuống, lúc Đồng Nhan cảm giác mình không thể thở được nữa thì Tiểu Thâm buông ra nhưng chỉ cách cô có một chút, Tiểu Thâm vẫn không buông bàn tay đang ôm cô ra.

Không nhịn được kéo cơ thể thơm ngát này ôm vào trọng ngực, khẽ cúi đầu thì vừa đúng chóp mũi ngửi thấy mùi hương trên tóc cô, không nhịn được đem lỗ mũi đặt trên đỉnh đầu cô giống như ngửi không đủ.

Sau khi Đồng Nhan có thể hô hấp lúc này mới phát hiện lúc này cảm giác không khí giữa hai người rất mập mờ.

Đây là thế nào?

Muốn hỏi nhưng cũng không dám cử động, không thể làm gì khác hơn là để hắn ôm.

Nhưng mà ôm thì ôm, tại sao.....Cô cảm thấy, ở trước bụng cô dường như.....có gì đó chia vào?

Trái tim khẽ kinh hãi không thôi, thầm nghĩ, không phải người này không thể quan hệ sao? Sao cái đó lại cương lên?

Cảm thấy sự tồn tại của món đồ chơi kia đang uy hiếp mình, Đồng Nhan cũng không dám lộn xộn nữa, chỉ sợ người đàn ông này chuyển động một cái liền ấy ấy.

Nhưng Tiểu Thâm lại không nghĩ như vậy, hắn ôm Đồng Nhan rất lâu sau đó bảo cô lên giường, Đồng Nhan giật giật mí mắt nghĩ có nên cầm chổi đuổi hắn ra ngoài hay không.

Hắn liền một tay kéo cô lên giường, Đồng Nhan hoảng sợ, ai ngờ, hắn cứ như vậy ôm cô.....ngủ! Đồng Nhan một lần nữa hoảng sợ, trong đầu có vô số suy nghĩ, chẳng lẽ, hắn vẫn bắt lực nhưng không biết tại sao vật kia vẫn cương lên?

Cho nên, vừa rồi vật kia cương lên nhưng hắn lại không hiểu, cho nên....

Ánh mắt Đồng Nhan có một chút thương hại, thầm nghĩ, anh ta thật đáng thương, tâm sinh lý bình thường của một người đàn ông cũng không biết, thật quá đáng thương!

Nghĩ như vậy nên cũng không từ chối, yên tâm ở trong ngực Tiểu Thâm ngủ.

Nhưng sự thật lại không như vậy, Tiểu Thâm kích động trong lòng, rốt cuộc hắn cũng có cảm giác, nhớ lại hắn sống nửa đời người vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được loại cảm giác kỳ diệu như thế vậy nên cũng phải thử nghiệm tới cùng, ngộ nhờ sơ ý một chút lại quay lại thời điểm bắt đầu, vật kia ừ xừ vậy thì hắn xong đời, coi như lúc đầu hắn còn có thể bình thường nhưng trải qua hai lần cương lên lại ừ xừ như cũ, vậy thì xem như hắn không thể ấy ấy

rồi.

Cả đêm Đồng Nhan yên tâm ngủ còn Tiểu Thâm kích động ngủ, mà.....

Có vài người cũng đang bàn luận xem hôn lễ ngày mai làm thế nào để bêu xấu hai người.

Hôn lễ ngày hôm sau, Đồng Nhan bị Tiểu Thâm kéo ra từ trong chăn, cái này có chút mới lạ, Tiểu Thâm lại có thể dậy sớm hơn cô?

Sáng sớm rời giường, bên ngoài sớm đã có nhiều người hò hét, loại người nào cũng có nhưng cô lại không biết nên gọi bạn thân Lư Thuần tới hôn lễ, Lư Thuần cũng bận rộn một lúc lâu nhìn Đồng Nhan bị một nhóm người trêu chọc trong lòng liền sợ hãi, nghĩ thầm sau này khi bản thân kết hôn có thể phải nói rõ trước, ngàn vạn lần đừng chú ý nhiều.

Hôm nay Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan cảm thấy tương đối kỳ quái, anh không nhìn tôi thì tôi cũng không nhìn anh, thỉnh thoảng sợ ý liếc nhìn nhau một chút, tất cả đều giống như vô tình nhìn thấy sau đó lướt qua, nhìn một đám người đang hóa trang cho Đồng Nhan mà mừng thầm trong lòng.

Khi Đồng Nhan nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Thâm không biết tại sao, trong lòng luôn nóng hừng hực, sợ đến nỗi không dám nhìn lung tung. Không bao lâu, Tiểu Thâm liền bị Lư Thuần đuổi ra ngoài, Tiểu Thâm bực bội trong lòng, vợ hắt mà cũng không được nhìn.

Bởi vì Đồng Nhan không xem nhà họ Đồng như người nhà nên người họ Tiểu cũng rất vui, để cho Đồng Nhan gả đi, cứ như vậy bị Tiểu Thâm bế đi.

Vốn dĩ nghĩ muốn đập cửa, Cố Tiểu ở phía sau nín thở: “Được rồi người anh em, cậu cũng nhanh đi thay quần áo đi còn phải tới xin đón cô dâu.”

Tiểu Thâm nghe thấy liền trở nên lạnh lùng, ánh mắt quét quanh một vòng, nhìn Cố Tiểu đang cười, những người anh em khác cũng đang cười khanh khách, liền trừng mắt nhìn bọn họ.

Tiểu Thâm nghiêm nghị cảnh cáo: “Hôm nay là ngày vui của tôi, các anh xem là được rồi, những chuyện khác không cần quan tâm.”

Lãnh Diễm lười biếng nói: “Ai mà thèm quan tâm những chuyện hư hỏng của cậu.”

Bên kia, Tiểu Tiểu dắt tay em trai mười bốn tuổi của mình Tiểu Tiêu, mắt nhìn hiện trường hôn lễ gọn gàng, cảm thấy rất hài lòng.

Bề ngoài nhìn có chút hả hê.

Ai biết, con người đảo một vòng thế nhưng lại có thể thấy bóng dáng quen thuộc, ánh mắt tươi cười của Nghiêm Qua hướng về phía này, khuôn mặt tươi cười của Tiểu Tiểu liền cảm thấy hồi hộp, đi lên muốn ôm người kia, ai ngờ Nghiêm Qua lại không thấy cô mà là chạy về phía sau cô.

Nụ cười trên mặt Tiểu Tiểu lập tức cứng đờ, quay đầu lại nhìn, phía sau có một người phụ nữ mang thai đang mỉm cười trêu ghẹo Nghiêm Qua.

Khuôn mặt Tiểu Tiểu vẫn tươi cười nhưng nụ cười dần dần ngừng lại, bàn tay càng nắm chặt tay em trai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Sao tôi lại gả cho một người không thông minh chứ.

Tiểu Tiêu trong miệng vẫn còn ngậm kẹo, bàn tay đau nhói, oa oa khóc lớn, Tiểu Tiểu hoàn hồn, vội vàng dỗ.

Nghiêm Qua cùng người phụ mang thai liền chú ý tới, Nghiêm Hi nhìn thẳng bé khóc không nhận được cười: “Nam tử hán đại trượng phu không được tùy tiện khóc.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn người phụ nữ kia cười cười, ánh mắt nhìn về phía Nghiêm Qua đang đứng phía sau, ngay sau đó chuyển tâm đồ em trai: “Ngoan, đừng khóc.”

Nghiêm Qua đi tới, đưa tay vỗ lưng Tiểu Tiêu, buồn cười nhìn thẳng bé: “Tôi nói nam tử hán đại trượng phu khóc rất khó coi, đừng khóc nếu không những cô bé kia nhìn thấy sẽ mất hình tượng.”

Vừa nói xong những lời này, quả nhiên thẳng bé lén liếc mắt nhìn mấy cô bé đi ngang qua, không dám khóc nữa, vội vàng lau nước mắt giả bộ như không có chuyện gì.

Ba người thấy thế không nhịn được cười.

Nghiêm Hi nhìn Tiểu Tiêu, đôi mắt xinh đẹp rực sáng, đưa tay xoa cái bụng nhô lên của mình cười: “Xin chào, tôi là Nghiêm Hi là em gái của Nghiêm Qua.”

Lúc này Tiểu Tiểu sững sờ, đôi mắt nhanh chóng liếc Nghiêm Qua đang đứng phía sau, rồi sau đó cúi đầu nhìn cái bụng của Nghiêm Hi, sắc mặt lúng túng “Xin chào, tôi là Tiểu Tiểu, tôi không biết nhà họ Nghiêm còn có con gái.”

Nghiêm Hi cũng cười, không thêm đề ý tùy ý nói: “Đúng vậy, tôi từ trên trời rơi xuống!” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Tiểu, đôi mắt đảo một vòng cười: “Cô là người nhà họ Tiểu sao? Vậy chắc là em gái của Tiểu Thâm!”

Tiểu Tiểu lại một lần nữa lúng túng, Tiểu Thâm? Thì ra người phụ nữ này cũng biết Tiểu Thâm, trong lòng Tiểu Tiểu không muốn liên quan gì đến những người quen với Tiểu Thâm.

Thế nhưng Nghiêm Qua trước mặt.....’Đúng vậy, tôi là em họ Tiểu Thâm.”

Bên này vừa nói xong thì bên kia bạn bè Tiểu Thâm đã tới, nhìn thời gian, còn sớm, mọi người kêu la mướn ăn điểm tâm nếu không không có sức phá đám đêm động phòng.

Trong đám người đó Lãnh Diễm nhìn thấy Nghiêm Hi, không nhận được nhủ mày đi tới “Không phải đã nói hôm nay ở nhà nghỉ ngơi sao?” Giọng nói tràn đầy quan tâm nhưng cũng không kém phần nghiêm nghị.

Nghiêm Hi không nhận được lờm anh ta một cái, thật đúng là khiến tôi tức “Em ở nhà buồn bực đã hai tháng rồi không ra ngoài chắc em sẽ chết già.”

Mấy người đứng bên cạnh liền ồn ào nói gì mà Lãnh Diễm không có ích, theo đuổi vợ đã lâu đến bây giờ mới chỉ là trứng, nhìn Tiểu Thâm xem trứng đã nở tuổi rồi.

Tiểu Thâm nghe vậy liền kiêu ngạo, Lãnh Diễm khước miệng giật giật, quay về phía Tiểu Thâm đang đắc chí thoảng nhìn lạnh lùng: “Đáng tiếc, trứng cũng đã sinh được năm năm rồi cậu ta mới biết bản thân mình đã sớm có trứng.”

Mọi người đứng bên cạnh đầu óc tinh nhanh nên biết ý tứ của Lãnh Diễm là gì, anh ta đang chê cười Tiểu Thâm bị trộm tình trùng cũng không biết, lúc này mọi người không nhận được cười ha ha.

Tiểu Thâm không trốn không né, vẫn bình thường: “Dựa vào năm thằng bé sinh ra mặc kệ thế nào cũng phải gọi con trai tôi là anh, tôi so với anh còn mạnh hơn!” Nói xong làm bộ đáng bỏ, trừng mắt nhìn ý nói “tôi so với anh còn nhanh hơn”.

Thời gian đã đến, một nhóm người là ó chạy về phía nhà trọ của Tiểu Thâm, kết quả đứng ở cửa kêu một lúc lâu, bên trong liền có một đám con gái chặn ngay trước cửa, đưa tay muốn nhận phong bao lì xì, Tiểu Thâm luôn luôn hào phóng, hồng bao rất dày, vốn dĩ tưởng rằng đám con gái này nhận được hồng bao sẽ cho qua, ai ngờ không ai động dấy.

Lúc một nhóm người chuẩn bị xô cửa, Tiểu Thâm đứng một bên chơi đùa chợt nhìn thấy một hình ảnh, quay đầu lại nhìn kêu to “Ồ đằng kia!”

Một nhóm người quay đầu lại nhìn, chính là cô dâu mặc váy cưới cùng dâu phụ Lư Thuần đang lặng lẽ trốn ra ngoài. Hôm nay Tiểu Thâm giống như không thông minh, giống như người bị huyền não không phải là vợ mình, Đồng Nhan sợ đám người kia làm loạn nên đã sớm trốn ở phòng bếp, lúc mọi người lên phòng ngủ trên lầu đập cửa vội vàng nhắc váy kéo Lư Thuần chạy ra ngoài, chờ sau khi cô dâu ở trên xe, cánh đàn ông sẽ không có lý do gì làm loạn.

Ai biết, chồng cô lại không thông minh chứ!

Tiểu Thâm đi tới, một đoàn người đi theo phía sau, Đồng Nhan thấy không được, hét lên một tiếng, giờ chân chạy ra ngoài, ra khỏi cửa chính còn có vườn hoa nhỏ, qua vườn hoa nhỏ chính là xe rước dâu, tài xế vừa nhìn thấy cô dâu chạy ra ngoài liền giúp cô mở cửa xe.

Kết quả chuyện xấu đều ở trên người Tiểu Thâm

Hắn giữ eo Đồng Nhan, dùng sức hơi mạnh, lập tức liền ôm Đồng Nhan lên, Đồng Nhan bị sợ đến thét chói tai, Lư Thuần cũng bị vạ lây may mắn có Nghiêm Qua đứng bên cạnh đỡ mới có thể đứng vững.

Cánh đàn ông ồn ào lên, sớm đã ngăn trước cửa xe, tuyên bố hôm nay nếu cô dâu không khiến bọn họ hài lòng sẽ không cho phép ra khỏi cửa.

Tiểu Thâm còn chưa biết là chuyện gì liền cảm giác ánh nhìn của người phụ nữ trong ngực như con dao nhọn phóng tới.

Cúi đầu nhìn, nào chỉ là một con dao nhỏ, gần như phát hỏa rồi, lúc này mới bắt giác hiểu được dường như hắn chưa bắt được cô dâu.

Cuối cùng không biết là ai thất đức, tìm thấy một quả trái cây hình tròn, cũng không biết làm sao mà có thể làm được ở giữa thắt một sợi dây màu đỏ, muốn cô dâu chú rể mọi người ăn một miếng, Đồng Nhan im lặng nhưng những người đứng bên cạnh cũng không sợ, con giận của một cô gái không hề có lực uy hiếp.

Đồng Nhan cảm thấy cảm giác của ngày kết hôn này là thế nào chứ? Hai chữ, mệt mỏi, mất mặt.

Đồng Nhan cẩn thận nhìn bốn phía, không phát hiện ra bóng dáng kia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nhưng cùng lúc đó cũng có một chút mất mát, người kia không tới, thật sự không tới.

Vốn dĩ Tiểu Thâm đang cười, quay đầu lại nhìn thấy cô đang nhìn xung quang, nụ cười liền thay bằng vẻ âm trầm, giờ tay nắm eo Đồng Nhan, ghé sát vào lỗ tai Đồng Nhan mặc kệ cô giãy giụa lặng lẽ nói: “Còn đang chờ người yêu cũ sao? Yên tâm, hôm nay anh ta không tới được, cô sẽ không sợ mất đi hình tượng ban đầu trong lòng anh ta, chúc mừng!”

Lúc hắn nói những lời này, Đồng Nhan dường như nghe thấy tiếng hừ lạnh, lập tức sùng sốt, nhớ tới đúng vậy hôm nay là ngày cô kết hôn với Tiểu Thâm, người kia có tới hay không cũng không có quan hệ, đã sớm không còn là một người quan trọng nữa.

Nhanh chóng thu lại biểu hiện trên mặt, quay người lại liền biến thành một người khác, tươi cười chúc rượu với khách.

Lần này ánh mắt đang nhìn của Tiểu Thâm càng dịu dàng hơn, sau khi mời rượu thừa dịp Đồng Nhan xoay người, hắn gác cằm qua bả vai cô, Đồng Nhan không vui trọn mắt lúc này mới phát hiện người này uống đến nổi mặt đỏ bừng.

Nghĩ muốn đưa tay đẩy ra nhưng lại không yên lòng, ngộ nhỡ sơ ý một chút hắn sẽ ngã trên mặt đất.

Đúng lúc cô còn đang suy nghĩ, Tiểu Thâm đã cười, còn có một chút hài lòng, nhỏ giọng nói: “Cô xem, cô không bỏ được tôi.”

Vừa nói đôi mắt đào hoa còn vừa hướng về phía lối vào với cái nhìn khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Người tình cũ, ông chồng mới.

Đồng Nhan không chú ý đến sự mờ ám của hắn, ngược lại cô hiểu lời hắn nói, hắn có ý, với trí tuệ của cô có thể hiểu hắn không sao, lúc này không chút do dự xoay người đẩy đầu người này ra khỏi bả vai.

Ở lối vào, Dương Ngải Lâm nhìn động tác của hai người bọn họ không nhịn được hâm mộ: “Anh xem tình cảm của cô dâu chú rể thật tốt.”

Giang Thành mặc đồ vest, cơ thể thẳng tắp hấp dẫn không ít người, Dương Ngải Lâm cười, trong mắt có một chút kiêu ngạo, đây là người đàn ông của cô, rất ưu tú!

Chợt nghe thấy Giang Thành đứng ở bên cạnh lắm bả: “Đúng vậy, tình cảm thật tốt.”

Tiểu Thâm ôm ngang người vợ hắn quay người lại, vừa đúng lúc đối mặt với tình địch, Đồng Nhan khẽ thoáng nhìn, cơ thể liền cứng đờ.

Tiểu Thâm lại cười chăm chú nhìn thái độ của Giang Thành, miệng lại một lần nữa kè sát bên tai Đồng Nhan nói nhỏ: “Cô xem, người yêu cũ của cô thật sự tới rồi.”

Đồng Nhan hít sâu, rũ mắt, lúc ngẩng đầu lên đã sớm khôi phục bình thường, lập tức cũng hướng về phía tai Tiểu Thâm khẽ cười: “Đúng vậy, cũng đã nói là người yêu cũ vậy thì anh ghen cái gì chứ?”

Giang Thành đứng ở bên cũng thấy rõ ràng miệng Đồng Nhan khi phát âm, sau khi có thể hiểu cô nói gì liền siết chặt tay, bởi vì dùng sức quá lớn, gân xanh nổi lên, nhìn có chút dữ tợn.

Vừa nói xong Đồng Nhan đã kéo Tiểu Thâm hơi chênh choáng say đi tới, cười tủm tỉm mở miệng: “Đàn anh, hôm nay anh tới muộn, đây là anh không đúng, phải phạt.” Cũng không để ý Giang Thành có đồng ý hay không, trực tiếp lấy chai rượu trên khay của người hầu bàn, rót đầy hai ly, một ly nhét vào tay Tiểu Thâm, một ly đưa cho Giang Thành, sau đó hai tay khoanh trước bụng, tủm tỉm cười nhìn chồng mình.

Híp đôi mắt đào hoa cười liếc nhìn cô, dáng vẻ cười như không cười nhìn Đồng Nhan đỏ mặt, thầm nghĩ lúc say rượu sao hắn lại có dáng vẻ mê hoặc như vậy. Tiểu Thâm đứng thẳng người, hướng về phía Giang Thành nâng ly, Giang Thành vừa chạm ly hắn đã hơi ngửa đầu uống cạn, để lại một mình tay Giang Thành lúng túng giờ giữa không trung.

Dương Ngải Lâm đứng đằng sau sắc mặt từ từ thay đổi.

Híp mắt nhìn Đồng Nhan đứng trước mặt.

Giang Thành chỉ cười làm như không có gì đợi sau khi Tiểu Thâm uống xong liền khen ngợi, sau đó hơi ngửa đầu uống cạn.

Dương Ngải Lâm khôi phục nụ cười dịu dàng, đi tới ôm tay Giang Thành, chúc mừng Đồng Nhan: “Hôm đó thật sự cảm ơn cô, nếu không tôi đã gặp nguy hiểm, hôm nay là ngày vui của cô, tôi với Giang Thành đã chuẩn bị một phong bao lì xì đây cho cô.”

Đồng Nhan cười cười không nói gì, ngược lại Tiểu Thâm nửa tỉnh nửa say đứng bên cạnh tùy ý phát tay: “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nếu gặp chuyện có thể giúp liền giúp, chỉ là sau này đừng đến những nơi nguy hiểm như vậy nữa, nhiều người như vậy chỉ có một mình cơ kém cỏi? Đi còn phải để cho người

khác quan tâm chăm sóc cô, phó giám đốc có thêm phiền toái không nói còn phải để cho anh ấy đi theo quan tâm.”

Đôi mắt Đồng Nhan chợt lóe, vẫn cười nhưng buồn bực trong lòng, lời này của Tiểu Thâm nghe có vẻ đúng nhưng sao cô có thể nghe thấy sự xem thường ẩn trong lời nói?

Ngẩng đầu liếc nhìn, vốn dĩ sắc mặt Giang Thành rất tốt liền từ từ trắng bệch.

Tiểu Thâm cũng mặc kệ, đưa tay ôm Đồng Nhan bắt đầu đùa giỡn, vốn dĩ Đồng Nhan còn đang suy nghĩ về lời nói kia, Tiểu Thâm giờ trò lưu manh trước mặt mọi người, cô không tức giận được, tát một cái vào đầu người đàn ông trên vai mình, quay đầu nhìn Dương Ngải Lâm cười.

“Thật là ngại quá, anh ấy uống nhiều quá, tôi đưa anh ấy đi nghỉ trước, hai người mau vào đi.”

Nhìn Đồng Nhan đưa Tiểu Thâm rời đi, sắc mặt Dương Ngải Lâm càng thay đổi, quay đầu lại nhìn Giang Thành vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt khổ sở cùng lưu luyến của anh ta.

Sắc mặt Dương Ngải Lâm càng trầm trọng hơn: “Chính là cô ấy sao?” Giang Thành thoáng giật mình, không lên tiếng, nhanh chóng khôi phục tinh thần, ôm Dương Ngải Lâm đi vào trong, vừa đi vừa cười: “Suy nghĩ lung tung cái gì?” Giọng nói mang theo vẻ cưng chiều giống như không có gì, không thêm quan tâm để ý gì nhiều, còn có chút cưng chiều.

Dương Ngải Lâm ngẩng đầu nhìn mặt anh, không thể nhìn ra bất cứ tâm tình nào, Dương Ngải Lâm cười cười: “Đúng vậy, là em suy nghĩ quá nhiều, người ta cũng đã kết hôn rồi, con trai cũng đã lớn như vậy rồi, nhìn dáng dấp hai người ở bên nhau chắc cũng đã sáu năm, làm sao có thể là cô ấy.” Nói xong giống như đang cười nhạo bản thân, khẽ lắc đầu đi vào.

Ánh mắt thu nhập lại đáng vẻ khổ sở của Giang Thành, trong lòng không khỏi cười khổ, quả nhiên là cô ấy!

Trong một góc khác, Đồng Nhan để Tiểu Thâm ngồi trên ghế dựa, ngẩng đầu nhìn bốn phía không có ai chú ý, lúc này mới vỗ vỗ Tiểu Thâm đã say: “Ngoan ngoãn ở đây chờ, tôi đi lấy trà giải rượu cho anh.”

Tiểu Thâm say khướt chỉ hơi nhú mày, ngoan ngoãn gật đầu.

Ở một góc khác, Tiểu Tiểu nhìn sang bên này, cúi đầu nhìn thuốc giải rượu trong tay, âm thầm cười.

Đồng Nhan chạy thẳng tới khu rượu, nhìn khắp trên bàn rượu, ở đó có nước trà, ngược lại thấy một chai thuốc giải rượu, Đồng Nhan lấy ra nhìn liền thấy là loại mà cửa hiệu thuốc hay bán, không biết ai dự kiế trước, biết ở đây phải uống rượu nên đã chuẩn bị sẵn.

Cũng không biết của ai, Đồng Nhan bĩu môi, cầm lấy, dù sao cũng đặt ở khu để rượu, chắc là người nhà họ Tiểu sợ có nhiều người say nên đã chuẩn bị trước.

Vội vã quay lại, Tiểu Thâm nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, khóe miệng từ từ khẽ nhếch sau đó biến mất.

“Vừa đúng lúc bên kia có thuốc giải rượu, nhanh uống.” Tiểu Thâm say dường như động tác lại rất nhanh, Đồng Nhan cảm thấy sao động tác của hắn lại nhanh như vậy, vừa mới uống hai ngụm thuốc, Tiểu Thâm chợt hắt xì, hơi tỉnh táo.

Nhú mày lau miệng, không vui nhìn Đồng Nhan, giống như uống phải thuốc chuột, khuôn mặt nhăn nhó.

Đồng Nhan nhìn hắn như vậy lại cảm thấy chơi thật vui: “Thì ra thuốc giải có tác dụng nhanh như vậy.”

Tiểu Thâm không để ý cô, nghiêng đầu tìm ly nước trái cây uống hai ngụm, lúc này mới ghét bỏ nhìn chằm chằm Đồng Nhan: “Thứ gì vậy, tìm ở đâu ra, tùy tiện cho tôi uống.....A.....Ngộ nhờ bên trong có trộn thứ gì hại chết tôi thì sao, cô là tình nghi đầu tiên, mưu sát chồng.”

Đồng Nhan im lặng “Lòng tốt mà bị xem là không tốt. Thôi đi, về sau để anh say chết là được, tôi cũng mặc kệ anh, xem sau này anh còn có thể nói gì.”

Tiểu Thâm liếc mắt nhìn nửa ly nước trái cây còn lại, đôi mắt rực sáng, liếc nhìn Đồng Nhan: “Cô đang quan tâm tôi sao?”

Vừa nói còn vừa động tay động chân, mạnh mẽ kéo Đồng Nhan vào trong ngực, ngồi trên đùi hắn, mặc dù ở trong góc nhưng đối với việc Tiểu Thâm giờ trò lưu manh, Đồng Nhan tương đối nhúc nhích.

Tiểu Thâm chưa từ bỏ ý định, đầu từ từ tiến về phía trước, đôi mắt đào hoa sáng long lanh nhìn Đồng Nhan.

Đôi mắt đào hoa phóng điện bay loạn xạ, khóe mắt vừa đúng lúc nhìn thấy nụ cười hờ hờ ở một góc khác.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Có bản lĩnh liền lên.

“A, ông nội tới.” Đồng Nhan khẽ trách, vội vàng từ trên đùi Tiểu Thâm đứng lên, kéo hẳn từ trong góc đi ra.

Ông Tiểu cười híp mắt nhìn cháu trai cùng cháu dâu, nhìn qua khách khứa, rất hài lòng, trong tay dắt Đồng Đồng, cười híp mắt khom lưng: “Cục cung, từ lúc này bắt đầu cháu tên là Tiểu Đồng, có được không?”

Đồng Đồng mở to mắt, nhìn ba mẹ mình mặc gì, sau đó nghe cụ nói “có được không?” Cậu bé liền tùy ý gật đầu, trong lòng suy nghĩ, kết hôn sẽ mặc đồ như vậy sao?

Tiểu Tiểu dắt tay em trai đi tới nghe thấy tên Đồng Đồng được sửa lại, liền lên tiếng trêu ghẹo: “Đồng Đồng nhà chúng ta mặt mũi thật là lớn, có thể để cho ông nội tự mình đổi tên, nhớ ngày đó, cô cùng Tiểu Tiêu là do ba mẹ đặt tên, chỉ cần nhìn tên hai chị em cô cũng biết, hai người này cực kỳ lười biếng, lấy hai từ hợp thành một, có lúc cô nói với các bạn học, tất cả mọi người đều cười cô nói trong nhà có hai bảo bối.”

Lần trêu chọc này khiến mọi người cười ầm lên, ông ngoại cũng không quản cô cháu gái thông minh này, ngược lại ngẩng đầu quét một vòng không thấy con trai con gái đâu liền nhăn mặt: “Tiểu Tiểu, ba mẹ cháu, cô cùng dựng cháu đâu?”

Tiểu Tiểu nhìn thấy sắc mặt ông Tiểu không tốt, trong lòng càng thêm không cam tâm, ông nội rõ ràng quá thiên vị, không phải chỉ kết hôn thôi sao, tại sao lại yêu cầu mọi người phải vây quanh chuyện của Tiểu Thâm chứ.

“Ông nội, hôm nay bọn họ vui quá, uống nhiều nên cháu cho người đưa bọn họ lên lầu nghỉ ngơi rồi.”

Lúc này ông Tiểu mới ý thức được thời gian, đã không còn sớm, buổi sáng sau khi cử hành hôn lễ, một đám người liền khuyên ông Tiểu rời đi, nói bữa tiệc buổi tối mới là trọng tâm, phải bồi dưỡng tinh thần, ông liền nghe theo, buổi tối tới bữa tiệc nhìn quả thật có rất nhiều người.

“Ừ, bây giờ cũng sắp bắt đầu buổi tiệc rồi, cháu lên gọi mọi người xuống đây, đây là chuyện của lớp trẻ, người lớn phải có mặt đầy đủ.” Tiểu Tiểu vô cùng ngoan: “Dạ” Lập tức đi lên lầu.

Ông Tiểu lại nhìn Đồng Nhan: “Sao người nhà Đồng không ai tới?”

Đồng Nhan cười cười: “Có lẽ bận, hôn lễ buổi sáng đã tới, kết hôn xong không uống rượu liền rời đi nói buổi tối sẽ tới.”

Sắc mặt ông Tiểu càng thêm khó coi.

Đồng Nhan thấy vậy cũng không còn cách nào, đỡ ông Tiểu đi vào trong, kết quả lập tức nghiêng đầu vừa lúc nhìn thấy Tiểu Thâm cười híp mắt khom lưng nhìn Tiểu Tiêu đứng bên cạnh, bộ dáng cười mờ ám như một con cáo già, vênh tai nghe ngóng.

“Ha ha, Tiểu Tiêu uống rượu phải không, đây là thuốc giải rượu chị cậu chuẩn bị cho anh, nhanh uống một hộp để giải rượu, nếu không mẹ cậu xuống phát hiện ra liền đánh cậu.” Nói xong móc từ trong túi ra thuốc giải rượu vừa mới cất vào.

Tiểu Tiêu vừa nghe liền cảm thấy sợ nhưng vừa nghe thấy mùi vị của thuốc giải rượu liền nhăn mặt bịt mũi: “Khó uống.”

Tiểu Thâm làm ra vẻ khinh thường: “Haiz, đây là do chị cậu tự mình đến tiệm thuốc mua, nhanh uống, không thể phụ lòng tốt của chị cậu, đợi chị cậu hỏi nếu như có khó uống đến mấy cũng phải nói rất ngọt, hiểu chưa, nam tử hán đại trượng phu thì phải chơi được khổ.”

Tiểu Tiêu vừa nghe mặt liền trở nên kiên quyết: “Đúng, tôi là nam tử hán.” Nói xong ngửa đầu uống hết thuốc giải rượu.

Tiểu Thâm hỏi hộp: “Đây mới là đứa bé ngoan.”

Đồng Nhan nhìn khoeo mắt gật gật, âm thầm sợ hãi, từ khi nào thì Tiểu Thâm đối xử với thằng bé tốt như vậy? Trong lòng cũng không biết chuyện gì xảy ra, tìm đập ngày càng nhanh hơn, ánh mắt cũng vô thức nhìn chằm chằm lọ thuốc giải rượu trên tay Tiểu Thâm.

Thuốc mà Tiểu Thâm uống không có vấn đề gì chứ.

Bữa tiệc sau hôn lễ vào buổi tối rất lớn, người tới cũng rất đông nhưng kỳ quái nhất là nhà họ Đồng không có một ai tới, đây đối với người ở nhà họ Đồng một thời gian dài quần lấy cô mà nói Đồng Nhan rất rung động. Kết quả vừa định nói rất kỳ quái, Đồng Chân liền duyên dáng sang trọng xuất hiện giống như ở thời cổ đại hoàng hậu là người ra cuối cùng, nhìn nụ cười của cô ta, Đồng Nhan liền không chịu được bĩu môi, quay lưng đi không muốn nhìn thấy cô ta.

Ngược lại Tiểu Thâm cảm thấy rất thú vị: “Chắc chắn, nhìn một chút người nhà họ Đồng.....Khụ khụ, nhìn lại một chút.....À, Đồng Nhan, tôi chỉ muốn nói chị cô so với cô ta đáng phụ nữ hơn.”

Đồng Nhan quay đầu nhìn hẳn lại quay đầu nhìn Đồng Chân cứ như một con bướm bay khắp nơi: “Cô ta? Anh muốn thì anh đi đi, ai cản trở anh, chỉ cần anh có bản lĩnh là được.”

Chẳng lẽ hóa mặt mèo, phía trên bôi bôi trét trét, một đồng son phấn, mặc trên người vải không thể ít thêm được nữa, giọng nói lại ồ ồ, đây mới ra dáng phụ nữ sao?

Cắt.

Tiểu Thâm lại bị câu nói “chỉ cần anh có bản lĩnh” làm kích thích, nhiều năm qua đây chính là vấn đề nhạy cảm của hắn.

Nhớ tới bản thân là một anh hùng lâm trận không hề có việc gì, bây giờ người đứng cạnh hắn lại lạnh lùng nói hắn không có bản lĩnh?

Tiểu Thâm mở mắt càng to hơn, nhìn Đồng Nhan, cơ hồ nghiêng răng: “Được, cô chờ xem!”

Đồng Nhan nghe được lời hắn nói liền sững sốt, giọng nói kia rất tức giận?

Vì sao tức giận?

Đồng Nhan không hiểu cô có lỗi gì? Đến trên đầu ngón tay những lời cô vừa nói điều gì đã khiến cho hắn mất hứng, nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần vẫn không biết là lời nói nào.

Sau ba lần mời rượu, hoạt động bắt đầu náo nhiệt hơn, mọi người ăn uống no say liền chuyển đến sàn nhảy, cả người phiêu lãng theo âm nhạc.

Đồng Nhan cười, bàn tay múa theo nhạc, cô sắp chết đói rồi, cả ngày chỉ uống rượu, không có ăn gì. Lướt về phía sàn nhảy, nhíu mày, Tiểu Thâm bị cái gì kích thích?

Ăn uống no say, chỉ sợ đám người kia không sợ thiên hạ loạn, mọi người muốn đến trêu cô, liền vội vàng cầm một ly nước trái cây chạy vào trong góc, ở chỗ này ánh đèn mờ ảo nhưng lại có vị trí quan sát rất tốt.

Nhìn phía trước rất vui vẻ nhưng lại nghe thấy sau lưng tiếng quần áo rơi, còn kèm theo tiếng người phụ nữ hả hê cười duyên, chỉ nghe thấy giọng nói mềm mại của người phụ nữ kia truyền đến: “Anh không sợ cô ta ghen sao?”

“... ....” Không có tiếng trả lời.

Hình như là một tên con trai nóng lòng trực tiếp xé rách quần áo người phụ nữ: “A, thật là đáng ghét, sao lại nóng lòng như vậy chứ, a.... ....” Tiếp theo đó là tiếng la vô cùng mập mờ.

Ánh mắt Đồng Nhan liền chuyển động, ở hôn lễ của cô còn có những người đến nơi này làm gì?

Lúc này đưa tay vuốt sợi dây chuyền kim cương trước ngực, phía trên đã sớm được cô gắn một cái máy camera, là Lưu Thuần chuẩn bị nói đám cưới của nhà giàu trăm năm khó gặp, ngày mai nếu như được lên trang nhất thì sẽ nổi tiếng.

Ẩn ở trong bóng tối, len lén ghé đầu nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt của Đồng Chân, chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đàn ông kia, ngoài ra không nhìn thấy gì.

Đồng Nhan vội vàng che mắt, ban ngày ban mặt, lòng người đổi thay, lại dám làm chuyện này trong hôn lễ của cô.... ....

Lúc này ấn tay một cái, tách tách vừa vang lên.....

Ba người liền sững sờ.

Đồng Nhan đầu tiên âm thầm khen ngợi, món đồ này rất nhanh?

Ngay sau đó liền chấn động, người đàn ông kia.....

Tim liền đau thương giống như không có không khí, trong lòng thầm nghĩ muốn xé nát cô ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Bị bỏ thuốc.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia vội vàng lấy váy che lại nhưng vẫn không thể giấu được dáng người quyến rũ, mặt người đàn ông đòi bại.

Đồng Nhan bình tĩnh khoanh tay trước ngực bước ra, Đồng Chân thấy là Đồng Nhan, sự hoảng hốt vừa rồi lập tức biến mất, cũng không buông bàn tay đang ôm người đàn ông ra, ôm cổ Tiểu Thâm mập mờ lên tiếng: “Thì ra là em, thật xin lỗi, chị với Tiểu Thâm, vừa đứng.... ....”

Không biết tại sao khuôn mặt Tiểu Thâm lại đòi bại như vậy, đưa lưng về phía Đồng Nhan, hình như cũng không quan tâm là ai xuất hiện, Đồng Nhan

lạnh lùng nhìn, chợt nhớ người này có bệnh không tiện nói ra, chợt nở nụ cười lạnh lùng.

Tiểu Thâm cảm thấy ánh mắt khiếp người phía sau lưng, nghi ngờ xoay lưng vừa đúng lúc nhìn thấy vợ mình, lúc này khuôn mặt không còn đôi bại nữa, trở nên luống cuống, đi tới ôm eo Đồng Nhan giải thích, lại cảm giác quần lông lột, cúi đầu nhìn, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ phận mềm nhũn của bản thân.

Đồng Nhan thấy hấn cúi đầu, cũng đảo mắt nhìn, trong mắt toàn là sự chán ghét.

Tiểu Thâm ý thức được bộ phận quý giá nhất của mình bị vợ nhìn thấy, chợt cảm thấy bộ phận kia thật đáng thất vọng.

Tiểu Thâm hít thở sâu, khẩn trương nhìn Đồng Nhan, trong lòng thầm mắng, lúc này phải chết rồi, bị Đồng Nhan thấy được không biết phải nói như thế nào.

Kết quả vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Đồng Nhan, nhất thời kinh ngạc, vội vàng lúng túng sửa lại quần, cũng không quản Đồng Chân ở phía sau đang làm nũng, Tiểu Thâm khẩn trương giải thích với Đồng Nhan: “Cô hãy nghe tôi nói, tôi không có.”

Ngược lại Đồng Nhan rất bình tĩnh nhìn Tiểu Thâm: “Tôi biết rõ anh không có.” Hấn không có bản lĩnh làm chuyện đó.

Đồng Nhan muốn nói nhất chính là câu phía sau nhưng trong đầu thoáng qua hình ảnh lần thất bại đó của Tiểu Thâm thì Đồng Nhan liền mềm lòng không muốn chuyện của người đàn ông này bị phơi bày khắp thiên hạ, vẫn nên chừa cho hấn một chút mặt mũi. Vốn dĩ Tiểu Thâm có một đồng lòng muốn giải thích nhưng bởi vì Đồng Nhan quá bình tĩnh, nếu nói một câu không đúng liền chết ngay lập tức, nếu như là bình thường Đồng Nhan tranh cãi âm ỉ la hét thì hấn còn dễ ăn nói nhưng chuyện này.....

Cô biết hấn không làm, cô tin anh nhưng tại sao ánh mắt cô nhìn hấn lại lạnh lùng như vậy?

Tiểu Thâm cảm thấy run rẩy.

Đồng Nhan nhìn Tiểu Thâm một lượt, khuôn mặt đỏ bừng, điều đó không bình thường: “Anh làm sao vậy?”

Tiểu Thâm âm thầm cắn răng, vẫn phải giải thích, lập tức nắm tay Đồng Nhan không cho cô có cơ hội chạy, vung tay lên, sau lưng chợt có một người không biết tồn tại từ lúc nào, người kia đi lên liền ôm Đồng Chân, che miệng cô ta, bịt lỗ tai cô ta lại.

Đồng Nhan chưa gặp qua người này, ngẩng đầu nhìn trần nhà, tất cả rất bằng phẳng, người này từ trên trời rớt xuống sao?

Tiểu Thâm bắt đầu thở mạnh, chỉ nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, cảm giác thật thoải mái.

“Tôi.....bị người ta.....bỏ thuốc.....”

Đồng Nhan kinh ngạc, vội vàng thu hồi ánh mắt đang nhìn trần nhà, nhìn Tiểu Thâm từ trên xuống dưới, bộ dáng này....

“Anh.....không phải là....”

Tiểu Thâm nhìn cô với dáng vẻ miễn cưỡng, vừa nghĩ cô đã thấy người của mình liền hối hận: “Khôn sai, chính là loại thuốc kia.” Đồng Nhan vừa ngh vội vàng chạy.

Tiểu Thâm tức muốn chết “Tôi còn chịu được, tôi uống không nhiều lắm.”

Lúc này Đồng Nhan mới dừng lại, ánh mắt lạnh lạnh liếc nhìn Đồng Chân kinh hoàng khi bị người khác che mặt, bịt tai, lại nhìn Tiểu Thâm, ánh mắt liền trở nên lạnh lẽo.

“Vậy thì sao?”

Tiểu Thâm sững sờ, hiểu cô như đang nói “Xem như anh bị bỏ thuốc thì sao, anh đã động vào người phụ nữ kia, anh đã phản bội tôi!” “Tôi....” Căn bản không có lời nào để nói.

Nhưng lời còn chưa nói liền nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài truyền tới: “Tôi nhớ anh họ cùng chị dâu vừa mới ở đây, đi đâu rồi.”

Tiểu Thâm đưa mấy người làm bên báo chí tới, cười cười đi về phía này: “Các cậu nhớ viết về anh họ mình tốt một chút, lúc trước có nhiều người nói anh họ mình đào hoa.....tất cả đều không đúng, anh ấy đối với chị dâu rất chân thành.”

“Được, không thành vấn đề, tin tức lá cải.....vốn dĩ dễ bị người ta nói lung tung, chuyện này cậu cứ yên tâm giao cho mình.” Bạn của Tiểu Thâm cười.

Bên trong Đồng Nhan nhìn sắc mặt Tiểu Thâm ngày càng khó coi, khe hoảng sợ, chẳng lẽ.....

Chiếc rèm trong góc bị người ta kéo ra, kèm theo một tiếng thét kinh hãi: “Anh họ, anh.... làm sao anh có thể?”

Tiếng kêu của Tiểu Thâm thu hút mọi ánh mắt của khách mời, mọi người theo ánh mắt của Tiểu Thâm nhìn sang, vừa đúng lúc nhìn thấy cơ thể hấp dẫn của Đồng Chân lộ ra giữa chiếc váy đỏ ở trong lòng ngực một người đàn ông gần như trần truồng đưa lưng về phía mọi người, người đàn ông đã cởi áo khoác ném xuống đất, tất cả nút áo sơ mi cũng đã bị cởi ra cùng cái quần lông lột....

Mọi người nhìn thấy cảnh này, sắc mặt rất đặc sắc, sau đó liền nghe thấy Tiểu Ngọc cùng Chu Linh vội vàng chạy tới, vừa nhìn cũng thấy rất khẩn trương, hai người liếc nhìn nhau, vội vàng dọn dẹp tàn cuộc.

Đồng Chân dường như mới phục hồi tinh thần, vừa nhìn người mình liền thét lên rúc vào trong góc, mắc cổ không còn mặt mũi nào nhìn người khác.

Mà “Tiểu Thâm” không nhanh không chậm mặc quần áo tử tế, lúc này mới từ từ quay đầu cười nhìn mọi người.

Đôi mắt Tiểu Tiểu chột lóe, sự há hê trên mặt lập tức cứng đờ, chuyện này.... ..

“Haiz, sao mọi người lại tới đây vậy quang như thế, sao không đi khiêu vũ?” Phía sau mọi người giọng nói nghi ngờ của Tiểu Thâm truyền đến, mọi người quay đầu lại nhìn vừa đứng nhìn thấy cô dâu chú rể nắm tay nhau cười nhìn mọi người.

Một nhóm người nhìn hai vợ chồng Tiểu Thâm, lại quay đầu nhìn về phía trong, cười nói như không có việc gì liền tản ra.

Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan hai người nghi ngờ liếc nhìn nhau, sau đó tò mò nhìn về phía bên kia, càng thêm tò mò đi lên phía trước.

Sau đó mọi người liền nghe thấy cô dâu nhỏ giọng kêu: “Chị.....đây là chuyện gì xảy ra?”

Mấy người đang rời đi anh nhìn tôi tôi nhìn anh, thái độ cực kỳ đặc sắc, hình như muốn nói thì ra nhà con gái nhà họ Đồng, cô gái này quả thật quá to gan, lại dám lộ liễu như vậy trước công chúng.... ..

Ở trong góc, Đồng Nhan vội vàng lấy áo khoác của Tiểu Thâm phủ lên người Đồng Chân, mặt khẩn trương nhìn bên ngoài không ít người đang nhìn về phía này, tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Thâm: “Nhìn cái gì, nhanh đi ngăn lại.”

Sau đó mọi người liền thấy chiếc rèm đỏ bị kéo lại, che hết mọi tầm nhìn.

Tiểu Tiểu nhanh chóng phục hồi tinh thần, có chút lúng túng nhìn bạn thân “Thật là chuyện quá lớn, chúng ta đi ra ngoài trước.”

Người kia mặt cũng ngưng ngững, dù sao cũng là bọn họ phá hư chuyện tốt của người khác, còn làm lớn chuyện.

Còn lại Tiểu Ngọc cùng Chu Linh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm nhưng ánh mắt nhìn Đồng Chân không thân thiện lắm, nói với Tiểu Thâm: “Nhanh chóng giải quyết, ra thể thống gì nữa, thật là con gái con đũa sao có thể như vậy chứ.”

Hai người phụ nữ mỗi người một câu liền quay đi.

Những lời nói kia đã kích tới Đồng Chân ở trong góc, biết người lúc này là người của hắn, cô ta cũng không sợ, ý thức được lúc này bị làm nhục liền tức giận đỏ mặt. Hung tợn nhìn Đồng Nhan, giơ tay một cái tát giáng xuống “Lần này cô vui mừng, cô xem tôi sau này thế nào.... ..”

Chát!

Đồng Chân chưa nói hết lời liền bị xáng một bạt tai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Ly hôn.

Đồng Nhan bình tĩnh đứng lên, vẫy bàn tay đau, nghĩ thầm, tát cô một bạt tai này cũng khiến cô không dễ sống.

“Là cô không tự biết mình còn oán trách ai?” Nói xong cũng không quay đầu lại rời đi.

Tiểu Thâm vội vàng đi ra ngoài, khẩn trương nhìn khuôn mặt nóng bừng hiện rõ dấu năm ngón tay, Đồng Nhan lại vừa đi ra, mọi người đều thấy sự khác thường trên khuôn mặt kia, không cần nói cũng biết là ai làm.

Lúc này cô con gái nhà họ Đồng càng thêm nổi tiếng.

Ngày hôn lễ hôm ấy cũng xảy ra một chuyện nhỏ, cháu trai nhà họ Tiểu là Tiểu Tiêu mười bốn tuổi cả người nóng như lửa đốt, ở hội trường bắt đầu cởi quần áo.

Tiểu Tiểu vừa nhìn thấy nhất thời sắc mặt trắng bệch, đi tới ôm Tiểu Tiêu giữ chặt tay không cho cậu bé cởi quần áo, cô nói với ông Tiểu rằng cậu lên con sót phải đi bệnh viện.

Dĩ nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ trong bữa tiệc nên không ai để ý.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Đồng Đồng vẫn bị ông Tiểu đưa đi, một nhóm người cười híp mắt nhìn Tiểu Thâm, ngược lại Tiểu Thâm trong lòng thấp thòm.

Sau chuyện vừa rồi Đồng Nhan vẫn cười, không nói câu nào, giống như bình thường khiến Tiểu Thâm rất sợ!

Sau khi về nhà, Đồng Nhan im lặng đi vào phòng tắm tẩy trang, sau khi đi ra đã là một tiếng sau.

Nhưng Tiểu Thâm nằm trên giường vẫn không dám ngủ giống như một đứa bé phạm lỗi len lén nhìn cô.

Đồng Nhan không nói gì, cô rất mệt, mệt đến nỗi không muốn nói chuyện.

Tiểu Thâm lại càng thêm sợ hãi, lúc này là lúc hần không hiểu tính tình của Đồng Nhan nhất, có chuyện gì cũng để ở trong lòng, một khi bộc phát thì xong đời.

Bây giờ quan trọng nhất là phải nói rõ ràng chuyện xảy ra hôm nay, nếu không ngày mai bão táp càng thêm mãnh liệt “Đồng Nhan, tôi……”

“Cả ngày mệt rồi, có gì ngày mai hãy nói.”

Kết quả, đêm tân hôn đầu tiên, Tiểu Thâm được ngủ chung với vợ như ý muốn nhưng cả đêm lại mất ngủ.

Đồng Nhan như vậy khiến cho hần rất sợ, tại sao cô không nổi giận? Tại sao không làm ầm lên? Tại sao không đánh hần đuổi hần ra phòng làm việc ngủ?

Buổi tối đó hần muốn ôm cô, cô không cho, hần muốn nói chuyện cô liền quát lớn.

Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ngày mai phải giải thích cho rõ ràng.

Ngày hôm sau hần vừa mở mắt liền tìm người nằm bên cạnh nhưng lại trống không!

Nơi cô nằm rất lạnh.

Lần này Tiểu Thâm thật sự luống cuống, vội vàng gọi điện thoại đến tòa soạn, tổng biên vừa nghe thấy giọng hần liền luôn miệng chúc mừng.

Thế nhưng hần lại tức giận, quát to: “Hôm nay vợ tôi có đi làm hay không?”

Đầu dây bên kia tổng biên kinh ngạc: “Không có, đã sớm phê chuẩn chuyện kết hôn, sau khi kết hôn có thể nghỉ phép, ngày nghỉ khoảng hơn một tháng.”

Lần này Tiểu Thâm thật sự không chịu nổi nữa.

Lập tức ném điện thoại bỏ dậy thay quần áo, cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Trong lòng không ngừng thắc mắc một vấn đề: “Cô đi đâu?”

Đúng vậy, cô đi đâu, lái xe không mục đích, vu vơ băng quơ tìm nhưng đầu óc trống rỗng, căn bản không biết cô sẽ đi đâu, bây giờ mới nhớ tới hình như hần không hiểu gì nhiều về vợ mình.

Về nhà hỏi thăm căn bản không có, Đồng Đồng vẫn còn đang ngủ.

Tiểu Thâm càng thêm luống cuống, lái xe tìm tất cả các đường to đường nhỏ ở thành phố A, một chút bóng dáng cũng không có. Khi về đến nhà không biết vì sao, mệt đứng không nổi, lúc cầm chìa khóa mở cửa nhà còn tự giễu, mới lái xe đi cả thành phố một chút mà thể lực đã kém như vậy, thế mà lúc trước hần còn ở trong lực lượng đặc biệt cơ đấy.

Mới vừa vào cửa, cúi đầu cời giày ánh mắt thoáng nhìn, lúc này mới phản ứng được bên cạnh chân hần là giày của cô.

Tiểu Thâm kích động, ném giày chạy vào trong nhà, vừa đi vừa kích động kêu: “Vợ ơi!” Giọng điệu gọi vợ của hần dường như đã thành thói quen, há miệng liền gọi, thật ra thì hần nghĩ muốn gọi Đồng Nhan.

Đồng Nhan đứng trong phòng bếp nghe thấy tiếng hần vội vã gọi cô, bàn tay cắt thức ăn khẽ run, tiếp theo lưỡi dao liền cả vào tay.

“Ui da!” Trong phòng bếp truyền đến tiếng kêu đau.

Tiểu Thâm dừng bước, nghe thấy phòng bếp có tiếng động, vội vàng chạy tới, kết quả thấy ngón tay Đồng Nhan máu chảy đầm đìa.

Lập tức chấn động, sau đó phục hồi tinh thần vội vàng kéo cô ra ngoài, chạy loạn khắp nhà tìm hộp cứu thương nhưng căn nhà này từ trước đến giờ đều có người giúp việc ở bên kia qua quét dọn, căn bản hần không biết đồ gì để ở đâu, Đồng Nhan càng không biết rõ.

Một lúc sau mới tìm thấy, vội vàng dùng cồn cẩn thận sát trùng vết thương, bôi thuốc, trong lúc làm còn sợ cô đau, kê sát miệng thổi thổi.

Đồng Nhan nhìn mái tóc đen nhánh này nhất thời không biết trong lòng có cảm giác gì, cô cảm thấy trái tim luôn bình tĩnh của cô đang đập loạn.

Sau khi ý thức được liền hoảng sợ, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, lúc này mới thấy rõ cả phòng khách bị Tiểu Thâm làm rối tung lên.

Đồng Nhan dờ khóc dờ cười, cái gì mà tìm đồ, rõ ràng chính là muốn phá nhà.

Sau khi băng bó Tiểu Thâm ngược lên liền nhìn thấy vẻ mặt kia của Đồng Nhan, quay đầu nhìn lại chợt hoảng sợ bởi kiệt tác do chính mình tạo ra, lập tức đỏ mặt, vội vàng dọn dẹp: “Tôi sẽ thu dọn, cô đừng lo lắng.” Đồng Nhan chưa từng thấy Tiểu Thâm như vậy, nói thế nào đây, cẩn thận khiến người ta cảm thấy.....đau lòng.

“Anh đừng dọn, anh không thích hợp làm việc này, anh vẫn thích hợp với bộ dáng của một công tử hơn.”

Tiểu Thâm nghe vậy sững sờ: “Không phải tôi cũng chưa từng làm, từ nhỏ đến lớn đều là tôi tự mình dọn dẹp.”

Ngược lại Đồng Nhan nghe thấy những lời này lập tức sững sờ, nhìn bàn tay hoàn hảo hơn bàn tay cô thật sự đã làm qua những việc này sao?

Sáng nay sau khi tỉnh dậy, trong lòng cực kỳ buồn bực, nhớ tới một màn ngày hôm qua nhìn thấy đã thờ ơ gấp không chịu nổi.

Lại nhìn dáng vẻ vội vàng dọn dẹp của Tiểu Thâm, Đồng Nhan chợt cảm thấy tức giận.

“Anh chợt dạ cái gì chứ?”

Tiểu Thâm lập tức dừng lại, chợt dạ? Nhìn những thứ mà hắn đang nắm trong tay, đúng vậy, hắn liệu mạng lấy lòng cô làm gì chứ?

Nhưng tại sao hắn lại chợt dạ?

Chuyện ngày hôm qua cũng là thực hiện theo kế hoạch, đó gọi là phản kích, hơn nữa cũng không có làm gì, tại sao hắn lại phải chợt dạ?

Trong đầu một màn gió thổi mưa bay qua vẫn không có cách nào giải thích rõ, Tiểu Thâm liền nhíu mày, tại sao vậy chứ?

Đồng Nhan dời ánh mắt đi chỗ khác, không để cho bản thân nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của hắn, dặn lòng: “Ly hôn đi!”

Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan ngơ ngẩn, Đồng Nhan khẽ nhíu mày, hình như cũng bị chính lời nói của bản thân làm cho sợ.

Ngược lại Tiểu Thâm phản ứng kịp: “Tôi không cho phép, hôm qua mới kết hôn, hôm nay liền ly hôn, cô tưởng rằng hôn nhân là một trò chơi sao.” Phản ứng rất kích động.

Sau khi vừa quát to, Đồng Nhan cảm giác lỗ tai mình ong ong, rũ rũi, không nhìn người đang lo lắng trước mặt. Bình tĩnh mở miệng: “Anh phải biết ranh giới cuối cùng của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Thật?Giả?

“Ranh giới cuối cùng của cô?” Tiểu Thâm làm bầm láp lại.

Ranh giới cuối cùng?

Đồng Nhan vừa nhìn bộ dáng này của Tiểu Thâm cũng biết thì ra ranh giới cuối cùng của cô là gì hắn cũng không biết, đột nhiên cảm thấy uất ức trong lòng, thậm chí dài, lần nữa chuyển ánh mắt nhìn đi nơi khác.

“Tôi ghét Đồng Chân, không muốn chồng mình dính dáng đến cô ta, dù là giả cũng không được.” Bởi vì nhìn thấy rồi trong lòng sẽ khó chịu.

Đôi tai Tiểu Thâm chỉ đặc biệt chú ý nghe từ “giả”, lúc này như con nhím xù lông “Cái gì giả, không phải giả, là thật.”

Đồng Nhan run rẩy, cả đầu oanh một tiếng, không thể tin nhìn hắn: “Thật?”

Tiểu Thâm vội vàng tỏ rõ cõi lòng: “Đương nhiên là thật.” Nói xong có chút xấu hổ “Tiểu Thâm tôi lúc nào thì chơi giả.” Câu này ngược lại giọng nói càng thấp, nghe được giống như là rất thật lòng.

Đồng Nhan cảm giác cả người bàng hoàng, là thật! Tối hôm qua còn tưởng rằng Tiểu Thâm chỉ diễn trò với Đồng Chân thôi, chỉ giả tiếp xúc nhưng bây

giờ.....

Chính hấn dám nói đó là thật.

Tiểu Thâm nhìn sắc mặt Đồng Nhan càng ngày càng trở nên trắng bệch, tim cũng từ từ chìm xuống, sao vậy, chẳng lẽ hấn thật sự không phải là chồng cô?

Mẹ kiếp, cũng đã kết hôn rồi, đã là vợ chồng hợp pháp rồi cô lại vẫn nghĩ hấn là giả!

Mất hai người giao nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, bên trong hình như cũng có bi thương, thất vọng, tức giận còn có cảm giác bị phản bội.... ....

Hừ! Hai người đồng thời nghiêng đầu.

Tiểu Thâm sai bước đi ra đóng sầm cửa, ở trong nhà Đồng Nhan tức giận cầm gối ôm ném lung tung.

Buổi tối.

Trong “Dạ Mị” ở thành phố A, Cố Tiêu nhàm chán nhìn người nào đó vẫn ngồi bên kia uống rượu.

Thật ra thì Cố Tiêu rất bức bối, vì sao hôm qua hấn vừa mới kết hôn nay đã chạy tới đây.

Lãnh Diễm ôm vợ trong tay cười híp mắt xoa bụng cô, Nghiêm Hi cho hấn một cái tát hất tay anh ta ra, anh ta lại tiếp tục, cô lại tiếp tục hát, không bao lâu bàn tay kia liền biến thành chân giò kho tàu.

Bên kia Lý Duệ Thần cũng không nói gì chỉ ngồi uống.....Cố Tiêu sờ mũi dứt khoát cầm điện thoại gọi Nghiêm Qua, anh ta vừa đến liền bị Cố Tiêu kéo đi hát.

Tiểu Thâm buồn bực, giương mắt lờm bốn phía, bây giờ hấn cảm giác hấn đã chọn sai bạn, không nhận được gút lên: “Wey, các người là anh em tốt sao, không thấy tôi uống rượu không thể quan tâm tôi một chút à?”

Lãnh Diễm cười híp mắt nhìn, dứt khoát bế vợ để lên đùi, khếp chặt tay, đã được sờ bụng vợ như ý muốn.

“Hôm qua cậu mới kết hôn sao hôm nay đã tới đây mua say, chúng tôi chờ nghe cậu nói chuyện thì cậu lại tự mình đi vào chỉ ngồi uống rượu, chúng tôi còn tưởng rằng cậu muốn uống cho nên không nói gì, bây giờ thì sao, chúng tôi để cậu làm chuyện cậu muốn là chúng tôi có lỗi à? Làm người thật khó!”

Ở nhà Đồng Nhan cũng tức không thể chịu được liền kéo Lưu Thuần tới ngủ chung, cô sợ ngủ một mình trong lúc tức giận sẽ giết Tiểu Thâm.

Lưu Thuần nhìn cô với ánh mắt như quái vật “Hôm qua cậu mới kết hôn!”

Đồng Nhan liếc cô: “Minh biết rõ, minh vẫn muốn như vậy!”

Lưu Thuần nghiêng đầu nhìn cô: “Nguyên nhân?”

Đồng Nhan: “Ngay trong hôn lễ anh ta lại ở cùng với Đồng Chân!” Lưu Thuần lau mồ hôi: “Rõ ràng không phải anh ta, không phải người đàn ông kia là người khác sao?”

Đồng Nhan: “Lúc trước là anh ta, mình muốn ly hôn!”

Lưu Thuần: “Hôm qua mới kết hôn, việc ly hôn này hay là chuyển sang năm sau đi.”

Đồng Nhan: “Việc này mình đã quyết định rồi” Dám ở trong hôn lễ làm chuyện đó với Đồng Chân, không rồi cũng phải cách ly.

Tại Dạ Mị.

Nghiêm Qua hỏi: “Nguyên Nhân là gì?”

Sau khi uống một ngụm rượu Tiểu Thâm trả lời: “Cô ấy nói tôi là giả!”

Lãnh Diễm hỏi: “Vậy cậu là giả sao!”

Tiểu Thâm: “Tôi là thật, ai nói tôi là giả, tôi cùng cô ấy đi đăng ký kết hôn, tôi là hợp pháp!”

Nghiêm Hi mở to mắt: “Nhưng tối hôm qua anh là giả.”

Tiểu Thâm: “Cái gì mà hôm qua giả với thật.”

Nghiêm Hi im lặng nhìn hấn đã uống quá nhiều rượu, hình như mắt bắt đầu mờ ảo.

“Tôi qua câu nói kia của hai người có chút kỳ quái, cô ấy sẽ cho rằng tôi qua anh làm thật.”

Tiểu Thâm vẫn còn choáng váng “Cái gì thật hay giả?”

Nghiêm Hi im lặng bĩu môi không để ý đến hắn.

Lãnh Diễm ôm vợ “Đừng tức giận, cậu ta chính là một đầu heo, sau này chúng ta không nên gặp cậu ta nhiều tránh cho con gái chúng ta sau này đàn độn giống cậu ta, bị lây bệnh sẽ không tốt.”

Nghiêm Hi hết sức đồng ý.

Tiểu Thâm bắt đầu suy nghĩ, hình như bắt được đầu mối, lập tức đứng lên, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi “Trong đầu cô ấy chứa gì vậy chứ!” Nói xong ném bình rượu hùng hổ đi về.

Lý Duệ Thần vẫn không nói gì chỉ im lặng cười nhìn Nghiêm Qua: “Cậu ta uống không ít, không thể lái xe, ở đây chỉ có cậu không uống rượu.” Nghiêm Qua kêu rên “Cậu cậu đã sớm biết cần có tài xế mới gọi mình tới, không trách được Cố Tiêu lại không cho mình uống rượu.”

Cố Tiêu cười ha ha “Hết cách rồi, bọn tôi cũng uống nhiều quá.”

Nghiêm Qua đồng ý đưa hắn về nhà, kết quả hắn vừa xuống xe liền nằm lăn ra, hết cách đành phải đưa tới cửa.

Hai người ở ngoài đá cửa loạn xạ, hai người phụ nữ ở trong đã bị dọa sợ.

Lưu Thuần: “An ninh ở chung cư của cậu tôi như vậy sao, cướp vẫn có thể lên vào?”

Đồng Nhan: “Ai biết, đây là chung cư của Tiểu Thâm chứ không phải của mình.

Hai người một người cầm đèn bàn, một người cầm bình hoa, mở cửa liền đập.

... ..

Đồng Nhan khoanh tay trước ngực, im lặng bĩu môi, buồn cười nhưng không dám cười nhưng kìm chế rất khó chịu.

Bây giờ bộ dáng Tiểu Thâm có chút kỳ lạ, hết cách, đều là nhân viên cứu hộ không chuyên nghiệp.

Lưu Thuần tìm hộp cứu thương, cô cùng Nghiêm Qua hai người một người bôi một người kéo, không bao lâu sau Tiểu Thâm mù một mắt cộng với cụt một tay.

Đôi mắt Tiểu Thâm lạnh lùng nhìn cô làm cho cô buồn cười cũng không dám cười, nghiêng mắt đi vào phòng bếp.

Sau đó ba người ở bên ngoài nghe thấy tiếng cười gian ở trong phòng bếp, Nghiêm Qua cùng Lưu Thuần nghe thấy cũng sửng sốt, hai người nhìn nhau, ăn ý bắt đầu thu dọn đồ của mình.

“Không còn sớm nữa, anh đã về rồi vậy tôi về đây, Đồng Nhan mình về đây, không cần phải tiễn đâu.” La to sau đó Lưu Thuần nhanh chóng bỏ chạy.

Nghiêm Qua đầu tiên đứng thẳng, cười híp mắt nhìn kiệt tác của mình, đưa tay sờ cảm quan sát Tiểu Thâm mấy giây.

“Ha ha, đã đưa người về đến nhà vậy tôi về đây, không cần tiễn.” Nói xong, Nghiêm Qua cũng vội vã bỏ chạy.

Tiểu Thâm dùng sức tháo những thứ trên người xuống chạy vào phòng bếp tìm vợ mình. Đồng Nhan đang uống sữa, thấy hắn đi vào liền sửng sốt, sau đó xoay người đi.

Khuôn mặt Tiểu Thâm đau khổ, vội vàng kéo lại không cẩn thận đụng vào vết thương trên tay, khẽ hít thở sâu sau đó nhìn Đồng Nhan, ngay cả nhú mày cô cũng không động lấy một cái.

“Vợ à.”

“Chúng ta sắp ly hôn rồi, tôi cũng không phải vợ anh nữa.”

Tiểu Thâm nóng nảy: “Cái chuyện có phải thật hay giả kia, đó chính là giả, tôi nói thật ở đây tôi thật sự là chồng cô, giả là chuyện ngày hôm qua xảy ra với Đồng Chân.”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bất lực mà anh vẫn có thể nhìn thấy một người liền lên.

Đồng Nhan nghe thấy liền cảm thấy choáng váng đầu óc, làm như không nghe thấy, không thèm để ý.

Tiểu Thâm nóng vội, không quản mình bị thương, nhanh chóng nhào tới: “Vợ à, anh là chồng hợp pháp của em, anh không phải là giả.”

Đồng Nhan cảm thấy người này thật ngu ngốc, ánh mắt nhìn hắn như nhìn một người điên: “Ai nói anh là giả, còn có chồng giả sao?” Đồng Nhan suy nghĩ một chút, dường như không có, hơn nữa hai người bọn họ cũng đã kết hôn làm sao có thể là giả chứ.

Tiểu Thâm nghe xong gật đầu “Đúng, anh là hợp pháp, còn chuyện ngày hôm qua là giả, lúc hai chúng ta nói chuyện thật giả, vậy.... ..”

Tiểu Thâm cảm thấy loạn hết cả lên.

Sau khi suy nghĩ Đồng Nhan liền hiểu, sau đó lại không dám tin, hai người bọn họ lớn như vậy lại cứ vòng tới vòng lui rồi tung cả lên?

Nhớ tới bộ dáng tối hôm qua, tình trạng quần của Tiểu Thâm cũng khó hiểu.

“Thật sự anh không đụng vào sao? Không đụng sao quần anh lại như vậy, tôi đã thấy hết, anh còn nói dối! Đồng Nhan nhìn chằm chằm hắn.

Tiểu Thâm há miệng, muốn nói thật thì khi đó bị thuốc khống chế nhưng lời nói ra đến miệng lại không biết nói sao.

Nhất thời uất ức: “Thật sự không có đụng, anh muốn cũng không thể đụng được.” Khi nói những lời cuối cùng giọng nói trở nên nhỏ dần, có chút khó mở miệng, dù sao chuyện này cũng liên quan đến mặt mũi của đàn ông, ai cũng không muốn nói đến chuyện này nhưng mắt thấy nếu không nói thì vợ mình sẽ bỏ đi mất, không nói không được nên đành phải mở miệng.

Đồng Nhan trừng mắt: “Nghe anh nói như vậy, có phải là anh vẫn có đụng không phải sao?”

Tiểu Thâm đáng thương ngẩng đầu nhìn cô, nước mắt lưng tròng lên án: “Vợ à, nhất định phải chơi chữ với anh như vậy sao, bây giờ anh có thể hiểu, kiểu chơi chữ này không phải thứ gì tốt, có thể hại người!”

Vốn dĩ bộ dáng Tiểu Thâm đã rất đẹp, đôi mắt đào hoa lại càng thêm đa tình, bây giờ đôi mắt uất ức trở nên long lanh, khiến người khác nhìn thấy liền cảm thấy đau lòng. Đồng Nhan sau khi nhìn thì phản ứng đầu tiên chính là khiến bản thân tỉnh lại, có phải cô đối với hắn quá đáng quá rồi không?

Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan nhíu mày, cười híp mắt lấy lòng: “Anh tuyệt đối không đụng, nếu như có đụng thật thì chỉ có đụng vợ thôi!” Đôi mắt đào hoa thoáng nhìn lại có vẻ phong lưu, nếu như là bình thường thì những cô gái nào nhìn thấy cũng sẽ bị hắn làm cho điện giật chết.

Đồng Nhan thờ dãi: “Quả nhiên anh đã luyện được kính vạn hoa.” Cũng không biết trong lòng có cảm giác gì, biết Tiểu Thâm không đụng nhưng cũng bởi vì cô khiến hắn trở nên như vậy, trong sáu năm qua không ít phụ nữ ra ra vào vào bên cạnh hắn, nếu như đây là thật, vậy thì.... ..

Thờ dãi, không nhìn Tiểu Thâm nữa quay người đi ra ngoài.

Tiểu Thâm khổ sở, rốt cuộc cô là thế nào đây.

Tôi nay tốt hơn tối hôm qua một chút, tối nay sau khi Đồng Nhan vào phòng ngủ toàn bộ chấn gối của Tiểu Thâm liền bay ra ngoài.

Tiểu Thâm ôm chấn gối của mình, mặt mày hớn hở ngẩng đầu, đặc biệt vui mừng: “Vợ à, anh vào phòng làm việc ngủ đây.”

Để lại một mình Đồng Nhan ngạc nhiên, không hiểu sao có người bị đuổi ra khỏi phòng ngủ mà lại vui mừng như vậy.

Trong phòng làm việc, Tiểu Thâm vui mừng khê hát, trong lòng rất vui, dù sao cô có phản ứng cũng tốt hơn là không có.

Hôm nay Đồng Nhan ném chấn gối của hắn ra ngoài, hắn rất vui, nếu như cứ như vậy ngủ trong tình trạng nom nớp lo sợ như tối hôm qua, Đồng Nhan còn muốn ly hôn với hắn, tối nay như vậy được xem là không nguy hiểm, tình hình khá khách quan.

Ngày hôm sau trời vừa sáng trong phòng làm việc đã ầm ĩ tiếng chuông kêu.

Tiểu Thâm khi rời giường tỉnh tỉnh rất nóng nảy, híp mắt tìm điện thoại di động của mình la to: “Muốn chết à!”

Đầu dây bên kia thư ký nom nớp lo sợ: “Tổng giám đốc, anh nhanh xem tin tức hôm nay.”

Tiểu Thâm vẫn nằm lỳ trên giường nhắm hai mắt, thuận miệng hỏi: “Chuyện lớn gì, có gì để xem”

Thư ký sắp khóc, phải nói thế nào, chẳng lẽ.... ..

“Anh mau xem đi, là tin tức về anh.”

Tiểu Thâm từ từ mờ mắt, đôi mắt đen nhánh suy nghĩ gì đó “Biết rồi.”

Ném điện thoại, không đeo dép nhanh chóng mở máy tính, vừa mở web liền nhìn thấy một bức hình nóng bỏng.

Tiểu Thâm hí mắt có thể thấy một con bão sắp tới.

“Đồng Nhan!”

Đồng Nhan vẫn còn nằm trên giường ngủ, kết quả Tiểu Thâm một cước đạp cửa, Đồng Nhan bị tiếng vang làm cho giật mình tỉnh dậy, sau khi nhìn rõ là ai cảm giác tim mình đập liên hồi. Đưa tay ôm ngực thở mạnh, thật lâu mới tìm được giọng nói của mình.

“Anh bệnh à, không biết như vậy sẽ dọa chết người sao.....”

Lời còn chưa nói hết liền nhìn thấy bộ dáng như muốn ăn thịt người của Tiểu Thâm, không còn là khuôn mặt bình thường vẫn cười đùa, bây giờ âm trầm, đôi mắt vốn dĩ đào hoa bây giờ trở nên lạnh lẽo, giống như cực kỳ tức giận.

Đồng Nhan sững sờ “Sao vậy?”

Tiểu Thâm không nói gì, đi tới kéo Đồng Nhan tới phòng làm việc, một câu cũng không nói, Đồng Nhan bị Tiểu Thâm dọa sợ, phản ứng đầu tiên chính là ngoan ngoãn không chọc khiến con giận của hắn lớn hơn, nếu không....

“Cô tự mình xem chuyện tốt cô làm đi, đừng nói với tôi, không phải cô chụp!”

Tiểu Thâm ném Đồng Nhan vào trên ghế trong phòng làm việc, mặt âm trầm chỉ tấm hình trong máy tính.

Sau khi rơi vào chiếc ghế khổng lồ Đồng Nhan hơi hoa mắt lại nghe thấy tiếng la kinh người của Tiểu Thâm liền quay sang nhìn, vừa nhìn liền kinh ngạc há to miệng.

Trong hình, bờ vai của Đồng Chân lộ ra cùng với ánh mắt mê ly đang cuồng nhiệt chơi đùa với một người đàn ông, người đàn ông kia chỉ lộ nửa khuôn mặt nhưng lại có thể thấy rõ ràng đôi mắt đào hoa, chiếc mũi cao, đôi môi mông, hoàn mỹ hơn nữa là bên dưới còn lộ ra chiếc quần không chỉnh tề, chiếc quần lưng chừng ở giữa khiến cho vật kia như ẩn như hiện.

Đồng Nhan sững sờ mở to mắt, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh, chỉ vì dưới tấm ảnh có một dòng chữ to màu đỏ “Một công tử ăn vụng trong hôn lễ, mỹ nữ trong lòng lại hùng phong không kém”

“Chuyện này....” Đầu óc Đồng Nhan nổ ầm ầm, nhớ tới đây không phải là bức hình ngày hôm đó cô chụp sao?

“Không thể nào, làm sao hình này có thể bị tung ra ngoài chứ.” Buổi tối hôm đó khi chụp hình liền phát hiện ra người trong cuộc là Tiểu Thâm, Đồng Nhan liền nổi giận tìm hắn tính sổ, làm gì còn nhớ tới tấm hình chứ.

Tiểu Thâm mặc kệ tức giận phát hỏa trong phòng làm việc “Còn lý do gì, không phải hình này do cô chụp sao, trừ cô ra còn có ai, tối hôm đó tôi còn nghĩ cô sẽ lấy đại cục làm trọng sẽ không đem chuyện này bày ra ngoài, không ngờ cô không quan tâm không để ý.”

Đồng Nhan muốn bình tĩnh nói chuyện, ai biết Tiểu Thâm lại không nói lý lẽ, lập tức cũng nổi giận: “Điều này có thể trách ai chứ, hay là vấn đề bắt lực của anh? Anh bắt lực sao còn có nhiều phụ nữ như vậy, bắt lực còn có thể thấy một người liền lên!”

Tiểu Thâm nghe thấy càng tức giận hơn lập tức không ý thức được quát to: “Điều này còn có thể trách ai sao, nếu như nguyên nhân không phải năm đó cô cạy mạnh vậy thì bây giờ làm sao tôi lại không thể chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bí mật bị phơi bày.

Đồng Nhan nghe vậy liền sững sờ: “Cái gì?”

Đồng Nhan không nghĩ tới nguyên nhân bắt lực của hắn lại như thế, trước kia chỉ biết người đàn ông này bắt lực nhưng cô chỉ tưởng rằng do hắn chơi bời quá độ dẫn đến kết quả liệt dương khi tuổi còn trẻ, bây giờ Tiểu Thâm nói rõ nguyên nhân Đồng Nhan liền ngây ngẩn người.

Sau khi gào xong Tiểu Thâm cũng sững sờ, vừa nghe thấy những lời mình nói sau khi qua phân tích của đại não thì mới biết bản thân vừa mới nói cái gì, nhìn bộ dáng khiếp sợ của Đồng Nhan, Tiểu Thâm hít một hơi thật sâu, cô không biết bản thân đã gây ra chuyện đó cho hắn!

Ngược lại cười nói: “Không có gì.” Khẽ nở nụ cười lạnh, quay lưng không nhìn cô, sợ bản thân vì con tức mà không cẩn thận bề gây cái cổ mạnh khảnh của cô “Cô đi ra ngoài đi, tôi muốn thay quần áo.”

Đồng Nhan nhìn hần quay lưng lại hình như hần thờ ơ, há hốc mồm muốn nói nhưng mà bởi vì kinh ngạc sau khi biết chuyện nên não liền trở nên đần độn không nói nên lời.

Suy nghĩ một chút, liền thờ dài giống như trái kinh khí cầu xì hơi.

Vừa ra ngoài đóng kín cửa liền nghe thấy sau lưng bịch một tiếng, hình như sau lưng hơi chấn động. Đồng Nhan bị dọa sợ lập tức nín thở.

Ở bên trong Tiểu Thâm thuận tay ném bình hoa, ly chén, sau khi ném xong mới cảm thấy con tức giảm đi một chút.

Quay đầu liếc mắt nhìn tấm hình trong máy vi tính còn có chữ viết ở dưới tấm hình, tức giận đôi tay chống nạnh, nhắm mắt hít sâu vài lần.

Lúc Tiểu Thâm ra ngoài thì đã không còn bộ dáng lúc đầu, không còn người đàn ông lúc này còn gây gổ với cô, người đàn ông đứng trước mặt cô bây giờ ra dáng một ông chủ rất đẹp trai.

Hần mặc đồ tây, biểu hiện trên mặt nghiêm túc chững chạc, không còn một chút phong lưu đa tình nào, đây là lần đầu tiên Đồng Nhan nhìn thấy Tiểu Thâm như vậy.

“Hôm nay có thể tôi sẽ về muộn, không cần chờ tôi.”

Đồng Nhan nghe thấy giọng nói của hần hơi trầm thấp, theo bản năng gật đầu.

Từ đầu đến cuối Tiểu Thâm vẫn không nhìn Đồng Nhan, cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài, vào trong xe sau đó chiếc xe chạy như bay lao ra ngoài, trong chớp mắt đã không thấy bóng dáng chiếc xe đâu.

Đồng Nhan vẫn đứng trước cửa nhìn, không biết qua bao lâu chợt nhận ra mình vẫn đứng ở trước cửa, lúc này mới thu hồi tầm mắt đóng cửa vào nhà.

Trên xe Tiểu Thâm đeo tai nghe nói chuyện với thư ký.

“Tình hình bây giờ thế nào?” Giọng điệu rất chậm, khuôn mặt hoàn toàn khác hẳn lúc này khi còn đối mặt với Đồng Nhan.

Ở đầu dây bên kia thư ký đau khổ: “Bên ngoài công ty có rất nhiều phóng viên vây quanh, đã cho bảo vệ ra đuổi nhưng căn bản không có chuyển biến gì, vẫn còn rất nhiều phóng viên vây quanh. Tổng giám đốc anh không nên tới đây.”

Tiểu Thâm mím môi không nói, đôi mắt chợt lóe sáng: “Rất nhiều phóng viên vây quanh? Vậy tôi càng phải đi.”

Đầu dây bên kia thư ký im lặng, hình như đối với ông chủ đầy phản nghịch này đã sớm thành thói quen, tình huống càng trở nên bất lợi thì ông chủ càng muốn làm, nói ra cho oai: “Như vậy mới có tính khiêu chiến!”

Cúp máy, Tiểu Thâm liền nhíu mày nhớ lại dáng vẻ vừa rồi của Đồng Nhan, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Chỉ là.....

Rốt cuộc đối thủ là ai? Có thể nhẹ nhàng có được tấm hình mà Đồng Nhan chụp, còn dám đưa lên báo, sắc mặt Tiểu Thâm lập tức trở nên tái xanh, không nhìn được liền chửi tục, đối phương chơi quá xấu, lại dùng hành động mờ ám như thế.

Nghĩ đến phương diện này bị người khác chất vấn hần làm gì còn mặt mũi nào nữa!

Hần tin tưởng Đồng Nhan, không hiểu sao lại tin tưởng nhưng chính là tin tưởng. Cảm giác rất kỳ quái.

Đến trước công ty, chung quanh có rất nhiều phóng viên giống như kiến người thấy vị ngọt, Tiểu Thâm đeo mắt kính, im lặng đi vào không thèm để ý đến những phóng viên kia.

Không ít phóng viên ngăn trước mặt hần không nhúc nhích, Tiểu Thâm khẽ nhếch khóe miệng, đưa tay kéo một phóng viên, dùng một chút kỹ xảo mọi người liền nghe thấy người phóng viên kia kêu đau, trong nháy mắt ngoài tiếng người này kêu đau ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Đôi mắt đào hoa của Tiểu Thâm híp lại, quét quanh một lượt tất cả các phóng viên vây quanh, những nữ phóng viên đỏ mặt, người đàn ông này quá yêu nghiệt, hần chỉ tùy tiện nhìn một chút mà bọn họ đã ngượng chín cả mặt.

Đúng lúc mọi người còn đang phiêu diêu thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của hần phát ra: “Nhớ những tòa soạn này, gọi điện thoại nói với cho tất cả tổng biên tập một chút.”

Thư ký đứng bên cạnh vừa nghe nhanh chóng quét một vòng, nhớ rõ những người phóng viên đứng trước mặt sau đó cung kính gật đầu: “Vâng.”

Các phóng viên liền không dám vây quanh nữa, lập tức giải tán. Ý tứ trong lời nói của hần chính là muốn tòa soạn sa thải bọn họ hoặc là Tiểu Thâm sẽ thu mua lại những tòa soạn đó, sau đó kết quả chính là những người phóng viên này đắc tội với ông chủ, cuối cùng vẫn là bị đuổi việc.

Vào thang máy đi thẳng đến phòng làm việc của tổng giám đốc, bây giờ Tiểu Thâm có hai thân phận, tổng giám đốc công ty Tiểu Thức cùng tổng giám đốc công ty Danh Dương, lần này nếu như tin tức Tiểu Thâm bắt lưc bị truyền ra ngoài thì cổ phiếu của hai công ty sẽ bị dao động lớn.

Tiểu Thâm là người đại diện của hai công ty lớn, bây giờ người phát ngôn xảy ra vấn đề, những cổ đông lớn liền rối rít muốn mở cuộc họp hội đồng quản trị.

Tiểu Thâm nghe thư ký nói khỏe miệng khẽ nhếch, đám lão già này rốt cuộc cũng tìm được cơ hội.

Cũng tốt, cũng là cho hắn cơ hội.

Trong căn hộ đầu tiên Đồng Nhan ngơ ngác sững sờ, suy nghĩ tại sao chuyện Tiểu Thâm lại làm cho cô cảm thấy bất an trong lòng?

Suy nghĩ hồi lâu không tìm ra được nguyên nhân liền lắc đầu mặc kệ, quay về phòng ngủ mở máy tính xem những tin tức liên quan đến chuyện này cũng xem luôn mức độ quan trọng của việc này như thế nào.

Thấy dưới tin tức có rất nhiều bình luận.

“Oa, cô gái này xinh đẹp như vậy sao lại ở với một người đàn ông bị liệt dương, thật mất mặt, người đẹp mau đến đây, anh cam đoan sẽ làm em hài lòng.”

“Ha ha, người ở trên nói gì thế, anh có đẹp trai bằng người ta không, có nhiều tiền bằng người ta không, người ta cao to đẹp trai, anh thì nghèo lùn xấu xí, anh như vậy là đang đổ kị.”

... ..

Còn rất nhiều lời bình luận, tiếc nuối thay Tiểu Thâm, đáng tiếc thay cho Đồng Chân, còn mắng Đồng Chân chỉ vì tiền chuyện gì cũng có thể làm, đủ loại sắc thái khác nhau, Đồng Nhan nhìn cũng không nhịn được cười.

Cười xong lại muốn biết ai là người đưa bức hình này lên truyền thông?

Chạy tới chạy lui tìm món trang sức tối hôm đó cô đeo, vừa nhìn liền kinh ngạc, không thấy camera đâu nữa.

Rất nhiều người biết cô có tật xấu lúc nào cũng đem theo camera bên người nhưng camera gắn lên dây chuyền chỉ có một mình Lưu Thuần biết ngoài ra không còn ai khác, chẳng lẽ là Lưu Thuần?

Đồng Nhan theo trực giác lắc đầu, Lưu Thuần không phải loại người như vậy, loại hành vi này không khác nào ăn cắp.

Vậy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tâm trí tương đồng.

Bởi vì tin tức này của Tiểu Thâm bị truyền ra ngoài, khiến cho cổ phiếu của hai công ty biến động, ông Tiểu vừa nghe thấy liền giật mình.

Công ty như thế nào ông đều không xen vào, có hẳn ở đó nhất định sẽ không có vấn đề nhưng tại sao lại có loại tin tức này?

Đây không phải nói sau này Tiểu Thâm không thể có con sao?

“Cụ ơi cụ làm sao vậy?”

Giọng nói non nớt truyền đến, ánh mắt ông Tiểu chợt lóe sáng, không trách được lúc ông buộc hắn kết hôn thì hắn lại không phản đối, thì ra là bởi vì thằng bé!

Sau khi an ủi Đồng Đồng, ông Tiểu nhanh chóng gọi điện thoại, ở bên kia hắn vẫn ung dung ngồi trong phòng họp nhìn một đám lão già cãi vã. Tiểu Thâm thấy có điện thoại nhìn thấy tên người gọi liền nhủ mày, hình như cũng không ngoài ý nghĩ của hắn.

“Ông nội”

Đầu dây bên kia ông Tiểu vừa nghe thấy giọng cháu trai, nghi ngờ trong lòng liền dừng lại, ghen ở cổ họng, chợt không biết nên hỏi như thế nào.

Khẽ thở dài, cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu: “Tối nay về nhà ông có chuyện muốn hỏi.”

Tiểu Thâm khẽ cười, xem ra ông nội vẫn còn cho hắn một chút mặt mũi chỉ là phương diện kia có thể giữ mặt mũi cho hắn sao còn không phải khiến hắn....

“Dạ”

Cúp điện thoại, Tiểu Thâm trở lại vẻ lạnh lùng, bắt chéo chân, miễn cưỡng nhìn những người kia, tiện tay ném điện thoại lên bàn họp, điện thoại rơi xuống bàn “bụp” một tiếng, cả phòng bị tiếng động dọa sợ không còn ai dám nhiều lời nữa.

Đôi mắt đào hoa lạnh lùng quét một vòng, khẽ nhếch miệng nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo: “Nói đủ rồi chứ? Vậy bây giờ tôi có thể nói rồi, về chuyện này đơn giản là cuộc sống riêng tư của tôi, đừng cho rằng tôi không biết ai là người đứng sau làm cô phiếu biến động, tôi xin khuyên người đó một câu, sớm thu tay lại nếu không tự nhận lấy hậu quả.”

Nói xong câu này Tiểu Thâm nhàn nhã đứng lên, chỉnh sửa quần áo, quay về phía mọi người mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng rời đi.

Để lại một phòng sợ hết hồn hết vía.

Sau khi Tiểu Thâm rời đi, mọi người lau mồ hôi tan họp, một người lớn tuổi trong số đó vội vàng rời khỏi công ty, sau khi lên xe mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay xoa những sợi tóc trên đầu, sau đó mới nhìn bàn tay, cả một tay đỏ mồ hôi ướt đầm.

“Nhanh lái xe.”

Sau khi xe chạy được một đoạn khá xa vẫn sợ hãi quay đầu nhìn về phía sau, lúc này mới quyết tâm lấy điện thoại ra gọi: “Tên này thật lợi hại, hắn đã sớm biết biến động là do nhân viên trong công ty làm, chúng ta nên thu tay lại thôi, Tiểu Thâm qua nhiều năm đã nuôi lớn tập đoàn như vậy cũng không phải dễ, chúng ta không chọc nổi hắn.”

Không biết người bên kia nói gì chỉ nghe thấy ông lão im lặng sau đó cắn răng: “Được.”

Tiểu Thâm nhàm chán ở trong phòng làm việc của mình không ngừng nhìn đồng hồ, nghĩ thầm sao lại chậm như vậy, thật sự quá rảnh rồi liền nắm bút tùy ý xem mấy tài liệu quan trọng, sau đó lại giờ đồng hồ lên xem giờ.

Thư ký ở bên ngoài thông qua kính thủy tinh không lồ nhìn liền sợ hết hồn, những tài liệu kia đều là tài liệu rất quan trọng, một hóa đơn này phải trả khoảng vài tỷ, ông chủ lại xem qua loa, cả tập đoàn một năm mới có mấy hóa đơn lớn như vậy, kết quả lại bị ông chủ lấy ra giết thời gian.

“Đúng sáu giờ, chuông đồng hồ vang lên, Tiểu Thâm lập tức đứng dậy, cầm áo khoác chạy ra ngoài.

Thư ký thấy vậy vội đứng dậy muốn tan làm, Tiểu Thâm thấy thư ký thì dừng bước, hơi kinh ngạc: “Còn chưa về sao?”

Thư ký vội vàng lấy lòng: “Ông chủ chưa tan việc cấp dưới sao có thể đi trước.”

Tiểu Thâm hài lòng: “Ừ, rất tốt những tài liệu kia tôi đã xem rồi, không thể thông qua nên ném trên đất rồi.”

Thư ký vừa nghe liền toát mồ hôi, nghĩ thầm, đoán chừng trạng thái của anh hôm nay không phải trong phòng làm việc tất cả đều là giấy chứ.

Sau khi đưa Tiểu Thâm rời đi, thư ký vào phòng làm việc của hắn vừa nhìn liền kinh ngạc, trên mặt đất chỉ có hai phần tài liệu, cầm lên vừa nhìn thư ký liền bội phục Tiểu Thâm, lúc trước anh ta cũng có sửa qua phần tài liệu này, quả thật hai tài liệu này có chút vấn đề nhưng anh ta không biết đúng hay không chỉ là trực giác mà thôi, bây giờ Tiểu Thâm vừa nhìn không suy nghĩ liền ném.

Điều này chứng tỏ tài liệu này có vấn đề lớn.

Lúc quay về Tiểu Thâm phát hiện trong phòng tối đen như mực, mùa đông sáu giờ chiều trời đã tối đen, sau khi dừng xe ngẩng đầu nhìn căn phòng có chút không thích ứng kịp.

Trong lòng gấp gáp, Đồng Nhan không có ở nhà? Không phải bộ dáng lúc sáng của hắn dọa cô sợ chạy mất chứ?

Vội vàng xuống xe móc chìa khóa mở cửa, vừa vào cửa bên trong một mảng tối đen, không thấy được bất cứ thứ gì, Tiểu Thâm sờ tường tìm công tắc mở đèn, không kịp thay giày chạy thẳng lên phòng ngủ trên lầu.

Cửa phòng ngủ không đóng, ở bên trong lộ ra một chút ánh sáng yếu ớt, Tiểu Thâm rón rén đẩy cửa thấy laptop ở trên giường vẫn mở mà Đồng Nhan đã ngủ thiếp đi.

Tiểu Thâm thấy như vậy liền tự giễu bản thân không có tiền đồ, khản trương cái gì chứ, xem như cô rời đi thì sao chứ.

Rón rén đi vào thấy trên màn hình laptop mở đúng tấm hình lúc sáng.

Nhìn Đồng Nhan cuộn tròn ngủ, trong lòng chợt thoáng qua một ý nghĩ, cô đang lo lắng cho hắn cho nên mới mở tin tức ra xem.

Nghĩ tới đây đột nhiên cảm thấy ngọt ngào trong lòng, có cảm giác rất kỳ lạ, dù sao cũng rất thoải mái.

“Đó không phải do tôi đăng, anh tin cũng được không tin cũng không sao, dù sao tôi không làm, camera mini của tôi cũng không thấy, không biết bị ai lấy mất, đoán chừng người đó thấy hình này nên đăng lên, anh không thể trách tôi.”

Vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói khàn khàn của cô vang lên, Tiểu Thâm quay đầu phát hiện không biết người nằm trên giường đã tỉnh từ lúc nào, mà bàn tay hấn lại đang ôm cô, cả người nằm bên cạnh cô, ghé đầu nhìn laptop.

Tiểu Thâm nhìn cô không nói gì trong bóng tối hình như có thể thấy đôi mắt sáng long lanh của cô.

Chỉ là nghe lời cô nó giống như vừa giải thích vừa oán trách, Tiểu Thâm không nhịn được khẽ nhếch miệng cười, cô đè nén cảm giác vui sướng trong lòng, nghiêm mặt nói: “Vậy là ai chứ? Tôi hôm đó chính cô cầm camera chạy loạn khắp nơi chụp hình.”

Àm!

“Ui da” Đồng Nhan bị kích thích liền cụng đầu vào đầu hấn, lại không nghĩ rằng.....

“Đầu anh bằng đá sao?” So với đá còn cứng hơn.

Tiểu Thâm bĩu môi, đổi lại tư thế ngồi ở trên mép giường, cực kỳ tự nhiên đưa tay xoa đầu cô: “Tôi biết không phải do cô làm, chỉ là đối phương khẳng định là người rất thân với cô nếu không làm sao có thể thuận tay lấy món đồ quan trọng của cô như vậy, tốt nhất cô nên suy nghĩ một chút, rốt cuộc ai còn biết đến sự tồn tại của camera?”

Đồng Nhan vừa cụng đầu vẫn cảm thấy rất đau, nghe thấy Tiểu Thâm nói như vậy trong nháy mắt cảm thấy không dám tin, hấn lại tin tưởng cô?

Sau đó lại nghe thấy hấn hỏi những lời phía sau?

“Ngoại trừ tôi chỉ có Luru Thuần biết, không còn ai khác biết, tôi cũng gọi điện thoại hỏi cô ấy rồi, cô ấy cũng nói không nói với bất kỳ ai, chỉ có hai chúng tôi biết.”

Trong bóng tối, đôi mắt Tiểu Thâm chợt lóe: “Cô cứ như vậy tin tưởng cô ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Cảnh xuân dập dờn.

“Cô cứ như vậy tin tưởng cô ấy?”

Không biết tại sao Đồng Nhan nghe thấy câu hỏi đầy nghi ngờ của Tiểu Thâm, trong lòng liền cảm thấy hồi hộp, sừng sốt: “Tôi đương nhiên tin tưởng cô ấy, tôi đã nói với anh, nếu như cô ấy không đáng để tôi tin tưởng vậy thì thế giới này không còn ai tôi có thể tin tưởng.”

Tiểu Thâm mím môi không nói, đôi mắt chăm chú nhìn cô, mặc dù không có gì nhưng vẫn tạo cho người ta cảm thấy đôi mắt kia nóng rực.

“Sao vậy?” Trong nháy mắt Đồng Nhan cảm thấy đau lòng, lý do tại sao thì lại không biết, dù sao đôi mắt nhìn chăm chăm cô như đang tố cáo.

Tiểu Thâm im lặng một lúc lâu sau đó mở miệng, trong giọng nói có xen lẫn một chút uất ức: “Chẳng lẽ, tôi không đáng để cô tin tưởng sao? Tôi là chồng cô, tại sao cô lại đem sự tin tưởng của mình dồn hết cho người khác cũng không chừa cho tôi một chút xíu.”

“A.....” Cái này đúng là rất khó nói.

Cơ thể hai người ở trong bóng tối gần nhau trong gang tấc, một động tác nhỏ cũng có thể cảm thấy hơi thở của đối phương, mà Tiểu Thâm rất nhạy cảm, tóc của Đồng Nhan rất dài khẽ cọ qua cảm hấn, cảm giác rất ngứa.

Tiểu Thâm cảm giác có gì đó đang gọi hấn, không nhịn được đầu từ từ tiến lại gần, lỗ mũi người thấy mùi hương quen thuộc trên tóc cô, rất dễ chịu.

Đồng Nhan cũng cảm thấy hơi thở nóng của Tiểu Thâm đến gần liền bị dọa sợ đến nỗi cơ thể cứng đờ không dám làm bất kỳ cử động nhỏ nào, mắt mở to, trong nháy mắt hồ hấp như dừng lại giống như đang chờ đợi, nhưng lại cũng hơi run sợ.

Tiểu Thâm đến gần một chút, đột nhiên cảm thấy, mùi hương thơm ngát trên người cô truyền vào lỗ mũi so với thuốc hôm trước còn tác dụng hơn nhiều.

Không kìm hãm được, môi mỏng khẽ roi xuống, đầu tiên là trán, tiếp theo là mũi, sau đó là đôi môi đang mím chặt của Đồng Nhan.

Bắt đầu đơn giản chỉ là sự đụng chạm của hai đôi môi, sau đó không biết thế nào Đồng Nhan bỗng nhiên cảm giác Tiểu Thâm thở dồn dập, khí nóng phả trên mặt cô hình như còn có lực sát thương hơn hơi nước một ở một trăm độ.

Không phải lần đầu tiên hai người hôn môi nhưng lại là lần đầu tiên hai người hôn môi trong bóng tối.

Vẫn là không kim nén được, hai người môi lưỡi giao nhau khiến cơ thể rung động, Đồng Nhan dần bị áp đảo, tay không biết từ khi nào đã ôm eo Tiểu Thâm

“Vợ.... ....”

Trong bóng tối hình như nghe thấy Tiểu Thâm đang lẩm bẩm gọi nhỏ.

“Hả?”

Đồng Nhan thở nhẹ trả lời.

Đồng Nhan nghĩ bất cứ giá nào, dù sao người này cũng không thể làm được chuyện kia, nhiều lắm cũng chỉ bị hấn sờ sờ mà thôi.

Nghĩ như vậy là gan cô lớn không ít, lật người đem Tiểu Thâm áp đảo ở phía dưới, nặng nề ở trên người hấn hôn một cái, nhếch miệng cười hả hê: “Tại sao tôi lại bị anh đè ép, tôi muốn ở phía trên.”

Tiểu Thâm nghe thấy câu này, không nhịn được bật cười, trong bóng tối đưa tay nâng khuôn mặt cô lên: “Anh thật sự muốn xem một chút dáng vẻ lúc này của em, nhất định là mặt mày hớn hờ, giống như tiểu nhân đắc chí.”

Trên thực tế bộ dáng của Đồng Nhan chính là tiểu nhân đắc chí.

“Tách” Đồng Nhan còn chưa kịp phản ứng, đèn bàn ở đầu giường đã bị Tiểu Thâm bật lên, đôi mắt lúc này còn ở trong bóng tối nên chưa kịp thích ứng với ánh sáng, Đồng Nhan bị ánh sáng làm chói mắt liền nhắm mắt lại.

Cũng trong nháy mắt này, Tiểu Thâm bị đè ở dưới hơi dùng sức, lật người đè Đồng Nhan ở phía dưới, không nói gì liền nhanh chóng chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, lần này không giống lúc này như một con nường thú không cho cự tuyệt.

Đồng Nhan nhắm chặt hai mắt, thật ra thì cũng là đang hưởng thụ, dứt khoát im lặng đáp lại nụ hôn dã man này của hắn, mặc dù kỹ thuật hôn của Tiểu Thâm tương đối lạnh nhạt nhưng kỹ thuật của bàn tay lại tương đối thành thực, lúc Đồng Nhan còn đang đắm chìm trong lửa tình của hắn thì đã bị hắn lột sạch quần áo.

Thật ra thì lúc trước Đồng Nhan đã nghĩ qua, nhiều lắm cũng chỉ là sờ một chút nhưng tại sao cô lại cảm giác có vật gì đó đang chia vào bảo bối của cô, còn đang suy nghĩ không biết là gì?

Kết quả lúc Tiểu Thâm xxx cô liền mở mắt, lần này hoàn toàn hiểu, nhất thời cứng đờ.

Tiểu Thâm trán nổi đầy gân xanh, khẽ gầm nhẹ một tiếng, trong lòng kích động mừng như điên, không nhịn được lại chuyển động, Đồng Nhan bị cảm giác kia làm cho thét chói tai.

“Anh điên rồi, không phải anh.....không phải anh không thể sao? Tại sao? Tại sao lại.....”

Tiểu Thâm cũng bị cảm giác này làm cho mất không chế, lập tức ôm vợ hôn, giọng nói đè nén khàn khàn giống như gào thét: “Anh cũng nghĩ vậy, tại sao đối với em người anh em của anh lại lợi hại như vậy? Hả? Có phải năm đó em ở trên người anh động tay động chân?” Tuy nói như vậy nhưng giọng điệu lại rung động vui mừng.

Đồng Nhan vừa nghe liền như con nhím xù lông, giằng giằng muốn tránh né lại bị Tiểu Thâm nhào tới.

Thật vất vả miệng mới có thể hô hấp lập tức la to: “Anh khoác lác, bản thân không được còn oán trách người khác, anh nói anh không thể tôi mới kết hôn với anh, anh là tên lừa đảo! A.... ....”

Đồng Nhan nói không nên lời, mặc dù đã sinh con nhưng đây cũng chỉ là lần thứ hai cô trải qua chuyện này, giống như một cô gái nhỏ, Tiểu Thâm bởi vì đã kim nén sáu năm, tối nay kích động hơi mất khống chế, không chỉ muốn cô một lần ho nên cả đêm này không điều khiển bản thân mà hoàn toàn theo bản năng.

Giống như bản năng của một con thú!

Cả đêm này, bên ngoài tuyết rơi, gió lớn, bên trong nhiệt độ lại cực kỳ cao, giống như không thiếu chết người không cam lòng, đem cả hai người trên giường đốt đến cả người rung động.

Trong phòng tràn đầy cảnh xuân, chỉ nghe thấy tiếng cả nam lẫn nữ không kim nén được khẽ rên.

Trước khi ngủ Đồng Nhan còn thầm nghĩ hắn là một tên lừa đảo.

Ở đây hai vợ chồng kích động thì ở nhà họ Tiểu lại bạo động

Ông Tiểu ngồi ở vị trí chủ nhà, tức không chịu được “Gọi lại cho Tiểu Thâm.”

Quản gia nghe lời, gọi điện thoại nhưng không có ai nghe máy, cuối cùng là tắt máy.

Lúc quản gia quay lại báo cáo, Đồng Đồng thầm rên trong lòng, đã gọi bao nhiêu lần rồi cần gì phải gọi nữa nếu như muốn nghe máy thì đã sớm nghe rồi.

Cuối cùng lúc sắp mười một giờ quản gia cẩn thận nói: “Ông chủ, ăn cơm thôi, có lẽ cậu chủ có việc nên không đến được, xem như ông chủ không muốn ăn nhưng cậu chủ nhỏ phải ăn, con nít không nhịn đói được.”

Đồng Đồng vừa nghe thấy liền kích động, bụng cậu bé đã sớm kêu mấy lần, đôi mắt lập tức long lanh làm bộ đáng thương kêu: “Cụ ơi”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Lần sau nhất định sẽ dịu dàng.

Ngày hôm sau trang nhất của các tờ báo vẫn trước sau như một “Công tử nhà họ Tiểu không thể quan hệ.”

Nhưng trong phòng ngủ của Tiểu Thâm lại một mảnh mập mờ, trên giường hai người trần truồng ôm nhau ngủ, trên người đắp chăn tãn hôn màu đỏ thắm, ga giường xộc xệch, trên đất quần áo nam nữ ném lung tung, nếu nhìn kỹ ngay cả áo lót cũng có thể thấy rõ ràng.

Tiểu Thâm tròn mắt nhìn người phụ nữ nằm trong ngực, bởi vì kích động nên cả đêm hần không ngủ.

Cảm giác da thịt hai người tiếp xúc vào nhau thật tuyệt vời, nhớ tới cảm giác tối hôm qua ở trong cơ thể cô càng tuyệt vời hơn, không nhịn được một lần lại một lần muốn ném thư, cuối cùng cô cầu xin giọng nói cũng khàn đi thế nhưng hần không ngừng gào thét tận hưởng cảm giác tuyệt vời này.

Đồng Nhan thoải mái nằm trong ngực hần ngủ đến nỗi không biết gì.

Đến lúc mở mắt liền nhìn thấy một đôi mắt đào hoa cùng đôi môi gợi tình, nháy mắt mấy cái chưa kịp phản ứng.

Tiểu Thâm nhòe miệng cười: “Chào buổi sáng, vợ yêu.” Nụ cười này nhất thời khiến một lớp tuyết dày bên ngoài cửa sổ bị hòa tan.

Đồng Nhan vẫn chưa phục hồi tinh thần, sững sờ gật đầu: “Chào buổi sáng.”

Chỉ là khi nghe thấy giọng nói của mình thì phát hiện giọng mình rất khàn còn hơi đau, Đồng Nhan ngẩn người, cô bị cảm? Đầu óc liền suy nghĩ lúc này mới nhớ tới chuyện tối hôm qua.

“Anh....” Đồng Nhan nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Tiểu Thâm, tối hôm qua cô nhớ rất rõ ràng, Tiểu Thâm không phải là người!

Tối hôm qua Tiểu Thâm giống như một dã thú, Tiểu Thâm xấu hổ, cảm thấy khi Đồng Nhan xin tha giọng nói cũng khàn đi, hần cần phải có trách nhiệm, đau lòng ôm Đồng Nhan: “Anh biết, đều là anh sai, lần sau nhất định anh sẽ dịu dàng hơn.”

Đồng Nhan vừa nghe liền giật mình, còn lần sau sao?

Dùng sức giãy giụa, liền động chân, chỉ nghe “bụp” một tiếng, Tiểu Thâm bị Đồng Nhan đá xuống giường.

Hần vừa bị đập ngã, ngay tiếp theo cái chăn vốn dĩ Đồng Nhan đang đắp trên người liền bị cuốn theo, Tiểu Thâm chỉ cảm thấy chiếc chăn rơi xuống, trước mắt một mảnh tuyết trắng, chỉ là trên tuyết trắng còn có dấu vết bầm tím mập mờ.

Điều đó có nghĩa tối hôm qua hần hưng phấn như thế nào, còn dùng lực rất mạnh, mà trên người hần, lồng ngực râm nắng cùng với sau lưng hình như cũng bị cô cào mấy cái, hình như vẫn còn hơi đau.

Đồng Nhan phát hiện ra ánh mắt của hần, cúi đầu nhìn lại mình, đầu tiên nổi giận, sau đó phát hiện ra bây giờ toàn bộ cơ thể cô đều lộ ra trước mắt hần, hét lên một tiếng, cuống chân lại. Quán chặt lấy cơ thể, xuống đất bỏ chạy.

Kết quả, bấp đuôi tê rần, lập tức ngã trên mặt đất, Tiểu Thâm không mặc quần áo nhanh tay lẹ mắt liền chụp lấy, mỹ nữ đã nằm trong lòng hần.

Tiểu Thâm cười hi hi: “Vợ à, chồng em lợi hại không, em suýt ngã xuống đất rồi, lần này em biết sự lợi hại của anh rồi chứ.”

Nghe hần không thấy xấu hổ mà nói như vậy, Đồng Nhan đau đến nỗi đỏ hết mặt “Anh.....Anh không biết xấu hổ!”

Hành động của hắn làm cô giận sôi lên.

Tắt một cái vào đầu hắn, giùng giàng đứng lên chạy thẳng vào nhà vệ sinh thay quần áo, Tiểu Thâm chưa từ bỏ ý định muốn ôm cô, vừa ôm vừa kéo cào chần đang quần quanh người cô ra.

“Hi hi, vợ à, chúng ta không cần thay quần áo nữa, trời đã tối rồi, chúng ta ngủ tiếp thôi.”

Lúc này Đồng Nhan mới biết thì ra cô đã ngủ một ngày, khi tỉnh dậy đã là năm giờ chiều rồi.

Đồng Nhan liếc nhìn bầu trời hoàng hôn bên ngoài cửa sổ, trừng mắt liếc nhìn đầu sỏ gây ra chuyện, bỏ chạy vào nhà vệ sinh.

Đồng Nhan ở trong phòng tắm mở nước nóng hơn một tiếng mới bắt đầu tắm, lúc đi ra ngoài thì trời đã tối đen.

Trong phòng khách Tiểu Thâm đã sớm tắm rửa thay quần áo ngồi trước bàn ăn chờ cô, thấy cô đi ra, khước miệng hơi nhếch, thuận tay cầm khăn tắm lau tóc cho cô, tức giận hỏi: “Tối nay chúng ta ở nhà ăn cơm hay ra ngoài ăn cơm?”

Đồng Nhan cảm thấy không phải hắn uống nhầm thuốc chứ, tại sao hắn lại có thể ôn nhu như vậy?

Trừng mắt nhìn hắn, khó có khi thấy hắn biết làm việc có lương tâm như vậy, còn biết lấy lòng cô.

“Không muốn đi ra ngoài, ở nhà ăn đi, anh đi nấu cơm đi.” Tiểu Thâm nghe thấy vậy chỉ cảm thấy mí mắt giật giật.

Thăm nghĩ người phụ nữ này không phải là người bình thường, bình thường không phải những người gặp tình huống như thế này đều xấu hổ sao?

Nhất thời Tiểu Thâm cảm thấy bội phục sự dày mặt của Đồng Nhan.

“Sao anh còn không đi?”

Tiểu Thâm nháy nháy mắt, thật khó mới không chế nét mặt nặn ra một nụ cười: “Được!” Mới vừa nói xong liền nghe thấy tiếng lách cách trong phòng bếp.

Một phút sau, Tiểu Thâm giống như làm ảo thuật bưng ra mấy món ăn nóng hổi.

Sau khi dọn xong làm dáng vẻ chào mời: “Xin mời!”

Đồng Nhan nhìn những thức ăn kia, mùi thức ăn rất thơm, nhớ tới lần đó Tiểu Thâm ở nhà nấu cơm, Đồng Nhan không nhịn được cười cười: “Lại gọi người đưa tới sao, hiệu suất rất cao.”

Tiểu Thâm hài lòng: “Tất nhiên, đây là nhà hàng của anh, chỉ gói gọn trong một chữ hiệu suất!”

Đồng Nhan kinh ngạc: “Anh mở?”

Tiểu Thâm vừa phục vụ cô vừa thuận miệng nói: “Đúng vậy, anh đầu tư, một nhà hàng Trung quốc, mùi vị cũng không tệ lắm, hôm nào đưa em đi ăn thử, không khí ở đó rất tốt!”

Bữa cơm này quả thật rất ngon, mùi hương của món ăn chỉ là một phần nhỏ, chủ yếu hai người cả ngày không ăn gì rất đói bụng nên ăn gì cũng thấy ngon.

Sau khi ăn cơm tối, Đồng Nhan buông bát đĩa rồi đi, Tiểu Thâm thấy thế lập tức buông đĩa nhào tới, Đồng Nhan giống như có mắt ở sau lưng: “Dọn dẹp bát đĩa, không rửa xong không cho phép vào phòng.” Nói xong liền đi lên lầu.

Hắn đường đường là một công tử từ khi nào thì phải rửa chén?

Tiểu Thâm ngồi xuống tiếp tục ăn, sau khi ăn xong lúc này mới dọn dẹp bát đĩa.

Đồng Nhan đứng trên lầu nhìn xuống chỉ nghe thấy trong phòng bếp thỉnh thoảng phát ra âm thanh chói tai, Đồng Nhan nhức đầu vỗ trán, tổng cộng có sáu cái đĩa hai cái chén, lần này đoán chừng tất cả đều bể hết.

Quả nhiên, Tiểu Thâm vội vàng chạy đến, cả người quay một vòng, mắt quét một vòng quanh phòng không tìm thấy thứ mình muốn nhất thời đau khổ.

Hình như không còn cách nào khác chỉ còn cách cầm thùng rác đi vào phòng bếp, lấy tay dọn dẹp các mảnh vỡ.

Mặc dù Đồng Nhan cũng là mười ngón tay không đụng tới nước nhưng dầu gì cô cũng là một người mẹ độc thân đã sáu năm, chiến trướng, nấu mì, vẫn biết làm những thứ đơn giản như vậy.

Im lặng lác đác, chậm rãi bước tới phòng bếp liền thấy hắn đang ngồi chồm hổm trên mặt đất không biết đang làm gì.

“Sao vậy?”

Tiểu Thâm quay đầu lại nhìn cô, đưa ngón tay bị đứt cho cô xem, tội nghiệp nói: “Chảy máu.”

Đồng Nhan im lặng nhũn mày, quan sát hần từ trên xuống dưới “Đại công tử à, anh ngoài biết kiếm tiền còn có thể làm gì chứ?” Thật là, rửa chén đến nỗi tất cả chén đều bể hết.

Đi về phía trước ngồi xổm trước mặt hần, kết quả khi ngồi xuống hai chân đau nhức, không chú ý liền ngã vào người Tiểu Thâm, mặc dù Tiểu Thâm không biết rửa chén nhưng tính nhạy bén rất cao, phản xạ có điều kiện đưa tay ôm Đồng Nhan, may mắn ôm được khiến cô không ngã vào đồng mảnh sành.

Đôi mắt đào hoa phóng điện với cô, xấu hổ đỏ mặt giọng nói mềm mại: “Trừ biết kiếm tiền, anh cũng biết.....Hi hi.”

Câu nói không có đầu đuôi, cuối cùng bị tiếng cười gian xảo của hần khiến Đồng Nhan trong nháy mắt liền hiểu, mặt liền ửng đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ai có thể làm cho người ta phải uống thuốc liệt dương?

Thực giác của Đồng Nhan không tốt lắm, không biết Tiểu Thâm đã bế cô ngồi lên đùi hần từ khi nào, mà hần nửa ngồi trên mặt đất, giờ phút này càng cảm thấy rõ ràng có cái gì đó chia vào phía sau mông cô.

Chọc vào khiến mông cô đau, Đồng Nhan nhất thời luống cuống, vội vàng giãy giụa: “Anh, đừng làm loạn.” Cho đến bây giờ chân cô vẫn đau đi không được, nếu lại một đêm như thế nữa chắc cô chết mất.

Vốn dĩ Tiểu Thâm còn đang hả hê, khuôn mặt lập tức ỉu xiu, đáng thương hỏi: “Vợ à, em không thích sao?” Vừa nói vừa có ý ngồi thẳng lưng, sự tồn tại của vật kia càng có cảm giác mãnh liệt hơn.

Đồng Nhan bị dọa sợ hết to, dùng cả tay chân muốn đẩy hần ra nhưng làm sao biết sức lực của người đàn ông này lại mạnh như vậy, không thể rung chuyển hần một chút nào, bản thân cô là người luyện võ, sức lực cũng không nhỏ!

Lúc này mới mơ hồ có một loại khái niệm về bản lĩnh của Tiểu Thâm, vậy là hần tương đối mạnh.

Tiểu Thâm ôm cô giống như xách một con gà rất nhẹ đi lên lầu, một cước đá văng cửa phòng ngủ sau đó lại một cước đóng cửa lại.

Đồng Nhan tối sầm mặt cảm khái phát biểu: “Cánh cửa kia của anh thật đáng thương.” Động một chút là bị đập.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: “Là chúng ta!” Chỉ ba chữ, trên mặt còn nở một nụ cười nhưng giọng nói lại rất bá đạo.

Đồng Nhan hơi sững sờ, nghĩ thầm lần này xong đời rồi. Xem bộ dáng Tiểu Thâm thật sự đã có thể làm chuyện kia rồi, khuôn mặt luôn ngụy trang rất tốt bây giờ tiu ngiu.

Đồng Nhan vội vàng tìm đề tài: “Hôm qua con trai phải về nhà rồi chứ nhưng mà hôm nay vẫn chưa về, anh đi đón con đi.”

Tiểu Thâm dịu dàng cười, vẫn ôm cô như cũ: “Em không cảm thấy nếu con trai ở nhà thì hơi cản trở sao? Anh thấy để con ở bên ông nội là điều đúng đắn.”

Đồng Nhan hoảng sợ.

“Cái đó, công ty anh, em nghe nói cổ phiếu rớt giá, tin tức về chuyện kia của anh.... ..”

Tiểu Thâm liền cười cắt ngang: “Tin tức này đã không còn là sự thật nữa rồi cho nên đây không phải là tin tức, có phải hay không?”

Câu hỏi cuối cùng “Có phải không?” của Tiểu Thâm khiến Đồng Nhan bị sợ đến dựng tóc gáy.

Quá mập mờ, nét mặt kia không chịu nổi!

“Uhm!” Đồng Nhan hít sâu một hơi, gian nan trả lời.

Ý của Tiểu Thâm rất rõ ràng, tối hôm qua hần đã chữa lành bệnh, bây giờ không phải Tiểu Thâm không thể làm chuyện đó mà là cực kỳ cường hãn.

Cả đêm động tình, cả đêm gào thét đến khản cả giọng, không giống với tối hôm qua chính là tối nay Tiểu Thâm còn khề cười.

Ngày hôm sau quả thật Đồng Nhan không giống như mọi ngày, tối hôm trước khi ngủ có một ý chợt lóe sáng trong đầu, trời ạ, sét đánh chết cô đi!

Sáng sớm Tiểu Thâm hào hứng rời giường, trước khi xuống còn ở trên mặt Đồng Nhan trao một nụ hôn ngọt ngào, Đồng Nhan nhìn chăm chăm người đàn ông trên người mình nghĩ muốn đập chết hắn.

Mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm, còn Tiểu Thâm tâm tình cực tốt đang huyết sáo, một bên còn có tiếng nhạc rất dễ nghe.

Lúc Tiểu Thâm lau mái tóc còn ướt đi ra ngoài Đồng Nhan vẫn còn đang ngủ, Tiểu Thâm nhìn cô ham ngủ, cực kỳ thỏa mãn.

Chỉ là khi nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của cô thì trong lòng chợt bùng tỉnh, không phải hắn quá hứng phấn đấy chứ?

Im lặng để Đồng Nhan ngủ, cô muốn ngủ thì để cô ngủ nhiều hơn một chút, Tiểu Thâm im lặng đóng cửa đi xuống lầu tìm điện thoại di động, vừa nhìn liền thấy điện thoại đã hết pin, đi sạc pin, mới mở máy một hồi chuông kêu inh ỏi làm cho Tiểu Thâm cảm thấy lỗ tai của mình chịu không nổi.

Hơn mười phút sau điện thoại mới không kêu nữa, lại một hồi chuông tin nhắn báo tới, lại mất hơn mười phút, Tiểu Thâm liền ném điện thoại lên ghế salon sạc pin, tự mình vào phòng bếp làm bánh mì ốp la ăn sáng.

Sau khi ăn xong mở điện thoại lên xem, Tiểu Thâm nghiêng đầu nghĩ tại sao ông nội lại gọi cho hắn nhiều như vậy?

Còn đang suy nghĩ kết quả thư ký gọi điện thoại tới, vừa nghe điện thoại rồi cuộc nghe thấy thư ký ở đầu dây bên kia kích động la to: “Rốt cuộc cũng gọi được.”

Tiểu Thâm nhàu mày: “Có chuyện gì?”

Lúc này thư ký mới đem chuyện xảy ra cả ngày hôm qua báo cáo, công ty xảy ra một chút chuyện nhỏ.

Có người không chịu được nữa.

Bởi vì không ai biết nhà Tiểu Thâm ở đâu, điện thoại gọi không được, mười người còn tưởng rằng ông chủ đã chạy trốn.

Đồng Nhan bị Tiểu Thâm hôn làm cho tỉnh lại, không khoa trương chút nào, người đàn ông này vừa lên liền hôn vào ngực cô, sau đó dần dần có xu hướng đi xuống, hôn lên rốn, một tay vuốt ve ngực, một tay lén xuống dưới.

Lúc há miệng tiếp tục di chuyển xuống phía dưới Đồng Nhan liền tỉnh, đôi tay nhanh chóng nắm chặt cái đầu không an phận của hắn: “Anh làm gì đấy?”

Ngủ chưa đủ giấc khiến cho Đồng Nhan ỉu xiu, nhìn những người ở dưới ngáp liên tục.

Tiểu Thâm ngồi bên cạnh liền dịch lại gần cô, đưa bả vai ra, duỗi bàn tay kéo đầu Đồng Nhan nhích lại gần trong ngực mình để cô ngủ.

Những phóng viên ở phía dưới giống như yêu tinh chăm chú nhìn, không ngừng hỏi về vấn đề bất lực của Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm cười híp mắt kéo con trai tới trước mặt mọi người, trong lúc mọi người còn đang không hiểu chuyện gì thì Tiểu Thâm mở miệng: “Nếu tôi bất lực vậy con trai tôi từ đâu ra?”

Lần đầu tiên các phóng viên gặp con trai Tiểu Thâm, nhất thời chăm chú nhìn con trai trước mặt ba ở phía sau, ở giữa là mẹ thẳng bé, lại nói bộ dáng thẳng bé rất giống Tiểu Thâm, hoàn toàn thừa kế vẻ đẹp và trí thông minh từ mẹ.

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, lại nhìn con trai Tiểu Thâm, bắt đầu không ngừng chụp hình.

Con trai Tiểu Thâm vội về mặt không kiên nhẫn: “Chụp cái gì mà chụp, không phải hôm nay vấn đề mà mọi người muốn hỏi là ba sao, không phải tôi, muốn chụp thì chụp ba ấy!”

Trong nháy mắt mọi người liền ngưng lại, chỉ nghe thấy thẳng bé rất có khí phách la to đưa tay chỉ huy.

Bàn tay mập mạp của thẳng bé chỉ về phía sau, Tiểu Thâm đứng ở phía sau liền lộ ra khuôn mặt hài lòng cùng kiêu ngạo, không nhận được khen con trai trước mặt đám phóng viên: “Được, rất khí phách, không hổ là con trai của ba!”

Tất cả các phóng viên đều đồng ý.

Thẳng bé này rất có khí phách.

Mở to mắt nhìn cũng biết thẳng bé này đích thực là con trai Tiểu Thâm nhưng vẫn có phóng viên còn nghi ngờ: “Có lẽ sáu năm trước anh Tiểu có thể làm nhưng sáu năm sau mới có vấn đề này vậy không phải anh nên giải thích một chút sao?”

Tiểu Thâm vẫn nở nụ cười làm cho các phóng viên cũng cảm thấy run rẩy, ai mà không biết Tiểu Thâm rất không có tính nhẫn nại với các phóng viên, hôm nay đã được chiêm nghiệm.

Bây giờ tinh thần Tiểu Thâm rất sáng khoái, nên tính nhẫn nại tốt hơn nhiều, nếu như là lúc trước tinh tình nóng nảy không có chỗ phát tiết nhưng bây giờ đã có vợ, ngọn lửa liền biến mất nên Tiểu Thâm dễ dàng nói chuyện hơn chứ sao.

“Sự việc kia tôi cảm thấy để vợ tôi giải thích thì càng làm vấn đề rõ ràng hơn.”

Tiểu Thâm nói xong liền đẩy người Đồng Nhan về phía trước, mọi người liền nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp này tức giận tròn mắt, dưới đôi mắt có một quang thâm đặc biệt rõ ràng, dường như không nghĩ ngợi tốt.

Đồng Nhan nhìn chăm chăm Tiểu Thâm, hấn lại vô tội nháy mắt mấy cái.

Lúc quay đầu đối mặt với đám phóng viên, Đồng Nhan cười cười so với Tiểu Thâm còn thân thiện hơn: “Mọi người ai có thể làm cho người khác phải uống thuốc liệt dương chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Giở trò lưu manh giữa ban ngày.

Mọi người xôn xao.

Các phóng viên đều hoảng sợ nhìn Đồng Nhan, nhất thời không nói nên lời.

Tiểu Thâm cũng sợ hết hồn, sau khi hết kinh ngạc thì bật cười, nhìn Đồng Nhan đầy cung chiêu: “Vợ à, em thật biết đùa, ha ha.”

Đồng Nhan vẫn chưa hết tức, hung tợn nhìn chăm người đàn ông đang đứng cười trước mặt tất cả phóng viên.

Hai vợ chồng xuất hiện trước mặt phóng viên đầy tình cảm, tất cả mọi người cũng không phải người ngu, nhìn thấy vợ Tiểu Thâm với dáng vẻ thiếu ngủ, nhất thời các phóng viên làm như tai không nghe mắt không thấy, trộm cười đi về.

Ngày hôm sau trên trang nhất của các tờ báo ở thành phố A lại có tin tức mới, Vợ Tiểu Thâm bỏ tiền mua linh dược, có nhân mạnh sẽ hậu tạ phương thuốc bí truyền.

Sự kiện Tiểu Thâm bắt lưc bị một câu nói của Đồng Nhan làm cho sụp đổ, ngược lại trên trang web lại xuất hiện một chủ đề mới, mọi người tương đối hiếu kỳ, vợ Tiểu Thâm mua thuốc làm gì?

Có người nói do lúc trước Tiểu Thâm quá phong lưu, vợ Tiểu Thâm muốn trị tận gốc khiến Tiểu Thâm không thể tiếp tục.

Cũng có người nói nhìn bộ dáng của vợ Tiểu Thâm giống như mấy ngày quan hệ quá độ, ban ngày ngáp liên tục, bây giờ thông báo với thiên hạ muốn mua thuốc đoán chừng do Tiểu Thâm quá lợi hại làm cho cô ngủ không ngon, không chịu nổi, lúc này mới tuyên bố mua thuốc.

Nhất thời trên trang web lại mỗi người một câu tạo nên một chủ đề nóng.

Mà lúc này trong phòng làm việc của tổng giám đốc tại tầng cao nhất của tập đoàn Tiểu Thi, Đồng Nhan không khách khí thoải mái nằm trên ghế sa lon ngủ, Tiểu Thâm ngồi trên ghế trước bàn làm việc, con trai ngồi trên đùi hấn, trước mặt là các nhân viên cấp cao của công ty đang ngồi run lấy bầy.

Tiểu Thâm một tay ôm con trai, một tay đặt lên thành ghế, không có chuyện gì làm xoay tới xoay lui, hai người cứ như vậy kéo qua kéo lại, chơi mãi không chán.

Hai người chơi càng vui vẻ thì những nhân viên bị gọi lên văn phòng càng kinh ngạc.

Rốt cuộc có người không nhịn được, đầu tiên giơ tay lau mồ hôi trên trán sau đó lấy dũng khí hỏi Tiểu Thâm: “Tổng giám đốc, không biết anh có chuyện gì cần dặn dò?”

Sau khi ông ta nói hai người đang chơi vui vẻ đều gật đầu.

Tiểu Thâm ngừng động tác xoay ghế, híp mắt nhìn mấy người chột cười: “Tôi nói các vị quản lý của tôi à, các vị đang sợ gì vậy?”

Khuôn mặt khề nờ cụ cười cộng với một câu hỏi như vậy lại khiến tất cả các quản lý ngồi phía dưới càng run hơn.

Người lúc này nói chuyện bình tĩnh lại: “không có, chúng tôi nhìn thấy tổng giám đốc rất vui.”

Tiểu Thâm kéo dài giọng, “Uhm..”

“thật ra thì hôm nay tôi tìm mọi người cũng không có chuyện gì lớn, mấy ngày nay nội bộ công ty xảy ra một chút vấn đề làm cho lòng người bàng hoàng, ngoài ra tin tức này còn bị đưa vào thị trường chứng khoán khiến cho cổ phiếu của công ty rớt giá bây giờ mọi thứ đã ổn.”

Những quản lý ngồi ở dưới lại bắt đầu toát mồ hôi, Tiểu Thâm vẫn cười không có một chút lực sát thương nào nhưng trong mắt của những người quản lý kia so với bom nguyên tử lực sát thương còn mạnh hơn.

“Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi.”

“Tổng giám đốc, chúng tôi...” Người quản lý lớn tuổi nhất vội vàng mở miệng giải thích.

“đi ra ngoài!” Khuôn mặt đang cười của Tiểu Thâm nhất thời trầm xuống.

Ba quản lý biết mình xong đời, thất nghiệp.

Hài lòng nhìn ba quản lý lão luyện ỉu xiu đi ra ngoài, Tiểu Thâm từ từ nở nụ cười, rất hả hê, ôm con trai giống như một báu vật hỏi: “Con trai vừa rồi ba có lợi hại không?”

Đồng Đồng bĩu môi: “Tắc kè hoa.”

Tiểu Thâm sững sờ, không đồng ý kéo con trai: “Cái này không gọi là tắc kè hoa, cái này gọi là hiểu biết linh hoạt, con phải biết, thế giới người lớn rất phức tạp nói đơn giản, nếu như con nói gì đắc tội với người khác kết quả thế nào chứ? Đó chính là một đám người có thể phóng hỏa chính con, đến lúc đó con sẽ không qua được, hiểu không?”

Đồng Đồng chỉ giương mắt nhìn hấn, hình như không hiểu lời hấn nói, tại sao lại nói tự mình nói tự mình nghĩ cuối cùng lại biến thành mọi người chính mình?

Đồng Nhan ở một bên không chịu được nữa, cầm gối ném sang: “Con trai mới mấy tuổi anh dạy nó những thứ này làm gì?”

Hai người anh tới tôi đi, nhất thời nhằm vào vấn đề giáo dục Đồng Đồng khai chiến.

Buổi trưa, Tiểu Thâm đưa vợ cùng con trai đến quán Trung Quốc mà mình đầu tư ăn cơm, trên bàn cơm Đồng Nhan nhớ tới nghi ngờ mấy ngày nay không nhìn được liền hỏi.

“Hình như anh biết ai là người đưa bức hình lộ ra ngoài?”

Tiểu Thâm rất nghiêm túc nhìn Đồng Nhan lắc đầu.

Đồng Nhan: “Vậy sao anh biết không phải em?”

Tiểu Thâm chân thành nắm tay Đồng Nhan: “Bởi vì anh tin tưởng em!”

Đồng Đồng mắc ói, Đồng Nhan nổi hết cả da gà.

Đồng Nhan nghiêm nghị: “Đừng giả bộ, thành thật khai báo, cái này không phải là một phần trong kế hoạch của anh chứ?”

Tiểu Thâm vội vàng ném đĩa trong tay xuống thề: “không có, tuyệt đối không có hơn nữa anh là đàn ông làm sao có thể tùy tiện đem chuyện này ra đùa giỡn, chuyện này thật sự ngoài ý muốn!”

Đồng Nhan nghi ngờ, thật sự ngoài ý muốn sao?

“Vậy là ai chứ?”

Tiểu Thâm không để ý gấp một miếng sườn cho Đồng Nhan, thuận miệng nói: “Vậy em thử nghĩ lại xem, còn có ai biết sự tồn tại của máy camera!”

Đồng Nhan kinh hãi: “Em đã nói không thể là Lưu Thuần, em tin tưởng cô ấy, tuyệt đối không thể nào là cô ấy.”

Tiểu Thâm tiếp tục gấp thức ăn cho con trai, giọng nói có chút bất đắc dĩ: “Anh cũng không nói là cô ấy nhưng người biết sự tồn tại của máy camera cũng chỉ có cô ấy với em, vậy em không để người khác biết, kết quả tin tức chính là từ cô ấy mà rò rỉ từ ngoài, xâm nhập vào lời nói của cô ấy!”

Xâm nhập lời nói của Lưu Thuần?

Hình như đã hiểu rõ ràng của Tiểu Thâm: “Ý anh là có người chập vào lời Lưu Thuần nói?”

Tiểu Thâm chẳng nói đúng chẳng nói sai chỉ nhún mày.

Đúng lúc ấy thì trong góc phòng ăn chợt có chấn động lớn, ý nghĩ của Đồng Nhan bị cắt đứt, ngẩng đầu quay đầu nhìn.

Ở bên kia, nữ nhân viên phục vụ hét lên một tiếng, vội vàng kéo chiếc quần của mình, kinh hoàng nhìn khách đang ngồi trên bàn.

Thiếu niên kia nhìn chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, chỉ mới học cấp hai, thế nhưng...

“cô làm đổ món ăn của tôi, cô nói phải làm sao bây giờ?” Hình như cậu ta rất tức giận.

Nữ nhân viên phục vụ bị làm khó: “Tôi giúp anh làm một phần khác.” nói xong muốn đi liền bị móng vuốt của cậu ta sờ đến mông néo một cái, nhất thời nữ nhân viên phục vụ sợ hãi lại một lần nữa thét chói tai.

“Anh...anh làm gì vậy?” Nữ nhân viên phục vụ chất vấn.

“Ha ha, không nhìn ra khuôn mặt cô bình thường nhưng mông lại rất đầy đặn, cảm giác không tệ.”

nói xong những lời này, những vị khách xung quanh đều cảm thấy không phải bọn họ nghe nhầm chứ? một thằng bé nhỏ như vậy mà đã...háo sắc?

Đồng Nhan liếc nhìn Tiểu Thâm: “không trách được sao anh lại phong lưu như vậy, thì ra là có gen di truyền.”

Người nhà họ Tiểu thật là một cực phẩm. Tiểu Tiêu mới có ít tuổi như vậy mà đã lộ bản tính háo sắc.

“Tiểu Tiêu, đủ rồi.” Mọi người khiếp sợ, chỉ nghe thấy ở một phía khác có tiếng gầm giận giữ vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Tiểu Tiêu làm loạn.

“Tiểu Tiêu, mày còn muốn làm loạn đến lúc nào.” Tiểu Tiêu tức giận quát to.

Lúc này mọi người mới phát hiện ra ngoài cậu bé háo sắc này còn có một cô gái khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, đôi mắt ti tròn lên giận giữ nhìn Tiểu Tiêu ngồi trước mặt đang giờ trò lưu manh.

Tiểu Tiêu vô tội cười: “Chị, mông cô gái này thật là đẹp, em nói không sai so với mông chị còn vĩnh hơn nhiều.”

Phốc!

Đồng Nhan nghe thấy lời Tiểu Tiêu nói không nhịn được liền phun một nước ra ngoài.

Tiểu Thâm ngồi bên cạnh vội vàng cầm khăn giấy lau: “Từ từ,, uống nước còn không bằng Đồng Đồng.”

Đồng Nhan không đếm xỉa đến người đàn ông đang lau mồ hôi cho cô, tay run run chỉ Tiểu Tiêu ngồi ở bên kia: “Chuyện này.....Thằng bé này sao vậy? Không phải hôm ở hôn lễ cậu ấy rất ngoan sao?”

Tiểu Thâm vừa lau miệng cho cô vừa liếc mắt nhìn Tiểu Tiêu ngồi ở bên kia “Ừ, xem ra thật sự có đáng về phong lưu, đoán chừng sau này cậu ta sẽ là một tay chơi nổi tiếng ở hộp đêm tại thành phố A.”

Tiểu Tiêu không ngờ thằng bé lại nói những lời này trước mặt mọi người, mặt lập tức đỏ hơn nữa còn cảm giác em trai mình không có tiền đồ.

Một cái tát liền giáng xuống: “Mày như vậy là để cho ai nhìn, tao là chị mày vậy mà mày nói chuyện như vậy với tao, mày không biết xấu hổ nhưng tao vẫn còn biết.”

Tiểu Tiêu bị tát một cái, khuôn mặt vốn dĩ còn ngoan ngoãn bỗng nhiên cười gằn.

“Ha ha, tôi không có thể diện sao? Đúng vậy, tôi làm gì còn thể diện, mặt mũi của tôi đã mất hết ngay buổi tối hôm đó rồi, đây đều là do chị hại, đều là chị!”

Một thiếu niên mười bốn tuổi, giọng nói không đậm đà mà tràn đầy tức giận còn có một chút bẽn lẽn nghe giống như một con dao sắc bén, đâm thẳng vào màng nhĩ.

Tiểu Tiêu sững sờ, nhìn em trai mấy ngày trước còn rất ngoan nhưng bây giờ như một con thú bị thương phản nghịch lại, không nhịn được đưa tay kéo cậu bé, dịu dàng nói: “Được rồi, Tiểu Tiêu chúng ta về nhà có được không, không nên để ba mẹ lo lắng có được không?”

Tiểu Tiêu im lặng nhìn chị gái mình, nhìn một lúc chợt cười, nụ cười hơi lạ, lúc đầu chỉ Tiểu Tiêu cười: “Em không muốn làm bọn họ lo lắng, em vẫn luôn nghĩ cho chị nhưng cuối cùng em trở thành cái gì chứ, chị nhìn bộ dáng em bây giờ xem đều là do chị làm hại.”

Tiểu Tiểu thấy cậu bé không nghe những lời ngon tiếng ngọt, cô liền bộc lộ tính khí tiểu thư, cắn răng nhìn cậu bé, lại một cái tát vung lên, cũng không đoái hoài đến mặt mũi nhà họ Tiểu, chỉ thẳng vào mặt em trai mình mắng: “Chính mày biến mày trở thành như vậy còn trách ai, thứ kia là tao để cho mày uống sao? Mày không biết lòng dạ Tiểu Thâm thế nào sao? Mày ngu nên ai đưa cho cái gì cũng uống, kết quả biến thành như vậy còn trách tao, sao không thử nghĩ xem mày để đầu óc đi đâu!”

Tiểu Tiểu ôm mặt nhìn chị, lắng nghe liền cười: “Ha ha, đúng vậy, lúc anh họ cho tôi uống thứ kia anh ấy cũng uống, còn không phải là do chị sao, chị muốn gieo họa cho người ta ngược lại chị lại hại em, nếu như lúc chị làm không có ý hạ người như vậy sẽ không có chuyện gì rồi.”

Giọng nói ngoan độc, cắn răng nhìn mấy nữ nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh liền đi lên kéo quần áo người ta, thằng bé này còn nhỏ, cao chưa tới một mét sáu nhưng dù sao cũng là đàn ông, sức lực cũng lớn hơn phụ nữ, đi tới kéo rách áo đồng phục người ta, từng nút áo của nữ nhân viên đổ bung ra, lộ ra một cặp nhũ hoa trắng.

Nữ nhân viên phục vụ thét chói tai, xen lẫn tiếng cười đầy phách lối của Tiểu Tiểu, đó là cả một trận hỗn loạn.

Bàn của Đồng Nhan cách bàn của hai chị em khá xa cho nên không bị ảnh hưởng bởi trận hỗn loạn đó nhưng lại có thể nghe rõ ràng những lời kia, Đồng Nhan bắt đầu nhìn chăm chăm Tiểu Thâm.

“Thành thật khai báo, anh bị người ta cho uống cái gì? Sao lại biến một đứa bé ngoan ngoãn thành ra như vậy?”

Tiểu Thâm kêu oan, đôi mắt đào hoa nháy nháy giống như đang nhớ lại lần cuối cùng gặp mặt Tiểu Tiểu đã cho cậu uống cái gì.

Sau đó bừng tỉnh hiểu ra “A, nhưng mà không đúng, anh chỉ cho thằng bé uống một hộp thuốc giải rượu ngoài ra không có gì khác, tính tình Tiểu Tiểu đột nhiên thay đổi sao em lại trách anh.”

Đồng Nhan vừa nghe cũng cảm thấy không có gì, thuốc giải rượu là do cô đưa cho Tiểu Thâm, lúc ấy hẳn uống cũng không có phản ứng gì, nếu như tính tình thay đổi vậy thì Tiểu Thâm cũng uống tại sao hẳn lại không sao?

“Chuyện gì xảy ra, nhìn dáng vẻ Tiểu Tiểu dường như trong lòng con bé nghĩ anh đã làm chuyện xấu.”

Tiểu Thâm bĩu môi, đột nhiên nghe thấy bụng kêu ùng ục, âm thanh lớn đến nỗi Đồng Nhan cũng có thể nghe thấy, Tiểu Thâm lúng túng cười, đột nhiên quơ đũa: “Ăn cơm, đói chết mất.”

Bọn họ vừa ở đây ăn cơm, vừa ở đây nhìn màn kịch hay của hai chị em.

Ở bàn bên kia bởi vì cử chỉ của Tiểu Tiểu. .... tuổi lại nhỏ, thật sự chưa bao giờ thấy đứa bé nào nhỏ tuổi như vậy lại dám giờ trò lưu manh trước mặt mọi người như vậy, hơn nữa thân phận của thằng bé lại rất đặc biệt, được xem là ông chủ tương lai.

Có người vội vàng gọi quản lý nhà hàng tới, lúc quản lý đến liền nhìn thấy nữ nhân viên phục vụ bị Tiểu Tiểu xé đồng phục đang ngồi trên mặt đất khóc.

Tiểu Tiểu cũng sớm bị Tiểu Tiểu kéo sang một bên ngồi, còn có những vị khách ngồi ở xung quanh đều đang ngược mắt nhìn.

Tiểu Tiểu cảm thấy mất mặt nhưng cũng không thể không giải quyết, ngồi tại chỗ quát to với quản lý: “Nhanh chóng thu xếp, tìm mấy người đến giúp tôi đưa thằng bé về.”

Quản lý vừa nhìn cảm thấy choáng váng đầu óc, tuổi của ông cũng không nhỏ, không thích những việc liên quan đến sinh dục, vừa rồi ở trong phòng làm việc nghe nói Tiểu Tiểu gây chuyện chỉ cảm thấy tim đập nhanh, bây giờ tận mắt thấy càng thêm tức giận, che tim thở mạnh hít sâu.

Lúc này đưa tay vẫy vẫy mấy người bảo vệ “Đưa thằng bé tới phòng làm việc của tôi, bảo mấy người tới đây dọn dẹp một chút.”

Bảo vệ đi tới không quan tâm đến sự uy hiếp của Tiểu Tiểu, trực tiếp dẫn Tiểu Tiểu lên phòng làm việc của quản lý, Tiểu Tiểu đập mỗi người một cái “Các người dám, nhà hàng này là của nhà họ Tiểu, các người muốn đắc tội với nhà họ Tiểu sao!”

cô ta vừa nói xong, mấy nhân viên bảo vệ liền sợ không dám động, quả thật không dám động vào người nhà họ Tiểu, hơn nữa nhà này đúng là của nhà họ Tiểu.

Tiểu Tiểu thấy sắc mặt mấy nhân viên bảo vệ hơi sợ, cười hả hê: “Dám đụng đến đầu ngón tay của em trai tôi thì tôi sẽ không cho các người yên!”

Quản lý nghe xong càng thêm tức giận “Nhà hàng này thuộc về tài sản cá nhân của anh Tiểu, không cần người nhà họ Tiểu quản, dù là ông Tiểu có đến cũng không có quyền ra lệnh cho tôi, mang đi!”

Có quản lý làm chỗ dựa, các nhân viên bảo vệ liền đi lên bắt Tiểu Tiểu dẫn đi.

“Các người. ....”

Tiểu Tiểu cả người run run.

Nhưng lại nghe thấy tiếng chê cười của Tiểu Tiểu vang lên, Tiểu Tiểu lập tức sùng sột, em trai mình. ....

Trong lúc nhất thời phát hiện ra liền không nói gì cầm điện thoại di động vội vã gọi điện thoại cầu cứu, chỉ sợ Tiểu Tiêu sẽ bị người khác bắt nạt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Vợ lớn sai bảo vợ nhỏ bị thương.

Chờ cho tất cả mọi người đi hết, Tiểu Thâm nhìn chưa đã chép miệng, khuôn mặt đầy tiếc nuối, sao lại kết thúc nhanh như vậy?

Đáng tiếc!

Đồng Nhan giống như nhìn thấy tâm tư của hắn, lập tức đập bàn một cái “Anh còn dám nói không phải do anh làm.” Chỉ cô nhìn mới hiểu, hôm nay con người Tiểu Thâm mới biểu hiện rõ một chút, đúng là hắn giờ trò, nếu không ngoài hắn đã sớm biết mọi chuyện ra còn ai có thể có tâm tư xem chuyện vui chứ?

Tiểu Thâm bị chi thẳng mặt, sững sờ, ngược mắt nhìn Đồng Nhan, nhếch miệng cười: “Vợ à, nhan ăn đi, không phải em đói bụng sao, nếu không nắm chắc thời gian, đợi người nhà họ Tiểu đến phát hiện ra chúng ta sẽ rất thảm.”

Đồng Nhan sững sờ: “Người nhà họ Tiểu sẽ đến sao?”

Tiểu Thâm gật đầu: “Đúng vậy, em không thấy Tiểu Tiêu vừa mới gọi điện thoại sao, khẳng định là gọi điện về nhà cầu cứu người lớn trong nhà, nếu như thấy hai chúng ta ở đây truyền đến tai ông nội vậy thì chúng ta sẽ không có kết quả tốt.”

Đồng Nhan sững sờ: “Chúng ta chỉ ngẫu nhiên thấy mà thôi sao bọn họ có thể tùy tiện đánh giá được.” Mặc dù nói như vậy nhưng tay Đồng Nhan bắt đầu động nhanh chóng gấp thức ăn.

Thấy thế Tiểu Thâm liền nhếch miệng cười, hắn vẫn theo bản năng tin tưởng vợ mình.

Cuối cùng căn bản bữa ăn này không kịp ăn xong, Tiểu Thâm nhìn đồng hồ đã mười lăm phút, cầm khăn giấy lau miệng “Không kịp nữa rồi.” Ngó tay gọi nhân viên phục vụ tới “Thông báo với tất cả mọi người hôm nay tôi không có đến đây.”

Nhân viên cũng nhanh trí, không cần nói nhiều, chỉ gật đầu, vừa muốn đi thông báo, Đồng Nhan nhanh chóng nói chen vào: “Thuận tiện gói những món ăn lại.”

Ở ngoài nhà hàng, trên chiếc xe thể thao sang trọng của Tiểu Thâm, tất cả các món ăn được bày ra, một nhà ba người bắt đầu từ từ thưởng thức món ăn ngon.

“Haiz, vừa rồi không có thời gian, căn bản chỉ muốn tâm tình tốt một chút thưởng thức món ăn ngon, sớm biết có thể gói lại em đã sớm gói rồi, vừa rồi ăn quá nhanh không tốt cho hệ tiêu hóa.” Đồng Nhan tay cầm đùi gà, vừa chậm rãi gặm vừa oán trách.

Tiểu Thâm vừa bóc tôm ăn, vừa đút cơm cho con trai đang ngồi trên đùi, còn phải nhanh chóng lau canh con trai vừa làm đổ, nhất thời trở nên bận rộn.

Lúc rảnh mới đau lòng nói: “Chiếc xe đáng thương của anh, vừa mới mua rất đắt, kết quả lần đầu tiên đi liền bị canh rau đổ khắp nơi.”

hắn đã sớm muốn gói đem về nhưng không thể tránh khỏi đưa lên xe, thậm chí là ăn ở trên xe, chiếc xe bảo bối của hắn.

Đồng Nhan không muốn nghe liền trề môi, không phải chỉ là một chiếc xe sao.

Tiểu Thâm lại không đồng ý: “Em không biết sao, xe chính là vợ nhỏ của người đàn ông, vợ nhỏ là để thương yêu!”

“A, vợ lớn chính là để sai bảo đúng không?”

Đồng Nhan kéo dài giọng uy hiếp nói.

Bàn tay đút cơm cho con trai của Tiểu Thâm dừng một chút, nhử mày liền ý thức được mình đã nói sai, vội vàng lấy lòng: “Hi hi, sao có thể chứ, trong nhà chúng ta không phải em là lớn nhất sao, em nói gì thì chính là như thế, anh đều nghe theo.”

Đồng Nhan hài lòng: “Ừ, thật biết nghe lời!”

Tiểu Thâm tối sầm mặt không hiểu, hắn mới kết hôn mấy ngày sao đã trở thành nô lệ của vợ rồi?

Cuối cùng quả nhiên đúng như lời Tiểu Thâm, lúc cả nhà ăn cơm xong đang ngồi xia răng thì điện thoại của Tiểu Thâm vang lên, ngoài dự định của Đồng Nhan là ông Tiểu tự mình đến đây, xem ra ông Tiểu đối với đứa cháu này tương đối coi trọng.

Nửa tiếng sau, ở bên ngoài cách nhà hàng một trăm mét Tiểu Thâm nhún ga chạy với tốc độ nhanh nhất, xoay một cái thẳng gấp, sau đó ôm con trai cùng vợ già bộ như vừa mới vội tới.

Vội vàng chạy tới phòng làm việc, kết quả ở bên trong có một đám người vây quanh, Tiểu Thâm thở hổn hển dắt vợ đi vào.

Nhìn ông Tiểu ngồi ở giữa hỏi: “Ông nội, chuyện này là thế nào?”

Mặt Đồng Nhan cũng là không biết gì nhưng trong lòng thâm khinh thường Tiểu Thâm.

Cảm giác thấy Tiểu Thâm nắm chặt tay, Đồng Nhan lập tức chỉnh lại biểu hiện trên mặt để không bị lộ.

Ông Tiểu ngồi ở chính giữa trên ghế sa lon, Tiểu Tiêu ngồi bên cạnh ôm chân ông nội khóc, hai vợ chồng chú Tiểu cùng cô Tiểu đứng hai bên, Tiểu Tiêu đứng phía sau ông Tiểu, giờ phút này khuôn mặt phần nộ nhìn chằm chằm Tiểu Thâm giống như có thù oán với hắn từ kiếp trước, ánh mắt kia hận không thể nuốt chửng Tiểu Thâm.

Chu Linh hai mắt đỏ bừng, sắc mặt Tiểu Bình Nham cũng khó coi, sắc mặt ông Tiểu càng không phải nói, có lẽ do Chu Linh quá đau lòng về con trai, kết quả cả nhà Tiểu Thâm vừa vào Chu Linh liền gào khóc nhào tới.

Liên cần, nhéo cộng thêm đập, quả thật giống như một người đàn bà chanh chua, bộ dáng không có một chút nào là con nhà cao quý, vừa khóc cần vừa la to: “Tiểu Thâm mợ đối với cháu không tệ, kết quả cháu bảo đập mợ như vậy sao, chú cùng mợ chỉ có một mình Tiểu Tiêu là con trai, làm sao cháu có thể đối xử với nó như vậy, cháu bảo mợ phải sống thế nào!”

Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng trước ngực, Đồng Nhan bị Chu Linh đẩy vào tường, nhìn toàn cảnh, Chu Linh không phải nhéo Tiểu Thâm mà rõ ràng nhéo Đồng Đồng, mặt Đồng Nhan liền đỏ.

Tiểu Thâm vội vàng bảo vệ Đồng Đồng, quay lưng đưa con cho Đồng Nhan cũng không quan tâm Chu Linh ở đằng sau thế nào, hai vợ chồng bảo vệ kiểm tra người con trai thế nào, mặc dù mùa đông mặc nhiều quần áo nhưng vốn dĩ quần áo trẻ con chỉ hơi phồng mà thôi, sau khi kiểm tra mặt hai vợ chồng đều đỏ.

trên cơ thể nhỏ bé của Đồng Đồng đã có rất nhiều vết nhéo, cơ thể nhỏ bé còn thom mùi sữa núp trong ngực mẹ run rẩy, đau đến nỗi đôi mắt ửng đỏ nhưng cũng biết lúc này không thể gây thêm phiền phức nên chỉ cố gắng chịu đựng không khóc thành tiếng, nước mắt từ từ lăn xuống.

Tiểu Thâm nổi giận, xoay người bắt bà điên: “Mợ nổi điên gì chứ, sao lại nhéo Đồng Đồng, thằng bé mới năm tuổi, mợ xem mợ bầm người thằng bé trở nên thế nào, có chuyện gì chứ, vừa vào liền như bà điên, không sợ làm mất mặt nhà họ Tiểu sao!”

Sau khi hắn la to, mọi người liền nhìn dấu vết trên người Đồng Đồng ở phía sau, ông Tiểu ở xa nhìn liền nhủ mày.

Chu Linh mặc kệ: “Nhéo nó thì sao? Nhéo nó thì cháu đau lòng phải không, vậy tại sao cháu có thể đối với con trai mợ như vậy? Cháu đau lòng con trai cháu, vậy còn mợ thì sao, cháu nhìn xem cháu biến nó thành dạng gì rồi, mợ hận không thể bóp chết cháu!”

Trong lúc nhất thời mọi thứ lại trở nên hỗn loạn, Chu Linh giống như một bà điên đi tới liền đánh, Tiểu Bình Nham đứng phía sau cũng không biết nên làm gì mới tốt chỉ đi tới kéo vợ mình, hai vợ chồng Tiểu Ngọc đứng bên cạnh thấy vậy cũng không được liền đi lên ngăn lại, anh kéo tôi tôi kéo anh, hiện trường rất rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Vua diễn trò.

Tiểu Thâm đứng chắn trước mặt Đồng Nhan cùng Đồng Đồng, tất cả đám đá đều dồn trên người hắn.

Từ nhỏ đến lớn hắn làm gì bị đánh như vậy chứ nhưng vì vợ con bây giờ hắn nhện, giờ phút này chỉ có một suy nghĩ duy nhất là che chắn cho thật tốt không để vợ con bị đánh, chính là không để rơi một cọng tóc nào.

Ông Tiểu nhìn tình hình trước mặt, tức giận run cầm cập, cảm gậy đập mạnh, lớn tiếng quát: “Đù rồi, người trong nhà đánh người trong nhà, thật là có bản lĩnh!”

Trước kia ông Tiểu là cựu chiến binh, đã quen với việc đào tạo lính, đến bây giờ giọng vẫn tràn đầy khí phách, sau khi ông quát to mấy người kia liền ngừng ngay lập tức, Chu Linh bị Tiểu Bình Nham kéo sang bên cạnh ngồi xuống, vừa giúp bà bớt giận, vừa đưa nước cho bà uống.

Hai vợ chồng Tiểu Ngọc cũng ngoan ngoan đứng về chỗ cũ.

Ngược lại Tiểu Thâm quần áo xốc xếch, tóc bị Chu Linh cào loạn, trên mặt bị móng tay cào thành hai đường, ngược lại hai vết cào ở trên mặt Tiểu Thâm càng thêm hấp dẫn hơn, thật là một người đàn ông kỳ quái.

Tiểu Thâm rất tức giận, không khí xung quanh trở nên lạnh, đôi mắt lạnh lùng quét quanh một vòng, khi mở miệng lần nữa giọng nói đã cực kỳ lạnh lùng tràn đầy sát khí: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng cháu vừa đến liền giống như bà điên, chẳng ra thể thống gì.”

Đồng Nhan biết nghe lời, trầm nghĩ, đến bây giờ vẫn biết diễn trò thật lợi hại.

Ông Tiểu bình phục trạng thái như cũ, quét mắt nhìn Chu Linh đang kích động cho đến khi trong phòng không còn tiếng khóc hay tiếng mắng chửi mới chậm rãi mở miệng: “Tiểu Thâm, cháu có biết hôm trước ở hôn lễ Tiểu Tiêu bị người ta bỏ thuốc hay không.”

Tiểu Thâm nhìn ông nội mình, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, chân mày nhíu lại, sắc mặt tái đi giống như đang nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, một lúc lâu nhìn ông nội mình: “Không thể nào, ngày hôm đó đều là người nhà chúng ta, sao lại có người hại Tiểu Tiêu hơn nữa thằng bé vẫn còn nhỏ như vậy không thể thành mối nguy hại đối với người khác.”

Ông Tiểu nhìn cháu mình, bây giờ vẻ mặt Tiểu Thâm rất quang minh chính đại khiến ông Tiểu nhìn cũng bắt đầu hoài nghi những gì mình mới nghe được...

Chu Linh ngồi một bên bắt đầu nổi điên giọng khàn khàn “Sao lại không có chứ, Tiểu Tiêu là cháu trai nhà họ Tiểu, sau này sẽ thừa kế công ty, ai biết có vài người tâm địa ác độc như vậy lại dám động thủ với thằng bé như vậy, chẳng lẽ tiền quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến nỗi không tiếc thương tới hại người thân của mình! Mọi thương con...” Sau khi gào xong lại bắt đầu khóc.

Tiểu Thâm nghiêng đầu nhìn Chu Linh, khi nghe mấy chữ ‘người thừa kế công ty’ liền giật mình, sau đó hai mắt to sáng giống như tìm thấy chân tướng sự thật trong đám sương mù, sau đó chính là đau lòng...

Lúc nhìn ông Tiểu khuôn mặt đầy bi thương: “Ông nội, mọi người nghi ngờ cháu?”

Ông Tiểu quan sát mọi phản ứng của Tiểu Thâm, khi thấy vẻ mặt bi thương của Tiểu Thâm thì trong lòng liền chấn động, đột nhiên cảm thấy áy náy, ông Tiểu bắt đầu dao động, ông cảm thấy hẳn là một đứa cháu ngoan chứ không phải loại người kia!

Tiểu Thâm cũng tự cười: “Cháu hiểu rồi, chuyện này không phải do cháu làm, ông tin cũng được không tin cũng không sao, mặc dù cháu không phải là người tốt nhưng nếu là việc cháu làm thì cháu nói cháu làm, không phải thì nói không phải, cháu quang minh chính đại không thẹn với lòng.”

nói xong thờ dãi nghiêng đầu nhìn Chu Linh vẫn còn đang khóc thút thít, giọng điệu đột nhiên trở nên cứng rắn, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo: “Nhưng mà nếu như mọi người ở đây lên kế hoạch hại cháu thì Tiểu Thâm cháu đây cũng không dễ dàng bị bắt nạt như vậy đâu, mọi người xem cháu là một đứa con nít sao!”

Sau khi nói Tiểu Thâm một cước đạp bàn trà thủy tinh trước mặt khiến khay trà bể tan tành kèm theo giọng nói lạnh lùng của Tiểu Thâm.

Chu Linh bị dọa sợ không dám khóc, trừng mắt nhìn bàn trà bị chia năm xẻ bảy trước mặt, đầu cũng bắt đầu nghi ngờ như nếu như đó là đầu mình vậy...

Đồng Nhan cũng bị Tiểu Thâm dọa sợ, khi Tiểu Thâm đạp bể khay trà Đồng Nhan cũng bị dọa sợ giật mình sau đó càng khóc dữ dội hơn nhưng vẫn không dám khóc thành tiếng, chỉ giả bộ đáng thương gọi: “Ba” Cái miệng nhỏ nhắn ứ ứ nước mắt, bàn tay duỗi ra phía trước muốn ôm ba mình.

Đồng Nhan thấy con trai sắp khóc to liền nhẹ giọng dỗ dành: “Ng ngoan, không khóc, không sợ, ba sẽ bảo vệ cực kỳ, đừng sợ.”

Tiểu Thâm nghe tiếng khóc của con, rất đau lòng nhưng không thể xoay người lại, mắt vẫn nhìn chăm chăm không nói gì, cuối cùng trong mắt tràn đầy thất vọng.

Dời ánh mắt nhìn Chu Linh, hít sâu nhiều lần, khi đã bình tĩnh lại hỏi: “Có phải mọi người có chứng cứ gì hay không, nếu không sao lại chắc chắn là cháu làm?”

Chu Linh khóc đến đau lòng nhìn Tiểu Thâm trước mặt “Tiểu Tiêu nói rồi đêm hôm đó nhìn thấy cháu cho Tiểu Tiêu uống gì đó, sai khi uống xong nửa tiếng sau liền... liền...”

Tiểu Thâm bất động: “Cháu có thể biết Tiểu Tiêu bị cho uống thuốc gì không?”

Chu Linh nhìn Tiểu Thâm trề miệng, không nói gì, cuối cùng hung dữ nghiêng đầu nhìn hắn.

“Là thuốc kích dục!” Tiểu Tiêu đứng phía sau ông Tiểu nói.

Tiểu Thâm vừa nghe vẻ mặt khiếp sợ tròn to mắt, hình như cho một đứa bé nhỏ như vậy uống loại thuốc đó thật không có đạo đức.

Nhắm mắt suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu bình tĩnh nói “Em nói anh cho Tiểu Tiêu uống chính là bình thuốc giải rượu nhỏ đúng không?”

Tiểu Tiêu khề cười: “Thừa nhận đi! rõ ràng anh có ý cho Tiểu Tiêu uống cái gì, anh, em cùng Tiểu Tiêu từ nhỏ đã gọi anh một tiếng anh trai, sao anh lại có thể làm như vậy, anh nhìn thằng bé lớn lên từ nhỏ đây.”

Biểu hiện trên mặt Tiểu Thâm vẫn là không hiểu, vẫn nhìn Tiểu Tiêu không nói gì, mọi người cảm thấy không khí trong phòng yên tĩnh đến dọa người giống như có thể nghe rõ nhịp tim của mình, sau đó liền nghe thấy tim mình đập càng nhanh hơn.

Tiểu Tiểu cũng nghe thấy nhịp tim của mình nhưng sắc mặt không biến đổi nhìn Tiểu Thâm, trong lòng âm thầm kinh hãi, trước kia biết Tiểu Thâm rất lợi hại nhưng không ngờ Tiểu Thâm lại đánh đòn tâm lý lợi hại như vậy.

Tiểu Thâm cười lạnh, sau khi thu hồi tâm mất, đôi mắt chợt sáng, chơi trò tâm lý, ai đấu lại hắn, chiến thuật tâm lý của hắn là được luyện tập từ khi hắn còn là bộ đội đặc chủng, được dùng để đối phó với tội phạm truy nã.

Tiểu Thâm cười lạnh, im lặng nhìn Tiểu Tiểu trước mặt, không để ý tới Chu Linh đang ngồi một bên mắng chửi, giọng nói lạnh lùng: “Tiểu Tiểu, nếu như anh nhớ không lầm, bình thuốc giải rượu này là do em chuẩn bị, sau đó Nhan Nhan đi lấy cho anh uống, anh nhớ không lầm chứ?”

Lời này vừa mới nói ra, những người kia liền không nói gì, Đồng Nhan cũng sửng sốt, lúc cô đi lấy, bình thuốc kia để ở đó nhưng không biết là của ai sao Tiểu Thâm lại biết?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Khổ cực Nhan Nhan.

Tiểu Thâm vừa nói xong những lời này những người trong phòng không ai nói thêm gì nữa, Đồng Nhan cũng sửng sốt, lúc cô đi lấy bình thuốc kia đã ở đó, cô không biết của ai vậy sao Tiểu Thâm lại biết?

Tiểu Bình Nham nhíu mày nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt tràn đầy uy nghiêm: “Tiểu Tiểu, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Tiểu Tiểu trong lòng hoảng sợ, ánh mắt lóe lên, trong lòng thầm mắng Tiểu Thâm giống một con hồ ly tinh nhưng lại nghĩ lúc cô ta để bình thuốc này không ai thấy, khi đó Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan còn đang đứng nói chuyện với Giang Thành cùng Dương Ngải Lâm, Tiểu Thâm đưa lưng về phía trong, làm sao có thể biết là cô ta để chứ!

Khẽ cắn răng, khôi phục vẻ mặt tự nhiên trên mặt nhìn Tiểu Thâm cười lạnh: “Tiểu Thâm, anh là người như vậy sao? Chuyện mình làm lại không dám thừa nhận, anh như vậy làm sao có thể xem là một người đàn ông chứ!”

Tiểu Thâm cười cười, không nhìn ra ý định gì chỉ có cười nhạt mà thôi!

Tiểu Tiểu nhìn Tiểu Thâm cười, đột nhiên cảm thấy run trong lòng.

Tiểu Thâm liếc mắt nhìn ông nội ngồi ở giữa: “Tiểu Tiểu, đừng cho là anh không biết buổi tối hôm đó em làm gì, anh tận mắt thấy, em đem bình thuốc giải rượu bỏ vào khu đồ uống, sau đó Nhan Nhan đi lấy, em đứng nhìn chằm chằm bọn anh, lúc ấy anh còn cảm thấy bức bối tại sao em lại nhìn bọn anh như vậy? Sau đó lại không suy nghĩ nhiều anh liền uống, thuốc giải rượu này rất hiệu quả, anh uống xong rất nhanh liền tỉnh táo.”

Tiểu Thâm nói rất bình thản, giọng nhẹ nhàng, thậm chí lúc nói thuốc giải rượu rất hiệu quả còn kèm theo cảm kích, Đồng Nhan ngơ ngẩn, trong đầu liền bắt đầu nhớ chuyện tối hôm đó, theo như lời Tiểu Thâm nói thì sao cô lại tùy tiện đem cái gì cho hắn uống... không sợ có người bỏ cái gì vào bên trong thuốc sao?

Ngày đó Đồng Nhan còn cười Tiểu Thâm, cảm thấy tâm từ người này nghĩ lung tung nhiều như vậy còn tưởng rằng bản thân là miếng mồi ngon, người người đều muốn bỏ thuốc hại hắn, khi đó thật sự trong lòng Đồng Nhan thầm khinh thường Tiểu Thâm.

Nhưng hôm nay quả nhiên có thể thấy rõ ràng, Đồng Nhan chợt không nói nên lời, Tiểu Thâm uống thứ kia, thật sự bị bỏ thuốc, nói cách khác, Tiểu Thâm biết rõ nhưng vẫn uống!

Tại sao?

Cuộc sống từ nhỏ của Đồng Nhan đã rất yên tĩnh không nghĩ tại sao lại có loại người này, biết rõ ràng có người bỏ thuốc hại mình, dù đã sớm phát hiện ra kế hoạch thì sao, nếu như buổi tối hôm đó không phát cô phát hiện cắt ngang Tiểu Thâm, không chừng Tiểu Thâm đã bị phát hiện?

Tiểu Thâm cũng đã nói hắn đánh giá quá thấp loại thuốc này, hắn vẫn bị thuốc đó khống chế.

Đồng Nhan thở phào một hơi, cách làm việc như vậy phải có kinh nghiệm bao nhiêu lần mới có thể tạo thành, đã đạt tới trình độ có thể xử lý linh hoạt, Tiểu Thâm từ nhỏ đã có cuộc sống thế nào?

Tiểu Thâm vẫn cười, Đồng Nhan đứng phía sau hắn, căn bản không thấy khuôn mặt khiếp sợ cùng những ý nghĩ trong đầu cô, hắn chỉ cười, mắt nhìn thẳng ông nội, cô, chú, em gái họ...

“Ngày hôm ấy, anh thấy ông nội muốn em đi tìm cô chú, sau đó anh thấy Tiểu Tiểu trên mặt hình như thoáng sợ, anh liền hiểu thằng bé uống rượu, nếu như bị mọi người phát hiện, thằng bé sẽ bị mắng, vừa đúng lúc thuốc kia còn dư lại một ít lại là do em chuẩn bị, anh liền...”

Những lời còn lại không cần nói nữa kia cũng đã rất rõ ràng, chị chuẩn bị thuốc cho em trai uống một chút thì có làm sao, Tiểu Thâm uống rồi, Tiểu Tiêu cũng uống, xảy ra chuyện rồi lại tới trách lẫn sao?

Vậy thì thật là hài hước!

không trách người chuẩn bị thuốc lại tới trách người uống thuốc là hẳn.

Nghe xong những lời này của Tiểu Thâm, sắc mặt ông Tiểucàng khó coi hơn, ánh mắt liếc một vòng, gom hết tất cả sắcmặt của con trai con gái tất cả đều thu vào mắt, về phầnTiểu Tiêu đứng ở sau lưng cũngkhông cần nhìn bởi vì ông cảm thấy đắngaughésaloncủa mình hình như có một đôi tay đang khăn trương nữu lấy.

không tiếng động thờ dài, đưa tay an ủi ôm cháu trai đangkhóc, nhìn dáng đáp xem như đã tin thuốc này là do Tiểu Tiêu chuẩn bị rồi.

Chu Linh tròn to hai mắt, không ngờ con trai con gái mình bịTiểu Thâm sắp xếp, mượn tay Tiểu Tiêu khiến Tiểu Tiêu gặp chuyện không may, kết quả chuyện xảy ra nhưng lẫn lại không sao cả.

Chu Linh cắn răng.

Lần nữa chực khóc lớn đưa tay run rẩy chỉ Tiểu Thâm“TiểuThâm, cháu nói xem hai vợ chồng mợ đối xử với cháu không tệ,bây giờ xảy ra chuyện cháu lại đổ lên đầu Tiểu Tiêu,vậy mợ hỏicháu, buổi tối đó cháu nói cháu cũng uống thuốc kia vậy tạisao cháu không có việc gì mà Tiểu Tiêu nhà mợ lại xảy ra chuyện!”

Tiểu Thâm đối mặt với sự chất vấn của mợ ba, không khôicười khở, khuôn mặthiện lên sự mất mát, nhìn ông nội mình: ‘Cháu biếtrõ, hôm nay nếu không nói rõ ràng mọi người còncảm thấy là cháu làm, buổi tối đó cháu cũng bị ảnh hưởng chỉ là cháu có thể không chế nhưng tối hôm đó sau khi về nhà thì.khở cực Nhan Nhan rồi!’

Vốn dĩ Đồng Nhan đang đắm chìmtrong thế giới riêng của mình, trong đầu đầy suy nghĩ cuộc sống lúc nhỏ của Tiểu Thâm thế nào.

Thình lình vừa nghe lời Tiểu Thâm nói khô cực cô thì cô liền phục hồi tinh thần, Tiểu Thâm làm bộ mặt áy náy nhìn cô,ánh mắt tràn đầy đau lòng, ông Tiểu ngồi một bên mặt tràn đầy nghi ngờ, Đồng Nhan liền vội vàng cười khoát tay: “Ha ha, không khô cực, cần phải như vậy.”

“.....” Nhất thời mọi người im lặng.

Nhưng ông Tiểu lại cực kỳ vui mừng, theo như lời hai vợ chồngTiểu Thâm vừa mới nói vậy thì tin tức liên quan đến Tiểu Thâm kia hoàn toàn là giả rồi.

Ông Tiểu rất vui.

Đồng Đồng ở trong ngực Đồng Nhan tối sầm mặt, Tiểu Thâm quay đầu nhìn cô khẽ mỉm cười, nụ cười xấu hổ cùng cảm kích.

Nhất thời Đồng Nhan không phản ứng kịp, sao ánh mắtmọi người đều kỳ quái như vậy?

Cho đến khi về nhà cô hỏi con trai mới biết rõ nguyên nhân, Đồng Nhan liền đỏ mặt.

“Xong đời, sao lại là cái loại vấn đề đó?”

Tiểu Thâm là người trong cuộc vẫn cười,Đồng Nhan cảm thấyngười này sinh ra đã chính là một con yêu tinh.

Chỉ là nhớ tới ngày hôm nay cuối cùng sau khi biếtTiểu Tiêu làm nhưng dưới sự làm chủ của Ông Tiểu chuyện lạikhông có gì.Đồng Nhan cảm thấy kỳ quái, tại sao lúc biếtngười làm làTiểu Thâm ông Tiểu liền gọi điện thoại kêu người đến nhưng sau khi biết Tiểu Tiêu cố ý muốn hại người kết quả ngược lại hạiTiểu Tiêu thì ông Tiểu lại kết thúc mọi chuyện như không có gì?

Lúc cô hỏi vấn đề này, Tiểu Thâm chỉ cười, không có chút nhạo báng hay lạnh lùng nào chỉ đơn giản cười nhưng cũng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Kìm nén lại.

“Anh cũng biết bên trong bị bỏ thuốc vậy tại sao còn uống?” Đồng Nhan ngồi trước ghé sa lon nhìn Tiểu Thâm đang uống cà phê.

Cơ thể cao to của Tiểu Thâm dựa vào ban công, một tay cầm ly cà phê một tay tựa vào thành ban công, ánh mặt trời hắt vào chiếu quanh cơ thể anh nhìn rất đẹp.

Tiểu Thâm đột nhiên quay đầu lại, vốn dĩ Đồng Nhan còn đang si mê nhìn liền lập tức đỏ mặt.

Tiểu Thâm cười “Tại sao uống ư? Anh đương nhiên muốn uống rồi, anh không uống thì làm sao thuốc kia chính là loại thuốc mà sáu năm trước anh uống phải chứ!”

Đồng Nhan vẫn còn đỏ mặt đột nhiên nghe thấy hắn nói vậy liền ngây ngẩn cả người.

“Anh nói sáu năm trước?”

Tiểu Thâm xoay người lại để ly cà phê xuống, đi tới ghé sa lon ôm Đồng Nhan, cô không muốn đụng tới anh, kết nhìn hai tay hắn dài nhưng sức lực lại không hề nhỏ.

“Đúng vậy, sáu năm trước, đêm mà chúng ta có con trai đó.”

Ong!

Lần này tiếp theo là đầu cũng bị choáng váng.

Tiểu Thâm cố ý mập mờ nói, khi nói xong còn khẽ sát lỗ tai của Đồng Nhan, hơi thở như có như không thổi tới lỗ tai cô, Đồng Nhan không nhận được rụt vai, di chuyển mông cách xa hắn một chút.

Tiểu Thâm nở nụ cười yêu nghiệt, cố ý đầu độc Đồng Nhan khiến cô không chịu nổi, dùng sức nắm chặt tay Tiểu Thâm, giả bộ tức giận: “Đừng làm loạn, tiếp tục nói vào điểm chính!”

Ngược lại lần này Tiểu Thâm thật sự ngồi bình thường: “Trọng điểm là sáu năm trước hai chúng ta đã bị lên kế hoạch, bị bỏ thuốc, đoán chắc tối hôm đó em cũng uống, hôn lễ hôm đó mặc dù đã biết bị bỏ thuốc nhưng anh vẫn uống.....không phải vì muốn so sánh sao, sự thật chứng minh, loại thuốc tối hôm đó và loại thuốc mà hôm anh uống ở hôn lễ đều có phản ứng cùng cảm giác giống như sáu năm trước.”

Đồng Nhan lần nữa nghi ngờ: “Đó không phải là thuốc kích dục sao? Các loại thuốc kích dục trên thế giới đều giống nhau, đều dùng để.....Khác nhau thế nào chứ!”

Tiểu Thâm cười: “Tiểu Thâm anh là ai chứ, xem như kết quả chỉ cùng một mục đích anh cũng có thể phân biệt được, huống chi, thuốc này không phải là loại thuốc có thể dễ dàng tìm thấy trên thị trường, em cho rằng có thể bỏ thuốc anh chỉ là loại bình thường sao?”

Đồng Nhan bối rối nhìn Tiểu Thâm, nhú mày mím môi, bộ mặt rất khó coi sau đó đưa ngón tay cái lắc lư trước mặt Tiểu Thâm.

“Thật khó phách.” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng vẻ mặt lại xem thường.

Tiểu Thâm không nhận được cười, hắng giọng, kiêu ngạo giương cổ lên: “Tất nhiên, anh là Tiểu Thâm mà.”

Đồng Nhan không nhận được muốn nôn.

Tiểu Thâm tối sầm mặt, quơ gối đánh tới, hai người anh tới tôi đi, hai cái gối ôm, anh ném qua tôi ném lại, chơi rất vui.

Đồng Nhan ở trên lầu đau thương ôm mặt, bộ dạng không có thuốc chữa nhìn ba mẹ mình ở dưới.

Cả buổi chiều Đồng Nhan nghĩ lại sáu năm trước, cô không làm chuyện gì xấu, sao lại có người muốn bỏ thuốc cô chứ?

Nhớ tới bình thường Tiểu Thâm hay đắc tội với người khác nên bị bỏ thuốc cũng là bình thường nhưng lại có người muốn bỏ thuốc cô vậy thì không bình thường!

Buổi tối lúc ăn cơm không nhận được lại hỏi.

Kết quả Tiểu Thâm bi thương nhìn cô, cô nháy mắt mấy cái, bày tỏ bản thân vô tội.

Đột nhiên hắn giống như trở nên nhụt chí: “Biết anh chết thế nào không?”

Đồng Nhan suy nghĩ một chút, cảm thấy người này có vấn đề, vấn đề của cô sẽ khiến hắn chết sao?

“Chẳng lẽ bị vấn đề mà tôi hỏi khiến cho chết sao?” không phải khó như vậy chứ?

Tiểu Thâm rất tao nhã liếc mắt nhìn cô: “Anh bị sự đàn áp của em làm cho tức chết.”

Trong lúc nhất thời, xương sườn, cánh gà cùng đua bay loạn xạ.

Đồng Nhan tương đối nhạy cảm, thấy tình thế không tốt lập tức vọt lên cướp lấy cánh gà Coca mà mình thích nhất, một mình ngồi trong góc nhìn ba mẹ đùa giỡn rất vui.

Sau khi trời tối, hai vợ chồng đuổi con trai đi ngủ, hai người nằm trên giường nghiêm túc thảo luận vấn đề năm đó.

Đồng Nhan bối rối: “Năm đó em chỉ là một cô gái thuần khiết, làm sao có thể có người muốn hại em chứ?”

Tiểu Thâm mở to mắt: “Xem ra hôm nay em cũng biết đầu đuôi câu chuyện rồi!”

Đồng Nhan: “Em nhớ ngày hôm đó em chỉ đơn giản là đi uống rượu, đó là lần đầu tiên em vào quán rượu, kết quả...” Haizz, kết quả liền hối hận, người bình thường đều nói con gái không nên đi hộp đêm, đó là nơi không tốt, kết quả cô thật bị thương lần đầu tiên đi vào liền xảy ra bi kịch lớn nhất cuộc đời.

Tiểu Thâm cắn răng: “Là anh tham thì có? Chẳng những bị quân đội khai trừ còn khiến anh sáu năm không biết mùi vị phụ nữ là thế nào, em phải có trách nhiệm với anh!”

Cái gì? Đồng Nhan vừa nghe đến những lời Tiểu Thâm nói liền cảm thấy ngứa lỗ tai, lập tức ngồi thẳng người, lúng túng điều chỉnh giọng nói.

“nói việc chính, bây giờ anh biết tối hôm đó thuốc là do Tiểu Tiểu bỏ vào chẳng lẽ sáu năm trước Tiểu Tiểu cũng là người bỏ thuốc sao?”

Tiểu Thâm ngồi ở đầu giường cười, nhẹ nhàng dịch mông lại gần Đồng Nhan, vừa di chuyển vừa nói chuyện dòi đi sự chú ý của Đồng Nhan: “Đương nhiên không phải, Tiểu Tiểu không có bản lĩnh như vậy, chắc chắn có người ở phía sau con bé chỉ đạo, chỉ là con bé ngốc nghếch bị người khác lợi dụng còn không biết, kết quả không phải hại chính em trai mình sao.”

Đồng Nhan vẫn còn nghi ngờ: “Người tiết lộ bức hình cùng người bỏ thuốc có phải là cùng một người không? Hoặc có thể nói là cùng một người ở sau lưng giờ trò?”

Lúc này Tiểu Thâm cười rất kỳ quái: “Ah, độ khó của câu hỏi này tăng lên, chứng tỏ em vẫn còn có chút thông minh!”

Đồng Nhan khinh thường liếc hắt.

không biết từ khi nào cả người Tiểu Thâm đã tới gần, lúc này cánh tay giờ lên khoác vào bả vai Đồng Nhan, cơ thể hai người sát vào nhau, đầu Tiểu Thâm đặt trên vai cô giống như một đồng bunn nhào thế nào cũng không chịu đứng lên.

“Vợ à, vấn đề này của em thật ra thì anh cũng không hiểu rõ lắm, chồng em cũng không phải là thần tiên, không tìm thấy người tiết lộ bức hình thì làm sao anh có thể kết luận có phải là cùng một người hay không? Nếu bây giờ chuyện này chúng ta vẫn chưa có manh mối có phải nên nghỉ ngơi trước hay không?”

Đồng Nhan cảnh giác nhìn hắt, đưa tay đẩy cánh tay Tiểu Thâm ra: “Kim nén người anh em của anh lại, tối nay không cho phép!”

Nụ cười trên mặt Tiểu Thâm liền sụp đổ, mặt không vui: “Tại sao, nó đã tỉnh dậy không thể kim nén lại, vợ à, là em làm nó thức dậy, em phải có trách nhiệm, làm việc không thể không có đầu có đuôi!”

Đồng Nhan mặc kệ, vén chăn che đầu ngủ.

Tắt đèn, bận bịu cả ngày, Đồng Nhan thoải mái đuổi người! Rốt cuộc có thể ngủ ngon, mấy ngày nay Tiểu Thâm giống như cầm thú làm cho cô đau cả lưng, ngủ không ngon còn phải trốn trong xe ăn cơm, thật vất vả mới có thời gian ngủ, lại phải đối mặt với sự tranh đấu của người nhà họ Tiểu.

Cơ thể mệt nhọc không nói, bây giờ lại xuất hiện sự kiện bỏ thuốc, sự kiện sáu năm trước, có chút manh mối, hoạt động cả ngày, quay đầu lại phát hiện chiếc chăn vẫn là làm cho người ta thoải mái nhất.

Dưới chăn, một bàn tay lặng lẽ đặt trên eo Đồng Nhan, không nhịn được ôm chặt, sau đó Đồng Nhan cũng cảm thấy lồng ngực sau lưng cô cũng nóng như lửa, đột nhiên trong đêm tối Đồng Nhan mở to mắt.

Chỉ vì phía sau có một cây cột vẫn còn kêu gọi cái mông nhỏ của cô.

Đồng Nhan chậm rãi lật người, vừa đúng lúc lật vào lồng ngực nóng như lửa của hắt: “Hi hi, Tiểu Thâm, tối nay anh có nên đến phòng làm việc không?”

Trong bóng tối, Tiểu Thâm cười hi hi, bàn tay không ngừng dao động ở mông Đồng Nhan, tay còn lại cũng không nhàn rỗi, im lặng mò vào trong ngực vợ.

“Vợ à, không muốn, chúng ta mới kết hôn có mấy ngày, chia phòng ngủ không được.”

Đồng Nhan cười hi hi: “Đúng vậy, em cũng cảm thấy như vậy không được!”

Tiểu Thâm vừa nghe mặc dù cảm thấy vợ mình không dễ nói chuyện như vậy nhưng vẫn tiếp tục không ngừng gật đầu, kết quả...

“A!” Giọng nói kèm theo cơ thể nặng rơi xuống đất.

Tiểu Thâm bị đá.

Đồng Nhan nằm trên giường, ném gối xuống: “Tối nay nằm trên sàn nhà ngủ đi! Ngủ ngon chồng yêu!” Cuối cùng tiếng gọi chồng yêu ngọt ngào xinh đẹp

kia giống như có thể thôi miên Tiểu Thâm, tối nay lần đầu tiên hấn ngủ trên sàn nhà.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Tìm thú vui gặp trai đẹp (VIP)

Ngày hôm sau khi tỉnh lại Tiểu Thâm vẫn còn đang ngủ, Đồng Nhan nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, bừa bãi khi thấy hấn ngủ vẫn còn nhếch miệng, đáng hấn ngủ trên sàn nhà cũng không tệ, nằm mơ cũng cười.

Thật đúng là một công tử từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng thế nhưng khi ngủ ở trên sàn nhà vẫn cảm thấy như không có chuyện gì.

Lắc đầu không thèm quan tâm tới hấn đi thẳng vào nhà vệ sinh đánh răng sau đó đi vào gọi con trai dậy, Đồng Đồng vẫn chưa tỉnh ngủ la to: “Mẹ, con được nghỉ tết rồi mẹ không thể cho con ngủ thêm một chút được sao?”

Đồng Nhan cung chiều ôm mặt con trai: “Hôm sau ngủ tiếp, hôm nay cùng mẹ đi ra ngoài một chút.”

Đồng Đồng nửa tỉnh nửa mơ gật đầu: “Được, con đi tắm đã.”

Đồng Nhan im lặng, đưa tay vỗ một cái lên mông Đồng Đồng: “Con á, đừng quên con do mẹ nuôi lớn, chỉ cần con vênh mông một chút là mẹ biết ngay con muốn làm gì, nhanh xuống giường, không cho phép lười biếng, bây giờ đã bây giờ rồi, ngủ cũng đủ rồi!”

Đồng Đồng muốn khóc: “Mẹ, các bạn học của con cũng có thể ngủ nướng đến mười giờ, mẹ các bạn ấy cũng không nói gì nhưng mẹ lại đánh mông con, hu hu!”

Đồng Nhan không nhìn cảm một bộ quần áo mặc cho cậu bé, cứ đến mùa đông gọi thẳng bé dậy là một khó khăn lớn, không biết thẳng bé học được một số thủ đoạn từ đâu, còn cao thủ hơn những người đàn bà chanh chua mấy phần, nhiều lần làm loạn khiến Đồng Nhan đau đầu.

Mà cô dùng hết cách cũng không thể chinh cậu bé.

Trẻ con chính là như vậy, thẳng bé sẽ đem toàn bộ thủ đoạn của mình xuất ra, Đồng Nhan không để ý đến thẳng bé, mẹ không thèm nể mặt Đồng Đồng chỉ có thể chuyển động cơ thể cho mẹ mặc áo.

Tiểu Thâm nằm ở trong phòng nghe thấy tiếng con trai gào khóc liền cảm thấy tức giận, thậm chí con trai không có tiền đồ, rồi giường cũng ồn ào như vậy.

Gian nan bò dậy cùng một mái tóc rối bời vừa đúng lúc nhìn thấy con trai nhắm mắt đang hai tay cho Đồng Nhan mặc áo len, nhìn bộ dáng nhắm mắt của thẳng bé hình như ngủ rất vui!

Tiểu Thâm im lặng lắc đầu, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy con trai mặc quần áo, nếu như là lúc trước khi con trai phải đi học thường sẽ dậy sớm hơn hấn, cần bản sau khi hấn dậy thì con trai đã ăn sáng rồi, hôm nay vừa nhìn thì ra là con trau ngủ nướng.

Không ăn sáng, dưới sự hướng dẫn của Đồng Nhan, tay kéo một lớn một nhỏ chưa tỉnh ngủ đi khắp nơi.

Cái gì mà chợ nông sản? Chợ bán thức ăn, cửa hàng nhỏ.....

Tiểu Thâm nhíu mày nhìn một đám người ở chung quanh, dừng lại nói: “Chúng ta tới đây làm gì?”

Đồng Nhan thân nhiên: “Mua đồ tết!”

Tiểu Thâm vẫn đang ngó dáo dác lập tức cứng đờ, mặt không dám tin: “Em tới đây mua đồ tết?”

Bên kia Đồng Đồng bình tĩnh ngựa đầu: “Hàng năm mẹ luôn như thế, không có gì đó là thói quen.”

Tiểu Thâm tối sầm mặt: “Con trai, con mới năm tuổi, con nhớ được mấy năm?”

Đồng Đồng làm bộ mặt tỉnh bơ suy tư: “Uhm, năm ngoái mẹ ném con ở chợ nông sản!”

Tiểu Thâm chợt nhíu mày, lạc mắt?

Đồng Nhan mặc kệ hai người, đi thẳng vào, Đồng Đồng đứng bên ngoài nhìn mẹ một đi không trở lại: “Ba xem, hôm nay mẹ vứt bỏ hai chúng ta.”

Tiểu Thâm liền hiểu. Làm bộ mặt đáng thương: “Nào chi là vứt bỏ còn là vứt đi không tìm về, đây là cố ý vứt đi!”

Đồng Đồng cắn răng, mặt tán thành: “Đúng!”

Lúc trước Đồng Nhan vẫn rất coi trọng ngày tết, mặc dù không có tiền nhưng trong nhà vẫn sắm đầy đủ, mua tất cả đồ đều màu đỏ, muốn mua được nhiều đồ tất nhiên phải ra chợ nông sản rồi.

Một tiếng đồng hồ sau, ở lối vào của chợ nông sản, Tiểu Thâm giọng thê lương, mặt bi thương: “Khi nào thì mẹ con đi ra?”

Đồng Đồng bình tĩnh cầm viên đá trong tay chơi: “Đừng lo lắng, nhiều lắm ba tiếng mẹ sẽ ra một lần, đem đồ mua được cho chúng ta xem, sau đó lại đi vào!”

Tiểu Thâm “Mẹ thật lãng phí thời gian, lại phải vất vả đi vào vậy sao không mua một lần cho xong.”

Đồng Đồng lườm hân: “Bởi vì đồ quá nhiều mẹ không cầm được nữa.”

Tiểu Thâm sợ hãi: “Mẹ mua nhiều lắm sao?”

Trong đầu liên tưởng tượng nghĩ xem không biết Đồng Nhan sẽ ra vào mấy lần?

Lần này là hân lái xe tới vậy lúc trước làm sao bọn họ có thể đem nhiều đồ như vậy về nhà chứ?

“A, mau nhìn xem, Tiểu Thâm anh làm chuyện tốt gì!” Tiểu Thâm vẫn còn buồn bực thì nghe thấy giọng nói phát ra từ sau lưng.

Tiểu Thâm vui mừng: “Không phải nói ít nhất là ba tiếng sao? Sao em mới vào có một tiếng đã đi ra.... ....Hả!”

Tiểu Thâm bị dọa sợ, nhìn những món đồ mà Đồng Nhan mất một tiếng để mua, hai tay cầm pháo, trên vai đeo vài chuỗi hạt tiêu, nách kẹp rất nhiều giấy không biết dùng để làm gì còn có gà vịt các loại.....

Trên đỉnh đầu đội mũ con nít cùng người lớn, trên cổ tay quấn vài khăn quàng cổ con nít cùng phụ nữ.... ...

Quan trọng nhất là cầm đang kẹp một tờ báo!

Tiểu Thâm không biết nét mặt mình thế nào, một tiếng, quả thật.....

Trước tiên Đồng Nhan ném đồ trên mặt đất, sau đó cầm tờ báo đang kẹp ở cằm thở hồng hộc: “Nếu không phải là chuyện này thì em vẫn chưa ra, anh xem anh làm chuyện gì tốt, em mới đi một tiếng, chưa mua được nhiều đồ lắm!”

Tiểu Thâm nghe thấy vậy càng nhủ mầy, đưa tay cầm tờ báo, vừa nhìn tựa đề hân liền rất vui.

Tựa đề: “Cháu trai nhà họ Tiểu mười bốn tuổi trưởng thành!”

Phía dưới còn có vài chứng cứ là hình Tiểu Tiểu kéo Tiểu Tiêu vào hộp đêm, trong hình Tiểu Tiêu mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly.

Còn có một hình là Tiểu Tiêu mặt mặt mỗi từ hộp đêm đi ra, giữa hai lông mày giống như đã mơ hồ nhìn thấy hình ảnh một người đàn ông chụp hình.

Chính là hình ngày hôm qua Tiểu Tiêu trước mặt mọi người giờ trò lưu manh.

Sau khi xem xong Tiểu Thâm bình tĩnh nói một câu: “Rốt cuộc tin tức của anh cũng chìm xuống, không bao lâu mọi người cũng sẽ quên!”

Đồng Nhan khinh thường, chỉ huy hai người giữ đồng đồ trên mặt đất, sau đó lại đi vào mua đồ, Tiểu Thâm từ phía sau nín lấy “Đồ cũng nhiều rồi chúng ta về thôi, em cần gì phải liệt kê cả một danh sách như vậy, về nhà anh gọi người đưa tới.”

Tiểu Thâm rút ra một kết luận cùng Đồng Nhan đón năm mới rất vui nhưng cùng Đồng Nhan chuẩn bị đồ trang trí nhà mừng năm mới chính là bị kịch.

Ngày hôm đó quả thật Đồng Nhan không vào nữa nhưng lại chạy thẳng tới siêu thị của Tiểu Thâm giống như nhặt được báu vật, hoa hết cả mắt, thấy cái gì liền lấy cái đó, Tiểu Thâm ôm con trai ngồi ở trên ghế sa lon tại lầu một thoải mái thưởng thức đồ uống, hai người nhàn nhã đợi người kia đi mua đồ.

Ở đây hai vợ chồng son mừng năm mới trong niềm vui sướng nhưng ở nhà họ Đồng cũng không yên tĩnh, Đồng Thiên Bác gần đây rất nóng nảy, không ai trong nhà dám mở miệng nói chuyện.

Gần đây Đồng Chân đều ở nhà không dám ra ngoài bởi vì chuyện phát sinh hôm hôn lễ của Đồng Nhan, bây giờ cô ta đều bị tất cả những người trong giới thượng lưu chê cười.

Đồng Chân mặc đồ ngủ lười lười thối thối từ trên lầu đi xuống, đặt mông ngồi bất động trên ghế sa lon.

Đồng Thiên Bác nhìn chăm chăm con gái, gờ tay nhìn đồng hồ đã một giờ chiều, lập tức không vui.” Con xem mấy giờ rồi mà giờ mới dậy, không ra thể thống gì!”

Đồng Chân không quản, mí mắt cũng không hạ xuống chỉ hừ lạnh.

Đồng Thiên Bác tức giận, đập tay vào bàn trà trước mặt “Con xem bộ dáng con bây giờ thế nào, không có một chút gì là đáng vẻ của một tiểu thư, quay về phòng sửa sang lại nếu không về sau tự nhốt mình trong phòng đỡ khiến ba xấu hổ!”

Đồng Chân khẽ liếc nhìn ba, khẽ cười lại có chút giễu cợt: “Ha ha, ba thân yêu của con, ba cũng không ra ngoài hỏi một chút con gái ba đã vị Đồng Nhan hại mất danh tiếng, những người kia nhìn thấy con giống như những gái bán hoa ngoài đường, thấy bất cứ người đàn nào cũng có thể lên giường, hơn nữa động dục còn không quan tâm gì thấy đàn ông liền nổi tính dâm! Bây giờ con không có mặt mũi nào ra cửa đều là con gái ba ban tặng!”

Biểu cảm trên mặt Đồng Chân rất hung dữ, nhớ tới Đồng Nhan liền hận khôn thể rút da cô, bây giờ những người bạn thân đều xa lánh cô ta, thấy cô ta giống như nhìn thấy dịch bệnh vậy.

Cũng đúng cô ta như vậy thì ai còn dám kết bạn, chỉ nói với cô ta một câu liền hoài nghi nhìn xem cô ta có phải là nghi phạm hay không.

Haiz, cái gọi là giới thượng lưu chính là đây, không sao, cô ta cũng chỉ là thứ người như thế mà thôi, chỉ là lần này cô ta tương đối xui xẻo.

Đồng Thiên Bác nhìn bộ dáng sứt mẻ của con gái, nhất thời nhức đầu nhưng lại nghĩ đến danh tiếng của con gái.... ..

Đồng Thiên Bác rất hận, Tiểu Thâm khinh người quá đáng, hận cho rằng việc hắn làm không ai biết sao?

Đồng Thiên Bác lẩn lộn hơn nữa đòi người nên có thể phân biệt giả thật rõ ràng, lần này công ty liên tiếp phát sinh ra nhiều vấn đề, ông vô đầu suy nghĩ cũng không thể tìm ra nguyên nhân, gọi điện thoại lần lượt hỏi cuối cùng vẫn là một người có thâm tình hai mươi năm với hắn nói rõ sự thật đều là Tiểu Thâm ở sau lưng giở trò, muốn ông ta chết là sao?

Xem như Tiểu Thâm có bối cảnh lớn không dễ chọc nhưng Đồng Thiên Bác không thể ngồi không, bây giờ là Tiểu Thâm ra tay trước sau này đừng trách ông ta!

Đồng Thiên Bác lái xe qua nhà Trương Diễm Thu, lúc ông ta đến thì bà đang làm sủi cảo, tự mình gói ăn một mình ăn.

Thấy Đồng Thiên Bác tới có chút ngoài ý muốn “Hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây?” Bà là người tình cũ của Đồng Thiên Bác, là người sinh ra Đồng Nhan, mười năm trước bà nuôi con nhưng sau đó lại cảm thấy một mình nuôi con giống như con riêng liền đưa qua cho nhà họ Đồng, sau đó bà cũng già nên Đồng Thiên Bác cho bà một khoản tiền để tiêu sống qua ngày.

Chỉ là không ngờ bà đem tiền đi chơi bài bị thua sạch, lúc bà nghèo khó Đồng Thiên Bác lại tốt bụng chứa chấp bà, lúc ấy bà còn tưởng Đồng Thiên Bác đối với bà nhớ mãi không quên, ai ngờ.....

Trương Diễm Thu khẽ nhếch miệng cười, biết người này tới liền không có chuyện gì tốt, đoán chừng có liên quan đến Đồng Nhan!

Đồng Thiên Bác âm trầm đi vào thấy trên bàn có sủi cảo nóng hổi hơi kinh ngạc: “Mấy giờ rồi mà còn chưa ăn?”

Trương Diễm Thu tùy ý gạt đầu: “Đúng vậy, một người không biết ăn gì nghĩ thật lâu mới quyết định ăn cái này, chuẩn bị lúc sau đã trễ rồi, sao vậy, có muốn ăn cùng không?”

Đồng Thiên Bác đi vào cởi áo khoác ném lên ghế sa lon, tùy tiện ngồi, nhú mồm, bộ dáng cực kỳ mệt mỏi.

Trương Diễm Thu cười không thèm quan tâm đến ông ta, ngồi xuống ăn sủi cảo, ông ta không có tính nhẫn nại nhưng bà lại rất nhẫn nại, không sao cả, dù sao cũng là ông ta đến tìm bà giúp một tay, ông ta không muốn nói vậy càng tốt, đỡ phiền!

Hai người giằng co năm phút, Đồng Thiên Bác nhìn Trương Diễm Thu đang ăn, hơi kinh ngạc, người phụ này chưa bao giờ ở bên cạnh ông ta mà lại yên tĩnh như vậy, khi ông ta đi vào mà không nói lời nào là bởi vì ông ta đã biết tính tình của người phụ nữ này, nhìn vẻ mặt khó xử của ông ta nhất định sẽ không nhịn được liền hỏi.

Dĩ nhiên, đây là mười năm trước.

Xem ra, thời gian mười năm, con người thay đổi rất nhiều.

“Đồng Nhan với Tiểu Thâm đã kết hôn mấy ngày, theo nguyên tắc thì cũng nên lại mặt rồi, hôm nào nói với con bé nếu có thể thì đến nhà bà được chứ?”

Động tác đang ăn cơm của Trương Diễm Thu liền dừng lại một chút rồi sau đó lại tiếp tục ăn cơm, lơ đãng hỏi: “Tôi cảm thấy con bé sẽ không nghe lời quay về đây hơn nữa thay vì để con bé đến đây tôi cảm thấy để con bé sang bên nhà ông thì tốt hơn, đứa nhỏ này chưa bao giờ cảm thấy tôi là mẹ nó.”

Đối với ý tốt của Đồng Thiên Bác Đồng Nhan ngay lập tức từ chối: “Mấy ngày nay Tiểu Thâm hơi bận, để hôm khác đi.” Nói xong cũng không quản Đồng Thiên Bác có phản ứng thế nào liền cúp máy.

Tiểu Thâm ngồi bên cạnh đọc báo, nhú mồm, không ngẩng đầu nói: “Vợ à. Em nói dối, em cũng biết bây giờ chồng em đều ở nhà rảnh rồi đến nỗi muốn nổi mốc luôn rồi.

Đồng Nhan méo miệng nhìn hắn thờ dãi: “Đúng vậy, em cũng rảnh rồi đến khó chịu.” Đồng Nhan xin nghĩ kết hôn cùng nghĩ tết hơn nữa còn có Tiểu

Thâm ra tay nên thời gian vui đùa khoảng hơn một tháng nhưng hai người không để ý đến nghi lễ kết hôn, còn chưa đi hưởng trăng mật nữa, hôm nào rảnh rồi lại nói.

Bây giờ Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan nhàm chán đến khó chịu.

Hai người ngồi ỉu xiu trên ghế sa lon lúc này điện thoại của Tiểu Thâm liên vang lên.

Buồn bã ỉu xiu: “Alo”

Một giây tiếp theo liền ngẩng người, Đồng Nhan nghi ngờ ngẩng đầu nhìn hân, chỉ thấy mặt sáng ngời giống như gà mới vừa bị cắt tiết lại sống lại lần nữa “Được”

Cúp điện thoại nhìn Đồng Nhan, Đồng Nhan buồn bực: “Sao vậy?”

Tiểu Thâm nhoen miệng cười: “Vợ à, em có nhàm chán không, chúng ta ra ngoài tìm chuyện vui đi?”

Tiếng nhạc inh ỏi vang lên bên tai, bên cạnh một đám đàn ông đang lắc lư nhảy nhót, trong sàn nhảy nhiều loại người đang điên cuồng lắc lư.

Đồng Nhan tối sầm mặt nhìn Tiểu Thâm đang ngồi ôm con trai ở quầy bar “Đây chính là chuyện vui mà anh nói sao?”

Tiểu Thâm đang chỉ và dạy cách xác định các loại rượu cũng cho cậu bé nếm thử một chút đồ uống không có cồn.

Đồng Đồng uống một hớp hai mắt liền tỏa sáng, Tiểu Thâm cười hài lòng: “Uống ngon chứ!”

Đồng Đồng như gà con mổ thóc gât đầu, Đồng Nhan liền thấy nhức đầu, thằng bé này còn nhỏ như vậy đã bị ba đưa đến quán bar đoán chừng sau này không thích hộp đêm cũng phải thích.

Sau này lớn lên chắc chắn lại là một Tiểu Thâm!

Hai người vui sướng, Đồng Nhan cũng không rảnh rồi. Tiểu Thâm cùng con trai chơi rất vui, thỉnh thoảng quay đầu lại liền tối sầm mặt.

Đồng Đồng cảm thấy ba mình có gì đó không đúng, liền quay đầu nhìn theo bị dọa sợ đến há to mồm.

Trong sàn nhảy có một người đàn ông đẹp trai không biết sống chết, đang lôi kéo mẹ xinh đẹp của cậu nhảy.

Trong sàn nhảy, Đồng Nhan cười híp mắt nhìn người đàn ông đẹp trai mặc đồ tây trước mặt, người đàn ông cũng cười: “Người đẹp, động đi!” nói xong đưa cơ thể đến gần Đồng Nhan.

Hai người dán cơ thể vào nhau nhảy khiến một đám người bên cạnh trầm trồ khen ngợi, đối với đôi nam nữ trước mắt này... hết sức chú ý. Hôm nay Đồng Nhan mặc một chiếc áo mini skirt, một đôi giày cao gót màu vàng kim, tóc dài phát phơ, trên người đeo đồ trang sức nhả nhặn, trang điểm nhẹ giống như tiên nữ từ trên trời rơi xuống, ở trong sàn nhảy đầy khói, hai mắt tỏa sáng.

Người đàn ông này vừa từ trên lầu đi xuống liền nhìn thấy Đồng Nhan uốn éo cơ thể đi vào sàn nhảy, tùy ý vẩy vẹo cái mông, hơn nữa dáng người lại hấp dẫn trong mắt người đàn ông liền trở nên hấp dẫn vô cùng.

Những người bạn nhìn thấy anh ta đứng ở cầu thang bất động, mắt không nhúc nhích nhìn cô gái kia, nhất thời mỉm cười.

Phí Gia Nam tùy tiện bước vào sàn nhảy, đứng bất động. Đồng Nhan đang uốn éo vui vẻ thỉnh thoảng quay người lại vừa lúc đối mặt với người đàn ông này, nhũ mày, nhanh chóng lùi về phía sau, người đàn ông kia lại vung tay lên ôm eo Đồng Nhan tiến về phía trước: “Người đẹp, có hứng thú nhảy cùng tôi một bản không?”

Đồng Nhan im lặng cười, bản thân gặp được nhân vật trong truyền thuyết sao?

Ngẩng đầu cẩn thận quan sát diện mạo người đàn ông này, không tệ, là một anh đẹp trai, chỉ là bình thường Đồng Nhan luôn nhìn thấy khuôn mặt yêu nghiệt của Tiểu Thâm nên không có cảm giác kinh ngạc.

Tùy ý cười, học những người đàn ông cùng các cô gái trong sàn nhảy uốn éo, đưa ngón tay thon dài chỉ vào ngực Phí Gia Nam, ánh mắt mập mờ, môi đỏ mọng: “Anh muốn của tôi sao?”

Phí Gia Nam nhũ mày, bàn tay càng dùng sức ôm Đồng Nhan, giọng nói trầm thấp dễ nghe rơi vào bên tai Đồng Nhan: “Cô rất to gan nhưng lại hợp khẩu vị của tôi.”

Hai người dựa vào nhau rất gần, người ngoài nhìn vào giống như người tình đang ôm nhau. Đồng Nhan híp mắt nhìn về phía Tiểu Thâm, không chịu được, hai người một lớn một nhỏ một thời gian dài như vậy cũng không phát hiện ra cô biến mất: “Được, chỉ cần anh thắng tôi!”

Dứt lời đột nhiên đưa tay đẩy người đàn ông kia ra, cơ thể linh hoạt đứng tại chỗ xoay một vòng, thành công thoát khỏi bàn tay người đàn ông kia.

Lúc Tiểu Thâm nhìn sang, đúng lúc Đồng Nhan cùng người đàn ông kia đang trong giai đoạn nhảy bốc lửa nhất, một nhóm người bên cạnh trầm trồ huyêt

gió khen ngợi, Tiểu Thâm càng nghe càng tức giận hơn.

Đồng Đồng dùng ánh mắt thương hại liếc nhìn Tiểu Thâm, sau đó nói với giọng lãnh đạo: “Thói quen vẫn cứ là thói quen.”

Tiểu Thâm nghe xong những lời này nhú mày hỏi: “Mẹ con trước kia cũng thường như vậy sao?”

Đồng Đồng nghe xong liền sững sốt: “Hà...” Đôi mắt bắt đầu nhìn khắp nơi, nhìn qua cũng biết đang suy nghĩ gì đó. Tiểu Thâm lập tức nói: “nói thật, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị.”

Đồng Đồng lập tức nghiêm túc: “Dạ! Mẹ vì công việc, thường đi vào đây chụp hình, con thỉnh thoảng cũng đi cùng vào chơi một chút.”

Tiểu Thâm tức giận chống nạnh: “Thỉnh thoảng?”

Đồng Đồng cố gắng gật đầu: “thật sự chỉ thỉnh thoảng mẹ mới đi!”

Tiểu Thâm làm mặt không tin, Đồng Đồng càng thêm tức giận: “thật.”

Tiểu Thâm đang tức giận chống nạnh nhìn vợ mình nhảy cùng người đàn ông khác sau lưng liền vang lên một tiếng cười hài hước: “Oa, Tiểu Thâm mà cũng có lúc ghen sao? Có tiến bộ!”

Tiểu Thâm quay người lại nhìn thấy không ai khác chính là Cố Tiêu không bao giờ sợ thiên hạ loạn, hung hăng trừng mắt nhìn anh ta, nghiêng đầu tiếp tục nhìn vợ mình.

Nhìn Đồng Nhan nhảy có thể thấy cô rất lão luyện, kẻ ngu mới có thể tin lời Đồng Đồng nói “thỉnh thoảng”.

Cố Tiêu dời tầm mắt nhìn sang, ở sau lưng Lãnh Diễm, Nghiêm Hi, Nghiêm Qua, Lý Duệ Thần đều đi qua tham gia náo nhiệt.

Lý Duệ Thần nhìn người phụ nữ đang uốn éo trước bộ phận kia của người đàn ông liền không nhịn được cười.

Nụ cười này của anh ta đã sớm không nhịn được, Tiểu Thâm xanh mặt, người phụ nữ này...

Thế nhưng lại vịn vẹo trước bộ phận kia của một người đàn ông khác!

Tiểu Thâm vô cùng tức giận, “Các người không cảm thấy người đàn ông này rất quen mắt sao?” Lãnh Diễm không có biểu hiện gì liền cất giọng nói.

Nhìn như thuận miệng nhưng thật ra thì trong lòng đã nghĩ đến là ai rồi.

Mấy người đàn ông vừa nghe, đang nhìn người đàn ông trong sân nhảy kia lập tức ngây người.

Tiểu Thâm nhú mày nhìn một lúc lâu, đột nhiên phát hiện người đàn ông này không phải là người đàn ông mà sáu năm trước là kẻ tình nghi lớn nhất trong một vụ án mà hắn điều tra sao?

Bốn người đàn ông nhất trí liếc mắt nhìn nhau, sau đó kéo con trai ném vào trong lòng Lãnh Diễm “Giúp tôi trông thẳng bé.”

Lãnh Diễm nhìn thẳng bé vô có bay tới, mục tiêu đang bay thẳng vào bụng Nghiêm Hi, theo bản năng bước lên phía trước che chắn cho vợ, một giây tiếp theo đôi tay giang rộng liền vững vàng ôm con trai Tiểu Thâm trong lòng.

Lãnh Diễm im lặng, Đồng Đồng cũng không nói gì, hai người nhìn nhau một giây sau đó cùng nhau bật phát “Tiểu Thâm cậu lại dám dùng món đồ này tập kích Hi Hi.” “Ba lại dám ném con!”

Lúc Tiểu Thâm đi vào trong sân nhảy, cuộc tranh tài sắp kết thúc, Đồng Nhan vẫn còn nở nụ cười, tự tin quá mức.

Khóe miệng người đàn ông kia cũng cười cảm thấy thú vị, đôi mắt lóe sáng.

Tiểu Thâm thầm mắng trong lòng, Đồng Nhan như vậy là đang tự tìm cái chết. Nhân vật nguy hiểm như vậy cũng có thể chọc vào!

Bên ngoài có ba bốn tầng người xem náo nhiệt, Tiểu Thâm là người luôn có hình tượng, muốn Đồng Nhan đi ra nên sẽ không biện pháp dùng sức chen lấn đi vào, sau đó cậy mạnh đưa vợ ra

Cách thức của hắn là đứng ở bên ngoài, đứng ngay ngắn, trên mặt biểu lộ vẻ mặt khí thế, khóe miệng nở nụ cười hoàn mỹ.

Hướng về phía ban nhạc ra dấu tay, âm nhạc lập tức dừng lại, tiếng nhạc xập xình bị cắt đứt một giây tiếp theo không gian liền trở nên yên tĩnh.

Mọi người xem vẫn chưa thỏa mãn liền rối rít không hiểu, ngẩng đầu nhìn ban nhạc: “Có chuyện gì vậy, âm nhạc!”

Nhưng mặc kệ mọi người phản đối thế nào âm nhạc vẫn không vang lên.

Tiểu Thâm khề cất giọng: “Anh nói vợ à, thật đúng là nghịch ngợm, con trai ở bên kia đang chê cười em!” Rất nhiều người nghe thấy giọng nói khí thế

phát ra từ sau lưng liền vội vàng quay người nhìn.

Vừa nhìn thấy Tiểu Thâm nhất thời kinh hãi, hít sâu một hơi, quá hoàn mỹ!

Giống như yêu nghiệt gần như hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào.

Đây chính là Tiểu Thâm, đây cũng là nguyên nhân vì sao từ trước đến giờ Tiểu Thâm chưa từng lộ diện ở bên ngoài.

Người nào thấy một người đàn ông hoàn mỹ trong lòng cũng sẽ có một cảm giác kỳ quái, nhất là người đàn ông này lại có thể khiến người khác sợ hãi.

Mọi người bị Tiểu Thâm hù dọa, từ từ tán ra tạo thành một con đường, Tiểu Thâm cười hài lòng, một tay đút túi quần, một tay vuốt cái bật lửa màu bạc.

Bởi vì âm nhạc đột nhiên dừng lại nên Đồng Nhan cùng Phí Gia Nam liền dừng động tác nhưng bây giờ hai người vẫn còn dựa vào nhau rất gần, Tiểu Thâm liếc thấy liền bực bội.

Bình tĩnh đi qua lấy từ trong túi quần ra chiếc khăn tay màu trắng lau mồ hôi cho Đồng Nhan, khoe miệng vẫn luôn nở nụ cười “Em nhìn em xong, ở nhà chịu không được rồi nhưng cũng phải kiềm chế một chút, em không sợ tới nay một không ngủ được sao, trước kia luôn đổ thừa tại anh, oán trách anh nên bây giờ để em ở trong đây nhảy vậy đã nhảy đủ chưa?”

Đồng Nhan vẫn còn thờ ơ, trong lúc nhất thời đối mặt với sự dịu dàng của Tiểu Thâm liền bình tĩnh, sững sờ không nói gì.

Tiểu Thâm nhìn thấy cô vẫn không cử động trong lòng thầm mắng còn không mau cách xa người đàn ông này một chút, bị người ta sở sảng mà cũng không biết!

Cũng không quản nhiều, kéo Đồng Nhan nhích lại gần trong lòng mình, vừa cẩn thận lau mồ hôi cho cô vừa nhìn Phí Gia Nam “Tổng giám đốc Phí, đã lâu không gặp!”

Phí Gia Nam liếc nhìn cơ thể Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm dán sát vào nhau cười: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, chỉ là không biết vì sao anh Tiểu vừa gặp đã cướp bạn gái của tôi? Chúng tôi đang nhảy rất vui!”

Đôi mắt sắc bén của Phí Gia Nam liếc nhìn Đồng Nhan đang ngây ngẩn dựa vào ngực Tiểu Thâm, hình như trong lòng đã đoán ra quan hệ của người phụ nữ này với Tiểu Thâm, có lẽ Tiểu Thâm cũng coi trọng người phụ nữ này nhưng như vậy thì sao, hắn ta cũng sẽ không tùy tiện buông tay, người phụ nữ mà hắn ta đã nhìn trúng thì không bao giờ hắn ta sẽ buông tay.

Tiểu Thâm cười híp mắt khẽ kinh ngạc, nhìn vợ mình khẽ bất đắc dĩ, trong lòng kiêu ngạo, há mồm bất đắc dĩ nói: “Vợ à, em nhìn xem, chơi đến nổi tổng giám đốc Phí tưởng là thật.”

Đồng Nhan cảm giác lúc nói những lời này bàn tay Tiểu Thâm đang ôm cô càng dùng sức hơn, nhất thời bình tĩnh.

Liếc mắt nhìn đôi mắt sắc bén của người đàn ông kia, Đồng Nhan lúng túng cười, đưa tay chỉ Đồng Nhan đang ngồi trong lòng Lãnh Diễm, sau đó đưa tay chỉ Tiểu Thâm: “Anh ấy là ba của con tôi!” Nói xong còn khẽ cười.

Ánh mắt của Phí Gia Nam liền tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn phiên bản nhỏ của Tiểu Thâm đang vui trong lòng Lãnh Diễm, lông mày, lỗ mũi chính là phiên bản thu nhỏ của Tiểu Thâm.

Không biết tại sao Phí Gia Nam đột nhiên cảm thấy trống trải trong lòng, cười tự giễu, thật vất vả mới có được một người phụ nữ vừa mắt lại bị đối thủ này vượt lên trước rồi.

Trên mặt cười rất tự nhiên, gãi bộ mặt mát, miệng đầy tiếu nạo: “Thật là đáng tiếc, người đẹp nếu như em chán anh ta thì quay đầu áp vào ngực anh đi!”

Đồng Nhan nghe thấy liền sững sờ, chợt cười, nửa trêu đùa trả lời: “Được, đợi ngày nào tôi nhìn chán khuôn mặt này rồi đảm bảo lập tức chui vào ngực anh.”

Tiểu Thâm tối sầm mặt, néo eo cô, Đồng Nhan bị đau nhưng không dám biểu hiện ra, cau mày, quay đầu cười lấy lòng Tiểu Thâm, ánh mắt kia như đang ám chỉ “Yên tâm đi, em không dám rời anh!”

Phí Gia Nam híp mắt cười nhìn hai người trao đổi ánh mắt nhưng cảm xúc trong lòng càng sâu hơn “Được, đợi ngày đó đến nhất định phải liên lạc với tôi!” Nói xong nghiêm túc móc từ trong túi ra danh thiếp của mình đưa cho Đồng Nhan “Đây là danh thiếp của tôi.”

Đồng Nhan nhận lấy nhìn, Phí Gia Nam.

Thiếu chút nữa Đồng Nhan bật cười, Phí Gia Nam?

Tên anh ta giống của con gái!

Khẽ cười sau đó lại cố gắng kiềm chế, trong nháy mắt lại đỏ bừng Tiểu Thâm nhìn thấy cũng khó chịu.

Phí Gia Nam hình như cũng biết cô đang cười cái gì cũng không tức giận, ngược lại càng cảm thấy người phụ nữ này thật thú vị.

Chờ cho Đồng Nhan phát tay tiễn người kia đi xong, nụ cười trên mặt Tiểu Thâm lập tức biến mất, đưa tay đoạt lấy danh thiếp trong tay Đồng Nhan hung dữ mở miệng “Người cũng đã đi rồi còn phát tay làm gì.”

Vốn dĩ Đồng Nhan vẫn đang cười lập tức quay đầu tức giận liếc nhìn hắn, không nói gì, đập giày cao gót đi tìm con trai cùng.

Trong phòng có rất nhiều người xem kịch hay, Tiểu Thâm làm bộ mặt oan uổng: “Em có biết người đàn ông kia là ai không, không biết là ai em liền đi trêu chọc hắn chết lúc nào cũng không hay.”

Đồng Nhan cho con trai ăn “Em chỉ vui đùa một chút, người đàn ông kia tới khiêu khích trước, anh là đàn ông mà vợ mình bị bắt nạt anh cũng không thể làm chỗ dựa cho vợ, còn gọi là người nổi tiếng nhất thành phố A, có bề mặt hay không cơ chứ.”

Tiểu Thâm tròn to mắt đưa tay chỉ lỗ mũi mình: “Anh mất thể diện? Nếu anh mất thể diện thì anh đã không thèm quan tâm tới em, để em bị người ta cời xạch trước mặt mọi người, anh sợ mất thể diện mà còn lên cứu em sao?”

Đồng Nhan vừa nghe thấy Tiểu Thâm nói liền tối sầm mặt, không vui: “Nói chuyện với anh chẳng dễ nghe chút nào, anh thấy người đàn ông kia không lịch sự với em lúc nào.”

Tiểu Thâm tiếp tục tròn mắt, hiển nhiên bị vợ mình làm cho tức nói không nên lời: “Em có biết người đàn ông là ai không, có biết có bao nhiêu cô gái ở Dạ Mị chết dưới tay anh ta không? Có biết bao nhiêu khách nữ ở Dạ Mị dù là sinh viên thuần khiết hay là thiếu phụ hấp dẫn, chỉ cần anh ta nhìn trúng, không quản có đúng là em đã lập gia đình sinh con hay chưa, không quản em là trẻ vị thành niên hay là nhi đồng, anh ta có thể làm ngay tại chỗ!”

Đồng Nhan ngược lại sợ rụt cổ, ánh mắt chột lóc, nháy mắt mấy cái không dám tin nhìn Tiểu Thâm nhưng hắn đang rất giận dữ, nghiêng đầu không thèm quan tâm đến cô, cầm ly rượu trên bàn ngửa cổ uống cạn.

Đồng Nhan dời ánh mắt sang nhìn Cố Tiêu, anh ta mỉm cười, suy nghĩ một chút liền nặng nề gật đầu.

Phí Gia Nam là người rất thủ đoạn, tương đối tàn khốc hơn nữa rất đa dạng, chỉ cần là người anh ta nhìn thấy, mặc kệ là ai dù có kéo cũng phải kéo lên giường, nếu không kéo được vậy anh ta trực tiếp cời trước mặt mọi người làm ngay tại chỗ.

Cho nên lúc bốn người bọn họ vừa nhận ra Đồng Nhan ở cùng với Phí Gia Nam trong lòng liền cảm thấy nặng nề, đây cũng là lý do tại sao Tiểu Thâm tuyên bố Đồng Nhan là vợ hắn.

Cả thành phố A người khiến cho Phí Gia Nam kiêng kỵ cũng chỉ có một mình Tiểu Thâm, không phải nói thể lực của Tiểu Thâm mạnh hơn Phí Gia Nam, ngược lại thể lực của Phí Gia Nam ở thành phố A mà nói nhiều lắm cũng chỉ trên đỉnh kim tự tháp so với những người khác nhưng đối với bốn người bọn họ mà nói thì chẳng có gì.

Cho nên không ai dám đắc tội với Phí Gia Nam bởi vì anh ta ở ngoài đường mà Tiểu Thâm trước kia ở bộ đội đặc chủng, vừa đúng lúc hai người giao đầu Phí Gia Nam thua cho nên rất kiêng kỵ Tiểu Thâm.

Nếu không phải hôm nay Tiểu Thâm ra tay đoán chừng Đồng Nhan.....

Nghĩ tới đây Cố Tiêu thở dài, nhất thời hơi nhức đầu, cô vợ của Tiểu Thâm này sao lại luôn gây chuyện, cô mới xuất hiện liền có hình Tiểu Thâm ghẹo gái đăng trên báo, lại là trang nhất.

Sau đó lại săn đuổi Nghiêm Qua mà phá phòng vệ cấp cao của Dạ Mị, may mà hôm đó cô vừa chụp hình liền bị bọn họ ngăn cản được.

Sau khi kết hôn lại xuất hiện sự kiện Tiểu Thâm bị bỏ thuốc, còn dính đến chuyện sáu năm trước khiến Tiểu Thâm bất lực.....

Sự kiện này cũng lên trang đầu của báo.

Sự kiện nào cũng thu hút sự chú ý của tất cả người dân ở thành phố A.

Sự kiện cũng gây tổn thất cho công ty Tiểu Thâm.

Cố Tiêu than thở, hiện tại Tiểu Thâm có thể kết hôn giữ cô lại bên cạnh mình vậy là có hy vọng!

Đồng Nhan biết lần này thật sự bản thân sai lầm rồi, liếc mắt nhìn Tiểu Thâm vẫn còn đang uống rượu giải sầu, lại quét một vòng nhìn mấy người đang rảnh rỗi, đám người Lãnh Diễm khi thấy Đồng Nhan nhìn sang liền bỏ chạy đi chơi riêng.

Đồng Nhan chu mỏ, nháy mắt với con trai, Đồng Nhan đau thương, vì sao người lớn giận hờn cậu lại phải đi giải quyết!

Đối với đứa trẻ luôn phá hoại là Đồng Nhan mà nói, biện pháp duy nhất không phải là ăn vạ sao?

Lúc này từ trên ghế sa lon từ từ bò qua các khe hở trên ghế sa lon sau đó cánh tay đặt trên đùi Tiểu Thâm, đặt mông ngồi lên đùi hắn, nhếch miệng, cười hi hi: “Ba, con muốn uống rượu!”

Tiểu Thâm nhú mày: “Không cho phép.”

Đồng Đồng đưa tay bắt ly rượu, nhưng ly rượu trống không, đưa tay bắt chai rượu bàn tay lại hạ xuống, chai rượu trống không.

Nương nhờ trên đùi ba mình, dùng sức, hai người anh tới tôi đi, Đồng Đồng thành công dời đi sự chú ý của ba.

Đồng Nhan yên tâm thở hắt một hơi.

Lúc này cửa phòng lại mở, ánh mắt Đồng Nhan vô tình nhìn qua liềm kính ngac.

“Luru Thuần? Sao cậu lại ở đây?”

Luru Thuần mới vừa vào vẫn còn mờ mịt, kết quả vừa nhìn thấy Đồng Nhan liền phát tay, hai mắt tỏa sáng, vội vàng chạy qua ngồi bên cạnh Đồng Nhan.

Đồng Nhan đang vui mừng vẫy tay, kết quả thấy người đi sau Luru Thuần lộ ra.

Đồng Nhan sững sờ, động tác hơi cứng đờ, Luru Thuần đã vui mừng cahy5 tới hỏi: “Đồng Nhan, sao cậu lại ở đây?”

Đồng Nhan ngượng ngùng, thu hồi tầm mắt: “Minh vẫn chưa hỏi cậu.....sao cậu lại tới đây.”

Theo như cô biết thì hộp đêm này cùng Dạ Mị đều là của Tiểu Thâm, cho nên bình thường căn phòng này cũng không có người ngoài vào, chỉ có những người là khách mời của Tiểu Thâm mới có thể đi vào còn những người khác miễn vào.

Bây giờ Luru Thuần tới hơn nửa phía sau còn đem theo hai người, một nam một nữ, nam là Giang Thành nữ không ai khác chính là Dương Ngải Lâm!

Hình như Luru Thuần nhìn thấu sự nghi ngờ của Đồng Nhan, nhất thời đỏ mặt, không biết nên nói gì, ngược lại Nghiêm Qua ngồi một bên đã nói: “Lúc vừa ra khỏi cửa anh liền thuận miệng mời mọi người vào chơi.”

Đồng Nhan nhìn Nghiêm Qua, cảm thấy đáng đáp người đàn ông này so với lần đầu tiên cô gặp vẫn giống vậy, dịu dàng nho nhã, cảm giác giống như thư sinh.

Luru Thuần liền gật đầu: “Vốn dĩ mình với phó cục Giang ở một phòng khác nhưng lúc đi toilet liền gặp anh Nghiêm Qua, anh ấy nhớ mình là bạn cậu đã từng thấy hôm đám cưới cho nên chuyển bọn mình qua phòng này, thật sự cậu lại ở đây, thật là tốt!”

Đồng Nhan cười gật đầu nhưng trong lòng lại nghi ngờ, tại sao Luru Thuần lại đi cùng với Giang Thành và Dương Ngải Lâm vào Dạ Mị?

Có chuyện gì chứ?

Tiểu Thâm vẫn đang giằng co với con liềm ngang mặt nhìn Giang Thành với ánh mắt không chào đón, cơ thể lập tức miễn cưỡng dựa vào ghế sa lon, hai chân bắt chéo, con trai ngồi trong lòng hần liền bắt chước theo, cơ thể vững vàng ngồi trên đùi hần.

Tiểu Thâm khi thể liếc nhìn Giang Thành vừa đúng lúc thấy Dương Ngải Lâm ở sau lưng anh ta cười với hần, Tiểu Thâm không thèm để ý, con người nhẹ nhàng chuyện qua mặt Giang Thành: “Thật xin lỗi, đây là phòng riêng, không có lời mời xin đừng đi vào.”

Ngược lại Giang Thành không có biểu cảm gì, Dương Ngải Lâm ở sau lưng sắc mặt lập tức thay đổi, cô ta thể nào cũng là con gái thị trường thành phố A, trước kia có bao nhiêu người thấy cô đều xúm lại, không phải Tiểu Thâm chỉ là tiền nhiều một chút sao, về nhà cô ta phải tố cáo với ba, sau này công ty Tiểu Thâm có làm sao thì hần tự chịu.

Về mặt của Dương Ngải Lâm bị Đồng Nhan len lén thấy được, lúc này cũng không biết có ý tưởng gì, đã cảm thấy người phụ nữ này trong lòng nghĩ cùng biểu cảm trên mặt không giống nhau, lại nghĩ đến cô ta là con gái của thị trường, lo lắng liếc nhìn Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm đã nhận ra ánh mắt của Đồng Nhan, hần không nhìn lại vẫn luôn nhìn Giang Thành nhưng đối với sự lo lắng của Đồng Nhan lại cảm thấy rất vui.

Nhất thời tâm tình trở nên tốt: “Được rồi, lần này cũng đã tới rồi vậy thì nể mặt vợ tôi, đàn anh của vợ tôi vào đây chơi thì tôi sẽ hết sức tận tình chăm sóc.” Nói xong nghiêng đầu nhìn vợ mình, đôi mắt đào hoa nhảy lên: “Vợ à, em thấy có đúng không?”

Đồng Nhan đang nhìn hần với ánh mắt lo lắng, thỉnh linh người đàn ông này nhìn sang, đối với những lời Tiểu Thâm hỏi mọi ánh mắt nhất thời nhìn sang, Đồng Nhan lúng túng: “Ha ha, đúng vậy, nhanh mời đàn anh vào đi, tất cả mọi người đều đã gặp mặt em cũng không cần giới thiệu nữa.”

Giang Thành nhìn Đồng Nhan, sáu năm cộng thêm bốn năm đại học, toàn bộ thời gian là mười năm, tất cả những giấc mơ đều có cô, trong mười năm cô đều thuộc về anh ta, mặc dù không rõ sáu năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng mà.....

Không thể không thừa nhận, sau khi Đồng Nhan xuất hiện liền phá vỡ kế hoạch của anh ta.

Giang Thành đứng bất động, ánh mắt buông xuôi không biết đang nghĩ gì, Dương Ngải Lâm đứng bên cạnh vốn dĩ tính khí kiêu ngạo, cảm thấy Tiểu Thâm coi thường con gái thị trường, tính kiêu chiến liền nổi lên dĩ nhiên muốn lưu lại để cho người này sáng mắt ra.

Lúc này cũng không để ý nét mặt Giang Thành, trực tiếp kéo anh ta đi vào trong, trên mặt nở nụ cười hào phóng: “Vậy thì cảm ơn tổng giám đốc Tiểu.”

Hôm nay rốt cuộc Đồng Nhan cũng có thể nhìn thấy khả năng của cả bốn người, rất hay.

Tiểu Thâm ôm con trai mình cùng ra trận, liều mạng vùng quỳn không gì là không hỏi còn lại Nghiêm Qua cũng chơi không chán, Lãnh Diễm đang ngồi xoa bụng vợ mình, cũng nhìn sắc mặt Đồng Nhan.

Thằng bé là vua của cả đám!

Mà trong đó người cao nhất là con trai bảo bối năm tuổi của cô, ba hấn ở phía trên vùng quỳn, con trai nằm trên lưng, mù quáng, lớn tiến kêu không ngừng bị ai sao ba mình lại dần như vậy.

Đồng Nhan cảm thấy hai cha con này làm cô thật mất mặt.

Ở bên kia Dương Ngải Lâm ôm Giang Thành nhìn sắc mặt cũng không tốt lắm, không ngờ mấy người đàn ông này lại chơi cái này?

Trước kia cô ta tham gia loại hội tụ này không phải đều là giới quý tộc thì ai lại chơi loại chuyện phá hủy hình tượng như thế này cho nên tới nay hấn chỉ ngồi duy trì hình tượng cao quý của mình mà Giang Thành thì không muốn chơi.

Trước kia loại chuyện này hấn cũng xem là không tệ lắm nhưng bây giờ.....

Im lặng cầm ly rượu trên bàn, lúc nghiêng đầu mắt vô tình hay cố ý đều nhìn Đồng Nhan.

Đồng Nhan đang trò chuyện vui vẻ với Luru Thuần thì đột nhiên cô ấy liền lộ vẻ mặt nghi ngờ, nhìn Đồng Nhan không biết có nên hỏi hay không.

Đồng Nhan buồn bực: “Sao vậy, có gì muốn nói thì nói sao cứ ấp a ấp úng như vậy.”

Luru Thuần lúng túng cười, ánh mắt hướng về phía Tiểu Thâm đang cồng con trai chịu phạt, Đồng Nhan nhìn theo, vừa uống một ngụm nước trái cây chưa kịp nuốt liền phun ra ngoài.

Tay run run chỉ, quá..... mất mặt!

Luru Thuần cười cười: “Chồng cậu.....Mấy ngày trước không nói nói cái đó.....gì kia.....không được sao? Thật hay giả?”

Đồng Nhan trong lòng hồi hộp, nụ cười trên mặt trầm tĩnh lại nhìn Luru Thuần không nói gì, Luru Thuần thấy vậy liền kêu rên: “Không thể nào? Chẳng lẽ là thật?”

Gào thét xong lại cảm thấy dường như giọng của mình quá lớn lập tức rút đầu lại nhỏ giọng hỏi: “Đây không phải là thật chứ?”

Đồng Nhan lúng túng không còn gì để nói chỉ có thể lắc đầu.

Nhớ tới Tiểu Thâm căn bản là một dã thú không phải sao!

Ngược lại cô hận sao Tiểu Thâm lại không bắt lặc.

Lắc đầu, mặc kệ ánh mắt thương hại của Luru Thuần, mắt quét một vòng, tất cả mọi người đều đang chơi riêng, không ai chú ý, lúc này Đồng Nhan mới yên tâm nhỏ giọng hỏi: “Máy camera mini của mình không thấy đâu nữa. Lúc mình ăn cơm cậu có thấy không?”

Đồng Nhan không dám trực tiếp hỏi về chuyện tẩm hình, thật ra thì trong lòng vẫn cảm thấy Luru Thuần rất đơn thuần sẽ không làm loại chuyện như vậy cho nên chỉ hỏi lúc cô ăn cơm có thấy hay không, hỏi xem cô ấy có chú ý hay không.

Sắc mặt Luru Thuần kỳ quái: “Mình thấy liền nhất, cậu cũng biết món đồ này nhỏ như thế nào nếu không phải người chuyên nghiệp thì làm sao có thể thấy, lại nói cậu cũng không cần thận, buổi tối hôm đó mình ở cửa chính nhất được, cậu nói xem nếu như làm mất thì phải làm sao, đây là tài sản của tòa soạn nếu mất phải đền tiền!”

Đồng Nhan kinh ngạc: “Cậu nhặt được? Vậy bây giờ đang ở đâu?”

Luru Thuần liền sợ: “Lúc mình nhặt được thì cậu đã đi rồi, vừa đứng lúc Giang Thành đi tới, anh ấy nói sẽ đưa cho cậu, anh ấy không đưa sao?”

Đồng Nhan không biết bây giờ nét mặt mình như thế nào nhưng nhìn về mặt Luru Thuần đoán chừng đang rất sợ “Cậu xác định Giang Thành cầm máy camera mini? Còn có ai khác biết không?”

Luru Thuần trừng mắt suy nghĩ một chút giống như nhớ tới gì đó: “A còn có cô vợ chưa cưới, ngày hôm đó hai người vẫn luôn dính vào nhau.”

Sắc mặt Đồng Nhan trở nên trắng bệch, đầu óc nhanh chóng chuyển động, chẳng lẽ là Giang Thành?

Ngẩng đầu nhìn hai người đang chơi rất vui vẻ sắc mặt Đồng Nhan càng thêm nặng nề.

“Mình đi toilet một chút, cậu cứ chơi tự nhiên.”

Lưu Thuần ngửa đầu nhìn Đồng Nhan bước ra ngoài: “Nhưng mà nơi này chỉ có.....” Lời còn chưa nói hết liền không thấy bóng dáng Đồng Nhan đâu, Lưu Thuần chu mỏ.

Đồng Nhan đi qua đi lại trên hành lang ở Dạ Mị mấy vòng, tìm thấy toilet nhưng không đi, cơ thể mềm nhũn tựa vào tường, mắt xuyên qua cánh cửa thủy tinh nhìn căn trụ lạc bên ngoài.

Phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân chững chạc, Đồng Nhan nhú mày không có bất kỳ động tác gì, tiếng bước chân kia càng ngày càng gần sau đó dừng lại, nhịp tim Đồng Nhan bắt đầu đập loạn, bàn tay nhẹ nhàng đặt trên ngực giống như bản năng che tim không muốn nó lộ nộ.

Một bàn tay đặt trên bả vai gầy nhỏ của cô, nhiệt độ bàn tay không cách nào xuyên qua lớp áo len dày truyền vào trái tim đang đập loạn kia.

“Em thật sự yêu anh ta?” Giọng nói trầm thấp của Giang Thành vang lên, nghe không ra cảm xúc gì, chỉ có bình tĩnh.

Đồng Nhan tiến lên một bước, sau đó xoay người, bả vai gầy nhỏ rời khỏi bàn tay Giang Thành, khiến bàn tay anh ta rơi vào không trung.

Sau khi Đồng Nhan xoay người, thấy người này nấn vuốt giống như đang lưu luyến nhiệt độ ở bàn tay, ánh mắt vẫn bình tĩnh rất nhanh liền dời đi chỗ khác.

“Máy chụp hình của em đâu? Sao lại không trả cho em?” Đồng Nhan xòe bàn tay ra phía trước mặt Giang Thành muốn lấy lại máy camera mini của mình.

Giang Thành nhìn bàn tay nhỏ bé kia, đôi mắt chợt chìm ngẫm, hít sâu một hơi chợt kéo Đồng Nhan vào lòng: “Nhan Nhan, nói cho anh biết tại sao sáu năm trước đột nhiên em lại biến mất, nói cho anh biết tại sao sáu năm sau em lại có con trai năm tuổi, nói cho anh biết tại sao đột nhiên em lại gả cho Tiểu Thâm, nói cho anh biết tại sao!”

Giang Thành tức giận, từ ngày Đồng Nhan kết hôn cùng Tiểu Thâm, anh ta cảm thấy không có cảm giác gì, khi đó trong đầu còn nghĩ Đồng Nhan đang có ý chọc giận anh ta chỉ cần cho anh ta một chút thời gian là có thể giải quyết tốt chuyện Dương Ngải Lâm.

Kết quả anh ta còn chưa kịp ngả bài với Dương Ngải Lâm thì Đồng Nhan đã lập gia đình!

Quan trọng nhất là cô đã sinh cho Tiểu Thâm một đứa con lớn năm tuổi, điều này có ý gì?

Điều này nói rõ sáu năm trước cô vừa rời đi liền tiến vào trong ngực Tiểu Thâm hoặc có thể nói bọn họ vẫn luôn ở cùng nhau.....

Giang Thành tức giận trong lòng hận không thể thiêu cháy người phụ nữ trong ngực, kể anh ta cũng vậy, hai người cùng nhau xuống địa ngục!

Đồng Nhan thấy Giang Thành mắt không chế sợ đến ngừng thở, không dám động đậy chỉ vì cảm thấy đôi tay kia dùng sức bóp chặt bả vai cô nên không muốn thêm dầu vào lửa.

Nhưng cũng không thể không nói “Giang Thành anh buông ra, anh như thế là sao, không phải sáu năm trước anh rất anh dũng quay đầu nói tạm biệt với tôi sao? Bây giờ thì sao, anh lại càng lớn càng trẻ lại rồi sao? Anh thật là buồn cười!”

Giang Thành sững sờ, sáu năm trước.....

Nhớ tới sáu năm trước, Giang Thành khổ sở nhắm chặt hai mắt, ai nói không phải, sáu năm trước vẫn là anh ta nói lời chia tay.

"Đúng, là anh nói trước nhưng anh có nỗi khổ riêng, không phải anh nói em chờ ba tháng là được sao?"

Đồng Nhan cắn chặt răng cười lạnh: "Buồn cười, anh đã đáp tôi còn có tư cách gì yêu cầu tôi chờ anh ba tháng chứ!"

Tư cách?

Giang Thành cười khổ, hai chữ tư cách này anh ta đã từng là người có quyền nói, bây giờ... cô đã lấy chồng sinh con!

Đồng Nhan nhân lúc Giang Thành sững sờ, đôi tay dùng sức đẩy, thành công đẩy Giang Thành cách xa mình.

"Đàn anh!"

Giang Thành vẫn còn muốn nhào qua liền nghe thấy giọng nói lạnh băng của Đồng Nhan vang lên bên tai.

Đồng Nhan tỉnh táo lại cách xa Giang Thành: "Đàn anh, máy camera mini của tôi?"

Giang Thành thấy cô luôn hỏi về máy camera liền cảm thấy bức bối "Máy chụp hình đối với em rất quan trọng sao? Bên trong có gì? Anh thấy bằng khả năng của Tiểu Thâm thì mua một camera mini mới không phải là vấn đề nhỏ? Nhưng tại sao em..."

Đồng Nhan nhìn anh ta, trong đầu liền bắt đầu nhớ tới chuyện bức hình của Tiểu Thâm bị truyền ra ngoài, bởi vì chuyện kia, mấy cổ đồng trong công ty Tiểu Thâm liền nhân cơ hội muốn hạ Tiểu Thâm xuống.

Nhìn như một chuyện nhỏ, nhưng lại có thể dao động địa vị của Tiểu Thâm ở công ty, có thể thấy sớm đã có người ở sau lưng chuẩn bị, xem như ngày đó không phải cô ngẫu nhiên chụp được bức hình này thì cũng sẽ có người khác chụp.

Đồng Nhan trong lòng lạnh băng, nói không ra cảm giác đối với người đàn ông này là gì.

Trẻ môi cuối cùng vẫn tiếp tục nói: "Đó là máy mà tôi đã quen dùng, có thể trả lại cho tôi không? Tôi đã hỏi Luru Thuần, cô ấy nói là anh cầm còn nữa bên trong có gì quan trọng hay không thì đàn anh cũng biết không phải sao?"

Giang Thành nhìn sắc mặt Đồng Nhan chợt thay đổi, vẻ mặt dường như có gì đó bí ẩn.

Giang Thành nhú mày, không thích cô lộ vẻ mặt này, nghĩ muốn đi lên vượt hai hàng lông mày đang nhú lại của cô, vậy mà anh ta tiến lên một bước Đồng Nhan liền lùi một bước, Giang Thành sững sốt, không dám tin nhìn Đồng Nhan đang phòng bị, trong lòng cảm thấy chưa xốt.

Lại lần nữa tiến lên cô lại lùi về sau, thùy chung giữ khoảng cách với anh ta.

Giang Thành buông tha, không tiếp tục thử nghiệm nữa.

"Em muốn nói gì? Tại sao lại cảm thấy anh biết có gì ở bên trong? Hay là em đang hoài nghi anh cái gì?"

Đồng Nhan cắn răng nghĩ, dù sao chuyện kia của Tiểu Thâm cả thiên hạ đều biết cũng không còn là bí mật gì nữa.

Khẽ nghiêng răng "Bên trong có hình tôi chụp hôm ở hôn lễ, nhưng tấm hình kia bị anh công bố ra ngoài hơn nữa còn gây khó khăn cho Tiểu Thâm, mà máy camera của tôi ngày hôm đó lại không thấy.

Giang Thành nhìn Đồng Nhan một lúc lâu không nói gì, một lúc sau: "Mà lúc đó Luru Thuần nhất được ở cửa còn vừa đúng lúc anh muốn đưa cho em phải không?" Bỗng nhiên nở nụ cười lạnh, Giang Thành tiếp tục cắn răng, mặc dù không muốn nói ra nhưng vẫn nói "Cho nên em liền nghi ngờ anh sao? Em nghi ngờ anh tiết lộ, em nghi ngờ anh gây bất lợi cho chồng em sao?"

Đồng Nhan mắt nhìn sắc mặt bị thương của Giang Thành nhưng mặt vẫn bình tĩnh.

Giang Thành không chịu nổi nét mặt không có biểu cảm gì của cô, anh ta hoảng sợ, lúc trước Đồng Nhan không như vậy, khuôn mặt cô luôn rạng rỡ, bây giờ cô lại ở trước mặt hắn... che giấu toàn bộ cảm xúc!

"Đồng Nhan, em có thể công bằng một chút được không, tại sao lại vì Tiểu Thâm mà nghi ngờ anh?"

"Anh biết rõ tấm hình em nói là gì nhưng anh lại không ngờ tấm hình đó do em chụp, nếu là em chụp anh càng không hiểu tại sao bây giờ em lại vẫn có thể vui đùa cùng người đàn ông kia!"

"Trong hôn lễ Tiểu Thâm lại có thể làm loại chuyện như vậy với Đồng Chân còn bị em bắt được! Đồng Nhan trước kia không phải em ghét nhất bị phản bội, bây giờ thì sao?"

Giang Thành liên tiếp hỏi nhưng Đồng Nhan vẫn không có biểu cảm gì, Giang Thành đột nhiên cảm thấy mình rất ngu "không phải anh rất ngu sao? Bây giờ ngay cả một câu em cũng không muốn nói với anh, trong lòng cho rằng anh làm chuyện kia, sao anh lại cứ lảm bảm nói nhiều, thôi Đồng Nhan, anh chỉ muốn nói đó không phải là anh, xin hãy vì một người mười năm yêu em mà tin tưởng, anh không có làm!"

Đồng Nhan nghe từ "mười năm" khuôn mặt vẫn bình tĩnh liền thay đổi "Mười năm?"

Giang Thành cười tự giễu: "Đúng vậy, giống như một thằng ngu suốt mười năm "

Ánh mắt Đồng Nhan chợt bay xa, mười năm, tình cảm của cô cũng là mười năm, nhưng liền bị cắt đứt sau khi biết quan hệ của anh ta với Dương Ngải Lâm.

Nếu như cô nhớ không nhầm Dương Ngải Lâm đã từng nói qua, hai người bọn họ đã ở chung sáu năm rồi!

Đồng Nhan chợt cười lạnh: "Mười năm? Mười năm của anh đúng thật quá rẻ, như vậy tôi xin hỏi anh... anh cùng Dương Ngải Lâm chính thức qua lại là trước khi chia tay tôi hay sau khi chia tay tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Cô ấy không yêu anh

Giang Thành cũng cười hỏi ngược lại: “Vậy anh cũng xin hỏi em.....em cùng Tiểu Thâm lên giường trước khi chúng ta chia tay? Hay sau khi chúng ta chia tay?”

Đồng Nhan nhìn Giang Thành cười lạnh, đột nhiên cảm thấy xa lạ, đây là người đàn ông đẹp trai mà lúc trước cô biết sao?

Nghiêng đầu dùng ánh mắt xa lạ quan sát một lần nữa chợt đi về phía trước hai bước đến gần anh ta, đưa tay sờ soạng khuôn mặt anh ta, mắt, lỗ mũi, miệng, tất cả đều cẩn thận sờ một lần.

Khi cô buông tay ra bàn tay còn mang theo hơi lạnh, anh ta vẫn biết đến mùa đông chân tay cô nhất định sẽ rất lạnh, khi hai người vẫn còn ở bên nhau cứ đến mùa đông anh ta sẽ cầm tay giúp cô làm ấm.

Bây giờ không có tay của anh ta, cô vẫn cứ lạnh như vậy.

Hai người im lặng, ai cũng không nói gì.

Cả hành lang không có một ai, trong phòng hát còn thỉnh thoảng truyền ra tiếng gào thét.

Nhưng giữa hai người này giống như không có linh hồn chỉ có mặt đối mặt, hai mắt nhìn nhau.

Ở một góc trong hành lang, Tiểu Thâm tức giận trừng mắt, Đồng Đồng trong ngực anh kinh ngạc há to miệng, khi thấy mẹ đưa tay lên sờ mặt người đàn ông kia thì hoảng sợ “Ha.....Uhm uhm uhm!”

Kết quả còn chưa có hoảng hốt cái miệng nhỏ nhắn liền bị Tiểu Thâm bịt lại, Đồng Đồng tay chân loạn cả lên, miệng ô ô kêu.

Giấy giụa trong lòng ba mình liền nghe thấy Đồng Đồng lẩm bẩm: “Tôi nhớ cho tới bây giờ cũng chưa từng biết anh!”

Động tác giấy giụa của hai người liền dừng lại=i.

Sau khi Đồng Nhan nói xong liền rút tay về, không biết lời nói này sẽ đã kích Giang Thành như thế nào.

Biểu cảm trên khuôn mặt liền biến mất, Giang Thành hơi sùng sốt cho đến kho bóng dáng Đồng Nhan biến mất khỏi hành lang mới thu hồi tầm mắt.

Cười tự giễu, cơ thể bất động, đột nhiên lùi về phía sau kêu lên: “Đi ra đi!”

Oa!

Tiểu Thâm cùng con trai ngậy người, ba nhìn con con nhìn ba, ánh mắt như đang hỏi “Người đàn ông này thật lợi hại, anh ta phát hiện ra chúng ta rồi sao?”

Tiểu Thâm trừng mắt “Mặc kệ thế nào, không cho phép nhúc nhích, không cho phép thở mạnh, anh ta không tới chúng ta cũng không đi ra”

Đồng Đồng trừng mắt nhìn ba mình với ánh mắt thương hại “Thật đáng thương, đây là loại người trước kia mẹ từng nói, không có được thì chưa từ bỏ ý định.”

Tiểu Thâm hung dữ trừng mắt, Đồng Đồng cũng không yếu thế trừng mắt nhìn lại.

Kết quả khi hai người trừng nhau cách đó không xa liền thấy một người từ trong góc đi ra, hai người nghe thấy tiếng động nhìn sang cùng nhau tròn mắt.

Dương Ngải Lâm mặt đầy nước mắt từ từ đi về phía Giang Thành, ánh mắt lại nhìn về phía Đồng Nhan vừa mới biến mất.

Giang Thành xoay người nhìn lại ngậy người “Dương Ngải Lâm, tại sao lại là em?” Anh ta còn tưởng rằng là Tiểu Thâm!”

Dương Ngải Lâm cười khổ: “Anh cho rằng còn có thể là ai, em vẫn luôn biết trong lòng anh có người khác, hôm đó tại hôn lễ của Đồng Nhan em đã cảm thấy khác lạ, hỏi anh thì anh không nói, bây giờ thì tốt rồi, mắt thấy tai nghe, rốt cuộc cũng biết người trong lòng anh là ai nên cũng không cần đoán lung tung nữa.”

Ở trong góc, Tiểu Thâm ôm chặt con trai, gắt gao che miệng con trau, hai người thở phào nhẹ nhõm, hù chết bọn họ, nghe lén còn sợ bị bắt được.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau, chợt hau người nở nụ cười mờ ám.

Biểu hiện trên mặt Giang Thành tan vỡ nhưng rất bình tĩnh, sau đó lại khôi phục bình thường “Không sai, em đã nhìn thấy rồi nhưng anh nghĩ em cũng có chuyện cần phải giải thích với anh, chuyện gì xảy ra với máy camera mini của Đồng Nhan?”

Dương Ngải Lâm ngửa đầu nhìn Giang Thành, chợt nở nụ cười đau thương “Anh đang nghi ngờ em, cũng đúng, phản ứng đầu tiên của Đồng Nhan là nghi ngờ anh bởi vì cô ấy biết người tiếp của máy ảnh là anh cho nên nghi ngờ anh mà anh biết người cuối cùng tiếp xúc với máy camera mini chính là em cho nên anh nghi ngờ em cũng là điều bình thường nhưng mà Giang Thành đó không phải do em làm.....bây giờ em cũng giống anh, cảm nhận được cảm giác bị Đồng Nhan nghi ngờ là như thế nào? Anh biết cảm giác của em lúc này thế nào.”

Dương Ngải Lâm mặt đầy nước mắt nhìn rất đáng thương, trong mắt Giang Thành giống như con nít, chợt cảm thấy áy náy.

“Ngải Lâm, thật xin lỗi, anh nghĩ chuyện của chúng ta.....”

“Cuối cùng em giao máy camera mini cho Đồng Chân, lúc em lấy ra nhìn thì Đồng Chân đi ra, em nghĩ cô ấy là chị của Đồng Nhan nên nhờ cô ấy mang về cho Đồng Nhan sẽ dễ hơn, em liền đưa cho Đồng Chân cho nên chuyện kia tuyệt đối không liên quan đến em, anh có tin em hay không?”

Hình như Dương Ngải Lâm biết Giang Thành muốn nói gì nhanh chóng cắt ngang bàn về đề tài cũ, cứng rắn cắt đứt lời nói của Giang Thành rất dứt khoát, nói rất nhanh cho đến khi Giang Thành không có cách nào trả lời.

Giang Thành khẽ cúi đầu nhìn Dương Ngải Lâm gật đầu: “Anh đương nhiên tin em”

Dương Ngải Lâm cười nhưng vẫn hơi gượng ép “Cảm ơn.” Nói xong mặt cũng áo sát vào trong ngực Giang Thành, cố nén nước mắt nhưng cũng không thể kiềm chế được nữa liền rơi xuống, không bao lâu sau liền ướt hết áo sơ mi trắng của Giang Thành.

Ở trong góc Tiểu Thâm chợt nheo mắt, Đồng Chân?

Thật là không ngờ, nghe lên hóa ra lại là biện pháp có được tin tức nhanh nhất.

Đồng Nhan ở trong phòng không bao lâu thì Tiểu Thâm ôm con trai đi vào, Đồng Nhan ghé đầu hỏi: “Đi đâu vậy?”

Tiểu Thâm cười: “Dù sao cũng là sản nghiệp của nhà chúng ta, anh đưa con trai đi khảo sát một vòng!”

Đồng Đồng ở trong ngực gật đầu: “Sản nghiệp của ba thật là lớn!”

Thật ra thì Đồng Đồng suy nghĩ muốn tìm nhiều từ hoành tráng hơn, cao quý hơn nhưng đầu óc vòng vo một lúc lâu mới tìm thấy từ rất lớn!

Đồng Nhan bối rối “Thật mất thể diện!”

Tiểu Thâm cũng mặt ngây ngô nhìn con trai mình, hắn cũng cảm thấy thật mất mặt!

Tiểu Thâm hắn là người thông minh như thế nào lại sinh ra con trai như vậy chứ.....

Thật ra thì cũng không phải là đàn, biểu hiện của con trai nhiều khi rất kỳ quái, có lúc thông minh khiến hắn nhức đầu nhưng cũng có lúc đàn khiến hắn không chịu nổi, chuyện này.....

“Đoán chừng là di truyền từ mẹ!”

Đồng Nhan vừa nghe thấy liền không vui: “Cái gì mà di truyền từ em, lúc em còn nhỏ cũng rất thông minh, có biết lúc trước khi em đi học cũng toàn nhảy lớp, ở cấp ba liên tục nhảy hai lớp lên thẳng đại học!”

Dám nói cô đàn?

Muốn chết sao!

Lúc hai người còn đang thảo luận vấn đề đàn của Đồng Đồng là do lỗi của ai thì Giang Thành cùng Dương Ngải Lâm đã quay lại.

Đồng Nhan bắt ngờ khi nhìn thấy Giang Thành cùng Dương Ngải Lâm quay lại?

Trong lòng liền hồi hộp, Dương Ngải Lâm ra ngoài từ lúc nào? Sao lại quay về cùng với Giang Thành chứ?

Vừa rồi cô ấy không nghe được gì chứ?

Một nhóm người chơi đến nửa đêm cuối cùng cũng tan cuộc Cổ Tiêu liền bắt đầu phiêu.

Cầm một ly rượu về mặt thành thật nhìn một nhóm người: “Các anh em, còn ba ngày nữa là đến năm mới rồi, năm nay xem như đã trôi qua chúng ta lại già thêm một tuổi, cách tuổi già gần thêm một tuổi, chúng ta lại phung phí thêm một năm, chúng ta.....”

Tiểu Thâm mặt không chịu nổi: “Được rồi, chúng ta đều đã có sản nghiệp riêng rồi, nếu như cậu không muốn lãng phí thời gian thì lập tức đi tìm một nửa của mình đi!”

Cổ Tiêu hai mắt tỏa sáng, mặt vui mừng nhìn Tiểu Thâm “Người hiểu tôi chỉ có Tiểu Thâm. Ý tôi chính là như vậy, haiz, tôi nói các người đẹp, các người có điểm gì hấp dẫn hơn những người khác, quan trọng là tài nấu nướng.....cũng không hơn người!”

Đồng Nhan cùng vợ Lãnh Diễm im lặng nhìn nhau, hai người cùng ăn ý quay đầu bước đi.

Sau đó bên trong liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Cổ Tiêu.

Chồng của hai người đẹp kia đối với người không có mắt kia bắt đầu ra tay rồi.

Cái gì gọi là các cô không có điểm nào hấp dẫn hơn người phụ nữ khác chứ?

Không phải là Cổ Tiêu đang vòng vào nói hai cô không xinh đẹp không dịu dàng sao?

Lời này nói trước mặt cánh đàn ông không khác nào tìm cái chết!

Khi về đến nhà Đồng Đồng cũng đã sớm ngủ mê rồi, ôm con trai vào phòng, cởi áo khoác đắp kín chăn, tắt đèn đi ra, Tiểu Thâm đang cầm một ly sữa đứng ở cửa nhìn cô cười.

Đồng Nhan bực bội, quay đầu cẩn thận đóng cửa phòng con trai “Làm gì vậy?”

Tiểu Thâm hí mắt như đang suy nghĩ gì đó, giống như tên trộm thầm cười “Không có gì, vợ à, chúng ta đi ngủ đi!” Nói xong nhét ly sữa vào tay Đồng Nhan, một tay ôm Đồng Nhan không nói gì chạy thẳng vào phòng ngủ.

Ngày hôm sau lúc ăn sáng Tiểu Thâm đột nhiên mở miệng: “Chúng ta mới kết hôn, theo quy tắc có phải nên về nhà họ Đồng rồi không?”

Đồng Nhan sững sờ, ngơ ngác nhai bánh bao “Hay là khỏi đi đi, em cảm thấy không cần phải về nhà họ Đồng.”

Tiểu Thâm vừa ăn cơm vừa gật đầu nhưng lại làm cho Đồng Nhan cảm thấy đầu óc người này có vấn đề rồi.

Hắn nói: “Mặc kệ nói thế nào thì nhà họ Đồng với em cũng có một chút quan hệ, hai ngày này tìm thời gian rảnh qua đó một chút, sắp hết năm rồi vừa đúng dịp.”

“Cái này.....” Theo bản năng muốn từ chối nhưng tiếng chuông điện thoại liền vang lên, lời nói của Đồng Nhan bị cắt đứt, hơi sững sốt, buông bánh bao trong tay ra bất giác.

“Alo”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của Dương Ngải Lâm: “Chị Đồng, hôm nay có rảnh không? Chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi, sang năm mới rồi em vẫn chưa chuẩn bị quần áo mới.”

Đồng Nhan nghe thấy là Dương Ngải Lâm liền sững sốt, không ngờ Dương Ngải Lâm lại gọi điện thoại hẹn cô đi dạo phố, suy nghĩ một chút cảm thấy mình cũng rảnh rồi liền cười nói: “Đương nhiên được, tôi đang ở nhà rảnh rồi đến khó chịu, vừa lúc có thể ra ngoài đi dạo một chút.”

Giọng Dương Ngải Lâm lộ vẻ vui mừng: “Thật sao, vậy chúng ta hẹn nhau ở XXX nhé.”

Đồng Nhan đồng ý, cúp điện thoại liền nhìn thấy vẻ mặt quan tâm của Tiểu Thâm nhìn cô “Ai vậy, em muốn ra ngoài đi dạo phố sao?”

Đồng Nhan cảm thấy người đàn ông thật kỳ quái, lúc này hung dữ: “Anh quản nhiều thế, em muốn ra ngoài đi dạo phố một chút, về phần đi với ai ai cần anh lo.”

Tiểu Thâm hí mắt, con ngươi đen nhánh nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng nõn của Đồng Nhan, chợt nghĩ đến một người, sắc mặt trở nên âm trầm, hung hăng hỏi: “Nam hay nữ?”

Đồng Nhan không chịu nói: “Nữ, anh gặp qua nam hẹn nữ đi dạo phố mua quần áo sao? Nếu như thật sự có vậy thì người đàn ông này có thể xem là người đàn ông tuyệt nhất trần đời rồi!”

Nói xong tiện tay cầm hai cái bánh bao, một tay chỉ vào con trai vẫn còn đang ăn: “Hôm nay anh ở nhà trông con.”

Nói xong liền thay giày cầm túi xách đi.

Sau khi cửa đóng lại Tiểu Thâm khẽ cười, bây giờ hắn có thể xác định, con trai có lúc thông minh hay có lúc thật ra là xuất phát từ chính mẹ thẳng bệ!

Một người ngu cũng biết hôm qua sau khi Dương Ngải Lâm nghe thấy chuyện kia thì hôm sau sẽ lập tức tìm tới.

Nhưng hắn là chồng hợp pháp, hôm nay không phải cũng có thể đi an ủi bạn trai cũ của vợ sao?

Tiểu Thâm nở nụ cười đầy gian trá, Đồng Đồng đang ăn nhìn thấy liền nói: “Ba, ba không cảm thấy ngồi cười một mình vô cùng.....” Trong đầu Đồng Đồng không có nhiều từ lắm nhất thời không tìm được từ mình muốn nói, vì vậy liền nghiêng đầu suy nghĩ tìm từ.

Tiểu Thâm thấy vậy thầm thờ dài, con trai hắn.... ...

Ba mẹ đều đi ra ngoài đối phó với kẻ địch vậy con trai phải làm sao?

Lãnh Diễm tối sầm mặt mở cửa, liếc mắt liền thấy kẻ đầu sỏ sáng sớm đến phá rối anh ta.

Tiểu Thâm nhìn bộ dáng Lãnh Diễm vẫn chưa ngủ no giấc, đôi mắt đào hoa liền mở to: “Hi hi, hello, anh Lãnh, không cảm thấy cuộc đời tuyệt đẹp thế này mà lại nằm ngủ thì hơi lãng phí sao?”

Lãnh Diễm thờ ơ: “Nói việc chính.”

Lúc này Tiểu Thâm mới cười rục rờ, đưa tay ôm con trai đưa tới: “Chúng tôi có chuyện cần giải quyết, có thể giúp tôi trông thẳng bé không, đừng để bị đổi là được.”

Tiểu Thâm nghĩ nhờ Lãnh Diễm giúp hẳn trông con cũng không tệ, không phải là người không có đạo lý muốn Lãnh Diễm chăm sóc con trai giống như chăm sóc Nghiêm Hi, cho nên nói với Lãnh Diễm có thể cho Đồng Đồng ăn cơm nhờ là được rồi.

Nếu không sẽ giống con chó đáng thương của nhà anh ta bị Lãnh Diễm nhìn không vừa mắt, cơm cũng không có mà ăn, cả ngày đói kêu inh ỏi.

Lãnh Diễm mặt không thay đổi đưa tay nhận lấy con trai Tiểu Thâm, vung tay cái “pàng” cửa liền đóng lại.

Tiểu Thâm đứng ngoài cửa phát hiện tí nữa thì mũi mình đã bị đập vỡ rồi, ngượng ngùng đưa tay sờ mũi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là lỗ mũi vẫn còn ở đó.

Chỉ là tính khí của Lãnh Diễm quá nóng nảy.

Ở trong phòng Lãnh Diễm ném Đồng Đồng lên ghế sa lon “Tự mình chơi” Nói xong đi vào phòng ôm vợ ngủ tiếp.

Đồng Đồng cảm thấy người này thật không hổ danh là bạn của ba mình, giống ba.....kỳ quái!

Sau đó liền cảm giác ở dưới có thứ gì đó giống như là lông, quay đầu nhìn lại, mẹ ơi, một con chó thật lớn.

Ngày hôm đó của Đồng Đồng trôi qua rất bình thường, một người một chó quây tung bưng.

Đồng Nhan vừa tới chưa bao lâu thì Dương Ngải Lâm cũng tới.

Không thể không nói, trời sinh Dương Ngải Lâm đã là một người đẹp, cộng thêm cô ta biết cách ăn mặc, thật sự là đi tới đâu liền có một đám người đi theo phía sau, Đồng Nhan thấy cô ta liền cười.

Trêu chọc cô ta: “Nhìn xem cô Dương của chúng ta hấp dẫn thế nào khiến những người đàn ông kia đều bay hết hồn vía!”

Dương Ngải Lâm cười: “Chỉ có chị mới nói như vậy, quay về em sẽ tìm đàn anh của chị, phải nói anh ấy khen ngợi chị.”

Đôi mắt đang cười của Đồng Nhan liền co rụt lại, nghe thấy cô ta nói tới Giang Thành không biết vì sao cảm thấy là lạ, giống như là cô làm chuyện gì có lỗi với cô ta vậy.

Đồng Nhan cười tự giễu, cảm giác bản thân suy nghĩ quá nhiều, cô cũng không làm chuyện gì thất đức vậy thì chột dạ gì chứ.

Hai người phụ nữ cùng nhau đi dạo phố tương đối kinh khủng, Đồng Nhan vẫn cảm thấy mình đi chợ nông sản mua đồ tết đã rất đáng sợ rồi, trên thực tế cô đi mua quần áo cùng Dương Ngải Lâm mới cảm thấy xấu hổ.

Người phụ nữ này còn điên cuồng hơn cô nhiều, hơn nữa đều là quẹt thẻ, một bộ quần áo cũng hết mấy vạn, một đôi giày cũng mấy vạn, những món đồ mà cô ta nhìn đều không nhỏ hơn năm con số nhưng lại mua rất nhiều đoán chừng hết mấy chục vạn khiến Đồng Nhan sợ hết hồn.

Con của nhà có tiền chính là một kẻ phá hoại.

Dương Ngải Lâm quẹt thẻ một đôi giày, đưa địa chỉ để nhân viên đưa về nhà, quay đầu nhìn Đồng Nhan hai tay trống không cười: “Sao lại không mua? Nhìn không vừa mắt sao?”

Đồng Nhan vội vàng khoát tay “Không phải, chẳng qua chỉ cảm thấy không thích hợp với tôi.... ....tôi mặc đồ bình thường thoải mái hơn.” Thật sự giá tiền ở đây khiến mí mắt cô giật liên tục, hết cách, mặc dù gạ cho người đàn ông có tiền, Tiểu Thâm cũng đưa tiền tiêu vặt hàng tháng cho cô nhưng trước kia sống tiết kiệm đã quen, bây giờ có tiền lại vẫn không thể bỏ được thói quen cũ, đối với việc này Đồng Nhan rất tức giận.

Trong lòng thầm khinh thường bản thân có mệnh khổ, bây giờ người đàn ông kia của cô có nhiều tiền như vậy có thể nói là không có mấy người ở thành phố A có nhiều tiền hơn hẳn, tiền nhiều đến nỗi có thể cho cô tiêu cả đời, dù có đốt chơi vẫn không hết.

Nhưng hết cách rồi, Đồng Nhan thầm than trong lòng, cô chính là người có mệnh khổ.

Dương Ngải Lâm liếc mắt nhìn Đồng Nhan, thu mọi biểu hiện của cô vào mắt, đôi mắt nâu xẹt qua một tia khinh thường.

Cô ta biết Đồng Nhan không bỏ ra được, Cô ta biết Đồng Nhan là con gái của nhà họ Đồng nhưng trước kia Đồng Thiên Bác không quan tâm người con gái này, dĩ nhiên cho tiền tiêu vặt cũng không bao nhiêu, còn bị đuổi ra khỏi nhà họ Đồng.

Nghĩ đến điều này Dương Ngải Lâm cảm thấy bức bối, xuất thân cùng với điều kiện của cô ta đều hơn Đồng Nhan nhưng tại sao Giang Thành lại đối với người phụ nữ này nhớ mãi không quên.

Mười năm sao? Yêu cô mười năm? Nói như vậy, sáu năm trước khi ở cùng cô ta Giang Thành chưa từng động lòng!

Đồng Nhan phát tay lắc lư trước mặt cô ta “Cô Dương? Cô làm sao vậy?”

Dương Ngải Lâm bưng tỉnh, Đồng Nhan nhìn thấy cô ta bức bối “Có phiền muộn sao? Tôi gọi cô thật lâu cũng không thấy cô trả lời, nghĩ gì mà lại mất hồn như thế.”

Dương Ngải Lâm nhanh chóng thu lại ánh mắt khinh thường, vội vàng cười: “Cũng không còn sớm nữa, mệt không, chúng ta đi tìm chỗ nào ăn gì đó đi?”

Đồng Nhan gật đầu: “Được.”

Ở một nơi khác Tiểu Thâm lười biếng ngồi trong quán uống một ly cà phê thơm ngát, đối với người đàn ông ngồi đối diện này nhìn không chớp mắt.

Sắc mặt Giang Thành bình tĩnh uống một ngụm cà phê sau đó mở miệng: “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Tiểu Thâm cười cười, từ từ nâng mắt lên nhìn Giang Thành như muốn giết người, ánh mắt kia làm người ta cảm thấy lạnh trong lòng, giống như mình giống như một con lợn đáng thương đợi bị làm thịt!

Biểu hiện trên mặt Giang Thành không thay đổi: “Hôm nay anh Tiểu đến tìm tôi chỉ vì muốn nhìn tôi sao? Vậy thì thật xin lỗi, tôi còn có việc bận không thể tiếp anh!” Nói xong cũng đứng dậy muốn đi.

“Yêu cô ấy mười năm? Cách nói thật là buồn cười, theo như tôi được biết, sáu năm trước anh đã vứt bỏ cô ấy? Hơn nữa còn quen Dương Ngải Lâm một tháng rồi mới nói chia tay với cô ấy, dường như đây chính là điều mà mọi người nói một chân đạp hai thuyền!”

Giọng nói Tiểu Thâm lộ rõ lười biếng, nhớ tới kết quả mà mình điều tra được lại cảm thấy buồn cười, một người đàn ông một chân đạp hai thuyền lại có thể nói yêu người khác mười năm, hoang đường!

Giang Thành vừa mới đi được một bước nghe thấy Tiểu Thâm nói những lời này lập tức đứng lại, trong lòng khẽ cảm thấy chua chát, quả thật anh ta đúng là như vậy nhưng người mà anh ta thích nhất vẫn là Đồng Nhan chưa bao giờ bị đứt đoạn.

Quay đầu lại ánh mắt bình tĩnh nhìn Tiểu Thâm, cười như không có gì, lại ngồi xuống: “Vậy còn anh? Anh thì tốt hơn tôi là bao? Tôi thiếu thì tôi thật lòng yêu Nhan Nhan, anh thì sao? Ngày kết hôn hôm đó anh lại cùng chị cô ấy làm loại chuyện như vậy, anh cao thượng quá? Ha ha nhưng cũng chỉ là chó chê mèo lắm lông mà thôi.”

Bây giờ Tiểu Thâm cảm thấy chột dạ nhất là kế hoạch trong hôn lễ kia, vốn đã sắp xếp rất tốt, tuy biết rằng thuốc kích dục hôm đó khiến hắn ta mất không chế liên luống cuống, sợ ý liền bị Đồng Chân coi quân ra, muốn nói không xảy ra chuyện gì thì sẽ không có ai tin.

Nhưng may là Đồng Nhan tin tưởng, chỉ cần Đồng Nhan tin tưởng hắn ta là được!

Tiểu Thâm tràn đầy tự tin biểu hiện như không sợ gì cười, mặt bình thường: “Vậy thì sao, Đồng Nhan vẫn tha thứ cho tôi, tôi thiếu thì cô ấy không ly hôn với tôi, tôi thiếu bây giờ cô ấy vẫn là bà Tiểu, cho nên sau này xin đừng nói với vợ tôi những lời như tôi hôm qua, Ok?”

Nói đùa, chuyện kia khiến hắn cùng Đồng Nhan chút nữa ly hôn, nếu bây giờ lại có chuyện.....người tình cũ quay về, vậy bọn họ sẽ trở thành cặp vợ chồng có cuộc hôn nhân ngắn nhất, mới vừa kết hôn ngày hôm đó liền muốn ly hôn, như vậy thì quá buồn cười rồi!

Thật may là cuối cùng vẫn yên ổn, thật khó khăn mới dụ dỗ được vợ mình!

Biểu cảm sống sót sau tai nạn của Tiểu Thâm đều bị Giang Thành nhìn thấy hết, khẽ cười nhạo, Tiểu Thâm nghe thấy âm thanh này, sắc mặt liền tối sầm, dám xem thường hắn?

Cười hỏi: “Phó cục Giang có chuyện gì buồn cười sao?”

Giang Thành nhìn chằm chằm Tiểu Thâm: “Anh nghĩ cô ấy tiếp tục cuộc hôn nhân này là vì cô ấy yêu anh sao? Rốt cuộc anh hiểu cô ấy bao nhiêu, tôi thật sự rất nghi ngờ hai người kết hôn với động cơ gì.”

Tiểu Thâm cảm thấy hồi hộp trong lòng nhưng ngược lại vẫn nhìn Giang Thành.

Giang Thành nghịch chiếc điện thoại trong tay, hướng về phía Tiểu Thâm cười: “Đồng Nhan tính tình rất kỳ quái, người càng tâm cô ấy thì cô ấy càng từ chối, nếu như anh bị cô ấy nhét vào một cái vòng nhỏ hẹp như vậy chỉ cần anh làm chuyện chạm vào ranh giới cuối cùng của cô ấy cũng đồng nghĩa với việc anh bị trục xuất, bây giờ anh nói, anh làm loại chuyện như vậy khẳng định đã chạm vào ranh giới cuối cùng của cô ấy nhưng cô ấy vẫn tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này với anh, anh nói xem đây là vì sao?”

Trong lòng Tiểu Thâm dần trở nên lạnh lẽo, không muốn nghĩ đến vấn đề kia.

Giang Thành nhìn thấy thái độ này của Tiểu Thâm liền hài lòng kiêu ngạo nở nụ cười.

“Đó chỉ có thể nói Đồng Nhan không yêu anh, thậm chí không quan tâm anh, theo ý cô ấy thì anh cũng chỉ là một người có quan hệ tốt một chút mà thôi, cho nên, anh kết bạn với ai cũng không có gì, cho nên muốn ly hôn với anh đoán chừng bởi vì anh chọn sai đối tượng, nếu như anh chọn Đồng Chân vậy đã nói rõ sau này Đồng Nhan phải thường xuyên gặp Đồng Chân mà Đồng Nhan chịu không được cho nên mới muốn ly hôn.”

Tiểu Thâm nhíu mày nghĩ tới chuyện ngày hôm đó, cảm thấy trong lòng không có cảm giác gì.

Cho nên phản ứng của cô lớn như vậy là bởi vì không muốn sau này thường xuyên gặp mặt Đồng Chân sao?

Hắn còn tưởng rằng cô đang ghen!

Khẽ thở dài sau đó cười.

“Phó cục Giang, hình như anh rất hiểu Đồng Nhan nhưng như vậy thì sao? Bây giờ Đồng Nhan là vợ hợp pháp của Tiểu Thâm tôi, không phải anh, bây giờ cô ấy có chồng con, đây là sự thật không cách nào thay đổi. Xem như sau này có ly hôn, anh cảm thấy cô ấy sẽ lại lựa chọn anh sao?”

Giang Thành ngồi đối diện vẫn đang cười cơ mặt liền trở nên cứng đờ.

Tiểu Thâm nở nụ cười đầy tự tin: “Anh cảm thấy sau khi anh quen con gái thị trường không chút do dự vứt bỏ cô ấy, chuyện này đối với cô ấy chỉ là chuyện nhỏ sao?”

Tiểu Thâm hỏi ngược lại một câu, Giang Thành là người hiểu rõ Đồng Nhan, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh ta!

Tiểu Thâm vẫn cười: “Phó cục Giang không hổ danh là người có hiểu biết, cho nên mới nói, xem như anh yêu cô ấy mười năm thì sao? Cô ấy cũng đã sớm không còn quan tâm anh, anh không cảm thấy mấy lần gặp mặt sau này, cô ấy đối xử với anh không khác gì với người bình thường sao?”

Đồng Nhan nhìn Dương Ngải Lâm ngồi đối diện tao nhã ăn, đột nhiên cảm thấy hôm nay người phụ nữ này rất kỳ lạ, luôn nhìn cô như muốn nói gì đó nhưng cô ấy ngẩng đầu nhiều lần cũng không nói gì.

Ăn xong món điểm tâm ngọt, Đồng Nhan cầm khăn lau miệng, người phục vụ giúp cô đổi một ly cà phê.

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn Dương Ngải Lâm cười: “Cô có chuyện gì muốn nói sao?”

Dương Ngải Lâm ngồi đối diện đang cảm ngưỡng quý cà phê lập tức sùng sốt, sau đó cười, ngẩng đầu thản nhiên nhìn Đồng Nhan.

“Chị vẫn còn thích Giang Thành sao?”

Tay Đồng Nhan run lên, trong lòng rơi lộp bộp, thật phục Dương Ngải Lâm, vừa rồi còn bình tĩnh ăn, há miệng liền hỏi một vấn đề rất sốc!

Nhanh chóng thu lại cảm xúc, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Dương Ngải Lâm: “Cô nói gì?” Giả bộ ngu, bây giờ đầu óc cô đã trống không, trừ giả bộ ngu còn có thể làm gì.

Dương Ngải Lâm cười: “Được rồi, cô không cần giả bộ ngu, tối qua hai người nói chuyện tôi đều nghe thấy hết.”

Đồng Nhan sửng sốt, nghe hết toàn bộ? Trong lòng thầm than xong đời!

Mặt Dương Ngải Lâm chợt thoáng buồn: “Thật xin lỗi, không phải cố ý muốn nghe lén, chỉ là tôi không cẩn thận.....nghe thấy.”

Đồng Nhan không biết phải nói gì cho phải, vốn dĩ chính là sự thật, nghe thấy hay không nghe thấy thì có gì khác nhau.

“Cô yên tâm, sáu năm trước chuyện của tôi và anh ấy đã kết thúc, sáu năm sau tôi kết hôn vậy thì không còn gì phải lo nữa, mà vừa đúng lúc có cô, anh ấy có thể bắt đầu lần nữa, không phải sao?”

Dương Ngải Lâm nhìn Đồng Nhan, ánh mắt sâu thẳm, hàm chứa một chút buồn bã, một chút đau lòng. Đồng Nhan nhìn liền thờ dài, không trách được những người đàn ông kia yêu thích phụ nữ nhu nhược, thật sự lúc người đẹp nhìn người vói đôi mắt đầy hơi nước, thân là phụ nữ cô cũng thấy đau lòng chứ đừng nói là đàn ông.

Dương Ngải Lâm ôn hòa cười: “Đúng vậy, chị đã kết hôn mà anh ấy cũng đã có tôi nhưng mà tôi lại biết, tìm anh ấy không có bóng hình tôi, trước kia tôi chưa xác định được bởi vì ngoài tôi ra không có bất kỳ ai khác ở cạnh anh ấy, nhưng khi cô xuất hiện, cảm giác này lại càng mãnh liệt, khi đó tôi liền nghi ngờ, cho đến tối hôm qua chính tai nghe thấy anh ấy nói anh ấy yêu cô mười năm.”

Lúc nói lời này trong đầu Dương Ngải Lâm vẫn còn văng vẳng lời Giang Thành nói tối hôm qua, mặt tràn đầy dịu dàng, đối với Giang Thành mà cô biết hoàn toàn khác nhau, trước kia biểu hiện trên mặt Giang Thành rất lạnh nhạt, dù là hai người ở chung một chỗ cũng chưa bao giờ xuất hiện ánh mắt đầy thâm tình.

Còn tưởng rằng anh ta chính là người như vậy, nào biết tối hôm qua lại giống như cho cô rơi xuống vực sâu của khổ sở và sự thù hận!

Thì ra không phải là không thâm tình mà là chưa gặp được người khiến anh ta thâm tình.

Đồng Nhan ngồi đối diện nhìn thấy đôi mắt cô ta, không còn là vẻ sáng ngời mà là căm hận, trong lòng hoảng hốt, đột nhiên nghĩ tới hình như người phụ nữ dịu dàng nhất cũng có thể biến thành người phụ nữ cay độc nhất.

Đồng Nhan chợt cảm thấy khí lạnh tràn khắp nơi.

Vội vàng vươn tay cầm tay Dương Ngải Lâm giống như thề thốt: “Sẽ không, tôi đã không còn yêu anh ấy, sáu năm trước đã không còn yêu, nếu không tại sao sáu năm sau tôi lại kết hôn với Tiểu Thâm còn sinh Đồng Đồng nữa, cô ngàn vạn lần không được nghĩ lung tung, ban đầu là Giang Thành nói chia tay với tôi trước, khẳng định anh ấy cũng không yêu tôi cho nên không qua anh ấy nói những lời kỳ quái kia không chừng chỉ là để mê hoặc tôi, không phải hai người cũng chuẩn bị kết hôn sao? Cô nên suy nghĩ một chút có phải cô gây áp lực cho anh ấy quá nhiều hay không khiến cho anh ấy cảm thấy sợ hãi với kết hôn?”

Đồng Nhan hoảng sợ, vội vàng biến những lời nói của Giang Thành hôm qua nói rõ với Dương Ngải Lâm, cố ý xuyên tạc thêm một chút.

Đàn ông mà cũng sẽ sợ hãi trước khi kết hôn!

Đôi mắt ưu thương của Dương Ngải Lâm liền vụt sáng: “Chỉ nói là tôi hôm qua những lời mà Giang Thành nói có thể là bệnh sợ hãi trước hôn nhân? Bởi vì anh ấy sợ kết hôn cho nên mới.... ....”

“Cho nên mới sợ đối mặt với cô, anh ấy cho rằng mình không yêu, vừa đúng lúc tôi xuất hiện, anh ấy liền cho rằng anh ấy vẫn yêu tôi.” Đồng Nhan cười cắt đứt lời nói của Dương Ngải Lâm, sau đó tiếp tục khuyên nhủ.

“Haiz, điều này cũng không có gì là kỳ lạ, đàn ông mà, ở bên ngoài áp lực công việc rất lớn, giống như khi Tiểu Thâm kết hôn với tôi, anh ấy vẫn còn ở bên ngoài lêu lổng, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, khiến tôi tức chết nhưng bây giờ đã kết hôn vậy không tốt sao, không có việc gì nữa, đoán chừng đây là một giai đoạn nhỏ mà bất kỳ người đàn ông nào cũng phải trải qua, mặc dù chúng ta là phụ nữ cũng không hiểu lắm nhưng cũng nên thông cảm, có thể thấy sáu năm trước anh ấy đã không yêu tôi rồi, tại sao sáu năm trước không yêu sáu năm sáu gặp mặt liền yêu, cô thấy có đúng không! Hi Hi.....Hi hi.....”

Dương Ngải Lâm càng nghe hai mắt càng sáng, bộ dáng như hiểu ra, không bao lâu bộ mặt u ám của Dương Ngải Lâm liền trở lại tràn đầy sức sống.

Đồng Nhan thờ phào nhẹ nhõm, âm thầm kinh hãi, phụ nữ quá đáng sợ!

Dương Ngải Lâm cười tủm tỉm cảm ơn: “Thật là, tôi cảm thấy thật buồn cười, sao lại có thể nghi ngờ cô.....hôm nay thật cảm ơn cô, không có cô tôi cũng không biết phải đi đâu, hôm nay nói chuyện với cô rất vui, rất thoải mái, cảm ơn cô.”

Đồng Nhan vội vàng khoát tay: “Không cần cảm ơn! Sau này có chuyện gì buồn cứ nói với tôi, tuy rằng không nhất định hữu dụng nhưng dù gì cũng có thể làm một cái thùng rác chứa đựng tất cả, đúng không!”

Dương Ngải Lâm cười, một nụ cười rất đẹp.

Sau khi hai người nói chuyện xong liền rời khỏi quán cà phê, ai về nhà nấy, sau khi xoay người nụ cười của Đồng Nhan liền biến mất lại trở nên yên lặng.

Hít từng ngụm khí, trái tim đập bịch bịch, thật là dạo người, sau này không bao giờ đi cùng người phụ nữ nhu nhược nữa, bị sợ đến nổi lưng ướt đầm mồ hôi.

Sau khi xoay người nụ cười trên mặt Dương Ngải Lâm biến mất thay vào đó là đôi mắt trở nên cay độc.

Lại còn dám xem cô ta là một đứa con nít mà dụ dỗ sao, Đồng Nhan quá mức gian trá dám chơi trò này với cô ta, rõ ràng đang đùa giỡn cô ta!

Giang Thành im lặng nhìn Tiểu Thâm, Tiểu Thâm lười biếng nhìn Giang Thành, hai người đàn ông im lặng nhìn nhau không nói gì.

Tiểu Thâm chợt cười: “Anh không cảm thấy bây giờ hành động của anh rất buồn cười sao?”

Sắc mặt Giang Thành không thay đổi, chỉ khẽ nở nụ cười.

Tiểu Thâm tiếp tục: “Sáu năm trước anh đã bị Đồng Nhan đá ra khỏi cửa, bây giờ lại chạy tới trước mặt tôi khiêu khích, thật là buồn cười!”

Giang Thành khinh thường nhún vai: “Thật sao? Vậy thì thật là tiếc, anh có biết tại sao Đồng Nhan sau khi sinh con lại đặt tên thằng bé là Đồng Đồng không?”

Tiểu Thâm cười không nói gì, đôi mắt sáng ngời trở nên hơi âm trầm, tên của Đồng Đồng sao?

Giang Thành cười: “Thật đáng tiếc, trước kia tôi luôn gọi Đồng Nhan là Đồng Đồng.”

Ánh mắt Tiểu Thâm lập tức tối sầm.

Giang Thành tiếp tục cười nói: “Có thể nói sáu năm trước là tôi nói chia tay nhưng khi cô ấy sinh con lại đặt tên là Đồng Đồng, tại sao vậy chứ? Mặc dù chúng tôi chia tay nhưng tôi yêu thầm cô ấy bốn năm, tôi là tình đầu của cô ấy, là người mà cô ấy yêu suốt bốn năm đại học, tôi đoán chừng loại tình cảm

này chưa từng xuất hiện trên người anh, xem như hai người kết hôn thì sao? Nhiều nhất chỉ vì đứa bé mà thôi!” “cô ấy không yêu anh, có thể nhìn thấy rõ từ chuyện của anh với Đồng Chân, nếu quả thật Đồng Nhan yêu anh thì bây giờ không thể nào không để ý anh, anh nghĩ nói với một cô một cậu liên có thể hy vọng xa vời sao, giống như bây giờ, cô cố ý tránh tôi!”

Giang Thành nói xong liền nhìn Tiểu Thâm một cái sau đó đứng dậy rồi đi, sau khi xoay người khoe miệng hơi nhếch lộ vẻ hả hê.

Tiểu Thâm ngồi một chỗ không che giấu sóng to gió lớn trong lòng, sắc mặt tối sầm.

không yêu!

Những lời nói kia của Giang Thành ý tứ rất rõ ràng, bây giờ Đồng Nhan ở cùng Tiểu Thâm và con trai hoàn toàn bởi vì cô không yêu hắn, không thêm để ý, mà nguyên nhân cô tránh Giang Thành là bởi vì quá yêu nên đau lòng, không muốn nói chuyện, mặc dù tránh sáu năm nhưng vẫn không thể tha thứ.

Có câu nói yêu sâu đậm không thể quên!

yêu đến nỗi đặt tên con trai hắn là vì muốn nhớ lại thời gian cô ở cùng với Giang Thành!

Tiểu Thâm ngồi cả buổi chiều, không ăn gì, màn đêm buông xuống, tất cả đèn trong các cửa hàng sáng lên chiếu vào đôi mắt đau thương của Tiểu Thâm.

hắn chợt ý thức được một sự thật rằng vợ hắn không yêu hắn!

Đến nhà Lãnh Diễm đón con trai về nhà, trên đường đi Đồng Đồng vẫn lú lú rằng nhà Lãnh Diễm chơi rất vui, nói Nghiêm Hi đối với cậu bé rất tốt “Đồng Đồng” “Dạ?”

Tiểu Thâm nhìn đôi mắt mở to của con trai, không biết nên nói gì, thằng bé là con trai hắn, điểm này có thể xác định 100% nhưng tên con trai... thật sự là vì Giang Thành sao?

thật ra thì điểm này Tiểu Thâm hoàn toàn hiểu lầm, tên của Đồng Đồng bị gọi như vậy là do lúc ba tuổi cậu bé làm mẹ tức giận.

Trước ba tuổi cậu bé được gọi là Đồng bảo bối!

Sau đó đi nhà trẻ, các bạn vừa nghe thấy cậu bé được gọi là bảo bối liền cười ha ha, cộng thêm cậu bé không có ba, mọi người liền bắt đầu bắt nạt cậu.

Rốt cuộc trong sinh nhật bốn tuổi của cậu, Đồng Đồng nổi đóa liền muốn đổi tên nhưng mà bởi vì không biết nhiều chữ liền viết một loạt tên cho mẹ mình chọn, Đồng Nhan vừa nhìn liền sửng sốt, có già mà Đồng Mã, Đồng Tử, Đồng Nhất...

Đồng Nhan lập tức nói một câu “Con đổi thành Đồng Nhi nhé!”

Cái gì mà đồng tử, thằng bé biết đồng tử là gì không chứ!

Lúc ấy Đồng Đồng liền cười híp mắt ôm tay mẹ: “Vây kêu là Đồng Đồng đi!”

Kết quả tên Đồng Đồng đã gọi được hai năm rồi.

Lúc Tiểu Thâm đưa con về nhà, Đồng Nhan đã mua sẵn đồ ăn ngồi chờ, đợi hơn một tiếng, bây giờ đã bảy rưỡi tối, cô vừa xem xong dự báo thời tiết.

Hai người vừa vào nhà Đồng Nhan liền hừ lạnh: “Còn biết quay về sao, đói chết em rồi.”

Bước một bước dài tới, cảm thức ăn vào bếp hâm lại, vui sướng đi ra ngoài, dọn bát đĩa xong ngồi xuống ngẩng đầu nhìn hai người “không đói bụng sao? Ngồi xuống ăn cơm đi!”

Đồng Đồng: “Con ăn ở nhà chú Lãnh rồi, chú Lãnh nấu thức ăn rất ngon, con đi ngủ đây.”

Chú Lãnh?

Lãnh Diễm!

Tiểu Thâm đưa con trai đến nhà Lãnh Diễm ăn trực.

Đồng Nhan buồn bã nhìn Tiểu Thâm “không phải anh cũng ăn rồi chứ?”

Tiểu Thâm nhìn một bàn đầy thức ăn, còn có vợ hắn đang ngồi trước bàn, vì đi đến thì cảm giác hết sức ảm áp.

Lúc trước hắn ở một mình không có cảm giác thế này.

Cảm giác của gia đình.

Lắc đầu một cái, không có tinh thần mở miệng: “không có, cùng nhau ăn đi, anh cũng đói bụng rồi.”

Lúc này Đồng Nhan nghĩ ngờ cười, không uống phí cô đói bụng, thuận tay cầm chén xới cơm cho Tiểu Thâm, sau đó tự xới cơm cho mình, im lặng ăn cơm.

Tiểu Thâm không có khẩu vị gì, ngược lại Đồng Nhan rất đói nên ăn rất ngon.

Nhớ tới những lời mà hôm nay Giang Thành đã nói, Tiểu Thâm khàn khàn mở miệng: “Em yêu anh sao?”

Đồng Nhan đang ăn cơm lập tức cứng đờ “Anh nói gì?”

không phải cô nghe nhầm chứ, Tiểu Thâm hỏi kỹ.

Tiểu Thâm vừa nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Đồng Nhan, trái tim lập tức chìm ngấm, cẩn thận để bát đĩa xuống, vẫn không quên cầm chén của Đồng Nhan để xuống, đôi tay nắm chặt tay cô, mặt nặng nề hỏi: “Em yêu anh sao?”

Đồng Nhan sững sờ, nghĩ thầm hôm nay Tiểu Thâm hôm nay ra ngoài đụng phải gì rồi sao?

Đưa tay sờ trán Tiểu Thâm “không nóng, sao lại hỏi vấn đề kỳ quái như thế, hôm nay anh làm sao vậy?”

Tiểu Thâm nổi giận, bất mãn với hành động nói sang chuyện khác của Đồng Nhan “Hôm nay Giang Thành nói dối với chuyện của anh và Đồng Chân em không nói gì, cho đến bây giờ vẫn duy trì cuộc hôn nhân này với anh bởi vì căn bản em không yêu anh!”

Đồng Nhan vừa nghe liền trừng to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Bị bắt cóc.

“Cho nên? Anh hy vọng em thích em sao?” Đồng Nhan im lặng hỏi ngược lại.

Tiểu Thâm lập tức sùng sốt, hy vọng sao?

Dĩ nhiên hy vọng nhưng không nói ra tại sao lại hy vọng? Hy vọng Đồng Nhan yêu hấn?

Đồng Nhan bình tĩnh nhìn sắc mặt biến hóa của hấn khẽ mỉm cười: “Vậy em hỏi anh, nếu như anh hy vọng em yêu anh vậy anh thì sao? Anh có yêu em không?” Tiểu Thâm sững sờ: “Anh.....”

Yêu?

Tình yêu là gì?

Cho tới bây giờ Tiểu Thâm chưa bao giờ tin vào tình yêu, cũng không biết tình yêu là gì, đối với sự thật hôm nay mới biết Đồng Nhan không yêu hấn thì hấn chỉ phản xạ có điều kiện, theo bản năng mất hứng, thậm chí còn tức giận.

Nhưng mà tại sao?

Tiểu Thâm nhũn mảy nghĩ ngờ, không nghĩ ra cũng không biết vì sao mình lại như vậy.

Đồng Nhan cũng cười “Anh xem, anh không yêu em tại sao yêu cầu em yêu anh, nếu như anh muốn em yêu anh thì anh phải yêu em trước.....em sẽ không bao giờ yêu trước, anh hiểu không?”

Trước cái gọi là yêu nhất định sẽ chịu rất nhiều tổn thương, cô đã chịu tổn thương một lần nên không muốn bị tổn thương lần thứ hai.

Sắc mặt Tiểu Thâm rồi rầm: “Vậy tại sao em không thể yêu anh trước?”

Đồng Nhan cười: “Nhìn xem, bây giờ anh còn so đo ai yêu trước, căn bản không phải là tình yêu, tình yêu thật sự sẽ không có so đo, anh cũng không biết yêu từ lúc nào, lúc anh đột nhiên phát ra thì anh đã đắm chìm trong tình yêu, tình yêu rất đáng sợ, anh đã nghĩ kỹ chưa? Nhất định em phải yêu anh sao? Nói không chừng đến lúc đó em yêu anh, em sẽ yêu cầu rất nhiều từ anh, anh không đếm xỉa liền chạy thẳng tới công ty tìm anh cãi lộn, anh cùng người phụ nữ khác nói một câu em liền tức giận, em như vậy anh xác định có thể chịu được không?”

Tiểu Thâm nghe thế hai mắt liền tỏa sáng: “Như vậy mới đúng.....là vợ anh thì cũng phải quan tâm anh.....anh ở cùng người phụ nữ khác em cũng không để ý tới anh là sao chứ!”

Đồng Nhan nhúc đầu nhìn anh, người đàn ông này không biết yêu là gì nhưng vẫn yêu cầu phụ nữ toàn thế giới yêu hắn sao?

Im lặng lắng đầu “Em nói rồi, anh không hiểu tình yêu là gì cũng chưa có tư cách yêu cầu em yêu anh, anh hiểu không?” Nói xong liền đứng dậy đi lên lầu ngủ.

Tiểu Thâm bối rối, tình yêu là thứ gì chứ!

Đêm nay Tiểu Thâm bị Đồng Nhan đuổi ra ngoài, cúi đầu nhìn gối ôm trên tay, tối sầm mặt, lần này ngay cả chăn cũng không có, giữa mùa đông chỉ ném cho hắn một cái gối muốn hắn chết rét sao!

Kết quả vừa vào phòng làm việc nhìn thấy có một cái chăn trên giường liền tối sầm mặt, lập tức xác định Đồng Nhan đã sớm có kế hoạch từ trước, đã sớm muốn đuổi hắn ra ngoài nên đã sớm chuẩn bị chăn cho hắn.

Choáng váng, người phụ nữ này lại dám đối xử với chồng mình ác độc như vậy, trong lòng nhớ bạn trai cũ không nói bây giờ còn đối xử với người đàn ông của mình như vậy, quả nhiên là điển hình của bà vợ độc ác.

Ngày hôm sau Tiểu Thâm tỉnh dậy với bộ mặt tối sầm đi ra cửa, Đồng Nhan đang ăn sáng chỉ ngước mắt nhìn chứ không nói gì.

Tiểu Thâm càng bức bối hơn, càng ngày càng cảm thấy Đồng Nhan thật độc ác.

Lái xe đến chỗ Cố Tiêu, đi tới liền đập cửa, đợi mười phút rồi cuộc Cố Tiêu với đôi mắt u oán đi ra.

Tiểu Thâm không khách khí đi thẳng vào, vừa vào liền nổi đóa: “Không biết có chuyện gì với cô ấy, không thèm để ý đến chồng mình lại để ý người tình cũ của mình, thật tức chết tôi!”

Cố Tiêu vẫn chưa tỉnh ngủ nhưng khi nghe thấy hắn quát to liền hoàn toàn tỉnh táo.

Lời này nghe giống như một oán phụ vậy.

Cố Tiêu bắt đầu đảo mắt, đầu óc vận chuyển trở nên sáng láng, nhìn rất xảo quyệt.

Hiện tại trong lòng Tiểu Thâm có một đốm lửa không có chỗ phát tác, trong đầu suy nghĩ hậu quả của tình yêu quả thật rất dễ phát điên.

Lập tức kể hết mọi chuyện.

Sau khi nghe xong Cố Tiêu với vẻ mặt nặng nề sờ cằm nhìn hắn, hắn nhíu mày không vui: “Nói chuyện, nhìn tôi như thế làm gì?”

Cố Tiêu chỉ nhìn Tiểu Thâm một cách kỳ lạ, nhìn từ trên xuống dưới một lần, vừa nhìn vừa lắc đầu về mặt đáng tiếc, vừa thương lại vừa buồn.

Tiểu Thâm tức giận: “Nói chuyện!”

Cố Tiêu bị tiếng quát làm cho lỗ tai chấn động, vội đưa tay ngoáy lỗ tai, thở than trong lòng, Đồng Nhan rất có bản lĩnh có thể biến một người đối với phụ nữ rất cao tay như Tiểu Thâm có bộ dạng giống một oán phụ như thế.

Thật không đơn giản, có thể nói hai người này không đơn giản, Tiểu Thâm bị quạ báo rồi.

“Người anh em” Cố Tiêu khoát tay lên bả vai Tiểu Thâm cười mở miệng: “Không phải cậu định yêu người phụ nữ kia trước chứ?”

Tiểu Thâm lười biếng nhếch mày, giọng nói không vui: “Cô gái nào?”

Thật ra thì hắn biết Cố Tiêu nói đến chính là Đồng Nhan nhưng không giải thích được, nghe thấy Cố Tiêu mập mờ nói người phụ nữ kia, Tiểu Thâm cũng không vui, trong lòng chợt cảm thấy Cố Tiêu không yên lòng khi nói từ này cảm giác giống như một người đàn ông xa lạ mơ ước có được vợ mình.

Cố Tiêu kinh ngạc, đưa tay vô tội sờ mũi một cái “Tôi đây lại đắc tội với cậu, vậy cũng tốt, tôi hỏi cậu, có phải cậu để ý em dâu xinh đẹp của tôi hay không?”

Tiểu Thâm vẫn chưa bắt được điểm chính, tiếp tục không vui nhíu mày: “Em dâu?”

Cố Tiêu hết ý kiến, khuôn mặt bát quái lập tức xị xuống, im lặng chống nạnh nhìn Tiểu Thâm “Cậu cứ tiếp tục nói sang chuyện khác đi, không cảm thấy có chút tự lừa dối mình sao? Có phải cậu đã động lòng với vợ mình hay không?”

Tiểu Thâm lập tức không suy nghĩ liền cười: “Cậu ngu ngốc sao? Cậu nhìn thấy tôi yêu phụ nữ từ lúc nào chứ? Cái gì gọi là tình yêu, tôi không tin, tôi không muốn giống tên Lãnh Diễm kia, bị một người phụ nữ trói chặt, tôi cảm thấy anh ta thật mất mặt.”

Cố Tiêu không đồng ý: “Sao cậu biết bây giờ Lãnh Diễm không hạnh phúc? Bây giờ cậu ra cửa quẹo trái, mở cửa đến nhà Lãnh Diễm xem một chút, bảo đảm hai vợ chồng son bọ họ ngọt ngào khiến cậu muốn chết.....cậu đi xem một chút đi.”

Nói xong liền đẩy Tiểu Thâm đi ra ngoài, Tiểu Thâm không vui nhủ mảy quát: “Buông tay!”

Cố Tiêu bị dọa sợ đến nỗi hơi run, ngẩng đầu nhìn hấn, đột nhiên cảm thấy nhức đầu, quả thật đối với Tiểu Thâm mà nói tình yêu là gì chứ?

Nếu như hấn tin tưởng vào tình yêu đã sớm có vợ, bây giờ còn bởi vì mình cưới phải một người không yêu hấn mà tức giận sao?

Tính tình của Tiểu Thâm rất kỳ quái, đều bị phụ nữ làm cho hư hỏng rồi, còn tưởng mình là ông trời, tất cả phụ nữ đều phải yêu hấn.

Cố Tiêu nhức đầu: “A, cậu đi nhanh đi, tôi không muốn gặp lại cậu..... đáng đời cậu bị người ta đuổi vào phòng làm việc ngủ, cậu cũng đừng kêu la trước mặt tôi nữa, đầu tôi rất đau, đi nhanh đi!” Nói xong cũng không thèm để ý sự tức giận của Tiểu Thâm trực tiếp đuổi hấn ra ngoài đóng cửa lại, lên lầu ngủ tiếp.

Hôm nay Đồng Nhan cũng hơi bức bối, bị tức chết.

Nhớ tới sự kiêu ngạo tối hôm của Tiểu Thâm, hấn cho mình là ai chứ, ai cũng phải yêu hấn, không phải chỉ là một người đàn ông bất lực sao, những người phụ nữ lúc trước bị hấn mê hoặc thật là không có mắt.

Buồn bức không chịu được liền gọi điện thoại cho Luru Thuần đi dạo phố, hai người đi song song dắt Đồng Đồng đi ở giữa, ba người chậm rãi bước trên đường.

Luru Thuần chủ yếu muốn ra ngoài mua quần áo, không nén được sốt ruột: “Cậu không biết tổng biên của chúng ta sao, ngày mai là bước sang năm mới rồi vậy mà hôm nay mới cho bọn mình nghỉ, hại mình ngay cả quần áo cũng phải vội vàng mua, thật là khổ khổ.”

Đồng Nhan nghĩ muốn tìm nơi giải tỏa con tức, ai biết hai người vừa gặp đã bị Luru Thuần đoạt trước, từ đầu đến cuối đều là Luru Thuần thao thao nói, cô không nói được câu nào.

Đồng Đồng bị hai người phụ nữ dắt đi ở giữa, cảm thấy lỗ tai mình cũng bị làm loạn, nhiều lần muốn rút tay nhưng Đồng Nhan lại sợ hãi Đồng Đồng tách ra đi lạc không tìm được thì phải làm sao, vẫn vững vàng nắm chắc tay con traia.

Ba người đi dạo một buổi sáng rất cuộc Luru Thuần cũng mua được quần áo cần dùng, sau đó đi ăn cơm, Đồng Nhan ỉu xiu nghĩ mấy ngày nay cô đều cùng người khác đi mua quần áo nhưng sao cô không mua gì?

Lúc này Luru Thuần mới chú ý đến sự khác thường của cô “Sao vậy? Cậu gọi điện thoại cho mình nói buồn mình mới đi dạo cùng cậu, ngược lại sao cậu lại không nói gì?”

Đồng Nhan bắt đắc dĩ: “Mình cũng muốn nói nhưng cậu có cho mình cơ hội mở miệng đâu, bọn mình vừa xuất hiện cậu liền riu rít, mình muốn nói cũng không được.”

Luru Thuần làm bộ mặt xin lỗi, đem quần áo vừa mới mua được thả sang bên cạnh, nâng người lên làm bộ dáng nghiêng tai lắng nghe “Được rồi, cậu nói đi, rốt cuộc có chuyện gì mà lại ảo não như vậy, không phải tình cảm của cậu với Tiểu Thâm rất tốt sao?”

Đồng Nhan vừa nghe liền giống như một con mèo bị đập phải đuôi, vừa rồi còn ỉu xiu ảo não lập tức bùng nổ: “Ai nói tình cảm của bọn mình rất tốt, cậu thấy thế lúc nào, tính tình anh ta rất kỳ quái, muốn có tình cảm tốt với anh ta cũng không được.”

Luru Thuần kinh ngạc nhủ mảy, nhìn phản ứng quá độ của Đồng Nhan, lần này cảm giác đúng nghĩa chức năng của một người bạn tốt.

Ánh mắt khẽ chuyển động, nhìn Đồng Đồng đang nhàm chán nhìn người đi bộ ngoài đường, Đồng Đồng phát hiện hình như có người nhìn mình liền quay đầu lại vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt thăm dò của Luru Thuần, lập tức vô tội nhún vai, bày tỏ “cháu cũng không biết”.

Ánh mắt Luru Thuần quay lại trên người Đồng Nhan liền biết có thể để cho người đọc hưng phấn nhất chính là gì?

Đây quả là một tin tức tốt, tuy nói rằng hai người là bạn thân nhưng mấu chốt ở chỗ chồng của bạn thân này không đơn giản, chỉ cần dính đến Tiểu Thâm liền trở thành tin tức rất quan trọng, rất hấp dẫn.

Luru Thuần giống một con mèo ngủ thấy mùi tanh liền hưng phấn.

Đồng Nhan nhìn dáng vẻ hưng phấn kia liền bỏ qua không thèm nhìn cô ấy nhưng hai người hiểu rất rõ về nhau, biết Luru Thuần sẽ không đem chuyện riêng của cô nói ra ngoài, lập tức không có phòng bị nói hết mọi chuyện.

“Mình thật sự không hiểu, Tiểu Thâm căn bản cũng không biết yêu người khác, tại sao anh ta lại yêu cầu mình yêu anh ta, từ lúc nào anh ta lại so đo mình có yêu anh ta hay không!” Cho dù đã qua một ngày nhưng khi nhớ tới Đồng Nhan liền phát hỏa.

Ngược lại Luru Thuần cảm thấy hai người này rất kỳ quái: “Nếu hai người không có tình cảm vậy sao còn kết hôn? Chẳng lẽ chỉ vì Đồng Đồng? Cậu đã hỏi Đồng Đồng chưa, thằng bé cần ngôi nhà như vậy sao? Ba mẹ không hợp ý nhau, hoàn cảnh gia đình như vậy đối với một đứa bé ảnh hưởng như thế nào cậu cũng biết rõ, không phải từ nhỏ cậu cũng lớn lên như vậy sao?”

Đồng Nhan càng thêm vô lực: “Mình không muốn khiến Đồng Đồng giống như mình cho nên mình mới lựa chọn kết hôn với Tiểu Thâm, chỉ muốn Đồng Đồng có một ngôi nhà hoàn chỉnh, Tiểu Thâm đối với Đồng Đồng cũng rất tốt, nhìn thấy thời gian này hai ba con họ cùng chung sống Đồng Đồng rất

vui!”

Lưu Thuần cảm thấy cấu tạo đầu óc Đồng Nhan không bình thường, nhủ mày không vui: “Mình nói không biết đầu óc cậu cấu tạo thế nào? Đồng Đồng vui vẻ là đủ sao? Một nhà ba người chỉ có một người vui vẻ, hơn nữa còn rất hưởng thụ gia đình này, mà hai người quan trọng nhất trong nhà là ba và mẹ lại không có quan hệ tốt, hai người chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà cãi vã nhau, cho dù đây không phải là cãi nhau to nhưng trong mắt một đứa bé thì thành thế nào? Đồng Nhan, cậu cũng không còn nhỏ nữa, cũng biết tình cảm của ba mẹ trong một gia đình đối với một đứa bé có ảnh hưởng như thế nào.”

Đồng Nhan sững sốt, nghiêng đầu nhìn con trai, Đồng Đồng giống như không nghe thấy Lưu Thuần nói, không biết từ khi nào đã tự mình từ trên ghế cao nhảy xuống chạy tới chỗ nhân viên đang đánh đàn dương cầm, một đôi mắt to lúng liếng nhìn chăm chăm người đánh đàn với ánh mắt hâm mộ.

Đồng Nhan nhìn sang liền thấy Đồng Đồng đang say mê cùng với âm nhạc.

Nhìn bộ mặt ngây thơ này Đồng Nhan bắt gặp đau lòng, âm thầm suy nghĩ, kết hôn có thật sự tốt cho Đồng Đồng không?

Lưu Thuần thấy thế bĩu môi: “Hai người các cậu, cộng lại cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi sao trong lòng còn so đo tính toán giống như một đứa trẻ, nếu như vì thằng bé mà kết hôn vậy sao không thể cùng nhau sống tốt? Hai người cả ngày cứ như vậy là sao.”

Mắt Đồng Nhan co lại, bị Lưu Thuần giáo huấn liền cảm thấy áy náy.

Nhưng mà nghĩ lại lập tức ngẩng đầu nhìn Lưu Thuần: “Không đúng, vấn đề mình vừa nói không phải là vấn đề này?”

Nhớ lại vấn đề mà cô mới nói là chuyện Tiểu Thâm hỏi cô về tình yêu, sao lại bị Lưu Thuần lượn tới lượn lại biến thành đề tài vì Đồng Đồng hai vợ chồng phải sống tốt?

Đồng Nhan lại ngẩng đầu nhìn Lưu Thuần đang ngồi đối diện: “Thuần Thuần, vấn đề mình muốn nói không phải là vấn đề này!”

Lưu Thuần làm mặt kinh thường không kiên nhẫn nói: “Cậu thật là ngu ngốc, ý tứ của Tiểu Thâm rất rõ ràng, người đàn ông nào mà không muốn vợ mình yêu mình, chỉ cần cậu dịu dàng một chút, săn sóc một chút, không cần làm việc gì cũng quá chuyên tâm quên luôn anh ta, cái này không tốt, rõ là.... ..”

Đồng Nhan vừa nghe liền biểu rõ không muốn: “Mình không muốn, tại sao mình lại phải làm anh ta vui lòng, mình không làm!”

Lưu Thuần mặt không dám tin, đưa tay run rẩy chỉ mặt Đồng Nhan giống như một người mẹ không chịu được đứa con gái không nghe lời: “Người ta rất nhiều tiền, người có nhiều tiền nhất năm nay chính là người nhà cậu mà cậu không biết sao? Mình nói Đồng Nhan à, cậu quên rằng lúc trước vì để nuôi Đồng Đồng mà cậu bất chấp nguy hiểm kiếm tiền rồi sao? Khi đó vì tiền chuyện nguy hiểm gì cũng có thể làm được, bây giờ có một ông chồng nhiều tiền ngược lại cậu lại cảm thấy tiền trở nên bình thường rồi sao? Muốn nói cái gì mà thế giới tình cảm thật túng thiếu?”

Đồng Nhan không ủng hộ: “Thuần Thuần, khi đó là mình dựa vào bản lĩnh của bản thân kiếm tiền, đó là tôn nghiêm, mặc dù khi đó vất vả nhưng vẫn còn có tôn nghiêm, mình kiếm được ít tiền nhưng cảm thấy thoải mái trong lòng, bây giờ thì không giống vậy, tiền đều là của Tiểu Thâm, còn cho hai mẹ con mình tiền tiêu vặt, mình không cần phải quan tâm về điều này cũng không sao.”

Lưu Thuần vừa nghe liền tức hộc máu: “Được, đây là cậu vô tình hay cố ý khoe khoang bản thân có người nuôi!”

Đồng Nhan cảm thấy bối rối: “Cậu cảm thấy mình có ý này sao?”

Lưu Thuần nhìn bộ mặt rối rắm của cô, đột nhiên không nhịn được cười: “Mình nói, cậu quá kỳ quái, thật ra thì mình cũng hiểu vấn đề giữa hai người là không ai chịu yêu trước phải không?”

“Thật ra ý mình là, dù sao hai người cũng đã kết hôn rồi, như vậy đã có hôn nhân làm tiền đề, đối với tình yêu không phải rất đơn giản sao? Cậu yêu anh ta trước hay anh ta yêu cậu trước thì cuối cùng cũng không thể bước ra khỏi vòng hôn nhân này, như vậy cậu không cảm thấy áp lực trong tình yêu của hai người đã giảm đi rất nhiều sao, cần gì phải quan tâm trả giá từng tí như vậy?”

Đồng Nhan nghe những lời kia có ý là không nên so đo tính toán!

Nhưng cô lại so đo tính toán!

“Thuần Thuần, cậu đã từng yêu chưa?”

Lưu Thuần vừa nói hết đạo lý, đang uống nước, vừa nghe đến vấn đề của Đồng Nhan liền bị sặc nước.

“Khụ khụ, Đồng Nhan chết tiệt, cậu định hại chết mình à, mình yêu rồi mà còn ở nhà chờ người đến rước sao, cậu cố ý!” Vừa nói vừa rút khăn giấy lau nước trái cây.

Đồng Nhan liền nói “Nhìn đi, mình biết ngay, chỉ có không người chưa yêu mới cảm thấy không nên so đo phải bỏ ra bao nhiêu.”

Lưu Thuần lập tức phản bác: “Cũng không phải như vậy, tối thiểu những người mình quen đều không như vậy, những người đàn ông của bạn mình đều là những người thật lòng, bởi vì chỉ có người đàn ông thật lòng mới có thể không quay đầu với bạn, nếu như hay so đo như cậu đoán chừng bọn họ đã sớm chia tay.”

Đồng Nhan mờ mịt, đúng vậy, cô biết rất nhiều người, tất cả đều là hia bên yêu hết mình, nếu quả thật ai cũng so đo tính toán như vậy thì bây giờ làm gì có ai yêu nhau?

“Nhưng mà mình chính là như vậy, mình không muốn bị tổn thương lần thứ hai, vì bảo vệ mình, mình tình nguyện so đo, nếu như người đàn ông kia thật lòng yêu mình vậy thì sẽ không so đo với mình, cái này cũng tốt, sự thật chứng minh, Tiểu Thâm căn bản thật sự không phải chồng mình.”

Lưu Thuần mặt không chịu nổi: “Vậy thì sao? Hai người đều đã kết hôn, bây giờ lại phát hiện anh ta căn bản không phải là chồng cậu vậy muốn ly hôn sao?”

Hai từ “ly hôn” vừa được nói ra biểu hiện của Đồng Nhan rõ ràng chấn động “Mình.....

Lời còn chưa nói hết, Đồng Đồng đứng ở bên kia nghe thấy hai từ “ly hôn” liền quay đầu nhìn mẹ mình, lập tức không suy nghĩ gọi mẹ: “Mẹ, con đói!”

Hai người lớn không giải thích được nhìn Đồng Đồng: “Vừa rồi con mới ăn một cái đùi gà, một phần cơm, sao con lại ăn nhiều như vậy, không được ăn nữa!”

Đồng Nhan nhìn Lưu Thuần, Lưu Thuần cũng ý thức được miệng mình quá nhanh, sao lại không suy nghĩ mà đã nói hai từ “ly hôn”, thằng bé cũng ở đây.

Trên đường về, Đồng Đồng vẫn im lặng, Đồng Nhan mấy lần hỏi nhưng cậu bé vẫn không nói gì, Đồng Nhan bất đắc dĩ thờ dài nhìn xung quanh không có ai liền ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt con trai.

Giọng nói vô lực: “Đồng Đồng, đừng nghĩ nhiều, mẹ sẽ không ly hôn với ba!”

Cơ thể Đồng Đồng cứng đờ, rồi sau đó từ từ mềm xuống, xả vào lòng Đồng Nhan, giọng buồn buồn: “Có phải mẹ với ba có vấn đề gì phải không? Cho nên đi Lưu Thuần mới nói hai người ly hôn?”

Đồng Nhan cười: “Không có ly hôn, vì Đồng Đồng ba mẹ sẽ không ly hôn, yên tâm.”

Mặc dù mặt Đồng Đồng còn buồn nhưng rất rõ ràng thằng bé vẫn thả lỏng, Đồng Nhan thấy vậy trong lòng đau xót, nhẹ nhàng ôm Đồng Đồng vào ngực.

Đồng Nhan vừa định móc điện thoại gọi cho Tiểu Thâm lại bị tiếng xe thắng gấp chói tai ở trong góc đường dọa sợ, ngẩng đầu nhìn, trong xe liền có ba người đàn ông đeo kính đen nhào ra ngoài.

Đồng Nhan hoảng sợ, vội vàng ôm con trai chạy nhưng vừa mới chuyển động cơ thể phía sau liền có một cánh tay bắt tới.

Lúc này Đồng Nhan hung hăng đẩy con trai về phía trước, không nói gì, lấy cơ thể ngăn trước ba người mặc áo đen, ba người đàn ông một người phụ nữ, ai nhìn cũng có thể biết Đồng Nhan không thể thắng nhưng Đồng Nhan vẫn liều chết bám lấy ba người.

Vừa ra tay vừa la to: “Chạy về phía trước!”

Đồng Đồng thấy tình thế không ổn, cũng biết ý của mẹ, hai mẹ con phối hợp không tệ, Đồng Đồng lúc bị mẹ đẩy ra liền theo bản năng nhanh chân chạy, người đàn ông mặc áo đen ở phía sau thấy thằng bé chạy liền muốn đuổi theo lại cảm giác sau lưng có một đòn giáng xuống, quay đầu nhìn lại thấy Đồng Nhan đang đâm tới.

Người mặc áo đen ngoài ý muốn thấy hai người đi cùng mình không thể ngăn cản người phụ nữ này?

“Pằng” một cái, Đồng Nhan đâm một cái vào mắt người này.

Đồng Đồng vẫn chạy, không bao lâu liền chạy ra khỏi con đường nhỏ này, thở mạnh nhìn người đi đường ở đường lớn, Đồng Đồng biết mình an toàn lúc này là to cứu mạng.

Thằng bé ở trên đường lớn la to “Cứu mạng, cứu mẹ cháu!”

Nhưng người đi đường lạnh lùng, không có ai để ý đến Đồng Đồng kêu cứu, có mấy người tốt đến hỏi rõ tình hình lại không dám đi qua chỉ lấy điện thoại báo cảnh sát.

Đồng Đồng gấp đến nỗi muốn khóc.

Lập tức mượn điện thoại gọi cho Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm vẫn còn ở nhà Có Tiêu, điện thoại di động liền vang lên, vừa nhìn liền thấy số lạ.

Tiểu Thâm nhíu mày: “Alo?” Trong miệng vẫn đang ăn gà nướng, nói không rõ ràng lắm.

Đồng Đồng nghe thấy giọng nói quen thuộc liền khóc: “Ba, cứu mẹ, hu hu.....”

Tiểu Thâm lập tức đứng lên, ném cánh gà trong tay, nhả tất cả những thứ trong miệng còn chưa nhai ra, Cố Tiêu bị dọa sợ đến sững sờ.

Tiểu Thâm cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm, lúc này không nói gì liền kéo Cố Tiêu đi, lúc này anh ta vẫn đang cầm đuôi gà trong tay, quần áo cũng không chỉnh tề liền bị Tiểu Thâm kéo đi.

Thật may lúc này là hai giờ chiều, trên đường không có nhiều xe lăm, chạy thẳng tới chỗ Đồng Đồng nói, vừa mới xuống xe Tiểu Thâm liền thấy có một đám người vây quanh một chỗ, lúc này chạy thẳng tới, quá nhiều người, không thể chen vào, Tiểu Thâm không nhẫn nại la to: “Tránh hết ra cho tôi!”

Những người đứng xung quanh còn đang lú lú lập tức yên tĩnh, không biết là ai hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn liền thấy Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm đi tới ôm Đồng Đồng: “Bảo bối, đã xảy ra chuyện gì, con có bị thương không, mẹ đâu?” Không giống với lúc này vừa mới quát to, bộ dạng giống ác ma liền thay thế bằng bộ dáng thiên sứ khi ôm Đồng Đồng.

Đồng Đồng thấy ba mình liền khóc to, cơ thể run lên, thiếu chút nữa không thở được, bàn tay nhỏ bé chỉ ra phía sau la to: “Mẹ.....mẹ.... ..”

Tiểu Thâm nhìn sang, đó chính là một lối nhỏ, bình thường không có nhiều người qua lại, đôi mắt trầm xuống, giống như vực sâu nguy hiểm, sâu không thấy đáy.

Ôm con trai bước nhanh tới, Cố Tiêu ở phía sau đã sửa sang xong, xuống xe liền biết đầu đuôi câu chuyện, sắc mặt cũng trầm xuống, âm thầm theo sau, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Bây giờ trong lòng Tiểu Thâm vẫn lơ lửng giữa không trung, bước chân càng nhanh hơn, cuối cùng biến thành chạy.

Nghe thấy giọng Cố Tiêu ở phía sau truyền đến: “Tập hợp tất cả cảnh sát ở thành phố A tới đây cho tôi.”

“Nếu như trong hôm nay không tìm được người này vậy các người sớm chuẩn bị mộ cho bản thân mình đi.”

Cố Tiêu tiếp tục gọi điện thoại, cảnh sát giao thông, sở cảnh sát còn có tay chân của mình.

Tiểu Thâm đã dừng lại, cơ thể bất động, Đồng Đồng ở trong ngực nhìn thấy túi xách của mẹ mình bị ném ở ven đường càng khóc dữ dội hơn, bàn tay nhỏ bé chỉ vào túi xách kia: “Mẹ.... ..”

Tiểu Thâm không biết mình đứng có vững hay không, bàn tay càng ôm chặt Đồng Đồng, nhắm chặt mắt, không để bất kỳ cảm xúc nào ở bên trong lộ ra dù chỉ là một chút.

Cố Tiêu nhìn túi xách của Đồng Đồng, một lúc sau điện thoại trong tay liền vang lên: “Alo?”

“Ừ, tôi biết rồi, tiếp tục!”

Cố Tiêu cúp điện thoại, trầm giọng nói: “Camera bên đường cho thấy cảnh trên đường một phút trước trống không, sớm đã có người động tay chân rồi.”

Tiểu Thâm chậm rãi mở mắt, cảm nhận được con trai trong ngực đang sợ hãi, Tiểu Thâm khẽ cười: “Con trai, ngoan, con là đàn ông, không được tùy ý khóc, bây giờ ba muốn con về nhà, nghỉ ngơi thật tốt, ngủ một giấc.”

Đồng Đồng mắt long lanh, làm bộ đáng đáng thương nhìn Tiểu Thâm, ánh mắt tội nghiệp nhìn ba: “Con muốn ở lại tìm mẹ!”

Tiểu Thâm cười dịu dàng: “Ng ngoan, về nhà ngủ một giấc mẹ liền quay về, ba đảm bảo với con, ngày mai cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đón năm mới được không?”

Đồng Đồng im lặng nhìn Tiểu Thâm, ánh mắt dần trở nên kiên định, hình như trong mắt cậu bé Tiểu Thâm giống một vị thần, chỉ cần Tiểu Thâm nói cậu bé liền tin tưởng vô điều kiện.

“Dạ!” Ng ngoan gật đầu, miễn cưỡng cười an ủi ba mình: “Ba, Đồng Đồng ở nhà chờ mẹ!”

Tiểu Thâm cười, đưa tay xoa đầu Đồng Đồng: “Ng ngoan!”

Ở đây, cách năm mới còn có mười ba tiếng, trong phòng làm việc của Tiểu Thâm có rất nhiều nhân vật.

Cố Tiêu, Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần, Nghiêm Qua, bốn người ngồi thành một hàng trên ghế sofa, Tiểu Thâm vẫn ngồi trên ghế của mình, một tay chống cằm ngồi trước bàn làm việc, tùy ý sờ.

Trưởng cục công an sợ đến nổi giơ tay lau mồ hôi: “Anh Tiểu, tôi quản lý thành phố A mà lại để chị Tiểu xảy ra chuyện như vậy, là tôi sai!”

Tiểu Thâm vẫn sờ cằm không nói gì, mí mắt cũng không hạ xuống, bàn tay còn lại tùy ý gõ trên mặt bàn, giống như đang chờ đợi, có lẽ đã mất hết tính nhẫn nại.

Năm người không ai nói gì, điều này làm cho nấy vị cấp cao ở thành phố A sợ hãi.

Không khí trong phòng làm việc rất yên tĩnh, cửa phòng làm việc liền bị đẩy ra, một người đàn ông mặc đồ cảnh sát xuất hiện.

Hoàng Vĩ đi tới trước mặt Tiểu Thâm, kẻ sát tai Tiểu Thâm nói nhỏ, đem tin tức bản thân tìm được nói với hắn.

Tiểu Thâm càng nghe mắt càng sâu, sau khi nói xong Hoàng Vĩ liền đi tới đứng cạnh Lãnh Diễm, biểu hiện trên mặt Lãnh Diễm cũng không có gì chỉ im lặng thưởng thức điện thoại di động trong tay.

Tiểu Thâm lười biếng ngẩng đầu liếc nhìn mấy vị cấp cao thành phố A, đột nhiên giật giật, những người này lập tức thở chậm lại, không dám thở quá mạnh.

Tiểu Thâm lạnh lùng nhìn, giọng nói lạnh như băng: “Tất cả giải tán đi, trở về chuẩn bị đón tết.”

Chỉ bởi vì một câu nói của Tiểu Thâm, hôm sau là năm mới, thành phố A phải chào đón những người có chức vụ cao, không khí tòa thị chính của thành phố A quá im lặng sẽ làm cho người ta cảm thấy lo lắng.

Sau khi cả đám phát run lau mồ hôi rồi đi, Tiểu Thâm yên tĩnh một giây sau đó nắm tất cả đồ trên bàn làm việc điên cuồng đập.

Lãnh Diễm cùng mấy người kia im lặng nhìn cũng biết lúc này Tiểu Thâm rất tức giận cho nên để anh ta phát tiết.

Sau khi đập hết đồ Tiểu Thâm ngồi lại chỗ của mình, trước mắt liền hiện lên bộ dáng quật cường của cô khi cãi vã với hắn.

“Hoàng Vĩ!”

Trưởng bộ đội đặc chủng Hoàng Vĩ trả lời bằng động tác của quân nhân: “Dạ!”

Giọng nói Tiểu Thâm mềm nhũn, giống như rất mệt, nhẹ nhàng phản phó: “Đưa theo người của cậu sang bên kia hốt trọn ổ về đây cho tôi, về phần Đồng Nhan, cậu không cần lo.”

Hoàng Vĩ đối với Tiểu Thâm giống như phục tùng vô điều kiện: “Dạ!”

Hoàng Vĩ đi ra ngoài, Lãnh Diễm khẽ híп mắt: “Biết là ai chưa?”

Tiểu Thâm đột nhiên cười lạnh, từ trên ghế đứng dậy, mặt ác độc: “Mẹ kẻo 16, dám động đến người của tôi, thật đúng là không muốn sống!”

Đồng Nhan bị trói tay vào cột, chân bị xích, miệng bị dán băng kín mít, chỉ còn đôi mắt có thể nhìn đánh giá hoàn cảnh xung quanh mình.

Cuối cùng thấy ở đây không có bất cứ gì, là một mảnh đất hoang, không có một cọng cỏ nào.

Ngoại thành?

Thật là một bọn cướp kỳ quái, làm gì có ai bắt cóc rồi trói vào cột ở ngoại thành?

Cũng may là không giống trong phim, tối thiểu những người đó còn để cô hở mắt có thể nhìn thấy rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, nên cũng không sợ lắm.

Cô bị trói tay vào cột, cách cây cột không xa có một phòng nhỏ, đôi mắt nhìn bốn phía, ngoài căn phòng này chỉ có cô cùng cây cột.

Đồng Nhan nhìn căn phòng nhỏ này, khoe miệng khẽ nhếch, trong lòng thâm khinh thường bọn cướp, đem người trói lại rồi mà vẫn không dám xuất hiện?

Tối thiểu cũng phải tới tâm sự để cô biết sao lại bắt cóc cô chứ.

Giống như thấy cô ở bên ngoài ngó dáo dác nên cửa phòng đột nhiên kit l tttt.....mở ra.

Đồng Nhan sững sờ, nhìn thẳng cánh cửa kia muốn xem là ai bắt cô tới đây.

Một người đầu trọc ở bên trong đi ra nhìn sững sờ, không phải trên phim bọn bắt cóc đều bịt mắt che đầu chỉ để lộ hai mắt sao?

Vì sao người này không làm gì hết, hơn nữa tên đầu trọc này đáng đáp còn rất.....thanh tú!

Tên đầu trọc đụng phải ánh mắt kinh ngạc của Đồng Nhan, đột nhiên cười, cố ý làm dáng vẻ dữ tợn, khoe miệng khẽ nhếch, đi về phía Đồng Nhan.

Vừa đi vừa hung tợn cười: “Người đẹp, hôm nay em rơi vào tay anh rồi, để anh tới yêu em!”

Vốn dĩ Đồng Nhan còn hơi sợ, kết quả vừa nghe thấy những lời này suýt nữa bị sặc.

Tên đầu trọc hài lòng đi tới, đưa tay vỗ khuôn mặt mềm của Đồng Nhan: “Ha ha ha, nhìn khuôn mặt này xem, da mềm như đậu hũ, vừa đụng liền bẻ, anh trai đây thật không nữ.”

Đồng Nhan nghe thấy liền trừng mắt, mặt ghét bỏ ngửa ra sau né tránh “Tôi nói bớt nói nhảm đi, tôi cũng không phải một con thỏ nhỏ.”

Dáng dấp tên đầu trọc mắt to mày rậm không nói nhưng mặt trắng nõn làm cho người ta nhìn không có cảm giác sợ hãi, Đồng Nhan có thể đoán vì sao hắn ta lại trọc đầu?

Nhất định là vì dáng dấp của hắn ta, khuôn mặt cũng không có lực uy hiếp nên muốn gia tăng cảm giác khủng bố của mình liền cạo trọc đầu.

Nhìn Đồng Nhan không sợ hãi nói những lời này, tên đầu trọc nổi giận, đưa tay sờ đầu mình, mặt hung dữ quát: “Người đẹp, đây chính là rượu mời em không muốn uống lại thích uống rượu phạt, đừng trách sao anh đây đối xử với em không dịu dàng!”

Đồng Nhan cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

Mặt Đồng Nhan liền biến sắc, tên trọc đầu hả hê cười, trong lòng tự an ủi mình, cảm giác rốt cuộc có thể khiến người khác sợ hãi, lập tức cười: “Người đẹp, đừng sợ, anh sẽ từ từ thương yêu em.”

Đồng Nhan xanh mặt, người này quả nhiên không phải sinh ra để làm kẻ ác, vừa mới lộ ra bộ mặt sợ hãi đã khiến hắn ta lâng lâng, như vậy thì làm gì có ai sợ hắn ta chứ?

Đồng Nhan cắn răng, đôi mắt vừa mới khinh bỉ liền lộ ra vẻ sợ hãi, giả bộ đáng thương: “Anh trai, đừng như vậy, tôi thật sợ, đây là đầu, sao các anh lại bắt tôi tới đây, con trai tôi đâu? Các anh muốn làm gì cũng được tôi tuyệt đối sẽ không dám nói nửa chữ?”

nói xong liền bắt đầu khóc, cúi đầu chảy nước mắt, vừa đúng lúc có thể tránh đôi mắt kia, cẩn thận quan sát tình huống xung quanh.

Tên đầu trọc vừa nhìn thấy người phụ nữ này bị hắn dọa sợ khóc, trong bụng thầm nghĩ, hắn ta đã rèn luyện cách uy hiếp đã lâu, còn có ý đi cạo trọc đầu, không nghĩ tới lần này lại thành công, quả nhiên ông trời không phụ lòng người!

Trong lòng hả hê liền quên mình, bị bộ dáng khóc lóc đáng thương của Đồng Nhan làm cho mất ý thức nói ra những điều mình biết.

Cuối cùng Đồng Nhan im lặng.

cô hại người cầm đầu một băng đảng lúc nào chứ?

Suy nghĩ một lúc, không nhớ ra được, cho tới nay cô đều rất ngoan, đời này cô chỉ làm một chuyện xấu duy nhất là sáu năm trước không cẩn thận có được một Đồng Nhan ngoan ngoãn, sau đó cuộc sống của cô luôn rất yên lặng.

Tên đầu trọc thấy bộ dáng nghi hoặc của cô liền bĩu môi: “Tôi nói cô đánh bại đại ca của bọn tôi lúc nào mà cũng không biết sao?”

Đồng Nhan kinh sợ vội vàng phủi sạch mọi thứ có liên quan: “Anh đừng nói càn, tôi có quan hệ với xã hội đen lúc nào, cuộc sống của tôi rất yên lặng, tôi nào dám chứ!”

Đầu trọc vừa nghe cũng nghi ngờ, người phụ nữ trước mặt này vừa bị hắn dọa liền sợ khóc, lá gan nhỏ như vậy nhìn thế nào cũng không giống người đánh bẻ đầu đại ca, chẳng lẽ bắt nhầm người?

Đồng Nhan vừa nhìn thấy hắn ta nghi ngờ, vội vàng cẩn thận thử thăm dò: “Có phải các anh bắt nhầm người không?”

Đầu trọc càng thêm nghi ngờ, xoay người hướng về căn phòng nhỏ phát tay một cái, bên trong lập tức có ba người mặc áo đen đi ra, Đồng Nhan vừa nhìn liền thấy ba người lúc này bắt mình!

Thấy ba người này, Đồng Nhan liền nhớ lại toàn bộ quá trình mình bị bắt cóc, giận đến nghiến răng, đời này chưa từng thấy ai đối xử với cô thô lỗ như vậy!

Đầu trọc nghiêm túc. “Tôi nói các người làm việc thế nào vậy, ngay cả người cũng bắt nhầm!”

Ba người vội vàng cung kính khom lưng giả thích: “Đại ca, đừng tin cô ta ngụy biện, căn bản là đang giả bộ, anh không biết lúc chúng tôi bắt cô ta tốn nhiều sức lực thế nào, anh nhìn mắt tôi xem!”

Đầu trọc vừa nhìn, người mặc áo đen kia liền tháo kính xuống, bên trong liền lộ ra đôi mắt gấu mèo.

Đây trọc vừa nhìn liền hít một ngụm khí lạnh.

Đồng Nhan vừa nhìn liền hối hận, sớm biết cô lưu lại cho hắn một vết thương như vậy gây bất lợi cho mình thì lúc này đã không ra tay đánh người rồi.

Tên đầu trọc nhìn ba tên thuộc hạ một lần nữa, không đồng ý nhìn Đồng Nhan, tận tình khuyên bảo: “Đánh người không thể đánh vào mặt, tôi nói đánh bọn họ chỗ nào cũng được nhưng đánh mặt họ thành như thế ngộ nhờ đánh hư mặt còn phải cho anh ta tiền đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, không phải là lại tăng một khoản cho phí cho tôi sao?”

Đồng Nhan nghe thiếu chút nữa bật cười, vừa rồi còn cho rằng hắn ta sẽ trút giận thay cho thuộc hạ, nhưng mà..... thì ra là tiếc tiền!

Đồng Nhan làm vẻ mặt đau thương nhìn ba người đứng sau đầu trục.

Đầu trục lại đột nhiên biến sắc, mới vừa con hi ha đột nhiên trở nên âm trầm, giọng cũng hạ thấp: “Người phụ nữ này, nói lời ngon tiếng ngọt cô lại không nghe, vậy thì đừng trách sao bọn tôi lại khi dễ cô.”

Lời nói này sau khi nói ra giống như một cơn gió lạnh thổi tới, thổi tới trên đầu Đồng Nhan giống như bị đao chém một nhát, tim cũng lo lắng.

Đầu trục mặt âm trầm: “một tháng trước, có phải cô đến đồn cảnh sát, tìm hiểu một vụ án ma túy lớn.”

Đồng Nhan hai mắt rực sáng nghĩ ngày đó không phải là Giang Thành đi bắt người, vừa đúng lúc cô tới tham gia náo nhiệt, Dương Khải Lâm lại bị tên tội phạm bắt.

Sau đó..... lần đó làm cho cô mất mấy ảnh. Chẳng lẽ làm.....

Đồng Nhan đau thương: “Người kia.....không phải là đại ca của bọn anh chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cứu người? Phí Gia?

Đầu trục khẽ cười: “Thật xin lỗi, đó chính là đại ca của bọn tôi.”

Đồng Nhan thờ dãi, chấp nhận số mệnh, người kia chính là do cô làm bị thương, đánh đại ca của người ta, bây giờ thuộc hạ tìm đến báo thù.

Đồng Nhan giả bộ đáng thương nhìn đầu trục, hẳn ta không để ý, Đồng Nhan liền ỉu xiu.

Đột nhiên nghĩ tới Tiểu Thâm, Đồng Nhan nghĩ bây giờ chắc hẳn biết cô đã bị bắt cóc nhưng đoán chừng hẳn nghĩ kẻ bắt cóc muốn đòi tiền nên bây giờ còn đang ngồi chờ điện thoại.

Nếu như những người này không gọi điện thoại cho Tiểu Thâm vậy thì cô phải làm sao? Mặc dù Tiểu Thâm rất có bản lĩnh nhưng những người này không cung cấp đầu mối vậy hẳn cũng sẽ không tìm được người.

Đồng Nhan cười lấy lòng đầu trục, dùng giọng thương lượng hỏi: “Cái đó, các người muốn làm gì?” Miệng hỏi như thế nhưng thật ra thì trong lòng đang cầu nguyện nhanh đòi tiền chuộc đi!

Hình như đầu trục hiểu ý của Đồng Nhan, khẽ mỉm cười: “Chúng tôi chỉ muốn báo thù, không cần tiền!”

Nụ cười trên miệng Đồng Nhan liền cứng đờ, nháy mắt: “Đừng như vậy, tôi chỉ không cẩn thận mới làm đại ca của anh bị thương, không may khiến anh ta vào tù, không phải khó khăn lắm mới có thể lên chức đại ca sao tôi lại không cẩn thận như vậy, anh đầu trục, anh có thể bắt tôi tới đây chắc cũng biết rõ thân phận của tôi, biết chồng tôi là ai, tôi đã nói với anh, Tiểu Thâm chỉ khác những người bình thường là có rất nhiều tiền, tôi không cần thận mắc sai lầm với đại ca anh nên để cho chồng tôi đến đền bù.”

Đồng Nhan nở nụ cười, đầu trục cũng cười híp mắt nhìn cô, trong lòng chìm ngẫm, lúc trước biết chồng người phụ nữ này có tiền nhưng không thể điều tra ra chồng cô là ai, nếu như cô không nói thì hẳn ta cũng không biết người đàn ông kia lại là Tiểu Thâm!

Khi nghe người phụ nữ này nói quả thật khiến hẳn ta cực kỳ tức giận, một câu nói ẩn ý mình có nhiều tiền hơn nữa còn có ý may nhờ cô không cẩn thận đánh bị thương đại ca hẳn ta cho nên bây giờ hẳn ta mới có thể làm đại ca.

Cô cố ý ra ám hiệu với hẳn ta hai ý rằng chồng mình có nhiều tiền, đầu trục mới trở thành đại ca, đoán chừng các anh em cũng không phục tùng, vậy thì cô sẽ cung cấp tiền trợ giúp hẳn ta, để cho hẳn ta ngồi vững chức đại ca này.

Ba chính là lấy Tiểu Thâm ra để dọa người!

Đầu trục cười híp mắt, vợ Tiểu Thâm?

Cười xong đột nhiên quay người đi về căn phòng kia, ba người mặc áo đen đứng sau lưng vừa nghe thấy Tiểu Thâm cũng hoảng sợ, thầm nói trong lòng lần này hỏng rồi, lúc trước khi điều tra người phụ nữ này thì cô ta còn chưa kết hôn đã có một đứa con trai, chỗ ở cũng chỉ là thuê một căn phòng rất nhỏ.

Sau đó mấy ngày nay tính toán muốn đi bắt người lại không thấy cô ta đâu.

Sau lại rất vất vả mới có thể điều tra ra chỗ ở của cô ta, mặc dù kinh ngạc nhưng vừa điều tra ra cô ta là con gái của Đồng Thiên Bác, con gái của người

có tiền ở loại phòng đất tiền đó thì không có gì kỳ quái.

Cứ như vậy liền không điều tra thêm nữa, trực tiếp đi bắt người.

Trong phòng đầu trục âm trầm, quay đầu hướng về ba tên thuộc hạ kia đập, sợ Đồng Nhan ở bên ngoài nghe thấy động tĩnh ở bên trong, khẽ trách: “Làm việc như vậy sao, tin tức quan trọng như vậy lại không điều tra ra được, không biết làm ăn kiểu gì, muốn giết chết các anh em sao?”

Người bị Đồng Nhan đánh bầm mắt bị đầu trục đập ngã trên mặt đất, lập tức bò dậy đứng ngay ngắn giải thích: “Chúng tôi cũng nghĩ đến nhưng lúc trước chỉ có thể điều tra ra duy nhất một điều cô ta là con gái của Đồng Thiên Bắc, ai ngờ mấy ngày sau lại trở thành người phụ nữ của Tiểu Thâm, điều này thật sự quá kỳ quái!”

Đầu trục nghe vậy liền hí hóp, trong lòng âm thầm như cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, ngay từ lúc đại ca gặp chuyện không may bọn họ đã điều tra rõ ràng, Đồng Thiên Bắc là người làm ăn hơn nữa còn đối xử với đứa con gái này rất hào hứng cho nên bọn họ mới dám xuống tay.

Ai biết chỉ mới một tháng, lúc điều tra hoàn toàn không thấy Tiểu Thâm bây giờ lại lập tức trở thành chồng của người phụ nữ này?

Biến hóa này quá lớn, kết hôn không phải chuyện nhỏ, với thân phận của Tiểu Thâm nói thế nào thì hôn lễ của hắn cũng phải chuẩn bị trước ba tháng.

Quá kỳ quái rồi!

Ở bên ngoài Đồng Nhan vênh tai nghiêm túc nghe, chỉ thấy loáng thoáng một vài âm thanh, hình như đầu trục tức giận còn đập người nữa.

Một lúc sau liền không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Chỉ cần biết đầu trục tức giận là tốt rồi, điều này nói rõ đầu trục vẫn có chút e ngại Tiểu Thâm, như vậy là có hy vọng.

Đồng Nhan âm thầm cầu nguyện, “Tiểu Thâm bây giờ tôi khó giữ được cái mạng nhỏ của mình nên trước hết anh hãy bỏ ân oán của chúng ta sang một bên tôi cứu tôi trước đi!”

Bốn giờ chiều.

Lúc Giang Thành gọi điện thoại cho đồng nghiệp vô tình nghe thấy chuyện Đồng Nhan bị bắt cóc lập tức hoảng sợ.

Không để ý vẫn còn ở nhà họ Dương, ngay lập tức chạy ra ngoài gọi điện thoại, Dương Ngải Lâm ở phía sau kêu anh ta cũng không quay đầu lại, chỉ tập trung suy nghĩ sự an nguy của Đồng Nhan trong chuyện này.

Thị trưởng Dương không ở nhà, càng đến năm mới thị trưởng càng bận, vốn dĩ đã hẹn trước hôm nay Giang Thành đến nhà họ Dương ăn cơm, đợi thị trưởng về anh ta lại bỏ đi, Dương Ngải Lâm tức không chịu được.

Giang Thành lái xe chạy thẳng đến đồn cảnh sát, trên đường đi gọi điện thoại cho cục trưởng.

Ở đồn cảnh sát cục trưởng đang lo lắng tiền đồ của mình, cúi đầu nhìn thấy Giang Thành gọi điện thoại tới, mặt liền tiêu ngủ, nhớ tới câu nói của Tiểu Thâm “quay về chuẩn bị đón năm mới!”

Rõ ràng là đang nói với ông ta sang năm chuẩn bị mất chức đi!

Nếu như ông mất chức không phải phó cục Giang sẽ lên chức sao!

Lập tức không tò mò nữa, con tức trong lòng đang không có chỗ bộc phát.

“Chuyện gì?” Hét to một tiếng.

Bây giờ trong lòng Giang Thành cũng nóng như có lửa đốt, không để ý đến những điều này, đi thẳng vào vấn đề: “Cục trưởng, tôi nghe nói phóng viên Đồng bị bắt cóc phải không? Chuyện lớn như vậy sao không nói cho tôi biết?” Giọng nói trầm thấp lộ rõ vẻ không vui còn kèm theo một chút chất vấn.

Cục trưởng đứng dậy từ chỗ ngồi của mình tức giận đập bàn: “Cậu đang chất vấn tôi sao? Giang Thành đừng quên thân phận của mình, cậu chỉ là cục phó, về chuyện phóng viên bị bắt không cần cậu quan tâm, tôi đã sắp xếp cho người đi cứu rồi, cậu yên tâm chuẩn bị đón lễ năm mới đi, chuyện nhỏ này không cần cậu quan tâm!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Xuống xe chạy thẳng vào phòng làm việc của cục trưởng, không gõ cửa đi thẳng vào, trong phòng có rất nhiều người, tất cả đều được cục trưởng gọi về, Giang Thành vừa nhìn sắc mặt càng khó coi hơn.

“Đã gọi hết tất cả mọi người về, cục trưởng có vụ án lớn sao?” Giang Thành mặt không biến sắc reu rệu.

Vốn dĩ cục trưởng đang sắp xếp người để chuẩn bị cứu người nhưng mọi người đều không có đầu mối, muốn cứu người cũng không biết đi đâu cứu người, tất cả những người trong phòng đều u sầu, nghe thấy giọng nói reu rệu của Giang Thành, sắc mặt cục trưởng lập tức tối sầm, ngẩng đầu nhìn Giang Thành đang khẽ cười, ánh mắt càng không vui, thậm chí là tức giận!

Mạnh Diễm Uy vừa đứng lúc nhìn thấy khuôn mặt cục trưởng tối sầm, lập tức cười giả bộ như không biết gì, mặt bắt đác dĩ nói với Giang Thành: “Cục phó Giang của chúng ta đã xuất hiện thì mọi tình huống đều trở nên khả thi, dù có hơi chậm nhưng cậu đã tới nên lúc này chúng tôi cũng không phạt cậu, mau đến đây xem tài liệu vụ án, không có chút đầu mối nào.”

Trong đồn cảnh sát ai cũng công nhận Giang Thành là một người rất có tài phá án, dù có khó đến đâu không có một chút đầu mối nào đến tay Giang Thành cũng có thể dễ dàng giải quyết, đây cũng là lý do tại sao Giang Thành còn trẻ như vậy đã có thể làm phó giám đốc sở cảnh sát.

Giang Thành trong lòng rất lo lắng cho Đồng Nhan, đối mặt với bộ mặt tức giận của cục trưởng cũng không thèm quan tâm chỉ muốn nhanh cứu Đồng Nhan, chỉ cần cô không có việc gì là tốt, những điều khác đều không quan trọng.

Giang Thành nghe thấy tài liệu vụ án, tất cả mọi người đều không có đầu mối, lúc này nhìn thấy Giang Thành liền có hy vọng, im lặng ở một bên đợi.

Cầm tài liệu vụ án xem thật sự là không có một chút đầu mối nào, máy camera trên đường trống không, đối thủ không để lại cho hắn một chút đầu mối nào.

Giang Thành cau mày, hỏi thăm hình dáng chiếc xe kia thế nào, lúc ấy Đồng Đồng ở bên cạnh nên không biết xe thuộc hãng nào và biển số bao nhiêu, chỉ có thể thấy màu sắc của xe nhưng bọn họ cũng đã tìm được chiếc xe kia đã bị bọn cướp vứt lại.

Giang Thành nhíu mày, quá giao hoạt, bỏ chiếc xe lại trong góc mà không ai thấy, sau đó lại biến mất trên một chiếc xe mới, nhìn tất cả máy camera trong thành phố A căn bản không tìm thấy bất kỳ chiếc xe nào từ trong góc đi ra.

Giang Thành thở dài, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Dương Ngải Lâm ở nhà tức không chịu được, liên tục gọi điện thoại cho anh ta, anh ta ngay lập tức tắt máy, cô ta không tin nhìn điện thoại mình, Dương Ngải Lâm tức giận ném điện thoại.

Bà Dương từ trên lầu đi xuống, biểu hiện trên mặt hơi hốt: “Đã nói trước người đàn ông này không đáng tin, lúc đầu là do nhầm vào vị trí của ba con, người đàn ông xuất phát nghèo khó gặp được một người con gái con nhà giàu có như con thì tất nhiên phải dựa vào ba con, nghe nói sau khi anh ta xác định mối quan hệ với con liền chia tay với người yêu, con xem người đàn ông như vậy căn bản không nhờ vả được.”

Dương Ngải Lâm bực tức trong lòng: “Mẹ, mẹ ít nói đi hai câu có được không!”

Bà Dương bĩu môi, không nói gì, đi lên lầu quay về phòng mình.

Dương Ngải Lâm hít sâu, cầm điện thoại bàn gọi cho ba, đầu dây bên kia ông Dương vẫn còn đang nói chuyện điện thoại với Lãnh Diễm.

Lãnh Diễm đơn giản kể việc của Tiểu Thâm, ông Dương đương nhiên biết Lãnh Diễm nói chuyện này là có ý gì, lần này Tiểu Thâm nổi đóa, ông ta phải dọn dẹp tàn cuộc, sau khi dọn xong thì ông ta tiếp tục chức vụ, không dọn được thì tin rằng sẽ có người đến giúp Tiểu Thâm dọn dẹp.

Cúp điện thoại, ông Dương khẽ thở dài, gơ tay lau mồ hôi trên trán.

Nhà họ Tiểu, nhà họ Lãnh cùng nhà họ Nghiêm, ba dòng họ có thế lực lớn nhất ở thành phố A, người khác không biết nhưng ông ta tương đối rõ ràng, ngay cả ông ta bây giờ cũng phải dựa vào hai nhà này.

Nếu như hai người này nổi đóa vậy thì xem như ông chấm hết.

Nghĩ đến tính chất nghiêm trọng của chuyện này, ông Dương bắt đầu cảm thấy hận, không biết kẻ nào không biết sống chết, lá gan to như vậy, trước khi bắt cóc không tìm hiểu xem là ai liền ra tay, hại ông ta bây giờ xui xẻo như vậy.

Điện thoại di động vang lên, ông Dương đang phiền lòng nên nôn nóng, không có tin tức gì nên tức giận, đầu dây bên kia truyền đến giọng không vui của con gái ông: “Ba, Giang Thành vừa đến liền nhận được điện thoại không nói gì liền đi, tức chết con.”

Ông Dương vừa nghe cũng biết đồn cảnh sát tập hợp tất cả nhân lực.

Lập tức không có tinh thần gì an ủi: “Cục cưng, hôm nay có việc quan trọng, cậu ta bị cục trưởng triệu tập về đồn cảnh sát, con đừng suy nghĩ nhiều, dù sao tính chất công việc của Giang Thành chính là như vậy, con phải biết thông cảm!”

Ban đầu Dương Ngải Lâm còn tưởng là chuyện riêng của anh ta, nhìn anh ta vội vàng ngay cả thời gian nói một câu cũng không có, thật là tức chết nhưng ông Dương nói: “Có chuyện xảy ra? Không trách được, năm hết tết đến rồi xảy ra một chút chuyện cũng không tốt.” Vào năm mới xảy ra chuyện nhỏ sẽ bị phóng viên phóng đại thành chuyện lớn.

Con tức trong lòng Dương Ngải Lâm lập tức biến mất, âm thầm cười bản thân, từ sau khi biết sự tồn tại của Đồng Nhan, cô ta càng ngày càng trở nên nhạy cảm.

Dương Ngải Lâm bắt đác dĩ cười tự giễu, âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải tin tưởng anh, không thể vì sự đa nghi của bản thân mà gây phiền phức cho anh.

Nhưng lời nói sau của ông Dương làm cho Dương Ngải Lâm rơi xuống vực sâu, ông Dương than thở: “Đúng vậy, hơn nữa chuyện này còn xảy ra với

người có thân phận không đơn giản, vợ Tiểu Thâm bị bắt cóc, bây giờ Tiểu Thâm đang nổi đóa khắp nơi, tập hợp tất cả nguồn nhân lực ở thành phố A để điều tra xem vợ cậu ta đang ở đâu nhưng tất cả mọi người tìm khắp nơi cũng không có một chút đầu mối nào, Giang Thành là chuyên gia phá án, chuyện này ngoài cậu ta không ai có thể làm được, nếu như lần này Giang Thành có thể thuận lợi cứu vợ Tiểu Thâm về, vậy thì tiền đồ sau này của Tiểu Thâm sẽ rộng mở.”

Bây giờ Giang Thành chuẩn bị là con rể ông ta, chỉ cần Giang Thành thuận lợi cứu người quay về, vậy ông ta càng có nhiều thể diện trước mặt Tiểu Thâm, Giang Thành là ân nhân cứu mạng của vợ Tiểu Thâm, thân là bố vợ của Giang Thành, đối với tương lai của ông ta mà nói, không ít thì nhiều Tiểu Thâm sẽ ủng hộ tiền đồ sau này của ông ta.

Ông Dương tràn đầy niềm tin với kế hoạch trong lòng, đầu dây bên kia Dương Ngải Lâm cứng đờ, vừa mới tự nhủ sau này không nên đa nghi nữa bây giờ lại nghe thấy chuyện này làm cho Dương Ngải Lâm cảm thấy buồn cười.

Thật là buồn cười, không trách được.....Không trách được anh ta lại gấp gáp như vậy.

Giang Thành, anh nhất định phải đối xử với cô ta như vậy sao?

Mắt hồn cúp điện thoại, sững sờ ngồi trên ghế sa lon, cả người rơi vào trạng thái mất hồn, không nghĩ được bất cứ gì.

Tiểu Thâm ngồi trong phòng làm việc của mình, mắt nhìn điện thoại di động trên bàn, hai mắt sáng nhìn chăm chăm, không chớp mắt.

Bốn giờ mười phút điện thoại di động vang lên.

Tiểu Thâm nhanh chóng cầm điện thoại, giọng nói bình tĩnh: “Sao rồi?”

Đầu dây bên kia giọng nói cung kính của Hoàng Vĩ vang lên: “Đã sắp xếp ổn thỏa, chờ anh ra lệnh.”

Tiểu Thâm lộ bộ mặt lạnh nhạt: “Không tệ, mấy năm nay cậu có tiến bộ không ít.” Lúc trước Tiểu Thâm là đội trưởng bộ đội đặc chủng, mặc dù bây giờ đã rời khỏi quân đội ra kinh doanh nhưng bình thường cũng có nhiều chuyện cần có người giúp cộng với thời gian hần có đầy uy lực trong quân đội nên bây giờ phần lớn những người trong bộ đội đặc chủng đều nghe lời hần ta.

Dĩ nhiên đối với chuyện hần cần làm, đội trưởng bộ đội đặc chủng cũng bằng lòng ra tay bởi vì việc Tiểu Thâm làm chưa bao giờ là chuyện riêng, dù là lần này hần cho Hoàng Vĩ đưa người đi tiêu diệt hang ổ kia, nếu như phá được thì Hoàng Vĩ đã lập công lớn.

Đi cứu người thì Tiểu Thâm tự làm.

Hoàng vĩ ở đầu dây bên kia cung kính trả lời: “Từ sau khi anh đi ai cũng không dám thả lỏng, các anh em đều tập luyện rất gian khổ.”

Tiểu Thâm cười cười: “Để tôi nói với thủ trưởng các cậu, trao thưởng cho các cậu, cá nhân tôi cũng sẽ cho một chút, mặt khác sẽ xin cho mọi người nghỉ đi chơi một ngày.”

Ở đầu dây bên kai Hoàng Vĩ im lặng nghe không nói gì, chờ chỉ thị của Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm nheo mắt cười lạnh, trầm giọng mở miệng: “Bắt đầu ngay bây giờ!”

Đầu dây bên kia Hoàng Vĩ nhanh chóng trả lời: “Dạ!”

Cúp điện thoại, Tiểu Thâm khẽ cười, im lặng nhìn đồng hồ trên tay mình, bốn giờ mười một phút.

Kim giây im lặng chuyển động, một vòng lại một vòng, nhất thời phòng làm việc trở nên im lặng, Có Tiểu ngồi trước mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Thâm, nhủ mấy nghĩ, đã bao lâu rồi chưa thấy bộ dáng nghiêm chỉnh này của Tiểu Thâm?

Hình như là sáu năm trước, đêm đó Tiểu Thâm cũng với khuôn mặt nghiêm túc như vậy chờ điện thoại di động, mặt bình tĩnh đến nỗi Lãnh Diễm cũng khâm phục, Tiểu Thâm không giống bọn họ, từ nhỏ đã tự lập, trên người rất trầm ổn.

Nhưng không biết từ khi nào đã không còn nhìn thấy nụ cười của Tiểu Thâm?

Giống như nhiệm vụ sáu năm trước, đêm đó khi Tiểu Thâm chỉ huy xong, hần không nhận được liên tự mình ra tay, bởi vì đối thủ quá mạnh, ngay cả bản thân hần cũng không yên tâm với cái bẫy do chính hần làm ra.

Nhưng kết quả thế nào?

Kết quả hình như là nhiệm vụ tối hôm đó thất bại, khi tất cả các đội viên rút lui lại phát hiện không thấy Tiểu Thâm.

Tối hôm đó anh ta, Lãnh Diễm, Lý Duệ Thần ba người ở trong phòng làm việc của Tiểu Thâm đợi cả đêm, phái ra vô số người đi tìm nhưng cả đêm không có một chút tin tức nào.

Lúc trời rạng sáng, mấy người bọn họ không chịu được, biết Tiểu Thâm ra ngoài làm nhiệm vụ nguy hiểm nhưng rất dễ nhận thấy nhiệm vụ thất bại, Tiểu Thâm không quay về có phải.... ....

Mấy người bọn họ khi đó rất trẻ, chưa có nhiều kinh nghiệm, tính nhẫn nại cũng không cao, thật sự không muốn nhìn thấy các anh em của mình gặp chuyện không may.

Lúc ba người đang bàn bạc ra ngoài tìm người thì Tiểu Thâm quay về, cả người mặc đồ lính nhưng không thấy áo sơ mi mà lúc đầu hắn mặc, cả ngực đầy vết hôn vết cào, cả người mềm nhũn, chống đỡ cơ thể đi vào, ba người bọn họ nhìn thấy liền thở phào nhẹ nhõm.

Cả người liền buông lỏng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy Tiểu Thâm như vậy, mọi người liền luống cuống tay chân.

Sau đó không biết nguyên nhân tại sao Tiểu Thâm lại rời khỏi quân đội, không biết là tự mình rời đi hay là bị khai trừ, dù sao ở trong bộ đội, hắn cũng là một người có tài, rất nổi tiếng.

Sau này Tiểu Thâm cứ như vậy.

Hôm nay lại được nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Thâm như sáu năm trước, Cố Tiêu hí mắt, khẽ cười.

Lãnh Diễm cùng Lý Duệ Thần ngồi bên cạnh cũng nhận ra được, ba người nhìn nhau cười, không cần nói gì.

Tiểu Thâm vỗ vỗ tay đứng lên, mặt nhẹ nhõm: “Các anh em, đi cứu vợ tôi đi.” Nói xong cầm áo khoác trên ghế lên, cầm chìa khóa xe, điện thoại di động đi ra ngoài.

Còn lại Cố Tiêu cùng ba người, bốn người nhìn nhau cười, ăn ý cùng đứng dậy. Lãnh Diễm vẫn còn thân thiết gọi điện thoại cho Nghiêm Hi, nói cụ thể sự việc một lần còn dặn cô đừng lo lắng, bọn họ năm người cùng ở chung một chỗ chưa từng thất bại.

Mặc dù như vậy nhưng Nghiêm Hi vẫn có chút lo lắng: “Đã hai tiếng trôi qua, không biết những người kia có làm chuyện gì với Đồng Nhan hay không?”

Lãnh Diễm khẽ cười: “Yên tâm, em vẫn chưa hiểu rõ Tiểu Thâm, cậu ta sẽ không để người khác làm tổn thương người của cậu ta, em ở nhà cẩn thận một chút đừng cùng con chó cưng kia làm âm ỉ, cẩn thận nó đụng vào em, nếu như anh về mà thấy em có vấn đề gì đừng trách đến lúc đó anh ném vật kia ra ngoài.”

Nghiêm Hi cầm điện thoại im lặng nhìn con chó ngồi bên chân mình, đôi mắt nó đáng thương nhìn cô giống như biết Lãnh Diễm đang có ý muốn vứt bỏ nó.

Nghiêm Hi ngoan ngoãn trả lời: “Biết rồi.”

Đầu dây bên này Lãnh Diễm hài lòng: “Ngoan!”

Hai vợ chồng ngọt ngào chết người, Tiểu Thâm làm mặt đau khổ: “Cậu đừng có buồn nôn như vậy có được không?”

Lãnh Diễm cúp điện thoại, hài lòng như uống mật: “Tình cảm vợ chồng tôi rất tốt nên cảm thấy hâm mộ cùng với đồ kị sao, rất hận phải không?”

Bây giờ Tiểu Thâm đã xác định Đồng Nhan không có chuyện gì, Hoàng Vi đã đem người đi phá hang ổ kia.

Nhưng chuyện không đơn giản như vậy, chờ Tiểu Thâm cùng mấy người bọn họ đi tới vùng ngoại ô chỗ Đồng Nhan liền phát hiện ra việc đời vẫn có thể biến hóa rất lớn.

Đồng Nhan vẫn bị trói vào cột, mắt mở to nhìn người đàn ông trước mặt.

Đây không phải là.....Phí Gia Nam sao?

Sao người đàn ông này lại xuất hiện ở đây?

Là tới cứu cô sao? Hay là.....Chẳng lẽ anh ta chính là người ra lệnh bắt cóc cô sao?

Phí Gia Nam nhàn nhạt liếc nhìn Đồng Nhan, vẻ mặt không có biểu hiện gì, đưa hai thuộc hạ đến đây đứng bất động.

Trong căn phòng kia, đầu tròn nhận được tin tức, hang ổ của hắn bị Tiểu Thâm cho người tàn phá, hắn ta liền không nói nên lời.

Ba người mặc áo đen đứng ở sau cũng sững sốt, không nghĩ tới lần này lại gây họa lớn!

Thuộc hạ của Phí Gia Nam ở bên ngoài kêu to.

Đầu tròn vừa nghe là đại ca Phí đến?

Mau chạy ra nghênh đón, đại ca Phí tới đoán chừng bản thân còn cơ hội giữ lại mạng mình.

Đầu trục cùng ba thuộc hạ vừa đi ra liền nhìn thấy Phí Gia Nam nhìn chăm chăm Đồng Nhan.

Đầu trục nhìn thấy liền giật mình, thảm than trong lòng Phí Gia Nam tới đây vì Đồng Nhan!

Vừa nghĩ tới điều này, đầu trục liền cảm thấy đau đầu, một Tiểu Thâm đã đủ rồi bây giờ còn có Phí Gia Nam, đây là ông trời muốn ép hấn ta sao?

Về mặt Phí Gia Nam hơi hột, không thèm nhìn đầu trục, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Đồng Nhan, mở miệng khẽ hỏi: “Không sao chứ?”

Đồng Nhan sững sốt, đầu trục cũng sững sốt.

Đồng Nhan mở to mắt, lắc đầu.

Đầu trục cảm giác lần này hấn ta chết chắc, lập tức cầu xin tha thứ: “Anh Phí, thật xin lỗi, tôi không tìm hiểu rõ là chúng tôi quá lỗ măng.”

Đồng Nhan nhìn đầu trục, cảm thấy người này ăn nói đúng mực, vẫn có thể tính là người tốt, nhớ tới Tiểu Thâm đã từng nói qua, bình thường không ai dám chọc tới Phí Gia Nam, mà đầu trục còn có thể bình tĩnh trước Phí Gia Nam, thật không đơn giản.

Phí Gia Nam cũng hài lòng, lúc này mới khẽ nhìn đầu trục, từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, về sau làm chuyện gì thì cẩn thận một chút xem người ở phía sau là ai!”

Đầu trục lập tức cười: “Dạ!”

Lúc Tiểu Thâm tới thấy đầu trục đang cười nói với Phí Gia Nam.

Mấy người từ trên xe bước xuống nhìn thấy Phí Gia Nam cũng sững sờ, hình như ai cũng không thể ngờ rằng Phí Gia Nam lại có thể đến cứu Đồng Nhan.

Nhớ tới tới hôm đó Phí Gia Nam nhìn Đồng Nhan với ánh mắt đầy hứng thú, mấy người bọn họ liền tới sầm mặt.

Tiểu Thâm liều mạng, chạy thẳng tới cời trói cho Đồng Nhan, nhẹ nhàng hỏi: “Không sao chứ?”

Ngay từ lúc Phí Gia Nam hỏi Đồng Nhan đã biết mình an toàn cho nên lúc Tiểu Thâm xuất hiện đã bình tĩnh hơn nhiều, nếu như Tiểu Thâm xuất hiện trước đoán chừng cô sẽ lập tức kích động khóc nhưng mà sự xuất hiện của Phí Gia Nam đã phá vỡ tất cả.

Đồng Nhan bình tĩnh lắc đầu: “Không sao!”

Nhìn thấy cô bình tĩnh như vậy Tiểu Thâm liền mất hứng, hấn khổ sở sắp xếp người cứu cô, bây giờ cứu được người lại nhận được khuôn mặt như vậy, thật là buồn cười!

Đồng Nhan không để ý sắc mặt Tiểu Thâm, đi về phía Phí Gia Nam khẽ mỉm cười: “Cảm ơn!”

Phí Gia Nam mặt không thay đổi, khoe miệng khẽ cười, tùy ý nói: “Thuận đường mà thôi.”

Ngược lại Đồng Nhan vì câu nói này mà mỉm cười.

Tiểu Thâm ở phía sau không chịu nổi, mặt tối sầm đi lên trước ôm Đồng Nhan: “Được rồi, cảm ơn cũng đã nói rồi, về nhà thôi, Đồng Nhan đang ở nhà chờ em.”

Nhắc tới Đồng Nhan thì Đồng Nhan liền gấp gáp: “Đồng Nhan không bị dọa sợ chứ?” Nhớ tới chuyện vừa rồi, Đồng Nhan chính mắt nhìn thấy, một đứa trẻ còn nhỏ như vậy khẳng định bị dọa sợ.

Tiểu Thâm thiếu kiên nhẫn: “Em nói xem!”

Đồng Nhan lập tức không để ý điều gì, chạy thẳng vào trong xe chờ Tiểu Thâm vào lái xe.

Tiểu Thâm quay đầu âm trầm liếc nhìn đầu trục, trầm giọng nói với Phí Gia Nam: “Anh Phí nhất định phải xuất hiện ở đây sao?”

Phí Gia Nam im lặng cười, làm ra vẻ vô tội, hai tay dang ra: “Hết cách, vô tình gặp mà thôi, không nghĩ tới có thể cứu cô ấy!”

Có Tiêu cùng bọn Lãnh Diễm lập tức hiểu Phí Gia Nam muốn bảo vệ tên đầu trục này!

Tiểu Thâm tối sầm mặt nhìn Phí Gia Nam nhưng ngược lại hấn ta rất bình tĩnh.

Đồng Nhan ngồi trong xe liền nhận thấy tình thế bên ngoài, lo lắng hạ cửa kính xe hướng về phía Tiểu Thâm dịu dàng kêu: “Tiểu Thâm? Đồng Nhan đang chờ chúng ta đấy.”

Tiểu Thâm nghe giọng nói nhẹ nhàng này chợt cười, quay đầu cười với Phí Gia Nam: “Hôm nay cảm ơn anh Phí đã cứu vạ tôi.”

Phí Gia Nam cũng cười: “Đừng khách khí, chỉ là vận khí của tôi tốt mà thôi.”

Tiểu Thâm vẫn cười, chuyển mắt nhìn về phía xe Phí Gia Nam, người phụ nữ ở bên trong xe này bị Tiểu Thâm nhìn sang liền sợ đến mức tròn to mắt.

Ở bên ngoài Tiểu Thâm tùy ý cười: “Chỉ là tại sao lại có thể nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trong xe anh Phí? Tại sao không gọi người bạn đó ra cho chúng tôi gặp?”

Lúc này Phí Gia Nam mới nhú mày nhìn về phía trong xe, rất lạnh lùng, Đồng Nhan ngồi trong xe nghe thấy Tiểu Thâm nói như vậy quay đầu dùng sức nhìn vào trong xe Phí Gia Nam nhưng bởi vì cách xe Cố Tiêu nên không thể nhìn thấy.

Phí Gia Nam hơi hốt nhìn về phía xe mình, một lúc sau mở miệng: “Ra ngoài!”

Người phụ nữ ngồi trong xe nghe vậy liền chấn động, luống cuống tay chân, mất một lúc lâu, Phí Gia Nam không nhẫn nại liền cho thuộc hạ đi tới đẩy người ra ngoài.

Đồng Chân hoảng sợ: “Đừng kéo tôi.....tôi sẽ tự đi!”

Đồng Nhan ngồi trong xe vừa nghe thấy giọng nói kia, đôi mắt liền tối sầm, từ trong xe nhìn Đồng Chân đang ở bên ngoài sửa lại tóc, đúng là cô ta?

Từ trong xe Phí Gia Nam đi ra, điều này nói rõ cái gì?

Tiểu Thâm thấy Đồng Nhan ra ngoài, cười híp mắt ôm eo Đồng Nhan: “Nhan Nhan, chị em ở bên kia, em không qua chào hỏi sao?”

Đồng Nhan khẽ liếc nhìn Tiểu Thâm, hần có ý, không để ý đến hần, lại quay lại nhìn Đồng Chân.

Phí Gia Nam cũng ngoài ý muốn nhú mày kinh ngạc: “Hà? Là chị cô sao?” Không trách được lúc nhìn thấy người phụ nữ này cảm thấy vóc dáng hơi giống Đồng Nhan, thì ra là chị em.

Từ lúc nhìn thấy Đồng Chân thì biểu hiện trên mặt Đồng Nhan liên tục thay đổi, không biết có cảm giác gì khi nhìn thấy cô ta.

Đây là nơi cô bị bắt cóc, bây giờ Đồng Chân lại ngồi trong xe Phí Gia Nam cùng tới nhìn có vẻ là Phí Gia Nam tới cứu cô nhưng Đồng Chân lại đi cùng.....

Chuyện này.....Đồng Chân đi theo tới cứu cô sao?

Hay là có thể nói Đồng Chân muốn bỏ đá xuống giếng!

Cứu cô? Đồng Nhan cảm thấy Đồng Chân không tốt với cô như vậy.

Đồng Nhan cười cười, không nhìn Đồng Chân lại nhìn Phí Gia Nam, ánh mắt xa lánh còn có chút hoài nghi: “Anh Phí, anh không biết quan hệ của chị em tôi sao? Vậy thật đúng dịp, tôi còn tưởng rằng, anh được chị tôi tìm tới giúp tôi, thì ra không phải như vậy?”

Phí Gia Nam thấy ánh mắt xa lánh của Đồng Nhan, mặt tối sầm, đảo mắt nhìn Đồng Chân, đột nhiên cảm thấy đưa cô ta tới đây là một vấn đề lớn.

Hai người phụ nữ này nào có giống chị em, giống như kẻ thù thì đúng hơn.

Đối với sai lầm lớn của bản thân chỉ cười cười, ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, nghiêm túc nói: “Đồng Nhan, cô cảm thấy nếu như tôi biết quan hệ của hai người tôi sẽ đưa cô ta tới đây sao?”

Nụ cười trên mặt Đồng Nhan dần nhạt nhẽo, không nói gì, không nhìn Phí Gia Nam, Tiểu Thâm đã từng một lần chạm vào ranh giới của cô, bây giờ hần có thể hiểu, tất cả những người ở quanh Đồng Nhan nếu như có quan hệ với Đồng Chân thì cô sẽ ngay lập tức bỏ rơi người đó.

Nghĩ tới đây, Tiểu Thâm cảm thấy vui trong lòng, cảm thấy Phí Gia Nam bị chính sự thông minh của mình hại, haiz, bị Đồng Nhan liệt vào danh sách đen rồi, không tệ!

Nghiêng người cười híp mắt với Đồng Nhan: “Vợ à, chúng ta về đi, con trai vẫn chưa ăn tối!”

Đồng Nhan nhẹ nhàng gạt đầu, từ đầu tới cuối không cười với Phí Gia Nam nữa.

Mấy chiếc xe thể thao sang trọng ngênh ngang rời đi, chiếc xe của Tiểu Thâm càng phách lối hơn, giống như đang dùng xe của mình để cười nhạo Phí Gia Nam

Sau khi đi Tiểu Thâm lại trầm tư, Phí Gia Nam lại tự ra tay cứu Đồng Nhan?

Xem ra không thể khinh thường sức hấp dẫn của vợ hần, chỉ mong Phí Gia Nam không nghiêm túc, nếu không.....

Phí Gia Nam đeo mắt kính im lặng nhìn đoàn xe rời đi, nhớ tới sắc mặt vừa rồi của Đồng Nhan, nhú mày.

Đồng Chân ở phía sau không biết chuyện gì xảy ra, mặt không giải thích được nhìn mấy người này rồi đi, nhìn Phí Gia Nam đứng bên cạnh không nói gì, không nhìn thấy bất cứ biểu hiện gì trên mặt anh ta.

Nhớ tới thái độ vừa rồi của Đồng Nhan với Phí Gia Nam, Đồng Chân cảm thấy chua chát trong lòng, không nhìn được mở miệng: “Đây là em gái tôi, thật không có lễ phép, nói chuyện với người khác với dáng vẻ như vậy, anh Phí anh đừng so đo, cô ta căn bản là con riêng, từ nhỏ đã sống cùng mẹ, lên đại học mới đến nhà em sống cho nên mọi hoạt động lúc trước đều không có nó, thật là mất mặt nhà họ Đồng!”

Đồng Chân nói đến Đồng Nhan, vẫn cảnh báo với bản thân cẩn thận một chút, phải chú ý hình tượng của mình nhưng giọng nói vẫn không nhìn được càng ngày càng chanh chua.

Phí Gia Nam nghe thấy vậy càng nhứ chặt chân mày, vẫy tay gọi thuộc hạ, thuộc hạ đi theo hần ta đã một thời gian dài, dĩ nhiên biết đại ca có ý gì, lập tức cung kính gật đầu gọi điện thoại.

Phí Gia Nam nhìn không chớp mắt: “Tình cảm giữa cô và em gái không tốt?”

Đồng Chân nghe thấy câu này liền khinh thường: “Căn bản cũng không có gì để nói. Đồng Nhan đủ làm mất thể diện nhà họ Đồng, anh không biết nó sáu năm trước cả đêm không về, ba tháng sau phát hiện nó có thai khiến ba em tức giận liền đuổi nó ra khỏi nhà, căn bản nó là nỗi sỉ nhục của nhà em.”

Đồng Chân nói rất sáng khoái, không chú ý tới sắc mặt Phí Gia Nam càng ngày càng tối sầm.

Đồng Chân không thấy Phí Gia Nam càng ngày càng tức giận, không biết sống chết: “Anh không biết sáu năm sau nó xuất hiện cùng con trai, còn cố ý xuất hiện trước mặt Tiểu Thâm, đứa bé này giống y đúc Tiểu Thâm, khi đó em mới nghĩ ra, Đồng Nhan lại vì ham giàu có mà không biết thẹn làm ra loại chuyện như vậy, nó...”

Đồng Chân nói càng lúc càng khó nghe, Phí Gia Nam không có tính nhẫn nại nghe tiếp, lạnh lùng cắt đứt: “cô Đồng nghĩ đạo đức của mọi người đều giống nhau sao?”

Đồng Chân sửng sò, chưa kịp phản ứng lời của Phí Gia Nam, liền nhìn thấy Phí Gia Nam nhanh chóng bước vào xe, không thèm nhìn cô ta.

Cho đến khi chiếc xe kia khởi động, Đồng Chân mới phục hồi tinh thần, vội vàng chạy theo ngăn lại: “Anh Phí, anh muốn về sao? Sao lại nhanh như vậy, chờ tôi một chút!”

Đồng Chân giả bộ khàn giọng, sự không vui của Phí Gia Nam càng rõ ràng, thuộc hạ lái xe nhìn, cũng không quản Đồng Chân đang chặn trước xe, đạp ga, phanh gấp tai lái, cả chiếc xe lách qua người Đồng Chân chạy ra ngoài.

Đồng Chân nhìn loại chiến trận này, hình như cô ta vừa mới cảm thấy cái nhìn của người đàn ông kia nhìn mình... lạnh lẽo, trong lòng hoảng sợ, cả người run lên, hết một tiếng ngả quỵ xuống đất.

Đồng Chân nhìn chiếc xe càng lúc càng đi xa, đến lúc không nhìn thấy mới ý thức được bản thân bị bỏ rơi.

Trong lòng nhất thời căm tức, biết xung quanh không có ai mới dám mắng chửi Phí Gia Nam...

Trút giận xong, lúc này cô ta mới ý thức được, đây là vùng ngoại ô, không có bất kì ai, cô ta bị ném ở đây...

Lúc này cô ta mới sợ hãi, vội vàng móc điện thoại tìm ba cầu cứu, cúi đầu nhìn, cô ta chỉ mặc một chiếc áo len giữa trời lạnh, áo khoác vẫn để trên xe Phí Gia Nam.

Vừa rồi cô ta bị kéo xuống, không kịp mặc áo khoác, Đồng Chân thật khờ, điện thoại, tiền đều ở trong túi áo khoác.

Ở đây không có nhà, không có người, làm sao đây?

Ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, cuối cùng sụp mắt, mùa đông không khí rất lạnh.

Đồng Chân nghĩ mọi cách nhưng không có cách nào, ngồi yên tại chỗ muốn khóc.

Nơi này quá kinh khủng, đây là nơi Đồng Nhan mới bị trói, trên mặt đất có rất nhiều đồ ẩn hiện, vậy trong này... trước đây có rất nhiều người bị bắt cóc tới đây sao, có người chết hay không?

Nghe nói cô hồn... thích nhất là xuất hiện vào đêm tối mùa đông.

Đồng Chân sợ đến thét chói tai: “A, không muốn!”

Ở trên xe, thuộc hạ báo cáo quan hệ của Đồng Chân và Đồng Nhan, đôi mắt này càng lúc càng mờ, dần dần tối đen như mực, vô cùng kinh khủng.

Thuộc hạ nhìn Phí Gia Nam như vậy, trong lòng hoảng sợ, không ngờ chỉ vì Đồng Chân mấy lần bắt nạt Đồng Nhan khiến cho đại ca trở thành như vậy, xem ra đại ca rất thích người phụ nữ đã kết hôn có con kia!

“Đại ca, anh tính thế nào?” Thuộc hạ mở miệng hỏi hần ta.

Phí Gia Nam đột nhiên cười, thuộc hạ nhìn thấy liền sững sờ, nụ cười này vừa xuất hiện, chứng tỏ đại ca đang rất khát máu.

Mấy thuộc hạ im lặng chờ đại ca ra lệnh.

Phí Gia Nam nở nụ cười lạnh lẽo, đôi mắt lóe sáng, híp mắt, chậm rãi mở miệng: “không phải người phụ nữ kia luôn tìm mọi cách để lên giường với đàn ông sao? Vậy chúng ta miễn phí đưa cô ta một món quà lớn, không phải hoàn thành mong muốn của cô ta sao, đây không phải là một món quà lớn sao?”

Đồng Nhan ngồi im lặng trên xe về nhà, khuôn mặt bình tĩnh nhưng trong lòng có sóng trào, đây là lần đầu tiên cô bị bắt cóc, sợ rất sợ nhưng nghĩ lại quá trình bị bắt cóc chẳng có gì thậm chí tên đầu trọc còn biết nói đùa với cô.

Tiểu Thâm đang ngồi bên cạnh nói chuyện điện thoại, cô nghe thấy hắn nói: “không cần quan tâm đến cô ta, tôi tin Phí Gia Nam không phải kẻ ngu, kết quả của Đồng Chân nhất định rất thê thảm”

Đồng Nhan lập tức phục hồi tinh thần. Đồng Chân?

Phí Gia Nam thật sự sẽ xuống tay với Đồng Chân sao?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đồng Chân gặp chuyện không may.

Khi về đến nhà trời đã tối thui, trong nhà Lãnh Diễm cùng vợ đang chơi với Đồng Đồng.

Đồng Đồng với đôi mắt đỏ đang cố nén nước mắt, thấy Đồng Nhan đi vào, hai mắt sáng lên, giọng nói ngọt ngào gọi: “Mẹ!”

Đồng Nhan thấy con trai liền không kiềm được nước mắt, con trai thấy cảnh cô bị bắt chắc chắn bị dọa sợ.

Nhẹ nhàng kéo con trai vào lòng an ủi: “Mẹ về rồi, Đồng Đồng đừng sợ.”

Đồng Đồng tựa đầu vào vai Đồng Nhan không nhịn được lập tức khóc.

Mấy người đàn ông vào nhà nhìn thấy liền cảm động, nhất là Tiểu Thâm, hắn tự trách mình đã để chuyện không may xảy ra với vợ con trai, nhưng mà hắn tự giã vò mình thì sao chứ, vợ hắn cũng đã nói về trường hợp ai yêu trước rồi vậy thì hắn nhường cô một bước không được sao.

Hơn nữa hắn là đàn ông, là đàn ông thì phải biết gánh vác tất cả, vậy yêu trước thì sao chứ?

Đồng Nhan bình an quay về, Cố Tiêu, Lãnh Diễm cùng mấy người đi về trước, trước khi đi Cố Tiêu nháy mắt với hắn ý bảo nên yêu thương vợ mình tốt một chút.

Tiểu Thâm liếc mắt nhìn anh ta rồi đóng sầm cửa.

Ở bên ngoài Cố Tiêu bị dọa sợ đứng yên, cũng may lỗ mũi hắn ta vẫn còn.

Ở trên lầu, Đồng Nhan vỗ lưng dỗ Đồng Đồng ngủ, hôm nay thằng bé đã trải qua quá nhiều chuyện, vừa mới ăn cơm xong liền muốn đi ngủ, Đồng Nhan liền đưa thằng bé lên lầu ngủ.

Ở bên ngoài Tiểu Thâm nhẹ nhàng đi vào, ôm sau lưng Đồng Nhan, áy náy, dịu dàng nói: “Thật xin lỗi, hôm nay nếu không phải do anh thì em sẽ không xảy ra chuyện, anh cũng đã suy nghĩ kỹ nếu chỉ kết hôn cũng không thể cho Đồng Đồng một gia đình ấm áp. Nếu như không có tình yêu vậy thì cuộc sống của chúng ta cũng không có ý nghĩa,, anh quyết định bắt đầu từ hôm nay anh muốn học yêu.”

Động tác vỗ lưng của Đồng Nhan lập tức dừng lại, kinh ngạc quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Thâm, đôi mắt kia rất nghiêm túc, không có vẻ là đang đùa giỡn.

Đang suy nghĩ về những lời Tiểu Thâm mới nói, vừa bực mình vừa buồn cười, cái gì gọi là quyết định bắt đầu học yêu? Tình yêu đâu phải nói yêu là có thể yêu!

Nhẹ nhàng từ trên giường đứng dậy, kéo Tiểu Thâm đi ra ngoài, hai người còn cẩn thận quay lại nhìn cậu con trai đang ngủ say.

Đồng Nhan đi về phòng ngủ, Tiểu Thâm đi theo phía sau, khuôn mặt bất mãn vì Đồng Nhan cố ý buông tay hắn, nhanh chóng bước về phía trước, nắm chặt tay Đồng Nhan.

Đang bước đi Đồng Nhan cảm giác có một sự ám áp bao phủ tay cô, muốn rút ra lại không thể rút, chỉ có thể để mặc cho hấn nắm.

Sau khi về phòng, hai người ngồi trên giường, Tiểu Thâm vẫn nắm chặt tay cô không buông, Đồng Nhan thờ dài, quyết định nên nói chuyện rõ ràng, bắt đầu suy nghĩ tìm từ để nói cho thích hợp, cảm thấy không thành vấn đề mới dám mở miệng, tính khí của Tiểu Thâm rất thất thường, nếu nói một từ nào đó không đó thì hấn sẽ bộc phát.

“Tiểu Thâm, tình yêu không phải cứ nói yêu là có thể yêu, phải xem ai là người có duyên với anh, anh sẽ có cảm giác vừa thấy đã yêu với người đó, cũng có thể si tình vì cô ấy nhưng thật sự không có ai nói tôi cảm thấy người đó không tệ, tôi muốn yêu cô ấy, sau đó lại thật sự yêu cô ấy, anh hiểu chưa?”

Tiểu Thâm nhủ mảy suy nghĩ, hình như không hiểu loại tình cảm mà Đồng Nhan nói.

Đồng Nhan nhủ mảy thờ dài, đột nhiên cảm thấy nhức đầu với người đàn ông có IQ cao trước mặt, cảm thấy người đàn ông trên thương trường có IQ là 170 nhưng về mặt tình cảm lại là con số không.

“Anh quay về làm Tiểu Thâm không buồn không lo giống như lúc đầu là được rồi, không cần quan tâm tới em, nếu như giữa anh và em có thể nảy sinh tình cảm, một ngày nào đó anh sẽ có thể phát hiện ra không thể không là em và em cũng sẽ giống như vậy.”

“Không thể không có em?” Tiểu Thâm sững sờ khi nghe từ này, không thể không thừa nhận, cuộc sống lúc trước của hấn chưa từng có khái niệm này.

Cuộc sống của hấn không thể nói là đắm trong vũng máu nhưng hấn cũng có thể lực, cho đến bây giờ cũng chỉ có một mình hấn, Tiểu Thâm chưa từng cảm thấy sẽ không sống được nếu thiếu ai đó, cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện loại tình huống như vậy với hấn, quá nguy hiểm.

Hình như Đồng Nhan cũng hiểu tình cảnh của Tiểu Thâm nhưng tình yêu không phải như vậy?

Bạn đã quyết định muốn yêu như vậy trước tiên bạn cũng phải suy nghĩ cho rõ ràng, nếu Tiểu Thâm đã quyết định thì không ai có thể sửa đổi.

Đồng Nhan khẽ mỉm cười: “Không sai, tình yêu vốn dĩ không thể thay thế bởi một người khác, nếu như ai cũng có thể vậy thì sao có thể gọi là tình yêu?”

Đồng Nhan giống như một cô giáo hướng dẫn từng chút một mà Tiểu Thâm giống như một đứa trẻ thiếu não, Đồng Nhan dịu dàng nói từng câu một thì Tiểu Thâm giống như bị đầu độc sững sờ gật đầu.

Tối nay hai người im lặng ngủ trên giường lớn, không ai quấy rầy ai.

Nhưng vào giữa khuya, không biết ai lật người trước, đang ngủ say nhưng lại cảm thấy mùi hương quen thuộc liền vô thức lật người, chủ động quay về mùi hương quen thuộc kia, hai người giống như bạch tuộc ôm chặt lẫn nhau, hơi thở quen thuộc ám áp mà yên bình, khóe miệng như có như không nở một nụ cười.

Buổi tối trời rất lạnh, tình cảm hai vợ chồng Tiểu Thâm đã có chuyển biến tốt, chỉ bị hai người đều cố chấp hấn không thể gỡ đầu nhau ra, rốt cuộc cũng thông suốt.

Tuy quyết định yêu nhưng ai nào có thể biết hai người ai sẽ là người động lòng trước? Nếu như thật sự ghét nhau cho dù có quyết định yêu cũng sẽ không làm được.

Hai người ôm nhau ám áp nhưng ở vùng ngoại ô Đồng Chân lại đang phải chịu rét.

Mất thấy hoàng hôn dần dần buông xuống Đồng Chân liền cảm thấy sợ, đêm tối một mình cô ta ở vùng ngoại ô.

Đừng nói sao bây giờ cô ta ít nói, dù có dám thật thì ai có thể đảm bảo tối nay sẽ không xuất hiện.....loại người đã bắt cóc Đồng Nhan?

Bây giờ tối trời đã hoàn toàn tối đen kèm theo gió lạnh thổi tới, Đồng Chân sắp lạnh tê cóng người, mắt nhìn bốn phía, không nhìn thấy bất cứ gì.

Vô cùng yên tĩnh, không có bất kỳ âm thanh nào, đột nhiên Đồng Chân cảm thấy quá yên tĩnh cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

“Tạch.....”

Sau lưng đột nhiên có tiếng động vang lên, cơ thể Đồng Chân lập tức cứng đờ, không dám có bất kỳ một cử động nhỏ nào, vênh tai nghe động tĩnh ở phía sau.

Không có gì cả!

Cẩn thận nghe thật lâu cũng không có bất kỳ một âm thanh nào khác, lúc này Đồng Chân mới thở phào nhẹ nhõm nhưng không có bất kỳ âm thanh nào theo bản năng cảm thấy, ở đây không có đèn, không có bất kỳ ai khác, nếu đột nhiên xuất hiện kẻ xấu chỉ cần cô ta không phát ra tiếng động nào thì người đó cũng sẽ không thể nhìn thấy cô ta.

Một mình ngồi chồm hồm trên mặt đất co ro ôm lấy cơ thể, thật sự rất lạnh, cơ thể cô ta sắp không còn cảm giác gì nữa.

Đúng lúc Đồng Chân cảm thấy mình sắp tê cóng thì phía sau có tiếng thảng gấp vang lên, Đồng Chân như con chim nhỏ bị đánh động, từ mặt đất đứng dậy lao nhanh về phía tiếng thảng gấp vang lên.....

Một giây tiếp theo chính là ánh đèn chói lóa chiếu tới, ở trong bóng tối trong một thời gian dài đột nhiên có ánh sáng chiếu vào cảm giác như mắt bị đâm đau.

Theo bản năng lấy tay che ánh sáng, híp mắt nhìn theo ánh đèn chỉ thấy từ xa có một chiếc xe màu đen đang đi tới giống như một con sói hùng hổ lao tới khiến cho Đồng Chân cảm thấy sợ.

Chiếc xe này xuất hiện rất không bình thường, làm sao có thể âm thầm xuất hiện sau lưng cô ta như vậy chứ?

Đồng Chân liền hạ quyết tâm bỏ chạy!

Trong xe, đầu trục cười gọi điện thoại báo cáo nhất cử nhất động của Đồng Chân với Phí Gia Nam: “Anh Phí, người phụ nữ này cũng không ngu ngốc lắm!”

Giọng Phí Gia Nam lười biếng: “Chị của cô ấy thì làm sao có thể ngu ngốc chứ.”

Đầu trục không biết Phí Gia Nam đang lẩm bẩm tự nói gì chỉ cúp điện thoại. Liếc mắt nhìn người phụ nữ đang chạy trên đường, vung tay một cái, lập tức có ba bốn người từ trong xe nhảy xuống bắt người.

Đồng Chân chạy chưa xa đã bị bắt lại, lập tức hoảng sợ la to: “Các người là ai, biết tôi là ai không? Dám động đến một cọng lông của tôi thì các người sẽ không sống nổi, buông tôi ra, các người nghe không hiểu sao!”

Mấy người đưa Đồng Chân đến căn phòng kia, không biết ai đã mở sẵn đèn, lúc này Đồng Chân mới thấy rõ những người này, không phải là những người đã bắt cóc Đồng Nhan sao!

Nhưng mà những người này không phải bị Phí Gia Nam thu thập sao?

Đầu trục đi vào, hất ta nhìn khuôn mặt Đồng Chân, chép miệng: “Ha ha ha, đúng là một người đẹp, thật là đáng yêu, anh em chúng tôi thật là đau lòng, đừng sợ, để anh yêu em, đảm bảo sẽ khiến em dục tiên dục tử.”

Đồng Chân nghe thấy vậy mặt liền biến sắc: “Các người đừng đụng vào tôi, tôi là bạn thân của anh Phí, anh ấy thích tôi, nếu như các người bắt kình với tôi thì chính là bắt kình với anh Phí, anh ấy sẽ không bỏ qua cho các người!”

Đầu trục vừa nghe liền cười to, mấy tên thuộc hạ cũng cười, Đồng Chân bị những tiếng cười này làm cho hoảng loạn “Các người cười cái gì, sắp chết đến nơi còn không mau buông tôi ra!”

Đầu trục làm bộ mặt thương hại nhìn Đồng Chân: “Thật là, một khuôn mặt xinh đẹp nhưng sao não lại giống não heo vậy chứ, em thử nghĩ xem, ban ngày bọn anh đã được anh Phí thu nạp vậy tại sao buổi tối bọn anh lại ở đây để yêu em chứ, người đẹp à, em nói xem chuyện này là sao? Em cũng biết bọn anh có rất nhiều quy tắc, phải được kiểm tra trước khi vào bang phái.”

Sắc mặt Đồng Chân càng trở nên trắng bệch, lời này.....ý tứ của hắn ta rất rõ ràng, Phí Gia Nam cử bọn hắn đến đối đãi với cô ta như vậy, xem như đây là bài kiểm tra khi bọn họ vào bang phái, nếu như không làm được vậy thì sẽ không có tư cách làm thuộc hạ của Phí Gia Nam.

Đồng Chân vẫn không tin: “Không thể nào, làm sao anh ấy có thể đối xử với tôi như vậy, không thể nào.”

Vốn dĩ đầu trục còn đang cười híp mắt sắc mặt liền thay đổi: “Cái gì mà không thể, người đẹp à, em cho rằng anh Phí thích em sao? Anh Phí muốn anh chuyển lời với em chính là anh ấy không thích nhất chính là em nói láo lừa dối anh ấy.”

Đồng Chân hoảng sợ, nhớ tới lúc cô ta gặp Phí Gia Nam, lập tức kinh hãi lắc đầu, xoay đầu cầu xin đầu trục tha thứ: “Không, xin anh hãy nói với anh Phí, tôi chưa từng lừa dối anh ấy, thật sự, tôi cầu xin anh, thả tôi ra đi, van xin các anh.”

Lúc này, có người mặc áo đen đem máy camera từ bên ngoài vào, Đồng Chân càng thêm sợ, trong đầu liền nhớ tới biệt danh Phí Gia Nam ở thành phố A “ma quỷ”

Lúc trước cô ta vẫn không tin, bây giờ thì đã thật sự biết!

Đầu trục tiếc nuối: “Đáng tiếc, đại ca không muốn nghe cô nói.” Nói xong vung tay lên, những người mặc áo đen đứng chung quanh liền kéo Đồng Chân nằm xuống, một người ôm một người giữ tay một người giữ chân của Đồng Chân.

Lúc này đầu trục mới dần dần lộ ra vẻ mặt tràn đầy hứng thú, nghiêng đầu hỏi thuộc hạ của mình: “Đã chuẩn bị xong chưa?”

Đối với chuyện này mấy tên thuộc hạ cũng đều rất hưng phấn, ánh mắt kia đều giống như lang sói, Đồng Chân nhìn thấy càng sợ hơn, không ngừng la to.

Đầu trục đi tới vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta: “Người đẹp, tiết kiệm hơi sức đi, đợi tí nữa chắc chắn các anh em sẽ rất vui, chỉ sợ em không kêu thành tiếng được lại khiến bọn anh mất hứng.”

Đồng Chân tràn đầy thất vọng: “Đừng!”

Máy camera vừa mở, đầu trục liền đứng bên cạnh khoanh tay đứng xem cảnh xuân đầy sống động.

Mấy người đàn ông bên cạnh Đồng Chân liền dùng lực, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách xen lẫn với tiếng kêu la tuyệt vọng của người phụ nữ.

Một giây tiếng theo, người phụ nữ rên lên, sau đó tiếng kêu nguyên thủy vang lên, người phụ nữ rên hừ hừ, người đàn ông kêu rên đầy hưng phấn, mấy người đàn ông bên cạnh kêu la đầy thô tục, thỉnh thoảng còn có người đàn ông dùng bàn tay vỗ vào cơ thể người phụ nữ phát ra tiếng bành bịch.

Đầu trục đứng ở một bên nhìn bốn người đàn ông chơi đùa hai người phụ nữ, nhìn rất thỏa mãn.

Bốn người đàn ông mỗi người làm hai lần, kết thúc một vòng Đồng Chân đã không thể kêu thành tiếng, ánh mắt mê ly giống như sắp ngất đi.

Đầu trục hơi mất hứng “Cứ như vậy thì không được.” Ánh mắt quét một vòng nhìn các anh em, không hài lòng, bộ mặt ghét bỏ phát tay một cái: “Cho cô nàng này chút động lực, thế nào cũng phải cho tất cả các anh đây mỗi người đều được giảm nhiệt!”

Một người cười dâm đãng đi lên cho Đồng Chân uống một chút nước trái cây, đầu trục ở bên ngoài kêu: “Haiz, đúng là cái này, uống cho thấm giọng, lát nữa đừng để bọn anh mất hứng!”

Máy camera ghi lại rõ ràng mọi khoảnh khắc biến hóa của Đồng Chân, chưa tới mười phút Đồng Chân vốn dĩ vẫn còn thoai thóp thờ liên nóng bừng mặt, cả người khó chịu không tự chủ được bắt đầu uốn éo, mắt khẽ mở, vừa hay nhìn thấy xx Đồng Chân liền đói khát nuốt vài ngụm nước bọt, không chút do dự bắt lấy, đứng dậy giống như một bông bọt biển mềm mại quần lên người kia, ánh mắt mê hoặc làm cho người đàn ông kia thở gấp.

Mấy người đàn ông kia không nhìn được, một trước một sau bắt đầu kẹp lấy người Đồng Chân, cô ta cảm thấy thoải mái liền thét chói tai.

Cả một đêm mãnh liệt, lúc kết thúc công việc, đầu trục cùng sáu người đàn ông rời đi, ngoài hán ta ra những người còn lại đều quan hệ với Đồng Chân.

Lúc dọn dẹp máy camera đầu trục nhìn người nằm trên đất, châm chọc: “Mẹ kiếp, người phụ nữ này dùng hết bộ nhớ của tao!”

Một tên thuộc hạ lập tức cười to: “Ha ha, đại ca, bây giờ anh có thể quay về xem phim xx mới nhất rồi.”

Đầu trục hài lòng đưa tay xoa đầu: “Đương nhiên!”

Ngày hôm sau là ba mươi tết, Đồng Nhan dậy từ sớm dọn dẹp sắp xếp mọi thứ trong nhà, hơi lúng túng là lúc sáng sớm khi vừa mở mắt liền nhìn thấy bản thân đang thoải mái vùi đầu vào lòng Tiểu Thâm đang, nhẹ nhàng ngẩng đầu nhìn Tiểu Thâm, hán vẫn còn đang ngủ.

Người này cả đêm bị Đồng Nhan dùng làm gối đầu, một tay ôm eo cô, hai người dựa sát vào nhau.

Đồng Nhan lúng túng, nhũn mày nghĩ rõ ràng tối qua cô chỉ nằm cạnh hán!

Cũng không quan tâm nhiều, lập tức nhảy xuống giường, cầm quần áo chạy vào nhà vệ sinh.

Buổi sáng lúc xuống nhà ăn sáng Tiểu Thâm mới nhìn chằm chằm mái tóc rối bời của mình, vừa đi vừa bực bội nói thầm: “Kỳ quái, sao tóc anh lại trở nên như thế này chứ, giống như tổ chim vậy.”

Đồng Nhan đang ăn cháo, nghe vậy lập tức phun hết ra ngoài, thảm thán trong lòng, không thể nào, trước kia Đồng Nhan nói khi cô ngủ có một tật xấu, cào tóc lung tung, khi đó đầu Đồng Nhan ít tóc cũng vì lý do này, sau đó Đồng Nhan không chịu được nữa liền cạo bớt.

Nhìn Tiểu Thâm cố gắng vuốt lại tóc, Đồng Nhan làm như không có gì: “Nhất là anh có tật xấu khi ngủ, tự làm rối tung tóc mình.”

Tiểu Thâm nghi ngờ: “Nói dối, không phải anh mà là em biến anh thành như vậy!”

Đồng Nhan bị sặc.

Đồng Nhan ngồi bên cạnh nhìn ba mình đầy thương hại, im lặng lắc đầu, cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Gần tới buổi trưa, Đồng Nhan sắp xếp nhà đến nỗi một đầu cả lưng liền mắng Tiểu Thâm nhiều tiền không có chỗ tiêu sao lại ở căn nhà to như vậy làm gì?

Sắc mặt Tiểu Thâm bình thường: “Anh quen ở nhà to rồi.”

Đồng Nhan liền giận dữ: “Nhà tư bản rất độc ác, tiền của bọn anh đều là bóc lột từ dân nghèo như bọn em, xin hãy dùng đúng chỗ, ok?”

Tiểu Thâm lập tức vui vẻ, đưa tay khoác lên bả vai Đồng Nhan cười híp mắt: “Cũng tốt, bây giờ em đã gả cho nhà tư bản rồi, vậy thì em chính là vợ của tư bản, việc tính toán dùng đúng chỗ không phải do em làm sao?”

Đồng Nhan vừa nghe liền cảm thấy buồn nôn, vợ tư bản?

Vừa nhắc tới từ nhà tư bản, Đồng Nhan cảm giác bản thân bị lôi ra để phê bình.

Tiểu Thâm híp mắt cười nhìn Đồng Nhan, trong lòng khẽ cảm thán, bọn họ đều lựa chọn quên đi, đem tất cả những thứ không hay lúc trước quên đi, chỉ nhớ thời khắc tốt đẹp của hiện tại.

Đồng Nhan kêu một cùng đau lưng, Tiểu Thâm cười to, mặt hả hê, vừa cười vừa ôm Đồng Nhan nằm trên ghế sa lon, nhẹ nhàng xoa bóp cho Đồng Nhan.

Đồng Nhan chỉ cảm giác hông mình đau nhói “A! Đau chết em, anh muốn chết à, anh.....A? Không nhức nữa?” Đồng Nhan kinh ngạc vặn vẹo uốn éo eo, thật sự không nhức nữa.

Đồng Nhan nhìn Tiểu Thâm như quái vật, Tiểu Thâm vẫn cười híp mắt, mặt kiêu ngạo: “Không biết rằng chồng em là bộ đội đặc chủng sao? Đây là phương pháp thực tế anh học được lúc còn là bộ đội, khẳng định hiệu quả rất tốt!”

Đồng Nhan vừa nhìn thấy bộ mặt hả hê của Tiểu Thâm cũng không muốn khiến hắn thất vọng liền nhìn hắn cười rục rờ.

Hai vợ chồng đang **, đột nhiên điện thoại di động của Đồng Nhan vang lên, Đồng Nhan bực bội vừa đi vừa nói thầm: “Ai vậy? Không phải chúc mừng năm mới chứ? Vẫn còn sớm mà?”

Cầm điện thoại trên bàn ấn nút nghe, cười híp mắt ngay lập tức chúc tết: “Chúc mừng năm mới.”

Bên kia không có bất kỳ âm thanh nào, Đồng Nhan bực bội: “Alo?” Vừa nhìn màn hình điện thoại di động, Đồng Nhan vừa híp mắt liền trở nên tối sầm.

Đồng Thiên Bác?

Lại đưa điện thoại lên tai, giọng nói không vui: “Ba, có chuyện gì sao?”

Tiểu Thâm đứng bên cạnh vừa nghe thấy Đồng Thiên Bác? Đào mắt nhớ tới Đồng Chân, đang thầm nghĩ hôm qua mặt Phí Gia Nam biến sắc khi nhìn thấy vẻ mặt xa cách của Đồng Nhan, khẽ mỉm cười.

Nhìn tình hình thì Phí Gia Nam ra tay rất ác độc nếu không sao hôm nay Đồng Thiên Bác lại gọi điện thoại cho Đồng Nhan chứ!

Chỉ là Đồng Thiên Bác quá không biết điều, hôm nay là ngày mấy sao lại dám gọi điện thoại vào hôm nay chứ.

Đồng Nhan nghe thấy Đồng Thiên Bác không nói gì không nhịn được liền cự tuyệt: “Ba, hôm nay là lễ mừng năm mới, đây là năm đầu tiên con kết hôn với Tiểu Thâm, ba đừng gây chuyện phiền toái nữa có được không?”

Đầu dây bên kia Đồng Thiên Bác liền tức giận, không quan tâm có phải là lễ mừng năm mới hay không, lập tức la to: “Con về nhà ngay cho ba, con không biết chị mày ở ngoại ô đã bị người ta.....tóm lại, lập tức quay về ngay!”

Đồng Nhan sững sờ, cảm thấy lời nói của Đồng Thiên Bác giống như đã xảy ra chuyện lớn, tối hôm qua bị người ta.....không phải chứ?

Cúp điện thoại bắt đầu nhớ lại chuyện ngày hôm qua, không phải Đồng Chân xuất hiện cùng Phí Gia Nam sao? Tại sao hôm qua sau khi bọn họ rời đi lại xảy ra chuyện chứ?

“Chúng ta không cần quan tâm đến người phụ nữ kia, anh tin Phí Gia Nam không phải kẻ ngu ngốc, Đồng Chân nhất định sẽ có kết quả thê thảm.”

Chợt nhớ tới câu nói kia của Tiểu Thâm lúc ở trên xe ngày hôm qua, Đồng Nhan bỗng tối sầm mắt.

Ngẩng đầu nhìn biểu lộ “đáng đời” trên mặt Tiểu Thâm, Đồng Nhan nặng nề: “Có phải anh biết Phí Gia Nam nhất định sẽ ra tay với Đồng Chân phải không?”

Tiểu Thâm bị khuôn mặt nặng nề của Đồng Nhan dọa sợ, không biết bộ mặt này của Đồng Nhan là vui hay buồn, đào mắt vài vòng, đại não bắt đầu hoạt động tìm từ thích hợp, một lúc sau há mồm: “Vợ à, việc mà Phí Gia Nam muốn làm anh cũng không thể ngăn được, anh không có năng lực đó.”

Nghĩ tới nghĩ lui hình như đây là cách nói tốt nhất, vừa nói xong nếu như Đồng Nhan có tức giận cũng sẽ không trút giận lên đầu hắn.

Đồng Nhan vừa nghe thấy sắc mặt liền không đổi, khuôn mặt nặng nề, khẽ thở dài, không vui cũng không nổi giận “Em tin.” Lúc trước người của Tiểu Thâm đã đánh giá Phí Gia Nam là vua của thế giới đen tối, những người mà anh ta làm ăn khẳng định là người trong bang xã hội đen.

Lập tức không nói thêm gì nữa chỉ im lặng đi tới trước tủ thay quần áo, vẫn không quên quay đầu lại gọi hắn: “Đi thôi, nhà họ Đồng đang chờ câu trả lời của chúng ta, anh không muốn vợ mình bị bắt nạt chứ?”

Tiểu Thâm liền bật cười còn hơi kiêu ngạo: “Tất nhiên, ai dám bắt nạt vợ anh chứ!”

Đồng Nhan bị bộ dáng của Tiểu Thâm chọc cười, hình như sau chuyện ngày hôm qua, hai người ở chung một chỗ đã hiểu nhau nhiều hơn một chút.

Ngửa đầu hướng về phía lầu hai gọi Đồng Đồng ra ngoài, cẩn thận nhắc nhở sau đó Đồng Nhan kéo Tiểu Thâm đi.

Trên đường đi Tiểu Thâm vẫn chưa yên tâm “Đã trưa rồi, không gọi đồ ăn cho thằng bé vậy thằng bé sẽ ăn gì?”

Đồng Nhan khinh thường: “Anh cho rằng con trai anh ngốc lắm sao? Từ nhỏ thằng bé đã biết nấu mì, nếu như thằng bé không muốn nấu cũng sẽ tự gọi đồ ăn bên ngoài đưa tới, không cần phải để ý, con trai anh nhất định sẽ không chết đói.”

Tiểu Thâm sùng sốt: “Bé như vậy đã biết nấu mì?”

Đồng Nhan tùy ý gật đầu, Tiểu Thâm càng kinh ngạc: “Con trai còn biết nấu mì sao em lại không biết?”

Đồng Nhan ngẩng đầu lườm hân: “Không phải anh cũng không biết sao?”

Tiểu Thâm im lặng.

Lúc hai người đến nhà họ Đồng liền phát hiện nhà họ Đồng đóng chặt cửa, Tiểu Thâm đậu xe ở ngoài cửa ầm còi thật lâu người giúp việc ở trong nhà mới lộ đầu ra, nhìn bên ngoài không có ai mới vội vã chạy ra mở cửa.

Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm nhìn nhau, cảm thấy rất kỳ quái, lái xe vào trogn sân, người giúp việc đang định đóng cửa, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện một phóng viên điên cuồng chụp hình, miệng không ngừng kêu: “Cô Đồng, xin hỏi cả đêm qua chị cô không về nhà, nghe đồn đã xảy ra chuyện, không biết có phải thật hay không?”

Đồng Nhan vừa mới xuống xe liền nghe thấy có giọng nói phía sau, quay đầu nhìn lại, rất nhiều phóng viên chạy tới, người giúp việc thấy không ổn vội vàng đóng cửa lại.

“Xảy ra chuyện gì?” Đồng Nhan trầm giọng hỏi người giúp việc.

Khuôn mặt người giúp việc khó xử: “Cô chủ vào xem một chút đi, nhà họ Đồng rối tung hết rồi, cậu chủ bị cô chủ lớn làm mất mặt liền ra ngoài đón năm mới rồi.”

Đồng Nhan vừa nghe đại khái cũng biết Đồng Chân xảy ra chuyện rất quan trọng.

Hai vợ chồng trao đổi ánh mắt, Tiểu Thâm đi lên phía trước, không biết vô tình hay cố ý đứng chắn trước người Đồng Nhan, giống như phòng bị tình huống nguy hiểm xảy ra nên ở trạng thái bảo vệ.

Đồng Nhan hơi sững sờ theo sau Tiểu Thâm đi vào.

Vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng khóc kinh hoàng, bà Đồng mặt đau khổ khóc kêu gào: “Con gái của mẹ, sao lại có người độc ác như vậy, mẹ có tạo nghiệt gì chứ.”

Đồng Thiên Bác đứng trong phòng khách, mặt âm trầm, chống nạnh hét lớn: “Đừng kêu nữa, khóc suốt mướt như thế còn ra thể thống gì chứ!”

Hai vợ chồng nhà họ Đồng không thể tách rời cho đến khi Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan đi vào cũng không biết.

Bà Đồng khóc đến đỏ mắt, đưa tay chỉ vào máy chiếu phim: “Ông nhìn cho kỹ, đó là chuyện tối hôm qua con gái cưng của ông đã gặp, sáu người đàn ông, tại sao con gái tôi lại gặp phải chuyện như vậy chứ, ông giết hết những người đó cho tôi, giết hết tất cả!”

Đồng Nhan nghe vậy liền sững sờ, dời mắt nhìn về phía máy chiếu phim, trên đó đang phát hiện ra hình ảnh tối hôm qua mà Đồng Chân là nhân vật chính.... ..

Ở trên màn hình, Đồng Chân bị hai người đàn ông cao to túm chặt, khuôn mặt cười quyến rũ, âm thanh mà mị kêu rên, mặt khổ sở, bên cạnh còn có hai người đàn ông đứng chờ.

Đồng Nhan hít một ngụm khí lạnh, thật không nghĩ tới Phí Gia Nam lại thật sự có thể làm ra loại chuyện như thế, không phải ngày hôm đó Cố Tiêu đã từng cảnh cáo cô sao?

Anh ta đã nói nếu Phí Gia Nam cảm thấy hứng thú với người phụ nữ nào thì có thể ngay lập tức hành động, sau khi làm xong nếu phục hụ hân ta thấy vui thì sẽ có thưởng, khó chịu thì hân ta sẽ trực tiếp ném cho thuốc hạ của mình, cũng sẽ làm ngay tại chỗ, hân ta cũng sẽ ở bên cạnh quan sát.

Tên Phí Gia Nam này thật sự chính là một tên biến thái!

Tiểu Thâm nhìn thấy cũng nhú mày, liếc mắt nhìn Đồng Nhan, cũng đánh giá Phí Gia Nam là một tên.....biến thái!

Bà Đồng đột nhiên nhìn thấy Đồng Nhan, lúc này hét to nhào tới: “Đồng Nhan, con tiện nhân này, dám lại hại chị mày, sao lúc đầu tao lại mù quáng cho mày vào nhà chứ, là tao dẫn sói vào nhà, hôm nay tao sẽ bóp chết mày báo thù cho con gái tao!”

Kết quả còn chưa chạm vào người Đồng Nhan liền bị Tiểu Thâm đạp bay ra một góc.

Tiểu Thâm đạp đặc biệt hung dữ, lấy kinh nghiệm của hân mà nói ít nhất cũng gãy mấy cái xương sườn.

Đồng Thiên Bắc nhủ mảy, tức giận đến nỗi cả người run lên nhưng mà ông ta thông minh hơn biết rằng không phải là đối thủ của Tiểu Thâm, lần này nhắm thẳng vào Đồng Nhan, hai tay run run mặt không thể tin: “Đồng Nhan, mảy.....sao có thể đối xử với chị mảy như vậy, đó là chị mảy, con gái quan trọng nhất chính là cái này nhưng mảy.....mảy!”

Đồng Nhan nhìn bộ mặt đau đớn của Đồng Thiên Bắc, khóe miệng lạnh lùng khẽ nhếch “Đây là người nhà của tôi sao? Chưa điều tra rõ ràng đã trách cứ tôi, đã điều tra rõ chân tướng sự việc rồi sao? Đồng Chân tự mình trêu chọc phải người không nên chọc nên hại bản thân thành ra như vậy, bây giờ lại đến trách tôi sao?” Đồng Nhan bình tĩnh nói.

Nhìn bà Đồng ở trong góc bị Tiểu Thâm đến nỗi không đứng dậy nổi, Đồng Nhan cười đầy giễu cợt, đi về phía trước “Có biết tại sao Đồng Chân gặp loại chuyện như vậy không, tất cả là do bà dung túng chị ta, nếu như không có người mẹ không biết phân biệt rõ ràng tự cho mình là đúng như bà thì Đồng Chân sẽ không có ngày chọc giận Phí Gia Nam như vậy, theo tôi thấy thủ đoạn mà tôi hôm qua Phí Gia Nam đối đãi với Đồng Chân vẫn còn rất nhẹ.”

Đồng Thiên Bắc đứng một bên vừa nghe thấy Phí Gia Nam liền khiếp sợ nói không nên lời.

Trời ơi, sao Đồng Chân lại có thể chọc phải tên ác ma như vậy chứ?

Đồng Nhan nhìn thấy Đồng Thiên Bắc mặt biến sắc “Xem ra ba cũng biết Phí Gia Nam là người thế nào? Vậy ba nên cảm thấy may mắn, tôi thiếu bây giờ anh ta còn giữ lại cái mạng nhỏ của Đồng Chân, nếu như không phải nể mặt Tiểu Thâm thì bây giờ các người đã ôm một cục thịt nát ngồi khóc rồi!”

Câu nói sau cùng Đồng Nhan đột nhiên cao giọng, rất khí thế, bà Đồng vừa nghe hai chữ “thịt nát” vẫn còn bối rối không hiểu con gái cưng của bà ta chọc phải người nào mà hậu quả lại như thế?

Đồng Thiên Bắc sững sờ nhưng ông ta tuyệt đối tin lời Đồng Nhan nói.

Tiểu Thâm thấy hai người nhà họ Đồng không lên tiếng, thầm mừng trong lòng, năng lực của vợ hắn quá cao, giọng nói trầm bổng du dương lại có thể trấn áp hai người già này, thật là không tệ!

Đồng Nhan nhìn hai người đáng ghét kia nói không nên lời, quay đầu kéo Tiểu Thâm muốn rời đi, cái nhà này thật sự không có gì tốt với cô.

Đột nhiên không biết Đồng Chân xuất hiện từ lúc nào nhưng đã nghe thấy hết những lời chê cười của Đồng Nhan, lập tức không chịu được, cơ thể đã yếu lại càng đứng không vững.

Đôi tay nắm chặt hành lang để chống đỡ cơ thể yếu đuối, quát to: “Đồng Nhan!” Giọng nói khàn khàn kèm theo sự tức giận!

Đồng Nhan đang kéo tay Tiểu Thâm liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên, Đồng Chân cầm một bình hoa ném xuống, không biết cô ta lấy hơi sức đâu ra lại có thể ném mạnh như vậy.

Tiểu Thâm cũng từng đi lính nên phản ứng cực kỳ nhanh, lúc này nhanh chóng ôm Đồng Nhan kéo sang một bên, thoát khỏi những bình hoa mà Đồng Chân liên tiếp ném xuống.

Nhưng không ai ngờ được khi bình hoa thứ ba bị ném xuống, cơ thể hai người đã không thể đứng vững, Đồng Nhan thoáng nhìn, bình hoa thứ ba sắp rơi vào trên đầu rồi.

Không chút suy nghĩ ngay lập tức đẩy Tiểu Thâm sang một bên, Tiểu Thâm vừa mới bước sang một bên thì bình hoa liền rơi xuống, đập trúng bả vai Đồng Nhan.

Đồng Nhan chỉ cảm thấy bả vai mình đau nhói, không còn chút sức lực, giống như cánh tay đã gãy. Sắc mặt lập tức trắng bệch.

Tiểu Thâm quay đầu nhìn lại, vội vàng kéo Đồng Nhan ra khỏi những bình hoa kia, thấy cô hít một ngụm khí lạnh vội vàng cởi áo khoác của Đồng Nhan, lúc đầu áo len bên trong màu trắng đã dần biến thành màu đỏ.

Sắc mặt Tiểu Thâm bỗng thay đổi, ngẩng đầu nhìn Đồng Chân không còn chút sức lực nào, lườm hai vợ chồng ông bà Đồng một cái, không nói gì liền đưa Đồng Nhan đến bệnh viện.

Đến bệnh viện kiểm tra. Đồng Nhan nhăn mặt. một bình hoa đập trúng liền khiến cánh tay cô bị gãy.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Tiểu Thâm, bác sĩ cũng y tá đang băng bó cho Đồng Nhan không dám nhiều lời, sau khi băng bó xong bác sĩ liền an ủi: “không sao, không phải chuyện lớn, băng bó ba tháng là được, đừng lo.”

Đồng Nhan đau thương: “Ba tháng!” Lâu như vậy!

Bác sĩ khẽ cười: “Ba tháng không được vận động, chăm sóc cẩn thận không được đụng nước có biết không?”

Tiểu Thâm đứng bên cạnh sắc mặt tối sầm, mẹ kiếp, dám làm người phụ nữ của hắn bị thương ngay trước mặt hắn, lại bị thương vì cứu hắn, quả thật khiến cho Tiểu Thâm cực kỳ tức giận. Đồng Chân đã bị tên biến thái Phí Gia Nam hại đã đủ thảm rồi, cho dù hắn có tức giận cùng không thể khiến người ta họa vô đơn chí.

Nhưng nhìnhình hình hiện tại, quả thật Đồng Chân không biết hồi cái, vừa rồi lúc rời đi hẳn nhìn thấy Đồng Chân nhìn Đồng Nhan đầy giận dữ, ánh mắt kia tràn đầy hận thù!

Tiểu Thâm kinh ngạc, trong lòng hiểu rõ, phụ nữ phát điên rất dễ sợ, để đảm bảo an toàn cho vợ cùng con mình, tuyệt đối không thể giữ Đồng Chân lại!

Đồng Nhan quơ tay gọi Tiểu Thâm lại thấy hắn sững sờ, ánh mắt kia rất hung ác, Đồng Nhan bị dọa sợ vội vàng cầm gói đầu ném về phía Tiểu Thâm, lúc này Tiểu Thâm mới bừng tỉnh.

“Há? Có chuyện gì?” Đồng Nhan bị ánh mắt của hắn dọa sợ, nhớ tới đáng về lúc hắn ở nhà họ Đồng ngẩng đầu nhìn Đồng Chân, bị dọa sợ đến nỗi có thể run lên.

Mặt nặng nề lôi kéo tay Tiểu Thâm: “Tiểu Thâm, bây giờ Đồng Chân đã rất thâm rồi, anh phải hứa với em, sau này sẽ không làm bất cứ chuyện gì với Đồng Chân!”

Tiểu Thâm vừa nghe liền không vui: “Em nói gì vậy, chẳng lẽ em không thấy đáng về hung ác của cô ta khi ném hình hoa vào chúng ta sao? Đồng Chân rất hận em, hận đến nỗi không thể ngay lập tức giết chết em, phần tử nguy hiểm như vậy tuyệt đối không thể giữ lại.”

Đồng Nhan lại kiên trì: “Tiểu Thâm! Đồng Chân chỉ là do bị đã kích quá lớn, anh suy nghĩ một chút, hôm qua cô ta mới trải qua chuyện như vậy, đòi lại là ai cũng không thể bình tĩnh, bây giờ đã rất thâm rồi, đừng so đo như vậy có được không? Anh xem, không phải bây giờ em cũng không có chuyện gì sao?”

Tiểu Thâm vẫn không vui: “Cái gì gọi là không có chuyện gì lớn, cánh tay em đã gãy, đây vẫn không phải chuyện lớn sao? Hôm nay anh ở cạnh mà em còn xảy ra loại chuyện như vậy, còn nữa, em cảm thấy Đồng Chân thật sự đối xử tốt với em sao? Có biết tại sao hôm qua Đồng Chân lại ở chung với Phí Gia Nam không? Nếu như không phải Phí Gia Nam đã từng gặp nên thích em, hiện tại chỉ cần Đồng Chân nói những lời như vậy trước mặt Phí Gia Nam, đoán chừng người tới hôm qua gặp chuyện sẽ là em! Em cảm thấy cô ta đáng thương? Đó chính là thủ đoạn mà Đồng Chân muốn Phí Gia Nam dùng để đối xử với em mà thôi, em có hiểu hay không!”

Đồng Nhan hoảng sợ “Sao lại như vậy? Sao Phí Gia Nam lại muốn đối xử với em như vậy? Tại sao cuối cùng lại giờ thế?”

Tiểu Thâm tức giận liếc nhìn cô, lúc này mới rõ đầu đuôi chuyện tối hôm qua.

Đoán chừng Phí Gia Nam gặp Đồng Chân ở đâu đó liền thấy đáng về cô ta có điểm giống với cô, lúc này liền cảm thấy hứng thú, cũng không quan tâm Đồng Chân có nhiều tiếng xấu thế nào, dù sao đi nữa thì Phí Gia Nam cũng đã chơi qua nhiều phụ nữ, có thêm một người cũng không sao.

Hai người ở chung một chỗ Phí Gia Nam rất cưng chiều Đồng Chân nên cô ta nhân cơ hội nói bản thân rất ghét một người, lần trước danh tiếng của cô ta bị bôi xấu chính là do có người giữ trò sau lưng, hơn nữa hẳn ta, đầu trục cùng Đồng Nhan đều có ân oán.

Phí Gia Nam vừa nghe liền thấy đơn giản, lập tức tiết lộ tung tích gần đây của Đồng Nhan với đầu trục, lúc này mới thuận lợi bắt cóc còn khiến cho máy quay trên đường trống không.

Nếu không chỉ dựa vào tên đầu trục thì làm sao có thể thắng trình độ trinh thám của Giang Thành chứ?

Tối qua, Đồng Chân quần quít cùng Phí gia Nam đến để xem kết quả của Đồng Nhan nhưng lại vừa đúng lúc Phí Gia Nam thấy Đồng Nhan sắc mặt liền thay đổi liền lạnh lùng với Đồng Chân còn đích thân xuống xe cứu người.

Trong một khắc kia, Đồng Chân đã xác định rõ ràng, trên thế giới này không có ai chọc giận Phí Gia Nam mà còn có thể sống sót.

Đồng Nhan nghe xong liền trầm mặc, thì ra chuyện là như vậy “Nếu nói như vậy thì cũng có chút liên quan đến em, nếu như không phải Phí Gia Nam biết em thì Đồng Chân cũng sẽ không xảy ra chuyện!” Đồng Nhan lẩm bẩm, ánh mắt tối sầm.

Tiểu Thâm không biết Đồng Nhan đang nghĩ gì, lúc này liền khẽ nói: “Em cho rằng nếu như không phải do Phí Gia Nam biết em thì lúc gặp lại Đồng Chân anh ta còn cảm thấy hứng thú sao?”

Lời nói này thật là chua chát.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thượng bất chính hạ bất loạn.

Đồng Nhan nhìn anh chột cười.

Tiểu Thâm bị chính những lời nói của mình làm giật mình, vốn dĩ muốn bỏ qua, ai ngờ Đồng Nhan không phối hợp, lập tức thẹn quá hóa giận: “Cười cái

gi?” Nói xong nhào tới muốn bóp cổ Đồng Nhan.

Đồng Nhan lập tức xin tha, giờ cánh tay bị thương đến trước mặt hắn: “Em là bệnh nhân!”

Tiểu Thâm rất sợ làm cô đau lúc này mới thôi nhưng trong lòng thâm ghi nợ, đợi sau khi về nhà sẽ từ từ tính sổ với cô.

“Haiz, hôm nay là đêm ba mươi, chẳng lẽ anh muốn em ở trong bệnh viện đón năm mới sao?” Nghĩ tới đây, mặt Đồng Nhan liền nhăn nhúm giống như một bà lão.

Tiểu Thâm an ủi: “Không sao, đợi truyền nước biển xong chúng ta về nhà, sau này ở nhà truyền là được, đừng lo lắng.”

“Về nhà để anh cầm kim tiêm cho em sao? Không cần, em tình nguyện ở đây đón năm mới!” Vừa nghĩ tới Tiểu Thâm sẽ cầm kim tiêm cho mình cô liền cảm thấy rung mình, không biết Tiểu Thâm đâm nát tay cô còn có thể gắn kim tiêm vào hay không nữa?

Tiểu Thâm không có gì tò mò: “Hi! Anh nói em không biết năng lực của chồng em đúng không? Anh là bộ đội đặc chủng, một người lính thì phải có tất cả kỹ năng, cầm kim tiêm chỉ là chuyện nhỏ!”

Đồng Nhan vội vàng khoát tay: “Được rồi, em chịu khổ một chút là được, ngày nào cũng đến bệnh viện là được, em không muốn làm vật thí nghiệm cho anh, đến lúc đó cánh tay em nát lúc nào cũng không biết.”

Tiểu Thâm tức không chịu được, đôi tay chống nạnh: “Cùng lắm tìm Cố Tiêu chích cho em, bác sĩ nhà họ Tiểu không phải ai cũng có thể tìm, nếu như không phải anh là chồng em thì em cũng sẽ không được bác sĩ nhà họ Cố chăm sóc!”

Đồng Nhan gật mình: “Cố Tiêu là bác sĩ?”

Tiểu Thâm nhìn ánh mắt ngu ngốc của cô: “Em gặp cậu ta nhiều lần như vậy mà cậu ta làm gì em cũng không biết?”

Hiệu suất này thật là cao, vậy mà cô còn làm phóng viên?

Đồng Nhan ngượng ngùng cười: “Ha ha, em không nghĩ nhiều như vậy, em cho là các anh đều là người làm ăn, ai biết ở giữa còn có bác sĩ.” Một tổ hợp như vậy cảm thấy hơi kỳ lạ!

Tiểu Thâm lười phải nói nhiều với cô, đi ra ngoài gọi điện thoại cho Đồng Đồng, đơn giản nói về tình huống hiện tại, nhất định sẽ về nhà trước năm giờ chiều, đầu dây bên kia Đồng Đồng đang một mình chơi vui vẻ, không nhận được phát tay: “Biết rồi, ba mẹ đi làm việc đi không cần phải để ý đến con!” Nói xong Đồng Đồng cúp máy trước.

Tiểu Thâm mặt buồn bực, thằng bé này là thế nào chứ?

Kết quả quay người nhìn thấy hai cha con nhà họ Đồng xuất hiện trên hành lang mặt lập tức trở nên âm trầm.

Đi tới hai bước đứng ngăn trước phòng bệnh của Đồng Nhan, mặt không vui hỏi: “Các người tới đây làm gì, sao không ở nhà xử lý hai người điên đi?”

Tiểu Thâm vừa đi tới liền mở miệng nói chuyện rất độc ác, hai ba con họ Đồng vừa nghe sắc mặt liền tối sầm, cái gì gọi là hai người điên?

Đồng Phiền chính là điển hình của con nhà giàu, sắc mặt không tốt liền đi tới trợn mắt chỉ vào lỗ mũi Tiểu Thâm: “Anh nói gì? Có gan thì lặp lại lần nữa xem!” Khuôn mặt hung ác.

Mặt Tiểu Thâm không có biểu hiện gì, chỉ liếc mắt nhìn ngón tay trước lỗ mũi mình, khẽ nói: “Lập tức bỏ tay xuống, nếu không đừng trách!”

Đồng Thiên Bác đứng phía sau chưa từng thấy Tiểu Thâm như vậy, ông ta chỉ nghe nói người đàn ông trẻ tuổi này có nhiều thủ đoạn trong buôn bán, cũng cảm thấy không nên chọc giận người này, dù sao trung gian còn có Đồng Nhan, chỉ cần không làm lớn chuyện, ông ta tin có thể dụ dỗ Đồng Nhan trở lại.

Nhưng việc làm của Tiểu Thâm thật quá đáng, ông ta thấy con trai cũng ở đây nên cũng muốn cho Tiểu Thâm một bài học, vì vậy không ngăn cản.

Nào biết, ngón tay Đồng Phiền vẫn còn trước lỗ mũi Tiểu Thâm, một giây tiếp theo liền nghe thấy Đồng Phiền kêu la thảm thiết, Đồng Thiên Bác đứng đằng sau Đồng Phiền nên không thấy rõ nhưng Đồng Phiền lại có thể nhìn rất rõ.

Vốn dĩ Tiểu Thâm còn lười biếng, một giây tiếp theo đột nhiên giờ bàn tay ra nắm ngón trỏ trên bàn tay phải của hắn hơi dùng sức chuyển một cái, chỉ nghe “rắc” một tiếng thanh thúy vang lên, lúc này Đồng Phiền la to, đau đến nổi trán toát đầy mồ hôi.

Tiểu Thâm nắm tay hắn ta, nghe thấy tiếng la mới cười, ngón trỏ của Đồng Phiền xem như đã gãy, vừa buông tay, giống như rác rưởi ném đi.

Đồng Phiền kêu la thảm thiết đi gặp bác sĩ, mọi người vừa nhìn liền biết ngón tay không thể nào cứu chữa được nữa.

Lúc này Đồng Thiên Bác mới nhìn rõ tay con trai, ngón tay phải quẹo sang một bên hướng thẳng lên vuông góc với mu bàn tay, vừa nhìn liền sững sờ, lúc này mới nghe thấy con trai kêu la thảm thiết, giận không kiềm chế được hướng về phía bác sĩ đứng chung quanh la to: “Đứng trơ ra đó làm gì, còn không mau cứu người!”

Mấy bác sĩ vừa nhìn bàn tay kia cũng biết không thể cứu, khuôn mặt khô sở nhũn mảy: “Chuyện này....”

Các bác sĩ trao đổi ánh mắt, không cứu được.

Lắc đầu đỡ Đồng Phiền đi vào cấp cứu, khẳng định không thể cứu được nhưng có thể tiêm thuốc tê giảm đau.

Đồng Thiên Bác nhìn con trai bị đưa vào phòng cấp cứu, giữa không trung hình như vẫn còn vang lên tiếng kêu thảm thiết của Đồng Phiền, trong lòng cảm thấy đau thương, đó là đứa con trai duy nhất của ông ta!

Năm nay nhà họ Đồng rất xui xẻo, đầu tiên là con gái xảy ra chuyện như vậy, không biết ai làm rò rỉ thông tin ra ngoài, hôm nay lúc Đồng Chân trên đường về bị một vài phóng viên bám theo, quả là sỉ nhục.

Nhớ tới bộ dạng sáng nay khi tìm được của Đồng Chân lúc sáng, cả người ngất đi, lại nhìn ngón tay con trai vừa mới bị thương, Đồng Thiên Bác liền nổi giận.

Tức giận hóa mù quáng, quay đầu hướng thẳng về phía Tiểu Thâm mắng: “Tiểu Thâm! Đừng tưởng rằng nhà họ Tiểu có tiền thì có thể khinh thường người khác, đừng quên, con gái tôi gả cho cậu, sao cậu lại có thể khinh thường người nhà chúng tôi chứ, cậu làm như vậy thì sao có thể nhìn Đồng Nhan chứ!”

Tiểu Thâm cảm thấy người này thật là cậy mạnh, mặt thương hại nhìn Đồng Thiên Bác, lạnh lẽo nói: “Ông già, ông còn có mặt mũi để nói sao? Lời này của ông cũng khiến Đồng Nhan chịu không nổi, đoán chừng bây giờ cô ấy cũng không muốn gặp ông!”

Đồng Thiên Bác mặt cau có không nhịn được: “Cậu.....cậu cho rằng cậu là chồng con bé thì nó sẽ nghe lời cậu sao? Đừng quên, tôi là người sinh ra nó, máu mủ ruột thịt như vậy không phải nói một câu hai câu là có thể thay đổi!”

Tiểu Thâm lạnh lùng nhìn cơ thể Đồng Thiên Bác run run: “Haiz, ông.....thôi tôi cũng không muốn nói nữa.”

“Anh không nói thì để em nói!”

Lúc hai người đàn ông đang giằng co, cửa phòng bệnh phía sau lưng Tiểu Thâm liền mở cửa, Đồng Nhan mặc quần áo bệnh nhân một cánh tay treo trên cổ, sắc mặt bình tĩnh mở miệng.

Tiểu Thâm kinh ngạc, Đồng Nhan chỉ nhìn Đồng Thiên Bác: “Ba, đây là con tôn trọng ba nên mới gọi một tiếng ba nhưng thực lòng mà nói, ba đã từng bỏ ra một chút tình thương của ba dành cho con sao?”

Đồng Thiên Bác nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đồng Nhan, há miệng không nói được câu nào.

Đồng Nhan nhìn ông ta, đợi một lúc lại cười, cười cực kỳ châm chọc: “Nhìn đi, chính ba cũng không dám nói, mười năm trước con bị mẹ ép về nhà họ Đồng, ở nhà họ Đồng con bị hai mẹ con Đồng Chân bắt nạt, ba nhìn thấy lại xem như không thấy, mỗi lần Đồng Chân làm sai chuyện gì đều đổ lỗi cho con, ba đều sẽ la mắng, ngược lại khi Đồng Chân thật sự làm sai chuyện gì thì ba lại nói đó chỉ là chuyện nhỏ, con rất hận người nhà họ Đồng, sau đó lại cố gắng học tập, liên tục vượt hai lớp lên đại học, khi đó trong lòng con liền thờ phào nhẹ nhõm, rốt cuộc con đã tẩu thoát thành công.”

Đồng Nhan cười, nhớ tới con đường đại học của mình, khó có thể thấy một nụ cười “Ồ đại học con biết được cái gọi là tình cảm của người bình thường, con giống như cá gặp nước tự do tự tại, nhưng bốn năm sau ba lại đuổi con ra khỏi nhà, được, con đi, khi đó thật sự con không hận ba, ngược lại ba lại cho rằng con hận ba giống như những gì bà Đồng nói? Cho nên nhiều lần tính toán tìm kế hãm hại Đồng Chân? Ba thân yêu cầu con, ba quá đánh giá cao sức hút của nhà họ Đồng rồi, ở bên ngoài sinh sống sáu năm, con sống vô cùng tốt, nếu như không phải ba không ngừng cho người tới tìm con, thì con sẽ càng sống tốt hơn!”

Phía sau Tiểu Thâm khẽ rung động, vẫn biết cuộc sống lúc nhỏ của Đồng Nhan thế nào, nhìn thái độ của Đồng Nhan đối với nhà họ Đồng cũng có thể biết trước kia cô sống thế nào nhưng bây giờ Đồng Nhan lại bình tĩnh nói ra những lời này, trong lòng hẳn vẫn cảm thấy chua chát, lại có chút đau lòng.

Đi tới ôm eo Đồng Nhan, cúi đầu dịu dàng trách cứ: “Chuyện ở đây anh xử lý là được rồi, em nhanh vào thuyền nước biển, sau khi thuyền xong chúng ta sẽ về nhà, năm hết tết đến rồi!”

Đồng Nhan cười, ngoan ngoãn xoay người trở về phòng, Đồng Thiên Bác quýnh lên: “Nhan Nhna, ba biết lúc trước ba làm sai nhưng bây giờ nhà họ Đồng gặp nạn, con không thể không giúp.”

Đồng Nhan xoay người khoe miệng lộ ra một đường cong, quay đầu cười mỉa mai: “Thật sự đúng là muốn tới cầu xin con sao nhưng ba nói xem, bây giờ nhà họ Đồng có gì đáng giá để con phải quay đầu lại giúp chứ?”

Đồng Thiên Bác vừa nghe càng tức hơn, rõ ràng ý của Đồng Nhan là nhà họ Đồng không có ai đáng để cô quan tâm cho nên nhà họ Đồng sống hay chết cô cũng mặc kệ.

“Vậy ông nội con thì sao, bây giờ ông nội đang ở nhà họ Đồng, từ trước đến giờ ông nội là người hiểu rõ con nhất.”

Đồng Nhan vẫn cười: “Ba yên tâm, ông nội nhất định sẽ không chịu uất ức, ba là con rể cũng không có gì khác người chỉ là tiền nhiều hơn một chút, con xem bây giờ ba không phải lo lắng cho ông nội mà tự lo cho mình trước đi, quả thật giống như lời ba nói, sao bây giờ ba không đến công ty nhanh chóng

xử lý công việc, ở đây lãng phí thời gian như vậy làm gì?”

Nói xong đóng sầm cửa phòng bệnh.

Sau đó nhà họ Đồng xảy ra chuyện gì Đồng Nhan đều không hỏi Tiểu Thâm, hẳn cũng không định nói, hai người chờ Đồng Nhan truyền nước biển xong liền lái xe về nhà.

Sau khi về đến nhà, mở cửa nhà lại thấy cả phòng đều là người.

Tiểu Thâm sững sờ, vừa nhìn thì ra đều là những người còn độc thân.

“Cố Tiêu, cậu làm gì vậy, gần sang năm mới sao không về nhà mà tới nhà tôi làm gì.”

Cố Tiêu làm mặt thản nhiên: “Ui da, hai chúng ta có gì xa lạ, tôi ngủ nhà cậu cũng được, em dâu cũng không có ý kiến cậu gào thét cái gì?”

Đồng Nhan khoác áo vest đen của Tiểu Thâm, cánh tay vẫn còn treo trên cổ, nhìn tình huống này đoán chừng lát nữa sẽ loạn, cho nên dứt khoát đứng ở cửa tùy thời có thể bỏ chạy.

Tiểu Thâm nổi giận dưng dưng đi tới: “Tất cả về nhà hết cho tôi, đây là nhà tôi.”

Cố Tiêu làm bộ mặt đáng thương: “Đừng như vậy. Anh Lãnh đã nói rõ ràng năm nay không cho phép đến nhà anh ấy đón năm mới, sợ Nghiêm Hi động thai, nếu cậu cũng không chấp vậy bọn tôi đón năm mới ở đâu chứ.”

Phía sau Nghiêm Qua cùng Lý Duệ Thần đều mạnh mẽ gật đầu.

Cuối cùng Tiểu Thâm ra tư thế, một cước đuổi hết những con sâu gạo kia đi.

Đồng Nhan nhìn phòng khách hỗn loạn: “Không ngờ thân thủ của anh tốt như vậy!” Vừa rồi Tiểu Thâm dùng thủ pháp cực tuyệt, đơn giản lại có lực sát thương lớn mà động tác có thể giữ chặt kẻ địch.

Tiểu Thâm đắc ý: “Tất nhiên, không nhìn xem chồng em có xuất thân thế nào!”

Đồng Nhan cảm thấy tần suất câu nói này xuất hiện ngày càng nhiều, hắt mặt lên bĩu môi, ở bên kia Đồng Đồng cũng biểu lộ nét mặt đáng ghét.

Đồng Nhan bị thương, một nhà ba người không ai biết nấu cơm, hết cách, ba người vẫn theo quy tắc cũ đón năm mới bằng cách ăn sủi cảo, gọi điện thoại cho nhà hàng, bên kia vốn dĩ phòng bếp vừa nhận được điện thoại của cậu chủ thì quản lý liền quyết định đem hết mọi thứ đã chuẩn bị xuống, cậu chủ muốn ăn bánh sủi cảo đón năm mới.

Vừa mới được thông báo, đám đầu bếp nhanh chóng bao sáu loại nhân, cao xong chuẩn bị nước nóng, bỏ vào nấu, nấu xong dùng hộp giữ nhiệt bỏ vào, sau đó nhanh chóng gọi một chiếc xe tới, đập ga lập tức vọt đi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau khi gọi điện thoại khoảng mười lăm phút, một nhà ba người Tiểu Thâm ngồi ăn bánh sủi cảo xem chương trình đón xuân.

Tiểu Thâm vừa xem tiết mục cuối năm vừa lên mạng, căn bản trên web lúc nào cũng trực tiếp các tiết mục cuối năm, nhìn một lúc liền có tiết mục mới, thấy có gì hay liền đọc ra, ba người tương đối thích tiết mục này, cùng xoi mới các diễn viên.

Tiểu Thâm cảm thấy như vậy tốt hơn, ấm áp hơn ở nhà bên kia nhiều, ở bên kia mặc dù rất náo nhiệt nhưng khắp nơi tràn đầy đối trá, từng nhóm người không ngủ được vội vàng tới chúc tết ông Tiểu, cười nói “Sang năm mới mọi điều đều tốt đẹp”, con nít vui mừng nhận bao lì xì, bên ngoài đốt pháo tung bùng.

Nhưng lúc trước Tiểu Thâm cũng không cách nào ở nhà bên kia, mấy người anh em bọn họ cũng không có gì khác, trước kia lúc chưa có vợ, mấy người bọn họ đều tụ tập ở nhà Lãnh Diễm chơi mạt chược, ăn cơm hoặc ăn đồ ăn ở quán Trung Quốc của Tiểu Thâm hay là đến khách sạn Na Lục Tinh của Lãnh Diễm ăn, sau khi ăn xong liền gọi bạn bè đến “Dạ Mì”, nhậu cho đến khi trời sáng, đó chính là lễ đón năm mới của bọn họ.

Hôm nay không giống như vậy, con trai đứng trên bụng hẳn kêu la “no căng bụng”, mặc dù vợ gầy tay nhưng vẫn vui vẻ cùng hẳn xem các tiết mục cuối năm, vợ cùng con trai nằm trong lòng, người làm chồng như hẳn còn đòi hỏi gì nữa!

Tiểu Thâm thỏa mãn, đột nhiên hiểu cảm giác của Lãnh Diễm trong suốt bốn năm Nghiêm Hi rời đi, tại sao mỗi lần đến năm mới mặt cậu ta lại tối sầm như vậy, thì ra đã quen đón năm mới ngọt ngào cùng người mình yêu, đột nhiên người kia biến mất, loại tâm tình giống như sự chênh lệch giữa độ ngọt và mặn nhạt của dòng sông với mặt biển.

Đồng hồ thông báo mười hai giờ đêm, Tiểu Thâm đột nhiên nhanh chóng hướng về tai Đồng Nhan nói: “Cảm ơn hai người đã ở bên cạnh anh đón năm mới!”

Đồng Nhan sững sờ, chưa kịp phản ứng, cửa trước nhà cô đã bị người mở ra, một loạt bóng bay các màu chui vào, không bao lâu cả phòng khách đều chật ních, tiếp theo là khuôn mặt của ba người đàn ông anh tuấn.

“Chúc mừng năm mới!”

Cố Tiều xung trận lên trước đi lên cười chúc tết, ánh mắt hả hê, Đồng Nhan nhìn vừa buồn cười vừa tức giận, thật không hổ danh là bạn của Tiểu Thâm, bây giờ thì tốt rồi, người ta đến chúc mừng năm mới, theo lễ tết bạn không thể đuổi khách, bây giờ không giống như lúc này.

Năm mới mọi người đều mong điều may mắn, đuổi khách ra khỏi nhà được xem là điềm xấu.

Tiểu Thâm mặc kệ không quản nhiều như vậy, thấy rõ là mấy người bạn xấu, tức giận đôi tay chống nạnh, một giây tiếp theo muốn đi lên dạy dỗ.

Hình như Cố Tiều đã sớm có chuẩn bị, Tiểu Thâm còn chưa xông tới, anh ta đã bày xong tư thế khai chiến.

Tiểu Thâm vừa mới nhấc chân, phía sau Đồng Nhan liền lên tiếng: “Mọi người cùng nhau đón năm mới cũng tốt, rất náo nhiệt, nào có ai tới chúc tết còn bị đuổi ra khỏi nhà chứ!”

Cố Tiều vừa nghe liền kêu to: “Vẫn là em dâu hiểu chuyện nhất.”

Tiểu Thâm lại tức không chịu được.

Mọi người chơi suốt cả buổi tối, Đồng Nhan liền buồn ngủ, Đồng Nhan đưa con trai đi ngủ, lúc xuống dưới liền thấy bốn người đàn ông cùng chơi mạt chược, Cố Tiều tinh mắt: “Em dâu cũng tới đây chơi đi, đứng đó nhìn làm gì.”

Đồng Nhan cười: “Tôi không biết chơi.”

Tiểu Thâm cũng khinh thường Cố Tiều: “không thấy tay chị dâu cậu không tiện sao?”

Cố Tiều không thể để Tiểu Thâm chiếm thế thượng phong: “Cậu nhỏ hơn tôi, là em dâu!”

Tiểu Thâm cười híp mắt: “Người nào có bàn tay cứng người đó làm anh!”

Rốt cuộc chơi mạt chược cuối cùng lại biến thành chiến trường luyện tay của Tiểu Thâm và Cố Tiều. Tiểu Thâm háng giọng kêu: “đi lên lầu, chúng ta gặp nhau trong phòng tập thể hình!”

một nhóm người không đánh mạt chược nữa, Cố Tiều vừa nghe muốn luyện tay liền tươi cười kích thích, chỉ sợ thiên hạ không loạn, kêu: “Được, lâu rồi không luyện, nếu có thể hạ gục cậu, vậy thì rất tốt.”

một nhóm người kéo lên phòng tập thể hình ở lầu hai của Tiểu Thâm, bày ra trận chiến, trước kia lúc luyện Taekwondo cùng Giang Thành, mỗi lần lúc ứng chiến cô tương đối kích động, mặc dù biết nhất định sẽ thua nhưng lại giống như bán nạng, ức chế không chịu được kích động.

Hôm nay nếu như không phải tay bị thương, nhất định cô sẽ vào luyện tập cùng.

Tiểu Thâm cùng Cố Tiều một tối hai đi, có thể nhìn thấy thủ pháp của Tiểu Thâm trước sau như một, đơn giản, không quá nhiều chiêu nhưng lại luôn đánh vào chỗ yếu, không lâu sau Cố Tiều liền thua, không chịu được áp lực của việc thua.

Nghiêm Qua đứng bên cạnh cũng nhìn say sưa, quay sang nhìn cô cười tự đắc, không nhịn được đi tới: “Thế nào, trước kia chưa từng thấy Tiểu Thâm ra tay sao?”

Đồng Nhan gật đầu: “Chưa từng nhìn thấy anh ấy động thủ, chỉ là ngược lại nhìn thấy anh ấy mấy lần giật giật nhẹ, không ngờ, bản lĩnh của anh ấy mấy lần nhưng cũng không nhiều lắm, trên căn bản Tiểu Thâm ra một chiêu cô thấy chẳng ra sao, bây giờ thì tốt rồi, nhìn hai người bên trong anh tới tôi đi, rất kích thích.

Trong mắt Đồng Nhan hình như có một chút hưng phấn, Nghiêm Qua thấy liền chép miệng: “không nhìn ra, cô cũng là một phần tử bạo lực.”

Đồng Nhan lập tức cười: “Đương nhiên, tôi xếp vị trí thứ ba trong cuộc thi Taekwondo toàn thành phố A!”

Bộ mặt Nghiêm Qua kinh sợ, lui về phía sau hai bước, quan sát cô, mặt khoa trương: “không phải chứ?”

Nhắc tới thành tích Taekwondo của mình, Đồng Nhan liền kiêu ngạo, Nghiêm Qua nhìn bộ mặt kích động của cô thật sự nhịn không được cười: “không trách được, lần đầu tiên gặp mặt cô có thể đua xe như vậy, không bị tôi bắt đuôi, còn có thể thuận lợi vào bên trong ‘Dạ Mĩ’, thì ra cũng là một cao thủ.”

Tiếng cười của Nghiêm Qua thu hút ánh mắt của mấy người đàn ông kia, Tiểu Thâm nhìn liền tức giận, mặc kệ quả đấm của Cố Tiều, lắc mình một cái đi tới cảnh cáo: “Ha ha! Tôi biết vợ tôi đáng yêu nhưng cậu cũng đừng nghĩ muốn quyến rũ cô ấy!”

Tiểu Thâm vừa nói ra câu này, trừ Đồng Nhan, còn lại tất cả những người kia đều không nhịn được cười ha ha. Cố Tiều vừa cười vừa trêu: “Tiểu Thâm cậu xong đời rồi, cậu rất nhanh sẽ biến thành Lãnh Diễm thứ hai, sẽ rất nhanh biến thành người là lúc trước cậu không ưa nhất!”

Lý Duệ Thần buồn cười bổ sung thêm: “Bây giờ cậu ấy đã giống như vậy rồi!”

Cố Tiều càng cười to hơn, không kiêng sợ gì.

Tiểu Thâm không cảm giác được mình có gì không đúng, kéo Đồng Nhan sang, không quên cẩn thận tránh cánh tay bị thương, sắc lực càng tăng thêm, ưỡn ngực, mặt hài lòng: “Tôi nguyện ý!”

Đồng Nhan xấu hổ không hiểu nổi Tiểu Thâm đang làm gì! Là thật lòng sao? Hay chỉ là diễn tuồng mà thôi?

Cả đêm ồn ào qua đi, khi Đồng Nhan tỉnh lại liền nhìn thấy Tiểu Thâm đang ôm cô nằm trong phòng ngủ, tới hôm qua ngủ lúc nào cũng không hay.

Đứng dậy đuổi người một cái, một giấc ngủ dài khiến cô đau hết lưng, xem ra thực sự đã già rồi, thức đêm liền không chịu được.

Lắc đầu bật cười, vừa nhìn đồng hồ. Wow, hai giờ chiều rồi, một giấc ngủ này thật sự quá dài!

Ra khỏi phòng đi qua xem Đồng Nhan một chút, kết quả thằng bé vẫn đang ngủ, Đồng Nhan cảm thấy kỳ quái, con trai chưa từng ngủ tới xế chiều như vậy.

Kết quả vừa mới xuống lầu nhìn thấy phòng khách ba người đàn ông đang nằm ngủ, Đồng Nhan đột nhiên cảm thấy nhức đầu, mấy người đàn ông này tới hôm qua không về nhà cứ như vậy ngủ ở đây.

trên lầu Tiểu Thâm lật người, phát hiện bên cạnh không có vợ, kinh hãi lập tức mở mắt, chạy thẳng xuống lầu liền nhìn thấy cô dùng một cánh tay còn lại đập chân cho ba người kia.

“không cần đập chân cho bọn họ, cũng đã hai giờ rồi, bọn họ cũng nên rời đi.” đi tới nắm tay Đồng Nhan, sau đó đưa chân đập: “Ha ha, nên dậy rồi, mau cút về cho tôi!”

Vừa dùng chân đập mấy người kia một cước thì điện thoại liền vang lên, tìm khắp nơi, thật vất vả mới móc từ dưới người Cổ Tiêu ra, điện thoại vang lên dưới người Cổ Tiêu một lúc lâu như vậy mà hắn ta vẫn có thể nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Ngày hôm sau, mạng internet lại một lần nữa bạo loạn, những lời mà hôm qua Đồng Nhan cố ý nói quả nhiên ngay lập tức xuất hiện.

Sự kiện này lại tạo ra một đợt sóng dữ dội, mặc dù ngày hôm qua Đồng Nhan dùng kế vô tình mà cố ý nói những lời đó nhưng bây giờ ngồi trước màn hình máy tính nhìn những tin tức kia, cô liền cảm thấy nhức đầu.

Sao lại có nhiều chuyện như vậy chứ?

Mùng ba tết cô thực sự không muốn ở trong nhà nữa, lập tức gọi Lưu Thuần ra ngoài đi dạo phố, để con trai cùng chồng ở nhà.

“Trời ơi, Lưu Thuần cậu đừng làm bộ đáng mất hồn như vậy nữa được không?”

Đây là lễ mừng năm mới sao?

Vốn dĩ gọi Lưu Thuần ra là muốn nói những chuyện vui trong năm mới, ai biết, Lưu Thuần còn phờ phạc rã rượi hơn cô!

Điều này càng làm cho cô thêm buồn bực.

Lưu Thuần nhếch miệng cười cười, giọng nói không có gì là vui lắm: “Mình vẫn tốt, chỉ là do năm mới ở nhà ngủ quá nhiều, cậu cũng biết mình càng có nhiều thời gian rảnh càng không có tinh thần, không có việc gì lớn.”

Đồng Nhan vừa nghe cũng không nghĩ nhiều: “Cậu có biết người chị kia của mình đã xảy ra không?”

Lưu Thuần vừa nghe liền cười: “Làm sao có thể, phong thái của con gái nhà họ Đồng trên mạng chính là một tin tức động trời, làm sao mình lại không biết chứ, muốn không biết cũng khó!”

Đồng Nhan cười: “Đúng vậy, thật sự không biết Đồng Nhan nghĩ thế nào lại cố ý nói rằng mình và Tiểu Thâm cố ý hãm hại cô ta, thật là buồn cười!”

Lưu Thuần cũng cười gật đầu, lấy lại tinh thần: “Đừng nghĩ nhiều như vậy, đây là do cô ta gánh lấy, nói đúng hơn là do cô ta làm nhiều việc trái lương tâm nên bây giờ mới rước họa vào thân!”

Đồng Nhan gật đầu đồng ý.

Khi về nhà, thấy một chiếc xe màu trắng đậu trước cửa chung cư nhìn rất quen, cũng không để ý nhiều.

“Đồng Nhan!” Trong xe truyền tới giọng của Đồng Chân.

Đồng Nhan quay đầu nhìn, nhú mày: “Sao cô lại tới đây?”

Trên mặt Đồng Chân không có biểu cảm gì, đeo một cặp mắt kính to, đôi môi vốn dĩ khô gọi bây giờ trắng bệch, nhìn khuôn mặt cô ta bây giờ cũng biết cô ta đang tức giận!

Đồng Nhan cảm giác mình lương thiện, tâm tình cô ta không tốt cũng không sao, ai gặp loại chuyện như vậy tâm tình cũng sẽ không tốt.

“Muốn tìm tôi sao?” Đồng Nhan biết rõ còn hỏi.

Đôi mắt lạnh lùng phía sau đôi mắt kính của Đồng Chân liếc qua, lạnh lùng băng giá nhìn chằm chằm Đồng Nhan.

Mặc dù cách đôi mắt kính nhìn không rõ nhưng Đồng Nhan vẫn bị sự lạnh lẽo đó áp đảo.

“Lên xe đi!” Giọng nói lạnh lùng không có một chút tình cảm nào.

Đồng Nhan hơi do dự, cười từ chối: “Không, đến giờ ăn cơm rồi, tôi phải về nấu cơm, chị chắc cũng chưa ăn, hay là đến nhà tôi ăn cơm đi?” Bây giờ Đồng Chân quá đáng sợ, Đồng Nhan nhìn đã cảm thấy dựng hết tóc hơn nữa Đồng Chân vừa mới trải qua chuyện như vậy, làm sao biết trong lòng cô ta có tính toán gì hay không?

Người phụ nữ này trước kia nhìn thấy cô không thấy vừa mắt, bây giờ lại lạnh lùng nói với cô “lên xe đi, tôi đưa cô về nhà!”

Điều này không phải quá kinh dị sao?

Đồng Chân nhìn khuôn mặt đầy cảnh giác của Đồng Nhan, nở nụ cười châm chọc, đôi môi lạnh lùng khẽ nhếch: “Đồng Nhan, cô đang sợ cái gì? Không phải cô luôn to gan lớn mật sao? Ngay cả sáu năm trước bị đuổi ra khỏi nhà đến bây giờ đã sớm lên kế hoạch! Cô đã sớm theo dõi Tiểu Thâm, biết nhà họ Tiểu sẽ không nhận cô cho nên mới lên kế hoạch sinh một đứa con trước rồi mới quay về, mưu kế của cô thật lợi hại!”

Đồng Nhan càng nghe càng cảm thấy Đồng Chân bị đá kích quá lớn, sợ ý một chút liền không thể khống chế được biểu cảm trên mặt, giọng nói hơi châm chọc: “Đồng Chân, cô thấy mình ngu chưa, biết cô bị đá kích lớn nhưng cũng không đồng nghĩa với việc tôi phải chịu đựng việc cô gây sự với tôi!”

Cảm xúc trên khuôn mặt không được khống chế liền như ngọn lửa lớn dần lên, Đồng Chân kiềm nén suốt ba ngày đã sớm không chịu được, không thể khống chế được nữa liền xuống xe muốn đánh người.

Bản lĩnh Đồng Nhan thế nào chứ, Đồng Chân thật sự chỉ là một cô tiểu thư không có chút sức lực nào, sao có thể so với người vẫn luôn luyện tập võ chứ.

Lúc Đồng Chân đưa tay lên, Đồng Nhan theo phản xạ bắt được tay cô ta, đang khống chế cánh tay không ngừng đập tới, trong quá trình đó Đồng Nhan cảm thấy trước mắt có gì đó chột lóe, đại não nháy mắt tái nhợt.

Không được!

Bị phóng viên chụp được rồi!

Bây giờ bị chụp được hình ảnh cô đánh Đồng Chân, sau này sẽ có ảnh hưởng rất lớn, nói không chừng Đồng Chân có thể dựa vào một cái tát này mà có thể thoát khỏi khó khăn, đem hình ảnh khiêu dâm đồi trụy thành lòng thương hại của công chúng, mà điều kiện tiên quyết là cô em gái hung ác hứng chịu con thịnh nộ của công chúng.

Trong nháy mắt trong đầu Đồng Nhan liền phân tích tin tức một cách rõ ràng, kết quả cuối cùng chỉ có một cái tát này tuyệt đối không thể đánh.

Cô dùng mảnh khố, bàn tay vẫn giơ lên giữa không trung.

“Chát!” Đồng Nhan thuận thế nghiêng đầu sang một bên, phối hợp diễn xuất không chê vào đâu được.

Tóc mái bởi vì Đồng Nhan dùng sức quay đầu mà bị hất tung lên, Đồng Nhan kinh ngạc, chậm rãi đưa tay ra che nửa khuôn mặt vừa mới bị Đồng Chân tát, mắt mở thật to, bộ dáng không ngờ nhìn Đồng Chân.

Đồng Chân cũng không ngờ, vừa rồi rõ ràng Đồng Nhan muốn đánh cô ta, sao đột nhiên cô ta lại cảm thấy bàn tay mình bị cô lôi tới đánh vào mặt cô?

“Tách tách!” Cách đó không xa, mấy tên phóng viên đuổi theo Đồng Chân điên cuồng chụp, bộ dáng hai người bây giờ là Đồng Chân cố ý đánh Đồng Nhan, mặc dù nhìn bộ dáng Đồng Nhan cũng muốn đánh trả nhưng quá trình đó không quan trọng mà quan trọng là Đồng Nhan là vợ Tiểu Thâm bị đánh một bạt tai!

“Cô làm gì vậy!” Ngay vào lúc này đột nhiên giọng nói của Tiểu Thâm vang lên

Tiểu Thâm vừa mới nhận được điện thoại của nhân viên phòng bảo vệ, nói Đồng Nhan bị một phụ nữ chặn lại ở trước cửa chung cư, nhìn dáng dấp người phụ nữ kia rất hung dữ không dễ chọc, hần vừa nghĩ liền biết người phụ nữ đó chính là Đồng Chân.

Kết quả vừa mới đi ra liền thấy Đồng Chân tát Đồng Nhan, lập tức nổi giận.

Bước lên phía trước ôm Đồng Nhan còn đang thần thờ, một tay nắm bàn tay mảnh khảnh của Đồng Chân hất về phía sau, Đồng Chân không để phòng người đàn ông này sẽ đột nhiên xuất hiện nên không đứng vững, cộng thêm mấy ngày nay cơ thể không khỏe lập tức bị Tiểu Thâm hất ngã trên mặt đất, trên mặt đất có không ít đá khiến bàn tay trắng bõn cô ta bị thương.

Đồng Chân đau đến nỗi hít một ngụm khí lạnh.

Đầu tiên Tiểu Thâm quét đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía phóng viên, vốn dĩ một nhóm người đang không sợ trời không sợ đất đột nhiên nhìn thấy ánh mắt Tiểu Thâm liền bị dọa sợ chạy hết không còn một ai.

Tiểu Thâm xác định xung quanh không có ai nữa lúc này mới cảnh cáo: “Đồng Chân, nếu như cô tiếp tục muốn đăng tin quảng cáo trên thành phố A, tôi tin tưởng Phí Gia Nam sẽ lần nữa ban thưởng cho cô, đừng cho rằng mấy ngày nay tôi không nói gì thì dễ bắt nạt, còn nữa, tôi vẫn còn lưu giữ chuyện tốt mà cô đã làm, đừng cho rằng tôi không biết thuốc kích dục kia là cô đưa cho Tiểu Tiểu, đừng tưởng rằng tôi không biết tấm hình chụp trong hôn lễ của tôi chính là do cô tiết lộ ra ngoài, Đồng Chân ơi là Đồng Chân, lúc trước không phải Đồng Thiên Bác đã từng cảnh cáo cô, sau này khi ra khỏi cửa thì phải cẩn thận với Tiểu Thâm tôi! Đúng không?”

Đồng Nhan đứng sau Tiểu Thâm, mặc dù lúc này không nhìn rõ vẻ mặt của Tiểu Thâm nhưng nghe giọng nói của hần cũng cảm thấy dọa người chứ đừng nói là trước mắt còn có bộ mặt Đồng Chân đang lộ ra sự hoảng sợ.

Đồng Chân cũng cực kỳ hoảng sợ, trước kia Đồng Thiên Bác đã từng nói qua, không thể tùy ý chọc Tiểu Thâm, người đàn ông này rốt cuộc có thể lực như thế nào Đồng Thiên Bác vẫn chưa thể điều tra ra, chỉ biết hai tập đoàn lớn của nhà họ Tiểu đều do hần nắm giữ, chỉ có điểm này thôi cũng không thể đắc tội với hần rồi.

Đồng Chân thật sự rất hận, tại sao Đồng Nhan có thể tìm thấy một người chồng tốt như vậy mà cô ta chỉ là một người bị Tiểu Thâm hạ thấp danh dự, sao lại gặp phải tên Phí Gia Nam hung ác chứ?

Tiểu Thâm nói xong liền ôm Đồng Nhan đi, Đồng Chân ngờ ngác nhìn bóng dáng hai người ôm chặt nhau đột nhiên cười khúc khích.

Cuộc sống này quá buồn cười!

Sau khi về nhà Đồng Nhan có rất nhiều điều muốn hỏi: “Tiểu Thâm, anh vừa mới nói.....”

“Bây giờ đừng nói gì!” Giọng nói âm trầm của Tiểu Thâm cắt ngang lời cô nói, bộ mặt giận giữ nhìn rất đáng sợ khiến Đồng Nhan hoảng sợ không dám nói gì nữa, lúc Tiểu Thâm tức giận thì rất đáng sợ.

Nhẹ nhàng vén mái tóc dài của Đồng Nhan ra sau, cẩn thận xem xét khuôn mặt cô, mặc dù không hiện rõ lắm nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng dấu bàn tay, Tiểu Thâm tối sầm mặt.

Đồng Nhan cảm thấy sợ, Tiểu Thâm như vậy khiến cô luôn có cảm giác nguy hiểm.

Đôi mắt dời khỏi khuôn mặt Tiểu Thâm, dù vẫn còn hoảng sợ nhưng giả bộ như không có chuyện gì nói: “Em không sao, cũng không đau lắm.”

Tiểu Thâm không đồng ý: “Sau này dù gặp chuyện gì cũng không nên tự đánh mình, không nên dùng loại phương pháp tự làm tổn thương này để đối phó với kẻ địch, chỉ có em ngốc mới nghĩ ra cách này, anh còn lạ gì em nữa!”

Đồng Nhan lúng túng, đôi mắt với Tiểu Thâm tràn đầy tự tin cùng khí phách cô đều không biết nói gì.

“Tiểu Thâm? Anh mới nói, sự kiện lần đó là do Đồng Chân làm sao?” Làm sao có thể, không phải là Giang Thành sao?

Tiểu Thâm liếc mắt liền biết vấn đề mà cô quan tâm nhất, càng thêm mắt hững hờ: “Không sai, đây chính là do Đồng Chân giở trò, chính xác mà nói, Đồng Chân mặc dù ngu ngốc nhưng cũng có lúc rất thông minh, đó là do có Đồng Thiên Bác chống lưng cho cô ta!”

Đồng Nhan sửng sốt, Đồng Thiên Bác?

Sao lại như thế!

Tiểu Thâm cũng cười đầy giễu cợt: “Thật không nghĩ tới, ba em thật không biết xấu hổ, là người đàn ông bán con gái nổi tiếng nhất ở thành phố A! Thậm chí ngay cả đứa con gái mà ông ta thương yêu nhất là Đồng Chân cũng có thể đưa ra dùng, thật là vì mục đích của mình mà ông ta có thể sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào!”

Đồng Nhan đột nhiên cảm thấy mất mát: “Anh nói là Đồng Thiên Bác lợi dụng Đồng Chân để đối phó với anh?”

Như vậy thì rốt cuộc Đồng Thiên Bác là hạng người như thế nào, trước kia còn tưởng rằng Đồng Thiên Bác cưng chiều Đồng Chân nên không thích cô, nguyên nhân bởi vì cô không giống Đồng Chân làm cho ông vui lòng cho nên ông mới cưng chiều Đồng Chân hơn.

Cô từng rất hâm mộ, cũng từng rất ghen tỵ, nên lúc ở nhà họ Đồng luôn tìm cách biểu hiện khéo léo một chút, Đồng Thiên Bác nhất định sẽ cưng chiều cô giống như cưng chiều Đồng Chân.

Nhưng sau đó lại phát hiện ra rằng ông thật sự không thích cô, bởi vì cô là con gái do ngoại tình mà có, bây giờ người tình đó của ông còn đưa cô đến nhà họ Đồng một mình thì tự do tự tại.

Vì vậy tất cả những bất mãn đối với người phụ nữ đều trút hết lên người con gá bà ta là cô.

Khi đó Đồng Nhan bắt đầu nghiêm túc học tập, nếu không thể có được sự ám áp vậy thì rời đi, mà Đồng Nhan còn nhỏ tuổi nên biện pháp duy nhất chính là học đại học, cho nên cô dùng thời gian ngắn nhất thi đại học, thành công rời khỏi nhà đến trường ở, không bao giờ nghĩ sẽ quay về.

“Nhan Nhan, chúng ta sẽ không bao giờ quay về nữa, đừng đau lòng!”

Tiểu Thâm ngồi bên cạnh đột nhiên dụ dỗ cô giống như dỗ một đứa trẻ, cô phục hồi tinh thần nhìn anh liền dờ khóc dờ cười, người đàn ông này mặt buồn bã nhìn cô giống như cô đang cảm thấy bị thương khi nghĩ về chuyện cũ.

Đồng Nhan khẽ cười, cười đến nỗi khóe mắt có vài giọt nước mắt.

“Đừng làm loạn, nói việc chính, anh nói thuốc mà ngày đó anh uống giống với loại thuốc sáu năm trước anh đã uống, vậy chẳng lẽ nói sáu năm trước người bỏ thuốc cũng chính là người họ Đồng sao?” Đồng Nhan đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, khẽ rung mình. Không thể nào, người nhà họ Đồng sao? Sáu năm trước liền muốn lên kế hoạch hãm hại Tiểu Thâm rồi sao? Khi đó không phải Tiểu Thâm vẫn còn là bộ đội đặc chủng sao?

Đồng Nhan bối rối!

Tiểu Thâm lại cho cô một cái nhìn đầy xem thường: “Ai nói với em, người nào bỏ thuốc người đó chính là người lên kế hoạch hãm hại anh? Lần này người bỏ thuốc là Tiểu Tiểu nhưng người tiết lộ tin tức lại là Đồng Chân, mà Đồng Thiên Bác sao lại biết loại thuốc này, em nói xem loại chuyện như vậy cao thủ sẽ tự mình ra tay sao?”

Đồng Nhan hiểu có người núp trong bóng tối điều khiển, khoan đã.....!

“Anh nói, Đồng Chân biết chính xác anh là người sẽ bị bỏ thuốc?” Vậy tình huống ngày đó.....

Tiểu Thâm làm bộ mặt “em nói xem”!

Thì ra ngày hôm đó Đồng Chân đã sớm biết Tiểu Thâm bị bỏ thuốc cho nên mới đi tới quyến rũ Tiểu Thâm!

Đồng Nhan cong miệng” “Thật đúng là quá dễ dàng bị quyến rũ!”

Tiểu Thâm cảm thấy tôn nghiêm của mình bị Đồng Nhan xem thường: “Haiz, đừng xem thường loại thuốc kia, thật ra thù cũng có một phần là đang cố ý.”

“Thế nào, chính anh chủ động còn nói khí thế như vậy, làm việc sai còn không biết hối cải!”

Tiểu Thâm kinh ngạc, vợ hán vừa rồi còn có bộ dáng chua chát vì sao lập tức lại thay đổi thành một người hung dữ như vậy!

“Vậy.....cuối cùng không phải là anh không có sao!” Tiểu Thâm cảm thấy uất ức, vì sao lại trách hán, có thể đừng nói chuyện cũ được hay không!

Ngược lại Đồng Nhan đang tức giận ngay lập tức cười, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười: “Đúng vậy, cuối cùng anh không có, nguyên nhân không phải bởi vì em đột nhiên xuất hiện sao, hôm nay đoạn video này được tung lên mạng chỉ sợ cũng không phải chỉ là do Đồng Chân, anh Tiểu, đến lúc đó liền thay đổi thành anh khiến cả nước đều biết!”

Mùng năm tết, sau khi Đồng Nhan thức dậy thì tin tức ngày hôm trước đã không còn nữa, toàn bộ tin tức cùng những lời bình luận cho đến các trang blog đều đã bị xóa bỏ, nếu như gõ một cụm từ tìm kiếm thì trên mạng sẽ thông báo rằng không có tin tức nào liên quan!

Ngày hôm nay Tiểu Thâm bắt đầu đi làm trở lại, Đồng Nhan vẫn còn mấy ngày nghỉ, bây giờ ở nhà rất nhàm chán, lên mạng xem tin tức liền lập tức kinh ngạc, vội vàng gọi điện thoại cho Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm đang bận họp nên không nghe máy.

Đồng Nhan ngờ ngác nắm điện thoại trong tay suy nghĩ, càng nghĩ càng hoảng sợ, trong một đêm có thể xóa bỏ toàn bộ tin tức trên mạng, vậy thì người đó có thể lực như thế nào mới có thể làm được điều này?

Cô đoán rằng Tiểu Thâm không có khả năng làm việc này!

Vậy người đó là ai?

Đồng Thiên Bác càng không thể, Tiểu Thâm còn không làm được thì làm sao ông ta có thể làm?

Không biết tại sao, Đồng Nhan cảm thấy rung mình, cảm giác hình như chuyện này có người đứng sau lưng chỉ đạo, giống như người đó xem thường tính mạng con người, núp trong bóng tối xem bọn họ như một con rối mà điều khiển.

Chẳng lẽ nguy hiểm vẫn còn ở phía sau sao?

Mùng bảy tết, mọi người bắt đầu đi làm bình thường. Đồng Nhan bị Đồng Nhan đưa đến nhà họ Tiểu ở mấy ngày, dù sao từ hôm tết đến giờ thẳng bẻ vẫn ở cùng cô, đoán chừng ông Tiểu rất không vui rồi.

Vừa vào đến tòa soạn đã ngửi thấy mùi vị đã lâu chưa thấy, Đồng Nhan say mê nhắm mắt cảm thụ, chợt la to một tiếng: “Rốt cuộc chị đây cũng đã trở lại!”

Lưu Thuần nhìn sang: “Cậu còn biết trở lại sao, bọn mình còn tưởng rằng sau khi kết hôn cậu sẽ ở nhà làm một quý bà chứ!”

Đồng Nhan khẽ cười: “Sao có thể chứ, ở nhà rất buồn, không thoải mái như ở tòa soạn, chúng ta có thể tâm sự còn có thể ra ngoài làm nhiệm vụ, một ngày trời qua đầy thú vị, so với ở nhà thì thoải mái hơn nhiều.”

Đây là lời nói thật của cô, mấy ngày nghỉ lễ Đồng Nhan đã cảm thấy sắp buồn chết, ngày qua ngày tìm mọi người cùng cô ra ngoài đi dạo, cô là một người năng động, nếu để cho cô ở nhà làm một quý bà, mỗi ngày đều tiêu tiền một cách hoang phí thì cô sẽ phát điên!

Lưu Thuần xem thường: “Bớt khoe khoang đi, đưa bánh kẹo cưới đây còn có vừa mới hết năm, tòa soạn rất bận, cậu đến vừa đúng lúc, có nhiệm vụ mau tới giúp một tay.”

Đồng Nhan móc từ trong túi ra một đồng lớn bánh kẹo cưới, vừa nghe thấy Lưu Thuần nói liền đau khổ: “Không phải chứ, mình vừa mới quay lại đã làm nhiệm vụ sao? Mọi người đối với mình cũng quá tàn nhẫn!”

Lưu Thuần xem thường: “Trước kia không phải cậu thích nhất loại chuyện này sao bớt nói nhảm đi, chừa chút đường cho mình nữa, Đồng Nhan cậu đi theo mình!” Sau khi phân phó công việc, Lưu Thuần liền lôi kéo Đồng Nhan đi ra.

Tiểu Thâm vừa mới đổi cho Đồng Nhan một chiếc xe chạy chậm, tính năng không tệ, dọc đường đi Lưu Thuần nơi này nhìn một chút chỗ kia sờ một tí, chắc chắc lên tiếng: “Được đây Đồng Nhan, bây giờ giá trị con người cậu đã khác trước rồi, ngay cả xe cũng hơn hẳn chiếc xe rách nát lúc trước, lúc trước mình thấy cậu lái chiếc xe khác mà, năm mới Tiểu Thâm đã giúp cậu đổi xe rồi, cho dù nhà cậu có tiền cũng không nên tiêu xài như thế này, một năm một chiếc xe là được rồi!”

Đồng Nhan lắc đầu: “Mình không biết, hôm nay Tiểu Thâm nói đây là quà tặng mừng năm mới cho mình, sau này đoán chừng sẽ không có, vừa đúng lúc mình muốn đổi xe, thật là sung sướng!”

Lưu Thuần thở dài: “Mình nói cậu.....cậu biết chiếc xe này hiệu gì không? Chồng cậu mua xe cho cậu chính là lãng phí!”

Biểu cảm trên mặt Đồng Nhan vẫn không có gì thay đổi: “Đây là xe gì?”

“Rambo kiểu mới nhất, cả thế giới chỉ có mấy chiếc, cho dù là có tiền cũng chưa chắc đã mua được! Chồng cậu thật sự rất lợi hại.”

Đồng Nhan vừa nghe liền cảm thấy áp lực trong lòng: “Vậy không phải rất quý sao?”

Lúc trước cô nghĩ Tiểu Thâm sẽ đưa cho mình một chiếc xe không sang trọng lắm nhưng cô biết loại xe Rambo này, Lưu Thuần cũng vừa nói số lượng có hạn, cả thế giới không có mấy chiếc, có tiền cũng không thể mua được, chỉ cần nghĩ như vậy cô liền cảm thấy bản thân mình đang ngồi trên một đồng tiền chất cao như núi.

Khẽ thoáng rung động trong lòng, bàn tay cũng không nghe theo sự sai khiến của cô, nhìn những bóng đèn ven đường, chân không biết sao lại đạp thẳng xe.

Cả xe xiêu vẹo trên đường lớn, Lưu Thuần bị dọa sợ: “Cậu làm gì vậy, nhìn cậu kìa, không có tiền đồ.....cậu nhanh dừng xe ven đường!”

Theo tiếng thét chói tai của thẳng xe vang lên, Đồng Nhan cùng Lưu Thuần thở mạnh.

Lưu Thuần phục hồi tinh thần: “Về sau cậu đừng đưa mình đi cùng, cái mạng nhỏ của mình không thể so với chiếc xe này, dọa chết mình, tránh ra, mình lái xe!”

Đồng Nhan ngoan ngoãn gật đầu, cô cũng bị dọa sợ, không ngừng tự mắng mình, lập tức cảm thấy ảo não trong lòng, không phải chỉ là một chút tiền thôi sao!

Cuối cùng Lưu Thuần hưng phấn lái xe chạy thẳng tới mục đích, Lưu Thuần cùng Đồng Nhan từng hợp tác nhiều lần, lần này cũng phối hợp rất thuận lợi, hai người đứng trước mục đích đã định trước điên cuồng chụp hình.

Sau khi chụp được những tấm hình mong muốn hai người liền đi ra hít thở không khí trong lành, vừa rồi ở trong kia một đám người chen chúc cảm giác rất ngột ngạt, bọn họ kiềm nén đến khó chịu, Đồng Nhan nghiêng đầu nhìn Lưu Thuần vốn dĩ trang điểm tinh xảo bị chen lấn đến nổi xốc xếch, không nhìn được cười ha ha: “Cấp trên à, bây giờ thì cậu đã biết làm nhiệm vụ không dễ gì, xem cậu sau này còn dám ở trong phòng nói chuyện không biết suy nghĩ mà tức giận vì không lấy được tin tức mà cậu muốn hay không.”

Lưu Thuần bị Đồng Nhan chọc tức không chịu được: “Cậu có thể đi được mình còn không biết bản lĩnh của cậu sao, lúc nào tận tâm lúc nào lười biếng mình còn không biết sao, mình cũng đi lên từ vị trí giống như cậu, đừng quên lúc trước chúng ta là hai người hợp tác ăn ý lợi hại nhất tòa soạn, nếu như không phải cậu luôn khiến tổng biên nhức đầu thì bây giờ cậu đã là cấp trên của mình!”

Đồng Nhan khẽ phát tay: “Haiz, những thứ kia có gì tốt, mình cảm thấy ra ngoài đi khắp nơi phỏng vấn còn thú vị hơn nhiều, nếu không cậu nhìn xem cậu cả ngày ngồi trong phòng làm việc, tầng trên tầng dưới chỉ cách nhau hai bước, cậu xem mông cậu sắp bị chai hết rồi, nhìn vóc dáng mình đây này, vẫn tốt hơn!” Nói xong còn tạo dáng, Lưu Thuần nhìn cảm thấy Đồng Nhan giống một con vịt mập đang khiêu vũ liền cười ha ha.

“Hai người làm gì mà vui vậy!” Một giọng cười trầm thấp của đàn ông vang lên, Đồng Nhan sững sờ, quay đầu nhìn, tại sao lại là hắn ta?

Vội vàng đứng dậy ngay ngắn chào: “Anh Phí, đã lâu không gặp!”

Lúc Đồng Nhan nhìn thấy Phí Gia Nam rõ ràng hơi chấn động nhưng lại giả bộ như không có chuyện gì, khẽ mỉm cười, tùy ý khoát tay chào nhưng lại không thể lừa được đôi mắt tinh tường của Phí Gia Nam.

Khẽ nhếch miệng, híp mắt, bên trong chợt lóe sáng: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, không biết lần trước có làm cô sợ hay không?” Giọng nói ôn hòa, cười híp mắt, không đáng sợ giống như lời đồn đại.

Nhưng chính lúc nói câu nói sau cùng kia, Đồng Nhan lập tức cứng người, hình như biểu hiện của cô rất rõ ràng, nên người đàn ông này mới trực tiếp hỏi như vậy?

“Không có, sao tôi có thể bị dọa sợ chứ, anh Phí cũng không phải là xã hội đen, cũng không phải là loại giết người không gớm tay, tại sao lại phải sợ chứ, đúng không?” Đồng Nhan tiếp tục đánh trống lảng.

Quả nhiên là bị giật mình?

Đôi mắt Phí Gia Nam chợt lóe sáng: “Vậy thì tốt, chỉ là con người tôi nếu ai đắc tội với tôi thì tôi sẽ không dễ dàng tha thứ, nếu như dễ dàng tha thứ cho những người đó, lần sau bọn họ sẽ càng tệ hơn, cô Đồng nói có đúng không?”

Đồng Nhan cảm giác mắt mình không chớp, cố gắng kiềm chế chỉ sợ chớp mắt một cái bản thân sẽ chạy mất, người đàn ông này quả nhiên rất kinh khủng, nói bóng gió rằng không thể đắc tội với hắn ta, Đồng Nhan âm thầm nghĩ cô gặp hắn ta tổng cộng ba lần, không biết có lần nào đắc tội với hắn ta hay không?

Chợt Phí Gia Nam khẽ cười, đưa tay khoác lên vai Đồng Nhan giống như rất thân: “Hôm nay cô Đồng có rảnh không? Có thể đi ăn cùng tôi một bữa được không?”

Đồng Nhan bị dọa sợ đến nỗi nhảy ra xa, ôm lấy Lưu Thuần còn đang chìm trong sương mù: “Không được, tôi với đồng nghiệp còn có báo cáo phải làm, chúng tôi không thể ăn cơm chỉ có thể mua đồ ăn trên đường đi, để lần sau đi, nhất định tôi sẽ đi cùng anh, hi hi!”

Mặc dù nói láo nhưng không áy náy không thở gấp, cuối cùng còn cười hi hi!

Mặc dù Lưu Thuần không biết người đàn ông này là ai nhưng bây giờ cô cũng ít nhiều hiểu ý của Đồng Nhan, hơn nữa Đồng Nhan rất sợ người đàn ông này.

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, làm bộ đáng thương lượng, khẽ híp mắt: “Được rồi, vậy cô Đồng cho tôi số điện thoại đi, nếu tôi có thời gian sẽ gọi cô ra ngoài cùng đi ăn.”

Đồng Nhan liên tục chớp mắt, hít sâu nhiều lần mới có thể nói: “Hi hi, không cần, tôi có số điện thoại của anh Phí rồi, đợi hôm nào tôi rảnh nhất định sẽ gọi cho anh, đến lúc đó anh không được lấy lý do từ chối đâu đấy.”

“Nhưng tôi không có số điện thoại của cô Đồng, nếu như ngày nào đó công ty tôi cần tìm phóng viên phỏng vấn vậy làm sao có thể thông báo cho cô Đồng đầu tiên chứ?” Phí Gia Nam nhẹ nhàng đưa một miếng thịt béo bở làm mời như Đồng Nhan.

Đồng Nhan mừng rỡ: “Anh có công ty sao? Không phải anh là.....” Lập tức không thể ý thức được lời nói, kịp thời dừng lại đổi lời: “Tôi không biết anh Phí có công ty, thật là một người đàn ông đa tài!”

Phí Gia Nam thân nhiên cười: “Không mở công ty vậy thì chúng tôi lấy gì ăn? Công ty tôi mới vừa chính thức tiến quân vào thành phố A, cần rất nhiều các phóng viên giúp chúng tôi tuyên truyền nhưng trùng hợp là tôi biết cô Đồng cho nên rất cần sự trợ giúp của cô.”

Đồng Nhan nở nụ cười: “Tôi còn tưởng là chuyện gì lớn, không sao, hôm nào có chuyện gì thì chúng tôi sẽ nhất định giúp anh tuyên truyền thật rầm rộ, đến lúc đó tòa soạn của chúng tôi còn có thể chụp hình anh Phí không?”

Phí Gia Nam nhìn đôi mắt sáng ngời của Đồng Nhan, đáy mắt khẽ cười, hắng giọng sáng khoái nói: “Đương nhiên không thành vấn đề.”

Đôi mắt Đồng Nhan bỗng rực sáng, giống như nhặt được một món tiền lớn: “Thật sao? Thật là tốt quá, số điện thoại của tôi là xxxxxxxxxx, nhớ chưa? Đúng rồi, anh Phí, anh có thể cho tôi danh thiếp của anh không? Tôi cần phải cầm về cho tổng biên của chúng tôi xem!”

Đồng Nhan nói liên hồi: “Anh cũng biết, tổng biên của chúng tôi rất coi trọng những khách hàng lớn, đương nhiên muốn có danh thiếp của anh, anh nói có đúng không?” Đồng Nhan nở nụ cười thành khẩn, trên thực tế là muốn lấy số điện thoại của người đàn ông này, lần trước hắn ta đưa danh thiếp cho cô nhưng cô đã ném vào thùng rác, sớm biết như thế này thì cô đã không vứt đi, thật hối hận!

Phí Gia Nam ôn hòa: “Đương nhiên không thành vấn đề.” Lập tức rút từ trong túi ra một tấm danh thiếp được thiết kế tuyệt đẹp, đưa cho Đồng Nhan, đôi mắt khẽ cười như một con hổ lỵ.

Trên đường quay về Lưu Thuần làm mặt khổ: “Mình đói sắp chết rồi!”

Đồng Nhan đau lòng vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy: “Ngoan, đợi lát nữa về nhà mình ăn!”

Lưu Thuần vừa nghe càng không vui: “Cậu ngu sao? Vừa mới có người mời cậu ăn bữa tiệc lớn cậu lại không cần, lại muốn dẫn mình về nhà ăn sao?”

Đồng Nhan liếc cô ấy: “Cậu tưởng rằng sẽ được ăn một bữa cơm ngon với người đàn ông kia sao? Nói cho cậu biết, sự kiện lần này của Đồng Chân đều do người đàn ông đó làm, tuyệt đối không nên chỉ nhìn thấy vẻ ngoài của anh ta như vậy mà tưởng là an toàn, sau này nếu thấy hắn ta thì nên trốn đi!”

Sự thật chứng minh, Đồng Nhan rất muốn trốn tránh người đàn ông kinh khủng này nhưng cô trốn tránh thế nào thì hắn ta cũng sẽ tìm thấy cô.

Ngày hôm đó Đồng Nhan ngoan ngoãn ở tòa soạn sửa sang lại bài phỏng vấn, kết quả nghe thấy tiếng líu ríu trong phòng làm việc giống như có một đàn chim bay vào.

Đồng Nhan bức bối quay đầu nhìn, một đám nhân viên nữ vốn dĩ trang điểm rất lộng lẫy đang cầm gương nhỏ điên cuồng trang điểm lại, còn có áo đồng phục vốn dĩ đang được mặc thẳng hàng liền bị cởi hai nút áo trước ngực, nhìn thấy đôi bông đào đầy đặn, Đồng Nhan sửng sốt, đây là bọn họ dùng đồng phục để hấp dẫn người khác sao?

Trước kia chưa từng phát hiện thì ra nhân viên nữ này cũng có bộ ngực đầy đặn như vậy.

Ngay cả Lưu Thuần đang trong phòng làm việc cũng vội vàng trang điểm lại rồi chạy ra, Đồng Nhan lập tức kéo lại: “Có chuyện gì vậy?”

Lưu Thuần gấp gáp, lười phải ứng phó với cô chỉ nói: “Có nhân vật lớn tới!” Nói xong cũng đi ra ngoài nghênh đón khách quý.

Đồng Nhan chỉ là một nhân viên nhỏ, tự nói không cần phải đi cùng Lưu Thuần và cấp trên xuống nghênh đón khách quý nhưng cô tò mò, ngứa ngáy trong lòng. Ai lại có thể khiến cho đám nhân viên kia hoa si đến như vậy?

Nhưng cô thể có nằm mơ cô cũng không ngờ người đi vào lại là ông chồng ác ma của cô cùng Phí Gia Nam!

Đồng Nhan sửng sốt, tại sao hai người này lại xuất hiện cùng nhau?

Thế nào cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Một đám nhân viên nữ bên cạnh cũng sắp chảy hết nước miếng, la to: “Quá đẹp trai.”

Đồng Nhan cảm thấy bức bối, sao không ai chú ý đến sự tồn tại của vợ Tiểu Thâm là cô chứ?

Dưới sự hướng dẫn của tổng biên Tiểu Thâm cùng Phí Gia Nam đi vào phòng dành cho khách quý, lúc đóng cửa tổng biên liền kêu: “Đồng Nhan, vào đây một chút!”

Một đám nhân viên nữ mê trai đồng loạt dời ánh mắt về phía Đồng Nhan, ánh mắt kia như muốn lột da cô, Đồng Nhan không khỏi lo lắng, chẳng lẽ cô sắp trở thành kẻ thù của tất cả nhân viên ở đây sao?

Lúc Đồng Nhan từ chỗ của mình đứng lên, một đồng nghiệp bên cạnh ôm tài liệu đi tới cảnh cáo: “Hai người đàn ông đẹp trai đã có một người bị cô lừa đến tay, còn dư lại cái cây có quả to đó cô cũng không thể ra tay nữa!”

Đồng Nhan vừa nghe liền sửng sốt, cây to có quả to?

Rất dễ nhận thấy đám nhân viên nữ này nhận ra Tiểu Thâm là chồng cô nhưng vẫn khuyến đảo vì vẻ đẹp của Tiểu Thâm, một đám nhân viên cứ như vậy bỏ qua sự tồn tại của cô mà công khai quyến rũ!

Đồng Nhan tức giận, Tiểu Thâm anh dám công khai quyến rũ đồng nghiệp của cô trước mặt cô!

Lúc Đồng Nhan đi vào trong phòng rất im lặng, khuôn mặt Tiểu Thâm rất nghiêm túc, Phí Gia Nam nhàn nhã uống cà phê, tổng biên sợ đến nỗi liên tục lau mồ hôi trên trán.

Vốn dĩ đã biết Tiểu Thâm với Phí Gia Nam cùng xuất hiện không có chuyện gì tốt nhưng Đồng Nhan vẫn không thể thích ứng với cảm giác đè nén trong phòng, cũng không dám tùy tiện nói lung tung, nhẹ nhàng đóng kín cửa, rón rén đi tới ngồi cạnh Tiểu Thâm, khuôn mặt mờ mịt.

Tiểu Thâm đang cúi đầu xem văn kiện, cảm giác Đồng Nhan tới liền đưa tay ôm eo cô, đưa tài liệu tới trước mặt cho cô xem, Đồng Nhan đến gần xem liền giật mình.

Kế hoạch quảng cáo trong vòng một năm sao?

Làm bộ mặt không hiểu nhìn Tiểu Thâm, lại nhìn Phí Gia Nam đang ngồi bên cạnh nhàn nhã uống cà phê, sau đó là tổng biên đang toát hết mồ hôi, tình huống này hơi kỳ quái!

Sau khi ba người im lặng, Tiểu Thâm “pằng” một tiếng khép tài liệu trong tay, nhìn tổng biên giọng nói không vui: “Ý ông nói rằng khách hàng quảng cáo trong vòng một năm của tòa soạn, quyết định cấp cho anh Phí rồi sao?”

Đồng Nhan sững sờ, khách hàng quảng cáo?

Chẳng lẽ... Nhìn đáng về mặt hứng của Tiểu Thâm cô liền không có ý kiến.

Không phải chứ? Cả một năm này Tiểu Thâm định giao cho tòa soạn của cô sao? Cô không biết Phí Gia Nam thế nào nhưng cô biết Tiểu Thâm, với thực lực của hần thì không cần sự tuyên truyền từ tòa soạn của cô!

Như vậy phải làm sao...

Đồng Nhan nháy mắt, đột nhiên cảm thấy nhưc đầu.

Tổng biên càng đau đầu hơn, ai biết hần lại đột nhiên xuất hiện ở đây muốn thương lượng về vấn đề quảng cáo, trước khi hần tới thì Phí Gia Nam đã gọi điện thoại thương lượng xong, hôm nay sẽ ký hợp đồng, lúc này hần tới vừa nghe liền mất hứng.

Nhưng ông đã thương lượng xong, hơn nữa tính khí của Phí Gia Nam cùng Tiểu Thâm đều rất khó phục vụ, ông không thể đắc tội với cả hai người.

“Ha ha, tổng giám đốc Tiểu, thật xin lỗi, anh xem, trước khi anh tới chúng tôi đã thương lượng xong, bây giờ cũng đã chuẩn bị ký hợp đồng, hay là sang năm anh hãy quay lại được không?” Tổng biên cẩn thận thương lượng.

Tiểu Thâm nhủ mảy: “Cái gì gọi là sang năm? Ông thật biết tính toán, một câu nói của ông chứng tỏ năm nay ông đã kiếm được tiền rồi, ông vẫn còn có thể kiếm được sự đầu tư vào năm sau cho tòa soạn.”

Tổng biên áy náy: “Không phải, anh Tiểu đừng hiểu lầm, tòa soạn của chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ làm sao dám nghĩ cách đối phó với anh Tiểu chứ, đây không phải chỉ là... thương lượng sao?”

Tiểu Thâm tiếp tục nhất quyết không tha: “Được, không phải tôi cũng tới đây để thương lượng sao, bản hợp đồng này vẫn chưa ký vậy thì vẫn chưa tính, bây giờ ông vẫn có thể ngồi thương lượng!”

Tổng biên vừa nghe càng ảo não hơn. Phí Gia Nam ngồi một bên cũng chậm rãi lên tiếng: “Tổng biên, chúng ta đã sớm thỏa thuận xong, điểm này chắc ông hiểu.” Giọng nói trầm thấp âm thầm cảnh cáo, càng làm cho tổng biên toát nhiều mồ hôi hơn.

Lau mồ hôi bên trái, lau mồ hôi bên phải, hết cách rồi, đôi mắt hướng về phía Đồng Nhan cầu cứu, chồng cô thì cô giải quyết, đây là tòa soạn, không phải chỗ để chồng cô lấy lòng cô!

Đồng Nhan nháy mắt, cô vô tội, cô không biết tại sao đột nhiên Tiểu Thâm lại muốn dùng tòa soạn của cô để quảng cáo nhưng bây giờ nhìn hần phách lối muốn bức tử cấp trên của mình, Đồng Nhan nháy mắt len lén kéo áo Tiểu Thâm, ánh mắt ra hiệu: “Đừng quá mức!”

Tiểu Thâm không thèm để ý, xem như bàn tay đang kéo áo mình không tồn tại.

Đồng Nhan dôi tầm mắt nhìn tổng biên, ông thấy đấy, anh ấy không nghe tôi!

Đồng Nhan chu mỏ, cảm thấy người làm vợ như cô không có quyền uy.

Mồ hôi trên mặt tổng biên càng chảy nhiều hơn “Chuyện này...” Lúc trước cả tòa soạn không có một cái quảng cáo, năm nay lại tốt hơn, cái thứ nhất tới lại có cái thứ hai, quá nhiều cũng không được, thật nhưc đầu!

Vẫn chưa nói gì, Phí Gia Nam liền đứng lên, liếc nhìn đồng hồ trên tay giống như lơ đãng nói một câu: “Thời gian không còn sớm, đã trưa rồi.” Ý kia rất rõ ràng, hần ta đói bụng.

Tổng biên vội vàng đứng dậy lấy lòng: “Là chúng tôi không đúng, ở đây làm lãng phí thời gian của hai anh, trưa nay tôi mời khách, chúng ta cùng đến xx ăn cơm được không?” Đôi mắt nhỏ liếc nhìn về phía Tiểu Thâm.

Tiểu Thâm ngồi im, nhìn bộ dáng là không muốn ăn nhưng Tiểu Thâm không đi thì tổng biên không biết phải nói thế nào, đôi mắt nhanh chóng nhìn Đồng Nhan: “Đồng Nhan, trưa nay cô cùng tôi đi tiếp khách đi!”

Phải!

Cấp trên đã nói thì Đồng Nhan không có lý do từ chối, khề thờ dài, cười: “Được!” Vừa mới nói xong, liền cảm thấy bàn tay đang ôm eo cô hơi dùng sức, Đồng Nhan không nhịn được nhủ mảy, trợn mắt giận dữ nhìn hần!

Đây cũng không phải do em quyết định, cấp trên đã lên tiếng rồi!

Tiểu Thâm hí mắt: Em cố ý, bởi vì Phí Gia Nam ở đây!

Đồng Nhan đọc hiểu ánh mắt của Tiểu Thâm, đột nhiên nghẹn lời, người đàn ông này căn bản là cố tình gây sự!

Đứng lên cười rục rờ: “Anh Phí, thật vui vì có thể cùng ăn com với anh!” Cơ thể khéo léo thoát khỏi bàn tay của Tiểu Thâm chạy ra ngoài, cah5y tới bên cạnh Phí Gia Nam cười nịnh hót.

Lúc này Phí Gia Nam đã nhìn thấy đôi mắt tóe lửa của hai người, khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, tôi cũng rất vui. Không ngờ lần trước gặp nói muốn đi ăn com cùng, hôm nay liền có thể, thật đúng là có duyên!”

Hữu duyên?

Trong đầu Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm đồng thời hiện ra hai chữ.

Khẽ giật mình, nhanh chóng nhận ra Đồng Nhan vội vàng tránh nghi ngờ lui về phía sau nửa bước, kéo ra một khoảng cách: “Đúng vậy, tí nữa phải ăn nhiều một chút!”

Tiểu Thâm lại cảm thấy vợ mình cùng người đàn ông kia đứng chung một chỗ rất chướng mắt, đi tới ôm Đồng Nhan, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Thật xin lỗi, trưa nay tôi muốn đưa vợ tôi đi ăn, làm anh Phí mất hứng, thật xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Tiểu Thâm tùy tiện đưa Đồng Nhan đến một nhà hàng Tây ăn com, dọc đường đi không nói một câu, Đồng Nhan cảm giác mình vô tội nên cũng không nói chuyện, hần tức thì để hần tức đi, cô đi ăn là được rồi.

Gần đây tính tình Tiểu Thâm càng ngày càng kỳ quái nhưng cô không thể trách hần, hôm nay đột nhiên trở nên dịu dàng ngày mai lại vô cớ tức giận, tính tình của hần giống như theo phòng trào nên cô không thèm để ý.

“Mấy hôm nay nhà họ Đồng có thể nói tai họa liên tiếp ập tới, hôm qua tập đoàn Đồng Thị xảy ra khủng hoảng tài chính, hôm nay tất cả các cổ đông triệu tập họp hội đồng quản trị, căn cứ vào thông tin, tổng giám đốc công ty Đồng Thị là Đồng Thiên Bác không có mặt, lần này làm cho các cổ đông của Đồng Thị rất bất mãn.”

Màn hình tivi LCD cực lớn trong phòng ăn hiện ra một loạt tin tức về công ty nhà họ Đồng, Đồng Nhan nghe thấy liền sững sờ, vội vàng quay đầu lại nhìn, phía trên đang đưa tin các cổ đông khiển trách Đồng Thiên Bác.

Tiểu Thâm không có biểu cảm gì khi xem, chỉ gọi nhân viên tới chọn món, nhìn Đồng Nhan chăm chú xem tivi thuận tay gọi món cho cô.

Đồng Nhan như có điều suy nghĩ: “Tiểu Thâm, chuyện này không có liên quan đến anh đấy chứ?”

Tiểu Thâm ngẩng đầu nhìn cô, đưa khăn ăn cho cô: “Không sai, Đồng Chân đã bị Phí Gia Nam dạy dỗ rồi anh không ra tay nữa nhưng anh không thể để Đồng Thiên Bác như vậy, ông ấy sẽ tưởng rằng Tiểu Thâm anh đây rất dễ bị bắt nạt, nếu không dạy dỗ ông ta sẽ tiếp tục ở sau lưng giờ trò.”

Bây giờ Đồng Nhan không biết diễn tả cảm giác trong lòng mình thế nào, mặc dù cô không muốn để ý nhà bên kia nhưng cũng đã là nơi cô từng sống, ông nội phải làm sao đây?

Tiểu Thâm ngược nhìn cô: “Em yên tâm, anh đã sớm sắp xếp xong cho ông nội rồi, những người đòi nợ kia sẽ không dám làm gì ông nội em đâu, về điểm này thì em yên tâm.”

Đồng Nhan yên tâm gật đầu, ở nhà họ Đồng cô chỉ lo lắng cho ông nội, những thứ khác cô đều không quan tâm.

Tiểu Thâm nhìn sắc mặt Đồng Nhan thay đổi chỉ trong nháy mắt, hần cười: “Lo sợ nhà họ Đồng chịu không nổi sao?”

Mắt Đồng Nhan lập tức lóe sáng: “Em không biết nên nói thế nào, em quả thật không thích người nhà họ Đồng, em cũng cảm thấy không sao cả nhưng đột nhiên nghe anh nói nhà họ Đồng đang trượt dốc, trong lòng đột nhiên lại.... ....Đột nhiên có cảm giác trống rỗng, không biết là cảm giác gì.”

Tiểu Thâm gật đầu hiểu: “Anh hiểu, xem như bình thường thấy những người đó rất ghét nhưng thật sự những người đó đã xảy ra chuyện em cũng không thể vui vẻ phải không?”

Đồng Nhan im lặng, nhẹ nhàng gật đầu, rồi lại ra vẻ khó hiểu.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: “Em cảm thấy tại sao anh biết rõ mấy người nhà họ Tiểu làm loạn mà anh vẫn không có hành động gì? Chi là thỉnh thoảng cho bọn họ một chút phiền toái để trị còn không chính là nguyên nhân này, dù sao cũng là người một nhà, bọn họ cũng là những người nhìn anh trưởng thành, lúc ba mẹ anh xảy ra tai nạn anh chỉ mới bảy tuổi, sau đó ở cùng chú hai, chú ba cùng cô cũng còn nhỏ, căn bản không có cách nào chăm sóc anh, chú hai ở trong bộ đội, mặc dù số lần về nhà không nhiều lắm nhưng vẫn thật lòng thương yêu anh, đáng tiếc là trong quá trình chiến đấu chú hai đã hi sinh vì nhiệm vụ, từ đó về sau anh ở nhà họ Tiểu giống như một người lén lút, nay ngủ ở phòng ông nội, ngày mai lại đến nhà chú ba, một lại đến nhà cô út, khi đó cô còn chưa lập gia đình, mỗi lần anh chui vào chăn thì cô đều giật mình nhưng không đuổi anh đi, lúc đó chú ba cũng mới vừa kết hôn với thím ba, hai người xem anh như con trai cho nên xem như bây giờ bọn họ không ngừng giờ thủ đoạn, hồi hột chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh thì anh sẽ không làm gì quá đáng đối với họ!”

Đồng Nhan hơi kinh ngạc, không ngờ trong lòng Tiểu Thâm cũng kiên trì với người nhà như vậy, dù sao vẫn là người thân, mặc dù những người đó đối xử không tốt với bọn họ nhưng chuyện này cũng không đại biểu rằng bọn họ có thể độc ác hại những người cùng chung dòng máu.

Đồng Nhan cười: “Có phải anh nghĩ rằng như vậy là rất ngu không? Biết rõ rằng những người đó đối xử với mình không tốt nhưng anh lại không có sự chuẩn bị trước sao?”

Tiểu Thâm cũng cười tự giễu: “Cho nên lần sau nếu như em muốn ra tay với cô út hoặc Tiểu Tiểu anh đều không phản đối.”

Đồng Nhan chấn động, cô ra tay với mấy người kia sao?

Bên tai lại văng vẳng vang lên tin tức về nhà họ Đồng, Tiểu Thâm ra tay thủ với Đồng Thiên Bác cho nên mới nói những lời này với cô sao?

Nhưng Tiểu Thâm ra tay với Đồng Thiên Bác là bởi vì Đồng Thiên Bác chọc tới hấn sao? Tại sao vô duyên vô cớ cô lại phải ra tay với hai người phụ nữ trong nhà hấn chứ?

Hay là nói.....

“Anh muốn nói, sau này có lẽ những người phụ nữ kia sẽ ra tay với em sao?” Nghĩ đến mấy người phụ nữ kia, Đồng Nhan liền nổi nóng, mặc dù chỉ gặp mấy lần nhưng rõ ràng cảm thấy những người này xem cô như kẻ thù, nhất là Tiểu Tiểu.

Tiểu Thâm đang cười đột nhiên trầm mặc, đưa tay cầm bàn tay Đồng Nhan, giọng nói kiên định: “Không, anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra, em yên tâm, đối với năng lực của anh, mặc kệ là những người thân trong nhà hay là.....những kẻ núp trong bóng tối đừng mơ tưởng sẽ làm tổn thương tới vợ con anh dù chỉ là một ngón tay.”

Đồng Nhan rung động, cảm thấy cảm động đối với những lời Tiểu Thâm nói nhưng bởi vì vẻ mặt của Tiểu Thâm quá thành thật nên Đồng Nhan thử dò hỏi: “Không phải anh muốn nói hai mẹ con em đi theo anh, sau này.....rất nguy hiểm.....đấy chứ?”

Trái tim Đồng Nhan khẽ run rẩy, nghĩ đến Đồng Chân, Phí Gia Nam rất có thể là kẻ thù của Tiểu Thâm, không phải nói Đồng Nhan rất nhát gan, thật sự là thứ người như thế thủ đoạn quá tàn nhẫn, đối với Phí Gia Nam mà nói ngay cả một phụ nữ cũng có thể ra tay tàn nhẫn như vậy, không bằng giết chết cho rồi.

Đồng Nhan lo lắng cho Đồng Đồng, lần trước cô bị những người kia bắt cóc vẫn luôn cười hi hi, cũng không có cảm giác gì cho nên rốt cuộc những lời nói của Tiểu Thâm nghiêm trọng như thế nào cô thật sự không biết.

Tiểu Thâm chăm chú nhìn từng nét mặt của cô, bàn tay đang nắm tay cô liền hơi siết chặt, trong lòng thấp thỏm “Em sợ sao?”

Đồng Nhan cảm thấy bàn tay đau nhói lúc này mới phát hiện ra khuôn mặt bị thương của Tiểu Thâm, trong lòng hồi hộp nhớ tới cuộc sống lúc trước của hấn thì ra trong lòng mỗi người đều có một bí mật không muốn cho ai biết, cô có, Tiểu Thâm có ngay cả Giang Thành cũng có.

Chỉ là lúc đó Giang Thành lựa chọn lần tránh, vì bí mật này mà lựa chọn rời xa cô nhưng bây giờ Tiểu Thâm lại chọn cách nói hết những bí mật này với cô.

Hít sâu một hơi, Đồng Nhan im lặng nhìn Tiểu Thâm: “Anh nói xem có nên cho một hộ vệ túc trực bên con trai không?” Đồng Nhan thật sự nghĩ bản lĩnh của cô không tệ, Tiểu Thâm càng không phải nói, một nhà ba người yếu nhất chính là con trai bọn họ.

Đồng Nhan hơi bức bối: “Haiz, anh nói xem thằng bé có phải cũng hơi dần không, em nhớ lần trước Đồng Thiên Bác cho người theo dõi thằng bé, rõ ràng thằng bé cũng phát hiện ra nhưng cuối cùng vẫn bị tóm, anh nói xem sao thằng bé lại dần như vậy chứ? Tất cả đều tại anh, đáng ghét, sao anh không cho tình tròng nào tốt một chút, hại em sinh con trai dần như vậy, không thống minh giống mẹ chút nào!”

Tiểu Thâm nhìn về mặt khoe khoang của Đồng Nhan, mắt chớp chớp, hết ý kiến, im lặng nhận phần bít tết người hầu bàn đưa lên, tiếng dao kéo kẹt vang lên, người phụ nữ này sẽ có lúc không bình thường sao?

“Đúng rồi, sau này cách xa Phí Gia Nam một chút!” Tiểu Thâm không quên dặn dò chuyện quan trọng nhất.

Đồng Nhan vô tội: "Em vẫn luôn tránh anh ta nhưng đường không phải là của em, người ta muốn tới em còn có cách nào chứ, tổng biên cũng gọi em vào thì em còn có thể phản kháng sao?"

"Bây giờ em đã là vợ anh, tổng biên không dám tùy tiện làm khó em, về sau em cũng không cần phải quan tâm đến những việc ông ta giao, dù thế nào thì ông ta cũng sẽ không dám sa thải em!"

Đồng Nhan bát quái: "Chẳng lẽ đây chính là lợi thế của người giàu sao?"

Tiểu Thâm vỗ hai tay lên bàn: "Em là vợ anh, sao lại giống với người giàu chứ!"

Nổi giận? Đồng Nhan mở to hai mắt nhìn hần, chung quanh không ít người bị lời nói của Tiểu Thâm làm giật mình, muốn nhìn xem ai là người giàu có.

Đồng Nhan xấu hổ, vội vàng kéo Tiểu Thâm: "Bình tĩnh, đừng phá hủy hình ảnh tốt đẹp của anh."

Một bữa ăn run rẩy trôi qua, rốt cuộc giữa đường nhận được một cuộc điện thoại, bộ mặt áy náy nhìn Đồng Nhan, đôi mắt long lanh: "Vợ à....."

Đồng Nhan nhoen miệng cười: "Ơi....." trả lời ngọt như mật.

Khuôn mặt Tiểu Thâm càng áy náy hơn "Công ty anh có việc gấp cần giải quyết, em phải tự về rồi, thật xin lỗi!"

Đồng Nhan làm bộ mặt tiếc nuối trách móc: "Sao anh lại có thể như vậy chứ, chuyện công ty quan trọng lắm sao?"

Hiếm khi thấy Đồng Nhan làm nũng, Tiểu Thâm mở to mắt, tiếp tục: "Đúng vậy, dù sao công ty cũng là của mình, thôi để anh đưa em về tòa soạn, đi thôi!" Nói xong đứng dậy muốn dắt Đồng Nhan đi.

Đồng Nhan sững sờ vội vàng nói: "Không cần, việc của anh quan trọng hơn!" Rốt cuộc cũng quai lại giọng nói bình thường, chẳng những bình thường mà còn thành khẩn chỉ sợ Tiểu Thâm sẽ đưa cô về.

Tiểu Thâm khẽ híp mắt: "Đều là vợ anh tốt, khéo hiểu lòng người, vậy anh về công ty trước, em đi đường cẩn thận, đúng rồi, chuyện quảng cáo ở tòa soạn em để cho Phí Gia Nam làm đi, em quay về nói với tổng biên anh rút lui, không làm cho ông ấy nữa."

Đồng Nhan mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu: "Tạm biệt, đi đường cẩn thận!"

Tiểu Thâm hài lòng cười, ôm Đồng Nhan nghiêng người hôn cô một cái: "Thật biết nghe lời!" Nói xong liền đi.

Mỉm cười vẫy tay, mặt dịu dàng như nước, Đồng Nhan phát tay: "Chồng à, hẹn gặp lại."

Nói xong cũng muốn ói mà chiếc xe BMW màu trắng đã sớm lướt đi, thông qua kính chiếu hậu nhìn Đồng Nhan, Tiểu Thâm cũng không nhịn được cười.

Người phụ nữ này muốn đùa với hần sao? Vẫn còn non lắm!

Về tòa soạn, tổng biên cũng mới quay về, Đồng Nhan vội vàng đi tới báo cáo chuyện của Tiểu Thâm: "Tiểu Thâm nói không làm khó tổng biên nữa, năm nay không được thì năm sau được không? Tổng biên.... Ồ! Sắc mặt tổng biên không tốt lắm, có phải buổi trưa chưa ăn không!"

Tổng biên vốn dĩ còn đang rất vui sau khi nghe Đồng Nhan nói xong mặt lập tức tối sầm, lời này hình như rất quen.

Buổi trưa trong phòng ăn.

Động tác Phí Gia Nam ưu nhã trầm thấp dễ nghe: "Tôi cũng biết tổng biên bị làm khó, như vậy đi, quảng cáo năm nay tạm thời ngưng lại, sang năm nếu có cơ hội chúng ta sẽ hợp tác!"

Trong phòng làm việc, tổng biên tối sầm mặt, thật hối hận!

Sớm biết Tiểu Thâm sẽ bị Đồng Nhan khuyên, vậy thì buổi trưa ông còn phải phí sức làm gì?

Bây giờ thì tốt rồi, lúc đầu hai người có tiền ra giá cho ông, không ngờ chỉ một bữa cơm trưa liền dừng lại, không thu được gì!

Đồng Nhan ở bên ngoài cẩn thận nhìn tổng biên trong phòng làm việc, trong đầu liền nghĩ tổng biên đang trách cô sao?

Điện thoại di động trên bàn vang lên, một tin nhắn, mở ra xem.

"Tâm trạng tổng biên em thế nào?" Người gửi: Tiểu Thâm

Đồng Nhan lập tức trả lời bằng một dấu chấm hỏi, "Có ý gì? Anh biết gì sao?"

Tin này chuyển đi liền như đá chìm dưới đáy biển, không có hồi âm. Đồng Nhan bức bối nhìn chằm chằm điện thoại.

Một lúc sau mới vang lên, vừa cầm lên nhìn Đồng Thiên Bác?

"Alo?"

Đầu dây bên kia giọng nói của Đồng Thiên Bác có vẻ rất mệt mỏi, giọng nói hơi nhỏ: "Nhan Nhan, lần này còn nhất định phải giúp ba."

Đồng Nhan lập tức lạnh lùng, thật không nghĩ tới, Đồng Thiên Bác vẫn còn mặt mũi nhờ cô giúp đỡ.

Đồng Nhan không nói gì, đầu dây bên kia Đồng Thiên Bác liền nóng lòng: "Nhan Nhan, chuyện của con chúng ta sau này hãy nói, lần này liên quan đến sự sống còn của nhà họ Đồng, van xin con giúp ba một chút, được không?"

"Ông tìm tôi thì có ích gì, tôi chỉ là một phóng viên." Đồng Nhan không nhẫn nại được, không giấu được sự chán ghét.

"Không, Nhan Nhan, con có thể đi cầu xin Tiểu Thâm giúp một tay, chỉ có một mình con có thể giúp ba, hãy giúp ba một chút."

Khóe miệng khẽ nhếch: "Ông Đồng, ông có nhớ nhầm hay không, lúc ở bệnh viện tôi đã nói rồi, sau này sẽ không gọi ông là ba nữa, sáu năm trước ông đã sớm đuổi tôi ra khỏi nhà họ Đồng, bây giờ nguyên nhân tôi kết hôn với Tiểu Thâm ông cũng biết cho nên ông nên biết tôi không là gì với Tiểu Thâm, tôi có tư cách gì mà cầu xin sự giúp đỡ của Tiểu Thâm? Hơn nữa, tại sao tôi lại phải giúp đỡ một công ty không có quan hệ gì với mình chứ?"

Giọng nói tức giận của Đồng Nhan vang lên bên tai Đồng Thiên Bác, trong lòng ông lập tức trùng xuống, biết đã không có bất kỳ hy vọng nào, vốn dĩ muốn trút giận lên người Đồng Nhan.

Sững sờ cúp điện thoại, Đồng Phiền vội vàng hỏi: "Sao rồi? Con nhóc kia có chịu giúp hay không?"

Đồng Chân ngồi một bên: "Còn phải hỏi sao, con nhóc kia đồng ý giúp đỡ thì nét mặt ba sẽ thế kia sao? Anh nên sớm thu gom cất giấu toàn bộ tiền mặt cùng những thứ có giá khác, trước khi tòa án niêm phong căn nhà này, sau này còn có chút tiền tiêu vặt."

Đối mặt với sự lạnh lùng tinh táo khác thường của Đồng Chân, một người cả đời lăn lộn trên thương trường như Đồng Thiên Bác lập tức run rẩy, tay run run chỉ vào Đồng Chân mắng cô ta bất hiếu.

Đồng Chân lạnh lùng đứng lên, nhếch miệng mỉa mai: "Đừng quá ngây thơ, ba nghĩ xem tại sao công ty vô duyên vô cớ xảy ra chuyện, nhất định là có người giờ trò sau lưng mà cả thành phố A có mấy người có thể làm được, trong một đêm có thể làm cho một công ty phá sản, ngoại trừ con rể ba là Tiểu Thâm thì còn ai vào đây? Anh ta muốn công ty ba phá sản thì làm sao có thể giúp ba chứ?"

Lời nói của Đồng Chân khiến Đồng Thiên Bác giống như gặp cơn gió lớn, lúc này bà Đồng càng mắng to hơn: "Tôi đã nói rồi con nhóc đó chẳng tốt lành gì, bây giờ thì tốt rồi, gả cho một gia đình tốt liền ngược đãi nhà ba mẹ đẻ, ban đầu không nên dẫn sói vào nhà!"

Nói xong ánh mắt nhìn Đồng Thiên Bác như kẻ thù: "Đều là tại ông! Năm đó nếu như ông không ở bên ngoài làm loạn cùng người đàn bà đệ tiện Trương Diễm Thu kia làm sao sẽ sinh ra con nhóc tiện nhân kia! Con tiện nhân này giống như mẹ nó, căn bản chỉ là một con sói hoang, bây giờ thì tốt rồi, ông nhìn xem nó phá hủy cả gia đình thế nào!"

Thân thể Đồng Thiên Bác hơi lão đảo, ngã trên mặt đất, nháy mắt không còn chút hơi sức nào, lúc này Tiểu Thâm là niềm hy vọng duy nhất của ông ta, sao có thể.... ...

Đồng Nhan!

Nói thế nào ông cũng là ba của con, thế nhưng con.....con lại cấu kết với người ngoài phá hủy cả gia tài mà ba cả đời gây dựng, được, ba chết cũng sẽ không để cho con yên!

Đồng Chân, Đồng Phiền cùng bà Đồng ba người gom tiền mặt cùng đồ trang sức xuống lầu thấy Đồng Thiên Bác với đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chăm chăm Đồng Nhan đứng ở cửa, nhìn bộ dáng Đồng Thiên Bác giống như muốn ăn cỏ.

Đồng Nhan bình tĩnh từ từ đi vào, thấy Đồng Chân xách hành lý nhú mào: "Các người muốn làm gì?"

Đồng Chân nhìn Đồng Nhan cười giễu cợt: "Ồ, cô Đồng nhà chúng ta về rồi sao? Có phải có chuyện muốn nói với chúng tôi không, Tiểu Thâm quyết định cứu Đồng Thị rồi sao? Đó thật sự là một tin tức rất tốt!" Ngoài miệng nói tin tức vô cùng tốt nhưng giọng nói lại vô cùng châm chọc khiến Đồng Thiên Bác càng thêm mất khống chế.

Đồng Nhan cảnh giác quay đầu nhìn Đồng Thiên Bác, lui về sau một bước vẫn bình tĩnh như cũ: "Không, Tiểu Thâm không đồng ý, tôi tới chỉ để xem có cần giúp đỡ gì không."

Nào biết những lời nói này hoàn toàn chọc giận Đồng Thiên Bác, xông lên bóp cổ Đồng Nhan không chịu buông tay, khuôn mặt nhăn nhó: "Tao bóp chết mày con sói hoang, lúc đầu tao nên ngăn cản không cho mẹ mày sinh mày, tao nên đập nát cái bụng kia, nếu không tao sẽ không rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, bây giờ thì tốt rồi, có chỗ dựa liền quay lại trả thù tao! Tao chết cũng sẽ không cho mày tại nguyện, tao bóp chết mày!"

Vốn dĩ Đồng Nhan cẩn thận chú ý Đồng Thiên Bác, lúc cô vừa mới vào đôi mắt ông ta nhìn cô chăm chăm như một con thú hoang bị chọc giận, rất kinh người cho nên lúc Đồng Thiên Bác xông tới đã sớm chuẩn bị, lui về sau một chút lại không nghĩ rằng cửa chính đã bị Đồng Phiền đóng từ lúc cô đi vào.

Đồng Nhan hoảng sợ, Đồng Thiên Bác xông tới lập tức nhấc chân đá, nói thế nào thì cô cũng là người đã từng luyện tập, Đồng Thiên Bác lập tức ngã

nhào mà Đồng Phiên là một tên ăn chơi phá của, hai người đàn ông này hợp lại vẫn không thể ngăn cản Đồng Nhan.

Đồng Chân đứng bên cạnh nhìn càng tức giận, thăm mắng hai người đàn ông là phé vật!

Nhìn chung quanh thấy một con dao gọt trái cây liền cười, bà Đồng nhìn thấy con gái nờ nự cười đáng sợ liền đi tới ngăn lại: “Con điên rồi sao? Đây là giết người đấy, lại nói đối với thế lực của Tiểu Thâm đến lúc đó con muốn chết cũng không được!”

Đôi mắt Đồng Chân lạnh lùng, khề nhếch miệng: “Mẹ yên tâm, sao con lại có thể ngu đến nổi tự ra tay chứ!”

Bà Đồng sững sờ, còn chưa biết Đồng Chân định làm gì thì đã thấy Đồng Chân nóng vội chạy tới đưa con dao cho Đồng Thiên Bác: “Ba con tiện nhân này hại nhà chúng ta thế thảm như vậy chúng ta tuyệt đối không thể để cho nó chạy thoát!”

Đồng Nhan nhú mày vừa đứng lúc nhìn thấy đôi mắt tàn ác của Đồng Chân!

Lập tức vung tay dùng túi xách cuốn lấy bàn tay cầm dao của Đồng Thiên Bác đồng thời bay lên đập vào Đồng Phiên đang xông tới, cô dùng sức rất nhiều nên Đồng Phiên bị đập cho ngã trên mặt đất không thể đứng lên được, phun một đống máu, hôn mê.

Đồng Chân ở bên ngoài nhìn không hiểu từ khi nào Đồng Nhan lại biết võ công như vậy? Nhìn phía trước thấy người phụ nữ này đưa tay rất linh hoạt không còn bộ dáng nhút nhát như lúc mới vào cửa nữa!

Bàn tay cầm dao của Đồng Thiên Bác bị Đồng Nhan dùng túi xách cuốn lấy, không gỡ ra được, dùng sức gãy dựa, sau đó Đồng Nhan hướng về phía Đồng Thiên Bác đập lưng ông ta một cái rồi chạy nhanh ra mở cửa nhà họ Đồng chạy ra ngoài.

Sau đó trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, Đồng Nhan hoảng sợ quay đầu nhìn, đúng lúc thấy bàn tay cầm dao của Đồng Thiên Bác đang cắm vào ngực bà Đồng.

Hết cách rồi, Đồng Thiên Bác căn bản là một kẻ điên, tại sao vừa rồi cô nhất thời mềm lòng mà tới đây xem chứ?

Bây giờ thì tốt rồi, phiền phức lớn, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi 110 cùng 119 sau đó gọi điện thoại cho Tiểu Thâm, đầu dây bên kia Tiểu Thâm đang họp chợt lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Làm cho mấy giám đốc không giải thích được.

Đồng Nhan vừa mới đi chưa được một phút thì trước nhà họ Đồng liền xuất hiện một chiếc xe màu trắng, cửa xe lập tức mở ra, bên trong lập tức có bảy tám người giống như xã hội đen chạy ra.

Người cầm đầu trên miệng ngậm một miếng thuốc, ngẩng đầu nhìn lướt qua căn nhà cao cấp của họ Đồng, khuôn mặt chán ghét: “Đây chính là hang ổ của lão già kia sao?”

Thuộc hạ của hắn ta vội vàng chạy tới: “Đúng vậy ạ.”

Tên cầm đầu hít một hơi thuốc, từng vòng khói từ trong miệng bung ra, búng tay một cái, những người còn lại nghe thấy lập tức xông vào.

Kết quả vừa mới chạy vào, có người ở bên trong mở cửa ra, bọn họ không chuẩn bị lập tức giết mình, nháy mắt làm tư thế chuẩn bị chiến đấu, người bên trong cũng bị giết mình khi thấy có nhiều người vây chung quanh.

Ánh mắt của tên cầm đầu bỗng sáng rực giống như mèo thấy cá, khuôn mặt thô bỉ nhìn chằm chằm Đồng Chân đang đứng trước mặt: “Đây không phải là mỹ nhân mấy ngày trước vừa xảy ra biến cố lớn sao? Vừa đúng lúc ba cô thiếu chúng tôi một số lãi xuất khá cao, tôi nhớ nhà cô cũng không có thứ gì đáng giá, không bằng cô hãy đảm nhiệm trả trước mấy ngày lãi suất đi!”

Đồng Chân nghe vậy liền tức giận, tiến lên cho tên cầm đầu kia một cái tát: “Miệng anh thật thối!” Giọng nói lạnh lùng, khuôn mặt cao quý lạnh lẽo như băng.

Tên cầm đầu càng vui vẻ hơn: “Ha ha, được, có khí chất, anh đây thích, các anh em vào lấy hết tất cả những gì có giá trị về.”

Một nhóm người nghe theo đi vào giạt đồ, Đồng Thiên Bác trong lòng ôm vợ đang nằm thoi thóp, lúc này lập tức tỉnh táo thấy nhóm người này đi vào liền sợ: “Anh Lương, không phải lúc đầu đã nói còn một tháng nữa mới phải trả tiền sao?”

Tên cầm đầu họ Lương xì một tiếng khinh miệt: “Nếu như ông đây thật sự chờ một tháng đến lúc đó đi đâu tìm người.” Nói xong gọi thuộc hạ kéo Đồng Chân tới, hắn ta đoạt lấy hành lý mà Đồng Chân đang cầm, đem tất cả tiền bạc, đồng hồ.....móc ra hết cho Đồng Thiên Bác nhìn, khuôn mặt hung ác: “Nhìn xem, hôm nay nếu không phải tôi tới sớm thì các người đã sớm chạy mất rồi, ông tưởng rằng tôi ngu sao, trả lại tiền sao, bây giờ lập tức trả nếu không cả đời này ông sẽ bị đuổi giết đấy.”

Đồng Thiên Bác vừa nghe liền run: “Đại ca à, tình cảnh bây giờ của tôi anh cũng thấy đấy, thật sự không có tiền, nếu như anh thật sự giết chết tôi cũng không thể lấy được tiền.”

Nói xong nhìn Đồng Chân đang bị bắt giữ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mà ông yêu thương đôi mắt ông ta vụt sáng, quỳ xuống ôm chân Lương đại ca: “Anh nhìn con gái tôi thấy thế nào, con gái tôi không cần phải nói, có khuôn mặt đẹp, dáng người chuẩn, trình độ học vấn không tệ, nuôi dạy không tồi, quan

trọng nhất là hai ngày trước chắc mọi người cũng xem đoạn video của nó rồi, kỹ năng ở trên giường cũng rất tốt, anh Lương anh thấy thế nào.”

Tay chân Đồng Chân lập tức trở nên lạnh, không thể tin được nhìn ba mình, đây là người ba hết mực yêu thương cô ta sao?

Đại ca Lương nghe thấy vậy liền nghiêng đầu nhìn Đồng Chân, nhủ mày, đưa tay sờ soạng khuôn mặt cô ta, Đồng Chân hoảng sợ ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Đại ca Lương bị chọc giận, bàn tay dùng lực xoạt một tiếng, quần áo bọc trên người Đồng Chân liền bị xé rách một mảng trước ngực, hai gò núi trắng như tuyết hiện ra đầy sinh động.

Hai gò núi trắng như tuyết đột nhiên xuất hiện trong nháy mắt liền kích thích thị giác của đại ca Lương, hai mắt tỏa sáng, trong nháy mắt phần dưới của hân ta cũng có cảm giác.

Nở nụ cười đầy tà dâm: “Được, nhưng không biết con gái ông bị chơi bao nhiêu lần rồi, xem như dùng cô ta trả nợ cũng chỉ có thể xem như là trả hết lãi suất, hiểu chưa?”

Đồng Thiên Bác lập tức nịnh hót: “Hiểu, anh yên tâm tôi sẽ gom đủ tiền trả cho anh, trong thời gian ngắn nhất!”

Đôi mắt thê lương của Đồng Chân nhìn Đồng Thiên Bác trước mặt không khác gì một con chó, thật là khinh thường! Thứ người như thế lại là ba của cô ta!

Từ đầu đến cuối Đồng Chân đều không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Đồng Thiên Bác giống như muốn giết chết ông ta.

Đại ca Lương đem hết đồ vật cùng Đồng Chân lên xe, rồi đi.

Trên xe, Đồng Chân không nói gì, khuôn mặt vẫn hiện rõ sự cao quý không thể xâm phạm vào.

Nhìn đại ca Lương ôm Đồng Chân vào người, cảm xúc tình tế dịu dàng khiến đại ca Lương thích thú không buông tay, hân ta cảm thấy người phụ nữ này giống như một báu vật!

“Người đẹp ngoan, ba em không cần em nữa, ngoan ngoãn đi theo anh, cam đoan sẽ không để em bị bắt nạt!”

Đồng Chân vẫn chịu nhục, trong lòng hận không có một con dao lập tức chặt đứt cánh tay dơ bẩn trước ngực cô ta.

“Dừng xe, tất cả đều đi xuống hết, ông đây không đợi được nữa, ha ha!” Mấy người trong xe cười mập mờ, tài xế tìm một nơi hẻo lánh dừng xe, một nhóm người đi xuống, trong xe chỉ còn lại Đồng Chân cùng Lương đại ca.

Đồng Chân cảnh giác: “Anh muốn làm gì?”

Đại ca Lương cười dâm dăng: “Cục cưng đừng sợ, hai ta nhậu trước đi!”

Bên ngoài người của Lương đại ca chỉ dáo dác nhìn bóng người trong xe, mấy người đột nhiên chửi: “Mẹ kiếp, không nhìn thấy gì hết, đại ca thật là tham!”

Một người khác đưa lên một điều thuốc: “Đừng nóng vội, đầu phải anh em ta chưa từng chơi phụ nữ của đại ca, cô nàng này có xinh đẹp nhưng lại quá cao ngạo, đoán chừng đại ca chơi mấy ngày liền ngán, đến lúc đó còn không phải rơi vào tay anh em chúng ta sao, ha ha, chỉ là nói thật cô nàng này có giọng nói làm người ta thật sự nao lòng, không trách được đại ca còn chưa về đã không nhịn được.”

Mấy người đứng chung quanh cười ầm lên, ánh mắt đều hướng về phía chiếc xe, chỉ thấy sườn xe đung đưa, trong xe thỉnh thoảng phát ra tiếng rên của phụ nữ cùng tiếng kêu la đầy sáng khoái của đàn ông.

Lúc Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm mang theo cảnh sát quay lại thấy một mảnh hỗn độn, trong phòng không có bất kỳ ai.

Cảnh sát cũng không hỏi Đồng Nhan đã xảy ra chuyện gì, trực tiếp đi hỏi hàng xóm xung quanh, thông qua bọn họ biết được Đồng Nhan rời đi chưa lâu đã có một nhóm xã hội đen tới, chẳng những lấy hết tất cả đồ trong nhà họ Đồng mà còn bắt cả con gái, hàng xóm nói thật đáng tiếc Đồng Chân không thể chạy được bị bọn người kia bắt đi, hậu quả nhất định sẽ rất thê thảm.

Đồng Nhan nghe xong cảm thấy cơ thể bất động, cô mới rời khỏi mấy phút sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ?

Mặt Tiểu Thâm cũng lập tức tối sầm, ôm chặt Đồng Nhan cao giọng: “Em không có việc gì tới đây làm gì? Chưa nói bọn họ muốn giết em, ngộ nhờ vừa rồi nếu như chậm một chút liền gặp đám người kia thì phải làm thế nào!”

Nghe hàng xóm mô tả nét mặt của Đồng Chân lúc bị bắt đi liền bắt đầu lo lắng, không tự chủ được liền liên tưởng ngộ ngộ Đồng Nhan cũng bị những người kia bắt đi mất thì phải làm sao!

Đồng Nhan sững sờ, cô ngược lại không ngờ tới điểm này, khuôn mặt Tiểu Thâm đầy tức giận, hình như chất chứa một nỗi sợ, Đồng Nhan há miệng, Tiểu Thâm đột nhiên kích động ôm cô “A.....” Lời muốn nói liền bị mắc kẹt.

Tiểu Thâm ôm chặt Đồng Nhan, bàn tay hơi dùng sức, Đồng Nhan lại không cảm thấy đau, trọn to hai mắt cảm nhận sự lo lắng trên người Tiểu Thâm truyền đến.

Khẽ rung động, cảm giác mê ly, thật ra cô rất muốn cười lớn khoa trương vỗ lưng Tiểu Thâm mắng to: “Anh muốn đè chết em sao!”

Nhưng có lẽ quá bất ngờ trước phản ứng của Tiểu Thâm, Đồng Nhan đột nhiên cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, chỉ theo bản năng ôm eo Tiểu Thâm, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Lúc Giang Thành tới liền nhìn thấy một bức tranh ấm áp, đôi trai gái dịu dàng im lặng ôm nhau giữa rất nhiều cảnh sát giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ, hình ảnh đẹp để khiến người ta không nổi lên tiếng phá hư.

Cấn chặt răng, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, phía trên gân xanh nổi đầy có vẻ rất dữ tợn.

Mạnh Diễm Uy đứng ở phía sau nhìn thấy khuôn mặt mất mát của Giang Thành lại nhìn hai vợ chồng Tiểu Thâm đứng trước mặt, lắc đầu cười.

Tiểu Thâm dắt Đồng Nhan đi vào nhà họ Đồng, bên trong tất cả tiền cùng đồ đạc.....đều không thấy nữa, bao gồm tất cả đồ điện cũng không thấy, Mạnh Diễm Uy nhìn nói: “Không phải hàng xóm nói bọn họ chỉ lái một chiếc xe tải nhỏ sao? Hơn nữa còn có tám người, vậy làm sao bọn họ có thể lấy một đồng đồ lớn như vậy đi chứ?”

Bây giờ bản lĩnh của những tên này quá cao rồi!

Giang Thành chỉ tùy ý nhìn căn phòng quen thuộc, nhớ lần trước là lúc thấy Đồng Nhan đi cùng Tiểu Thâm, ngày hôm ấy Đồng Nhan còn tươi cười đưa thiệp cưới cho anh ta.

Lần này tới nhà họ Đồng đã trở thành như thế này mà Đồng Nhan đang được chồng cô nắm tay.

Việc đời khó đoán!

Đồng Nhan bị Tiểu Thâm dắt đi chột dừng lại, sắc mặt Tiểu Thâm rất khó coi, Đồng Nhan nhìn theo tầm mắt hắn chỉ thấy chỗ vừa rồi Đồng Chân đứng cùng bà Đồng có một vũng máu tươi vẫn còn chưa khô.

Tiểu Thâm kéo Đồng Nhan qua nhìn từ trên xuống dưới, thấy không có vết thương nào mới yên tâm: “Sau này cẩn thận một chút, nhìn thấy người điên thì nên trốn đi!”

Người điên?

Đồng Nhan nhú mày, hắn đang nói Đồng Thiên Bác sao?

Lúc này Tiểu Thâm rất tức giận, Đồng Nhan không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại cảm thấy Tiểu Thâm nói đúng, quá sâu sắc.

Khi về nhà sắc mặt Tiểu Thâm vẫn chưa tốt lắm, đưa Đồng Nhan về phòng ngủ xong hắn liền vào phòng làm việc.

Ngày hôm nay cũng rất mệt, đầu tiên Đồng Nhan đến phòng ngủ của Đồng Đồng thấy bên trong không có ai lúc này mới nhớ tới gần đây Đồng Đồng ở bên chỗ ông Tiểu, nhớ tới lời Tiểu Thâm nói Đồng Nhan liền lo lắng, theo như ý của Tiểu Thâm thì cô Tiểu cùng mẹ ba.....đều là những người nguy hiểm.

Mặc dù ở bên kia ông Tiểu làm chủ, bọn họ không dám làm gì nhưng bọn họ vẫn sẽ để ý Đồng Đồng.

Đồng Nhan nghĩ tới nghĩ lui vẫn không yên lòng, quyết định ngủ một giấc sau đó sẽ đi đón con trai về, cô tự mình chăm con vẫn yên tâm hơn.

Tiểu Thâm trong phòng làm việc gọi điện thoại, đem tất cả mọi chuyện nói hết, đầu dây bên kia Lãnh Diễm không lên tiếng nghĩ đến khả năng khác.

“Cậu nghĩ Đồng Thiên Bác sẽ đưa con trai cùng người vợ đang bị thương đi đâu?” Lãnh Diễm hỏi vấn đề quan trọng nhất.

Sắc mặt Tiểu Thâm nghiêm túc: “Ai biết, chuyện mới vừa xảy ra, cảnh sát đang tìm ba người bọn họ khắp nơi còn có Đồng Chân bị người ta bắt đi, cảnh sát nhất định sẽ cho người tìm cô ta, Đồng Thiên Bác biết rõ mình không thể chạy thoát tại sao vẫn bỏ chạy?”

Lãnh Diễm cười lạnh: “Đừng quên, Đồng Thiên Bác chỉ nợ ít tiền mà thôi, ông ta chạy làm gì? Cảnh sát sẽ không bắt ông ta, bây giờ ông ta bỏ chạy thật ra là khiến cảnh sát mất công tìm kiếm.”

Tiểu Thâm cũng cười lạnh, giễu cợt: “Đúng vậy, không ngờ ba vợ tôi vẫn còn thông minh, biết mình thiếu nợ xã hội đen, chạy có thể bị những người kia truy đuổi, bây giờ thì tốt rồi, ở hiện trường lưu lại một vũng máu hơn nữa còn chủ động đưa con gái cho người ta, bởi vậy cảnh sát không muốn tìm cũng không được, cảnh sát ra tay thì những người kia sẽ rút lui không có động tĩnh gì nữa.”

Từ điểm này có thể nhìn thấy Đồng Thiên Bác không phải là ngu ngốc, ngược lại ông ta nghĩ rất xa, về mưu kế của Đồng Thiên Bác hôm nay khi vào phòng khách lúc nhìn thấy vũng máu Tiểu Thâm đã nghĩ tới, Đồng Thiên Bác chỉ vì mạng sống của mình mà đưa con trai cùng vợ đang bị thương bỏ chạy còn đưa đứa con gái mà ông ta hết mực thương yêu suốt hai mươi bảy năm cho người khác.

Hắn không biết người thân của mình sẽ gặp phải chuyện gì sao?

Đương nhiên là sau khi suy nghĩ mới làm, nói một cách khác Đồng Thiên Bác biết vợ cùng con gái mình sẽ xảy ra chuyện gì nhưng mạng của bọn họ không bằng mạng của Đồng Thiên Bác, vì muốn giữ được mạng của mình Đồng Thiên Bác có thể hy sinh tất cả những gì có thể.

Đây cũng chính là tại sao Đồng Nhan giữ khoảng cách với nhà họ Đồng.

Tiểu Thâm híp mắt, khẽ nhếch miệng cười, Đồng Thiên Bác lại dám ra tay với Đồng Nhan, bây giờ bỏ chạy đoán chừng rất hận Đồng Nhan, nếu không thể tìm được những người này, vĩnh viễn không thể yên tâm được.

“Đại ca Lãnh.” Tiểu Thâm hài hước “Cho tôi mượn mấy trợ thủ đắc lực, gần đây bên tôi có chuyện đã điều người đi hết rồi.”

Đầu dây bên kia Lãnh Diễm vừa nghe liền nhủ mảy: “Gần đây cậu xảy ra nhiều chuyện sao? Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy chứ? Không điều tra sao?” Thật là đúng dịp?

Trên thế giới này lấy đâu ra nhiều sự trùng hợp như vậy!

Tiểu Thâm cười: “Yên tâm, trong lòng tôi đều có tính toán, ai cũng nghĩ muốn qua mắt tôi.”

Lãnh Diễm gật đầu: “Cẩn thận một chút, ngày mai sẽ cho người qua chỗ cậu!” Nói xong liền cúp máy.

Khi Đồng Nhan tỉnh dậy đã là một tiếng sau, nhìn phòng khách không thấy ai, đột nhiên cảm thấy cả một căn nhà lớn như vậy chỉ có ba người ở thật quá rộng, trong phòng này tùy tiện gọi một tiếng có thể nghe thấy tiếng vang ngược lại, điểm này khiến Đồng Nhan rất bức bối.

Gõ cửa phòng làm việc Tiểu Thâm rồi đi vào nhìn Tiểu Thâm: “Đi đón con trai thôi, ở nhà trống rỗng quá.”

Tiểu Thâm vẫn còn xử lý công việc nghe vậy khẽ nhủ mảy: “Nhớ con trai rồi sao?”

Đồng Nhan thở dài, lắc đầu: “Không có, chẳng qua chỉ cảm thấy căn nhà này quá rộng, em mới vừa kêu to sẽ có tiếng vang ngược lại, vốn dĩ trong nhà đã ít người, bây giờ con trai còn tới nhà họ Tiểu ở, càng ít người hơn, rất nhanh liền giống như không có người ở.”

Tiểu Thâm thành thật nghe Đồng Nhan nói, sau đó suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Đồng Nhan không ngừng gật đầu: “Vậy chúng ta đi đón con trai đi, không phải anh cũng nhớ thằng bé sao?”

Tiểu Thâm làm vẻ mặt khó xử: “Nhớ thì nhớ nhưng mà....” Nói xong cố ý cắt đoạn sau.

Đồng Nhan vội vàng: “Nhưng làm sao?”

Tiểu Thâm nhủ mảy, vẻ mặt như đang suy tư, giống như đang so sánh việc đón con trai cùng với chuyện của hai người cái nào quan trọng hơn, cuối cùng thở dài, thử thăm dò: “Vợ à, chẳng lẽ em không cảm thấy nếu con trai ở nhà thì hơi cản trở sao?”

Đồng Nhan không hiểu: “Cản trở? Con trai ngoan như vậy làm sao sẽ cản trở!”

Tiểu Thâm bối rối: “Là.....là.....cái đó.....” Vẫn còn nhớ đêm hôm đó, Tiểu Thâm đang ở trong chăn đột nhiên có một vật bò lên lưng hắn.

Vật này tuyệt đối không phải vợ hắn, điểm này Tiểu Thâm quá hiểu, vật này.....

“Ba, ba núp trong chăn làm gì?” Ở bên trên một đứa trẻ biết rõ còn giả bộ thuần khiết hỏi.

Từ sau lần đó Đồng Nhan không cho phép hắn làm chuyện đó, đã rất lâu, nếu như không phải gần đây có nhiều chuyện xảy ra, Đồng Nhan rất mệt thì hắn đã sớm giày vò cô rồi.

Thật vất vả mới đem vật cản trở đi nơi khác, làm sao có thể dễ dàng đón về chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ông Tiểu kỳ quái.

Tiểu Thâm nháy mắt mấy cái “Vợ à....” giọng nói hơi ngân.

Đồng Nhan nhìn ánh mắt Tiểu Thâm hơi kỳ lạ, mặt cảnh giác “Cái gì!”

Tiểu Thâm cười đi tới ôm eo Đồng Nhan: “Thật ra thì đón Đồng Đồng về không phải là không tốt, mấu chốt là ông nội thích Đồng Đồng, nói không chừng tới nay chúng ta qua bên đó ông nội cũng sẽ không thả người!”

Đồng Nhan vừa nghe liền nhụt chí, cũng đứng, ông Tiểu đặc biệt cưng chiều Đồng Đồng, bắt luận Đồng Đồng làm chuyện gì ông Tiểu cũng sẽ nhiệt tình ủng hộ.

“Vây.....”

Tiểu Thâm lập tức cắt ngang: “Hay là tới nay chúng ta thử sang đó xem? Nói không chừng có thể đón con trai về nhà!”

Tiểu Thâm nhảy mắt như đang nghĩ cách cho Đồng Nhan, hai mắt cô liền tỏa sáng: “Được.”

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, rõ ràng vợ hán dù không thông minh nhưng lại đặc biệt cố chấp, chỉ cần là chuyện cô muốn thì nhất định phải thử, mặc kệ kết quả thế nào đều được cho nên lần này hán chủ động đưa ra cũng có thể đón con trai về?

Thật ra thì về điểm này Tiểu Thâm khẳng định đó là điều tuyệt đối không thể thực hiện.

Ở nhà họ Tiểu, tất cả con cháu đều có mặt đầy đủ, mà đối với hai vợ chồng con trai và con gái ông đã cảm thấy rất mệt mỏi, mỗi khi không có việc gì bọn họ lại nhắc đến vấn đề gia sản, ông tự nhận lúc về già bản thân trở nên ích kỷ, cảm thấy chán ghét mỗi khi các con ông nhắc đến chuyện này khi ông vẫn còn khỏe, cảm giác giống như mấy người này đang nguyên rửa ông nhanh chết đi.

Cho nên trong nhà đột nhiên xuất hiện một đứa cháu ông lập tức cảm thấy vui, nếu như không phải tại hai ba con thằng bé không thân nhau lắm, ngay từ lúc hai người mới kết hôn liền đưa thằng bé về nhà.

Vì để cho Tiểu Thâm cùng con trai bồi dưỡng tình cảm nên ông Tiểu nhẫn nhịn một tháng!

Đồng Nhan chủ động đưa con trai đến thì làm sao ông có thể trả về chứ.

Lúc hai người quay về nhà họ Tiểu, trước cổng chính có dừng mấy chiếc xe thể thao, ferrari màu đỏ cá tính, ferrari màu đen sang trọng, ferrari màu trắng ưu nhã.

Nhà họ Tiểu có quy định, bất kể là xe của ai cũng không được phép đi vào, con gái út nhà họ Tiểu từng phản kháng, trước khi kết hôn bà ta đều chạy thẳng xe vào khuôn viên, nhưng sau khi kết hôn lần đầu tiên về nhà ông Tiểu đã bắt bà đậu xe ở bên ngoài, điều này làm cho bà ta rất tức giận nhưng vẫn phải tuân theo lời ông Tiểu, người già thích yên tĩnh, bây giờ không thích nhìn thấy những chiếc xe đậu trong khuôn viên, hoặc có thể nói là những chiếc xe đó làm chết những bụi hoa mà ông trồng.

Bà cũng hết cách, nhiều năm trôi qua cũng dần trở thành thói quen nhưng quy định này đối với Tiểu Thâm hoàn toàn không có tác dụng, ông Tiểu thương Tiểu Thâm, tất cả những người trong nhà họ Tiểu đều biết điều này, chỉ có một mình Tiểu Thâm có thể chạy thẳng xe vào bên trong.

Cũng bởi vì Tiểu Thâm đặc biệt, thím ba cùng cô Tiểu càng không hài lòng, càng cảm thấy sau này Tiểu Thâm sẽ làm chủ nhà họ Tiểu cho nên mấy năm nay hai người liên tục muốn ông Tiểu nhanh chóng phân chia tài sản, tránh sau này ông Tiểu già rồi lắm cảm đem toàn bộ tài sản giao hết cho Tiểu Thâm như vậy hai người sẽ không có bất cứ gì không phải sao?

Điều này hoàn toàn không thể xảy ra!

Tiểu Thâm luôn luôn là cái đinh trong mắt Tiểu Ngọc cùng Chu Linh, chỉ cần thấy Tiểu Thâm ở nhà họ Tiểu lập tức quấy về.

“Ai u, rốt cuộc anh Tiểu của chúng ta cũng đã lộ diện, muốn gặp cậu thật là không dễ dàng!” Chu Linh đứng ở một bên chế giễu.

Tiểu Thâm ôm Đồng Nhan bước nhanh vào phòng khác, không thèm để ý đến bà ta.

Chu Linh bị làm lơ liền tức giận trợn to mắt, từ lần Tiểu Tiêu xảy ra chuyện Chu Linh càng thêm hận Tiểu Thâm, trước kia còn có thể giả bộ nhưng bây giờ thấy Tiểu Thâm liền chế giễu.

“Tiểu Thâm, gần đây Tiểu Tiêu rất thích tới quán bar, cháu rong chơi đã lâu nên biết bên trong nguy hiểm như thế nào, thím cũng không yên lòng, cho nên dù cho Tiểu Tiêu đến quán bar chơi nhưng nếu một ngày nào đó cháu đến quán bar chơi mà gặp được thằng bé thì hãy giúp chú thím chăm sóc em một chút, dù sao cháu cũng đã đi chơi rất nhiều, ít nhất bên trong cũng có rất nhiều bạn rượu của cháu!”

Lời này nghe ra có vẻ là đang lo lắng cho con trai mình nhưng nếu suy nghĩ kỹ Đồng Nhan liền nhủ mày, không ngờ Chu Linh dám nói chuyện liều mạng như vậy.

Những lời kia vừa được thốt ra không phải là đang trêu chọc Tiểu Thâm ở bên ngoài ăn chơi lêu lổng sao?

Khuôn mặt Tiểu Thâm hơi hột giống như không nghe thấy gì, Đồng Nhan khẽ nhếch miệng, xoay người nhìn Chu Linh mỉm cười: “Thím ba, thím sai rồi, Tiểu Tiêu vẫn còn nhỏ, bây giờ mới mười hai, mặc dù nhà họ Tiểu có tiền nhưng vẫn phải nuôi dạy con nít cho tốt, thím xem Tiểu Tiêu còn nhỏ như vậy đã cho đi chơi lung tung, tính tình trẻ con khó đoán, ở trong đó làm loạn ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao, đến lúc đó không phải thằng bé sẽ rất oán giận ba mẹ mình sao!”

Sắc mặt Chu Linh lập tức trở nên khó coi.

Đồng Nhan tiếp tục cười, mặt thành khẩn: “Thím ba không phải chuyện quan trọng nhất bây giờ là cho Tiểu Tiêu học hành thật giỏi sao, sau này có bản lĩnh mới có thể giúp nhà họ Tiểu càng thêm mạnh hơn.”

Sắc mặt Chu Linh trắng bệch, mím chặt môi, hai hàm răng cắn chặt, Đồng Nhan cô gái này.....

Rõ ràng có thể làm cho bà ta tức điên lên, lời nói kia ngay cả người ngu ngốc cũng có thể hiểu là đang châm chọc bà ta nói Tiểu Tiêu không có tài năng, nhỏ như vậy đã làm loạn, không lo học cho tốt về sau nhà họ Tiểu có thể tan nát vì thằng bé!

Điểm này còn kém xa Tiểu Thâm, sáu năm trước Tiểu Thâm mới bắt đầu bước vào thương trường nhưng chỉ một thời gian hần đã có khả năng mở công ty riêng cho mình, đàn ông mà chơi thì chơi nhưng không mê muội đến mức mất hết ý chí là được, đây mới là đàn ông.

Chồng của cô chính là một người đàn ông tốt!

Chu Linh nghiêng răng, cười lạnh: “Đúng!”

Tiểu Thâm hài lòng ôm Đồng Nhan đi: “Miệng lưỡi thật lợi hại!”

Đồng Nhan lườm hần: “Hài lòng cái gì chứ? Anh xem chúng ta vừa mới xuất hiện thím ba liền đối với chúng ta như vậy, để Đồng Đồng ở đây anh vẫn yên tâm sao? Anh yên tâm nhưng em không yên tâm!”

Càng nghĩ càng tức, hai người bọn họ có thể cãi lại nhưng Đồng Đồng chỉ là một đứa bé mới năm tuổi, không hiểu gì, đoán chừng nghe không hiểu rằng Chu Linh đang giễu cợt mình.

Trong đầu Đồng Nhan liền hiện ra một bức tranh, Đồng Đồng mỉm cười, khuôn mặt mơn mởn, ngửa đầu nhìn người bên cạnh không ngừng mở miệng.

Cục cựa của cô!

Tiểu Thâm khinh thường: “Em cho rằng Đồng Đồng giống em sao?” Nếu như Đồng Đồng thật sự giống cô thì hần sẽ không yên tâm mà ném con hần vào trong biển lửa.

Chính là bởi vì hần biết tính cách của thằng bé, ngay cả hần cũng không phải là đối thủ của thằng bé, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của thằng bé cùng với giọng nói non nớt sẽ không ai nghĩ tới rằng mỗi lời thằng bé nói có thể làm cho tức chết.

Tiểu Thâm cảm thấy Đồng Nhan không nên lo lắng cho con trai mà ngược lại nên đi mua một ít quà để an ủi cô Tiểu đang bị đá kích.

Tiểu Ngọc đang ngồi gọt táo bên cạnh ông Tiểu, biết Tiểu Thâm tới cũng không nói gì chỉ giả bộ như không thấy.

Đồng Đồng vừa nhìn thấy ba mẹ mình liền nhào tới ôm Đồng Nhan ngay thơ hỏi: “Mẹ, mẹ nhớ con sao? Muốn tới đón Đồng Đồng về nhà sao?”

Đã mấy ngày Đồng Nhan chưa gặp con trai nên rất nhớ, cô ngồi xổm xuống ôm chặt Đồng Đồng: “Đúng vậy, mẹ nhớ con, tối nay về nhà được không?”

Đồng Đồng vui sướng: “Dạ, Đồng Đồng cũng rất nhớ mẹ!”

Tiểu Thâm đi tới trêu ghẹo: “Sao vậy, chỉ nhớ mẹ chứ không nhớ ba sao?”

Đồng Đồng nở nụ cười: “Nhớ chứ, ba không biết sao, hôm qua con còn nằm mơ thấy ba!”

Tiểu Thâm liền giả bộ tức giận: “Nói dối, tối hôm qua ba nghe ông nội nói con chơi đồ chơi cả đêm, căn bản không có ngủ đến bảy giờ sáng lúc ông nội dậy mới phát hiện ra liền tịch thu đồ chơi, không phải con mới dậy sao?”

Đồng Đồng vừa nghe liền thán than trong lòng.

“Cái gì?” “Tối qua không ngủ?” Đồng Nhan kinh ngạc, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai nhìn kỹ, không trách được thằng bé nhìn có vẻ mệt mỏi, cả đêm không ngủ xem như có ngủ hai mươi bốn giờ thì cũng không thể hồi sức.

Đồng Nhan tức giận sao thằng bé lại kém như vậy chứ: “Đồng Đồng, sao con lại chơi trò chơi cả đêm không ngủ.”

Đồng Đồng biết mình làm sai, tự nhận lỗi: “Mẹ, con biết sai rồi, sau này con không thế nữa.”

Đồng Nhan nghiêm mặt, ngược lại Tiểu Thâm cười: “Không sao, chỉ một đêm không ngủ mà thôi, lúc anh còn nhỏ đến mùa World Cup anh cũng không ngủ đêm nào, đối với phụ nữ bọn em đó là tội xấu, tùy tiện chịu đựng rồi hai mắt biến thành mắt gấu mèo nhưng em nhìn anh xem!” Tiểu Thâm kề gần mặt Đồng Nhan, đưa mắt tới trước mắt cô: “Em xem, không phải không có quầng thâm sao!”

Đồng Nhan bức bối, chuyện gì xảy ra vậy chứ, cô còn đang giáo dục con trai sao hần lại muốn khiêu chiến với cô chứ!

“Đúng vậy, chỉ có mắt anh không có quầng thâm, mắt anh đẹp nhất!” Giống như bệnh thần kinh, khoe khoang với phụ nữ với bệnh quầng thâm ở mắt cực kỳ nghiêm trọng rằng mình không có quầng thâm ở mắt, thật tức chết, từ trước đến giờ Tiểu Thâm thức khuya nhiều hơn cô nhưng hẳn lại không có chút quầng thâm nào!

Tiểu Thâm vừa nghe liền tối sầm mặt, người phụ nữ này.....

Tại sao hẳn lại có thể đẹp trai như vậy chứ!

Tiểu Ngọc đang chăm chú gọt táo liền ngừng đầu cười: “Ha ha, ba xem mấy đứa này tình cảm chưa, nhất định là lúc ở nhà cũng rất tình cảm.”

Ông Tiểu nở nụ cười gật đầu, đôi mắt tràn đầy niềm vui, nói đến cháu của ông thì trước kia ông sợ cháu ông do thiếu tình thương của ba mẹ tương lai có thể sẽ trở thành một đứa trẻ hư hay không?

Nhưng mấy năm sau, Tiểu Thâm càng ngày càng hỗn khiến ông tức đến sinh bệnh nhưng dù sao cũng là đứa cháu mà ông thương yêu nhất, biết trong lòng đứa bé này thế nào nên cũng không nói gì.

Bây giờ thì tốt rồi, hẳn đã có vợ có con trai cũng có người có thể an ủi.

“Hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đến đây ăn cơm vậy, không phải gần đây công ty tương đối nhiều việc sao? Nếu bận không cần phải chạy qua đây, dù sao hai nơi cách nhau cũng xa, không phải quá lãng phí thời gian sao!”

Đồng Nhan khẽ mỉm cười: “Ông nội, là cháu muốn đến, đã lâu rồi không về đây ăn cơm cháu cảm thấy hơi ngại, hơn nữa ngày mai Đồng Đồng bắt đầu đi học lại, hôm nay nên về nhà chuẩn bị một chút.”

Ông Tiểu cười: “Dù sao hai đứa cũng mới kết hôn không về ăn cơm cũng không sao, về chuyện học của Đồng Đồng ông đã sắp xếp xong, hai đứa không cần quan tâm, gần đây công việc của hai đứa tương đối nhiều, tạm thời để Đồng Đồng ở đây, mỗi ngày sẽ có tài xế đưa đón, hai đứa cũng yên tâm hơn dù sao bận việc còn phải chăm sóc thằng bé cũng rất phiền toái.”

Đồng Nhan cười vừa định mở miệng từ chối thì Tiểu Thâm đứng ở sau lưng lờ ra hiệu với cô bằng mắt, một đôi mắt rất nghiêm nghị.

Đồng Nhan hoảng sợ, nhìn ông Tiểu đang cười hí mắt trong lòng liền chìm xuống.

Tiểu Thâm đoán trúng ý ông Tiểu muốn gì, ông Tiểu đang muốn tranh giành con trai với cô sao?

Hai vợ chồng trao đổi ánh mắt, Đồng Nhan bắt đầu dĩ, ngược lại Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: “Ông nội như vậy cũng không tốt lắm, dù sao Đồng Đồng vẫn luôn ở bên cạnh mẹ, hơn nữa thân là ba Đồng Đồng nhưng lại xao nhãng nhiệm vụ nên muốn cùng con trai tĩnh dưỡng tình cảm một chút!”

Ông Tiểu khẽ mỉm cười gật đầu: “Ừ, nên bồi dưỡng tình cảm một chút, như vậy đi, sau này cháu thường xuyên đưa Nhan Nhan về đây ăn cơm, Đồng Đồng vẫn nên ở chỗ ông thì tốt hơn, cháu xem hai đứa đều bận việc của mình, bình thường cũng không thể chăm sóc thằng bé, vừa hay ông ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm có thể giúp hai đứa trông chừng thằng bé, cứ như vậy đi, được rồi, ăn cơm thôi!”

Trên bàn cơm Đồng Nhan vẫn luôn nhìn Đồng Đồng đang ngồi cạnh ông Tiểu, hình như ông Tiểu rất quan tâm tới Đồng Đồng giống như hận không thể cột Đồng Đồng vào bên người lại không kiềm chế được nghĩ tới ông nội mình là Đồng Tĩnh Uy.

Đồng Nhan cảm thấy không yên lòng, Tiểu Thâm ngồi bên cạnh giống như có thể nhìn thấu tâm tư cô, không ngừng gấp thức ăn cho cô, ông Tiểu nhìn thấy vậy thì nghĩ tới Tiểu Thâm rốt cuộc cũng biết quan tâm tới người khác rồi, đôi mắt tràn đầy vui mừng nhìn bọn họ làm cho Đồng Nhan ngồi đối diện cảm thấy ông Tiểu hơi kỳ lạ.

“Tiểu Thâm, gần đây công ty có bận không? Dù bận cũng phải chú ý tới sức khỏe, còn nữa nếu như quá bận thì có thể cho Tiểu Tiểu đến công ty giúp cháu, dù sao cũng là người một nhà.”

Chu Linh ngồi bên cạnh vừa nghe hai mắt liền sáng lên, vội vàng ngừng đầu nhìn Tiểu Thâm: “Đúng vậy, Tiểu Thâm à một mình cháu lo việc của công ty quá bận rồi, vừa đúng lúc Tiểu Tiểu vừa mới tốt nghiệp cũng chưa có việc làm, có thể đến công ty giúp cháu cũng là rèn luyện kỹ năng thu thập kinh nghiệm, đây không phải là chuyện tốt sao.”

Đồng Nhan hít thở sâu, bây giờ nhà họ Tiểu mang đến cho cô cảm giác ngày càng không hít thở nổi, trước kia cảm thấy ông Tiểu rất thương yêu Tiểu Thâm, nhưng ông biết vì sao, vừa sang năm mới cảm thấy ông Tiểu dường như trở nên lạnh nhạt với Tiểu Thâm.

Hai người nhìn nhau, bên trong đôi mắt đều mang theo một chút nghi ngờ, Tiểu Thâm cười nhìn ông nội không thèm để ý đến khuôn mặt nhỏ của Chu Linh: “Ông nội, chuyện công ty cháu có thể tự xử lý hơn nữa chuyên ngành của Tiểu Tiểu cũng không phải cái này, hãy để cho con bé tự tìm việc mà mình thích đi, như vậy sẽ hay hơn.”

Hôm nay Tiểu Tiểu cùng Tiểu Tiêu đều không tới, căn bản mỗi tối đến nhà họ Tiểu ăn cơm chỉ có hai vợ chồng chú ba, hôm nay Tiểu Thâm tới đây chính là ngoại lệ, từ trước đến giờ Tiểu Thâm chưa từng về nhà ăn cơm, Chu Linh trước mặt ông Tiểu nói không biết bao nhiêu lần, hôm nay rốt cuộc nghe thấy ông Tiểu mở miệng cho Tiểu Tiêu đến công ty, Chu Linh liền kích động, vào công ty nhất định sẽ nắm được quyền.

Chỉ là nhìn thấy Tiểu Thâm không đồng ý, Chu Linh liền lộ ra đôi mắt độc ác, vừa đúng lúc Đồng Nhan nhìn thấy, bàn tay dưới bàn lưng lờ nắm áo Tiểu Thâm ngược lại bị hắn nắm lấy, khẽ dùng sức như trấn an.

Ông Tiểu nghe Tiểu Thâm nói xong liền nhủ này, hình như không vui: "Cháu xem hai đứa đến thời gian chăm sóc con trai mình còn không có vậy để Tiểu Tiểu vào công ty giúp đi, chuyện này cứ quyết định như vậy đi."

Sắc mặt Tiểu Thâm vẫn còn tươi cười, đôi mắt vô tình nhìn thấy nụ cười hả hê của Chi Linh, khoe miệng càng nở nụ cười sâu hơn: "Được rồi." Hình như là đã nhượng bộ, ngẩng đầu nhìn Chu Linh mỉm cười nói: "Thím ba về nhà hỏi xem khi nào thì Tiểu Tiểu có thể đi làm."

Chu Linh vừa nghe liền vui mừng nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ bình tĩnh: "Dĩ nhiên càng nhanh càng tốt, bây giờ con bé ở nhà đều làm thím rất phiền, không biết cháu định sắp cho nó làm chức vụ gì?" Thật ra thì bà ta quan tâm nhất là chức vị lớn hay nhỏ, quyền lợi thế nào.

Tiểu Thâm cười, từ góc độ của Đồng Nhan có thể thấy đôi mắt hần lóe sáng giống như một đôi mắt cáo.

Tiểu Thâm cười: "Ngày mai cháu sẽ sắp xếp chuyển giám đốc nhân sự hiện tại sang mã cho nên tạm thời Tiểu Tiểu sẽ đảm nhiệm chức vụ giám đốc quản lý nhân sự này, bây giờ Tiểu Tiểu còn nhỏ, bộ phận nhân sự là nơi đào tạo người cũng là bộ phận quan trọng nhất của công ty, thím ba về nhà phải dặn Tiểu Tiểu làm cẩn thận, giúp cháu giữ hình tượng của công ty."

Chu Linh vừa nghe liền hài lòng, ai cũng biết bộ phận nhân lực là bộ phận liên kết với nhiều ngành nhất, làm quản lý bộ phận nhân lực xem như Tiểu Tiểu có thể nắm giữ tập đoàn Danh Dương trong tay rồi, cái này cũng không tệ, chỉ là.....

Chu Linh không thể nào hài lòng: "Tiểu Thâm, Tiểu Thị cùng Danh Dương đều là sản nghiệp của nhà họ Tiểu sao còn phải phân làm hai cái riêng biệt chứ, tốt nhất nên kết hợp thành một, như vậy càng dễ quản lý hơn."

Tiểu Thâm nghe vậy khuôn mặt càng tươi hơn, đôi mắt hơi cong nhưng trong đôi mắt ấy lại toát ra một sự lạnh lẽo, Chu Linh nhìn liền sợ hãi, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Lời của Chu Linh cũng là lời mà Tiểu Ngọc muốn nói, bây giờ thế lực của hai công ty đều ngang nhau nhưng Danh Dương do Tiểu Thâm một tay tạo nên, nếu như không phải Tiểu Thâm vẫn còn nắm giữ Tiểu Thị thỉnh thoảng dựa vào Tiểu Thị tạo cơ hội cho Danh Dương thì bây giờ Danh Dương cũng không thể phát triển như vậy. Do đó công ty này cũng nên thuộc về sản nghiệp nhà họ Tiểu không nên chỉ thuộc về Tiểu Thâm, điểm này rất quan trọng, chỉ là tiền của Danh Dương bây giờ cũng có khiến di sản của ông Tiểu sau khi mất chia bọn họ tăng gấp đôi!

Đồng Nhan nhạy cảm phát hiện ra áp suất của người bên cạnh đã hạ xuống mức thấp nhất, Chu Linh cùng Tiểu Ngọc ngồi bên cạnh bị dọa sợ lập tức không dám nhiều lời, chồng của hai bà càng chuyên chú ăn cơm.

Ông Tiểu nhủ này khiến trách Chu Linh: "Nói lung tung cái gì vậy? Danh Dương do một tay Tiểu Thâm gây dựng nên, Tiểu Thị có rất nhiều nghiệp đều nhất định thuộc về sản xuất công nghiệp lỗi thời, bây giờ công ty Danh Dương của Tiểu Thâm đang nổi tiếng trong ngành sản xuất, như vậy mới tốt! Nếu không mấy đứa cũng đi mở một công ty rồi sau đó sát nhập vào Tiểu Thị cho tôi, anh ba, anh cảm thấy thế nào?"

Cuối cùng đem chủ đề đẩy lên người chú ba Tiểu Bình Nham, ông cũng cười: "Ba, ba nghĩ thế nào thì chính là như vậy, ba là người lớn nhất trong nhà, bọn con đều tôn trọng ba."

Nói như vậy nhưng trong lòng Tiểu Bình Nham khẽ rét lạnh, mấy công ty nhỏ trong tay ông ta đều là do ba Tiểu Thâm gây dựng nên, vốn dĩ muốn phát triển vững mạnh nhưng lại xảy ra tai nạn, ông liền thay anh trai quản lý mấy công ty này, kết quả đến bây giờ vẫn như vậy chưa phát triển được gì.

Tiểu Bình Nham cười cúi đầu ăn, lúc cúi đầu đôi mắt chợt lóe sáng, ông Tiểu đây là ý gì?

Ngược lại Tiểu Thâm cười, gấp thức ăn cho Đồng Nhan, quan tâm vợ cũng không quên con trai nhưng cách nhau khá xa nên chỉ có thể không ngừng nói Đồng Nhan ăn nhiều một chút.

Bữa ăn này Đồng Nhan nuốt không trôi, rõ ràng chỉ là một bữa cơm đơn giản lại cảm giác mỗi người một câu giống như những cây gậy đập xuống khiến cô bị thương đối phó không kịp.

Trên đường về nhà, Đồng Nhan ngồi ở ghế phụ buồn buồn không vui, không đón được con trai về ngược lại một bữa cơm còn làm cho cô trở nên đột ngột khó thở, bức chết.

Tiểu Thâm quay sang nhìn cô cười: "Tức giận sao? Phải biết những gia đình giống như nhà chúng ta sau này sẽ càng phân tranh nhiều hơn sau khi cơ thể ông nội yếu đi."

Đồng Nhan sợ hãi, ngẩng đầu nhìn hần hỏi: "Ý của anh là bây giờ người nhà anh đang bắt đầu tranh giành tài sản sao? Nhưng cô thể ông nội còn tốt như vậy, chuyện này....."

Lời còn chưa nói hết Tiểu Thâm đã lắc đầu không đồng ý nói: "Vợ à, em có phát hiện hôm nay ông nội rất kỳ quái không?"

Đồng Nhan ngẩng đầu nhìn hần, lại thấy đáy mắt hần có một tia sáng vụt qua, không giống như Tiểu Thâm của lúc trước, cảm giác có hơi tối tăm.

Mặc dù thời gian hai người ở chung chưa lâu nhưng gần đây Đồng Nhan phát hiện ra vào thời điểm nào đó Tiểu Thâm sẽ có những biểu hiện rất đặc biệt, hoàn toàn không giống như bình thường.

Mà đáng vẻ mơ hồ giống như buổi tối của sáu năm trước, khi đó vóc dáng cô về còn non nớt nhưng khuôn mặt lại rất chững chạc.

Đồng Nhan nháy mắt mấy cái, nghiêm túc suy nghĩ về ông Tiểu tối nay, nhũu mày nghi ngờ: “Tối nay ông nội không che chở anh như lúc trước, thậm chí còn có điểm hướng về phía chú thím.”

Tiểu Thâm nhũu mày cười, khoe miệng hơi lạnh, giọng nói trầm thấp, đôi mắt chột lóe: “Không sai, tối nay ông nội hoàn toàn khác lúc trước, trước kia ông luôn che chở cho anh nhưng tối nay ông nội lại không phản đối việc Tiểu Tiểu vào công ty!”

Tiểu Thâm cắn răng, híp mắt giống như đang suy nghĩ chuyện gì, khuôn mặt dễ nhìn bởi vì trầm tư mà càng lộ ra vẻ nghiêm túc.

Đồng Nhan nghiêng đầu nhìn Tiểu Thâm, đôi mắt khẽ thoáng qua một chút lo lắng, ông Tiểu đã bắt đầu thay đổi? Chuyện này.....

“Tiểu Thâm? Anh không sao chứ!” Đồng Nhan lo lắng hỏi.

Tiểu Thâm nhìn đường phía trước, khoe miệng khẽ nhếch, càng ngày càng cảm giác vợ mình quan tâm mình, trong lòng cảm thấy rất vui, nghiêng đầu nhìn cô, lại khôi phục bộ dáng cột nhũ như trước: “Vợ à, em đang quan tâm anh sao? Bây giờ địa vị của anh trong lòng em càng ngày càng quan trọng rồi!”

Đồng Nhan nhìn đôi mắt đang cười của hũn, sững sờ, càng ngày càng để ý?

Đồng Nhan uốn éo chỉnh cơ thể ngay ngắn không nhìn tới hũn, trong đầu vẫn ngờ ngác quanh quĩn những lời Tiểu Thâm nói.

Tiểu Thâm hiềm khi thấy cô có vẻ mặt như vậy giống như một cô gái nhỏ bị lạc đường, đôi lông mi dài rũ xuống, mê man giống như chịu uất ức, ánh mắt trong trẻo tràn đầy sương mù, không thấy đáy, mông lung mà mê người.

Tiểu Thâm ngờ ngác nhìn, lập tức quên mất mình vẫn còn lái xe, thật may bây giờ là buổi tối, trên đường tương đối ít xe, Tiểu Thâm nhìn vợ mình, trong lòng thầm nghĩ thì ra vợ hũn có khí chất giống như một cô tiên.

Bên tai vang lên tiếng còi xe, Tiểu Thâm lập tức bừng tỉnh, nghiêng đầu nhìn chiếc xe kia, lại nhìn thấy chủ chiếc xe BMW màu trắng kia đang nhìn hũn đầy khiêu khích, sau đó đạp ga.....phóng đi, xoay một cái nhanh như bão tố.

Tiểu Thâm sững sờ, thật lâu sau mới nhớ tới, người kia muốn đua xe với hũn?

Im lặng cười cười, xe của hũn là xe thể thao với tính năng rất cao, trước kia đã từng gặp nhiều chuyện như vậy, dù sao cũng đều là người trẻ tuổi, có thể lái được chiếc xe kia chứng tỏ nhà cũng có chút tiền như hũn, con nhà giàu rất thích tùy tiện đua xe trên đường?

Tiểu Thâm vẫn đang chậm rãi lái xe của mình, chưa tới một giây sau, chiếc xe phía trước liền thắng gấp, không nhìn đèn giao thông lập tức quẹo tay lái chạy thẳng về phía Tiểu Thâm.

Về mặt Tiểu Thâm vẫn không thay đổi, Đồng Nhan lại cảm thấy chủ nhân chiếc xe kia quá kỳ quái, đây là đường một chiều, ngộ nhũ chiếc xe phải sau không tránh kịp vậy phải làm sao!

Lúc chiếc xe thoáng qua, Tiểu Thâm khẽ nhếch miệng cười, không nhìn Đồng Nhan nói: “Ngồi chắc vào!”

Đồng Nhan còn chưa kịp phản ứng được hũn đang nói gì chiếc xe liền lập tức vọt ra ngoài, chiếc xe phía sau không kịp phản ứng, lại nghe thấy tiếng máy chiếc xe phía sau soàn soạt dừng lại, có người nhũ đầu ra mĩng: “Có biết lái xe hay không, đây là đường một chiều! Xe BMW thì hay lắm sao!”

Người lái xe BMW không nhìn những người này lấy một cái, mặt cực kỳ tức giận nhìn chiếc xe Bugatti phía trước đã không thấy tăm hơi đâu, mẹ kiếp.

Vĩn nghĩ muốn so tài với Bugatti, ai cũng nói tốc độ chạy của Bugatti rất nhanh, mặc dù không đắt tiền nhưng tính năng của xe này rất tốt, chơi xe lâu như vậy mặc dù hũn cũng có vài chiếc xe nhưng không có chiếc xe kia, thật vất vả lắm mới thấy chiếc xe hiềm hơi kia, cứ như vậy bỏ lỡ, thật đáng tiếc!

Khi về đến nhà, cơ thể Đồng Nhan mềm nhũn, Tiểu Thâm nghiêng đầu vô tội nhìn Đồng Nhan, thấy cô vẫn còn ngờ ngác, là bị dọa sợ sao?

Tiểu Thâm chu mỏ, không phải từ trước đến giờ lá gan của cô vẫn rất lớn sao? Sao lại bị cuộc đua xe dọa thành như vậy?

Tiểu Thâm im lặng lắc đầu, người có địa vị cao lại đầu hàng người có địa vị thấp đi vòng qua đầu xe mở cửa, khom lưng ôm Đồng Nhan vào nhà.

Ôm vợ ngồi dựa trên ghế sa lon, Đồng Nhan một lúc sau mới hoàn hồn, uất ức nhìn Tiểu Thâm, miệng còn vô ý khẽ chu, giọng nói vô cùng đáng thương: “Anh dọa em sợ, tại sao lại đua xe trên đường chứ?”

Tiểu Thâm sững sờ, cảm thấy bộ dáng của cô lúc này giống như lời cô nói rằng cô hết sức đơn thuần!

Trong lòng không khỏi mềm nhũn, đưa tay xoa đầu cô, giọng nói êm dịu giống như sợ quá lớn tiếng sẽ dọa sợ cô chạy mất: “Ngoan, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Đôi mắt Đồng Nhan có một tầng hơi nước bao quanh, lung tung gạt đầu “Về sau đừng đua xe nữa, rất nguy hiểm.”

Tiểu Thâm nhìn Đồng Nhan cảm thấy hơi kỳ quái, phản hồi này quá lớn, không nên như vậy!

Tiểu Thâm nghiêng đầu khẽ mỉm cười: “Được, vợ à, có phải em rất sợ không?”

Đồng Nhan mê hoặc gật đầu, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại khi cô xảy ra tai nạn, đó là tai nạn liên hoàn, khắp nơi đều là máu, mà cô lại bị những chiếc xe kia ngăn ở giữa đường, muốn chạy về nhà nhưng không ra được.

Đồng Nhan bị sợ đến nỗi cơ thể run lên, mũi chân không tự chủ được vênh lên, mắt lo lắng nhìn chung quanh, giống như chung quanh mình vẫn còn những người đó với máu me đầy người, cuối cùng cả người rúc vào lòng Tiểu Thâm, mắt còn chưa yên tâm nhìn chung quanh một vòng, trong đầu nghĩ tới cảnh tượng ngày đó cô còn nhìn thấy đầu một người đàn ông bị kẹp lại trong xe, mắt mở thật to liên giết mình.

Tiểu Thâm khẽ nhủ mày, điều này quá không bình thường, ôm sát cơ thể người nằm trong lòng đang run lên: “Sao vậy?”

Đồng Nhan nhắm chặt mắt, phản ứng kịch liệt lắc mạnh đầu.

Thật ra tai nạn xe cô kia là bà Đồng sớm sắp xếp tốt, bà ta muốn sắp xếp giết chết Đồng Thiên Bác cùng người tình và con gái riêng mà không làm cho người ta nghi ngờ.

Đáng tiếc, ngày đó Trương Diễm Thu có chuyện đột xuất nên không đi mà cô vì băng qua đường bị chiếc xe đột nhiên lao tới trước mặt làm cho sợ không dám lộn xộn, tiếp theo đó phía sau lưng vang lên tiếng xe hơi va chạm cùng tiếng người hét chói tai, trong nháy mắt đó đánh thẳng vào tâm trí làm cho Đồng Nhan hoảng sợ không ngừng đi gặp bác sĩ tâm lý.

Khi đó còn quá nhỏ, bác sĩ không ngừng an ủi cô nói không có việc gì, đây chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng của Nhan Nhan.

Cô dường như bị bác sĩ tâm lý thôi miên, sau đó luôn suy nghĩ đây là một cơn ác mộng, không có gì cả, tình mộng mẹ sẽ làm xong bữa sáng cho cô đi học.

Nhưng vừa rời ở trên xe, Tiểu Thâm chạy xe với tốc độ cao nhất khiến những thứ này liền hiện ra trong đầu Đồng Nhan khiến cô hoảng sợ.

Tiểu Thâm nhủ mày, cơ thể trong lòng không giống như Đồng Nhan lúc trước, đây là chuyện gì xảy ra?

Dịu dàng ôm Đồng Nhan lên lầu, hai người không thay quần áo, Tiểu Thâm cứ như vậy ôm Đồng Nhan hoảng sợ quá độ ngủ.

Chỉ là trong đêm Đồng Nhan ngủ cũng không thoải mái, những thứ đã nhiều năm chìm vào quên lãng đột nhiên hiện ra ập vào trong lòng, bây giờ mặc dù thường thấy những trường hợp như vậy nhưng những thứ đó lại là ác mộng của cô, vẫn là một cô gái nhỏ sợ hãi của nhiều năm trước.

Chung quanh đều là những chiếc xe bị đụng nát, từ trong xe còn có máu tươi giống như dòng sông nhỏ không ngừng chảy về phía chân cô, Đồng Nhan nhỏ nhắn đeo cặp sừng sờ đứng giữa đường, đi cũng không được mà không đi cũng không được.

Đi thì tất cả bốn phía đều là xác người, không đi thì nơi này quá kinh khủng.

Cô gái nhỏ mồ mịt đứng ở giữa, hoàn toàn không có cách nào chỉ có thể hoảng sợ kêu: “Mẹ!”

Cảm giác lạnh lẽo, đột nhiên trên mặt cảm thấy ấm áp, bàn tay kia thật ấm áp nhưng lại giống như muốn rời khỏi, Đồng Nhan quỳnh lên, bàn tay vội vàng nắm lại, đầu còn cọ vào bàn tay kia giống như có cảm giác an toàn, không muốn buông tay.

Tiểu Thâm nhủ mày, đã có chuyện gì xảy ra với cô, sao lại có bộ dáng thỏa mãn khi ôm cánh tay của hắn như vậy? Lại còn phát sốt rất cao!

Hết cách rồi, một tay bị ôm chặt, Tiểu Thâm chỉ còn cách dùng tay còn lại lấy khăn lông lau cho Đồng Nhan còn vừa an ủi: “Ngoan, vợ à, em buông tay ra đi, anh lấy nhiệt kế ra cho em!”

Đồng Nhan giống như đã ngủ ôm chặt tay hắn không buông, dùng sức rút ra Đồng Nhan lập tức lo lắng nhíu mày nên Tiểu Thâm không dám động nữa.

Trong lòng thầm nghĩ hắn đối với cô quan trọng như vậy sao?

Lúc lấy nhiệt kế ra nhìn liền sợ hết hồn, gần bốn mươi một độ, sao lại cao như vậy?

Không trách được lại nóng như vậy.

Nhiệt độ cao như vậy hắn không biết xử lý thế nào liền gọi điện cho Cố Tiêu.

Cố Tiêu vừa hùng hùng hổ hổ tiêm thuốc hạ sốt cho Đồng Nhan vừa ngập: “Sao số tôi lại khổ thế không biết, sáng sớm tinh mơ.....a ô.....mới hùng sáng liền bị lỗi tới làm lao động miễn phí.”

Tiểu Thâm ngồi ở bên giường, bởi vì Đồng Nhan nắm chặt tay hắn không buông “Tiểu tử thôi cậu nhanh một chút, nếu như vợ tôi bị sốt đến ngu người tôi sẽ không tha cho cậu!”

Bây giờ hắn thực sự sợ hãi khi thấy nhìn khuôn mặt cười ngây thơ của Đồng Nhan lúc này, cô chưa từng nở nụ cười như vậy, chẳng lẽ thật sự sốt đến hư đầu rồi?

Tiểu Thâm lo lắng! Không phải chứ, hắn chỉ mới vừa làm ba mà thôi, lại không muốn có thêm một cô con gái nữa!

Tiểu Thâm đang suy nghĩ lung tung thì Cố Tiêu đã tiêm xong, chạy sang phòng Đồng Đồng ngay bên cạnh tiếp tục ngủ.

Lúc Đồng Nhan tỉnh lại đã là xế chiều, Tiểu Thâm ôm cô ngủ trên giường, cả giường đều là tài liệu, Đồng Nhan sững sờ ngẩng đầu nhìn thấy bản thân giống như một con mực quần chặt lấy người hắn.

Đồ mặt không dám tin tại sao bản thân lại ôm hắn ngủ?

"Xoạch", từ chỗ Tiểu Thâm phát ra, cô nhanh chóng bừng tỉnh, âm thanh vừa rồi là tiếng cay bút trong tay Tiểu Thâm rơi xuống đồng tài liệu.

Đồng Nhan sợ bị hắn nhìn thấy sẽ cười mình nên nhắm chặt hai mắt, giả bộ ngủ.

Tiểu Thâm vuốt hai mắt cho tỉnh táo, mẹ kiếp, cả người tê rần, nghiêng đầu nhìn Đồng Nhan, vẫn còn đang ngủ như heo.

"Heo!" Không nhận được liên gọi, khuôn mặt xinh đẹp của Đồng Nhan nhú lại giống như không vui.

Tiểu Thâm thấy vậy liền cười: "Lời này em cũng nghe được sao, em ấy có lúc ngủ như heo, mắng em một câu thì em liền nghe thấy, thật kỳ quái."

Đồng Nhan nghe thấy Tiểu Thâm lẩm bẩm, thầm nghĩ, từ khi nào Tiểu Thâm lại trở nên cảm râm như vậy, không thể nhanh ra ngoài sao?

Hắn cũng không phải người làm công? Sao lại làm việc trên giường chứ? Còn không mau ôm tài liệu đến phòng làm việc đi!

Giờ phút này Đồng Nhan tuyệt đối không ngờ, không phải hắn không đến phòng làm việc, thật sự là bởi vì cô như con bạch tuộc bám riết lấy khiến hắn không nhúc nhích được.

Sau một tiếng, Cố Tiêu ăn cánh gà đi vào: "Ah, vợ cậu vẫn chưa tỉnh sao?" Nói xong, đi lên sờ trán cô lẩm bẩm: "Đã hạ sốt rồi, sao vẫn chưa tỉnh?"

Tiểu Thâm thấy hắn muốn sờ vào mặt Đồng Nhan hét lớn: "Tay cậu sạch sẽ không khéo làm bẩn mặt vợ tôi, cậu rửa sạch được không?"

Cố Tiêu vẫn còn bực mình vì chuyện Đồng Nhan chưa tỉnh, thấy Tiểu Thâm la như vậy liền rất vui.

"Được, nếu vợ cậu tỉnh tôi sẽ rửa mặt cho cô ấy, lần này cậu vừa lòng chưa?"

Tiểu Thâm tức giận: "Cậu ăn đậu hũ của vợ tôi, nhìn xem tôi có đánh chết cậu không!" Nói xong, động tác như muốn tìm thứ gì đó dưới giường.

Đồng Nhan hết ý kiến, Tiểu Thâm anh có thể dừng hành hạ vợ anh được không? Cô còn nằm trên người hắn, hắn cứ như vậy cô bất tỉnh cũng phải tỉnh.

Đồng Nhan cố ý uhm một tiếng, lông mày khể nhú giống như đang báo trước rằng cô sẽ rời giường.

Cố Tiêu lập tức nhỏ giọng: "Cậu xem cậu làm em đau tôi tỉnh rồi, thật là không dạn dàng!"

Tiểu Thâm liền sợ không dám chuyển động nhưng mà người lại nghe thấy câu "em đau của tôi" do Cố Tiêu nói cũng tức giận, Cố Tiêu thừa dịp này Tiểu Thâm không dám lộn xộn càng thêm dầu vào lửa, sau đó chạy đi như một làn khói.

Dù sao bệnh nhân tỉnh thì cũng không liên quan đến anh ta, nên lập tức lái xe chạy.

Lúc Đồng Nhan mở mắt nhìn thấy vẻ mặt Tiểu Thâm vẫn chưa hả giận, sững sờ: "Anh làm sao vậy?" Đồng Nhan biết về mặt này dĩ nhiên không phải do mình nhưng vừa mới tỉnh dậy có trạng thái gì nên cô chỉ có thể giả bộ bị dọa sợ, cẩn thận nói.

Nhanh chóng nhìn xuống con bạch tuộc đang quấn quanh mình, tranh thủ rút lui, cẩn thận hỏi: "Có phải anh làm em tỉnh không, thật xin lỗi." Bộ dáng kia giống như vợ chọc chồng tức giận. Tiểu Thâm phản ứng kịp, cô đang cho rằng hắn giận cô?

Tiểu Thâm giả bộ tức giận: "Đúng vậy, em nói sốt liền sốt, sao lại giờ trò lưu manh như vậy với anh, sốt cao còn không quên bám lấy anh."

Lời nói này giống như uất ức chất vấn, Đồng Nhan học máu, mặt không dám tin mở to hai mắt: "Em lưu manh với anh?"

Tiểu Thâm nghiêm túc gật đầu, Đồng Nhan cười khò, vừa rồi cô rất tỉnh táo, rõ ràng người đàn ông này ôm cô ngủ rất ngon, bây giờ lại quay đầu nói cô giờ trò lưu manh?

Tiểu Thâm không cam lòng "Tiểu Thâm anh bị vợ nhân lúc sốt cao lừa bốn." Nói xong nháy mắt, khuôn mặt khảnh trương, tiến tới trước mặt Đồng Nhan với hơi thở mập mờ, đôi mắt đào hoa nháy nháy, giọng nói nhẹ nhàng: "Vợ à, em nói rõ đi, thật ra thì em rất thích anh, em xem lúc em sốt cao còn giờ trò lưu manh với anh, em hãy thừa nhận đi!"

Gặp qua không ít người không biết xấu hổ, chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như hắn, Đồng Nhan híp mắt cười: "Thật sao? Em thật sự động tay động chân với anh, em sai rồi, Tiểu Thâm, em tự phạt mình, sau này em ngủ trên salon là được rồi, tránh khỏi nửa đêm áp đảo anh!"

Nhìn khuôn mặt tươi cười như hồ ly của Đồng Nhan, Tiểu Thâm híp mắt, không nghĩ tới cô sẽ tiếp chiêu như vậy!

Chương 78

Hình như mùa đông năm nay trôi qua rất nhanh, vừa mới qua năm mới hơn một tháng, trên đường đã tràn đầy ánh mặt trời rực rỡ.

Đồng Nhan mặc áo khoác dày cầm máy chụp hình đứng trên đường lớn, im lặng nhìn những ánh mặt trời rực rỡ, nóng chết cô, sao mùa đông lại nóng như vậy chứ?

Đến bây giờ Đồng Nhan đã ở bên chỗ ông Tiểu nửa tháng, mỗi tối cô cùng Tiểu Thâm đều phải về nhà ông Tiểu ăn cơm, bây giờ biểu hiện cùng thái độ của ông Tiểu hơi kỳ quái, Tiểu Thâm về bên kia càng thêm khó chịu.

Cô cùng Lưu Thuần ra ngoài làm nhiệm vụ, cực kỳ khát, mỗi người một ly trà sữa, lúc ngồi ven đường nghỉ ngơi Đồng Nhan đã nói: “Thật bức bối, sao cậu không làm việc ở trong phòng mà lại cần mẫn đi theo mình phơi nắng làm gì?”

Lưu Thuần cũng cười: “Trong phòng làm việc một thời gian dài rất là khó chịu, dù sao công việc cũng rất nhiều, mình chạy ra ngoài một chút còn có thể giảm cân, thật tốt.”

Đồng Nhan liếc cô ấy một cái, hút một hơi trà sữa, đôi mắt gian xảo nhìn cô ấy, khuôn mặt bất quá: “Có phải gần đây có biến hay không? Bản thân chúng ta là phòng viên nên từ trước đến giờ trực giác đều rất chính xác, cậu cũng đừng xấu hổ!” Vừa nói vừa quàng qua bả vai Lưu Thuần.

Sau khi Đồng Nhan thốt ra những lời này thì sắc mặt Lưu Thuần liền trắng xanh rồi tối sầm, nhìn hơi kỳ lạ, giống như đang kìm nén gì đó, vốn dĩ Đồng Nhan đang cười liên tục nghiêm chỉnh, vội vã cuống cuống nhìn Lưu Thuần hỏi: “Sao vậy? Không phải thật sự có chuyện gì chứ?”

Lưu Thuần ý thức được sắc mặt mình không đúng vội vàng thu hồi lại, liếc mắt nhìn Đồng Nhan, im lặng cười: “Được rồi, căn bản cũng không có chuyện gì, đừng đoán mò nữa, làm việc thôi!” Nói xong liền cầm trà sữa đi.

Lúc hai người quay lại tòa soạn thì điện thoại của Đồng Nhan vang lên, vừa nhìn thấy tên là Tiểu Thâm liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười đùa của Tiểu Thâm: “Sao lại có thái độ như vậy, anh là chồng em! Sao vừa nghe đã hỏi có chuyện gì, không có chuyện gì thì không thể gọi điện thoại cho vợ sao?”

Đồng Nhan xem thường lại vừa lúc thấy sắc mặt Lưu Thuần hơi thay đổi, giọng của Tiểu Thâm rất vang ít nhiều cũng có thể truyền tới tai Lưu Thuần, âm thanh đùa của hai vợ chồng khiến cô ấy cảm khái trong lòng.

Đồng Nhan như có điều suy nghĩ nhìn Lưu Thuần, tiếng Tiểu Thâm trong điện thoại truyền đến: “Haiz, tối nay lại phải về nhà bên kia, không biết ông nội muốn làm gì, nhất định muốn tổ chức tiệc khiêu vũ gì đó.”

Đồng Nhan nhún mày nhìn bóng lưng cô đơn của Lưu Thuần trước mặt, không đoán được tới những gì Tiểu Thâm nói, lung tung gật đầu: “Biết rồi.” Nói xong liền chạy tới kéo Lưu Thuần.

“Thuần Thuần, cậu làm sao vậy? Có ai bắt nạt cậu sao?”

Ánh mắt Lưu Thuần hơi phức tạp nhìn Đồng Nhan: “Mình....” Giống như rất khó mở miệng, cuối cùng cắn răng, càng nhún chặt chân mày.

Đồng Nhan thấp thòm trong lòng, nhìn dáng vẻ này chẳng lẽ là yêu sao?

Nhưng tại sao yêu ại không dám nói rõ với cô? Còn phải có bộ dáng như vậy?

Đồng Nhan nghĩ ngợi, khom người “Chẳng lẽ, cậu với Tiểu Thâm.....?”

Lưu Thuần vừa nghe thiếu chút nữa tức chết, liếc mắt hung dữ: “Đầu óc cậu nghĩ cái gì vậy?”

Sao lại nghĩ cô ấy ở cùng với Tiểu Thâm chứ? Tiểu Thâm là chồng Đồng Nhan, cô là loại người đi giành chồng của bạn thân sao?

Đồng Nhan vẫn còn nghĩ ngợi nhưng trong lòng khẽ thờ phào nhẹ nhõm “Vậy sao cậu lại như vậy, có phải cậu đang yêu không? Gặp rắc rối trong tình yêu sao? Nói ra đi, sao còn phải lừa mình?”

Lưu Thuần mặt không nhận được: “Được rồi, chuyện của mình thì mình sẽ tự giải quyết.” Nói xong liền đi vào phòng làm việc.

Buổi tối Tiểu Thâm tới đón cô, hần đứng dưới lầu dựa người vào xe của vợ, khoe miệng mỉm cười, bây giờ đoán chừng cả tòa nhà này đều biết hần là

chồng của Đồng Nhan nhưng hấn lại vẫn rêu rao như vậy khiến Đồng Nhan đứng từ xa nhìn tức không chịu được.

“Anh không thể khiêm tốn một chút, ở trong xe chờ em một chút sẽ chết sao?”

Tiểu Thâm vô tội buông tay: “Thật sự sẽ chết, anh làm như vậy không phải là bố cáo thiên hạ hoa đã có chủ sao? Như vậy người khác cũng sẽ không mơ ước anh!”

Đồng Nhan nhất thời im lặng, cô rất muốn nói “Anh trai à, anh cho rằng anh là vịt quay hay gà quay? Rất quý hiếm, ai cũng muốn!” Nhưng sự thật chứng minh, sức hút của Tiểu Thâm so với vịt quay gà quay còn lớn hơn, quả thật có rất nhiều người muốn đưa tới cửa.

Nghĩ đến những thứ kia, mắt Đồng Nhan chợt lóe sáng, nhớ lại Đồng Chân: “Anh vẫn chưa tìm ra được người nhà họ Đồng sao?”

Tiểu Thâm vẫn còn là bộ dáng kia: “Không tìm ba em đúng thật là rất lợi hại, một chút bóng dáng cũng không thấy đâu.”

Đồng Nhan thở dài: “Không biết bây giờ Đồng Chân ở đâu? Ngày đó không phải bị bọn người cho vay nặng lãi bắt đi sao?”

Khi nói về người của nhà họ Đồng thần thái của Tiểu Thâm giống như đang nói đến một con kiến, mang theo một chút ngạo nghễ khinh thường, Đồng Nhan cũng biết hấn không thích cái gia đình này, cô cũng không thích nhưng dù sao cũng là người nhà, cô cũng không làm gì. Chỉ hỏi một chút.

Buổi tối lúc về nhà họ Tiểu, bên trong đã có rất nhiều người, Tiểu Thâm đưa Đồng Nhan đi tìm ông Tiểu, ông Tiểu đang nói chuyện với bạn, Đồng Nhan kinh ngạc, Ông Tiểu chưa bao giờ đụng vào rượu sao bây giờ lại uống, kể từ lần ăn cơm trước ông Tiểu liền trở nên rất kỳ lạ.

Tiểu Thâm cũng hít một hơi trầm tư, một lát sau lại quay trở lại bộ dáng cười mê hoặc, một tay ôm Đồng Nhan, khoe miệng nở nụ cười dụ dỗ Đồng Nhan: “Đoán chừng tối nay sẽ có chuyện không hay, em phải cẩn thận.”

Giọng hấn rất thấp, Đồng Nhan nghe thấy liền sững sờ, đôi mắt đảo quanh khắp mọi nơi, không thấy có gì kỳ lạ, đôi mắt thanh tú liền nhú lại.

Làm bộ dáng không sao cười phối hợp với Tiểu Thâm: “Được, tối nay anh cũng cẩn thận một chút.” Vừa nói vừa đưa tay sửa lại cà vạt cho Tiểu Thâm, hai người đều nói rất nhỏ nên những người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh một người chồng đang ôm vợ mà người vợ lại đang khéo léo sửa cà vạt cho chồng, hai vợ chồng ân ái khiến người khác nhìn thấy đều hâm mộ.

Tiểu Tiểu đứng bên cạnh nhìn, khoe miệng khẽ nhếch lên cười đầy khinh thường, nhấp một ngụm rượu, xoay người nói cười với mấy người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh.

Tại sao hôm nay ông Tiểu tổ chức tiệc rượu còn không phải vì cô ta sao, hai người kia thật là kỳ lạ, dám ân ái trong bữa tiệc của cô tam thật ghê tởm.

Ông Tiểu cười nhìn hai vợ chồng Tiểu Thâm: “Tối rồi sao.”

Tiểu Thâm dắt Đồng Nhan đi tới bên cạnh ông Tiểu khẽ mỉm cười, ngoan ngoãn kêu ông nội, Đồng Nhan cũng ngoan ngoãn đi theo.

Ông Tiểu cười: “Đượcm Tiểu Tiểu ở công ty có nghe lời không? Nếu như không nghe lời có thể trực tiếp dạy bảo con bé.”

Tiểu Thâm khéo léo mỉm cười: “Tiểu Tiểu rất thông minh, không cần nói nhiều con bé liền hiểu, tiến bộ rất nhanh, ông nội yên tâm.”

Chu Linh đứng bên cạnh liền hài lòng: “Ba, ba cứ thoải mái, từ bé Tiểu Tiểu đã giống ba, chuyện trong công ty không thể làm khó con bé.”

Lời nói này rất khéo léo, ông Tiểu nghe liền rất vui, mắt khẽ di chuyển, thấy bên kia Tiểu Tiểu đang nói cười cùng mấy người trẻ tuổi đôi mắt lộ vẻ hài lòng.

Đồng Nhan cảm thấy ông Tiểu càng ngày càng kỳ lạ, mắt khẽ di chuyển sang bên cạnh thấy Tiểu Thâm không có thay đổi gì, trong lòng cảm thấy ề ảm, tưởng rằng ở nhà họ Tiểu còn có ông Tiểu chăm sóc Tiểu Thâm nhưng gần đây lại phát hiện ra ông Tiểu càng ngày càng cưng chiều Tiểu Tiểu.

Cảm thấy bàn tay nhỏ bé trong tay mình khẽ nắm, ngón tay cái Tiểu Thâm liền khẽ vuốt ve bàn tay trơn mềm của cô, giống như trấn an, Đồng Nhan hoảng sợ ngẩng đầu, đúng lúc chạm phải đôi mắt đang cười của hấn, vẻ mặt hình như rất hài lòng, Đồng Nhan sững sờ, hấn đang hài lòng cái gì?

Thật là một người kỳ quái, bản thân đã ở trong hoàn cảnh như vậy mà hấn vẫn có thể tỉnh táo được.

Sau khi tiệc rượu chính thức bắt đầu, ông Tiểu vẫn như thường ngày đi lên nói mấy câu, đứng ở giữa bậc thang nhỏ, ông Tiểu khẽ hít một hơi.

Nhưng khuôn mặt lại rất nhân ái: “Hôm nay chỉ mời mọi người tới đây vui chơi, không cần phải quá gò bó, hiện tại cháu trai cùng cháu gái tôi đang cùng nhau tiếp quản tập đoàn Tiểu Thị, vẫn chưa có kinh nghiệm gì, về sau hy vọng mọi người có thể giúp đỡ.”

Ông Tiểu khiêm nhường, ai mà không biết mấy năm nay Tiểu Thâm nắm giữ tập đoàn Tiểu Thị, vốn dĩ tất cả mọi người cho rằng Tiểu Thâm sẽ là người thừa kế nhưng gần đây mọi người chợt nhận ra ông Tiểu đã chuyển hướng, sao lại cho Tiểu Tiểu vào công ty chứ?

Phối hợp với những lời ông Tiểu vừa nói, dường như lớp dương mù trong nhà ông Tiểu đang dần được vén ra, hình như xuất hiện thêm một người thừa kế.

Đôi mắt Đồng Nhan khẽ hạ xuống, bàn tay cũng khẽ nhận ra bàn tay to đang nắm tay cô trong nháy mắt cứng ngắc.

Lúc này Tiểu Tiểu cũng cười đi lên, cô ta giống một cô gái nhỏ làm nũng ôm tay ông Tiểu: “Ông nội, cháu không phải là một đứa trẻ, cháu đã hai mươi bốn tuổi rồi, hôn nữa, anh trai cũng đã thành gia lập nghiệp (đã lập gia đình và có sự nghiệp), ông nói sau này làm sao chúng cháu có thể phạm sai lầm chứ.”

Đối với việc Tiểu Tiểu đột nhiên lên sân khấu, mọi người trên mặt là mỉm cười, ánh mắt nhìn cô ta đầy thương yêu nhưng trong lòng lại kinh ngạc, mọi người luôn đồn rằng ông Tiểu rất cưng chiều cháu mình nhưng Tiểu Thâm là người ông Tiểu cưng chiều nhất lại không đi lên, Tiểu Tiểu.....

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, những người từ trước đến giờ luôn hợp tác làm ăn với nhà họ Tiểu đều rất nhay bén, trong đêm nay hình như có thể ngửi thấy mùi lạ không giống như lúc trước.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Đồng Nhan theo thường lệ hỏi thăm ý tứ ông Tiểu muốn đưa con trai về nhà, ông Tiểu vẫn chỉ nói đại khái như bình thường, bộ dáng cười mỉm khiến Đồng Nhan tức giận nghiêng rằng, thật tức chết.

Tiểu Thâm làm bộ mặt không sao đi theo Đồng Nhan ra ngoài, mới vừa mới mở cửa xe, chú ba cùng Chu Linh liền đi ra.

Chu Linh thấy xe của Tiểu Thâm là Bugatti hiếm thấy trên thế giới, đôi mắt lóe sáng, mở miệng: “Phải nói là cháu quá được cưng chiều, cháu xem cả nhà họ Tiểu không ai được lái xe vào nhà nhưng chỉ có mình cháu là duy nhất được đi thẳng vào.”

Tiểu Tiểu theo sau đi ra ngoài cũng cười: “Mẹ, ai nói ông nội cưng anh họ nhất, chúng ta không nên rảnh rỗi mà ghen tỵ như vậy.”

Chu Linh khẽ mỉm cười giống như đột nhiên ý thức được mình sai, liền tiếp áy náy nói: “Là mẹ không đúng, con bé này, suốt ngày che chở cho anh trai, từ nhỏ liền ra ngoài tự lập.”

Lúc này còn có một vài vị khách, ít nhiều nghe được đoạn hội thoại kia, lúc ấy không tỏ thái độ gì chỉ nhanh chóng rời đi nhưng sau khi về nhà liền gọi con trai con gái của mình tới họp gia đình, ý tứ rất rõ ràng, sau này sợ rằng nhà họ Tiểu sẽ chia làm hai, tính toán xem sau này phải đối phó thế nào.

Sau khi về nhà, Tiểu Thâm vẫn luôn cười híp mắt nhìn Đồng Nhan, vào nhà Đồng Nhan liền đem giày cao gót quăng sang một bên, ngồi trên ghế sa lon xoa chân, nhũn mày nhìn đáng vẻ kỳ lạ của Tiểu Thâm.

“Anh đang nổi điên gì thế?” Người này mặc dù bộ dáng lúc nào cũng cười nhưng ở chung một thời gian dài Đồng Nhan rất rõ, nụ cười này có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Giống như giờ phút này, đôi mắt đào hoa kia giống như kẻ trộm, rõ ràng không có ý tốt.

Tiểu Thâm vẫn còn mặc quần áo lúc đi dự tiệc nhưng cả vạt bị kéo lỏng thả hờ trên cổ, cúc áo sơ mi cũng bị còi đến ngực cộng thêm nụ cười vô lại trên mặt, cơ thể cao to dựa vào tường càng thêm hấp dẫn.

Khóe miệng khẽ nhếch, đôi tay khoanh trước ngực nhìn Đồng Nhan: “Vợ à, lúc này em lo lắng cho anh sao?”

Đồng Nhan sững sờ, động tác xoa chân lập tức dừng lại, không hiểu nhìn Tiểu Thâm “Anh ngu ngốc sao?”

Căn bản cũng không biết hắn đang nói gì, cô lo lắng cho hắn lúc nào chứ? Nhũn mày suy nghĩ một chút, suốt trong bữa tiệc không thấy mình biểu hiện sự lo lắng đối với hắn.

Tiểu Thâm cũng cười, mặt thần bí lại ngồi gần cô, giọng nói mập mờ: “Anh hiểu, khi đó em theo bản năng lo lắng cho anh, anh đều hiểu.”

Đồng Nhan nhìn Tiểu Thâm giống như nhìn một kẻ ngu, Tiểu Thâm có thể làm ba mươi tám vẻ mặt khác nhau sao?

“Anh hiểu?” Đồng Nhan huyền ảo, cô không biết hắn đang nói gì? Trước tiên nói về việc hắn đã hiểu.

Tiểu Thâm cười đầy thỏa mãn đầu sắp lên người Đồng Nhan cọ , giống như một con chó nhỏ: “Đúng vậy, anh hiểu.”

Đồng Nhan im lặng liếc mắt xem thường, một cái tát đánh vào cái đầu không an phận kia, dấm cọ ngực cô, hung tợn trừng hắn, một ngón tay chỉ về hướng phòng làm việc: “Đi kiểm tiền!”

Không phải không biết gần đây công ty tương đối bận, Đồng Nhan cũng không phải đồ đàn, Tiểu Tiểu vào công ty, Tiểu Thâm thay đổi nhân sự ít nhiều cũng có sự thay đổi trong công ty, cứ như vậy, nguồn nhân sự vốn được Tiểu Thâm sắp xếp tốt sẽ bị Tiểu Tiểu lợi dụng thời cơ, vì sẽ không xuất hiện phân tử làm loạn quá nhiều, Tiểu Thâm sẽ cho người có nhiều kinh nghiệm tới chú ý tình hình Tiểu Tiểu, cho nên gần đây Tiểu Thâm đều rất bận.

Vốn dĩ khuôn mặt đang vui lập tức ảm đạm, bộ dáng đáng thương ngẩng đầu thương lượng: “Vợ à, anh đã bận một thời gian dài rồi, rất mệt.”

Đồng Nhan không để ý tới, đi chân không lên lầu, Tiểu Thâm uất ức, sau khi Đồng Nhan xoay người hai mắt hắn liền sáng lên, đi tới, ở trên bậc thang liền ôm Đồng Nhan lên, bàn tay nhỏ bé không an phận trượt vào cơ thể cô.

Đồng Nhan bị ôm bất thình lình liền kinh ngạc “Làm gì vậy, buông ra, không phải anh còn nhiều việc chưa xong sao?”

Tiểu Thâm ôm cô từ phía sau, đầu lưu luyến cọ trên vai cô, hưởng thụ mùi hương trên người cô, thật thoải mái, trong lòng thâm than, chỉ có mùi hương của Đồng Nhan mới khiến cho hắn thoải mái.

“Vợ à, mệt quá.” Giọng nói buồn buồn, hình như thật sự rất mệt, Đồng Nhan nghe vậy lập tức mềm nhũn, mặt khẩn trương hỏi ngược lại.

“Mệt vậy sao?”

“Uhm!” Giọng nói buồn buồn giống như không còn sức lực.

Đồng Nhan hơi động lòng, nghĩ gần đây quả thật hắn làm việc đến tận khuya, khẽ than: “Sau này đừng làm việc muộn như vậy, công việc là quan trọng nhưng sức khỏe quan trọng hơn, không cần phải quá lao lực.”

Tiểu Thâm cảm thấy đầu cô hư hổng nặng rồi, mới vừa rồi còn làm bộ dáng “đi kiểm tiền”, bây giờ hắn nói mệt cô liền thay đổi nhưng nói tóm lại hắn rất hài lòng.

Đầu buồn bực dựa trên vai cô, ngoan ngoãn gật đầu: “Mệt quá, chúng ta đi ngủ đi.”

Kết quả còn chưa nói hết lời chỉ thấy Tiểu Thâm vừa than mệt liền khom lưng bế Đồng Nhan lên, trên mặt còn nở nụ cười gian xảo: “Vợ à, tối nay anh muốn nghỉ ngơi thật tốt.”

Nghe lời hắn nói liền bực mình, Đồng Nhan ngu cũng biết mình bị lừa, tức không chịu được, dùng sức giãy giụa nhưng Tiểu Thâm ôm chặt đùi cô, hai ba bước liền đi vào phòng ngủ, đóng cửa, một dãy các động tác lập tức được thực hiện, tất cả còn lại chỉ là tiếng thở gấp.

Đồng Nhan bị ném ở trên giường, vội vàng giằng co lại một lần nữa bị con quái vật kia đè xuống.

Tiểu Thâm rất nặng, cơ thể kia đè lên trong nháy mắt Đồng Nhan cảm giác mình không thở nổi “Đè chết em.” Bất mãn phản kháng.

Tiểu Thâm cười híp mắt, hai tay chống hai bên đầu Đồng Nhan, đôi chân dài cũng khéo léo kẹp hai chân Đồng Nhan, đem cả người Đồng Nhan đặt ở dưới người mình, nằm im không thể cử động.

Đồng Nhan giãy giụa mấy lần không cách nào cử động, tức giận không động đậy nữa, chỉ có thể mở to mắt: “Làm gì đây?”

Người phụ nữ hung dữ này còn cho rằng mình là trời sao?

Tiểu Thâm bực bội, khẽ híp mắt một cái, khi híp mắt lần nữa liền nở nụ cười: “Vợ à, em không cảm thấy cuộc sống của hai vợ chồng mình thiếu một chút kích thích sao? Tối nay chúng ta làm chuyện kích thích một chút.”

Đồng Nhan tức chết, thật là háo sắc, cả ngày trong đầu chỉ nghĩ đến điều này vẫn còn thiếu kích thích sao? Cô nghi ngờ Tiểu Thâm tình trùng lên đến não rồi sao, nhiều khi cô hận muốn cắt bỏ vật chuyện gieo họa của hắn, tình cảm của người ta mà hắn vẫn còn chề ỉ sao?

“Tiểu Thâm, anh đi chết đi, anh chơi đùa còn chưa đủ sao, lăn xuống mau.”

Tiểu Thâm cảm thấy mình rất vô tội, hắn rất bình thường, những phản ứng kia của hắn hoàn toàn đều là những phản ứng tự nhiên của cơ thể, tuyệt đối không tồn tại khả năng cạy mạnh cho nên tuyệt đối không tin tưởng dùng nhiều sẽ dẫn đến liệt dương.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Tiểu Thâm cười lấy lòng ôm Đồng Nhan: “Vợ à, chồng em rất lợi hại không tốt sao, chẳng lẽ em hy vọng anh bị liệt dương sao?”

Đồng Nhan dùng sức giãy giụa, hai chân Tiểu Thâm gắt gao kẹp chặt hai chân cô, căn bản cô không thể làm gì, tay cũng bị hắn cố định hai bên trên đầu, cả người chỉ có miệng là có thể hoạt động.

“Tiểu Thâm, anh là đồ háo sắc, không biết xấu hổ, lúc trước anh không thể làm được sao? Anh cũng không có nhiều năng lượng như vậy, anh đi chết đi!”

Ngược lại Tiểu Thâm không có biểu cảm gì, còn làm mặt dày, bàn tay nhàn rỗi bắt đầu không yên phận, vừa xé rách áo len của Đồng Nhan vừa dùng miệng chặn cái miệng nhỏ nhắn đang lăm nhăm của Đồng Nhan, cô tức giận nảy sinh ác độc, há mồm muốn cắn hắn nhưng hắn lại trượt ra thu miệng lại khiến Đồng Nhan tức chết.

Không bao lâu, bàn tay đáng làm loạn kia liền trượt vào trong người Đồng Nhan làm loạn, bàn tay giống như một đứa trẻ sờ lung tung nên lực ở tay cũng

không lớn lắm, Đồng Nhan lập tức đau roi vào trong màn sương mù thế nhưng lại có cảm giác rung động.

“À!” Đồng Nhan nhẹ nhàng thở ra giống như đau nhưng cũng không phải đau, ngược lại thấy không ít sương mù, cách một lớp sương mù nhìn Tiểu Thâm, giống như có một dòng nước nhẹ nhàng bao quanh hẳn.

La to một tiếng, hẳn cũng không nhận được nữa, cúi đầu hung hăng cắn miệng cô cùng với xương quai xanh đang lộ ra ngoài của cô.

Đồng Nhan có thể cảm thấy người đàn ông này mỗi lần lên giường đều hóa thành một con sói, giống như hận không thể cắn nát cô ra, ngày hôm sau rời giường nhất định sẽ là một mảng đầy những dấu xanh đỏ.

Nhẹ nhàng uhm một tiếng, đôi mắt mờ ảo nhìn Tiểu Thâm, giọng nói mơ hồ: “Tiểu Thâm.....”

Choáng váng, tại sao mỗi lần ở trên người cô hẳn đều không thể kìm nén, trước kia mặc dù không thể làm, hẳn quen không ít phụ nữ nhưng ai cũng không được, đến khi cô xuất hiện hẳn liền bứt phá, quả thật cô giống như là một yêu nữ.

Ngày hôm sau lúc trời vừa sáng, Tiểu Thâm tinh thần phấn chấn rời giường, nhìn người phụ nữ được hẳn ôm đang ngủ rất ngon, Tiểu Thâm không nhận được cảm thán cuộc sống quá hoàn mỹ, xem như nhà họ Tiểu có mối nguy hiểm nào cũng không màng tới, có thể vạn sự sung túc là được, nhớ tới đáng về thỏa mãn của Lãnh Diễm khi nhắc tới Nghiêm Hi, hình như Tiểu Thâm đã hiểu, cười tự giễu, khi đó hẳn còn cười nhạo người ta, nói hẳn ta quản lý vợ quá nghiêm.

Bây giờ thì tốt rồi, Tiểu Thâm cũng chìm đắm vào, hình như quản lý vợ nghiêm ngặt cũng không tồi.

Đồng Nhan bị thứ gì đó áp vào thức tỉnh, mặc dù không biết là cái gì nhưng một giây tiếp theo cảm giác có gì đó tiếp xúc với miệng, Đồng Nhan liền gãy giữa.

Áp bức cũng không cần phải nghiêm trọng như vậy chứ?

Lập tức động tay động chân, hai tay quơ, một chân đạp.

“Àm!”

Đáy giường truyền tới âm thanh roi xuống đất.

“Uhm!” Còn kèm theo tiếng một người đàn ông kêu rên.

Đồng Nhan đẩy chân ngồi dậy, bẽ nghề nhìn người đàn ông bị đá rơi xuống đất, phong tình vén mái tóc dài đen mượt, lộ ra bờ vai trắng nõn với nhiều dấu vết mập mờ, Tiểu Thâm nhìn bờ vai lộ ra này cảm thấy bản thân không có tiền đồ.

Đồng Nhan nhìn người đàn ông hiếm khi nào mà im lặng được như vậy, nở nụ cười xinh đẹp, híp mắt, hướng về phía Tiểu Thâm ngoác tay, Tiểu Thâm bất đắc dĩ cười, từ khi nào thì hẳn bị đắm chìm như vậy?

Hết cách rồi vẫn nên thành thất bỏ lên giường, mặt lấy lòng cười: “Chào buổi sáng vợ yêu.”

Đồng Nhan nở nụ cười xinh đẹp: “Chào buổi sáng.....” Giọng nói lay động lòng người, mỗi lần âm thanh này vang lên chứng tỏ cô bị Tiểu Thâm làm cho tức giận nhưng mỗi lần âm thanh này vang lên Tiểu Thâm lại cảm giác như thêm dầu vào lửa, cảm giác nóng bỏng khi bị lửa thiêu hận không thể chạm vào người cô cho mát hơn nhưng vẫn giống như trước là không thể chạm vào.

Tiểu Thâm chấp nhận thất bại, nhào vào trong chăn, thuận thế kéo vật có thể dập lửa vào trong, xem như không thể dập lửa vậy thì ăn cho đỡ thèm.

Kết quả cuối cùng vẫn giống như trước, lúc Tiểu Thâm xuất hiện với bộ mặt chưa thỏa mãn thì Đồng Nhan đã ăn gần xong.

“Đúng rồi, có phải gần đây công ty anh có vấn đề gì không, tại sao tòa soạn của bọn em lại nhận được tin báo nói gần đây nội bộ trong công ty anh có khả năng sẽ xảy ra một cơn bão?” Đồng Nhan vừa uống sữa đậu nành vừa hỏi.

Người nào đó chưa được thỏa mãn dục vọng sáng sớm liền ỉu xiu, không có tinh thần cũng không có kiên nhẫn, lúc này không nói gì nhìn Đồng Nhan đầy kinh thường.

Đồng Nhan nhìn liền muốn cười nhưng trong lòng lại lo lắng không cười nổi, mặc dù ở trên giường Tiểu Thâm không đáng tin nhưng chuyện kinh doanh lại vẫn rất đáng tin tưởng.

Nếu đã lộ ra ánh mắt này chứng tỏ anh đã có chủ ý.

Lúc làm việc, Lưu Thuần nở nụ cười ngọt ngào, Đồng Nhan ném túi xách trong tay xuống, nhìn Lưu Thuần giống như một bảo bối: “Bảo bối, hôm qua cậu gặp chuyện gì tốt sao? Nhìn khuôn mặt này xem, bị gì làm trở nên dịu dàng như vậy? Nhìn một chút da thịt mềm mại mịn màng.....”

Lưu Thuần lập tức nở một nụ cười then thưng, nghĩ muốn kiêu chế nhưng lại không thể, câu giận nhìn Đồng Nhan: “Thôi đi, lúc nào thì mình không dịu dàng chứ?” Nói xong lướt nhìn chiếc LV số lượng có hạn của Đồng Nhan trên ghế: “Mình xem hình như bạn mặc đồ hơi chật rồi, bạn béo lên rồi!”

Đồng Nhan cười như không cười nhìn Lưu Thuần, kẻ vai sát cánh lặng lẽ đứng đầu: “Thành thật khai báo đi, có phải hai người làm hòa rồi hay không? Nếu không sao cậu lại vui như vậy?”

Lưu Thuần vừa nghe liền giật mình, theo bản năng sờ mặt mình, lại phát hiện Đồng Nhan cười đầy gian trá, lúc này mới ý thức được động tác tự sờ mặt mình chính là không đánh đã khai, trừng mắt nhìn cô, giả bộ nghiêm túc kêu: “Nhìn cái gì, đi làm việc đi.”

Đồng Nhan lộ vẻ tức giận: “Thôi đi, hẹp hòi, hết cách rồi quan lớn đề chết người, xem như đối với cậu tốt hơn cũng có tác dụng gì.” Dứt lời làm ra vẻ đau lòng quay về chỗ ngồi.

Lưu Thuần nghe xong liền cười khỏ “Được rồi, đừng làm bộ mặt này với mình, làm việc đi.”

Gần đây hình như thành phố A xuất hiện một lực lượng thần bí, trên trang xã hội luôn xuất hiện một số sự kiện kỳ lạ, bản thân là phóng viên nên lúc mới bắt đầu Đồng Nhan không chú ý lắm nhưng gần đây phát hiện những sự kiện kia luôn xuất hiện cùng nhau lại phát sinh ra một vấn đề mới.

Trên trang xã hội xuất hiện tên côn đồ làm loạn không phải là vấn đề gì to lớn nhưng tại sao mấy sự kiện phía sau xuất hiện đều có quy tắc giống nhau?

Mấy ngày trước, trên một con đường cũ kỹ ở thành phố A, có người báo cảnh sát một đứa bé mất tích, Đồng Nhan cầm máy ảnh đi tìm hiểu, xem qua hiện trường nhưng không phát hiện gì hết, sau khi quay lại tổng biên cũng không nói gì.

Trong tháng này cũng từng có những vụ án tương tự, trong thành phố A bắt đầu xuất hiện việc nhân viên mất tích, nhưng người mất tích đều không có hộ khẩu hoặc là tra không ra hộ khẩu ở đâu, không thể tìm thấy bất kỳ dấu mối nào về người mất tích.

Đồng Nhan cảm thấy rất kỳ quái, với kinh nghiệm năm năm làm phóng viên của cô loại chuyện như vậy tuyệt đối không bình thường.

Cho đến ngày hôm qua, tại công viên lớn của thành phố A bắt đầu diễn khủng truyền một tin tức, vào một buổi tối, một nữ sinh trên đường về ký túc xá bị người ta trời bắt đi.

Lúc đó còn có rất nhiều học sinh sau giờ tự học quay về nhìn thấy, chuyện xảy ra rất nhanh, ai cũng không kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, sau khi những người đó rời đi mấy nam sinh đứng gần đó mới phản ứng kịp đuổi theo nhưng chiếc xe kia chạy rất nhanh căn bản đuổi cũng không kịp, thông báo nhân viên bảo vệ đóng cổng trường nhưng nhân viên bảo vệ lại không làm, cũng tồn tại loại người xao nhãng công việc, sau khi nhận được điện thoại của sinh viên thì sợ gặp chuyện không may, căn bản không có trông nom, chờ đến khi đã xảy ra chuyện mấy nhân viên bảo vệ còn chối nói rằng sinh viên chỉ nói đùa.

Trường học không có cách nào, loại chuyện như vậy phát sinh vừa đúng lúc sinh viên nhìn thấy, mấy sinh viên nhìn thấy sự việc liền tung tin tức lên mạng, nhất thời kích thích ngàn tảng sóng.

Lúc Đồng Nhan nhìn thấy tin tức này liền biết những suy đoán của mình là đúng, chuyện như vậy thật sự xảy ra tại thành phố A.

Nhưng mấy đồng nghiệp trao đổi với nhau hơn nửa còn điều tra vụ án phát hiện không phải như vậy, đứa trẻ tháng trước mất tích đã tìm thấy rồi.

Rất an toàn, một sợi tóc cũng không thiếu, đứa trẻ còn rất vui, cả người mặc quần áo mới, đây đối với người luôn nghèo khổ mà nói đúng là không có gì, bố mẹ đứa trẻ cũng lo lắng sợ có người sẽ trả thù, dù sao bọn họ ở ngoài sáng người ta ở trong tối, căn bản cũng không biết là ai nên chuyện lớn liền hóa nhỏ.

Lúc này tổng biên cũng đã thông báo chuyện này đã trôi qua, dù sao mấy người bắt cóc liên tục được thả, mà những người được thả điều được tặng một chút tiền xem như là trấn an.

Thật kỳ lạ, Đồng Nhan nói chuyện cùng Tiểu Thâm: “Thật là một nhóm người kỳ lạ, trước tiên giúp người ta bắt cóc, sau mười ngày hay nửa tháng lại thả người ta ra, sau khi thả ra lại trả cho một khoản tiền trấn an tinh thần.”

Tiểu Thâm đang cười chột tràm hần, mặt mày tối tăm, chân mày nhíu lại như đang suy nghĩ gì đó.

“Tiểu Thâm” Đồng Nhan chưa từng thấy dáng vẻ nặng nề như vậy của Tiểu Thâm, chưa từng có, lúc trước khi nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề nào đó lông mày Tiểu Thâm cũng không nhíu chặt như vậy, đôi mắt sâu thẳm, người này khi tức giận khuôn mặt liền trở nên tối sầm giống như mực.

Tiểu Thâm lại không để ý tới, trong đầu đều là những sự kiện sáu năm trước.....

Một phút sau Tiểu Thâm liền không nói gì cầm áo khoác đi ra cửa, để lại một mình Đồng Nhan trong phòng khách trở mắt nhìn, bên tai còn vang lên tiếng Tiểu Thâm nhả ga chạy đi, đôi mắt ý thức quay về phía cửa sổ, bên ngoài trăng sao rất sáng.

Bây giờ là mười giờ tối, bình thường Tiểu Thâm sẽ không bao giờ đi ra ngoài vào giờ này, đã sớm ôm Đồng Nhan giờ trò lơu manh, hôm nay tại sao lại như vậy?

Nhíu mày suy nghĩ, cô vừa mới nói những việc khác thường kia với Tiểu Thâm chẳng lẽ Tiểu Thâm có liên quan đến chuyện đó sao?

Nháy mắt, xoay người đi vào phòng làm việc tìm tài liệu mấy ngày trước cô mới tìm thấy xem lại.

Cả đêm Tiểu Thâm không về, không biết đi đâu, Đồng Nhan cũng nằm trong phòng làm việc ngủ cả ngày, lúc thức dậy cũng có thể nghe thấy tiếng các

khớp xương răng rắc vang lên.

Sau hôm ấy, Đồng Nhan bắt đầu chú ý các tin tức, còn cố ý đến đồn cảnh sát tìm Mạnh Điềm Uy, hỏi về vụ án này, hỏi xem trước kia thành phố A có từng xuất hiện chuyện như vậy hay không?

Cuối cùng lại không có gì.

Đồng Nhan trầm tư đi ra từ đồn cảnh sát, không cẩn thận dẫm vào tường, mà Đồng Nhan vừa đứng lúc đứng cạnh cống thoát nước, mất thăng bằng, giày cao gót mắc kẹt, Đồng Nhan còn chưa xoay người lại liền hét lên chuẩn bị ngã ra phía sau.

Trong lúc kêu lên đầy sợ hãi đôi tay quơ lung tung, chỉ cảm thấy ấm áp, sau đó ngang hông liền có một bàn tay ôm chặt, nâng cơ thể Đồng Nhan lên, cơ thể chột bị người ta ôm lên quay một vòng.

Đồng Nhan mở to mắt, ai vậy? Là một lực sĩ sao? Một tay có thể bế bổng cô lên.

Lần tiếp đất này chân đã không đứng cạnh ống thoát nước nữa, Đồng Nhan nhìn dưới chân, cẩn thận từng bước một chỉ sợ đứng không vững, trên đầu lại truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“Ha ha.”

Đồng Nhan lập tức sững sốt, giọng nói này rất quen thuộc.

Thình lình ngẩng đầu, đứng lúc chạm vào đôi mắt cười như không cười kia, Giang Thành nhoen miệng cười, đáng vẻ như tâm tình rất tốt, chế nhạo: “Không ngờ nhìn em gầy như vậy nhưng lại rất nặng.”

Đồng Nhan tối sầm mặt, phụ nữ không ai thích bị người khác nói mình nặng, không nhịn được trừng mắt: “Em đây dù nặng nhưng vóc dáng vẫn đẹp, hừ!” Nói xong còn hà hê hừ một tiếng.

Trong mắt Giang Thành rõ ràng xẹt qua một tia không chịu nổi, im lặng lắc đầu: “Đã nhiều năm như vậy mà tật xấu này ngày càng nghiêm trọng hơn!” Giọng nói kia nghe như Đồng Nhan không thể nào cứu vãn được nữa.

Đồng Nhan da mặt cứng đờ: “Tòa soạn còn có chuyện, em đi trước.”

Giang Thành cười gật đầu: “Uhm.” Xoay người đi hai bước chột giống như nhớ tới điều gì la to, Đồng Nhan vừa mới đi được hai bước liền nghe thấy Giang Thành gọi từ phía sau, trên mặt thoáng qua một chút do dự, vừa rồi hai người làm như không có chuyện gì, cũng không tệ lắm, lúc quay người rồi đi cô còn thở phào nhẹ nhõm, hình như bây giờ đôi mắt với Giang Thành cô rất khẩn trương, thật kỳ quái.

“Đồng Nhan?” Thấy Đồng Nhan không xoay người. Giang Thành vẫn kiên nhẫn nở nụ cười, lại kêu thêm một lần nữa: “Mấy tháng nữa anh sẽ đính hôn với Ngải Lâm, đến lúc đó em nhất định phải tới.”

Đồng Nhan nghe thấy liền kinh ngạc quay đầu lại: “Thật sao? Không thành vấn đề, đến lúc đó em nhất định sẽ đến.” Trên mặt nở nụ cười nhẹ nhõm, trong lòng lại thầm chửi mình thần kinh, người ta cũng muốn kết hôn rồi còn lo lắng gì nữa.

Giang Thành khẽ mỉm cười, xoay người đi vào đồn cảnh sát, lúc xoay người đôi mắt như đang mỉm cười kia liền lóe ra vẻ cô đơn, hai người đã từng rất thân bây giờ chỉ có thể như vậy thôi sao?

Hai người xoay người rồi đi cũng không chú ý tới ở khúc quanh chỗ đồn cảnh sát có một chiếc xe thể thao đậu bên đường, Dương Ngải Lâm tức giận nhìn hai người chia tay.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Dương Ngải Lâm không biết tại sao bây giờ bọn họ còn thân mật như vậy, rõ ràng nữ đã lập gia đình, nam sắp lấy vợ tại sao hai người đó vẫn không kiên kị gì?

Bàn tay đặt trên tay lái dần siết chặt, đôi mắt sáng rỡ dần trở nên tối tăm, lóe ra vô số tia màu đen.

Giang Thành vừa cười híp mắt đi vào phòng làm việc, Mạnh Điềm Uy với sắc mặt khó coi đi vào, Giang Thành cười: “Sao vậy, chuyện gì lại có thể khiến đội trưởng Mạnh của chúng ta khẩn trương đến mức như vậy?”

Mạnh Điềm Uy với vẻ mặt hồi hộp, rất nghiêm túc, giọng nói cũng trở nên khẩn trương: “Đồng Nhan vừa tới đây hỏi về các vụ án, hình như cô ấy đã

phát hiện ra gì đó.”

Giang Thành đang uống nước đôi mắt bỗng tối sầm, động tác dừng một giây sau đó khôi phục lại như bình thường, vốn dĩ vẫn còn buồn bực không biết tại sao cô lại ở đây, hóa ra là vì chuyện này.

Khuôn mặt tuấn tú khẽ mỉm cười, không giống với Mạnh Diễm Uy đang khần trương, bộ mặt Giang Thành nhẹ nhõm “Đừng khần trương, cũng chỉ là một người phụ nữ, sẽ không phát hiện ra điều gì, hơn nữa những người đó làm rất tốt, bất cứ điều gì không để lộ ra dấu vết nào, lại cho tiền ém miệng, chồng Đồng Nhan là Tiểu Thâm thì sao chứ, sẽ không điều tra ra được gì.”

Sắc mặt Mạnh Diễm Uy hơi biến đổi “Cậu chắc chắn chứ?”

Giang Thành vẫn nở nụ cười tự tin “Tất nhiên.”

Lúc Đồng Nhan quay về tới tòa soạn thì nhận được điện thoại của Luru Thuần “Đồng Nhan, tối nay có muốn tới Dạ Mị chơi hay không?”

Đồng Nhan không chút suy nghĩ trực tiếp từ chối, đừng nói bây giờ kết hôn rồi, trước kia khi chưa kết hôn vì Đồng Nhan cô cũng không bao giờ tùy tiện đi chơi.

Luru Thuần ai oán kêu: “Bảo bối, có thể đừng tiến vào hàng ngũ bà nội trợ nhanh như vậy được không? Tối nay xem như là nghỉ một ngày làm bà nội trợ của cậu được không? Cậu suy nghĩ một chút xem cuộc sống sau này của cậu sẽ nhàm chán thế nào.”

Đầu dây bên kia Luru Thuần không ngừng khuyến khích, Đồng Nhan quả thật động lòng, nghĩ tới dù sao con trai cũng không có ở nhà, trong nhà chỉ có Tiểu Thâm, từ trước đến nay Tiểu Thâm thường đến Dạ Mị uống rượu, hơn nữa Dạ Mị thuộc về sản nghiệp nhà mình, đi vào uống một chút rượu cũng không phải là gì lạ phải không? Nghĩ tới đây Đồng Nhan đột nhiên cảm thấy mình có chút hưng phấn, thật sự đời này số lần cô vào quán bar quá ít, trước kia đã tới mấy lần chỉ là vì công việc, lần đó không phải cũng bị bảo vệ phát hiện đuổi ra ngoài sao.

Bây giờ thì tốt rồi, cô là khách hàng, là thượng đế, xem bảo vệ còn dám đuổi cô ra ngoài hay không.

“Được, mình đi.”

Luru Thuần mặt mày hớn hở: “Hay quá, quyết định vậy đi.”

Sau khi cúp điện thoại Đồng Nhan mới phát hiện ra lúc này không có chuyện để làm, vừa rồi còn nghĩ quay về tòa soạn làm nhưng mà tan làm, buổi tối đến quán bar chơi nên không cần phải làm thêm giờ, nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát đi xem sản nghiệp của chồng mình như thế nào.

Bây giờ Tiểu Thâm quản lý hai công ty rất nổi tiếng, mặc dù nghe nói không ít lần nhưng thật sự là cô chưa từng vào xem.

Mỉm cười sau khi bước khỏi chiếc xe nhỏ của mình, kết quả vào đại sảnh công ty liền bị bảo vệ ngăn cản, Đồng Nhan bực bội, thầm mắng trong lòng, chẳng lẽ cô và Tiểu Thâm một thời gian dài như vậy mà không ai biết sao?

Trong lòng buồn bực, sao cô lại nhớ là tất cả mọi người đều biết?

Híp mắt nhìn người bảo vệ kia, lạ mắt, chưa từng thấy: “Anh không biết tôi sao?”

Sắc mặt nhân viên bảo vệ không thay đổi: “Không phải người của công ty thì không được vào.”

Đồng Nhan gắt đầu: “Vậy nói như thế, những người muốn đến công ty ký hợp đồng cũng không được vào hay sao?”

Sắc mặt của bảo vệ vẫn không thay đổi: “Tất nhiên không giống nhau, trừ khi cô có thể chứng minh cô có hẹn trước, nếu không cô thật sự không thể vào, cô nghĩ công ty Tiểu Thị là nơi nào chứ, muốn vào là vào sao?”

Lúc đầu Đồng Nhan nghe thấy nhân viên bảo vệ nói chuyện còn khách khí, sau một lúc nói chuyện dường như có chút kiêu ngạo, giống như cảm thấy rất vinh quang khi là người của công ty Tiểu Thâm, xem thường những công ty nhỏ. Đồng Nhan nhún mày.

Vẫn mở miệng thương lượng: “Tôi nhớ lúc trước khi tôi đến đây thì công ty anh chưa có quy định này, sao mới chưa lâu mà công ty đã thay đổi quy định rồi?”

Nói xong những lời này nhân viên bảo vệ liền có phản ứng, khuôn mặt lộ vẻ khinh thường, vênh mặt hất hàm khiến Đồng Nhan thiếu chút nữa tức chết: “Thôi đi, cô cho rằng cô là ai? Công ty tôi không phải loại người như cô nói đi vào là có thể vào.”

Nhân viên bảo vệ dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Đồng Nhan, dò xét từ trên xuống dưới: “Cô cho rằng đeo trên người một túi xách hiệu Chanel thì đồng nghĩa với việc cô là người có tiền sao? Thật không biết tự lượng sức mình, nhìn quần áo của cô nói cô là người có tiền mới lạ.”

Đồng Nhan nhất thời không còn gì để nói, cô như vậy thì sao chứ?

Cô thừa nhận, lúc cô đi làm ăn mặc có hơi tùy tiện nhưng từ sau khi gả cho Tiểu Thâm, chiếc quần jeans rách mà cô mặc cũng tương đối đắt, chỉ là cô không thích mặc quần áo lòe loẹt mà thôi cho nên phong cách mặc quần áo vẫn như lúc chưa lập gia đình.”

Ai biết, phong cách này của cô trong mắt người khác lại là lỗ mãng.

Cúi đầu nhìn toàn bộ cơ thể mình, áo sơ mi cực kỳ đơn giản, Đồng Nhan nhất thời im lặng.

Ngẩng đầu khó tin nhìn nhân viên bảo vệ: “Bình thường Tiểu Thâm dạy bảo các anh như vậy sao?”

Chắc không phải, nếu như là thời gian mà cô mới quen Tiểu Thâm cô nhất định không cảm thấy kỳ quái, Tiểu Thâm chính là một tên phá của, tiêu tiền như nước nhưng bây giờ thì khác, nếu Tiểu Thâm thực sự là loại con nhà giàu thì sao có thể lớn lên trong môi trường nhà họ Tiểu như vậy chứ?

Nhưng nhân viên bảo vệ trước mặt lại cho cô cảm giác rõ ràng đây là Tiểu Thâm lúc mới quen! Chuyện này là thế nào!

Đồng Nhan bối rối, gật đầu lẩm bẩm: “Được, tôi không vào, đợi lát nữa tôi để anh mời tôi vào.”

Nói xong móc điện thoại trong túi xách ra, kết quả nhân viên bảo vệ lại chê bai: “Đi ra xa một chút, đừng ở đây làm mất trật tự trong công ty tôi!”

Mất trật tự?

Đây là ý gì?

Đồng Nhan nhú mày, chống nạnh nhìn nhân viên bảo vệ: “Tôi nói anh sao lại như vậy, nhân viên bảo vệ chứ có phải lưu manh đâu, Tiểu Thâm để anh ở đây là để giữ gìn an toàn trật tự chứ không phải chỗ để anh giễu võ dương oai.”

Bình thường những nhân viên bảo vệ khi nghe thấy cô gọi thẳng tên Tiểu Thâm sẽ hoài nghi thân phận của Đồng Nhan, dù sao dám trực tiếp gọi tên tổng giám đốc không có mấy người nhưng nhân viên bảo vệ này không bình thường, anh ta mới tới còn cảm thấy Đồng Nhan đang giễu võ dương oai.

Mặt ghét bỏ phát tay: “Được rồi, đi nhanh lên, nhìn thật chướng mắt.”

Đồng Nhan bị chê bởi chính nhân viên bảo vệ của chồng mình.

Ngửa đầu nhìn trời, quyết định, sau này nhất định phải giễu võ dương oai với nhân viên của công ty, nếu không đám người kia sẽ không biết vợ của ông chủ mình là ai.

Gọi một cuộc điện thoại, Tiểu Thâm cười hi hi, mặt vui vẻ: “Vợ à, số lần em chủ động gọi cho anh ngày càng nhiều, thật đáng khen.”

Nhìn khuôn mặt hung dữ của nhân viên bảo vệ, Đồng Nhan cười như không cười nhú mày: “Đúng vậy, vốn dĩ hôm nay muốn thể hiện tốt hơn, nếu không phải do nhân viên bảo vệ trước công ty anh có mặt không trông, không chừng bây giờ anh có thể uống cà phê do em mua rồi.”

Tiểu Thâm vừa nghe liền cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhú mày: “Chuyện gì xảy ra? Em đang ở trước công ty sao?” Đồng Nhan cười híp mắt nhìn nhân viên bảo vệ đang cản đường: “Đúng vậy, chỗ nhà anh lại không nhận ra chủ, thật là tốt.”

Tiểu Thâm lập tức bực bội, mặt tối sầm, cúp điện thoại bước ra ngoài, thư ký kêu cũng không phản ứng.

Thư ký cảm thấy kỳ quái, sao ông chủ không mặc áo khoác mà đã ra ngoài? Có việc gì gấp sao?

Tiểu Thâm ra khỏi thang máy, từ xa đã nhìn thấy một nhân viên bảo vệ dáng người thô kệch đứng ở giữa, ngoài cửa, Đồng Nhan với vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn nhân viên bảo vệ.

“Chuyện gì xảy ra!” Tiểu Thâm gầm lên một tiếng.

Nhân viên bảo vệ gật mình, quay đầu lại nhìn thấy ông chủ mình, lập tức cung kính cười híp mắt mở miệng: “Người phụ nữ này muốn đi vào, tôi vừa nhìn thấy liền biết không phải thứ gì tốt nên liền ngăn lại.”

Đồng Nhan nhìn nhân viên bảo vệ kia nhất thời im lặng, khuôn mặt giống như đang đòi thưởng, cho rằng mình làm chuyện tốt?

Nhân viên bảo vệ này chết đến nơi rồi mà còn không biết, thật đáng thương.

Quả nhiên, Tiểu Thâm nhìn thấy nét mặt của nhân viên bảo vệ càng tối sầm mặt, gờ tay tát một cái, còn sợ thiếu, gờ chân đạp một cái: “Mẹ kiếp, cậu mù rồi đúng không, vợ tôi cậu cũng dám cản?”

Nhân viên bảo vệ ngây ngẩn người, nhìn bộ mặt tức giận của Tiểu Thâm, lại nhìn bộ dáng ung dung của Đồng Nhan, lập tức nói không nên lời, bà chủ?

Sao lúc trước anh ta chưa từng nghe ai nói qua?

Lại nói một đạp này của Tiểu Thâm dùng sức khá lớn khiến nhân viên bảo vệ nằm một chỗ trên mặt đất.

Tiểu Thâm tối sầm mặt chỉ vào nhân viên bảo vệ: “Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng rằng nhờ có Tiểu Tiểu mà vào đây thì không coi ai ra gì, công ty này vẫn do tôi định đoạt.”

Đồng Nhan vốn đang cười híp mắt xem trò vui khi nghe Tiểu Thâm nói hai mắt chột lóe sáng. Tiểu Tiểu?

Thật không nghĩ tới, một nhân viên bảo vệ nhỏ cũng có thể dựa vào Tiểu Tiểu mà vào đây giễu võ dương oai.

Híp mắt, chồng cô có không ít người nằm vùng trong công ty, Tiểu Tiểu cũng thật là, ngay cả nhân viên bảo vệ cũng cho người vào nằm vùng, chẳng lẽ cô ta không có chỗ nào để nằm vùng sao?

Nhân viên bảo vệ đầu nói không nên lời, nằm trên mặt đất nghe răng trợn mắt khiếp sợ nhìn Đồng Nhan cùng Tiểu Thâm: “Dạ, không dám nữa.”

Sắc mặt Tiểu Thâm không tốt lắm “Không cần, không có sau này, công ty tôi chỉ là một công ty nhỏ không chứa nổi cậu, hôm nay bắt đầu không cần làm nữa.”

Vừa nói vừa không nể mặt xoay người kéo tay Đồng Nhan, khuôn mặt vốn dĩ đang tối sầm sau khi nhìn thấy Đồng Nhan liền trở nên dịu dàng, khôi phục lại vẻ bình tĩnh trước đó.

Đồng Nhan cũng khẽ mỉm cười, từ đầu đến cuối hai người không thèm nhìn nhân viên bảo vệ.

“Anh họ anh sao vậy? Sao lại nổi giận với một nhân viên bảo vệ nhỏ làm gì chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Nghe thấy giọng nói kia, Đồng Nhan cảm thấy bàn tay Tiểu Thâm hình như nắm chặt lại, ngẩng đầu nhìn thấy hắn đang nhìn cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng giống như không có một chút cảm xúc nào nhưng Đồng Nhan rõ ràng có thể thấy đôi mắt hắn lóe lên sát khí.

Tiểu Tiểu cười đi tới: “Chị dâu cũng ở đây sao.” Nói xong giống như hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, đôi mắt chăm chú nhìn Tiểu Thâm lại nhìn nhân viên bảo vệ đang nằm trên mặt đất, làn bộ không hiểu:

“Chuyện gì vậy?”

Nhân viên bảo vệ kia vừa mới bị Tiểu Thâm quát bị dọa đến hồn bay phách lạc, lập tức không dám nói gì, chỉ run lấy bầy nằm trên mặt đất.

Tiểu Tiểu nhìn rồi càng cười dịu dàng hơn, xoay người nhìn Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan, làm bộ mặt đáng yêu: “Anh trai, chị dâu tới sao lại không đưa vào, đứng bên ngoài làm gì, bây giờ thời tiết chuyển lạnh, mau vào đi thôi, nếu không sẽ bị cảm”

Nhân viên bên ngoài ghé đầu nhìn, trong phòng có không ít người lộ vẻ mặt không tha, rõ ràng còn có người nhìn có chút há hê.

Đồng Nhan hít sâu một hơi, cười sang sảng ra tiếng: "Sao vậy, đều ở nơi này không cần làm việc sao?"

Vốn người bên trong phòng làm việc quay đầu lại, đại đa số mọi người còn không biết đây là bà chủ cũ của bọn họ, quay đầu lại nhìn Đồng Nhan, đều cảm thấy cô gái này bị bệnh thần kinh.

Từng người tránh ra, Đồng Nhan không khỏi buồn bực, nghĩ mình mệnh khổ mà, thân là bà chủ của bọn họ mà bọn họ còn không biết, , rốt cuộc lần đầu tiên bản thân lộ diện, lại đã trở thành quá khứ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, từng người một di chuyển, ngược lại trợ lý đang chờ Tiểu Thâm an bài nghe được giọng nói này, vội vàng đuổi người đi, lúc này phòng làm việc của tổng giám đốc mới yên tĩnh lại.

Đồng Nhan bước hai bước đi vào, thấy Tiểu Thâm đang làm thủ tục chuyển giao, không nhìn Tiểu Tiểu đang đắc ý ngồi ở chỗ của Tiểu Thâm.

Cái gì cũng không nói, đi tới hai tay khoác lên tay Tiểu Thâm, khuôn mặt miễn cưỡng nhẹ nhõm, giống như cảm thấy Tiểu Thâm vứt bỏ công ty lớn không phải là chuyện lớn gì.

Tiểu Thâm cũng bày ra bộ mặt giống như không sao, nghiêng đầu dịu dàng nhìn cô: "Sao lại chạy tới chỗ này, không phải đi làm?"

Đồng Nhan không coi ai ra gì tiếp tục nói giỡn với Tiểu Thâm: "Ra ngoài làm nhiệm vụ, anh cũng biết, thỉnh thoảng vui đùa một chút Lưu Thuần cũng sẽ không nói gì."

Bởi vì lấy được công ty mà Tiểu Tiểu lộ ra vẻ mặt vênh mặt hất hàm sai khiến hiện tại nghĩ muốn thấy bộ mặt khổ sở của Tiểu Thâm - người bại tướng dưới tay, nào biết hai người này không có chút xú buồn bã, ngược lại bộ mặt nhẹ nhõm thật giống như muốn đi đâu đó nghỉ phép vậy.

Tức giận cắn răng, vung tay lên, mấy bảo vệ tiến lên thúc giục Tiểu Thâm: "Tiểu tiên sinh, xin nhanh rời đi."

Tay của Tiểu Thâm đang thu dọn đồ đạc dừng một chút, nâng mí mắt lên liếc hai bảo vệ này một cái, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, không nói gì, ngược lại hai người bảo vệ sợ hãi, chột dạ cúi đầu không dám nhìn nữa.

Tiểu Thâm nắm giữ công ty nhiều năm, từ trước đến nay nhân viên từ trên xuống dưới đều sợ nhân vật này, coi như hiện tại phải rời đi, ánh mắt kia liếc một cái, vẫn làm người ta không nhìn được sợ hãi.

Khóe mắt Đồng Nhan bỗng liếc mấy người..... bảo vệ kia, im lặng lắc đầu, con người chính là như vậy.

Tiểu Thâm thấy bản thân hù dọa người ta, rất là vô tội nhún vai một cái, dứt khoát cái gì cũng không xen vào, cũng chỉ thu dọn một chút vật phẩm riêng tư của bản thân, tay cẩn thận cầm tấm hình Đồng Nhan đang ôm Đồng Đồng ở trên bàn, một tay khác vung lên, chỉ huy mấy người bảo vệ kia: "Các người, ném hết những thứ này đi."

Nói xong cũng ôm Đồng Nhan đi, còn vừa đi vừa cùng Đồng Nhan nhìn hình kia, miệng còn không ngừng nói chuyện.

"Ai, bà xã, thời điểm con trai chúng ta bốn tuổi đáng đáp còn có chút giống em."

"Đương nhiên, đó là em sinh."

Tiểu Thâm cười: "Vậy tại sao hiện tại đáng vẽ lại hoàn toàn giống anh?"

Đồng Nhan còn nói cái gì, Tiểu Tiểu không nghe được, ngược lại mơ hồ nghe được tiếng khoa trương xin khoan dung của Tiểu Thâm.

Tay đặt ở trên ghế nắm thật chặt.

Đây hoàn toàn không đúng như cô ta muốn, làm sao lại như vậy?

Nhìn bảo vệ đang vội vã ném đồ bỏ đi còn lại, một ánh mắt, giống như nghĩ đến cái gì, giọng nói âm trầm: "Các người kiểm tra thật tốt những thứ này một chút."

Mới vừa rồi biểu hiện của Tiểu Thâm quá mức trấn định, giống như đã sớm biết sáng nay sẽ xuất hiện tình huống như vậy, Thế nhưng căn bản không thể, lần hành động này cô đã sớm an bài xong, hoàn toàn không có khả năng tiết lộ, Tiểu Thâm không thể nào sớm biết tin tức như vậy, nếu không làm sao dễ dàng bị đuổi ra khỏi công ty?

Khóe miệng từ từ gợn lên một chút tươi cười: Tiểu Thâm, không phải anh tự xưng là bá chủ trên thương trường sao? Hiện tại còn không phải anh bị tôi đuổi ra ngoài một cách dễ dàng sao?

Cả thành phố A có ai không một mực cung kính với anh, đó còn không phải bởi vì anh nắm giữ Tiểu thị sao?

Không có công ty, cái gì anh cũng không phải!

Tiểu Thâm dẫn bà xã ra ngoài, chuyện đầu tiên chính là đưa xe trên đường đi tới nhà trẻ của Đồng Đồng, trên mặt kia còn rất vui vẻ.

Đồng Nhan nhìn con trai chơi đùa bên trong, giống như hiểu dụng ý của Tiểu Thâm.

Dừng xe xong, Tiểu Thâm dắt Đồng Nhan hai người cùng đi vào.

Xa xa vẫn thấy còn có một đám trẻ chơi với Đồng Đồng, khóe miệng hai người lộ ra nụ cười nhẹ.

"Ba, mẹ!"

Thế nhưng đã thật lâu Đồng Đồng không thấy ba mẹ mình, mỗi lần muốn về nhà gia gia đều không cho phép, không khí Tiểu gia rất quý dị đến ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng nhận ra được không bình thường.

Xa xa một viên thịt tròn nhỏ nhào tới, hai tay Tiểu Thâm dùng chút lực ôm lấy con trai, chụp một cái thơm lên gương mặt mềm mại của con trai.

"Con trai, có nhớ ba không?"

Nước miếng trên mặt Đồng Đồng, lúc này ghét bỏ nhũn nhũn lại: "Không nên tùy tiện hôn loạn có được không, rất bẩn."

Tiểu Thâm tròn mắt há hốc mồm, Đồng Nhan lại nhìn không được xì một tiếng bật cười, đứa con trai này có hơi thích sạch sẽ, nhưng mà chưa từng nói những lời này với Tiểu Thâm, lúc này rất tốt, chạm mặt Tiểu Thâm, rất rõ ràng, con trai có ý kiến với việc thời gian dài Tiểu Thâm không mang nó về nhà.

Cho Tiểu Thâm một ánh mắt hả hê, đó ý nói là, tự cầu nhiều phúc đi.

Tiểu Thâm tự sờ lỗ mũi, trên mặt cười vô cùng rực rỡ: "Con trai, chúng ta về nhà đi, về nhà ba mẹ làm đồ ăn ngon cho con."

Về mặt Tiểu Thâm vô cùng hăng hái, giống như nấu cơm cho con trai là việc đáng kiêu ngạo cỡ nào.

Về mặt Đồng Đồng lại xin thứ lỗi cho kẻ bất tài: "Quên đi, con không muốn bị đau bụng."

'Xì' Đồng Nhan ở phía sau không nhìn được cười lớn.

Rất rõ ràng hiện tại tâm tình của Tiểu Thâm không tệ, cũng không so đo với cô, dù dỗ con trai trước, thần bí nháy mắt với thằng nhóc này mấy cái: "Chúng ta về nhà, về nhà cho con một vui mừng."

Đồng Nhan nghe vậy hai mắt thật to sáng lên, học dáng vẻ của tiểu Thâm nghiêng thân thể về phía trước, giọng nói không tự chủ được nhỏ đi rất nhiều: "vui mừng gì vậy?"

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Nói ra thì không phải vui mừng rồi."

"A a, đúng." Trước mặt hai cha con kẻ tai nói nhỏ, Đồng Nhan cảm thấy buồn bực, thật vất vả con trai mới tức giận một lần, làm sao Tiểu Thâm có thể giải quyết xong nó dễ dàng như vậy?

Trước kia đắc tội với đứa nhỏ hẹp hòi này, thế nhưng phải dỗ hẩn khoảng mấy ngày đấy.

Dọc theo đường đi Đồng Đồng lú lú, rất muốn biết trong nhà có kinh hỉ gì đang chờ hẩn, về mặt Đồng Nhan cũng mờ mịt, nhìn nụ cười cao thâm trên mặt Tiểu Thâm, cảm thấy có phải người này đang làm chuyện xấu xa gì hay không?

Một lát nghĩ tới người đàn ông này vừa mới vứt bỏ công ty lớn như vậy, chắc không phải là bị kích thích gì đi?

Nếu không vì sao một chút cũng không thương tâm, thoát nhìn ngược lại hoàn toàn giống như không có chuyện gì.

"Tiểu Thâm? Không phải là anh bị kích thích quá đó chứ? Thân là vợ chồng, ở trước mặt em anh không cần phải che giấu tâm tình của bản thân, không phải vợ chồng thì nên thể hiện chân thật nhất sao?"

Đồng Đồng hoàn toàn không rõ những lời này, cho nên vẫn lú lú hỏi ỉu thâm: "Vui mừng gì, vui mừng gì?" Một lát lại không nhìn được thúc giục Tiểu Thâm: "Lái nhanh một chút, lái nhanh một chút."

Trong lúc nhất thời Tiểu Thâm cảm thấy có chút dở khóc dở cười, con trai hoàn toàn không quan tâm ba ba thất nghiệp.

Mà bà xã lại quan tâm quá.

Tiểu Thâm đưa điện thoại di động đặt trên xe cho con trai tìm trò chơi giết thời gian, ngược lại về mặt chắc chắn nhìn Đồng Nhan: "Em cảm thấy em gả cho người đàn ông như vậy rất uất ức? Hơn nữa công ty kia cũng không phải là của anh, không có công ty này, còn có Danh Dương của anh, mặc dù Danh Dương là công ty nhỏ, nhưng em cứ như vậy khẳng định thực lực yếu hơn so với Tiểu thị sao?"

Đồng Nhan cẩn thận nhìn về mặt Tiểu Thâm, xác định tinh thần của người đàn ông này không có chút hỗn loạn nào lúc này mới yên tâm, nhưng sau đó lại buồn bực: "Thật là, coi như công ty của anh có thể kiếm tiền cũng là vứt bỏ một công ty đi, như vậy thu nhập trong nhà không phải sẽ ít đi một nửa sao? Thật là....."

Khóe miệng Tiểu Thâm run rẩy, rất muốn nói cho cô biết, coi như không có Tiểu thị, tiền của cô bây giờ cũng đủ để cô xài xa xỉ mấy đời.

Chưa từng thấy qua người ham tiền như vậy.

Về mặt Đồng Nhan nhức nhối, mí mắt thoáng nhìn, vừa thấy một bóng dáng quen thuộc ở ven đường, vội vàng kêu to: "Dừng xe."

Tiểu Thâm thoáng gấp, cũng không quản nơi này có phải chỗ dừng xe hay không, ngược lại bị giọng nói khẩn trương của Đồng Nhan làm cho ngẩn người.

"Là Đồng Chân, thật là Đồng Chân!" Đồng Nhan bỏ lại câu này đã xuống xe đuổi theo bóng dáng kia.

Trên xe, Tiểu Thâm không kịp kéo cô lại, hét lớn một tiếng: "Dừng xúc động, trở lại."

Cô ta tỏ vẻ ân cần, Đồng Nhan nghe thấy cũng nhũn mảy, quay đầu nhìn thấy trên người Tiểu Thâm chỉ có một chiếc áo sơ mi, vì ra ngoài quá vội nên không kịp mặc áo khoác.

Lúc này cười, ôm cánh tay Tiểu Thâm mở miệng: "Đúng vậy, Tiểu Thâm, ngoài này lạnh lắm, chúng ta mau vào đi thôi?"

Bộ mặt Tiểu Thâm không có chuyển biến gì, chỉ có một đôi mắt đen kịt, cảm giác giống như giông bão sắp tới.

Hai người thân mật đi vào thang máy, khi cửa thang máy chuẩn bị khép lại, Đồng Nhan mới nhìn về phía Tiểu Thâm, chỉ thấy cô ta nở nụ cười như không cười, trong lòng nhất thời căng thẳng, bàn tay đang nắm tay Tiểu Thâm không tự giác nắm chặt lại.

Khi thang máy đóng lại, Tiểu Thâm mới thả lỏng cơ thể, nắm chặt tay Đồng Nhan khẽ mỉm cười: "Sao đột nhiên lại đến thăm anh?"

Đồng Nhan cũng cười nhưng không trả lời vấn đề này: “Nhà vệ sinh nữ có người nằm vùng hay không?” Điền cuồng hỏi một câu như vậy.

Tiểu Thâm lộ rõ vẻ sững sờ, hình như chưa kịp phản ứng được với câu hỏi của cô, một giây tiếp theo liền cười, cũng biết cô thông minh nhưng mà.....

“Không có.”

Đồng Nhan lộ vẻ tiếc nuối: “Thật là tiếc, không phải nơi cần người nằm vùng nhất không phải là nhà vệ sinh sao? Bao nhiêu bí mật đều đến từ nhà vệ sinh, Tiểu Tiểu thật đúng là.....” Nói được một nửa liền làm bộ mặt tiếc nuối lắc đầu thờ dài, hình như chuyện không có người nằm vùng trong nhà vệ sinh khiến cô rất thất vọng.

Tiểu Thâm cười khỏ, đưa tay xoa đầu cô: “Em cho rằng đây là tình báo trong chiến tranh sao?”

Đồng Nhan bĩu môi, không có ý kiến, bây giờ không phải hẳn giống như đang chơi trò tình báo trong chiến tranh sao? Trên thương trường nếu không cẩn thận sẽ không có gì tốt.

Vào giữa phòng làm việc đầy sang trọng của Tiểu Thâm, Đồng Nhan liền tìm một góc thoải mái ngồi xuống, không nhìn thư ký đang giương mắt nhìn, trực tiếp cầm một cuốn tạp chí, hai chân bắt chéo bắt đầu đọc.

Tiểu Thâm cũng không quản, đi thẳng tới bàn làm việc bắt đầu làm việc, thư ký cảm thấy hai người này hơi kỳ quái, có việc nhưng vẫn quan tâm đến nhau.

Tiểu Thâm không ngẩng đầu: “Được rồi, cậu đi ra ngoài trước đi.”

Một tiếng sau, Tiểu Thâm cảm thấy rất tốt, thật vất vả vợ hán mới tìm hán một lần.

Ngồi trên ghế nhìn Đồng Nhan cười: “Tối nay muốn ăn gì?”

Đồng Nhan im lặng liếc mắt khinh thường, rốt cuộc cũng biết hỏi cô muốn ăn gì?

Bụng cũng đã kêu nửa tiếng rồi!

Trong lòng không hài lòng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười: “Không sao, em cũng chưa đói, anh cứ làm việc của anh đi, sau đó chúng ta sẽ đi ăn!”

Tiểu Thâm mặt cười như không cười nhìn Đồng Nhan: “Tức giận sao? Em biết gần đây trong công ty có nhiều người không an phận, nhất định sẽ xảy ra rất nhiều chuyện.”

Đồng Nhan mỉm môi nhưng không thể phản bác, cô dĩ nhiên biết gần đây công ty có nhiều người không an phận, lúc này vừa nhìn biểu hiện của nhân viên bảo vệ cô liền biết.

Tiểu Tiểu thật sự không biết thế nào là khiêm tốn, quá xuất sắc cũng không phải là chuyện tốt.

Đồng Nhan đứng lên vung tay trước mặt Tiểu Thâm: “Yên tâm, người quá sắc bén từ trước đến giờ đều không đáng yêu, không sao không sao.”

Tiểu Thâm im lặng cười cười, đứng lên đi tới, quay người lại giống như đã chịu nhiều uất ức, đôi mắt long lanh đào hoa nhìn Đồng Nhan: “Vợ à, em đối với anh thật tốt, anh đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi?”

Hoàn toàn mất hết tác phong trên thương trường, cũng có lúc có dáng vẻ làm nũng giống Đồng Đồng.

Đồng Nhan gật đầu, ngay sau đó lại nghĩ tới điều gì, ánh mắt nặng nề: “Tiểu Tiểu lớn lối như vậy luôn có người dựa vào, anh quản lý công ty này đã sáu năm rồi không phải sao? Sao bên trong còn có người không an phận như vậy chứ?”

Tiểu Thâm một tay ôm Đồng Nhan, một tay giúp cô mặc áo khoác, chỉ thuận miệng trả lời vợ: “Chắc chắn sẽ có một số ít người không an phận, không sao.”

Đối với Tiểu Thâm, từ trước đến giờ không lo lắng cho Đồng Nhan lắm, một chút thủ đoạn kia không có thể tùy ý động đến cô.

Cho tới nay cũng là bởi vì Tiểu Thâm tự tin, công ty sẽ không xảy ra chuyện gì nhưng cũng bởi vì tự tin mà ngày hôm sau lúc quay trở về tòa soạn cô liền nghe được một tin không tốt.

Tập đoàn Tiểu Thị đổi chủ.

Mới vừa nghe tin tức Đồng Nhan vẫn không thể hiểu nhìn người kia, cho đến khi Lưu Thuần vội vàng chạy tới hỏi thăm cô mới biết thì ra Tiểu Thâm cũng không phải là thần.

Lúc này không quan tâm tới bất cứ gì, buông hết công việc trong tay, lập tức lái xe chạy thẳng tới công ty Tiểu Thâm, lần này ngược lại nhân viên bảo vệ không tiếp tục ngăn cản Đồng Nhan, nhưng khuôn mặt phách lối khinh thường vẫn tồn tại, hơn nữa so với hôm qua còn nghiêm trọng hơn.

Gọi điện thoại nhưng không được cho đến khi cửa thang máy mở ra trước cửa phòng làm việc của tổng giám đốc.

Đồng Nhan lập tức im lặng, căn phòng làm việc trước mặt bị vây kín.

Nhân viên bên ngoài ghé đầu nhìn, trong phòng có không ít người lộ vẻ mặt không tha, rõ ràng còn có người nhìn có chút hà hê.

Đồng Nhan hít sâu một hơi, cười sang sảng ra tiếng: "Sao vậy, đều ở nơi này không cần làm việc sao?"

Vốn người bên trong phòng làm việc quay đầu lại, đại đa số mọi người còn không biết đây là bà chủ cũ của bọn họ, quay đầu lại nhìn Đồng Nhan, đều cảm thấy cô gái này bị bệnh thần kinh.

Từng người tránh ra, Đồng Nhan không khỏi buồn bực, nghĩ mình mệnh khổ mà, thân là bà chủ của bọn họ mà bọn họ còn không biết, , rốt cuộc lần đầu tiên bán thân lộ diện, lại đã trở thành quá khứ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, từng người một di chuyển, ngược lại trợ lý đang chờ Tiểu Thâm an bài nghe được giọng nói này, vội vàng đuổi người đi, lúc này phòng làm việc của tổng giám đốc mới yên tĩnh lại.

Đồng Nhan bước hai bước đi vào, thấy Tiểu Thâm đang làm thủ tục chuyển giao, không nhìn Tiểu Thâm đang đắc ý ngồi ở chỗ của Tiểu Thâm.

Cái gì cũng không nói, đi tới hai tay khoác lên tay Tiểu Thâm, khuôn mặt miễn cưỡng nhẹ nhõm, giống như cảm thấy Tiểu Thâm vứt bỏ công ty lớn không phải là chuyện lớn gì.

Tiểu Thâm cũng bày ra bộ mặt giống như không sao, nghiêng đầu dịu dàng nhìn cô: "Sao lại chạy tới chỗ này, không phải đi làm?"

Đồng Nhan không coi ai ra gì tiếp tục nói giỡn với Tiểu Thâm: "Ra ngoài làm nhiệm vụ, anh cũng biết, thỉnh thoảng vui đùa một chút Lưu Thuần cũng sẽ không nói gì."

Bởi vì lấy được công ty mà Tiểu Thâm lộ ra vẻ mặt vênh mặt hást hàm sai khiến hiện tại nghĩ muốn thấy bộ mặt khổ sở của Tiểu Thâm - người bại tướng dưới tay, nào biết hai người này không có chút xú buồn bã, ngược lại bộ mặt nhẹ nhõm thật giống như muốn đi đâu đó nghỉ phép vậy.

Tức giận cắn răng, vung tay lên, mấy bảo vệ tiến lên thúc giục Tiểu Thâm: "Tiểu tiên sinh, xin nhanh rời đi."

Tay của Tiểu Thâm đang thu dọn đồ đạc dừng một chút, nâng mí mắt lên liếc hai bảo vệ này một cái, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu, không nói gì, ngược lại hai người bảo vệ sợ hãi, chột dạ cúi đầu không dám nhìn nữa.

Tiểu Thâm nắm giữ công ty nhiều năm, từ trước đến nay nhân viên từ trên xuống dưới đều sợ nhân vật này, coi như hiện tại phải rời đi, ánh mắt kia liếc một cái, vẫn làm người ta không nhìn được sợ hãi.

Khóe mắt Đồng Nhan bềnh liếc mấy người.... bảo vệ kia, im lặng lắc đầu, con người chính là như vậy.

Tiểu Thâm thấy bản thân hù dọa người ta, rất là vô tội nhún vai một cái, dứt khoát cái gì cũng không xen vào, cũng chỉ thu dọn một chút vật phẩm riêng tư của bản thân, tay cẩn thận cảm tấm hình Đồng Nhan đang ôm Đồng Đồng ở trên bàn, một tay khác vung lên, chỉ huy mấy người bảo vệ kia: "Các người, ném hết những thứ này đi."

Nói xong cũng ôm Đồng Nhan đi, còn vừa đi vừa cùng Đồng Nhan nhìn hình kia, miệng còn không ngừng nói chuyện.

"Ai, bà xã, thời điểm con trai chúng ta bốn tuổi đáng đáp còn có chút giống em."

"Đương nhiên, đó là em sinh."

Tiểu Thâm cười: "Vậy tại sao hiện tại đáng vẻ lại hoàn toàn giống anh?"

Đồng Nhan còn nói cái gì, Tiểu Thâm không nghe được, ngược lại mơ hồ nghe được tiếng khoa trương xin khoan dung của Tiểu Thâm.

Tay đặt ở trên ghế nắm thật chặt.

Đây hoàn toàn không đúng như cô ta muốn, làm sao lại như vậy?

Nhìn bảo vệ đang bọn rộn ném đồ bỏ đi còn lại, một ánh mắt, giống như nghĩ đến cái gì, giọng nói âm trầm: "Các người kiểm tra thật tốt những thứ này một chút."

Mới vừa rồi biểu hiện của Tiểu Thâm quá mức trấn định, giống như đã sớm biết sáng nay sẽ xuất hiện tình huống như vậy, Thế nhưng căn bản không thể, lần hành động này cô đã sớm an bài xong, hoàn toàn không có khả năng tiết lộ, Tiểu Thâm không thể nào sớm biết tin tức như vậy, nếu không làm sao dễ dàng bị đuổi ra khỏi công ty?

Khóe miệng từ từ gợn lên một chút tươi cười: Tiểu Thâm, không phải anh tự xưng là bá chủ trên thương trường sao? Hiện tại còn không phải anh bị tôi đuổi ra ngoài một cách dễ dàng sao?

Cả thành phố A có ai không một mực cung kính với anh, đó còn không phải bởi vì anh nắm giữ Tiểu thị sao?

Không có công ty, cái gì anh cũng không phải!

Tiểu Thâm dẫn bà xã ra ngoài, chuyện đầu tiên chính là đưa xe trên đường đi tới nhà trẻ của Đồng Đồng, trên mặt kia còn rất vui vẻ.

Đồng Nhan nhìn con trai chơi đùa bên trong, giống như hiểu dụng ý của Tiểu Thâm.

Dừng xe xong, Tiểu Thâm dắt Đồng Nhan hai người cùng đi vào.

Xa xa vẫn thấy còn có một đám trẻ chơi với Đồng Đồng, khúc miệng hai người lộ ra nụ cười nhẹ.

"Ba, mẹ!"

Thế nhưng đã thật lâu Đồng Đồng không thấy ba mẹ mình, mỗi lần muốn về nhà gia gia đều không cho phép, không khí Tiểu gia rất quý dị đến ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng nhận ra được không bình thường.

Xa xa một viên thịt tròn nhỏ nhào tới, hai tay Tiểu Thâm dùng chút lực ôm lấy con trai, chụp một cái thom lên gương mặt mềm nhũn của con trai.

"Con trai, có nhớ ba không?"

Nước miếng trên mặt Đồng Đồng, lúc này ghét bỏ nhũn lông mày lại: "Không nên tùy tiện hôn loạn có được không, rất bẩn."

Tiểu Thâm trợn mắt há hốc mồm, Đồng Nhan lại nhìn không được xì một tiếng bật cười, đứa con trai này có hơi thích sạch sẽ, nhưng mà chưa từng nói những lời này với Tiểu Thâm, lúc này rất tốt, chạm mặt Tiểu Thâm, rất rõ ràng, con trai có ý kiến với việc thời gian dài Tiểu Thâm không mang nó về nhà.

Cho Tiểu Thâm một ánh mắt hả hê, đó ý nói là, tự cầu nhiều phúc đi.

Tiểu Thâm tự sờ lỗ mũi, trên mặt cười vô cùng rực rỡ: "Con trai, chúng ta về nhà đi, về nhà ba mẹ làm đồ ăn ngon cho con."

Về mặt Tiểu Thâm vô cùng hăng hái, giống như nấu cơm cho con trai là việc đáng kiêu ngạo cỡ nào.

Về mặt Đồng Đồng lại xin thứ lỗi cho kẻ bất tài: "Quên đi, con không muốn bị đau bụng."

'Xì' Đồng Nhan ở phía sau không nhịn được cười lớn.

Rất rõ ràng hiện tại tâm tình của Tiểu Thâm không tệ, cũng không so đo với cô, dù dỗ con trai trước, thần bí nháy mắt với thằng nhóc này mấy cái: "Chúng ta về nhà, về nhà cho con một vui mừng."

Đồng Nhan nghe vậy hai mắt thật to sáng lên, học dáng vẻ của tiểu Thâm nghiêng thân thể về phía trước, giọng nói không tự chủ được nhỏ đi rất nhiều: "vui mừng gì vậy?"

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Nói ra thì không phải vui mừng rồi."

"A a, đúng." Trước mặt hai cha con kẻ tai nói nhỏ, Đồng Nhan cảm thấy buồn bực, thật vất vả con trai mới tức giận một lần, làm sao Tiểu Thâm có thể giải quyết xong nó dễ dàng như vậy?

Trước kia đắc tội với đứa nhỏ hẹp hòi này, thế nhưng phải dỗ hẩn khoảng mấy ngày đấy.

Dọc theo đường đi Đồng Đồng lủi lủi, rất muốn biết trong nhà có kinh hi gì đang chờ hẩn, về mặt Đồng Nhan cũng mờ mịt, nhìn nụ cười cao thâm trên mặt Tiểu Thâm, cảm thấy có phải người này đang làm chuyện xấu xa gì hay không?

Một lát nghĩ tới người đàn ông này vừa mới vứt bỏ công ty lớn như vậy, chắc không phải là bị kích thích gì đi?

Nếu không vì sao một chút cũng không thương tâm, thoát nhìn ngược lại hoàn toàn giống như không có chuyện gì.

"Tiểu Thâm? Không phải là anh bị kích thích quá đó chứ? Thân là vợ chồng, ở trước mặt em anh không cần phải che giấu tâm tình của bản thân, không phải vợ chồng thì nên thể hiện chân thật nhất sao?"

Đồng Đồng hoàn toàn không rõ những lời này, cho nên vẫn lủi lủi hỏi ỉu thâm: "Vui mừng gì, vui mừng gì?" Một lát lại không nhịn được thúc giục Tiểu Thâm: "Lái nhanh một chút, lái nhanh một chút."

Trong lúc nhất thời Tiểu Thâm cảm thấy có chút dở khóc dở cười, con trai hoàn toàn không quan tâm ba ba thất nghiệp.

Mà bà xã lại quan tâm quá.

Tiểu Thâm đưa điện thoại di động đặt trên xe cho con trai tìm trò chơi giết thời gian, ngược lại về mặt chắc chắn nhìn Đồng Nhan: "Em cảm thấy em gả cho người đàn ông như vậy rất uất ức? Hơn nữa công ty kia cũng không phải là của anh, không có công ty này, còn có Danh Dương của anh, mặc dù Danh Dương là công ty nhỏ, nhưng em cứ như vậy khẳng định thực lực yếu hơn so với Tiểu thị sao?"

Đồng Nhan cẩn thận nhìn về mặt Tiểu Thâm, xác định tinh thần của người đàn ông này không có chút hỗn loạn nào lúc này mới yên tâm, nhưng sau đó lại buồn bực: "Thật là, coi như công ty của anh có thể kiếm tiền cũng là vứt bỏ một công ty đi, như vậy thu nhập trong nhà không phải sẽ ít đi một nửa sao? Thật là....."

Khóe miệng Tiểu Thâm run rẩy, rất muốn nói cho cô biết, coi như không có Tiểu thị, tiền của cô bây giờ cũng đủ để cô xài xa xỉ mấy đời.

Chưa từng thấy qua người ham tiền như vậy.

Về mặt Đồng Nhan nhức nhối, mí mắt thoáng nhìn, vừa thấy một bóng dáng quen thuộc ở ven đường, vội vàng kêu to: "Dừng xe."

Tiểu Thâm thẳng gấp, cũng không quản nơi này có phải chỗ dừng xe hay không, ngược lại bị giọng nói khẩn trương của Đồng Nhan làm cho ngẩn người.

"Là Đồng Chân, thật là Đồng Chân!" Đồng Nhan bỏ lại câu này đã xuống xe đuổi theo bóng dáng kia.

Trên xe, Tiểu Thâm không kịp kéo cô lại, hét lớn một tiếng: "Dừng xúc động, trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Toàn thân Đồng Chân mặc một chiếc quần cụt mát mẻ, đứng ở ven đường hút thuốc lá, bên cạnh còn có mấy người đàn ông đang cười bỉ ổi lấy lòng.

Đồng Chân cực kỳ khinh thường, tầm mắt lạnh như băng cũng không nhìn bầy ong mật này, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm phò đối diện.

Đồng Nhan rất kinh ngạc với sự biến hóa của Đồng Chân, trước kia Đồng Chân rất ngang ngược kiêu ngạo, hiện tại trong con người của Đồng Chân lúc này lạnh như băng, giống như cực kỳ chán ghét tất cả mọi thứ trên thế giới này, nhìn mọi thứ này họ cũng là khinh thường lạnh như băng.

"Thật là Đồng Chân!" Đồng Nhan vô cùng xác định, cô gái tóc vàng mặc quần cụt hấp dẫn đứng cách cô mười mét đó chính là Đồng Chân, về mặt Đồng Chân không những trở nên lạnh như băng, quần áo Đồng Chân mặc cũng tương đối lớn mật, tóc nhuộm thành màu vàng kim chói mắt, trong mùa đông lớn như vậy mặc một cái quần cụt sexy chỉ miễn cưỡng che được cái mông, trên chân là một đôi giày cao gót kém chất lượng ước chừng cao khoảng mười centimet, trong miệng còn ngậm một điếu thuốc lá.

Đó chính là cô công chúa của Đồng gia cao cao tại thượng trước kia, rõ ràng chính là dáng vẻ của một người phụ nữ phong trần.

Động tác hút thuốc của cô gái dừng lại, hai tay kẹp đầu của điếu thuốc, phun ra một hóp khí đục thật dài, giống như nội tâm đang giãy giụa mãnh liệt cực kỳ, nhìn bà vai cũng rụt lại.

Cuối cùng ở trong mùa đông gió rét như vậy, cơ thể mảnh mai còn từ từ xoay người, khói thuốc khuếch trương trên khuôn mặt trang điểm, mặt mày tục tiểu phi tiểu tà tà khơi mào.

Đồng Chân thật giống như chủ tướng hút một hơi thuốc, từ từ đi tới bên người Đồng Nhan, nghiêng người ghé vào trên mặt Đồng Nhan phun ra một vòng khói, trong khói mù lượn lờ, ánh mắt chanh chua mới tràn đầy phong tình của người phụ nữ phong trần.

Móng tay quét son đỏ ngầu trên ngón tay từ từ chọc mặt Đồng Nhan, một tay kia đang kẹp thuốc lá, "A, đây là Tiểu phu nhân? thật là đã lâu không gặp!" Cũng không phải đã lâu, lần trước gặp mặt còn xuất hiện với thân phận thiên kim đại tiểu thư, khi đó cô ta còn chê cười Đồng Nhan.

Lần nữa gặp nhau, cô ta lại thành người phụ nữ phong trần!

Khi không thể sự biến hóa, làm cho người ta không thể thích ứng.

Lông mày Đồng Nhan hơi nhíu lại, nhìn Đồng Chân trước mắt bởi vì đi dép cực kỳ cao mà cao hơn so với cô nửa cái đầu, trang điểm đậm rất khoa trương, rõ ràng mái tóc vốn mềm mại đã bị nhuộm vàng, nhìn kỹ còn có thể phát hiện không ít chấm đỏ nhỏ.

Tóc vàng thả ở sau lưng, lượn sóng xinh đẹp giống như về đẹp không có chút thay đổi gì.

Ngay cả Đồng Chân liếc mắt cũng biết chuyện gì xảy ra.

"Tại sao cô lại ở chỗ này?"

Đồng Chân cười liếc nhìn cô một cái: "Tôi không ở chỗ này, chẳng lẽ lại ở Tiểu gia? Cần phải ở trên giường Tiểu Thâm sao? Hả? Ha ha ha!"

Đồng Chân cười phách lối, lúc nói chuyện thân thể nghiêng về phía trước, mùi phấn son nồng đậm lập tức phiêu tán quanh thân thể hai người, lỗ mũi Đồng Nhan nhạy cảm, thiếu chút nữa thì hắt hơi.

Giơ tay lên xoa xoa lỗ mũi đang ngứa một chút, Đồng Nhan mặt không biến sắc lui về phía sau, ánh mắt Đồng Chân nhìn động tác giống như vô tâm này của cô, cười vui sướng hơn.

"Thế nào, Tiểu phu nhân của chúng ta đang ghét bỏ tôi? Đừng quên, coi như cô ghét bỏ tôi, tôi vẫn là chị của cô, cho dù cô giết tôi, đây cũng không có biện pháp thay đổi, nếu như cô không muốn sau này có quá nhiều phiền toái, hiện tại cô nên thông minh một chút đưa tiền chặn miệng tôi lại."

Lúc nào thì Đồng Chân mở miệng xin tiền người khác?

Chưa từng có chuyện như vậy, huống chi còn muốn tiền của Đồng Nhan - kẻ thù không đội trời chung với bản thân.

Ánh mắt Đồng Nhan bình tĩnh lạ thường, Đồng Chân đưa tay phải ra, ngón cái ngón giữa và ngón trỏ kia vẫn còn làm động tác xin tiền, móng tay hồng hồng theo động tác của ngón tay trượt lên, , kia giống như máu đỏ tươi, trong nháy mắt làm người ta hoảng sợ. Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng, trong nháy mắt kia trái tim Đồng Nhan đang giờ lên dần dần hạ xuống, một phút sau, ngang hông xuất hiện một cánh tay mạnh mẽ.

Một tay Tiểu Thâm dắt Đồng Đồng, một tay ôm Đồng Nhan, ánh mắt không khách khí lướt qua khuôn mặt giống như mặt mèo của Đồng Chân, , lộ ra khinh thường không kiên nhẫn.

Cắn răng nhịn xuống xúc động muốn giáng một bạt tai vào khuôn mặt như hoa kia, giọng nói lạnh như băng: "Ngược lại tôi muốn biết, đại tiểu thư có thể gây thêm phiền toái gì cho chúng tôi."

Ánh mắt Đồng Chân không có biến hóa gì lớn, ánh mắt quét một vòng từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng ở chỗ kín của Tiểu Thâm (ha ha, chắc mọi người cũng biết là chỗ nào rồi chứ...), hồi lâu, ánh mắt thương hại thần nhiên nhìn Đồng Nhan, "Tôi nói Đồng Nhan, tôi biết cô thích tiền, nhưng cũng không thể vì tiền mà ở cùng một thái giám đứng không, cả đời người phụ nữ cứ như vậy không làm chút chuyện gì sao?"

Nói xong, lại hơi khinh thường khiêu thích nhìn lại Tiểu Thâm, "Có phải Tiểu tiên sinh rất đặc ý không? Ha ha thật là buồn cười, không biết Tiểu tiên sinh không thể làm việc người, làm sao sẽ lớn lối như vậy."

Đồng Nhan hơi nhíu mày, trong lòng bội phục tinh thần cười lưng cọt của Đồng Chân, tật xấu này của Tiểu Thâm đã sớm không còn là tật xấu, nhưng dù sao cũng từng tồn tại qua, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy cuộc sống mỹ mãn của mình có chút vết nhơ, mà Đồng Chân lại chọc chúng điểm, như vậy sao Tiểu Thâm có thể không nổi giận?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Về mặt của Tiểu Thâm biến hóa không hiểu, đôi mắt đen nhánh bắt đầu híp lại, dường như tươi cười nơi khe miệng có một khe hở, rất nhỏ làm Đồng Nhan hoài nghi bản thân nhìn lầm rồi.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp chợt nháy mắt, nụ cười khóe miệng từ từ giương lên, giọng nói trầm thấp: "Thì ra là như vậy, xem ra sau lưng Đồng tiểu thư có cao nhân!" Đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Đầu óc Đồng Nhan có chút không xoay chuyển kịp, thế nào nhìn ra sau lưng có cao nhân vậy?

Cái người Tiểu Thâm này, cấu tạo trong đầu thật khác người thường mà!

Ngược lại Đồng Chân cười rất đặc ý, "Cao hơn nữa cũng không lớn bằng Tiểu đại thiếu gia, nhưng mà chút chuyện nhỏ như làm Tiểu đại thiếu gia thân bại danh liệt, vẫn có thể làm được."

Thân bại danh liệt?

Lúc Đồng Nhan nghe cái từ này đầu tiên là nghĩ đến Tiểu Thâm vô duyên vô cớ mất đi công ty, sau khi mất đi công ty, ông nội ở sau lưng bắt mất với Tiểu Thâm.

Nhưng trước kia ông nội cực kỳ sủng ái Tiểu Thâm, gần đây xảy ra một loạt chuyện, ông nội đột nhiên thay đổi thái độ của bản thân, trực xuất Tiểu Thâm khỏi rất nhiều sự việc của Tiểu gia, đầu tiên là để cho Tiểu Tiểu vào công ty, sau lại liều mạng đặt Đồng Đồng bên cạnh bản thân nuôi dưỡng, cuối cùng lại đuổi Tiểu Thâm ra khỏi công ty.

Đây..... Chẳng lẽ có liên quan đến việc thân bại danh liệt mà Đồng Chân nói?

Trên mặt Tiểu Thâm vẫn là nụ cười rục rờ, "Hà? Như vậy xem ra, vị kia không những là cao nhân, mà còn có một thể lực vững chắc, chỉ là không biết tại sao vị cao nhân kia có tiền có quyền lại có đầu óc, Đồng tiểu thư là quân tiên phong của hắn, tại sao lại luân lạc tới tình cảnh này? Chắc chắn chắc, nhìn đồ trang điểm kém chất lượng trên mặt một chút, hiện tại da của Đồng tiểu thư đã gặp vấn đề tương đối nghiêm trọng đi?"

Tiểu Thâm thoải mái nói, một câu nói không nặng không nhẹ, ngược lại làm khuôn mặt nhỏ nhắn đang đắc ý của Đồng Chân ở đối diện cứng đờ, sắc mặt hơi thay đổi. Đồng Nhan nhìn về mặt tự đắc của Tiểu Thâm, cười.

Đưa tay nhẹ nhàng khoác lên cánh tay của Tiểu Thâm, một tay kia dắt con trai, cúi đầu dịu dàng cười một tiếng, Đồng Nhan ngẩng đầu nở nụ cười rục rờ, Tiểu Thâm bên cạnh nhìn hai mẹ con này hài lòng cười.

Một nhà ba người yên lặng nở nụ cười, lọt vào trong mắt Đồng Chân, chính là âm thầm châm biếm không thôi.

Tại sao, tại sao một đại tiểu thư như cô lại luân lạc thành kỹ nữ, mà cái người từ nhỏ bị cô chà đạp dưới chân lại có thể biến thành phượng hoàng.

Không cam lòng!

Nồng nặng chua xót và không cam lòng dâng lên trong lòng Đồng Chân, trước kia không thấy còn không có cảm giác gì, hiện tại Đồng Nhan dẫn theo chồng và con trai xuất hiện trước mặt mình khoe khoang hạnh phúc của cô, nụ cười của ba người này giống như một cái gai, không chút lưu tình đâm vào trái tim đã dần dần chết lặng của cô ta, nảy sinh đau đớn.

"Gia đình Tiểu tiên sinh mỹ mãn, thật làm người ta hâm mộ."

Chợt một giọng nam xuất hiện phá vỡ không khí cuộn trào, ánh mắt chứa đầy lửa giận của Đồng Chân sáng lên, giống như nhìn thấy chân bảo hiểm thấy trên đời vậy.

Khẽ cười một tiếng, xoay người lại cười tủm tỉm nhìn người đàn ông cao lớn.

Đồng Nhan nhìn sang phía phát ra tiếng nói, ánh mắt từ từ tròn to, Tiểu Thâm bất động thanh sắc (không biến sắc) nhìn sang, ánh mắt híp lại một chút.

Toàn Trường chỉ có Đồng Đồng là bình thường nhất, bởi vì hắn không biết người nọ.

"Gia Nam, sao lại đến đây." Đồng Nhan lập tức giống như không xương, mềm nhũn dựa vào trên người Phí Gia Nam vừa tới, Phí Gia Nam ngậm một điều thuốc, đeo mắt kính thật to, bàn tay thuận thế ôm lấy Đồng Chân đang dựa vào.

Phía sau mắt kính ánh mắt híp lại, nhìn một nhà ba người tình cảm sâu đậm, khóe miệng hơi cong lên, tất cả đều cứng ngắt.

Đồng Nhan nhìn Phí Gia Nam, khó có thể tưởng tượng, "Phí tiên sinh, vẫn luôn là người chiếu cố chị của tôi trong khoảng thời gian này?" Tiểu Thâm mỉm cười chỉ là tay đã đưa ra vòng lên eo nhỏ của Đồng Nhan.

Khóe miệng Phí Gian Nam hơi gợn lên: "Đồng tiểu thư, vị này là chị của cô sao? Sao tôi không biết?" Lời nói mang theo chút kinh ngạc cúi đầu hỏi thăm Đồng Chân.

Đồng Chân giống như không biết Đồng Nhan: "Gia Nam, người ta không biết cô gái này."

Về mặt như một con mèo nhỏ khéo léo, trong lòng lại quanh quẩn câu nói mới vừa rồi của Tiểu Thâm, khoảng thời gian trước Phí Gia Nam xuất hiện cứu cô, nhưng khi đó cô đã luân lạc, hắn cũng chưa nói gì khác, chỉ từng nói là muốn cô rời đi.

Trừ thỉnh thoảng lên giường, những thứ khác cái gì cũng không làm, cô cũng không quá an phận, thử dò xét nhiều lần, bất luận ở trường hợp quan trọng gì thì cô chủ động dính sát, hắn sẽ không tức giận, giống như bây giờ, ở trước mặt Đồng Nhan cô thân mật gọi hắn là Gia Nam, khóe miệng hắn còn cong lên một nụ cười nhàn nhạt, một chút cũng không tức giận.

Chẳng lẽ bây giờ hắn không còn cảm giác đối với Đồng Nhan?

Bởi vì lưu lạc phong trần mà trái tim dần dần lắng xuống, vì vậy ý nghĩ dần dần nảy ra.

Ánh mắt Đồng Nhan mang theo một tia xem xét nhàn nhạt, rồi sau đó dời tầm mắt đi.

Tiểu Thâm mặt không đổi sắc, mở miệng cười: "Thì ra là Phí tiên sinh, đã lâu không gặp."

"Chẳng lẽ vừa rồi Đồng tiểu thư nói cao nhân phía sau chính là Phí tiên sinh?" Tiểu Thâm mặt mày nghi ngờ nhú lại, ánh mắt có chút nghi ngờ, ánh mắt rời khỏi trên người Phí Gian Nam, liếc mắt nhìn con chim nhỏ Đồng Chân đang nép vào trong ngực Phí Gia Nam.

Cơ thể Đồng Chân hơi cứng đờ, nở nụ cười thỏa mãn có chút do dự, ánh mắt thật nhanh liếc nhìn cằm cương nghị của Phí Gia Nam, rồi sau đó nhanh chóng rời đi, động tác hoàn toàn làm theo bản năng.

Tiểu Thâm nhìn vào đáy mắt, ánh mắt khẽ híp một chút, lộ ra một nụ cười vui vẻ nhất thì ra là như vậy. Ánh mắt Phí Gia Nam nhìn về mặt nhàn nhạt của Đồng Nhan, cũng may là đeo cái mắt kính thật to, mắt kính màu đen che lại đôi mắt hẹp dài kia, nhưng cũng vì vậy ánh mắt càng thêm không chút kiêng kị.

Chợt nghe lời nói ý tứ hàm xúc của Tiểu Thâm, Phí Gia Nam bỗng nhiên hồi thần, đúng lúc đụng phải ánh mắt tự tin mang ý cười của Tiểu Thâm, nụ cười khóe miệng cứng đờ.

Quả nhiên không hổ là Tiểu Thâm, cho tới bây giờ Phí Gia Nam chưa từng xem nhẹ đối thủ là hắn, chỉ là không ngờ, ngàn phòng vạn phòng, vẫn bị đối thủ này sờ vào chỗ hổng.

Bất đắc dĩ nhìn người phụ nữ trong ngực ý thức được bản thân đã làm sai chuyện, Phí Gia Nam cảm thấy, ban đầu thật đúng là không nên bởi vì khuôn mặt của Đồng Chân có mấy phần tương tự mà mềm lòng.

Rõ ràng đáng đáp của người phụ nữ này có mấy phần tương tự giống Đồng Nhan, thế nhưng tính cách hoàn toàn không có một chút giống Đồng Nhan, mới vừa cùng Tiểu Thâm nói hai ba câu, đã bị Tiểu Thâm chụp được lời nói.

Tiểu Thâm cười nhạt, ánh mắt nhìn Phí Gia Nam phía đối diện, "Phí tiên sinh đúng là thương hương tiếc ngọc, chỉ là không biết tại sao không nhanh cắt kí miếng ngọc này ở nhà, ngược lại ném ra ngoài, mặc cho gió táp mưa sa?"

Đồng Nhan một mực yên lặng đứng ở bên cạnh Tiểu Thâm, giống như đã ý thức được, cục diện này không bình thường, hai người đàn ông này nói chuyện, trong lời nói có ý đối chọi, anh tới tôi đi, một câu không đúng, dường như có thể dẫn tới một cuộc chiến ác liệt, lập tức không dám nói thêm cái gì.

Ngược lại lời này của Tiểu Thâm chọc trúng chỗ mềm yếu nhất trong lòng người nào đó, trên mặt Đồng Chân trắng bệch, chỉ sợ nghe được cái gì đó không muốn nghe từ trong miệng Phí Gia Nam, lập tức ngẩng đầu lên, hung tợn nhìn Tiểu Thâm.

"Đây là chuyện của tôi, không cần Tiểu tiên sinh phải xen vào chuyện của người khác đi, có thời gian nên suy nghĩ thật kĩ làm sao để nuôi vợ và con trai đi, nghe nói, sáng nay nội bộ Tiểu thị đã tiến hành tổ chức lại, hiện tại Tiểu tiên sinh đã bị công ty của mình đuổi ra khỏi cửa! Thật là chúc mừng chúc mừng!"

Ánh mắt Phí Gia Nam nhìn lướt qua cô gái có chút hờ hê trong ngực, Từ đầu tới cuối khóe môi vẫn luôn nhếch lên, không nói một lời nào. Chân mày của Tiểu Thâm hơi nhíu lại, liếc mắt nhìn Đồng Nhan, đáng vẻ cười híp mắt giống như muốn nói, 'nhìn đi, người chị này của em mồm miệng cũng rất độc á!'

Về mặt Đồng Nhan không biểu cảm gì nhìn lại, không phát biểu ý kiến, miệng lưỡi của Tiểu Thâm không phải mình thương, làm gì có đạo lý anh chịu thua thiệt!

Nhưng mà lần này thì Tiểu Thâm thật không biết trả lời như thế nào, bởi vì người ta nói lời nói thật, đàn ông mà cạy mạnh miệng cũng không tiện, đây là gần đây nhắm vào Đồng Nhan anh dừng mà tổng kết ra kinh nghiệm chiến đấu.

Nếu như anh chịu thua thiệt bởi miệng lưỡi hung ác của Đồng Chân trước mặt Đồng Nhan, tất nhiên Đồng Nhan sẽ che chở bảo vệ anh.

Thật ra thì loại cảm giác được được người phụ nữ của mình bảo vệ cũng không tệ lắm.

Nụ cười tự tin trên mặt từ từ cứng đờ, giống như không bao giờ.... .... biết phải nói cái gì nữa, Đồng Nhan đợi ba giây, nhưng không thấy người đàn ông này phản kích, ngẩng đầu nhìn lại, vừa đúng lúc nhìn lại thấy anh bởi vì cười quá lâu mà da mặt ề ề ẩm run rẩy.

Trong lòng cả kinh, ngay sau đó nhớ tới, dù sao Tiểu Thâm cũng vừa vứt bỏ công ty, tâm trạng tất nhiên là không tốt, mặc dù nhìn đáng vẻ của Tiểu Thâm không nhìn ra, nhưng trong lòng nhất định không tiếp thu nổi sự chênh lệch mực nước giữa lòng sông so với mặt biển.

Lộ ra ánh mắt lo lắng, một tay rũ xuống bên người từ từ vòng ra sau lưng Tiểu Thâm, trấn an một chút.

Một tay Đồng Chân bị Đồng Nhan dắt không nhìn được liếc mắt một cái, ngu ngốc, loại trò hề này khi lên một lượt, nam cũng ngu ngốc, loại trò hề này cũng có thể nghĩ ra, tóm lại, cha mẹ hai người đều ngu ngốc.

Tiểu Thâm mặt mày bị thương liếc mắt nhìn về mặt lo lắng của Đồng Nhan, miễn cưỡng cười một tiếng: "Về nhà đi!"

Đồng Nhan há to mồm, còn muốn nói gì đó, Tiểu Thâm cũng không cho cô bất kỳ cơ hội mở miệng, ngay cả con trai cũng không dắt đi, xoay người rời đi. Đáy mắt Đồng Nhan đau xót, Tiểu Thâm luôn luôn kiêu ngạo.....

Dã kích này đối với anh mà nói là quá lớn, công ty không có, gia đình không tin tưởng anh, hai cây cột lớn trước kia chống đỡ cuộc sống của anh cũng lập tức bị mất, thế giới của anh có thể vì vậy mà không sụp đổ?

Bởi vì khả năng này, nhịp tim của Đồng Nhan chợt tăng tốc, không kịp quay lại biểu diễn tài ăn nói của bản thân, dẫn con trai đi theo Tiểu Thâm.

Xoay người, vừa lúc nhìn thấy nụ cười đắc ý của Đồng Chân và Phí Gia Nam đang đeo mắt kính thật to nhưng vẫn cảm thấy nghi ngờ.

Dẫn theo con trai vừa mới lên xe xong, còn chưa thắt dây an toàn, Tiểu Thâm đã nhấn chân ga, trước một bước phóng xe ra ngoài thật nhanh.

Đồng Nhan khoogn có chuẩn bị, thiếu chút nữa lắc mạnh ra, vội vàng ngồi vững trên xe, một tay vững vàng ôm lấy con trai đang ngồi trên chân mình.

"Tiểu Thâm, chúng ta kết hôn còn chưa đi hưởng tuần trăng mật? Vừa đúng bây giờ anh có thời gian, nếu không chúng ta đi bổ sung tuần trăng mật đi,

cuộc đời em chỉ cười có lần này, anh còn trực tiếp cắt giảm tuần trăng mật của em!" Sau khi xe dần dần vững vàng, về mặt Đồng Nhan nhẹ nhom thương lượng với lái xe Tiểu Thâm

Trên mặt Tiểu Thâm không có biểu cảm gì lớn, môi mím lại, "Được, em sắp xếp đi."

Tiếc chữ như vàng năm chữ, coi như trả lời.

Đáy lòng Đồng Nhan càng thêm khẳng định Tiểu Thâm bị đá kích, bởi vì Tiểu Thâm không phải là người tiếc chữ như vàng, hận không thể nói một câu thành ba câu nói làm nhảm bình thường, đột nhiên trở nên trầm mặc, ngược lại làm cho lòng người dâng lên một cổ bất an.

Về mặt Đồng Nhan vẫn thoải mái mà vui vẻ: "Được, cứ quyết định vậy đi, ngày mai em liên lạc với cơ quan du lịch, anh nói chúng ta báo đi theo đoàn hay đi một mình? Ở trong nước hay ở nước ngoài? A, còn con trai thì làm thế nào?"

Dường như đi chơi ở đâu là một vấn đề rất khó giải quyết, Đồng Nhan bắt đầu thương lượng với con trai ngồi trên chân mình. Sao hôm nay Đồng Đồng lại không phối hợp, học be hấn bày ra vẻ mặt nặng nề: "Tùy tiện, con lại không đi."

Giọng nói của Đồng Nhan không khống chế được mà cao lên: "Con không đi? Vậy con đi đâu?"

Đồng Đồng bĩu môi: "Trăng mật của hai người con đi làm gì? Đến lúc đó hai người không cần lo lắng nữa, để con ở trường là được, hiện tại ở trường con có rất nhiều bạn học, rất hôm mộ đấy!"

Thật ra thì, hôm mộ là giả, không muốn mù quáng dính vào mới là thật, không thấy khoe miệng của ba từ từ nâng lên nụ cười hài lòng sao?

Hắn mới không giống mẹ không có năng lực quan sát đâu

Đến cửa nhà, Đồng Nhan quyết định bắt lấy con trai nói một chút về chuyện ở trường, nào biết thằng nhóc này giống như một con cá vọt đi, vừa chạy vừa kêu la: "Vui mừng gì vui mừng gì?"

Tốc độ kia chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Vì thế mà Đồng Nhan nhúc nhích, ngược lại Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Không sao, trăng mật của chúng ta mà mang theo nó đúng là không được hoàn mỹ."

Dứt lời ôm lấy thắt lưng bà xã, ngược lại cảm thấy mới vừa rồi con trai hồ nháo rất đúng lúc, Đồng Nhan hơi kinh ngạc: "Anh không sao?"

Tiểu Thâm vô tội nháy mắt mấy cái, nhìn Đồng Nhan, miễn cưỡng kéo lên vẻ tươi cười, giọng nói không biết làm sao nói: "Bà xã, em có thể đừng làm loại chuyện sát phong cảnh này được hay không? Vừa mới quên mất chuyện kia em thế nào lại cứ phải nhắc nhở anh từng giây từng phút mới được?"

Đồng Nhan 'A' một tiếng, giống như cảm thấy mình nói vấn đề này không tốt, hối hận cắn đầu lưỡi, đáng vẻ giống như là không muốn bỏ qua, Tiểu Thâm cười khổ lắc đầu.

Đồng Nhan ngoan ngoãn đi theo phía sau Tiểu Thâm vào nhà, không thấy được phía trước Tiểu Thâm lộ ra nụ cười gian trá, ngược lại khi nụ cười gian trá nhìn thấy người chết ngựa ngã trong nhà thì cứng lại.

Gần như muốn bộc phát. Đồng Đồng há hốc mồm thật to nói không ra lời.

Im lặng liếc mắt nhìn ba vào nhà: "Ba à, chẳng lẽ đây chính là vui mừng người cho con?"

Đây chỉ sợ là có khinh mà không có hi đi?

Còn chưa nói hết, chợt thấy một bóng dáng xám xịt nhanh chóng vọt xuống từ trên lầu, lao thẳng đến chỗ Đồng Đồng, tốc độ nhanh đến nỗi Tiểu Thâm không kịp bế con trai lên, viên thịt nho nhỏ đã bị con chó săn lớn gào thét nhào tới.

Lúc Đồng Nhan tiến vào vừa lúc thấy một màn này, ánh mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Chỉ thấy một bóng dáng lớn tương đương với Đồng Đồng kéo chiếc lưỡi thật dài ra, tự nhận thân thiết liếm khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn của Đồng Đồng.

Đồng Đồng vẫn còn giãy giụa: "Tiểu Yêu, người bản chết đi được, tránh ra tránh ra, không cho phép liếm mặt của tao!"

Đồng Nhan vô lực vỗ trán thở dài, nhà mình.... ..

Đã bị một đại nhân Tiểu Yêu anh minh thần võ làm cho.... ..

Còn không bằng ổ của heo đấy.

Sắc mặt Tiểu Thâm không thể nào rạng rỡ được, khí dồn về đan điền, rống to một tiếng: "Lãnh Diễm!"

Lực xuyên thấu của thanh âm này rõ ràng rất lợi hại, ngay cả tầng hai của tòa nhà cũng nghe được cũng không ngừng nghe được tiếng 'Lãnh Diễm' của

Tiểu Thâm, lúc này âm thanh còn vang vọng khoảng ba phút đồng hồ.

Trên lầu, một tay Lãnh Diễm ôm bà xã bụng bự xuống lầu, đối mặt với lửa giận ngập trời của Tiểu Thâm, chỉ thông thả nhìn lướt qua, sau đó một tay đỡ eo ếch còng kênh của bà xã, một tay tự nhiên khoác lên bụng bự của bà xã, hai người thông thả ngồi xuống ghế sa lon.

Tự nhiên Tiểu Thâm có cảm giác bị đánh bại, giống như liên tiếp đâm đá những đòn nghiêm trọng vào vải bông, anh tự nhận là sử dụng khí lực lớn nhất, người ta lại giống như một đám mây, không chút ảnh hưởng.

Ngược lại Đồng Nhan nhận ra người con gái được bảo vệ trong ngực, cô gái tên là Nghiêm Hi, chính là vợ của Lãnh Diễm, chỉ là.... Ánh mắt nhìn bụng Nghiêm Hi lộ vẻ nghi ngờ, thoạt nhìn bụng này giống như là được năm tháng đi, nhưng cũng không cần phải hai tay che chở giống như Lão Phật Gia!

Nhớ năm đó thời điểm cô mang thai Đồng Đồng, lúc năm tháng vẫn còn chạy ngoài đường tìm tin tức đấy!

Nghĩ như vậy, trong lòng chua chát, nghĩ đến khi đó bởi vì mang thai mà hai chân sưng tấy, khi đó Tiểu Thâm có khi Tiểu Thâm còn đang ôm người đẹp trong lòng cười vui vẻ, ăn chơi đàng điếm.

Nghĩ như vậy mặc dù không nói, khi đó Tiểu Thâm không biết bản thân có con trai, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy ủy khuất, đều là phụ nữ, vận mệnh của cô quá bi thảm đi!

Tiểu Thâm đang thất bại ảo não đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh từ người bên cạnh, gió lạnh yếu ớt, chớp mắt một cái, vừa lúc thấy vẻ mặt đầy ủy khuất của Đồng Nhan nhìn trên người mình, nhất thời kinh hãi.

Đây là bà xã đang trách cứ?

lãnh diễm che chở Nghiêm Hi ngồi xuống, thấy ánh mắt gai người lần lượt thay đổi, nhất thời cười, ánh mắt lạnh lạnh, "Tiểu Thâm, vợ cậu là đang nghĩ đến ủy khuất lúc sinh con cho cậu đấy."

Ngồi xong Nghiêm Hi cau gợn liếc Lãnh Diễm một cái, giọng nói chua chát: "Quan sát bà xã của người khác tỉ mỉ như vậy, sao không thấy chút tỉ mỉ này trên người bà xã của bản thân?"

Khuôn mặt lạnh băng của lãnh diễm lập tức cười lớn, cười thật tốt vô lại giống như Tiểu Thâm, một tay nắm tay Nghiêm Hi, một tay cực kì tự nhiên ghé vào trên bụng lớn của Nghiêm Hi sờ soạn một chút: "Tiểu tức phụ, ai nói anh không tỉ mỉ với em, anh quan tâm em nhất, anh đây không phải là nhìn khuôn mặt ngu dốt của người anh em sao? Vì hạnh phúc của Tiểu Thâm, anh thân là bạn bè không thể không nhắc nhở đôi câu? Nghiêm Hi nghiêm chỉnh liếc mắt nhìn Tiểu Thâm 'ngu dốt', rất là đồng ý đồng ý gật đầu một cái: "Vậy cũng được, Tiểu Thâm này quá ngu ngốc."

Đồng Nhan vừa mới nghe lời này, không còn xót lại chút ủy khuất gì, nhin không được, cười xì một tiếng.

Tiểu Thâm oa oa kêu loạn, "Tiểu Hi Hi, ai nói anh ngu dốt chứ, em không biết chỉ chỉ số EQ của anh rất cao đấy!"

Nghiêm Hi nhú mày: "Nhìn không ra."

Tiểu Thâm cảm giác bản thân bị khinh bỉ, lúc này sắc mặt khó coi, nhưng loại tình thương hư vô gì đó không gì có thể đo lường được, coi như anh nói toạc ra cũng không có cách mạnh mẽ mức ra chứng cứ, để chứng minh tình thương của bản thân là đệ nhất thiên hạ.

Bên kia Đồng Đồng đã nhào vào ngồi dưới đất chơi đùa với Tiểu Yêu, một người một chó tiếp tục bố trí lễ mừng năm mới trong nhà thành một mớ hỗn độn.

Trong phòng bếp, Đồng Nhan đang rửa sạch một chút đồ ăn đơn giản, Lãnh Diễm vừa mới kêu quán rượu mang tới đây, chắc khoảng mấy phút nữa sẽ đến, Đồng Đồng và Tiểu Thâm đều không thích dùng chén đĩa bên ngoài, cảm thấy không sạch sẽ, mỗi lần gọi đồ ăn tới, Đồng Nhan cũng phải chuẩn bị chén đĩa, đối với việc này Đồng Nhan xi mũi coi thường.

Thật không hổ là cha con, dù sao những món ăn này trước khi mang đến còn không phải là để trong thùng giữ ấm sao, còn không bằng trực tiếp dùng chén đĩa trong quán rượu, hơn nữa, trước kia ra ngoài ăn cơm còn không phải là dùng chén đĩa trong quán rượu?

Khi đó sao không thấy hai cha con phản đối, cho nên nói, hai cha con này đúng là quái dị!

Trong phòng khách, Tiểu Thâm nghiêm mặt nhìn Lãnh Diễm, sắc mặt vừa tối vừa đen, liếc mắt nhìn phòng khách đã không ra phòng khách, quay đầu nhìn Lãnh Diễm lần nữa xác định: "Cậu nói cậu muốn nhà tôi nuôi đại bảo bối?"

Về mặt Lãnh Diễm như chuyện đương nhiên gật đầu: "Phải"

Tiểu Thâm bùng nổ: "Tại sao?" Về mặt Lãnh Diễm giống như đại gia: "Bình thường Tiểu Yêu hay thân cận với cậu, hơn nữa không phải con trai cậu cũng tương đối thích nó sao?"

Tiểu Thâm quay đầu nhìn một người một chó chơi đến quên trời quên đất.

Vậy cũng không thể để ở nhà tớ nuôi được, Lãnh Diễm, cậu không biết hôm nay tôi chính thức thất nghiệp sao? Cậu không biết so với cậu tôi phải nuôi nhiều hơn một người sao? Nhà tôi có ba miệng ăn chờ tôi nuôi đấy, bây giờ cậu đưa tới cho tôi một bảo bối lớn như vậy, nó ăn còn nhiều hơn tôi với bà

xã tôi đây, đây không phải là tương đương với việc tôi lập tức nuôi thêm hai người sao, không được!"

Về mặt Lãnh Diễm ghét bỏ nhìn Tiểu Thâm keo kiệt, nhìn ba giây, chợt đưa tay móc từ trong túi ra một tấm chi phiếu đưa cho Tiểu Thâm: "Thức ăn cho chó!"

Hai chữ lạnh lẽo vừa phun ra (trong tiếng trung 'thức ăn cho chó' chỉ có hai chữ), Tiểu Thâm hoàn toàn ừ rừ, người ta có chuẩn bị mà đến.

Tiểu Thâm đáng thương, trong nhà có hai bảo bối là vợ và con trai là đủ rồi, hiện tại lại thêm một đại bảo bối như vậy!

Về mặt đau khổ ăn cơm tối, trên bàn cơm vẫn phải đau khổ chịu đựng con trai ăn một miếng cơm lại chạy đến phía dưới bàn ăn chơi với Tiểu Yêu một hồi, thật vất vả ăn xong cơm đang muốn tiễn khách, lại bị Lãnh đại gia bắt đến thư phòng bàn bạc chuyện quốc gia đại sự.

Dưới lầu, Đồng Đồng và Tiểu Yêu chơi đặc biệt hăng say, Đồng Nhan lời kéo Nghiêm Hi trao đổi một chút kinh nghiệm của sản phụ.

Trong thư phòng, về mặt Lãnh Diễm nghiêm nghị: "Nói như vậy, hiện tại có thể xác định ai là người từ trước đến giờ ở trong bóng tối đối nghịch với cậu?"

Tiểu Thâm một tay nghịch bút một tay đỡ má, không chút để ý lầm bầm nói một câu: "Thật ra thì tôi đã sớm hoài nghi hần, sáu năm trước người nào sẽ hãm hại một bộ đội đặc chủng là tôi, dĩ nhiên chính là hần, cậu còn nhớ không, năm đó tôi nhận được cấp trên ra lệnh, yêu cầu điều tra án kiện liên quan đến xã hội đen, mũi nhọn lúc ấy cũng chỉ hướng Phí Gia Nam, chỉ là buổi tối đó tôi đột nhiên cùng Đồng Nhan..... Sau liền bị khai trừ, tôi bị khai trừ, vụ án đó cũng không được làm sáng tỏ, nhưng mà tôi không hiểu, tại sao sáu năm trước hần lần nữa nhắm vào tôi?"

Lãnh Diễm khẽ mỉm cười: "Cậu cũng là người thuộc mũi nhọn, đối với những người như thế đương nhiên hiểu rõ tâm tư, chính là thật vất vả mới gặp được một đối thủ, không muốn cứ tính như vậy, hơn nữa, cậu dám nói, bên cạnh cậu không có lý do khác để hần làm như vậy?" Lãnh Diễm nói lập tức làm cho Tiểu Thâm xù lông, ném bút trong tay, "Đừng mơ tưởng, Đồng Nhan cũng đã kết hôn với tôi, Phí Gia Nam hần đừng mơ tưởng đánh chủ ý lên người bà xã tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Buổi tối lúc ngủ, Đồng Nhan dọn dẹp ổ chó trong phòng Đồng Đồng, còn chưa dọn xong, Tiểu Yêu đã cực kì tự giác nhảy vào trên giường cùng Đồng Đồng xa xa nhìn nhau.

Đồng Nhan xấu hổ, nhớ tới khuôn mặt băng lạnh của Lãnh Diễm, bây giờ khó có thể tưởng tượng, một người đàn ông như vậy sẽ nuôi một con chó như vậy.

Tiểu Thâm ở bên cạnh không hề không muốn làm ra tư thế muốn đánh Tiểu Yêu, vừa không chút để ý tùy tiện cằn nhằn: "Con chó này là Nghiêm Hi nuôi, Lãnh Diễm sao có thể nuôi một con chó như vậy, hiện tại Nghiêm Hi mang thai đứa trẻ, nuôi chó rất bất tiện, Lãnh Diễm trực tiếp đem nó đến nhà chúng ta."

"Thì ra là như vậy." Đồng Nhan đáp chắn cho Đồng Đồng.

Lúc trở lại phòng ngủ nhớ hôm nay Tiểu Thâm nói cho con trai một vui mừng, vậy khẳng định Tiểu Yêu đến không phải là vui mừng trong lời nói của Tiểu Thâm, hôm nay trở lại rõ ràng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Thâm, rõ ràng là không biết việc của nhà Lãnh Diễm tới.

"Hôm nay anh nói vui mừng là cái gì?"

Tiểu Thâm sững sốt, ngay sau đó nhớ tới chuyện mình chuẩn bị nhất thời ừ rừ, rất buồn bực, chuẩn bị thời gian dài như vậy, cuối cùng đều quên hết, bà xã khá hơn một chút, đến lúc đi ngủ mới nhớ tới.

"Ngủ đi, ngày mai hãy nói!"

Đáng vẻ Tiểu Thâm ừ rừ, Đồng Nhan nhú nhú mày, ngoan ngoãn đổi áo ngủ ngủ.

Tắt đèn đắp chăn, sau một giây an tĩnh, bàn tay to dưới chăn dần dần không an phận.

Từ từ vuốt ve đường cong cơ thể của Đồng Nhan, cơ thể cũng dần dần nhích lại gần, giọng nói khàn khàn mập mờ gọi một tiếng: "Bà xã!" Đáy lòng Đồng Nhan ai thán một tiếng, ngay sau đó cảm giác được bên tai nóng ẩm, Tiểu Thâm nhẹ nhàng phả hơi ở lỗ tai của cô, tay không chút nhàn rỗi, một bàn tay duỗi ra, rất dễ dàng xé áo ngủ của Đồng Nhan.

Đồng Nhan kinh hãi, thế nào cũng không nghĩ tới người này nhân lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần liền lột, tay nhỏ bé căng thẳng, vội vàng túm lấy quần áo sắp rời khỏi người, gào lên: "Ngủ, làm gì đấy!"

Tiểu Thâm cảm giác bà xã của mình thật biết , đầu để ở bà vai cô rầu rĩ bật cười, "Bà xã, em nói anh, đây là làm gì, cho anh đi cho anh đi, anh em của anh cũng đã rất lâu không thấy em."

Trong bóng tối, Đồng Nhan bị câu nói lưu manh này làm cho khuôn mặt nóng bừng, Tiểu Thâm thật không hổ là hàng năm của quán ăn đêm, chưa từng thấy thịt heo cũng từng gặp qua heo chạy?

Coi như lúc trước Tiểu Thâm không làm ở trong đó, nhưng thấy không ít** chiều, đây là mang ra thử nghiệm trên người bà xã của mình đúng không?

"Tiểu Thâm!" Đồng Nhan tức giận hét lớn một tiếng, giọng nói từ miệng con cộp gan thỏ kia, cô hoàn toàn để lộ ra, rõ ràng đã bị Tiểu Thâm xem nhẹ.

Tiểu Thâm cười càng thêm phách lối, dứt khoát vung tay lên, để Đồng Nhan nằm dưới cơ thể anh, chớp mũi hai người chạm nhau, không ngừng thờ ra khí nóng vào trên mặt đối phương.

Đồng Nhan đột nhiên cảm giác được như vậy so với trực tiếp làm càng thêm nguy hiểm, không nhịn được giật giật cơ thể, Tiểu Thâm lập tức quát dừng lại, dùng cả tay chân phủ lên thân thể phía dưới, cảm thụ cô ở trước người mình mềm mại rất tuyệt vời.

Trong bóng tối, yết hầu của Tiểu Thâm bắt đầu chuyển động trên dưới, chợt nuốt nước miếng một cái, Đồng Nhan nghe được âm thanh nuốt nước miếng kia lập tức quỳnh lên.

Trên mặt càng thêm đỏ nghiêm trọng hơn, khoe miệng Tiểu Thâm khẽ động: "Bà xã, sao mặt của em lại nóng như vậy?"

Thân thể hai người dính sát vào nhau, lúc Tiểu Thâm nói chuyện thân thể khẽ nhúc nhích truyền tới trên người Đồng Nhan, làm cô hô hấp khó khăn, khoe miệng khẽ động, thỉnh thoảng lướt qua môi cô, loại cảm giác tinh tế này làm thân thể hai người cứng đờ. "Râm"

Âm thanh Tiểu Thâm nuốt nước miếng lần nữa.

"Bà xã ~" Chợt giọng nói trầm thấp, từ tính hấp dẫn truyền tới tai Đồng Nhan, tiến vào màng nhĩ, chỉ nghe thấy "oanh" một tiếng. Đồng Nhan chỉ cảm thấy trong nháy mắt lỗ tai của mình giống như bị mất tác dụng.

Buổi tối lúc ngủ, Đồng Nhan dọn dẹp ổ chó trong phòng Đồng Đồng, còn chưa dọn xong, Tiểu Yêu đã cực kì tự giác nhảy vào trên giường cùng Đồng Đồng xa xa nhìn nhau.

Đồng Nhan xấu hổ, nhớ tới khuôn mặt băng lạnh của Lãnh Diễm, bây giờ khó có thể tưởng tượng, một người đàn ông như vậy sẽ nuôi một con chó như vậy.

Tiểu Thâm ở bên cạnh không hề không muốn làm ra tư thế muốn đánh Tiểu Yêu, vừa không chút để ý tùy tiện cằn nhằn: "Con chó này là Nghiêm Hi nuôi, Lãnh Diễm sao có thể nuôi một con chó như vậy, hiện tại Nghiêm Hi mang thai đứa trẻ, nuôi chó rất bất tiện, Lãnh Diễm trực tiếp đem nó đến nhà chúng ta."

"Thì ra là như vậy." Đồng Nhan đáp chắn cho Đồng Đồng.

Lúc trở lại phòng ngủ nhớ hôm này Tiểu Thâm nói cho con trai một vui mừng, vậy khẳng định Tiểu Yêu đến không phải là vui mừng trong lời nói của Tiểu Thâm, hôm nay trở lại rõ ràng thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tiểu Thâm, rõ ràng là không biết việc của nhà Lãnh Diễm tới.

"Hôm nay anh nói vui mừng là cái gì?"

Tiểu Thâm sững sốt, ngay sau đó nhớ tới chuyện mình chuẩn bị nhất thời ừ rừ, rất buồn bực, chuẩn bị thời gian dài như vậy, cuối cùng đều quên hết, bà xã khá hơn một chút, đến lúc đi ngủ mới nhớ tới.

"Ngủ đi, ngày mai hãy nói!"

Dáng vẻ Tiểu Thâm ừ rừ, Đồng Nhan nhú nhú mày, ngoa ngoãn đổi áo ngủ.

Tắt đèn đắp chăn, sau một giây an tĩnh, bàn tay to dưới chăn dần dần không an phận.

Từ từ vuốt ve đường cong cơ thể của Đồng Nhan, cơ thể cũng dần dần nhích lại gần, giọng nói khàn khàn mập mờ gọi một tiếng: "Bà xã!" Đáy lòng Đồng Nhan ai thán một tiếng, ngay sau đó cảm giác được bên tai nóng ấm, Tiểu Thâm nhẹ nhàng phả hơi ở lỗ tai của cô, tay không chút nhàn rỗi, một bàn tay duỗi ra, rất dễ dàng xé áo ngủ của Đồng Nhan.

Đồng Nhan kinh hãi, thế nào cũng không nghĩ tới người này nhân lúc cô còn chưa lấy lại tinh thần liền lột, tay nhỏ bé căng thẳng, vội vàng túm lấy quần áo sắp rời khỏi người, găm lên: "Ngủ, làm gì đấy!"

Tiểu Thâm cảm giác bà xã của mình thật biết , đầu để ở bà vai cô rầu rĩ bật cười, "Bà xã, em nói anh, đây là làm gì, cho anh đi cho anh đi, anh em của anh cũng đã rất lâu không thấy em."

Trong bóng tối, Đồng Nhan bị câu nói lưu manh này làm cho khuôn mặt nóng bừng, Tiểu Thâm thật không hổ là hàng năm của quán ăn đêm, chưa từng thấy thịt heo cũng từng gặp qua heo chạy?

Coi như lúc trước Tiểu Thâm không làm ở trong đó, nhưng thấy không ít** chiều, đây là mang ra thử nghiệm trên người bà xã của mình đúng không?

"Tiểu Thâm!" Đồng Nhan tức giận hét lớn một tiếng, giọng nói từ miệng con cọp gan thỏ kia, cô hoàn toàn để lộ ra, rõ ràng đã bị Tiểu Thâm xem nhẹ.

Tiểu Thâm cười càng thêm phách lối, dứt khoát vung tay lên, để Đồng Nhan nằm dưới cơ thể anh, chớp mũi hai người chạm nhau, không ngừng thờ ra khí nóng vào trên mặt đối phương.

Đồng Nhan đột nhiên cảm giác được như vậy so với trực tiếp làm càng thêm nguy hiểm, không nhìn được giật giật cơ thể, Tiểu Thâm lập tức quát dừng lại, dùng cả tay chân phủ lên thân thể phía dưới, cảm thụ cô ở trước người mình mềm mại rất tuyệt vời.

Trong bóng tối, yết hầu của Tiểu Thâm bắt đầu chuyển động trên dưới, chợt nuốt nước miếng một cái, Đồng Nhan nghe được âm thanh nuốt nước miếng kia lập tức quỳnh lên.

Trên mặt càng thêm đỏ bừng nghiêm trọng hơn, khoe miệng Tiểu Thâm khẽ động: "Bà xã, sao mặt của em lại nóng như vậy?"

Thân thể hai người dính sát vào nhau, lúc Tiểu Thâm nói chuyện thân thể khẽ nhúc nhích truyền tới trên người Đồng Nhan, làm cô hô hấp khó khăn, khoe miệng khẽ động, thỉnh thoảng lướt qua môi cô, loại cảm giác tình tế này làm thân thể hai người cứng đờ. "Rầm"

Âm thanh Tiểu Thâm nuốt nước miếng lần nữa.

"Bà xã ~" Chợt giọng nói trầm thấp, từ tính hấp dẫn truyền tới tai Đồng Nhan, tiến vào màng nhĩ, chỉ nghe thấy "oanh" một tiếng. Đồng Nhan chỉ cảm thấy trong nháy mắt lỗ tai của mình giống như bị mất tác dụng.

Người phía trên không chịu được mùi vị ở trước mắt lại ăn không được, quệt mồm, hành hạ miệng của anh thật lâu.

Miệng lướt qua ngay sau đó ngẩng đầu lên thưởng thức mùi vị, chợt cười một tiếng lộ ra hai hàm răng rõ ràng: "Thật ngọt!"

Nước miếng!

Oanh!

Đại não của Đồng Nhan bị cháy hồng.

Con sói nhào lên nắm lấy cái miệng nhỏ nhắn không thả, đầu lưỡi vòng quanh, cái loại cảm xúc ấm áp đó làm thân thể hai người đồng thời cứng đờ, động tác toàn thân vì vậy mà dừng lại, toàn bộ suy nghĩ đều tập trung vào đầu lưỡi nho nhỏ này, chỉ cảm thấy đại não của hai người dường như cũng bị loại cảm giác tuyệt diệu này vận hành.

Động tác chậm chạp di động từng chút một, Tiểu Thâm Kiên Nhẫn dịu dàng, chỉ là động tác trong miệng một chút cũng không dịu dàng, một phút trước vẫn còn ở từ từ thưởng thức đầu lưỡi của cô, sau một phút lại mãnh liệt hút vào, giống như hận không thể ăn cái miệng nhỏ nhắn của cô vậy không mấy giây sau đã cảm thấy đầu lưỡi bị hút đến tê dại.

Đồng Nhan vừa chịu đựng cảm giác tuyệt vời này, vừa phát ra tiếng nức nở nho nhỏ.

Tiểu Thâm cảm giác sâu sắc âm thanh này còn không bằng dừng phát ra, giống như móng vuốt của con mèo nhỏ cào vào đáy lòng anh, hơi ngứa, thật hận không thể một miếng ăn cô vào bụng.

Lập tức cô liều mạng loay hoay, một xx."Ừ. . . . ."

Động tác có chút dừng, Đồng Nhan đáng thương kêu một tiếng: "Tiểu Thâm!" Vừa gọi vừa lấy tay ở trên người anh mặc tới mặc đi, hoàn toàn không kìm hãm được động tác, lại làm người đàn ông này hoá thân giống như sói.

"Đỉnh linh linh. . . . ."

"Ách. . . . . Tiểu Thâm. . . . . A. . . . . Điện. . . . . Ừ. . . . . Điện thoại. . . . . Nhanh lên một chút!"

Trên người này người này một chút ý tứ nghe điện thoại cũng không có, tiếp tục gieo giống, "Dừng để ý tới nó, chuyên tâm chút!"

Đồng Nhan muốn khóc, mặc dù cảm giác này rất tuyệt diệu, nhưng cũng đã tiến hành mười mấy phút, cô điều tra, đàn ông bình thường mười phút là được rồi, tại sao anh còn chưa xong?

Đưa tay dùng sức xô đẩy cơ thể Tiểu Thâm, cố gắng nói liền một mạch: "Không cần, đã vang lên nhiều lần, có thể là chuyện quan trọng, nhanh lên một chút nhận đi!"

Tiểu Thâm không nhìn được, trực tiếp lấy điện thoại di động của mình mở loa ngoài, ném lên trên giường tiếp tục duy trì động tác của mình.

"A. . . . ." Một động tác đi xuống, giống như là đang giận Đồng Nhan buộc anh nghe điện thoại, giống như một con sư tử dùng móng vuốt xuống, Đồng Nhan nhìn không được, kêu rên ra ngoài.

Bên kia Nghiêm Qua lập tức liền nghe được âm thanh này, lúc này nhướn mày: "Tiểu Thâm?"

Tiểu Thâm đầu đầy mồ hôi, "Có chuyện nói chuyện, không có việc gì cúp!" Giọng nói hoàn toàn không kiên nhẫn.

Nghe tiếng gầm nhẹ không bình thường của người đàn ông ở đầu bên kia, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng dè nén được kêu rên của phụ nữ, mắt Nghiêm Qua từ từ tối xuống.

"Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi cậu một chút chuyện của công ty, bây giờ nhìn lại, hình như cậu đang rất vội, vậy thì không quấy rầy!" Nói xong cũng không kịp chờ đợi cúp điện thoại, giống như điện thoại di động của mình là một củ khoai lang phòng tay, ném xa xa.

Bên kia lòng mày của Tiểu Thâm nhú lại, lại cảm giác thân thể đã đến xx, không kịp nghĩ nhiều, chỉ nghe được bên tiếng Đồng Nhan cực khổ dè nén bên tai càng thêm kích thích, động tác cũng không doái hoài tới dịu dàng, Nghiêm Qua cúp điện thoại thật lâu không nói, vẫn duy trì một động tác ngồi ở trên ghế sa lon, trong đầu không ngừng vang lên âm thanh mới mới vừa rồi ở trong điện thoại.

Một tiếng cười lộ vẻ sâu thẳm, dùng sức ôm đầu giãy xéo tóc bản thân.

Nghiêm Qua a Nghiêm Qua, cái người này tính là gì, người ta vốn chính là vợ chồng, làm chuyện kia cũng là bình thường, hiện tại. . . . .

Chỉ là, đầu không khống chế được nghĩ tới bộ dạng của cô gái kia, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt cô gái kia thì cô đã đi theo phía sau xe anh lộ ra nụ cười giảo hoạt, ánh mắt sáng rỡ này, nụ cười xinh đẹp không chút đã động tới hần!

Đúng là vẫn còn chậm một bước!

Điện thoại di động bị ném ra xa một mực vang lên.. Nghiêm Qua giống như không nghe thấy trong đầu xuất hiện khuôn mặt sáng rỡ tươi cười của Đồng Nhan, sau đó lại xuất hiện hình ảnh cô bị Tiểu Thâm đè ở dưới cực khổ thở gấp mê ly.

Nghiêm Qua cảm giác mình trúng độc, người phụ nữ kia là vợ của bạn, chậm một bước chính là chậm một bước.

Chỉ là không ngờ, tối nay sau khi nghe một vài âm thanh sẽ khó chịu như vậy.

Điện thoại di động rốt cuộc không hề vang lên nữa, thế giới an tĩnh lại, Nghiêm Qua thở phào một hơi thật dài, giống như thở phào nhẹ nhõm, giống như biết người gọi điện thoại là ai vậy.

Không đầy một phút đồng hồ, chuông cửa vang lên.

Nghiêm Qua không thể nhìn được nữa, có thể để cho lỗ tai của hần thanh tịnh một chút không?

Người đến đập cửa, vài tiếng bang bang bång bång vang lên.

"Nghiêm Qua? Nghiêm Qua anh mở cửa ra, đã xảy ra chuyện gì, anh đừng làm em sợ!" Chuông cửa không bấm, ngược lại bắt đầu vang lên tiếng phá cửa.

Từ trên ghế salon ngồi dậy, một đôi mắt đã sớm đỏ ngầu, Nghiêm Qua mang theo tức giận ngập trời mở cửa ra.

Ngoài cửa vẻ mặt Lưu Thuần lo lắng nhìn người đàn ông mở cửa ra, mắt đỏ ngầu làm cô sợ đến không dám nói lời nào. "Nghiêm. . . . . Nghiêm Qua, không sao chứ?" Lưu Thuần nhón chân lên, đưa tay ôm ái sờ lên gương mặt anh tuấn, trong mắt mang theo vô văn đau lòng và lo lắng.

Chưa từng thấy qua Nghiêm Qua như vậy, đầu tóc rối bời, mắt đỏ ngầu, cái gì mà người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ trước đó?

Xảy ra chuyện gì?

"Nghiêm Qua?"

Nghiêm Qua nhìn cô gái trước mắt, khóe miệng từ từ nâng lên một đường cong giễu cợt, không phải cô ấy, cô ấy không thể nào xuất hiện vào lúc này, càng không biết dùng loại ánh mắt thâm tình này nhìn hần, càng không biết để ý cẩn thận vuốt mặt của hần như vậy.

Lúc toàn bộ lực chú ý của Lưu Thuần tập trung ở trên mặt anh, tay của Nghiêm Qua chợt chuyển động, dùng một lực lớn kéo Nghiêm Qua vào trong ngực bản thân, Lưu Thuần kêu lên một tiếng, còn chưa kịp kêu ra miệng, miệng liền bị người đàn ông này chặn lại.

Ừn ừn kéo đến hôn, đầu óc Lưu Thuần trống rỗng.

Ngoài sưng sờ kinh hãi, sau khi hồi thần lại lại vui vẻ, Nghiêm Qua, rốt cuộc tiếp nhận cô!

Rốt cuộc đợi đến ngày này.

Thật ra thì cô và Nghiêm Qua đã bắt đầu dây dưa mập mờ rất lâu, chính xác mà nói cô đang dây dưa hần!

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Nghiêm Qua, Lưu Thuần đã bắt đầu chú ý người đàn ông này, sau nhiều lần gặp lại, hai người từ xa lạ đến quen thuộc, thế nhưng lòng của cô dần dần trầm luân đối với người đàn ông này, đợi đến lễ mừng năm mới đó đột nhiên phát hiện, cô đã không còn thuốc chữa!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Đồng Nhan lắc đầu một cái, cảm giác bản thân suy nghĩ nhiều.

Mới vừa ngồi xuống không bao lâu điện thoại di động liền vang lên, vừa lấy ra nhìn, là một người đã sắp quên..... Dương Ngải Lâm

Kinh ngạc chau chau mày, "Alô."

Bên kia, Dương Ngải Lâm đang ở thẩm mỹ viện, toàn thân cao thấp thu thập một lần, hài lòng nhìn bản thân chói lọi trong gương.

Lấy điện thoại ra khẽ mỉm cười: "Đồng Nhan, đã lâu không gặp, ra ngoài uống chung ly cà phê đi."

Đồng Nhan liếc nhìn phòng làm việc của trưởng phòng, không biết người nào đi vào không đóng kín cửa, để lại một khe nhỏ, nhỏ giọng nói: "Thật ngại quá, tôi vừa mới đi làm, để sau có được không?"

Dương Ngải Lâm cười một tiếng thật thấp: "Cô xem tôi, vui mừng thì mất thời gian, vậy chờ cô có thời gian thì hãy nói!"

Vui mừng?

Đồng Nhan khẽ nhủ mày, hăng hái hỏi: "Việc vui gì à? Vui mừng như thế, nói để cùng nhau vui mừng một chút."

Trong mắt Dương Ngải Lâm lộ ra hài lòng, chính là đang chờ những lời này của Đồng Nhan.

Trong lòng hài lòng, nhưng mà trên mặt lại thật xin lỗi, giọng nói phát ra cũng có chút kì quái, "Chuyện này. . . . . Giang Thành cầu hôn với ta rồi, tôi thì muốn kết hôn, Đồng Nhan, chúc phúc tôi đi!"

Bên này điện thoại di động Đồng Nhan sững sờ, trong lỗ tai nghe được giọng nói vui mừng của Dương Ngải Lâm dường như có thể thấy được khuôn mặt rạng rỡ ấy ngay trước mắt bản thân.

"Vậy chúc mừng, đã định ngày chưa, hôm nào tôi nhất định mang mộ bao tiền lì xì lớn đến."

Giang Thành muốn kết hôn? Trong lòng Đồng Nhan không biết tư vị gì, theo lý thuyết, đột nhiên nghe được người mình thích nhiều năm như vậy muốn kết hôn, tâm trạng thế nào cũng phải chua chua chứ? Coi như hiện tại đã không thích cũng đều do bản thân mới đúng.

Thế nhưng trong lòng Đồng Nhan bình tĩnh dị thường, thậm chí còn vui mừng vì Dương Ngải Lâm muốn kết hôn.

Trong lòng chỉ có một ý niệm, học trường muốn kết hôn, chúc mừng chúc mừng.

Dương Ngải Lâm nghe Đồng Nhan không chút giả bộ chúc phúc, lòng mày khẽ nhủ lại, hài lòng trong mắt dần dần phai nhạt, ngược lại sinh ra một chút không vui.

"Cám ơn." Miễn cưỡng nói tiếng cảm ơn, không đợi Đồng Nhan phản ứng trực tiếp cúp điện thoại.

Đồng Nhan cảm thấy người này thật kỳ quái, mới vừa còn bảo mình chúc phúc nhưng sau đó lại tức giận?

Gần đây tất cả mọi người đều kỳ quái.

Dương Ngải Lâm cắn răng nhìn điện thoại di động, Đồng Nhan!

Gọi điện thoại cho Giang Thành, sau khi điện thoại nói thông thì cười ngọt ngào: "Giang Thành, chúng ta kết hôn đi."

Giang Thành sững sờ, "Cái gì?"

Trên mặt Dương Ngải Lâm vẫn là nụ cười ngọt ngào: "Chúng ta kết hôn đi, chúng ta cũng đã ở chung một chỗ sáu năm rồi, kết hôn cũng là chuyện bình thường, mấy ngày trước mẹ còn thúc giục em, hiện tại em và ba cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi, anh nói xem áo cưới chúng ta nên chọn ở đâu đây? Nước

Pháp hay Milan? Ai nha, anh nhanh giúp em suy nghĩ một chút."

Dương Ngải Lâm hoàn toàn là bộ dạng bức hôn, chỉ nhẹ nhàng nói cho Giang Thành một câu "Chúng ta kết hôn đi!"

Về phần Giang Thành có đồng ý hay không cũng không có quyền phát ngôn, bởi vì ngay đến ngày cưới người ta cũng đã định tốt, áo cưới cũng đang chọn rồi.

Giang Thành trề miệng một cái, trong đầu không ngừng vang lên những lời này của Dương Ngải Lâm, kết hôn? Đột nhiên bóng dáng Đồng Nhan hiện lên, không thể?

Kết hôn, vậy thì thật tất cả đều xong rồi.

Ánh mắt chột lóe, giống như hạ quyết tâm, "Ngải Lâm, anh. . . . ."

Dương Ngải Lâm cũng không cho anh cơ hội nói chuyện, "Đúng rồi Giang Thành, mới vừa rồi lúc gọi điện thoại Đồng Nhan cô ấy nói sẽ chuẩn bị cho chúng ta một bao tiền lì xì thật lớn, anh nói xem là bao nhiêu? Ha ha, Tiểu Thâm là chồng Đồng Nhan, Tiểu đại thiếu nhiều tiền tài như vậy, đoán chừng không ít à, cái người học muối này thực không tồi!"

Dương Ngải Lâm nhấn mạnh hai chữ 'học muối', giống như vô tình lại giống như có ý nhắc nhở Giang Thành, cô gái kia chỉ là học muối của hắn, cô ấy đã có chồng, hơn nữa chồng của cô ấy là Tiểu Thâm, người đàn ông có tiền có thế nhất thành phố A, công tử anh tuấn trẻ tuổi nhà cao cửa rộng nhất thành phố A.

Cho nên, Giang Thành, anh hãy chết tâm đi!

Trong nháy mắt trái tim Giang Thành rút một cái, giống như co lại thì sẽ không giãn ra, không cách nào hoạt động, không cách nào nảy lên, và sẽ tử vong.

Bao tiền lì xì lớn?

Đồng Nhan, thực sự không chút để ý sao? ?

Khóe miệng từ từ hiện lên một chút tự giễu.

Nhàn nhạt trong trầm mặc, hình như thông qua điện thoại di động cũng có thể nghe được trong nháy mắt Giang Thành ở đối diện hô hấp hơi nặng nề, trên mặt Dương Ngải Lâm đang cười, trong lòng lại đang rĩ máu.

Đây chính là người đàn ông cô ta yêu!

Gượng cười: "Giang Thành, buổi trưa em hẹn Đồng Nhan cùng nhau ăn cơm, hai người cũng đã lâu không gặp, có muốn đi chung hay không?"

Giang Thành không có tinh thần, "Không, hai người đi chơi vui v."

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Thâm nhân rồi ở nhà, chỉ là không ngờ ngày đầu tiên lại để anh buồn bức thành ra như vậy.

Con trai cũng không đi học, nói cho oai là bồi khách quan trọng..... Tiểu Yêu. "Con đi rồi, Tiểu Yêu muốn đi tiểu ba nhìn hiểu không? Ba biết lúc nào thì nó muốn uống nước không? Ba biết nó thích ăn cái gì sao? Ba biết. . . . ."

Tiểu Thâm liếc mắt, tính mạng của anh còn không bằng một con chó.

Nhìn một chút này chó nhà Lành đại gia ở nhà anh được đối xử như khách quý, anh nói không hề khoa trương chút nào, hiện tại địa vị của anh ở trong nhà đã thành đệ nhất, đếm ngược đấy!

Đàn ông không kiếm tiền, nếu không có quyền phát ngôn, cũng không có địa vị phát ngôn trong gia đình.

Cái này không, hiện tại địa vị của một con chó ngoại lai cũng cao hơn anh rồi.

Anh thực vất vả mới có con trai trở về lại muốn khi dễ anh!

Thờ phỉ phò vào thư phòng, mở máy vi tính ra bắt đầu xử lý chuyện của công ty Danh Dương của bản thân.

Anh quyết định, phải có công việc, phải có địa vị, phải kiếm tiền, lúc này mới ngày thứ nhất con trai đã không coi trọng anh rồi, về sau còn muốn đến mức nào?

Máy vi tính còn chưa mở ra, ngược lại điện thoại di động vang lên trước, vừa nhìn, cười!

"Ai ư, em gái thân yêu của anh, sao hôm nay em lại nhớ tới gọi điện thoại cho anh vậy? Không phải chứ, anh mới không đến công ty một ngày em liền nhớ anh?"

Đây rõ ràng là giọng điệu cả lợ phát phở như đùa giỡn gái quán rượu, bên kia Tiểu Tiểu tức giận nghiêng răng, ngồi trong phòng làm việc của Tiểu Thâm lúc trước, Tiểu Tiểu hít sâu, mấy phút sau giọng nói mới không phục bình thường, không nhanh không chậm hỏi: "Tiểu Thâm tôi hỏi anh, trước đó anh làm những làm những trò xiếc gì với tôi, tại sao hôm nay công ty vừa mở cửa cô phiếu đã rớt giá, anh có ý trêu chọc tôi!"

Tiểu Thâm nghe về mặt đáng tiếc, trong lòng cũng đang chúi bới, cô gái này thấy ngu chưa, đây là đầu óc gì, công ty xảy ra chuyện thế nhưng hỏi anh có phải đối thủ không?

Dù là tôi làm cũng không nói cho cô biết!

Giọng nói lại tràn đầy nghi vấn: "Cái gì? Cổ phiếu công ty rớt giá? Ai nha, anh nói Tiểu Tiểu à, ông nội tin tưởng em như vậy, em nói em vừa tiếp quản ngày đầu liền để xảy ra chuyện như vậy, em nói chắc là ông nội đau lòng lắm!"

Tiểu Tiểu nghĩ đến ông nội, trong lòng có chút sợ, người ông này quá mức sâu không lường được, trước đó tất cả mọi người đều cho là Tiểu Thâm sẽ có được công ty, dưới tình huống Tiểu Thâm nắm giữ công ty năm năm ông cụ lại vẫn có thể không phí chút sức nào trừ tận gốc cây đại thụ, chứ đừng nói cô cái người vừa mới lên chức tổng giám đốc được một ngày này.

"Tiểu Thâm, anh đừng đắc ý, tôi sẽ không thua anh, Tiểu Tiểu tôi sẽ làm anh cả đời cũng không thể trở mình!"

Tiểu Thâm chau chau mày, không sao cả nhún nhún vai, "ok a, chỉ cần cô có bản lĩnh này, tới đây, sử dụng tất cả bản lĩnh của Tiểu Tiểu cô, sử dụng toàn bộ lực lượng của Tiểu thị, chúng ta hãy nhìn xem đến cuối cùng rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng!"

Tiểu Tiểu biết Tiểu Thâm tự cao tự đại, nhưng bây giờ nhìn lại, người này đâu chỉ kiêu ngạo tự đại, quả thật là vô pháp vô thiên.

Lúc này liền cười giễu cợt: "Tiểu Thâm, đầu óc anh không có vấn đề gì, có chỗ tôi cũng không đấu lại anh, nhưng tôi nắm giữ thế lực tuyệt đối hơn một trăm lần so với anh, tặng anh một câu, khiêu bình tất bại!"

Tiểu Thâm chỉ khẽ mỉm cười, đôi mắt luôn xinh đẹp đào hoa khẽ híp một cái, trong nháy mắt tự tin sáng rõ tràn đầy cả thư phòng, giọng nói nhàn nhạt: "Tôi cũng có câu này muốn tặng cho cô, cho cô một sự nhắc nhở, đừng quên hôm nay cô còn phải xử lý chuyện cổ phiếu rớt giá, xem ra cô rất bận đây!"

Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Tiểu còn chưa kịp thối lui, được Tiểu Thâm nhắc nhở như vậy ngược lại nghĩ đến chuyện bản thân cần làm, nhất thời ảo não, ném xuống một câu tàn nhẫn thì cúp điện thoại đi động.

Thông qua ông nghe truyền tới tiếng vang nho nhỏ, Tiểu Thâm chau mày, rất là vô tội.

Công việc của Đồng Nhan không có gì khác buổi trưa gọi một cú điện thoại cho Dương Ngải Lâm, sau khi xác định địa điểm thì trực tiếp đi.

Sau khi đến Dương Ngải Lâm mỉm cười thanh đạm với cô, Đồng Nhan khẽ mỉm cười: "Đói chết tôi rồi, bận rộn tới tận trưa." Nói xong gọi bốn món ăn, tất cả đều là cay.

Nhìn đối diện Dương Ngải Lâm sắc mặt không tốt lắm, cô ta dị ứng với cay, ăn cay một lần thì nổi da gà.

Đồng Nhan gọi đồ ăn xong mới nhớ tới bên cạnh còn có một người, lúc này mới áy náy hỏi một câu: "Cô có thể ăn cay chứ?" Trong lòng Dương Ngải Lâm tức giận nghiêng răng, rõ ràng Đồng Nhan cố ý!

Bởi vì buổi sáng cô ta nói chuyện kết hôn kia nên cố ý vô ý muốn hại cô ta!

Trong mắt Dương Ngải Lâm thoáng hiện hài lòng, nhìn sang Đồng Nhan ở phía đối diện, cười cười không nói lời nào, chỉ yên lặng cầm lấy thực đơn gọi mấy món không cay. (xin lỗi đọc giả, cho ly cất ngang một chút: t thấy thấy bà này bị điên nặng rồi, đúng là hâm thật mà...)

"Thật ngại quá, tôi không thể ăn cay, ăn cay sẽ dị ứng."

Đồng Nhan vừa nghe vỗ đầu một cái, "Ai nha cô xem tôi, chỉ lo chính mình ăn, thật xin lỗi nhé!"

Dương Ngải Lâm vẫn hơi cười một tiếng không nói lời nào.

"Đúng rồi, cô nói cô muốn kết hôn với học trường, lúc nào vậy, phải nói trước để tôi còn chuẩn bị quà chứ? Hai người kết hôn thì nên chuẩn bị quà gì mới tốt nhỉ? Tôi phải suy nghĩ thật kĩ!"

Từ trước đến giờ Dương Ngải Lâm không nói nhiều, Đồng Nhan vừa đến thì làm bầm lều bầu tích cực nói một tràng dài.

Lông mày hơi nhíu, đáng về suy tư, giống như thật đang suy nghĩ tặng quà gì mới phải.

Mắt của Dương Ngải Lâm cẩn thận tìm tòi trên mặt Đồng Nhan, dường như thật không nhìn ra vẻ mặt ghen tỵ hay hâm mộ gì đó, giống như thật đang nghiêm túc tự hỏi phải tặng quà gì.

Ánh mắt tối tăm, trong lòng khẽ chua xót, giống như thật đang không thoải mái: "Đồng Nhan?"

Nhẹ nhàng kêu một tiếng.

"Hả? Sao thế?" Đồng Nhan vừa mới hồi hồn, không thấy vẻ mặt Dương Ngải Lâm biến hoá trong nháy mắt đó.

Dương Ngải Lâm nhẹ nhàng cắn môi, đáng vẻ hình như rất khó mở miệng, "Tôi. . . . . Tôi hoài nghi, Giang Thành có người khác ở bên ngoài!"

Lông mi thật dài khẽ run, một đôi mắt thật to trong nháy mắt phủ một tầng hơi nước, trên mặt thật giống như một mỹ nhân cổ đại, nhìn thật khiến người ta đau lòng.

Miệng của Đồng Nhan há thật lớn: "Không thể nào? Học trưởng không phải là người như thế! . . . . . Chứ?" Vừa bắt đầu là khẳng định, sau hình như lại nghĩ tới điều gì, lại không chắc chắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Nhưng trong chớp nhoáng này Đồng Nhan do dự, ánh mắt Dương Ngải Lâm đột nhiên bén nhọn, tay gắt gao nắm tay Đồng Nhan hỏi: "Là ai? Cô cũng nghi Giang Thành có người khác ở bên ngoài đúng không? Cầu xin cô nói cho tôi biết!"

Người này nhìn ôn nhu mềm mại, ai ngờ tới sức lực của tay lại lớn như vậy, trong nháy mắt tay Đồng Nhan liền đỏ, nghe rằng trọn mắt cầu xin tha thứ: "Ai u, tôi làm sao biết, tôi chỉ cảm thấy học trưởng không phải người như vậy, trước kia chúng tôi ở trường học, hẳn thật không tệ, thật!"

Hiện tại việc cấp bách trước mắt là trấn an vị tiểu mỹ nhân đa nghi này, về phần thời đại học Giang thành có phải thật rất chung tình hay không, chuyện đó thì nói sau đi.

Nhìn cô mà xem, năm đó hai người có bốn năm tình cảm thời đại học, cuối cùng còn không phải là Giang Thành vẫn bắt cả hai tay?

Thế nhưng khi đó Giang Thành có thể vì Dương Ngải Lâm là con gái thị trưởng mà bắt cả hai tay, vậy đoán chừng cũng có thể vì một người con gái của tỉnh trưởng khác mà bắt cả hai tay?

Có lý nhưng không có bằng chứng!

Dương Ngải Lâm nhìn bộ dạng đau khổ của Đồng Nhan, trên mặt chợt loé lên áy náy, vội vàng buông lỏng tay Đồng Nhan nói xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi chỉ là..... Chỉ là....."

Đối với bất kỳ ai Đồng Nhan cũng có thể vững tâm, nhưng đối với mỹ nhân thì không có sức chống cự, mở miệng mềm mại bắt đầu khuyên: "Dương tiểu thư đừng lo lắng, học trưởng không phải người như vậy, có phải gần đây công việc của học trưởng hơi nhiều, bỏ rơi cô, cho nên cô mới bắt đầu nghi ngờ, nếu tôi nói, đàn ông đều coi trọng sự nghiệp, mỗi ngày làm việc đều giống như liều mạng, khi đó người vợ cần phải rộng lượng một chút, chuẩn bị cẩn thận hôn lễ của các người đi!"

Trong nháy mắt tinh thần trên mặt Dương Ngải Lâm, giống như lời của Đồng Nhan rất có tác dụng hỏi: "Có thật không? Bình thường Tiểu Thâm cũng vậy sao? Vậy lúc ở nhà anh ta đối với cô có tốt không, cô yêu anh ta sao?"

Đồng Nhan sững sờ, nháy mắt mấy cái, trong đầu không tự chủ nhớ đến bộ dạng cợt nhả của Tiểu Thâm khi ở nhà, nhắc tới người đàn ông cảm xúc thật đúng là thay đổi nhiều.

Khẽ mỉm cười: "Yêu! Tôi không yêu anh ấy vậy thì yêu ai, tôi đương nhiên phải yêu ông xã tôi, đoán chừng tất cả phụ nữ ở thành phố A đều mơ ước đây, tôi mới không cho những người phụ nữ kia cơ hội!"

Lời nói thề son sắc, nhưng trong lòng cực kỳ không nắm chắc, yêu sao?

Thật đúng là không biết!

Dương Ngải Lâm nghe được Đồng Nhan nói chữ 'yêu' đó mới an tâm, những thứ phía sau kia cũng không có ích lợi gì, thế nhưng Đồng Nhan ôm Tiểu Thâm, Tiểu Thâm lại yêu Đồng Nhan, tình cảm giữa phu thê Tiểu Thâm chắc sẽ không xuất hiện vấn đề gì.

Hơn nữa, hai người bọn họ mới vừa kết hôn được mấy năm, mà Giang Thành đã biết Đồng Nhan gần mười năm rồi, người này còn không phải có mới nói cũ?

So sánh người mới là Tiểu Thâm với người tình cũ là Giang Thành thực sự là ưu tú hơn rất nhiều, là một người phụ nữ sẽ không ngó ngàng mà chọn người sau!

Dương Ngải Lâm gạt đầu một cái: "Đúng vậy a, Tiểu Thâm ưu tú như vậy, cô gái kia mới không yêu anh ta."

Đồng Nhan vừa nghe, cảm thấy có phải Dương Ngải Lâm có chuyện không, không có chuyện gì khen Tiểu Thâm làm gì?

Đang nghi vấn, đột nhiên tinh thần Dương Ngải Lâm tỉnh táo, ngửa đầu cười một tiếng: "Đúng rồi, vừa mới gọi điện thoại báo cho Giang Thành, các người cũng đã lâu không gặp, cùng nhau hàn huyên một chút đi."

Đồng Nhan muốn cự tuyệt, không phải là không muốn gặp Giang Thành, thật sự là Dương Ngải Lâm vừa mới hỏi vấn đề này, trong lòng cô có chút tâm sự, nếu gặp Giang Thành cô sợ trong lòng bản thân không cẩn thận lộ ra chút gì, vậy không phải gây thêm phiền toái cho người ta sao!

"Không, đợi lát nữa sẽ phải đi rồi, hôm nay công việc tương đối nhiều."

Dương Ngải Lâm khẽ mỉm cười, lơ đãng: "Đang bận cũng phải ăn cơm, thức ăn còn chưa mang lên đâu, ăn xong hãy đi, đợi ăn xong để học trưởng tiễn cô!"

Phát hiện, Dương Ngải Lâm này nói chuyện luôn không chừa lại đường lui cho người khác, cô đây giống như là chỉ có thể nghe theo, Đồng Nhan không vui lòng cũng không được.

Không bao lâu món ăn đã được mang lên, vừa lúc tất cả mang lên đều là món ăn cay mà Đồng Nhan thích, Dương Ngải Lâm đẩy mấy món ăn tương đối gây phiền toái ra, món mới còn ở phía sau đây.

Đồng Nhan ngượng ngừng cười một tiếng: "Thật xin lỗi, tôi ăn trước, điểm tâm còn chưa ăn, thật sự là đói lắm."

Dương Ngải Lâm tỉnh tỉnh tốt cười cười.

Đồng Nhan ăn có chút nhanh, thì muốn ăn mau đi, ăn xong rồi thủ đi nhanh lên, bây giờ nhìn Dương Ngải Lâm thích Giang Thành, hai người này cũng muốn kết hôn, nhưng Giang Thành giống như không có ý định đây!

Thức ăn tàn nhẫn này, lúc Giang Thành đẩy cửa tiến vào nhìn Đồng Nhan mảnh liệt vui đầu ăn, đôi môi bị cay hồng hồng, kiều diễm tươi đẹp, phía trên dính một chút dầu sáng trong, hồng hào, giống như trái anh đào chín mọng.

Ăn ở trong miệng khẳng định đặc biệt ngọt.

Giang Thành theo bản năng nuốt nước bọt, vừa lúc Dương Ngải Lâm quay đầu lại nhìn thấy hắn, trong nháy mắt ánh mắt kia thay đổi.

Thời điểm nhìn lại cô gái này mắt dịu dàng cười lên, tiến lên một bước thân mật lôi kéo tay Giang Thành: "Sao bây giờ mới đến, Đồng Nhan người ta đang vội vả về làm việc đây."

Nói xong cũng lôi kéo Giang Thành ngồi xuống bên cạnh bản thân, lấy thìa thân thiết gấp một khối gà xào cay, "Đây là món anh thích ăn nhất, ăn nhiều một chút, có phải gần đây tương đối bận rộn hay không, nhìn anh gầy như vậy."

Giang Thành không ngờ Đồng Nhan lại ở chỗ này, mới vừa Dương Ngải Lâm gọi điện thoại nói, có lẽ Đồng Nhan không tới được, hắn tới đây ăn cơm với cô ta đi!

Hắn đã tới rồi, chỉ là không ngờ. . . . .

Giang Thành cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ gấp gà xào cay, trầm ngâm một chút, ngẩng đầu lên nhìn Đồng Nhan hỏi: "Không phải có chuyện sao? Tại sao lại đến!"

Đối diện Đồng Nhan mảnh liệt ăn sừng sốt, trong miệng còn có một miếng đồ ăn, nói chuyện cũng nói không ra được, vội vàng nhai.

Sắc mặt Dương Ngải Lâm không thay đổi, "Nhìn anh nói, người ta đi làm công làm sao giống như em, lúc nào cũng có thời gian, Tiểu. phu nhân có chuyện cũng là rất bình thường, sao lại hỏi người ta như vậy, không nên đâu!"

Dương Ngải Lâm nói một phen oán hận, ngược lại làm Giang Thành không xong, này hoàn toàn xuyên tạc ý tứ của Giang Thành, nói thành giống như Giang Thành cố ý chất vấn Đồng Nhan 'vì sao không đến ăn cơm với bà xã tôi'

Trong nháy mắt sắc mặt Giang Thành thay đổi, một hồi trắng một hồi xanh, vô cùng đặc sắc.

Đồng Nhan cũng lộ vẻ tức giận, cũng biết hôm nay Dương Ngải Lâm rất quái lạ, bây giờ nhìn lại, quả nhiên rất quái lạ!

Cũng không cách nào nói khác, chỉ có thể nói theo Dương Ngải Lâm, "Thật xin lỗi, tạm thời. . . . . Ách, tạm thời xảy ra chút chuyện, chỉ là đã không sao, lúc này xử lý tốt mới báo lại cho Dương Tiểu Thư, thật xin lỗi là tôi suy tính không chu toàn."

Sắc mặt Giang Thành càng đen hơn, ngồi một chỗ không nhúc nhích, càng nhìn giống như càng tức giận.

Dương Ngải Lâm khổ sở liếc mắt nhìn Đồng Nhan, ngượng ngừng cười cười: "Thật xin lỗi, người này chính là như vậy, vẻ mặt tương đối khó chịu, nhưng tâm tư không xấu, Tiểu phu nhân chớ để ý!"

Dương Ngải Lâm mở miệng một tiếng Tiểu phu nhân, ngược lại trong lòng Đồng Nhan buồn bực, mới vừa rồi không phải gọi như vậy, tại sao Giang Thành vừa đến liền thay đổi cách gọi?

Trong lòng hơi kinh hãi, nhìn lại không khí giữa hai người này không đúng, e sợ cuối cùng bản thân cũng sẽ thành cá trong chậu, chính mình cũng không ăn gì nhiều, vội vàng chạy đi!

"Cái đó, thời gian của tôi thật có chút quá gấp, các người từ từ ăn, tôi không có thời gian, đi trước, thật thật xin lỗi!"

Nghe Đồng Nhan phải đi, sắc mặt Giang Thành càng thêm khó coi, miệng giật giật, mắt liếc Đồng Nhan mấy lần, vẻ mặt muốn nói lại thôi, Đồng Nhan cũng bị sợ đến vội vàng làm bộ như không nhìn thấy.

Người đi rồi, mặt Giang Thành thì đen lại đề epa giọng nói chất vấn: "Em đang làm cái gì vậy?"

Dương Ngải Lâm vẫn còn đang vẫy tay tạm biệt với Đồng Nhan, trên mặt mỉm cười khiếp người, giọng điệu lạnh lùng: "Em có thể làm gì, còn không phải là giúp anh xem tiểu học muội này của anh, học trưởng có chuyện muốn vội hơn học muội mới phải, anh nói có đúng hay không?"

Giang Thành nhìn Dương Ngải Lâm, thủy chung một câu cũng không nói, chỉ là ánh mắt càng ngày càng sâu, giống như bên trong có vật gì đó muốn nhả ra trước mắt xé khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái này.

Không nói một tiếng đứng lên, không chút lưu tình xoay người rời đi.

Dương Ngải Lâm thấy hắn không nói câu nào ngược lại hoảng hốt, ở bên ngoài phòng ăn vội vàng chạy hai bước ôm cổ hắn, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: "Không cần đi, thật không cần đi, Giang Thành, em yêu anh, em không thể không có anh."

Sắc mặt Giang Thành không thay đổi: "Anh hiểu rõ, em chuẩn bị hôn lễ đi, anh không có bất kỳ ý kiến!"

Dù sao. . . . . Dù sao cô gái kia đã không thêm đề ý, trừ cô, ai mà không như nhau?

Về mặt Dương Ngải Lâm mừng rỡ: "Có thật không?"

Giang Thành đã trực tiếp lái xe rời đi.

Thời điểm Đồng Nhan trở lại tòa soạn báo càng nghĩ càng kinh hãi, nói thế nào Dương Ngải Lâm này âm dương quái khí?

Chẳng lẽ. . . . . Cô ta đã biết chuyện trước kia của cô và Giang Thành?

Nhưng ai sẽ nói cho cô ta biết? Khi đó bạn học của bọn họ rất ít ở đây, sau này cô lại đến thành phố A, mà Giang Thành cũng là được điều tới, hai người có thể gặp lại sau sáu năm cũng là trùng hợp.

Cũng hoàn toàn không nghĩ ra ai sẽ nhảm chán như vậy nói cho Dương Ngải Lâm biết chuyện này gây phiền toái.

Trăm mối vẫn không có cách giải, chỉ có thể gọi điện thoại cho Giang Thành, bên kia Giang Thành đang ôm đầu suy nghĩ chuyện này, Đồng Nhan đã điện thoại tới rồi.

"Alô?" Âm thanh có chút gấp, có chút vui mừng.

Đồng Nhan không chú ý những thứ kia, trong nháy mắt điện thoại tiếp thông liền hỏi vấn đề của bản thân: "Hôm nay Dương tiểu thư xảy ra chuyện gì sao? Em cảm thấy rất kì lạ, cảm giác nói chuyện có chút lạ!"

Giang Thành khẽ bật cười: "Em không phải lo lắng, cô ấy đã không sao."

Đồng Nhan yên tâm, ngay sau đó lại lo lắng: "Ai, không phải là cô ấy biết chuyện lúc trước của chúng ta chứ? Em cảm thấy trong lời nói của cô ấy có chuyện, giống như đang không ngừng dò xét."

Giang Thành khẽ than thở, thật sự không muốn rối rắm với Đồng Nhan về vấn đề này, cũng muốn khiến Đồng Nhan bởi vì chuyện này mà có ý kiêng dè không gặp hắn.

"Không thể nào, cô ấy chỉ phải. . . . . Chỉ là. . . . . Bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, hơi đa nghi!"

"A, hoá ra là như vậy, không trách được rồi, chỉ là không ngờ Dương tiểu thư thế nhưng cũng sẽ mắc phải loại bệnh này!" Bên kia Đồng Nhan bưng bình hiểu ra.

Giang Thành khẽ bật cười, hình như có thể tưởng tượng ra bên kia mặt Đồng Nhan mở thật to vậy.

"Đồng Nhan, em tốt chứ?"

Giọng nói đi ra, Giang Thành cũng sợ hết hồn, rõ ràng là trong lòng nghĩ như vậy, thế nào hỏi ra khỏi miệng rồi?

Đồng Nhan sùng sốt: "Rất tốt a, thật tốt."

Giang Thành mím môi, nghe Đồng Nhan nói không tẻ trong lòng hẳn cũng không vui vẻ.

Cô trôi qua vui vẻ, vậy đã nói rõ Tiểu Thâm đối với cô không tẻ, hoặc là nói rõ, trái tim cô đã có khuynh hướng nghiêng về phía Tiểu Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Giang Thành khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp dịu dàng: "Nhan Nhan, em vẫn thích anh sao? Có phải trong lòng vẫn có chút để ý?"

Bên kia Đồng Nhan đang ôm điện thoại nhìn Luru Thuần đưa tài liệu tới, vốn là không chú ý, kết quả thấy ba chữ Phí Gian Nam trong nháy mắt liền kích động.

Phí Gia Nam?

Muốn kết hôn?

Một vấn đề kỳ quái, cô dâu là ai?

Không biết.

Ngẩng đầu sững sờ nhìn Luru Thuần, không xác định hỏi ngược lại: "Cậu chắc chắn chứ?"

Luru Thuần quay sàb nhìn cô một cái: "Dĩ nhiên!"

Bên kia điện thoại Giang Thành nghe nghi ngờ nặng nề hỏi ngược, đột nhiên khở sở cười một tiếng, giọng nói ép tới thấp hơn: "Anh hiểu, vậy trước tiên như vậy đi."

Đồng Nhan liếc mắt nhìn tin tức trong tay, cực kỳ nghi ngờ lắc đầu một cái, lúc này mới nhớ tới mình đang gọi điện thoại, vội vàng mở miệng: "A, cái gì, anh mới vừa nói gì. . . . ."

Cúp?

Thật là người kỳ quái.

Cũng quản Giang Thành, hiện tại toàn bộ chú ý đều tập trung vào sự tình Phí Gia Nam kết hôn, gần đây sao mọi người đều muốn kết hôn vậy?"

Chẳng lẽ đó là ngày hoàng đạo trăm năm khó gặp một lần?

Lúc khuya về nhà thế nhưng Tiểu Thâm Tiểu Thâm không có ở nhà, Đồng Đồng cũng không, vị khách mới tới là Tiểu Yêu cũng không có trong nhà, đều đi đâu rồi?

Giơ lên món ăn mua xong trong tay vào phòng bếp, mở máy vi tính ra xem thực đơn một chút, hôm nay tan tầm về nhà đột nhiên hăng hái, nghĩ lại hình như bản thân chưa từng làm cơm, trong này giống như một bà nội chợ có thể nấu ăn?

Vui vui mừng mừng rửa rau liền bắt đầu vội vàng bật bếp.

Lúc này Tiểu sâu đang đua xe trên cao tốc đua, Đồng Đồng ngồi kế bên tài xế đưa tay ôm chặt Tiểu Yêu, thân thể nho nhỏ chôn trong thân thể khổng lồ của Tiểu Yêu, chỉ lộ ra một đôi mắt mang theo kinh hoàng.

Tiểu Thâm không chút hoang mang lái xe, lúc nào mắt cũng nhìn chăm chăm hai chiếc xe theo sát phía sau không buông.

Mẹ kiếp, nghĩ mang con trai ra ngoài chơi, kết quả nửa đường phát hiện tình huống không đúng, quay đầu thì phát hiện hai chiếc xe đuổi sát phía sau không buông, lập tức không dám do dự nữa, Tiểu Thâm đã đạp càn ga.

Thật may là anh lái chiếc xe thể thao kiệt xuất, đua xe vẫn chưa có người nào có thể qua được tốc độ bảo tố của Bồ Gia Định, đây cũng là nguyên nhân anh yêu quý cái xe này, chạy hết sức lực.

"Ba!"

Trong giọng nói khiếp sợ của Đồng Đồng mang theo vẻ hưng phấn, trừ mới bắt đầu trong cặp mắt có chút kinh hoàng, sau hình như cũng bởi vì này tốc độ cực hạn mà dần dần hưng phấn.

Đây chính là đua xe mà trên ti vi diễn xuất sao? Rất kích thích!

Lái xe là ba của hắn, quá đẹp trai xuất sắc rồi.

Tiểu Thâm chau chau mày nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, đối với con trai yêu loại vận động đua xe này, mới mấy tuổi thích loại tốc độ này?

"Thế nào, bảo bối sợ sao?"

Đồng Đồng ngoan ngoãn lắc đầu một cái, chỉ là một đôi mắt hiện tại xoay trong, bên trong thật đúng là không nhìn ra đáng sợ hãi gì, ngược lại đôi mắt mở thật to, sáng ngời khác thường.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, có chút tự hào, không hổ là con trai của Tiểu Thâm anh.

Gọi một cuộc điện thoại, cho Hoàng Vĩ đang đảm nhiệm chức vụ bộ đội đặc chủng: "Có biết hiện tại tôi ở nơi nào không?"

Đến tận bây giờ còn có tâm tư nói giỡn đấy.

Bên kia Hoàng Vĩ sững sờ, "Có thể ở đâu, nghe nói hiện tại cậu thất nghiệp, có phải đòi nghề làm vú em rồi không hả?"

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Thâm liếc hai chiếc xe phía sau, nhẹ nhàng linh hoạt cách chiếc xe đó năm mét.

"Bây giờ anh em bị người truy lùng rồi, mau một chút, bản thân tôi còn dễ nói, máu chó là con ta vẫn còn ở trên xe."

Hoàng Vĩ vừa nghe sắc mặt ngưng trọng: "Được, chờ!"

Qua ba mươi giây, bên kia tiếp tục truyền đến giọng nói của Hoàng Vĩ: "Kiên trì chút, lập tức tới ngay."

Nói xong tám chữ trực tiếp cúp điện thoại đi.

Tiểu Thâm ném điện thoại đi động liếc mắt nhìn chiếc xe theo sát phía sau, nghiêng đầu nhìn con trai ôn Tiểu Yêu, nhếch miệng cười một tiếng: "Con trai, sợ sao?"

Đồng Đồng mắt to sáng trong suốt: "Không sợ, chỉ cần ba ở đây, Đồng Đồng không có việc gì."

Tiểu Thâm mắt hí một cái, đột nhiên sinh ra một loại kiêu ngạo của người làm ba.

Con trai anh, lá gan này, giống anh!

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Được, hôm nay lão tử sẽ để cho con nhìn, để về sau con gặp loại chuyện này còn biết cách đối phó."

Thật ra thì anh muốn nói 'tránh cho đến lúc đó con sợ tới mức tè ra quần' lời nói đến khoe miệng mới nghĩ tới đây là con trai anh, nói nặng quá không được, phút cuối cùng lại sửa lại đối, ôn hòa không ít.

Hiểu con không ai khác ngoài cha, giống nhau, đứa bé giống ba, lời nói của ba con trai vừa nghĩ cũng biết sau lưng có ý gì.

Nhất thời vẻ mặt Tiểu Thâm tối sầm lại, vỗ sau ót con trai: "Nói thế nào!"

Lúc Tiểu Thâm lái xe một tay, xe phía sau lợi dụng đúng cơ hội, nhân chân ga đi lên đụng sau xe Tiểu Thâm.

Phanh một tiếng.

Tiểu Thâm thẳm mắng, mắt trong nháy mắt sắc bén nhìn hai chiếc xe đuôi sát trong kính chiếu hậu, mẹ kiếp, dám xung đột chính diện với Tiểu Thâm anh, để xem các người có còn cơ hội về nhà hay không.

Dẫm chân ga thấp nhất, cả xe cộ một cái vọt ra ngoài, nhìn đúng chỗ ngoặt trước mặt, mang theo thần thái kiêu ngạo, mắt nhìn chiếc xe đuôi sát phía sau.

Xe đi phía trước chạy trốn chừng một trăm mét đột nhiên dừng lại, chiếc xe phía sau không ngờ tới xe này đột nhiên thắng xe, quỳnh lên vũng vàng dừng lại gần ngay trước mắt Bố Già Dị, đánh tay lái gấp, đột nhiên hai chiếc xe đụng vào bên trên đường.

Bên tai truyền đến tiếng va chạm lớn, Tiểu nhìn cũng không cần cấp tốc chuyển xe, từ đường rẽ nhỏ nhỏ bên trái đi ra,

Đồng Đồng mắt mở thật to nhìn hai chiếc xe phía sau đụng vào nhau, "Oa, ba thật giỏi!"

Tiểu Thâm kiêu ngạo cười một tiếng, "Đó là đương nhiên!"

Cái kiêu ngạo này.

Từ trước đến giờ kiêu ngạo Đồng Đồng cũng không còn chú ý đáng về tự luyện này cả Tiểu Thâm, chỉ là hưng phấn nhìn cảnh tượng phía sau kia, nghi ngờ nghĩ tới, ngộ nhờ mình gặp phải tình huống như thế, đột nhiên chiếc xe trước mặt dừng lại, vậy mình cũng sẽ đụng vào như vậy sao?

Không nghĩ ra làm thế nào, Tiểu Thâm về mặt đại nhân giọng giáo dục trẻ nhỏ: "Thật sự đến lúc như vậy thì phải xem tài nghệ của con, nếu muốn không đụng vào, vậy phải điều chỉnh tốt tốc độ, hiểu chưa?"

Đồng Đồng gật gù há hê: "Không hiểu, vạn nhất điều chỉnh không được thì làm thế nào?"

Về mặt Tiểu Thâm tiếc nuối lắc đầu: "Ai, nói như vậy, đoán chừng con có thể thảm hơn hai người phía sau kia."

Nói còn chưa dứt lời khoe mắt lại liếc bóng dáng một chiếc màu bạc, Tiểu Thâm giật mình thắng xe khẩn cấp.

Nhất thời Đồng Đồng không chút trở ngại vọt về phía trước, thật may là trước mặt ôm Tiểu Yêu, đụng cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là Tiểu Yêu thê thảm rồi, cái đuôi của nó bị đụng một chút, đau kêu ngao một tiếng.

Đồng Đồng vội vàng về cái mông người ta, trong lòng vừa thầm mắng ba mình, sức lực bề nghệ đi đâu rồi!

Sau khi Tiểu Thâm thắng xe thì chuyển hướng xe, mà phía sau, hai chiếc xe vừa đụng đã theo tới.

Tiểu Thâm mặc kệ, chỉ tiếc con đường này tương đối hẹp, không thể quay đầu xe.

Đồng Đồng tò mò nhìn chiếc xe màu bạc trước mắt kia, hẳn nhìn còn không biết là xe gì, cũng không nhìn thấy bên trong là người nào, chỉ biết ba mình giống như lâm đại địch, vậy nói rõ trước mắt có nguy hiểm.

Trong nháy mắt Đồng Đồng ngồi ngoan, không nói tiếng nào, chỉ sợ bản thân phân tán lực chú ý của ba.

Trong nhà lúc này, Đồng Nhan tay vội chân loạn nhìn thực đơn thức ăn rang, bất chấp không lo được cửa, sau khi Đồng Nhan đóng kĩ toàn bộ đã là hơn một phút đồng hồ.

Người bên ngoài nghĩ trong nhà không có ai, vừa muốn nhấc chân rời đi, mới vừa xoay người của chính phía sau mở ra.

Đồng Nhan đỏ mắt xuất hiện, "Ai vậy?"

Phí Gia Nam nghe được tiếng vang trong lòng vui mừng, quay đầu nhìn lại, kinh hãi: "Em sao vậy?" Tại sao muốn khóc?

Đồng Nhan mới vừa bóc hết cà rốt, nước mắt đã chảy đầy đất rồi.

Mu bàn tay xoa xoa mắt, thật vất vả xuyên thấu qua sương mù mắt mờ mịch thấy rõ người đối diện, "A, không có việc gì, tôi mới vừa bóc cà rốt thôi, cay!"

Nói xong cũng quên mất Phí Gia Nam này là nhân vật nguy hiểm, cũng quên mất sao Phí Gia Nam lại biết địa chỉ nhà này.

"Xin lỗi ha, mới vừa ở phòng bếp, mau vào mau vào."

Phí Gia Nam tây trang phẳng phiu khẽ mỉm cười, động tác ưu nhã cất bước vào 'nhà' Đồng Nhan!

Nhà?

Hai mắt hẹp dài quan sát căn cứ bí mật này của Tiểu Thâm, mắt bao nhiêu sức lực mới tìm được cái chỗ này, các biện pháp giữ bí mật của Tiểu Thâm quả nhiên đủ mạnh, cho dù mỗi ngày tìm người theo dõi Đồng Nhan cũng không tìm được tới nơi này.

Mỗi lần truy tìm đều sẽ ngoài ý.

Lần này hẳn tự ra tay, một đường đi theo Đồng Nhan đến nơi này, Tiểu Thâm thật đúng không hổ là bộ đội đặc chủng, thiết bị giữ bí mật thật không kém.

Đồng Nhan mang một ly cà phê từ phòng bếp ra ngoài, tạp dề trên người đã cởi xuống, mắt cũng đã được rửa qua, lúc đi ra khẽ mỉm cười: "Thật ngại quá, mới vừa đang nấu cơm"

Phí Gia Nam mỉm cười nhận lấy cà phê, ánh mắt lại nhìn về phía phòng bếp: "Thì ra là em còn có thể nấu cơm?"

Về mặt Đồng Nhan nhất thời xấu hổ, khoát tay lia lịa: "Đâu có đâu có, tôi thì nấu mì ăn liền ăn, chỉ là Tiểu Thâm cũng sẽ không nấu cơm, cũng không thể lúc nào cũng ra ngoài ăn, hôm nay đột nhiên có tâm tư này, ha ha, đáng tiếc không quá thuận lợi."

Phí Gia Nam sáng tỏ gật đầu, nhìn nụ cười của Đồng Nhan, trên mặt lộ ra ý cười dịu dàng, đột nhiên đứng lên đi tới phòng bếp, "Xem xem tôi có thể giúp em hay không."

Đồng Nhan mừng rỡ, theo sau hỏi "Anh biết làm cơm? Không phải đâu, không phải Phí Gia Nam anh rất có tiền ư, làm sao phải nấu cơm?"

Đạo này, trẻ con nhà có tiền biết làm cơm? Nhất là đại thiếu gia, lại càng ly kì.

Nhìn bộ dạng Tiểu Thâm mười đầu ngón tay không đọng nước cũng biết.

Phí Gia Nam nhìn vẻ mặt hoài nghi của Đồng Nhan, cũng không nhiều giải thích, trực tiếp vào phòng bếp nhìn nguyên liệu Đồng Nhan chuẩn bị, đại khái đã biết cô gái này muốn làm món ăn gì.

Đeo tạp dề vào, bật bếp, sau khi nồi nóng liền bắt đầu cho món ăn vào.

Ánh mắt Đồng Nhan không chớp nhìn chăm chăm nồi, cùng với anh làm món ăn, càng xem càng cảm thấy người đàn ông này thật không tệ, cuối cùng đến lúc một món ăn làm xong đặt lên bàn, gương mặt Đồng Nhan cười híp mắt, vỗ vỗ bả vai Phí Gia Nam "Không tệ, thật sự có tài, đàn ông biết làm cơm thật tốt, không ít thiếu nữ cũng thích như vậy, nhìn dáng dấp anh không tệ, lại có tiền, lại biết nấu cơm, không thiếu cô gái theo đuổi chứ? Nếu không tôi giúp anh giới thiệu một người đi, đảm bảo anh hài lòng!"

Ánh mắt Phí Gia Nam tối sầm, 攔khẽ mỉm cười, âm thầm thở dài, bất đắc dĩ hỏi ngược lại Đồng Nhan: "Em là thật không biết hay là giả vờ không biết?"

Đồng Nhan sững sờ, ánh mắt mờ mịt.

Phí Gia Nam há miệng, không nói ra, cuối cùng lại nhắm lại, tâm tư như vậy làm sao em có thể không biết.

Ai!

Được rồi được rồi, không ép cô nữa.

Nhưng là. . . . .

"En thật sự cảm thấy Tiểu Thâm thích hợp với em?"

Đồng Nhan vừa ngẩn ngơ, nháy mắt mấy cái, nghĩ tới Tiểu Thâm thích hợp sao?

Thật đúng là không biết.

Nhưng cuộc sống này không có trở ngại là được.

Nháy mắt Phí gia nam đã dọn xong bát đĩa lên bàn ăn, "Được rồi, tôi đi trước, bằng không đợi Tiểu Thâm trở lại, không biết như thế nào đây!"

Con người Đồng Nhan đảo một vòng, lúc này mới nhớ tới, Tiểu Thâm và người đàn ông này không hợp nhau, lúc này vỗ mình ột, đầu óc này, chuyện quan trọng như vậy làm sao lại quên mất !

Liên vội vàng cười"Được được được, đi thông thả đi thông thả."

Phí Gia Nam càng thêm im lặng, dáng vẻ Đồng Nhan như vậy hận không thể một cước đạp hất bay đi mới phải.

Thật là qua sông rút cầu.

Đi tới trước cửa, Phí Gia Nam chợt nhớ tới cái gì, xoay người nói: "Đúng rồi, người kia là chị của em, cô ấy. . . . ."

Đồng Nhan sững sờ: "Đồng Chân? Cô ấy thế nào?" Chợt nhớ tới lần trước gặp mặt, Đồng Nhan thấy hình như có quan hệ không tầm thường với Phí Gia Nam, chẳng lẽ. . . . .

Đồng Nhan khẽ cau mày!

Không thể nào!

Nhìn biểu hiện trên mặt Đồng Nhan một hồi buềng tình hiểu ra một hồi lại rối rắm vô cùng, Phí Gia Nam biết biết đầu óc của cô gái này không thông minh lắm

"Nghĩ gì thế, tôi muốn nói, về sau thấy cô ấy thì tránh xa một chút, đừng đến quá gần!"

"Tại sao?"

Thật ra lời này khiến Đồng Nhan buồn bực, rốt cuộc hiện tại Đồng Chân đang làm gì? Lần trước lúc nhìn thấy dáng vẻ phong trần, chẳng lẽ Đồng Chân luân lạc?

Vậy làm sao có thể, với cá tính thiên kim cao cao tại thượng làm sao có thể chủ động làm loại chuyện đó, tuyệt đối không thể nào.

Nhưng . . . . . Nghĩ đến lúc trước Đồng Chân thật sự bị người của Phí Gia Nam . . . . .

Đồng Nhan không nghĩ ra, rõ ràng lễ mừng năm mới ngày ấy, chính thủ hạ của Phí Gia Nam đã há huỷ trong sạch của Đồng Chân, hiện tại sao lại còng một chỗ với Phí Gia Nam?

Đôi mắt Đồng Nhan nhìn Phí Gia Nam.

Một đôi mắt tinh mịch như nước, một đôi lại dữ dội như hồ nước sâu thẳm.

Đồng Nhan muốn nhìn ra chút gì từ trong đôi mắt hẹp dài, nghi ngờ khó hiểu.

Chợt, cửa vẫn an tĩnh phát ra một tiếng 'rắc'.

Cửa được mở ra, mắt Đồng Nhan chợt loé, thâm nghịch hồng lét.

Phí Gia Nam cũng không hề sợ không vội vàng lui về phía sau hai bước, tránh người tiến vào tiếp xúc quá gần gũi với hân hủ hoạ!

Một tay Tiểu Thâm ôm con trai, một tay nắm tay nắm cửa không hề nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào, một giây kế tiếp lại đứng hình.

Nhìn một chút đây là người nào.

Anh còn chưa có tìm tới cửa đâu, vị này chưa gì đã tìm tới cửa.

Một giây trước Tiểu Thâm còn sững sờ, một giây kế tiếp nhiệt tình cười lên: "Ai u, đây không phải là Phí tiên sinh ư, đã lâu không gặp đã lâu không gặp, đến đây, đứng ở cửa làm gì, mau vào mau vào, cửa gió lạnh, em đó, mẹ của bọn trẻ, lo lắng làm gì, không thấy khách quý tới sao, mau rót ly cà phê đi, a đúng rồi, Phí tiên sinh chúng ta thỉnh đắt tiền nhất, em hãy dùng cái đắt tiền nhất, cái 'mèo cút' kia hình như rất đắt, dùng cái đó đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Tiểu Thâm vung tay lên, Đồng Nhan liền ngậy ngấn đi vào phòng bếp.

Trên bả vai anh còn khiêng con trai đấy, lại liều chết lôi kéo Phí Gia Nam không buông tay, nhiệt tình đến thiếu chút nữa Đồng Nhan cho rằng người này bị động kinh.

Bộ dạng Tiểu Thâm giống như nhà giàu mới nổi, nhặt được nhiều tiền!

Ánh mắt Phí Gia Nam nhàn nhạt nhìn Tiểu Thâm kéo nắm chặt tay của mình, nâng mí mắt lên nhìn anh một cái, mặt không biến sắc mặc cho Tiểu Thâm lôi kéo tay mình.

Tiểu Thâm ngồi ở bên cạnh Phí gia, vung tay ném con trai cười trên người Tiểu Yêu, anh cũng không lo lắng mình lỡ tay.

Ngược lại Đồng Nhan bụng cà phê ra ngoài thấy thế liền kinh ngạc, thấy con trai thế nhưng lại cười hì hì chơi bắt điện nhạc hò* với Tiểu Yêu.

* thêm chú thích bắt điện nhạc hò: vui đến quên trời quên đất

Đồng Nhan không biết làm thế nào, chẳng lẽ hiện tại trong cái nhà này chỉ còn có mình cô là bình thường?

Để cho con trai cười trên người con chó, thua thiệt Tiểu Thâm nghĩ ra được.

Để cà phê xuống nhân tiện cảm tức lờm Tiểu Thâm một cái, Tiểu Thâm nhìn cũng không nhìn cô một cái, nhận lấy cà phê Đồng Nhan đưa tới uống một hớp, mắt đào hoa thâm tình khẩn thiết nhìn Phí gia, khẽ mỉm cười.

"Làm sao Phí tiên sinh biết nhà tôi ở nơi nào?"

Lúc Tiểu Thâm hỏi vấn đề này Đồng Nhan mới nhớ tới, mới vừa rồi cô cũng không hỏi một chút liền để người này tiến vào.

Phí Gia Nam quét mắt nhìn sắc mặt khác thường của Đồng Nhan, hân bộ dạng không có việc gì hướng về phía Tiểu Yêu cười cười: "Ha ha, chỗ ở của Tiểu tiên sinh cũng không phải bí mật gì, sao có thể không hỏi thăm được?"

Nghe vậy, Tiểu Thâm vẫn cười híp mắt thì ánh mắt khẽ híp một chút, bên trong tụ tập tinh quang. Đồng Nhan ngồi bên cạnh anh, không thấy được, ngược lại thấy rõ tất cả về mặt của Phí Gia Nam.

Cho nên lúc Phí Gia Nam nói hai chữ 'bí mật', lông mày hơi hơi nhếch lên, giống như có ám hiệu khác.

Hai người đàn ông này, Đồng Nhan chưa bao giờ cảm thấy có người nào tốt, nhất là bây giờ, thấy phương thức nói chuyện của Tiểu Thâm và Phí Gia Nam đều chơi đoán chữ giống nhau, cảm thấy thật mệt mỏi, cùng thứ người như thế thì không phải là người bình thường có thể chao đổi.

Không dễ nói chuyện, luôn dùng ám ngữ, Đồng Nhan nghe mà đau đầu, trực tiếp ôm Đồng Đi vào phòng ăn ăn cơm, bạn Tiểu Đồng của mình vừa đi, Tiểu Yêu cũng đi theo.

Phòng khách lập tức trở nên yên tĩnh, đột nhiên Tiểu Thâm thay đổi đáng về cười híp mắt, mở hai tay ra, hai chân chéo nguẩy, lấy một tư thế cực kỳ phách lối dựa vào trong ghế sofa.

"Đề tới nhà tôi, Phí tiên sinh thật đúng là hao tổn tâm cơ, còn phải thủ hạ đắc lực nhất của bản thân chặn tôi ở trên đường? Đáng tiếc, hình như kỹ thuật lái xe của hắn không được tốt lắm!"

Mới vừa rời ở trên đường sau khi Tiểu Thâm dừng ngay lập tức liền thấy được, người phía trước ngăn ở giữa con đường cũng chính là người của Phí Gia Nam, biết Phí Gia Nam không đối phó với mình, nhưng không nghĩ Phí Gia Nam sẽ mở to con mắt can đảm đi làm!

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, không chút đáng về bị bắt được mà đau đớn, ngược lại dương dương tự đắc lùi về phía sau một chút dựa vào ghế: "Tiểu tiên sinh cũng không khách khí với thủ hạ của tôi? Cuộc chiến ngầm hai ngày trước kia còn phải làm phiền Tiểu tiên sinh hạ thủ lưu tình!"

Tiểu Thâm nhún nhún mày: "Thật tốt thật tốt, dù sao tôi cũng lười quản nhiều như vậy, anh nói mùa đông lớn, ngày lạnh như thế, vẫn là ở nhà đặt lò sưởi gần đầu giường ôm vợ thoải mái hơn phải không, người nào lại nhàn rỗi không có chuyện gì làm chạy đi quản những việc đâu đâu kia!"

Hai ngày trước, chính là ngày Tiểu Thâm mới rời khỏi Tiểu thị đó, Tiểu Thâm cũng đã tìm Hoàng Vĩ âm thầm đã kích một tuyến ma túy của Phí Gia Nam.

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, không nói lời nào.

Đồng Nhan đang dùng cơm, đột nhiên nhớ tới hôm nay Lưu Thuần cho cô xem cái tin tức kia, về mặt bát quái vội vàng chạy đến hỏi Phí Gia Nam: "Phí tiên sinh muốn kết hôn? Cô dâu là ai vậy?"

Ánh mắt Tiểu Thâm hơi khơi lên nhìn bà xã của mình, thật sự trong lòng không chịu nổi bà xã bát quái này, khi nào thì có thể dừng hiếu kỳ như vậy!

Tiến lên một từng bước ôm Đồng Nhan, miệng tiếp cận phía trước, khoe miệng hơi hơi lên, giọng nói dễ nghe mang theo một chút không kiên nhẫn "Bà xã. Người ta kết hôn em xem nào nhiệt cái gì, hơn nữa, cô dâu là ai đến ngày kết hôn đó chẳng phải sẽ biết sao?"

Đồng Nhan không bằng lòng: "Nhưng hiện tại không biết trong lòng sẽ ngứa một chút!"

Khoe mắt Tiểu Thâm phác họa về mặt Phí Gia Nam đằng sau nụ cười bình tĩnh kia, trong lòng hơi trầm xuống, trực giác cho biết hôn lễ lần này của Phí Gia Nam không đơn giản, quá ngoài ý muốn.

Sao đột nhiên lại muốn kết hôn?

Khẽ mỉm cười, đẩy bà vai Đồng Nhan đi ra khỏi phòng khách: "Được rồi được rồi, chúng ta ăn cơm trước đi, Phí tiên sinh nói người ta còn có chút việc bận phải đi về đây, ăn cơm ăn cơm." Đồng Nhan không có cách nào, chỉ có thể để Tiểu Thâm đẩy mạnh đến phòng ăn cơm.

Tiểu Thâm đứng nhìn một bàn xanh xao, gạt đầu đứng trọng tâm một cái, thuận tay lấy một đôi đũa gấp thức ăn bỏ vào trong miệng: "Ừ, không tệ không nhà hàng nào vậy?"

Đồng Nhan lấy lại tinh thần, bản thân bận rộn một đêm hoàn thành đây, vội vàng hiến vật quý: "Không phải bên ngoài, phòng bếp chúng ta làm được."

Tiểu Thâm nghe vậy nhún nhún mày: "A, em làm? Thật hiếm thấy, có thể xuống bếp nấu được những món bình thường này thật không dễ dàng, vậy tối nay anh phải ăn nhiều một chút!"

Đồng Nhan nháy mắt, mở miệng ra, còn chưa kịp nói đã bị Phí Gia Nam không biết ra ngoài từ lúc nào giành trước.

"Đây là tôi làm, nếu như Tiểu tiên sinh cảm thấy ăn ngon, vậy thì không nên khách khí, ăn nhiều một chút."

Nhất thời Tiểu Thâm không chút trở ngại, phốc một tiếng phun ra.

Từ hôn đó trở đi, Đồng Nhan phát hiện một vấn đề, Tiểu Thâm giống như tha thiết yêu thương phòng bếp, dù sao hiện tại người này cũng không có việc gì làm, anh thích chơi thì chơi thôi, chỉ là mỗi ngày nhìn trên bàn ăn nhà mình xuất hiện các tác phẩm thất bại liền nhức đầu vô cùng.

Có thể dừng làm nữa hay không, tối thiểu cũng đừng để cháy!

Mấy ngày nay ăn cơm anh làm mặt hai mẹ con Đồng Nhan cũng tới đi, Tiểu Yêu càng không cần phải nói, mỗi lần ăn cơm nhất định nó sẽ chạy xa nhất,

dù sao Lãnh Điểm cho Tiểu Thâm thức ăn cho chó, nó mới không cần ăn tác phẩm thất bại của người khác.

"Đồng Nhan, buổi tối ra ngoài chơi một chút." Trong phòng làm việc, Luru Thuần nhẹ nhàng nói một câu như vậy ở chỗ tai Đồng Nhan, Đồng Nhan thoáng kinh ngạc.

Sau khi tan việc gọi điện thoại cho Tiểu Thâm, Tiểu Thâm đang cứu sống phòng bếp trong nhà, nồi súp vừa mới cháy, cả phòng bếp toàn là khói đen.

Đang buồn bực, Đồng Nhan gọi điện thoại tới, vừa nghe nguyên nhân, nhìn nhìn phòng bếp đen thui lụi, "Được, anh đi đón con trai, tối nay ăn ở bên ngoài."

Đồng Nhan vừa nghe ăn ở bên ngoài, như được đại xá, vui vẻ chuẩn bị tan việc.

Địa điểm tụ hội của đám người Tiểu Thâm luôn là 'Dạ Mị' của Tiểu Thâm, trước kia nghĩ nhóm Đại thiếu gia thích những thứ này, sau thời gian dài quen biết cũng dần dần hiểu, Dạ Mị này là anh em của mình, an toàn một chút.

Phòng bao chuyên dụng của Tiểu Thâm, trước tiên quản lý đưa thức ăn như thường lên cho cả nhà này, Tiểu Thâm vung tay lên, tất cả mọi người đều đi ra ngoài, ánh đèn mờ mờ trong phòng bao cũng bị tắt, đổi thành đèn chân không, một nhà ba người thường thức thịt bò bít tết, Laffey thức ăn thức uống mà đầu bếp của 'Dạ Mị' phải lao lực trăm đắng nghìn cay mới làm được.

Lúc Luru Thuần kéo Nghiêm Qua mở cửa cũng ngăn người, ngoài hành lang của quán ăn đêm đặc biệt vẫn là âm nhạc cao vút và ánh đèn mờ mờ, bên trong cánh cửa lại là một chốn bồng lai khác.

Luru Thuần bất ngờ cười cười: "Đây là xảy ra chuyện gì?"

Đồng Nhan vừa ăn vừa liếc Tiểu Thâm một cái: "Đại thiếu gia trông nom việc nhà đốt nhà, không có chỗ ăn cơm, cả nhà lớn nhỏ phải tới đây lánh nạn.

Tiểu Thâm không vui: "Cái gì mà đốt nhà? Không phải đốt, chỉ là phòng bếp có chút lửa, ngày mai tìm người tới sửa là được.

Đồng Nhan khịt mũi khinh bỉ: "Đúng vậy, đại thiếu gia làm cơm cũng có thể đốt phòng bếp thật không chịu nổi!"

Luru Thuần và Nghiêm Qua thấy thế sững sốt, yên lặng ngồi xuống không dám nói lời nào, chỉ sợ hai thùng thuốc súng đốt tới hai người vô tội bọn họ.

Lúc Cố Tiểu tiến vào cũng sững sốt, cứng đầu cứng cổ đi vào, "Ai ui, tối nay tính bày trò chơi mới sao? Nói nhanh lên, nói nhanh lên, có trò gì mới thú vị bất ngờ, mở đèn sáng như vậy!"

Nghiêm Qua hơi than thở, liếc mắt nhìn cái người chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn này, lúc khóe mắt lướt qua, nhìn Đồng Nhan một cái!

Tiểu Thâm có thể xuống bếp nấu cơm vì cô? Thật là hiếm thấy....

Sợ rằng Tiểu Thâm đã yêu cô đi!

Trong lòng hơi chát, mà Luru Thuần ở bên cạnh dùng lực hơi lớn kéo cánh tay của anh, hơi cứng đờ, quay đầu nhìn lại, lại thấy Luru Thuần cười híp mắt trên choker Đồng Nhan.

Sau khi ăn xong có người đi vào dọn dẹp đồ đạc, ánh đèn lại mở tối, âm nhạc lại vang lên.

Nhưng người tới cũng không nhiều lắm, mấy người phụ nữ ở trong góc ăn uống ca hát nói chuyện bát quái, mà Tiểu Thâm lại kéo mấy người đàn ông ngồi ở một góc khác thương lượng đại sự.

Người con trai nhỏ Đồng Đồng trong ngực về mặt nghiêm túc giống ba của mình, thoát nhìn hai cha con này thật làm cho người ta buồn cười.

Cố Tiểu nghe Tiểu Thâm nói trong nháy mắt cũng ngưng trọng một chút, "Cậu nói Phí Gia Nam cho người chặn cậu ở trên đường?"

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Không tin cứ hỏi con trai tôi!"

Tầm mắt mấy người đàn ông rơi vào trên người Đồng Đồng đang trong ngực Tiểu Thâm, không phải bọn họ không tin, chỉ là không nghĩ tới Phí Gia Nam động thủ cho nên không để ý Đồng Đồng có ở đó hay không!

Trong nháy mắt Cố Tiểu nổi giận, Nghiêm Qua nhìn Đồng Đồng suy nghĩ đến cô gái kia, trong ánh đèn mờ mờ ai cũng không thấy rõ sự tàn nhẫn lóe lên trong mắt anh.

Cố Tiểu tức giận vỗ bàn một cái: "Mẹ kiếp lá gan đủ lớn, lại dám động đến trên đầu lão tử!"

Tiểu Thâm vừa nghe Cố Tiểu nói tục, lông mày lập tức nhú thành mộ đoàn, mặc dù trước kia anh ta nói chuyện cũng không nho hã, chỉ là không biết bắt đầu khi nào, anh bắt đầu không chịu nổi Cố Tiểu nói lời thô tục!

Dường như là từ lúc người phụ nữ kia bắt đầu vào ở nhà anh!

Sâu trong lòng Tiểu Thâm vui vẻ, bất chí bất giác còn sửa cả thói quan của lão tử!

Phụ nữ thật là đáng sợ.

Lúc này trong sân nhảy bên ngoài, một người phụ nữ đẹp đẽ vây quanh sân nhảy không ngừng đưa cơ thể như rắn nước, ánh đèn nhiều màu chiếu xuống dùng cơ thể uyển chuyển ở sân nhảy, càng thêm mê đắm tất cả đàn ông.

Hình ảnh Đồng Chân tận tình lắc lư cơ thể ở trên sân nhảy, cô cảm thấy cuộc sống như thế thật thích hợp với cô, hoặc là nói, trong cơ thể của cô có loại khát vọng điên cuồng này.

Chỉ là bởi vì trước kia luôn luôn phải duy trì thân phận thiên kim đại tiểu thư của mình nên không dám quá mức, gần đây biết, không có nhà, còn giữ ý cái gì, hơn nữa đây là tiền vốn kiếm sống của cô đấy!

Đôi mắt quyến rũ như tơ, hơi đảo qua một đám đàn ông đang nuốt nước miếng kia, trong mắt thoáng qua khinh thường.

Xong một khúc vũ điệu hấp dẫn nóng hừng hực, trên khuôn mặt trang điểm mắt khói của Đồng Chân lộ ra vẻ tươi cười làm chủ cuộc sân, nâng cao cảm lên giống giống như một nữ vương tôn quý, bề ngẩng nhìn những người đàn ông chảy nước miếng với cô, thật sâu trong mắt, chợt lóe lên sự khinh thường.

Nhưng lúc nhìn đến người đàn ông trước mặt cảm tượng mỉm cười, trên mặt mới lộ ra một cụ cười thật lòng.

Chậm rãi đi tới, kiều ngạo dính sát vào trên người người đàn ông, môi đỏ mọng vừa phun ra, một mùi hương ngọt của phụ nữ phả lên gò má anh tuấn của người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, đưa tay bắm một cái ngang hông Đồng Chân, ánh mắt ý bảo Đồng Chân, bên kia còn có một vị đấy.

Đồng Chân nhăn nhó cười một tiếng, đưa tay nũng nịu chỉ ở trước ngực Phí Gia Nam, mị thanh mị khí nói một câu: "Ghét."

Nói xong rời khỏi bên cạnh Phí Gia Nam ngồi vào trên đùi một lão đàn ông bụng bự, cánh tay mảnh khảnh ôn cổ lão đàn ông, đôi môi được quét một lớp son đỏ chót, liền áp lên khuôn mặt người đàn ông một cái, trên khuôn mặt già nua nhăn nhăn nhúm nhúm đột nhiên xuất hiện một dấu đỏ làm người ta sợ hãi.

Mặt lão đàn ông vốn còn một hồi nghiêm chỉnh, trong nháy mắt bị ối, trong ngực giống như có một con mèo nhỏ đang ngồi, mềm nhũn, nhẹ nhàng, giống như không có phân lượng gì, không nhịn được đưa tay ở phần eo thon lộ ra ngoài của Đồng Chân, lòng bàn tay nhu nhu ngứa một chút, xúc cảm nhất thời làm lão đàn ông khoái chí.

Phí Gia Nam thấy vẻ mặt lão đàn ông, ánh mắt lạnh lùng thoáng qua khinh thường, mới vừa còn một bộ dầu muối không vào, hiện tại thấy phụ nữ con người cũng muốn rót ra, như vậy cũng gọi là kiên cường?

Đồng Chân chưa nói câu gì, chỉ là hai chân hữu ý vô ý mề neho, trong nháy mắt lão đàn ông cảm giác bản thân mê mang, lập tức không nói gì, trực tiếp cười ha hả với Phí Gia Nam, "Được rồi được rồi, Phí tiên sinh, chuyện kia chúng ta hôm nào lại nói Haaa...!"

Nói xong thì áp về hướng Đồng Chân.

Nơi này không phải phòng ở Dạ Mị, lão sợ nói chuyện ở phòng bao riêng bị lão đại biết ảnh hưởng tới danh dự của bản thân, chưa bao giờ gặp người trong không gian kín.

Phí Gia Nam nghe vậy cũng là không buồn, đối với cái người không cho một chút mặt mũi này, chỉ đứng lên khẽ mỉm cười, sửa sang lại tây trang bị nhăn khi ngồi của bản thân, động tác ưu nhã, khoe môi khẽ nhếch: "Được rồi, Chân Chân còn dám làm càn như vậy, còn không mau xuống, chúng ta nên đi!"

Đồng Chân nghe vậy, giống như bị uất ức lớn vậy, quét môi đỏ mọng. Nhưng vẫn nghe lời buông lỏng cổ lão đàn ông, nhưng hai tay lão lại gắt gao ôm hông của cô. Ngây thơ chất phác thật nghe vậy, giống như bị thiên đại uất ức một dạng, quyết trừ môi đỏ mọng. Cũng là nghe lời buông lỏng ra lão gia cô muốn xuống, nhưng lão gia tay lại gắt gao ôm hông của cô ta, hấn càng thêm dùng sức, vẫn không quên thừa dịp cơ hội cuối cùng ăn đậu hũ.

Trong mắt Đồng Chân thoáng qua chán ghét, đối mặt với người đàn ông sắp bằng tuổi ông mình cô ta muốn nôn, đi nhanh lên.

Ai ngờ, cô ta còn chưa xuống, lão già cảm giác trước mắt bản thân hoa trắng trước đùi chợt lóe lên, trong đầu vang lên một tiếng, thân thể khỏe mạnh giống như phản xạ có điều kiện lần nữa ôm Đồng Chân đang muốn rời đi ngồi lên chân bản thân, nặng nề ngồi ở chân của mình, nhất thời hai mắt tỏa sáng, chỉ cảm thấy thật thoải mái.

Không biết Đồng Chân có tình hay cô ý, dù sao lúc hai chân bị lão đàn ông thô lỗ lần nữa bởi ngồi lên đùi vô tình hay cố ý thúc xuống như vậy, lúc này nghe được lão già từ không chịu được mà hừ hừ, trong lòng hải hải.

Trên mặt lại cố làm ra vẻ uất ức, bộ dạng như một cô gái nhỏ ngây thơ gây quệt miệng nhìn lão già: "Cổ lão, ngài. . . . . Em phải đi!"

Trên mặt Cổ lão cười như nở hoa, đắm đuối nhìn Đồng Chân bởi vì động tác mới vừa rồi quá lớn, dường như có thể nhìn thấy bên trong, càng xem mắt càng sáng.

Lúc này kích động phát tay: "Phí tiên sinh, theo ngài theo ngài, tôi nay cứ làm như thế, cô gái này. . . . ."

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, thật ra phải Đồng Chân ra ngoài đương nhiên là đã nghe được lão đàn ông này có chút háo sắc, đương nhiên Đồng Chân phải thật sự làm ra chút gì đó.

"Nếu như vậy, vậy thì, trước giúp tôi chăm sóc tốt cho Cổ lão, tôi đi trước chuẩn bị thư hiệp nghị, chăm sóc tốt rồi!"

Lão nghe bốn chữ cuối cùng 'chăm sóc tốt' ý vị sâu xa như mở cờ trong bụng.

Phí Gia Nam trực tiếp mang người đi, một tên cuối cùng nhân cơ hội để lên bàn một cái chìa khoá, phía trên có đánh số, sau khi để xuống cái gì cũng không nhìn.

Lúc này Cổ lão thuận thế ôm lấy Đồng Chân, dò xét cái chìa khoá này đi về phía phòng, nơi này là hộp đêm, mặc dù cái loại lão già với mỹ nữ này không nhiều như vậy, nhưng là cũng không phải là không có, người chơi cũng không để ý nhiều, chỉ cảm thấy hiện tại cô gái trẻ vì tiền thật đúng là chuyện gì cũng làm ra được.

Còn chưa mở cửa phòng, lão già đã không rần nổi ôm Đồng Chân bắt đầu giờ trò ở trên hành lang mờ tối, Đồng Chân cũng rất hào phóng, ở loại địa phương này ai sợ ai, lúc này hai chân dùng sức, hai tay trực tiếp ôm lão già bắt đầu đáp lại, mở cửa phòng ra, cửa cũng không kịp đóng đã nhào tới.

Đồng Chân vốn mặc thật ngắn, váy ngắn bên ngoài, bên trong là.... quần chữ đinh, lửa cay này làm lão già hưng phấn, nhất thời giống như quên mất tuổi của bản thân, lập tức cảm thấy bản thân thành tuổi trẻ tràn đầy thể lực.

Đồng Nhan bát quái hệ hệ nhìn Lưu Thuần, lại nhìn Nghiêm Qua đang nói chuyện ở bên kia một chút, đột nhiên lại gần hỏi: "Tiến triển tới trình độ nào rồi hả?"

Lưu Thuần sững sờ, khuôn mặt đỏ bừng không nhìn Đồng Nhan, chỉ là khoé mắt không ngừng liếc về phía bên kia.

Đoàn người sau khi đi ra, Đồng Nhan ôm con trai vẫy tay tạm biệt với mọi người, chờ Tiểu Thâm lái xe tới đây, Đồng Nhan đã sớm ngủ mất, không thể ôm con trai đến bầu đậu xe với Tiểu Thâm, vì vậy trực tiếp chờ ở nơi này, Tiểu Thâm cũng thấy không có vấn đề gì, quán nhà mình, những bảo vệ bên trong kia cũng không phải là kẻ ngu, sẽ không có chuyện gì không ổn.

Chỉ là lần này thật vẫn xảy ra chút chuyện, sau khi Phí Gia Nam đi, sẽ không lại nữa, mà Đồng Chân ở trong phòng bao riêng bị lão già làm cho thét chói tai liên tiếp, lão già thoải mái càng thêm có hơi sức.

Đồng Chân cảm thấy không bình thường, lão già này xảy ra chuyện gì?

Không nên a, ngay sau đó nhìn đau nhìn gò má vẫn còn đỏ bừng của lão đầu, lập tức phát hiện ra không bình thường, lão già này hút thuốc phiện, bộ dạng như vậy, nghiễm nhiên có chút quá hưng phấn.

Không phải là hút nhiều đi, thế nào mới vừa rồi không thấy?

Cái này không được, người này già rồi tại sao có thể chịu được loại giày vò này, hiện tại ông ta dừng mảnh rồi, nhưng ai biết nửa đường có thể xảy ra chuyện hay không.

Lúc này dùng sức xô đẩy, uyển chuyển kêu lão già nhẹ một chút.

Thời điểm Đồng Nhan đứng ở chỗ này, bên kia Đồng Chân mới vừa đẩy lão già ngủ mê mang ra mặc quần áo rồi đi, trước khi rời đi lấy tay để ở dưới mũi lão thử một chút, còn rất tức.

Trước khi đi có đặc biệt kêu mấy tiểu thư trong quán, vỗ vỗ mặt lão đầu đã mơ mơ màng màng, lão đầu tỉnh cô ta còn then thùng nói, "Đi xuống uống rượu, đợi lát nữa kích thích chút!"

Lão già không sai biệt lắm đầu óc đã có chút không rõ.

Khi một đám tiểu thư tiến vào mặt lão già lại sáng lên, lúc này ôm một người một, mở miệng kêu một tiếng bảo bối.

Hai chị em gặp nhau ở cửa quán, vốn gặp nhau cũng không nhìn thấy nhau, ai ngờ cách cửa đó không xa, Đồng Thiên Bắc đang ăn xin ở đó.

Đồng Nhan nhìn quen mắt, nhìn không được tiến lên xem một chút, vừa nhìn thấy không ngờ thật sự là ba của mình.

Mặc dù không có tình cảm gì, nhưng nhìn đến ông luôn luôn cao cao tại thượng hiện tại đột nhiên như vậy, Đồng Nhan không nhịn được tròn to hai mắt không dám tin kêu một câu: "Ba?"

Đồng Thiên Bác vẫn còn ngây trạng đầu rồi, vừa nhìn là Đồng Nhan, lúc này có chút sợ, nhanh chân muốn chạy, Đồng Nhan nhanh hơn kéo lại, "Ba, làm sao ba lại biến thành như vậy?"

Mặc dù biết ngày Đồng Thiên Bác chạy đi không dễ chịu, nhưng với sự không khéo của Đồng Thiên Bác, còn không biết cất giấu bao nhiêu tiền đâu, sao lại thành ra chán nản như vậy?

Nhưng Đồng Nhan không ngờ chính là, tiền bên ngoài của Đồng Thiên Bác nhiều, nhưng không chịu được ngành điều tra của quốc gia, hơn nữa, những người cho vay lãi suất cao cũng không phải là kẻ ngu, sao có thể không tra được?

Cũng không biết đắc tội vị đại thần kia, tóm lại Đồng Thiên Bác lẫn lộn rất thảm, đặc biệt thảm, không phải thảm bình thường!

"Cô nhận lầm người rồi, tôi không phải ba cô, tôi không phải ba cô!"

Hai tay Đồng Thiên Bác ôm đầu gối, giống như đầu có chút không rõ ràng lắm.

Quay đầu lại xem một chút Tiểu Thâm còn chưa trở lại, trong lòng ngực mình còn ôm một đứa bé đang ngủ, Đồng Nhan ngoác tay gọi mấy bảo vệ tới, nghĩ trước tiên mang Đồng Thiên Bác đi ăn cơm tắm rửa tỉnh tỉnh.

Người còn chưa đi, lỗ mũi đã ngửi đến một mùi nước hoa cay liệt, chớp mũi Đồng Nhan vừa nhú, Đồng Chân như người đàn bà chanh chua xông tới đánh người.

Mấy bảo vệ bị cô gái này đánh, không có tay đáng trả, chỉ nghe Đồng Chân kêu: "Buông tay, thả ba tôi ra, nếu không buông tay tôi sẽ đánh các người."

Bảo vệ khổ sở nhìn Đồng Nhan đứng cách đó không xa, Đồng Chân thật không dễ dàng đoạt lại Đồng Thiên Bác từ trong tay đám người, mắt thoáng nhìn thì nhìn thấy Đồng Nhan ôm đứa bé đứng bên cạnh.

Lúc này cười lạnh: "U, tôi còn tưởng rằng người nào ác tâm như vậy hạ độc thủ sẽ đối một người thần trí không rõ, thì ra là Tiểu phu nhân cao cao tại thượng của chúng ta, thế nào, Tiểu phu nhân đây là muốn chơi cái gì? Chẳng lẽ nhìn thấy ông già này ăn xin ở trước cửa nhà cô nên cảm thấy dơ bẩn? Sợ người khác nhận ra sẽ ảnh hưởng tới danh dự của Tiểu phu nhân à? Nhưng cô cũng không cần lo lắng, từ trước đến giờ cô cũng không có danh tiếng tốt gì!"

Đồng Nhan lẳng lặng nhìn người phụ nữ, chỉ như sương mù: "Thần chí không rõ? Chuyện gì xảy ra!"

Nhìn đáng vẻ Đồng Thiên Bác núp sau Đồng Chân, xem ra thật đúng là có chút thần chí không rõ, tại sao có thể như vậy?

Trong đầu Đồng Nhan vòng vo vài vòng cũng không hiểu lag có chuyện gì xảy ra, ngược lại Đồng Nhan trong ngực bị nhao tỉnh có chút không vui, Đồng Nhan vội an ủi.

Đôi tay Đồng Nhan chống nạnh làm hình dáng bình trà: "Thật là hiếm, Tiểu phu nhân có quan hệ gì với chúng tôi sao? Nếu như tôi nói cho cô ông ấy bị đứa con gái bất hiếu làm cho tức giận cô có tin không? Ngày mai ở cửa tòa soạn báo có thể xuất hiện cái gì không?"

Đồng Nhan mặc kệ Đồng Chân nói cái gì, cũng không thêm để ý, ánh mắt tìm tòi nguên cứu nhìn Đồng Thiên Bác run rẩy ở phía sau. Mặt

Người như vậy sẽ thần chí không rõ sao?

Lúc Tiểu Thâm đến đây thấy tình huống ven đường này, ngược lại không ngờ, hai người vẫn không tìm được liên tiếp xuất hiện.

Đôi mắt đào hoa nhìn Đồng Thiên Bác xui xẻo chón phía sau Đồng Chân thì ngược lại lóe lên, một hồi lâu lại cười, cười rất vô lại.

Không biết lại đang có ý đồ xấu gì rồi.

Xuống xe ngăn Đồng Nhan lại, không nhìn hai người Đồng Chân một cái, chỉ là giọng nói trách cứ: "Trời lạnh như thế này sao lại đứng ở bên ngoài, cần thật đông lạnh!"

Đồng Nhan đều không nói gì, rất biết điều liền tùy ý để Tiểu Thâm dẫm vào trên xe, chủ là hai mắt, luôn chú ý tới bên kia.

Nếu như không

Là mình nói rồi đi cái nhà kia trước, hiện tại có thể theo chân bọn họ hay không?

Tiểu Thâm lại khởi động xe rồi đi, thật lâu sau mới lăm bầm lăm bầm: "Bọn họ tự chuốc phiền, em theo chân bọn họ không giống nhau, em vốn không có gia tộc ủng hộ, còn không phải là tự mình xông tới!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Sau khi Tiểu Thâm mang theo vợ con rời đi, bảo vệ cũng không xen vào chuyện của Đồng Chân nữa, vẫy tay bảo họ đi nhanh lên.

Đồng Chân giống như người đàn bà chanh chua chửi đồng mắng thật to vừa mới thông suốt, lúc này mới dẫn Đồng Thiên Bác rời đi.

Ở sau chỗ rẽ vào hai con đường, Đồng Chân lộ ra nguyên hình, trong lòng sợ hãi lôi kéo Đồng Thiên Bác đi rất nhanh, cô ta sợ lão già bên trong kia gặp chuyện không may, ngộ nhờ xảy ra, ngộ nhờ xảy ra chuyện không phải cô xong đời, hoàn hảo cô ta kịp thời phát hiện cô sớm rời đi như vậy, người đã chết cũng không chết trong lòng cô ta, chuyện này có thể tát nước dơ bẩn lên đầu Tiểu Thâm, một công đôi việc.

Phía sau Đồng Thiên Bác thần kinh không bình thường cũng phát hiện ra chuyện khác thường, nhìn con gái đi rất nhanh thì không nhịn được hỏi: "Sao vậy?"

Lúc này Đồng Chân mới hồi hồn, quay đầu lại nhìn một chút cũng đi chưa được nhiều, mặt lạnh không thể nào chào đón Đồng Thiên Bác, "Bị chơi xỏ, lão già kia sắp chết, nếu không phải con kịp thời phát hiện, đoán chừng đã trở thành người hiếm nghi thứ nhất bị mang đi."

Đồng Thiên Bác vừa nghe cau mày không nói, Đồng Chân thật sự xem thường ba mình, từ ngày trong nhà phá sản, lãi suất cao bắt cô đi gán nợ thì bắt đầu hận ba của mình.

Hôm nay lại tìm phiền toái tới cho cô ta, "Ngài làm ơn có thể ít gây phiền toái cho con không, ba cảm thấy hiện tại con lẫn lộn rất tốt đúng không, ba còn muốn con nói lời hữu ích với lão già đó? tới cho nàng tìm phiền toái, "Ta làm ơn ngài, có thể hay không ít giao cho ta thêm chút phiền toái, người cảm thấy ta hiện tại lẫn lộn đầy tốt đúng không, người còn muốn để cho ta ở đó lão già nơi nào nói với người lời hữu ích? Lão ngài như vậy có thể nhìn, còn là dựa vào chính mình thôi."

Đồng Thiên bác đã lẫn lộn đầy không được, mặc dù trên người này thân tên ăn xin y phục là giả, nhưng là chính hẩn y phục cùng điều này cũng không sai biệt lắm, nhĩ tử sau hôm ấy chưa kịp chữa trị, vết thương lây chết rồi, lão bà càng không cần phải nói, ngày đó sẽ không có, hiện tại hẩn là độc thân một.

Nhưng là ngày đó thế nhưng để cho ông ta gặp lại người con gái này, tuy nói, đưa con gái này dành cho ông ta rất ít tình cảm làm ông ta có chút mất mặt, nhưng tóm lại hiện tại đưa con gái này có thể dùng được không phải sao.

Liên cuia đầu đi cầu cín gấu giúp một tay, biết hôm nay con gái gặp một chùm buồn thuở phiến, mua bán kiếm tiền à, nếu ông ta có thể mò được một góc lợi ích nay cũng đủ ăn cả đời.

Nhưng hiện tại, lão già chết?

Nhìn con gái trước mắt mặc rất ít, đi bộ cái mông ngất bên nọ ngất bên kia, đôi chân dài, cái mông thật to, eo tinh tế.

Đồng Thiên Bác thật đúng là không biết đưa con gái sắp ba mươi tuổi của mình không xỏ chỗ nào để chê, tối thiểu nhìn bóng lưng cũng biết là không tư cách rất tốt.

Thứ gì chọt loé lên trong óc, vui vẻ chạy lên ngăn lại, nịnh hót cười nói: "Khuê nữ a, con xem ba vô năng, để cho con chịu nhiều khổ cực như vậy, nhưng ba đây không phải là cũng không khá hơn chút nào ư, con sẽ giúp ba chứ, a, ba đảm bảo để cho con trải qua những ngày thoải mái giống như trước."

Đồng Chân cũng hận cuộc sống hiện tại này, liền muốn, coi như lúc ấy Đồng Thiên Bác không đưa cô ta đi gán nợ lãi suất cao, đoán chừng sau đó cũng sẽ cùng đường mà bán ra ngoài, xem ra trời sinh cô ta chính là loại mặt hàng này.

Nhưng cuộc sống khổ sở hiện tại chưa trôi qua hiện tại núp phía sau đàn ông cầu sinh tồn, nơi đó chính là tốt sao?

Ngày ngày nằm mơ còn đang suy nghĩ nhà trước kia nhà như thế nào như thế nào, ai không nghĩ tới quay lại ngày ban đầu.

Vốn trông cậy vào dính vào Phí Gia Nam, nhưng gần đây cô ta đã nhìn thấu chút chuyện này, Phí Gia Nam cũng không phải người tốt gì, phàm là hơi dễ ý tuyệt sẽ để cô tiếp khách hàng ngủ.

Hơn nữa hôm nay, rõ ràng trước đó Phí Gia Nam len lén cho lão ăn vật kia muốn cho lão chết, còn cố tình bày ra loại tình huống này, đây là muốn dùng phụ nữ để che dấu nguyên nhân cái chết chân chính của lão già!

Một đám đàn ông đáng chết, ai cũng không chông cây được, liếc mắt về phía ba mình, Đồng Thiên Bác vẫn có chút bản lĩnh, nếu không trước kia cô ta cũng sẽ không phát triển lớn như vậy, nếu không phải Tiểu Thâm dờ dờ ở phía sau, bây giờ cô ta còn là vị công chúa cao cao tại thượng đấy.

"Được, ba nghĩ làm sao thì làm con không có ý kiến, nhưng con có điều kiện, ba làm thành mua bán con cũng phải có phần, hai ta chia 5:5."

Ba? Hừ!

Ba cũng là đàn ông, cũng là không nhờ vả được, còn tiền là đáng tin nhất, dạo này, chỉ có thể tin bản thân nắm tiền trong tay.

Đồng Thiên Bác vừa nghe, cau mày không vui nhú lại, công phu từ từ ngoạm của con gái này à, phân chia 5:5?

Tại sao!

Nhưng mà bây giờ con gái này là lão đại, không có đứa con gái này giật giây cho ông ta, ông ta thật đúng là không dễ làm.

Khẽ cắn răng: "Được, người con gái như con có thể phải tìm núi dựa lớn à."

Trong nháy mắt trên mặt Đồng Chân hiện ra nụ cười xinh đẹp, đây cũng là một thói quen thôi, cũng không phát giác nụ cười này có gì không được, ngược lại mỗi lần cô ta cười như vậy cười, những người đàn ông kia cũng sẽ không nhận được lòng ngứa ngáy.

"Cái này ba có thể yên tâm, trong tay con còn nhiều thứ người như thế." Nói xong cũng không quan Đồng Thiên Bác có phải còn noia gì ở phía sau hay không, trực tiếp uốn éo cái miệng phong tình vạn chủng bỏ đi.

Đồng Thiên Bác nhìn, trong mắt lóe lên tàn nhẫn, chờ mua bán ổn định, xem ông đây thu thập người như thế nào!

Sau khi về nhà Tiểu Thâm nhận được điện thoại, vốn trên mặt cười híp mắt lập tức liền thay đổi.

Đồng Nhan lo lắng: "Sao vậy?"

Tiểu Thâm cười cười: "Không có việc gì, em và con trai ngủ trước đi, tạm thời có chút việc, anh phải đi xử lý một chút, không cần lo lắng."

Đồng Nhan thử dò xét hỏi: "Là ‘Dạ Mị’?"

Tiểu Thâm gật đầu, trong nháy mắt cũng nhớ tới mới vừa rồi gặp Đồng Chân, nói hoài nghi của bản thân với Tiểu Thâm, vậy sẽ không phải là thật có quan hệ với Đồng Chân?

Cô nghĩ, Đồng Chân bây giờ không phải là hận cô nhất sao? Khó đảm bảo sẽ không dờ thủ đoạn nhỏ sau lưng.

Ngược lại trong lòng Tiểu Thâm nghe được, ra cửa liền gọi điện thoại, bên kia đặc biệt phái người nhìn chăm chăm người phụ nữ này, liền nói lại những lời hai người này nói trong ngõ nhỏ cho Tiểu Thâm nghe.

"Đồng Chân trực tiếp trở về chỗ của bản thân, còn Đồng Thiên Bác thần bí gọi điện thoại, cự ly xa, nghe không rõ nói cái gì, sau cũng trở về đi ngủ, Tiểu tông, người xem có muốn tôi tra cuộc điện thoại này hay không?"

Tiểu Thâm không sai biệt lắm đã đến ‘Dạ Mị’ rồi, "Ừ, chuyện này người xử lý, tôi còn có chuyện."

Cúp điện thoại di động nhìn một dãy cảnh sát đứng bên ngoài Dạ Mị, cảnh giới tuyến này kéo trái lại rất thẳng, bên trong còn có rất nhiều khách tới chơi bị giam không cho phép ra ngoài.

Thờ dài, thấy vậy mà Đồng Chân vẫn còn có chút đầu óc.

Độc lão đại kia chết ở chỗ này, người thủ hạ làm sao sẽ dễ dàng buông tay? Còn không phải tìm anh gây phiền toái!

Lắc đầu một cái, xuống xe trực tiếp tiến vào.

Đứng dịp, phá án là tình địch.

Thời điểm anh vào trong phòng bao kia, Giang Thành đang dẫn dắt thành viên tổ chống ma túy phá án.

Tiểu Thâm nhú mày trên ghẹo: "U, Giang phó, tổ chống ma túy này khi nào thì kiểm tra loại án này rồi hả? Các người không đi tìm ma túy chạy tới đây làm gì."

Giang Thành chỉ cười: "Cổ Lão Đại này là chúng ta một mực theo dõi, hiện tại đột nhiên chết ở trong quán của anh, chúng tôi không nên xuất hiện sao! Đúng rồi, nghe nói tới nay Tiểu tiên sinh cũng tới trong quán chơi? Có thể hợp tác một chút hay không nói một chút tới nay anh làm gì thế!"

Ánh mắt Tiểu Thâm sâu xa, nụ cười trên mặt cũng không thay đổi, Giang Thành này, lại vẫn tới hỏi anh?

Rõ ràng đang hoài nghi anh!

Chau chau mày, "Đó là đương nhiên, cảnh dân hợp tác u, bình dân như chúng tôi không phải nên phối hợp với các anh để phá án sao? Chỉ là vô cùng không khéo, tới nay tôi một mực ở trong phòng bao riêng không ra ngoài, đến việc đi cầu cũng đều giải quyết ở trong đó, không đứng, ra ngoài chơi, chơi xong không đi ra u, ra ngoài chúng tôi liền tan cuộc, ai về nhà nấy."

Giang Thành gật đầu một cái, rất là công sự công bạn (ý là công tư phân minh) ghi chép.

Lão Tào đột nhiên tới đây báo cáo tình huống mới: "Mấy tiểu thư nơi này nói, nửa đường bọn họ nhận được thông báo tới đây kính rượu, lúc bọn họ tới nơi này chỉ có một người là lão đại, mơ mơ màng màng không thể nào tỉnh táo, nhưng thấy bọn họ thì bỏ nhào vào, còn nói lúc tiến vào mùi vị chết chóc rất rõ ràng, hiển nhiên là trước đó có người vừa mới rời đi, tôi còn hỏi thăm, cái người kia là phụ nữ, sau cũng không biết người phụ nữ này đi đâu.

Giang Thành nghe vậy gật đầu: "Có tìm ra nguyên nhân cái chết hay không."

Lão Tào lật trang giấy, nhìn phía trên bước đầu phán đoán của pháp y, cười cười cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi: "Trước đó người đàn ông này hít chút thuốc độc, lượng hơi nhiều, nhưng không đủ để trí mạng, sau lại quá lao lực, pháp y Cách nói phải, lớn tuổi, chịu không nổi loại dày vò này, tới nay tôi thiếu người đàn ông này phải làm năm lần, bốn cô gái này sức mạnh của lão già này còn rất tốt, xong chuyện liền ngủ ai biết liền ngủ không tỉnh."

Tiểu Thâm nghe bĩu môi, cũng là kiến thức, đây là người nào, giết người không thấy máu, dùng cái loại phương pháp này giết người, chết vì yêu thích phụ nữ, kìa này cũng coi như là chết có ý nghĩa rồi.

Vụ án hỏi một vòng, điều tra màn hình giám sát, thấy rõ, cô gái trước đó là Đồng Chân, có chút kinh ngạc tại chỗ, hình như không ngờ Đồng Chân này mất tích thật lâu nghèo túng đến mức bán ra ngoài.

Nhìn một hồi, vừa hay Tiểu Thâm nhìn thấy Phí Gia Nam chỉnh lý y phục đi ra ngoài, đi tới nửa đường, quay đầu về phía camera nhếch môi cười.

Cái đó ưu nhã à.

Tay để ở trong túi, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, "Giang phó, anh cũng thấy đấy, mỗi người chúng tôi gặp cũng gặp qua lão đầu này, xong chưa, hơn nửa đêm rồi, cũng nên cảm thấy buồn ngủ rồi chứ."

Giang Thành liếc Tiểu Thâm một cái, nhìn thủ hạ sửa sang lại cũng không xê dịch gì nhiều, phát tay một cái, đầu tiên phong toả chỗ này, đi.

Tiểu Thâm đứng ở cửa tiệm, cười mimi mắt, đặc biệt rục rờ phát tay nói bái bai.

Vẫy tay xong xoay người nụ cười trên mặt liền thay đổi rồi, giận đến nghiến răng, choáng à Phí Gia Nam, người không phải hãm hại lão tử thì sẽ chết à!

"Nghỉ đi, cứ nghỉ ngơi một tháng, mọi người cũng nghỉ đi!"

Vung tay lên, toàn bộ Dạ Mị đi nghỉ.

Nửa đêm về nhà, Tiểu Thâm lặng lẽ nhìn con trai một chút, con trai ngủ đã chán không nói, còn chảy nước miếng, Tiểu Thâm nhìn lông mày nhướng lên, tư thế ngủ của con trai là giống ai vậy, không ưu nhã như vậy.

Nhớ tới cái từ ưu nhã này, thì nhớ lại khiêu khích mới vừa nhìn trong màn ảnh, đây đối với Tiểu Thâm anh là khiêu khích trần trụi!

Trở về phòng ngủ của mình, hô hấp của Đồng Nhan đều đều hướng về phía cửa, vào phòng tắm tắm rửa, lúc nằm trên giường cảm thấy khắp nơi trên người mình kêu gào ‘thật là thoải mái’!

Chạy một ngày mệt mỏi, thật dễ dàng thư giãn gân cốt, ôm bà xã ngủ mới là chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới.

Ôm bà xã, không khách khí lật Đồng Nhan lại đối mặt với anh, đầu chôn ở nơi mềm nhũn của bà xã, hai chân kẹp bà xã lại, cái này rất thoải mái, ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Ngày thứ hai lúc Đồng Nhan vào toà soạn báo thì nghe nói chuyện này rồi, người chết ở Dạ Mị.

Sững sờ, chạy tới tìm tòi tin tức đầu tiên, thật đúng là, tối hôm qua rất nhiều khách chưa chơi đủ thì đã bị đá văng ra ngoài, lấy đi động ra thì chụp được, tại chỗ thượng truyền Microblogging, chuyện này nửa đêm đã trở thành đề tài lớn ở thành phố A.

Ngoan ngoãn giống như Đồng Nhan, nửa đêm nhất định đã ngủ, cho nên hẳn không biết.

Nhưng không nên, cô thân là bà chủ của Dạ Mị cũng không nên là người cuối cùng biết tin tức Dạ Mị đóng cửa.

Nhớ tới tối hôm qua Tiểu Thâm mới vừa về nhà đã đi ra ngoài, đoán chừng chính đến chỗ này.

Đồng Nhan tự động xin đi giặt giặc, tiếp nhận nhiệm vụ này, trước tiên cô muốn biết tin tức.

Lúc Đồng Nhan chạy tới Dạ Mị, quán đã đóng cửa, không có một người, nguyên xung quanh dsi ngang qua huẩn nhiên đã biết nơi này có người chết, cũng đi đường vòng, giống như sợ bên trong không sạch sẽ sẽ lây vào chính bản thân.

Vừa định đi đến công ty Tiểu Thâm, lại nghĩ tới tới bây giờ Tiểu Thâm đã không phải tổng giám đốc Tiểu thị rồi, hiện tại đoán chừng ở nhà chứ?

Lấy điện thoại di động ra.

Tiểu Thâm căn bản là không nhận, Đồng Nhan gấp gấp, sáng nay còn rất tốt mà, sau khi đưa con đi học xòn đi làm sao?

Thực rồi, gần đây Tiểu Thâm không thuận lợi như vậy, một người kiêu ngạo như thế sẽ không suy nghĩ ra chuyện gì chứ?

Vội vàng gọi cho Cố Tiêu, Cố Tiêu cũng không gọi được, cô nghĩ không ra Cố Đại thầy thuốc sẽ vội cái gì!

Đáy lòng bắt đầu mơ hồ lo lắng, dứt khoát lái xe qua nhà Nghiêm Hi, hiện tại Nghiêm Hi bụng bự chắc chắn sẽ không ra cửa, Lãnh Diễm thương bà xã đoán chừng cũng sẽ ở nhà bồi bà xã thôi.

Kết quả đi một chuyến vô ích. Mấy người anh em này một hai ba đã đi đâu?

Tiểu Thâm nhìn hai chân nhìn điện thoại vang lên một chút, cúp nhét vào trong túi, ngẩng đầu nhìn cô gái trước mắt.

"Cô tới tìm tôi là vì chuyện này? Cảm ơn a, không có việc gì tôi đi trước."

Tiểu Tiểu muốn giơ chân, "Anh đứng lại đó cho tôi, đừng quên anh cũng là người Tiểu gia, ông nội thương anh cưng chiều anh nhiều năm, hiện tại công ty gặp phiền toái anh không thể giúp một tay sao? Ông nội là thật yêu thương anh!"

Tiểu Thâm đứng lên nghe vậy khoé miệng treo lên nụ cười lạnh: "Ông nội? Theo tôi được biết hiện tại người ông nội thương nhất chỉ có cô, em họ thân ái, ông nội thương em, muốn cho em rèn luyện, coi như mang Tiểu thị lớn như vậy ra rèn luyện thì cũng như thế nào, chứ? Không có việc gì, gia gia thương cô, sẽ không trách cô, yên tâm!"

Tiểu Thâm cười mặt vô hại, giống như thật sự rất an lòng an ủi Tiểu Tiểu, nói gần nói xa giống như Tiểu Tiểu sớm muộn cũng sẽ không lấy được công ty.

Đẩy ra chiếc ghế da thật thuộc về chức vụ Tiểu Thâm, đứng lên chỉ vào lỗ mũi Tiểu Thâm chửi mắng: "Tiểu Thâm đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, người nào không biết bây giờ anh bị đuổi ra khỏi cửa rồi, căn bản là nhất thế a chó nhà có tang, nghe nói "Dạ Mị" đã xảy ra chuyện đúng không? Hiện tại không có thu nhập kinh tế rồi? ? Không sao, nếu như anh chịu theo tôi, tôi cũng không phải là không thể bỏ thí cho anh một chức nhân hạ, tuy nói không thể cấp đại thiếu gia mua cái xe sang trọng gì, nhưng cơm no vẫn có thể ."

Tiểu Thâm đứng không nhúc nhích, nhìn Tiểu Tiểu trước mắt, cảm thấy em họ này thật là khờ đến đáng yêu, nhìn một chút nhìn không được hi hi một tiếng liền bật cười, cười được kêu là một liêu lĩnh, Tiểu Tiểu tức giận nghiêng răng.

"Anh cười cái gì!"

Tiểu Thâm cười đau bụng, thật vất vả ngưng cười một tiếng, "Không có gì, tôi chính là nhìn cô thì muốn cười, tại sao đáng đáp còn buồn cười hơn câu chuyện, ai nha làm tôi buồn cười chết rồi !"

Tiểu Tiểu vừa nghe anh nói đáng đáp của bản thân giống một câu chuyện cười, tức không chịu được, có cô gái nào mà không để ý đến đáng đáp bản thân, huống chi Tiểu Tiểu tự nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, cô ta đẹp nhất đấy. Làm sao mà chịu được kích thích này, liền đâm kích, gọi điện thoại kêu an ninh: "Cho người lên lời người này ra, về sau không cho phép xuất hiện ở tòa Cao ốc này!"

An ninh bị làm khó, "Này, quản lý, công ty của Tiểu tiên sinh người ta ở phía trên mình."

Lúc này Tiểu Tiểu mới nhớ tới tại sao mỗi ngày đều có thể gặp mặt Tiểu Thâm trong toà cao ốc này, tổng bộ Danh Dương của Tiểu Thâm ở chỗ này.

Nhớ tới liền tức, Tiểu Thâm đáng chết lại thiết lập tổng bộ Danh Dương trên đỉnh đầu cô ta!

Đây không phải là cố ý muốn ngày ngày đè ép cô ta!

Tiểu Thâm nghe được lời của an ninh trong điện thoại, ánh mắt vô tội nhìn về phía Tiểu Tiểu đang bốc lửa cao ba thước kia nhún nhún vai, đối với lần này anh cũng là không thể ra sức a, trước kia để cho tiện dứt khoát chuyển công ty của mình tới đây, hai công ty cùng một chỗ tiết kiệm ann chạy tới chạy lui, hiện tại thì tốt rồi, liền một công ty, tình sự hơn rồi.

Từ phòng làm việc lúc trước của mình ra ngoài, ngồi thang máy lên trên một tầng, mở cửa ra ngoài.

Đã đến tổng bộ công ty Danh Dương, Tiểu Thâm nhìn hai chữ Danh Dương này, chữ to mà vàng có vẻ đặc biệt khí phái.

Càng xem càng hài lòng, người nói ban đầu làm sao anh lại có thể dự đoán trước như vậy!

Vào phòng làm việc trợ lý trước kia vẫn đi theo anh mang tới một chồng tài liệu lớn để cho anh kí.

Tiểu Thâm ngẩng đầu: "chuyện ngày hôm qua thế nào rồi?"

Đồng Chân tỉnh lại thì phát hiện tin tức hôm qua này, báo đưa tin nhanh như vậy, thật đúng là khá nhanh.

Cảnh sát có thể tìm tới cô ta hay không? Tìm tới cô ta thì cô ta phải nói như thế nào?

Lo lắng một hồi, ngược lại điện thoại di động từng trận thúc giục như đòi mạng, mỗi lần đều là lão già Đồng Thiên Bác này.

Tức giận cắt đứt, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại cho Phí Gia Nam.

Sau khi tiếp thông trên mặt Đồng Chân không nhìn được lập tức thay đổi, chuyển thành khuôn mặt tươi cười lấy lòng. "Phí tiên sinh, tối hôm qua sao lại một mình rời đi!" Câu nói đầu tiên của cô ta hiện ra hoàn toàn tư vị người phụ nữ.

Bên kia trông mắt Phí Gia Nam hơi híp: "Chuyện tối hôm qua thế nào, hợp đồng kí chưa?"

Đồng Chân kinh hãi, không biết nên nói thế nào, nhắc tới chuyện tối hôm qua rõ ràng là do Phí Gia Nam làm, nhưng bản thân không có chứng cứ, hơn nữa, hiện tại cô ta chỉ là một con tốt nhỏ, sao dám khiêu chiến với Phí Gia Nam?

Sống đủ rồi đi!

Con người nóng nảy loạn chuyển, nhưng giọng nói vẫn ngọt ngào: "Ai u không phải vậy, chuyện tối hôm qua nhất định là Phí tiên sinh biết, Cổ lão này, đột nhiên chết rồi!"

Giọng nói kinh ngạc của Phí Gia Nam truyền tới: "Hà? Làm sao lại đột nhiên chết vậy? Hai phe chúng ta làm sao hợp ý, đây chính là một vụ buôn bán lớn a!"

Hiện tại Đồng Chân thật không dám nói thêm cái gì, tối hôm qua là cô ta xuất hiện ở trước mắt mọi người, cũng không ít người thấy cô ta và lão già kia vào phòng, mà lão già kia vào phòng lại không thấy ra, này có miệng cũng nói không rõ.

Ngược lại Phí Gia Nam rất tốt, hai người mới nói xong một khoản buôn bán lớn, còn chưa kí hợp đồng, đâu chính là một tổn thất lớn, theo như người thường suy nghĩ, dù sao cũng chết, dứt khoát kí hợp đồng xong rồi chết, để cho tôi cũng có chút lợi nhuận.

Nhưng Phí Gia Nam này thì không, tôi chính là muốn ông chết, tôi còn muốn để cho người khác không nghi ngờ tôi, không kí hợp đồng, ai sẽ hoài nghi hân.

Hắn ngu mà, không kiếm được không nói, còn thua thiệt hơn mấy ngàn vạn.

Người bình thường ư, cho nên sáng nay Phí Gia Nam bị gọi đến cục cảnh sát đơn giản hỏi mấy câu lại trở về rồi. Căn bản hắn không coa chuyện gì.

Đồng Chân cúp điện thoại trong lòng một hồi nóng nảy, không dám ra cửa, chỉ sợ cảnh sát tìm tới cửa, ở trong căn phòng thuê nhỏ qua mấy ngày.

Cảnh sát muốn tìm Đồng Chân thật, nhưng ai cũng không quen cô, trước kia còn có nhà họ Đồng có thể tìm người, lúc đi hỏi ai có ai là nói không biết, tìm người cũng có chút phiền toái. Lúc Đồng Nhan đi tới cục cảnh sát, Giang Thành đang vì vấn đề này mà rầu rĩ, thấy cô tới đột nhiên mắt liền sáng lên.

"Em biết chị của em ở nơi nào ở sao?"

Đồng Nhan sững sờ, người còn chưa ngồi xuống Giang Thành còn hỏi nhanh hơn so với cô, ổn định lòng nóng nảy xuống, lắc đầu một cái: "Không biết, chỉ là tối hôm qua gặp cô ấy và Đồng Thiên Bác ở cửa Dạ Mị, bây giờ bọn họ đều rất không tốt."

Giang Thành bắt được chút gì, lông mày hơi hơi nhíu lại: "Em nói tối hôm qua ba của em cũng ở Dạ Mị?"

Đồng Nhan nghe được hai chữ ba này mặt lập tức thay đổi, cô thật không chào đón người ba đó!

Còn có người mẹ Trương Diễm Thu đó, cũng không thể nào thích, ba mẹ bán con còn có thể để cô có tình cảm?

Không có bọn họ cũng không tệ rồi.

Giang Thành nhìn thấy biểu hiện trên mặt Đồng Nhan khi nghe thấy chữ ba này, cũng không nói gì, đây là vấn đề của nhà họ Đồng bọn họ, hiện tại hân quan tâm là vụ án: "Tối hôm qua có phải bọn họ có gì khác thường?"

Đồng Nhan cau mày: "Anh hỏi em, em cũng là đến tìm anh đấy, Tiểu Thâm thì sao? Gặp qua chưa?" ? Hạ Từ Lăng nghe Đồng Nhan hỏi Tiểu Thâm đâu rồi, trong lòng không khỏi một hồi tức giận và không bằng lòng.

Lại sợ bản thân biểu hiện ra trên mặt, vội vàng cúi đầu sửa sang lại tài liệu: "Không có, tối hôm qua không trở về sao?"

Đồng Nhan vừa nghe chưa từng thấy qua, cũng biết Tiểu Thâm không phải tới cục cảnh sát, vậy sẽ ở nơi nào?

Điện thoại của Đồng Nhan thiếu chút nữa bùng nổ, nhìn trên điện thoại đi động xuất hiện nụ cười muốn đánh đòn của người nợ thì trong lòng đột nhiên thờ phào nhẹ nhõm.

"Này, Anh đi đâu rồi!" Lời này Đồng Nhan cũng không phát giác bên trong đầy đặc lo lắng. Tiểu Thâm đã hiểu, cô nhóc này không tìm được mình nên nóng nảy, ầm ập, trên mặt cười một tiếng: "Thế nào, lo lắng cho anh? Có phải lo lắng cho anh hay không? Ai u lo lắng cho anh thì cứ việc nói thẳng, gia không chê cười em!"

Nghe lời nói muốn bị đánh đòn này của Tiểu Thâm, mặt Đồng Nhan hoàn toàn nhẹ nhõm, vừa bức mình vừa buồn cười, thật không biết nên nói như thế nào, thật muốn cúp điện thoại mở đầu người nợ ra xem một chút bên trong là bột nhão gì.

"Anh ở nơi nào?" Không có gì tức giận, thậm chí còn mang theo chút không nhận, không nghi ngờ chút nào một khắc sau có thể tức giận mở miệng mắng to.

Lỗi tai Tiểu Thâm bị chấn động một chút, sờ mũi một cái, bất đắc dĩ nhìn tài liệu bị chất chứa những ngày qua, nghiêm mặt nói: "Đương nhiên là ở công ty rồi, rất nhiều tài liệu, bà xã!"

Đồng Nhan chưa phục hồi tinh thần lại: "Không phải anh không thể tới công ty rồi sao? Công ty ở đâu!"

Giang Thành cúi đầu yên lặng xem văn kiện, lỗi tai lại len lén hướng về phía Đồng Nhan dựng thẳng.

Chẳng bao lâu sau, Đồng Nhan hỏi một câu quan tâm nghiêm nghị phương thức câu hỏi duy nhất thuộc về anh, nhưng khi đó anh vì tiền, lựa chọn buông tha đoạn tình cảm này.

Vốn chỉ muốn qua mấy năm Đồng Nhan sẽ không lập gia đình, đến lúc đó sự nghiệp cũng sẽ không sai biệt lắm, đến lúc đó hai người hợp lại, kết hôn, sống chết kết hôn. . . . .

Ai mà biết. . . . .

Khóe miệng dâng lên nụ cười khổ.

Lần nữa ngẩng đầu, Đồng Nhan đã cúp điện thoại muốn đi.

"Học trường, em còn có việc đi trước!" Nói xong cũng đi, hoàn toàn không cho Giang Thành nói chuyện vô ích.

Đồng Nhan đứng ở lầu dưới vô cùng quen thuộc nay ngẩng đầu nhìn, khóe miệng co giật thật lâu.

Tiểu Thâm anh không cần phải chen ép người như vậy chứ, cái người này cố ý không muốn để Tiểu Tiểu tốt hơn, an bài tổng bộ của công ty ở trên phòng làm việc của Tiểu Tiểu một tầng, cố ý muốn tức chết đứa em họ kiêu ngạo này.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92

Vội vội vàng vàng tìm Tiểu Thâm một ngày, ai biết người này lại an toàn ngồi ở tầng trên của phòng làm việc trước kia!

Trong nháy mắt Đồng Nhan nổi giận.

Đập cửa đi vào: "Tiểu Thâm, anh muốn chơi trò mất tính có thể nói tiếng chào hỏi trước không!"

Tiểu Thâm đặt bút đang kí tài liệu trong tay xuống, sững sờ kinh hãi ngẩng đầu, thật lâu sau khẽ mỉm cười: "Bà xã, nói trước nói cho em biết vậy thì không gọi là mất tích rồi!"

Đồng Nhan mặc kệ, trực tiếp đi vào phòng làm việc ngồi trên ghế sa lon thoải mái, nhìn Tiểu Thâm, vẻ mặt nặng nề trước nay chưa từng có.

"Anh hãy thành thật nói, tối hôm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra?"

Hôm nay tìm người một ngày, cũng muốn một ngày, ngày hôm qua Đồng Chân và Đồng Thiên Bá đều ở trong Dạ Mị, cô cũng không nghĩ đó là trùng hợp, cố tình đúng lúc như vậy, tối hôm qua nên trong liên có người chết.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác có cái gì không đúng.

Tại sao lại là Đồng Chân?

Lần trước Tiểu Thâm bị chuốc thuốc trong hôn lễ, cuối cùng cũng tìm được trên đầu Đồng Chân.

Tiểu Thâm ngẩng đầu nhìn Đồng Nhan, chợt cười, đứng dậy đi tới bên cạnh Đồng Nhan ngồi xuống, nói: "Bà xã, không đúng có việc gì, những thứ này chồng của em là anh có thể xử lý, không cần lo lắng."

Đồng Nhan nhìn mặt Tiểu Thâm, luống cuống một ngày chợt ổn định lại, gật đầu một cái: "Về sau anh cẩn thận một chút."

Tiểu Thâm cười: "Được."

Đồng Nhan trở về phòng làm việc đi làm, Lưu Thuần không biết chuyện gì xảy ra, mấy ngày nay cảm xúc lại không đúng, tương đối nóng nảy, đã mắng hơn vài người rồi, đồng nghiệp tiểu Trương trêu ghẹo cô: "Ài, cô và tổ trưởng quan hệ gần, nhanh đi vào dập lửa một chút!"

Đồng Nhan trừng mắt: "Ha, dập lửa cũng không phải là tôi tới dập à, có đặc biệt cứu sống đây này, cậu chờ, nhưng nói hay lắm, hôm nay lửa này diệt, cơm trưa cậu bao!"

Tiểu Trương vùng tay lên: "Được, chỉ cần chồng cậu cho phép, đừng nói một bữa cơm, ngay cả cơm tối hôm nay tôi cũng bao."

Mặt Đồng Nhan khi dễ: "Thôi đi, còn tưởng rằng cậu bao nhiêu tuổi rồi, hai bữa cơm?"

Vừa nói cười vừa lấy điện thoại di động gọi cho Nghiêm Qua.

Nghiêm Qua đang đi họp, điện thoại di động chấn động vang ong ong, sắc mặt Nghiêm Qua không tốt, phía dưới mấy quản lý cũng bị sợ run, gần đây giám đốc giống như ăn phải thuốc nổ vậy.

Tùy ý liếc mắt một cái nhìn chiếc điện thoại di động của bản thân còn đang ở một góc bàn, hai chữ Đồng Nhan giống như có ý thức xông vào trong đôi mắt nhàn nhạt kia.

Phạch một cái đứng lên, động tác thật nhanh cầm điện thoại di động lên, còn chưa bước ra khỏi phòng đã tiếp thông điện thoại, xoay người khoe miệng khê cong lên, vừa lúc để lại cho các quản lý một mặt mỉm cười của ông chủ.

Chúng quản lý sợ ngây người.

Đây là người nào, sức quyến rũ lớn như vậy?

Kính ngạc đến sắp ngây người, chỉ nghe ông chủ đi ra ngoài ôn hòa nói đùa: "Sao đột nhiên gọi cho anh?"

Chúng quản lý lần nữa cảm thán, Đúng là tre già măng mọc a, cũng là gọi điện thoại cho ông chủ, người ta có thể lấy được giọng nói dịu dàng của ông chủ, bọn họ.... Bọn họ đến gọi cũng không dám gọi, tìm mắng!

Bên ngoài, bước chân Nghiêm Qua nhẹ nhàng trở về phòng làm việc của chính bản thân: "Đồng Nhan? Sao đột nhiên lại gọi cho anh, có chuyện gì?"

Bên này Đồng Nhan tùy ý phát tay một cái, ý bảo đồng chí Tiểu Trương bắt quai đi nhanh lên.

"Không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút anh và Thuần Thuần thế nào? Âm thầm nói cho tôi biết, hôm nay Thuần Thuần mắng hơn vài người!"

Dịu dàng trên mặt Nghiêm Qua đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó nhớ tới cái gì, "Không có gì, chỉ là có chút vấn đề nhỏ, không cần lo lắng."

Thẩm Đồng Nhan gật đầu: "Ừ, trưa nay anh mau tới tìm cô ấy nói xin lỗi đi, thuận tiện hai người cùng đi đến nhà hàng Trung Quốc của Tiểu Thâm ăn bữa cơm, hoà giải thật tốt, chúng tôi có được chức này không dễ dàng mà."

Đồng Nhan ha ha cầu cứu, dường như Nghiêm Qua có thể tưởng tượng ra mặt Đồng Nhan này bị trống lên thành bánh bao, không nhịn được hi hi một tiếng bật cười.

Đồng Nhan nghe tiếng cười kia cảm thấy không giải thích được, "Cười cái gì!"

Nghiêm Qua trêu ghẹo cô: "Em nói hai bọn anh cãi nhau em vẫn không quên đề cử nhà hàng của chồng em, bọn anh đều muốn kiếm tiền của bọn anh, em nói bằng hữu như vậy rốt cuộc là may mắn hay không may mắn?"

Nhất thời Đồng Nhan vui lên, "Ha ha, anh cũng biết hiện tại chồng em thất nghiệp rồi, không kiếm tiền ở đây con trai cũng không nuôi nổi rồi."

Bên này Đồng Nhan vui vẻ gọi điện thoại, Lưu Thuần ở trong phòng làm việc nghĩ thật lâu, ngày hôm qua cô và Nghiêm Qua hai người xung đột đôi câu, không cần thận nói đến chuyện nhạy cảm kia.

Cô uất ức a, tại sao lòng của Nghiêm Qua giống như là một khối băng không thay đổi, thế nào cũng bịt kín không thay đổi, cô lại gấp gáp.

Cho tới thời gian buổi trưa không ngừng nhìn điện thoại di động của mình, mỗi lần nhìn cũng thất vọng một lần.

Cuối cùng không nhịn được, hít sâu một hơi, anh không gọi thì em gọi, ở một đêm đó khi hai người bắt đầu Luru Thuận cũng đã xác định, nhất định phải kéo anh đi đến bên cạnh bản thân. Chỉ vì cô đã sớm động lòng.

Không phải mọi người thường nói, nữ truy nam cách tằng sa, cô theo đuổi anh, nhất định theo đuổi được!

Thật dễ dàng lấy hết dũng khí gọi điện thoại, vốn trên mặt thoáng nụ cười nhất thời cứng đờ, đường dây bận?

Cúp điện thoại, đôi tay nâng cầm lên nghĩ tâm sự, lần thứ hai gọi cũng không còn khó khăn như vậy rồi, gọi lại, vẫn là đường dây bận.

Vừa vặn Tiểu Trương ôm tài liệu đi vào, cửa mở ra, người đi vào, cô không biết vì sao a, ánh mắt không không chế được nhìn ra ngoài chỗ Đồng Nhan ngồi.

Đồng Nhan nhìn, trong nội tâm hồi hộp.

Mặt mày Đồng Nhan hơn hờ gọi điện thoại.

Nhìn khẩu hình môi của cô, giống như đang nói: "Tốt lắm tốt lắm, tôi đang bận, cúp trước, bái bai."

Đối phương không biết nói cái gì, Đồng Nhan hì hì một tiếng bật cười.

Tâm Luru Thuận nhất thời nhú lại, ứng phó với Tiểu Trương hai tiếng, Tiểu Trương để văn kiện xuống liền đi ra ngoài, sau cánh cửa Luru Thuận lập tức lấy điện thoại ra.

"Bữa môi. . . . . Bữa môi. . . . . Alo!"

Điện thoại di động vang lên hai cái bên kia liền tiếp thông, giống như điện thoại di động vốn ở trong tay liền không chút do dự nhận.

Mà âm thanh "Alo" kia. Thậm chí còn mang theo sự ôn hoà.

Nháy mắt lòng của Luru Thuận liền chìm xuống.

"Alo, là em"

Tươi cười trên mặt Nghiêm Qua cứng đờ, rồi sau đó chậm rãi nói: "Ừ, anh biết."

Luru Thuận chỉ có cảm giác tâm tính thiện lương của mình như bị xé thành từng mảnh nhỏ, rất đau rất đau, miễn cưỡng mới không chế được giọng nói của bản thân, "Cái đó, chúng ta.... .."

"Buổi trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm đi, tan việc anh đi đón em, anh còn đang họp, cúp trước!"

Không đợi Luru Thuận phát biểu ý kiến, bên kia Nghiêm Qua đã cúp điện thoại, ban đầu bởi vì anh chủ động nhắc tới cùng nhau ăn cơm mà vui mừng, một giây kế tiếp anh đã nói đang họp cúp trước.

Gọi điện thoại với cô thì biết đang họp, mới vừa rồi lúc vui vẻ trò chuyện với Đồng Nhan đi đâu rồi!

Điện thoại di động gắt gao nắm trong lòng bàn tay, Luru Thuận không biết làm sao bản thân có thể nhịn khẩu khí này, chỉ là lúc khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhan xuất hiện trước mắt bản thân, xuyết chút nữa không không chế được mà tát cô một cái.

Đồng Nhan ôm một chồng chất tài liệu đi vào, nhìn cô đang ngăn người, vẫy tay gọi cô: "Này!"

Luru Thuận nhanh chóng hồi hồn, đè lại đáy lòng không vui, miễn cưỡng cười cười: "Thật xin lỗi, tâm tình không tốt, mất thần."

Đồng Nhan không sao cả ngồi xuống, "Tớ biết, có phải hai người cãi nhau hay không? Cậu không biết sắc mặt người kia mới vừa rồi, nếu không phải tớ biết tên tiểu tử thú Nghiêm Qua kia đắc tội cậu, tớ thật đúng là cho rằng đắc tội cậu chỗ nào, chỉ là tớ hơi tò mò, tên nhóc Nghiêm Qua kia sao lại đắc tội cậu? Làm cậu tức thành ra như vậy, hận không thể xé rách hắn."

Luru Thuận nghe vậy trong lòng giật mình, biểu hiện trên mặt thật rõ ràng như vậy sao? Tay vô ý thức sờ lên mặt mình, giống như muốn ngăn trở những thứ về mặt độc ác kia.

"Không có gì, đã vừa mới gọi điện thoại rồi, không sao."

Đồng Nhan nghe vậy vui lên: "Thật?"

Luru Thuận miễn cưỡng cười cười, chính là không có biện pháp nhìn khuôn mặt tươi cười này của Đồng Nhan, "Đúng vậy, mau đi ra làm việc đi!"

Đồng Nhan coi như là yên tâm: "Vậy thì tốt vậy thì tốt, vậy tớ đi ra ngoài trước."

Tâm tình của cô không tệ, chỉ là không thấy khi cô sắp xoay người, phía sau trên mặt Lư Thuần chợt loé lên oán hận.

Từ phòng làm việc của Lư Thuần ra ngoài, Mạnh Điền Vĩ dẫn theo lão Tào uất hiện ở cửa tào soạn báo.

Xa xa ngoắc: "Đồng tiểu thư, làm phiền rồi."

Trong phòng tiếp khách của toà soạn báo, Đồng Nhan pha cho mỗi người một ly cà phê, rồi sau đó ngồi ở đối diện hai người mỉm cười: "Sao vậy?"

Mạnh Điền Vĩ cười nhìn Đồng Nhan, đầu tiên hàn huyên đôi câu, "Đã lâu không gặp."

Đồng Nhan vội vàng khoát tay: "Thôi đi, tôi thấy mỗi lần gặp nhau đều có chuyện xảy ra, nếu cho tôi nói, vẫn là không muốn gặp mặt thường xuyên thì tốt hơn."

Mạnh Điền Vĩ nghe vậy bất đắc dĩ cười một tiếng, suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, đúng là lúc có chuyện thì mới thấy xuất hiện, lần này cũng thế.

Nghĩ đến mình tới đây, Mạnh Điền Vĩ bất đắc dĩ cười một tiếng: "Đúng vậy, lần này cũng giống như vậy."

Về mặt Đồng Nhan ghét bỏ: "Cũng biết hai người các người vô sự bất đắc tam bảo điện." (ý là không có chuyện thì sẽ không đến thăm)

Nói xong lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhan rói rớm, ngược lại chọc Mạnh Điền Vĩ và lão Tào vui lên.

Không tiếng động thờ dài: "Dứt lời, lần này lại là chuyện gì?"

Mạnh Điền Vĩ và lão Tào liếc nhau một cái, không tiếng động cười cười, rồi mới từ trong túi xách lấy giấy bút ra chuẩn bị một chút.

Mạnh Điền Vĩ cười cười: "Tôi qua có phải cậu đến Dạ Mị hay không?"

Đồng Nhan sáng tỏ, đây là tới đặt câu hỏi, gật đầu một cái: "Không sai, tôi hôm qua mấy người chúng tôi cũng đi Dạ Mị."

"Có chuyện kì quái gì xảy ra hay không? Hoặc là gặp được người khả nghi gì?"

Trong đầu Đồng Nhan nhất thời nhớ lại chuyện Đồng Chân xuất hiện, chân mày khẽ chau, phải nói sao?

Mạnh Điền Vĩ giống như nhìn thấu sự do dự của cô, "Có phải có cái gì không?" hay không có cái gì?"

Đồng Nhan đột nhiên hồi hồn, Mân Mân môi, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có, tôi hôm qua sau khi tan cuộc chung tôi liền về nhà, lúc về nhà Tiểu Thâm nhận được điện thoại nói xảy ra chuyện, anh ấy lại chạy quay lại, tôi thì ở nhà ngủ."

Mạnh Điền Vĩ cùng lão Tào sẽ đi trên đường, lão Tào cau mày lông, "Mặt trẻ rất rõ ràng gặp được người nào a, tại sao không nói?"

Mạnh Điền Vĩ khẽ mỉm cười: "Như thế nào đi nữa người nọ cũng là tỷ tỷ nàng, đôi người người sẽ nói?"

Lão Tào nghĩ cũng phải, nhưng là mặt trẻ làm như vậy cũng không còn gì ý nghĩa, ngay thơ chất phác thật bọn họ thể tất yếu tìm ra, chỉ là hiện tại không biết người đột nhiên chạy đi đâu.

"Nhắc tới ngay thơ chất phác thật cũng thật không phải cá làm cho người ta tỉnh tâm, làm sao lại chuyện gì đều có phần của nàng?"

Lão Tào nghĩ đến gần đây tra được chuyện tình, quả thật nhức đầu.

Mạnh Điền Vĩ khẽ mỉm cười: "Được rồi, về sau ra cửa nói chuyện cẩn thận một chút, chớ mỗi đêm cửa, chuyện gì đều tới bên ngoài nói, vạn không cẩn thận để lộ tin tức người nào chịu trách nhiệm?"

Lão Tào trong nháy mắt bắt đầu cười ha hả.

Mấy người sau khi đi, mặt trẻ sống ở trong phòng khách không ra, liền muốn chuyện tối ngày hôm qua đâu rồi, lúc đi ra liền nhìn đến Lư Thuần đứng ở nàg phía trước bàn công tác mất hồn, về mặt trắng bệch, nhìn thật không quá tốt.

"Thuần Thuần?" Mặt trẻ lo lắng mở miệng.

Này Lư Thuần thật kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Lưu Thuần không có phản ứng, không biết đang suy nghĩ cái gì, Đồng Nhan còn gọi một tiếng, cô mới hồi hồn, biểu hiện trên mặt có chút kỳ quái, giống như đã xảy ra chuyện gì.

Giống như mắt Đồng Nhan nhìn nhầm, vẻ mặt kia không thấy chớp mắt lấy một cái, nháy mắt mấy cái, có chút khờ quá chậm, đại não một mực nghĩ tới biểu tình kia của Lưu Thuần khi mới xoay người.

Có chút. . . . . Oán hận?

Lưu Thuần hốt hoảng vội vàng chặn vẻ mặt lại, chờ xoay người lại, không nhìn ra một chút gì.

"Đi chỗ nào rồi, tớ chờ cậu thật lâu, cái tin tức này cậu đi một chuyến đi."

Đồng Nhan nháy mắt mấy cái, mới vừa nhìn lầm rồi sao, trong lòng không khỏi thở ra, cười nhận lấy tài liệu Lưu Thuần đưa tới, nhìn xuống, có chút khó khăn: "Chuyện này. . . . . Hôn lễ của Phí Gia Nam, để cho tớ đi?"

Lưu Thuần gật đầu một cái, đột nhiên cánh tay khoắc lên trên bả vai Đồng Nhan, lạnh lẽo nói: "Hết cách rồi, tớ biết cậu và Phí Gia Nam có chút giao tình, như vậy thu được tương đối nhiều tin tức hơn bên ngoài, đổi thành người khác làm sao tìm ra được tin tức bên trong, đúng không, đi đi đi đi!"

Đồng Nhan có chút khó khăn: "Nhưng, nhiệm vụ tới qua ở Dạ Mị tớ còn đang theo thì sao, vậy tớ đây....."

"Ai nha cái đó a, giao cho người khác làm là được rồi, có ai không biết Phí Gia Nam này dầu muối đều không vào, nhiệm vụ này giao cho ai đó có thể hoàn thành sao? Nếu không phải tớ biết rõ cậu và Phí Gia Nam có chút giao tình, tin tức kia tớ hoàn toàn không vui, làm ơn làm ơn, cấp trên rất coi trọng tin tức này."

Đồng Nhan có chút khó khăn, cô thật không nghĩ muốn có giao tình với Phí Gia Nam nữa rồi, ngày đó Phí Gia Nam đột nhiên xuất hiện ở trong nhà, sau cô vừa nghĩ lại, càng nghĩ càng lo lắng, nhưng lần này Lưu Thuần cố tình muốn cô đi thu thập tin tức này, chuyện này. . . . .

Nhìn thấu cô làm khó, ánh mắt Lưu Thuần đáng thương như một con cún nhìn cô, "Làm ơn."

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là bất đắc dĩ than thở: "Được rồi, cậu nợ tớ một ân tình đấy, hôm nào mời tớ ăn cơm!"

Lưu Thuần vội lấy lòng gật đầu: "Biết biết, hôm nào nhất định mời cậu ăn, ăn quá no tớ cũng không quản."

Đồng Nhan vừa nghe thì nhớ lại chuyện lần trước cô ấy mời cơm khách, lần đó cũng là cô ép buộc Lưu Thuần mời khách, kết quả cô ăn mảnh liệt, Lưu Thuần nhìn nhử không chịu được, cuối cùng để lại hai móng vuốt của cô khiến nó không động đậy được nữa.

Nhớ tới Đồng Nhan kín đáo hi hi một tiếng bật cười, "Cậu cũng không kém, chưa từng thấy qua người nào keo kiệt như vậy đấy!"

Lưu Thuần cũng không chịu phục: "Chưa từng gặp qua cái người tham ăn này, còn nói tớ."

Hai người kẻ vai sát cánh cùng nhau xuống lầu, Đồng Nhan nhìn cô: "Cùng nhau ăn?"

Cô gái nhỏ Lưu Thuần cười một tiếng: "Không, đợi Nghiêm Qua tới đây, cùng đi nhà hàng của nhà cậu ăn cơm."

Đồng Nhan khoa trương ‘a’ một tiếng, như tên trộm nhìn Lưu Thuần: "Thì ra là như vậy."

Lưu Thuần tức giận liếc cô một cái, "Được rồi được rồi, nên làm gì thì làm cái đó đi!"

Đang nói, Nghiêm Qua lái xe cứ tới đây, thật xa thì nhìn thấy Đồng Nhan cười trêu ghẹo Lưu Thuần, mắt Nghiêm Qua hơi co lại, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, trong lòng không ức chế được chua xót đau đớn, không nói ra được tư vị, ngọt bùi cay đắng thay nhau diễn ra một lần.

Khẽ than thở, cúi đầu che giấu cảm xúc không nên xuất hiện trong mắt, đạp chân ga dừng ở phía trước hai người, động tác ưu nhã xuống xe chào hỏi.

Đồng Nhan vội vàng đẩy Lưu Thuần về phía trước, trên mặt cột nhả không có nghiêm chỉnh, trong miệng lại nghiêm túc cảnh cáo Nghiêm Qua: "Đổi đãi với Lưu Thuần nhà tôi thật tốt, nếu dám khi dễ cô ấy, xem tôi thu thập anh thế nào?"

Nghiêm Qua cũng trêu ghẹo theo: "U, hiện tại cũng không phải là nhà em rồi, đã sớm là của anh, hơn nữa, coi như em kéo lên nhà em Tiểu Thâm cũng không nhất định là đối thủ của anh, đến lúc đó chó khóc lóc kể lể với Lưu Thuần anh khi dễ hai vợ chồng em mới phải!"

Đồng Nhan nghe vậy, quả thật không thể tin được a, miệng há thật lớn, ngón tay run rẩy chỉ vào mặt Nghiêm Qua đang cười phách lối này, miệng một quát, không tuân theo kéo cánh tay Lưu Thuần làm nũng: "Thuần Thuần, nhìn anh ta, khi dễ người ta, cậu phải báo thù cho người ta!"

Trên mặt Lưu Thuần cười không được, trong lòng lại cảm thấy chát, Nghiêm Qua người này, chưa bao giờ cười đùa giòn như thế, bây giờ ở trước mặt Đồng Nhan thế nhưng lại cười giòn vô hại như vậy, để cho hắn nói thế nào.

Nghiêm Qua mang theo Lưu Thuần lái xe đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Nhan vốn cười tủm tỉm nhất thời sụp đổ, nhớ tới nhiệm vụ mới vừa nhận được thì nhức đầu, trong tòa soạn báo kia nhiều người như thế, sao cứ cô tình tình cô!

Có nên xin phép Tiểu Thâm một cái hay không?

Nghiêng đầu nghĩ tới cái này vấn đề rất nghiêm trọng, nếu như nói rồi, có khi nào Tiểu Thâm trong cơn tức giận, lột da xã trưởng hay không?

Vậy không nói, ngộ nhờ lúc cô truy tung phí Gia Nam bị Tiểu đại mỹ nhân phát hiện, vậy không phải anh sẽ trực tiếp lột da cô rồi!

Nghĩ đến vấn đề này rất nghiêm trọng, tình nguyện để xã trưởng bị lột da cũng không thể để bản thân bị lột da.

Suy đi nghĩ lại, vẫn là ngoan ngoãn gọi điện thoại nói cho một tiếng.

Kết quả có thể nghĩ, đại mỹ nhân thì giống như bị dẫm vào đuôi mèo, ở bên đầu điện thoại kia xèo xèo kêu loạn.

Cô giải thích thật tốt mới xem như trấn an lại, lúc cúp điện thoại lau mồ hôi lạnh trên trán một cái, thật không dễ dàng a.

Tiểu đại mỹ nhân quá vạm vỡ.

"Đi tìm tiểu tử thói Phí Gia Nam kia không phải không được., nhưng em phải cho ra sự chứng minh của em."

Đồng Nhan nghi vấn: "Chứng minh cái gì? Chẳng lẽ còn muốn em đi tìm xã trưởng của chúng em cho em một cái chứng minh công tác?"

Tiểu Thâm bên kia hí mắt khê mỉm cười: "Không phải vậy!" Dáng vẻ gật gù hả hê, nếu để cho Đồng Nhan thấy, nhất định sẽ sinh ra hai chữ: gian trá!

Đồng Nhan ở lầu dưới công ty gọi điện thoại, "Anh cho rằng bản thân là cỏ nhân à, nói tiếng người, rốt cuộc muốn làm gì!"

Tiểu Thâm nhếch miệng lên một nụ cười gian trá, tầm mắt nhìn phía chân trời rộng lớn ngoài cửa sổ, "Tới đây cùng anh ăn cơm!"

". . . . ." Đồng Nhan thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi của mình.

"Không muốn thì thôi, tiết kiệm người khác nói lỗi từ khi dễ em, cúp!" Nói xong cũng muốn cúp điện thoại.

Đồng Nhan lập tức dừng lại: "Hành hành hành, anh chuẩn bị xong cơm a, em muốn ăn. . . . Anh chuẩn bị xong, em sẽ qua!"

Tiểu Thâm lắc đầu một cái: "Chỉ có ngần ấy theo đuổi? Không biết chồng của em mở quán cơm hay sao? Xong rồi đấy!"

Đồng Nhan suy nghĩ một chút, vì mấy ngày kế tiếp an tâm làm việc, còn hò hét đại mỹ nhân thật tốt, ăn cơm thì ăn cơm thôi, cũng không có gì cùng lắm thì, không muốn trực tiếp đi ngay.

Đem xe dừng lại, trực tiếp ngồi thang máy từ bãi đậu xe đi lên, lúc đi lên trợ lý của Tiểu Thâm vẫn còn ngồi chễm chệ chờ, Đồng Nhan rất kinh ngạc: "Sao còm ở đây không đi ăn cơm sao, cũng hơn mười hai giờ rồi!"

Mặt trợ lý năn nỏ: "Ông chủ bảo tôi ở chỗ này nghênh đón bà chủ!" Nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên, ánh mắt buồn bã nhìn Đồng Nhan, giống như đang oán giận Đồng Nhan tới quá chậm.

"A! Được rồi được rồi, nhanh đi ăn cơm đi."

Trợ lý nhỏ như được đại xá, "Ai!" Chạy về phía trước hai bước nghĩ đến cái gì lại chạy trở lại, "Ông chủ nói buổi chiều hôm nay cho tôi nghỉ lễ thời gian dài, tôi không cần trở lại."

Đồng Nhan buồn bực, nhưng chuyện công ty của Tiểu Thâm Đồng Nhan cũng không hiểu: "Được rồi được rồi, ông chủ nói cái gì là làm cái đó, nhanh đi ăn cơm đi."

Trợ lý nhỏ muốn nói lại thôi, ánh mắt quái dị nhìn Đồng Nhan, cuối cùng vẫn không nói gì, "Ai, bà chủ gặp lại!" Nói xong cũng nhanh chóng chạy như bay về phía thang máy đi ăn.

Nhìn bóng dáng nhanh chóng này, Đồng Nhan ánh mắt thương hại lắc đầu một cái, làm trợ lý cho Tiểu Thâm thật đáng thương.

Vào phòng làm việc, Tiểu Thâm chôn đầu ở trước bàn làm việc kí tài liệu, nghe được tiếng vang ngẩng đầu lên, thấy là Đồng Nhan, vốn có tiếng cũng có miếng trong nháy mắt ánh mắt đáng thương, "Bà xã rốt cuộc em đã tới, đối chết anh rồi!"

Đồng Nhan kinh ngạc lần nữa, mới vừa rồi ánh mắt phụ tá nhỏ kia đúng là nhìn cô như vậy, chẳng lẽ cô tới chậm cả ba người đối bụng không nói, còn liên đới đến chính bản thân cô.

Đồng Nhan không biết nên nói cái gì cho phải, cảm thấy Tiểu Thâm này rất ngây thơ, anh đối bụng thì tự mình ăn trước đi, nhưng khi cô nhìn đến trên khay trà trong phòng làm việc đã bày sẵn thức ăn, còn bốc hơi nóng, nóng hổi, nhân lúc còn nóng ăn vừa đúng.

Ai biết Tiểu Thâm cứng rắn đợi cô tới ăn.

"Anh không muốn ăn coi như xong, làm gì còn không cho người ta ăn, không có đạo lý để người vô tội cũng bị đói với anh!" Đồng Nhan cười nút áo áo khoác ngoài ra, tiện tay cởi ném trên ghế sa lon, bản thân ngồi xong múc một chén canh hiếp một ngụm.

Ừ, rất mới mẻ, uống ngon.

Tiểu Thâm nhìn đôi môi cô phủ một tầng dầu, hồng điểm sáng lóng lánh, xem ra ăn ngon thật!

Nuốt nuốt nước bọt, sốt ruột khó nén đứng lên đi qua ôm Đồng Nhan: "Bà xã, anh cũng muốn!"

Đồng Nhan bị anh đụng phải loạn choạng, canh trong tay thiếu chút nữa vẩy ra ngoài.

Lườm anh một cái: "Bản thân Uống...uồ...ng!"

Tiểu Thâm đáng thương: "Đã nói em dứt anh mà!"

Đồng Nhan cũng đói lắm, Tiểu Thâm ôm làm cô không cách nào ăn, vội vàng đầu hàng: "Được được được, anh buông cánh tay em ra, anh như vậy làm sao gấp thức ăn?"

Tiểu Thâm quyến luyến buông cánh tay Đồng Nhan ra, lại nhanh chóng nhào lên ôm hông của Đồng Nhan, cả khuôn mặt gần như vùi vào trước ngực Đồng Nhan, hương thơm mềm mại, ôm bà xã cảm giác thật thoải mái!

Đồng Nhan nhanh chóng gấp hai đùi thức ăn nhét vào trong miệng anh, thừa dịp anh đang nhai gấp nhét vào trong miệng bản thân món ăn cho hán nhét đi vào, thừa dịp hán nhai lỗ hổng nhét mình thích ăn nhét trong miệng mình.

Tiểu Thâm ăn xong thấy Đồng Nhan đàn tự mình ăn, không vui đến gần miệng Đồng Nhan chuẩn bị nửa đường tiến công, đoạt lấy món ăn trong miệng Đồng Nhan đưa vào miệng mình.

Đồng Nhan tránh né, Tiểu Thâm đuổi theo, hai người có qua có lại, miệng thì dán lên rồi, Đồng Nhan sững sờ, trên mặt giận dữ: "Ăn cơm thật ngon!"

Quá đáng xấu hổ, ăn một bữa cơm cũng không quên đùa giỡn cô!

Sắc phôi!

Anh một hớp cô một hớp, anh một miếng tôi một miếng.

Cứ như vậy, hai người một đôi đùi ăn cơm no cứng rắn ăn một giờ, đại nỡ nhân sau khi ăn xong lau miệng: "Canh!"

Móng vuốt duỗi một cái, chỉ vào nồi canh trước mặt này.

Mí mắt Đồng Nhan quất thẳng tới,

hét cách rồi, phục vụ Đại Thiếu Gia thật tốt, sau này công việc của cô mới không có chuyện phiền toái như vậy.

Múc muỗng nhỏ uy từng muỗng từng muỗng: "Thiếu gia, canh, há mồm, a!" Trong lòng Đồng Nhan hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng mà trên mặt lại không thể không cười híp mắt.

Tiểu Thâm rất là đại gia cuộn mình trên ghế sofa, đôi mắt nhỏ phong tình vạn chủng nửa hí nhìn mặt trẻ, miệng nghe lời, nuốt, hầu kết bắt đầu khởi động lên xuống.

Một nửa muỗng.

Đồng Nhan cho ăn từng muỗng, càng uy càng kinh ngạc, đây là ăn canh sao?

Vì sao ánh mắt nhìn dọa người như vậy.

Há mồm, cái muỗng đi vào, nuốt, hầu kết bắt đầu khởi động, đôi mắt đào hoa hơi híp.

Đây không phải là đang uống canh, đây là uống cô!

Rốt cuộc Đồng Nhan cũng ý thức được có cái gì không đúng, vội vàng ném chén đi.

Kết quả chén còn chưa ném đi, động tác của đại thiếu thật nhanh một tay nắm eo nhỏ lộn xộn của cô, xoay tay lại khế bóp, nắm thật chặt lên thân hình rắn chắc của anh.

Chỗ đưa tay chống đỡ, mạch máu dưới quần áo sôi trào giống như muốn đốt cô.

Trong nháy mắt đại não Đồng Nhan trống không, Đồng Nhan không khống chế được đó mặt.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Chương 94

Buổi tối, rốt cuộc Đồng Nhan cũng hiểu tại sao lúc đi tiểu phụ tá này muốn nói lại thôi.

Tiểu Thâm chính là một sắc phôi.

Thư thái một buổi chiều, Tiểu Thâm tinh thần sáng khoái đi ra phòng làm việc của mình, sau đó Đồng Nhan theo sau đi ra, sắc mặt lại trắng xám, tinh thần ỉu xiu, giống như đánh kếp cà.

Không sai, cô chính là bị sương đánh, bị sắc phôi Tiểu Thâm này làm.

Tiểu Thâm thần thanh khí sáng, nhưng nghĩ đến chuyện Đồng Nhan nói cũng không quá thích rồi, đi thu thập tin tức của Phí Gia Nam?

Phí Gia Nam kết hôn, chuyện heo mẹ lên cây này cũng có thể tin!

Trong chuyện này khẳng định có cái gì không đúng, nhưng nhìn dáng vẻ Đồng Nhan chà sát tay nhao nhao muốn thử, Tiểu Thâm thật không nỡ đánh vào tích cực của cô.

Giống như Phí Gia Nam kết hôn, Đồng Nhan rất hưng phấn, không hiểu vì sao, trong lòng đột nhiên liền có chút nhỏ đến sát, vung tay lên, đi đi!

Đồng Nhan thực rất hưng phấn, Phí Gia Nam kết hôn, rốt cuộc hẳn muốn kết hôn, sau khi hẳn kết hôn sẽ không tìm cô đi?

Thật ra thì ít nhiều gì Đồng Nhan có thể cảm thấy Phí Gia Nam đối với bản thân không giống nhau, nhưng ngoài cảm giác này ra, cũng chỉ là một chút xú, cũng không dám lộ liễu hỏi, ngộ nhờ không phải cô làm sao có thể gặp người

Hôm nay, Phí Gia Nam kết hôn, nói rõ Phí Gia Nam có người trong lòng rồi, cô đã hoàn toàn an toàn.

Cái tin tức này cô đào vô cùng dụng tâm.

Nhưng đào mấy ngày cũng không moi ra, Đồng Nhan có chút buồn bực, không phải nói kết hôn sao? Tại sao chỗ Phí Gia Nam một chút phản ứng cũng không có, cũng không nghe gần đây có khách sạn nhà hàng nào đảm nhận hôn lễ lớn, Phí Gia Nam này cũng là một người độc lai độc vãng, bên cạnh không có bóng dáng một người phụ nữ nào.

Chuyện lạ!

Đồng Nhan buồn bực ôm đầu ngồi liệt trên ghế làm việc vừa bản thân.

Đồng nghiệp tiểu Trương tới an ủi: "Đừng lo lắng, em là tinh anh của toà soạn báo chúng ta, em đào không ra được tin tức người khác cũng đừng nghĩ moi ra."

Đồng Nhan giống như đuối ruồi phát phát tay một cái: "Nhanh đi đi, đừng phiền em, để em yên tĩnh cách thức hoá đầu óc, gần đây dùng não quá độ, bị thương!"

Đồng nghiệp sớm đã quen với cách nói chuyện của Đồng Nhan, cũng không thấy có gì, sờ sờ mũi bỏ đi.

Lưu Thuần đứng ở cửa vừa nhìn cô, khóe miệng treo ý vị khó hiểu.

"Thế nào? Công việc không thuận lợi?"

Đồng Nhan nghe được giọng nói của Lưu Thuần, mặt lập tức nhăn thành bánh bao, ôm Lưu Thuần làm nũng: "Thuần Thuần, người ta đào không ra được đào không ra được, trách bạn sao?"

Lưu Thuần bị dao động đứng không vững, thân thể tựa vào trên bàn làm việc, liếc cô một cái: "Được rồi, cậu cũng không moi ra được thì tòa soạn báo chúng ta còn ai có thể đào ra được? Đừng bày bộ mặt này ra với tớ, đi làm việc!"

Đồng Nhan kêu khổ thấu trời: "Thuần Thuần, lòng của cậu thật hung ác, cần thận Nghiêm Qua không muốn cậu!"

Vốn chỉ là nói chơi, ai ngờ Lưu Thuần nghe lập tức đen mặt.

Đồng Nhan vẫn kêu khổ thấu trời, không biết mình gây đại họa, dọn dẹp một chút đồ, chạy ra ngoài đi lấy tin tức.

Lưu Thuần nhìn Đồng Nhan đi xa, hai bên tay buông thõng dần dần nắm lại, móng tay tu bổ chỉnh tề, giống như con dao sắc bén, lòng bàn tay lưu lại hai vết máu.

Đồng Nhan gục trên tay lái, buồn bực suy nghĩ, tin tức này sao lại đột nhiên im lặng đây?

Suy nghĩ thật lâu không nghĩ ra nguyên do, móc thiệp mời Lưu Thuần cho từ trong túi ra, phía trên ghi thời gian hôn lễ rất rõ ràng, là mừng một tháng sau, chú rể: Phí Gia Nam, cô dâu trống không.

Đồng Nhan. gỡ gỡ tóc dài, buồn bực không được.

Lúc này đột nhiên có người tới đây gõ cửa sổ xe, Đồng Nhan giật mình, ngẩng đầu lên mặt để phòng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, giống như bên ngoài có lũ lụt thú dữ.

Phí Gia Nam sững sờ, cười, thân thể cao to lười biếng tựa vào trên xe Đồng Nhan, vẻ mặt trêu ghẹo: "Thế nào, anh còn tham ăn em?"

Đồng Nhan thờ phào nhẹ nhõm, "Cũng không là được." Lầm bầm lầu bầu nói ra.

Trông mặt dài nhỏ hơi híp: "Em nói cái gì?"

Đồng Nhan vội vàng lắc đầu: "Không có gì, đúng rồi, làm sao anh biết tôi ở nơi này?"

Một đôi mắt thú vị của Phí Gia Nam nhìn Đồng Nhan, thấy sắc mặt Đồng Nhan càng ngày càng hồng, khoe miệng khẽ nâng lên một nụ cười nhạt, ngay sau đó dời tầm mắt quan sát bốn phía, giọng nói vì ngưng, hỏi ngược lại: "Cô xác định cô muốn tới nơi này?"

Đồng Nhan sững sờ, vội vàng nhìn ra phía ngoài, cũng thấy choáng, đây là đâu vậy?

Bốn phía khắp nơi trụi lủi, ra khỏi mấy nhà ngói đồ nát thấp lùn, chỉ còn sót một mảnh sợ .

Mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống, "Đây là. . . . . ?"

Chẳng lẽ lạc đường?

Đồng Nhan buồn bực, đều do mới vừa nghĩ tới làm sao để moi thu thập tin tức, kết quả lái xe loạn, phương hướng cũng không biết, nhìn đường rồi thẳng hướng phía trước, cũng may trên đường không xảy ra chuyện gì, nếu không phiền toái.

Dường như Phí Gia Nam đã hiểu rõ rõ ràng rồi, bắt đầu đi liếc nhìn xung quanh hoang vu, "Đã đến đây rồi, vậy thì xuống đi theo tôi đi một chút đi, thuận tiện thị sát."

Đồng Nhan không tình nguyện cau mày: "Một nơi hoang vu như vậy có gì để nhìn."

Phí Gia Nam chỉ cười không nói, Đồng Nhan không có cách nào, hiện tại đường cũng không biết, thật dễ dàng gặp được người quên, chỉ có thể đi theo, nếu không buổi tối làm sao về nhà còn là một vấn đề.

Không muốn chuyển thân thể đi theo phía sau Phí Gia Nam, hai người tán gẫu câu được câu không, cuối cùng trò chuyện một chút thì hàn huyên tới vấn đề hôn nhân của Đồng Nhan.

Phí Gia Nam hỏi: "Những ngày sau này có vấn đề gì không?"

Đồng Nhan gật đầu: "Cũng không có trở ngại gì!" Ngày ngày ăn cơm đầu bếp cao cấp sáu sao làm, ra cửa có người mở cửa, không có việc gì trêu chọc con trai, ngủ có trai đẹp, mỗi ngày cũng tương đối vừa lòng, cuộc sống như thế không muốn đi xuống, cô thật là không biết đủ rồi.

Phí Gia Nam nghe vậy bắt đầu đi cười một tiếng, không hỏi nữa.

Nhắc tới hôn nhân, hai mắt Đồng Nhan tỏa sáng, nín lại vấn đề này không buông tay, "Nghe nói anh muốn kết hôn?"

Phí Gia Nam cúi đầu nhìn cô gái này nháy mắt một cái, giống như một chiếc đèn, quá sáng.

Gật đầu một cái, hình như không ý thức: "Không sai, rất nhanh."

Đồng Nhan hưng phấn, vội vàng không ngừng cố gắng: "Thật sao? Vậy chúc mừng anh, đến lúc đó tôi nhất định kêu Tiểu Thâm đưa cha anh một bao tiền lì xì đây!"

Mắt Phí Gia Nam nhàn nhạt nhìn Đồng Nhan, không lên tiếng, một giây sau không sao cả nhún nhún vai, "Được."

Đồng Nhan hỏi tiếp: "Không biết cô dâu tương lai thích quà tặng gì, đến lúc đó đưa cho ann."

Vấn đề này vừa ra, Phí Gia Nam ngáy ngẩn cả người, hình như nghĩ một lát, tầm mắt mới nhìn Đồng Nhan, như có chút tỉnh ngộ, "Em tùy tiện mua đi, cô ấy là người tương đối tùy ý."

Đồng Nhan mất tinh tinh lạng, giống như mèo ngủ thấy mùi tanh, "Thật sao? Cô gái kia bao nhiêu tuổi, chiều cao, vóc người thế nào, thể trọng bao nhiêu, yêu thích gì?"

Rắc rắc một đồng lớn, Phí Gia Nam cười như không cười nhìn Đồng Nhan, khoe miệng treo nụ cười nhàn nhạt: "Hình như em rất tò mò về bà xã tương lai của tôi?"

Đồng Nhan vội vàng gạt đầu, mặt sùng bái: "Đúng vậy đúng vậy, cũng không thể tưởng, cô gái có thể tóm được Phí Gia Nam anh, này phải là dạng cô gái như thế nào."

Phí Gia Nam im lặng bật cười: "Sao tôi cảm giác lời này không giống như là ca ngợi?"

Về mặt Đồng Nhan bề ngoài nhìn hần một cái: "Sao có thể, phải là ca ngợi a, đến đây, nói một chút cho tôi biết cô dâu tương lai là người như thế nào. "

Đồng Nhan không biết là, khi cô nở nụ cười sáo hời Phí Gia Nam thì ông xã nhà cô đang dọn dẹp người.

Đôi mắt đào hoa cười như không cười nhìn chằm chằm thị trường chứng khoán trong máy vi tính trước mặt, thân thể lười biếng vùi ở trong ghế, trong tay chuyển một cây bút, vòng tới vòng lui.

Tiểu phụ tá nhìn ông chủ trước mắt tâm tình không tệ, nhũn mảy nhìn tài liệu trong tay, háng giọng báo cáo tình huống: "Sáng nay lên, 300 người chia nhau mua vào cổ phiếu của Tiểu thị, đến hiện tại, tất cả thương lưu Tiểu thị quen mặt đã ở dưới ngài, cộng thêm 10% cổ phiếu của ngài ở Tiểu thị, trong tay chúng ta nắm giữ 25%, ngài xem chuyện này. . . . ."

Tiểu Thâm phát tay một cái, bày tỏ tâm tình rất tốt, "Tiếp tục!"

Tiểu phụ tá có chút khó khăn: "Nếu như tiếp tục chèn ép cổ phiếu của Tiểu thị, sợ rằng công ty này sẽ nhất thời không chịu nổi, sẽ suy sụp?"

Sáng nay hần lên nhìn chỉ số giá sàn một chút, thật sự có chút run rẩy, mặc dù biết tiền của mình sẽ không đánh nước trôi, nhưng vẫn không nhận được sờ mũi một cái đề xuống sợ hãi trong lòng.

Nếu như lần này ông chủ thất bại, vậy đến quan tài dương lão hần cũng sẽ không có.

Ánh mắt Tiểu Thâm như phi đao bay tới, "Tôi thì không ưa cái người không phóng khoáng tức giận người này! Cậu sợ cái gì? Cậu nhiều lắm là lỗ 1800 vạn, có gì phải sợ? Không có nguy hiểm lớn lấy ở đâu ra nhiều tiền trong tài khoản của cậu, nhìn xa một chút!"

Tiểu phụ tá vội vàng gạt đầu: "Dạ dạ dạ."

Tiểu Thâm vung tay lên: "Được rồi, đi ra ngoài đi."

Tiểu phụ tá vừa đi, một giây trước bàn mặt của Tiểu Thâm lập tức cười nở hoa, lấy điện thoại ra muốn gọi khoe với bà xã, điện thoại tiếp thông, không đợi Đồng Nhan bên kia nói gì anh trước rằng rắc rắc dừng lại nói: "Bà xã, tối nay chúng ta ăn mừng chứ, đám lão gia nhà họ Tiểu, lần này anh cũng không tin không đánh ngã được bọn họ! Tốt lắm, quyết định như vậy, tối nay ở xx, nhanh lên một chút!"

Lông mày Phí Gia Nam nhướng lên, liếc nhìn điện thoại của Đồng Nhan, mắt nhìn nhà vệ sinh công cộng cách đó không xa, khoe miệng chậm rãi vẽ ra đường cong kì dị, giọng nói âm âm nhàn nhạt nhẹ nhàng khạc ra: "Cô ấy đang trong nhà vệ sinh, nếu không hiện tại tôi đi tìm cô ấy tới nghe?"

Tiểu Thâm nghe giọng nói kia, tâm tình hưng phấn ban đầu, nhất thời giống như một chậu nước lạnh lớn rót xuống đầu, lại bị gió lạnh thổi, thật lạnh thật lạnh, cảm xúc gì cũng không có.

"Sao mày đi cùng với cô ấy!" Gần như cắn răng nghiến lợi.

Phí Gia Nam cảm thấy, nếu như Tiểu Thâm thật sự ở trước mặt, đánh một quyền cũng không đủ để anh ta giải hận!

Nghĩ tới đây hần liền khó nén tâm tình tốt.

"Không có gì, đúng rồi, mới vừa mày nói cái gì? Muốn ăn mừng?"

Bây giờ Tiểu Thâm hoàn toàn không quan tâm bản thân nói cái gì, chỉ có một ý niệm, làm sao Đồng Nhan lại đi cùng với hần, còn nhận điện thoại của cô!

Trong đầu không muốn nghĩ như vậy, nhưng hình ảnh Đồng Nhan và Phí Gia Nam cùng ở chung một phòng luôn không khống chế được xuất hiện trong đầu của anh, làm sao cũng không xua đi được.

Phí Gia Nam ghé tòm, anh nhất định phải dạy dỗ cô!

Cười chím chím mắt liếc thấy bóng dáng nho nhỏ đi tới đây, tùy tiện hướng về phía điện thoại nói một câu: "Cô ấy đi ra, anh chờ chút." Nói xong Phí Gia Nam cũng đưa đi động ra.

"Điện thoại của Tiểu Thâm"

Đồng Nhan sững sờ, nhìn điện thoại di động của bản thân được Phí Gia Nam cầm trong tay, cô ghét nhất là người khác nhận điện thoại của cô, nhưng trên mặt không làm ra biểu hiện gì.

"A, cảm ơn, này, Tiểu Thâm? Vẫn còn chứ? Uy? Kỳ quái, sao lại cúp!"

☆, Chương 95: Đồng Nhan gặp chuyện không may

"Tiểu Thâm? Em đã trở về!" Đồng Nhan cất túi xong, đổi giày vào nhà.

Phòng khách cực kỳ an tĩnh, giống như không có ai, Đồng Nhan kín đáo, đi đâu?

"Đồng Đồng? Bảo bối? Đi đâu rồi!"

Trong nhà trống rỗng chỉ còn lại giọng nói của Đồng Nhan, thật kỳ quái, to to nhỏ nhỏ đều không ở đây.

Đợi thời gian rất lâu, bên ngoài trời bắt đầu tối. .

Đồng Nhan định mua đồ ăn bên ngoài về chờ hai người trở lại ăn cơm tối, ai ngờ chờ mãi vẫn không thấy trở về.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn dần dần sáng lên, sắc trời càng ngày càng mờ.

Đồng Nhan tựa vào trên ghế sa lon ngủ, hai người này vẫn chưa trở lại.

Trong nhà Lãnh Tiêu, nhìn trong nhà trống rỗng xuất hiện ba Đại Bảo Bối, huyết Thái Dương đập thành thịch, đứng ở trước cửa chân không biết đặt hướng nào, kia đều là kiệt tác của Đồng Đồng và Tiểu Yêu còn có đại bảo bối.

Bất đắc dĩ liến vuốt tay, ném cặp công văn trong tay đôi tay chống nạnh: "Tôi nói, hôm nay lại diễn tuồng gì?"

Không duyên cớ xuất hiện tại nhà anh, ngộ nhờ nhà anh muốn cất giấu một cô gái thì sao!

Tiểu Thâm lười biếng vùi ở trên sofa nhìn con trai và Tiểu Yêu chơi không biết chán, yên lặng dung túng này hai Hồn Thê Ma Vương, đối với nhà Lãnh Tiêu một mảnh hỗn độn lại làm như không thấy, chỉ chuyên chú nhìn con mình.

Nói thật, đột nhiên con trai tới, cuộc sống trước kia chưa bao giờ biết đến sự tồn tại của con trai và mẹ của nó, vừa mới bắt đầu chỉ là ngoài ý muốn, không muốn thừa nhận, sau lại hoàn toàn bất đắc dĩ kết hôn, dần dần thói quen có hai mẹ con tồn tại, đến bây giờ. . . . .

Yêu!

Hình như là yêu?

Không biết, đáng đáp anh lớn như vậy cũng không biết yêu là tư vị gì.

Khi còn bé cảm thấy ông nội yêu anh, sau lại dần dần lớn lên mới phát hiện, người lớn và anh nghĩ không giống nhau, cho nên anh mới sẽ chọn rời nhà đầu quân, sau lại đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ ngoài ý muốn gặp Đồng Nhan, lại bị người vu hãm, trừ quân chức, trở lại làm thương nhân, dần dần cũng học được gian trá.

Nhưng anh vẫn luôn là người chân thật, mặc kệ xem ai không vừa mắt, không vừa mắt chính là không vừa mắt, chưa bao giờ sẽ giả vờ hoà đồng với người khác, trực tiếp một cái tát đập chết họ.

Bên ngoài đánh giá rằng, đại thiêu gia nhà họ Tiểu cương quyết bướng bỉnh, nhưng chỉ có chính anh biết, cho tới nay bản thân muốn cái gì.

Sau lại kết hôn, cuộc sống sau khi cưới làm anh cảm thấy hưởng thụ khó có được, bỏ đi thói quen ăn chơi đàn điểm không về nhà, biến thành vừa tan tầm thì chạy về nhà làm người đàn ông tốt.

Trong lúc này có lẽ Đồng Nhan không cảm giác được sự biến chuyển trong cuộc sống của anh, nhưng bạn bè chung quanh anh lại nhận thức rất sâu.

Hiện tại. . . . .

Trong đầu nhớ tới cú điện thoại hôm qua kia, anh đột nhiên sợ.

Anh rất hưởng thụ cuộc sống có Đồng Nhan, còn Đồng Nhan thì sao? Có nguyện ý tiếp tục sống cùng anh hay không?

Có cũng rất hưởng thụ cuộc sống hôn nhân này không? Hay là rất khó chịu với cuộc sống như thế?

Ném đến hạnh phúc ngon ngọt, hiện tại chột nói cho bạn biết, cái hạnh phúc này bạn lấy sai rồi, phải trả lại, bạn sẽ nghĩ sao?

Còn không bằng ban đầu bản thân không có hạnh phúc!

Lãnh Tiêu nhìn sắc mặt tên nhóc này không đúng lắm, vội vàng ba bước thành hai bước tiến lại gần: "Người anh em, sao vậy? Đừng lòi kéo gương mặt, giống như cô dâu bị chồng bỏ." Lãnh Tiêu đặt mông ngồi chồm hổm bên cạnh Tiểu Thâm, không chút nào cho là những lời này của mình là nói sai.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95

Tiểu Thâm lại giống như bị giẫm vào cái đuôi, hung tợn trừng mắt, vẫn không nói lời nào, thế nhưng ánh mắt làm Lãnh Tiêu không dám nói chuyện.

Trợn mắt nhìn một hồi, chột yên lặng vừa mở tầm mắt, lại chuyên tâm nhìn con trai mình.

Lãnh Tiêu biết xảy ra chuyện lớn, vội vàng hỏi: "Không phải, làm sao vậy?" Nghĩ tới trước còn rất tốt, giống như bởi vì câu nói của chính mình trừng mắt liếc anh một cái, câu nói kia. . . . .

Vỗ bập đùi bản thân, gấp gấp hỏi: "Không phải cô dâu của tôi xảy ra chuyện chứ?"

Tiểu Thâm nhú lông mày: "Cậu nói chuyện rõ ràng chút, cái gì gọi là cô dâu của tôi?"

Lãnh Tiêu cười ha ha, tạm được, còn biết cô dâu này không thể dùng tôi, vậy thì chứng minh còn có thể cứu, vội vàng hỏi: "Tớ nói, cậu với vợ cậu rất cuộc làm sao vậy?"

Tiểu Thâm buồn buồn không vui, không nói lời nào, cảm thấy nếu để cho Lãnh Tiêu biết chuyện này, chuyện mất mặt này ném đi được rồi, nhớ trước kia Tiểu Thâm anh có vô số phụ nữ, khi nào đến phiên bị phụ nữ bắt cả hai tay.

Không nói lời nào, Lãnh Tiêu không có biện pháp cạy cái miệng này ra, này miệng kim quý lắm, liếc nhìn Đồng Đồng bên kia chơi với Tiểu Yêu không biết chán, khóe miệng nhếch lên, quyết định đường cong cứu quốc.

"Đồng Đồng a, tới tới, tới nay ở nhà chú ăn cơm, gọi điện thoại bảo mẹ cháu, tới nay chú mời khách!"

Đồng Đồng hiện tại đã sớm đói bụng, nhưng gọi Tiểu Thâm mấy lần, ba luôn mắt hờn không để ý tới anh, không biết ở đây nghĩ cái gì, ánh mắt trống rỗng kia, trước đó Đồng Đồng chưa từng thấy ba như vậy.

Vừa nghe có ăn, một người một chó lập tức vui vẻ, hấp tấp chạy tới, Tiểu Yêu sẽ không nói chuyện, thế nhưng nước miếng thuận theo đầu lưỡi thật dài chảy dọc xuống Lãnh Tiêu nhìn kinh hãi không thôi, cúi đầu nhìn thăm Ba Tư quý giá, vội vàng đưa tay cho Tiểu Yêu miệng rộng nhắm lại.

Đồng Đồng không thèm để ý chút nào, mặt tràn đầy sáng lóng lánh hỏi: "Có thật không? Cháu muốn ăn thịt!"

Lãnh Tiêu xấu hổ, ngó ngó Tiểu Thâm bên cạnh tiếp tục ngăn người, nghĩ thầm người này bình thường ngược đãi con trai mình? Người thứ nhất nhà tôi và tôi muốn ăn thịt?

Cười ha ha: "Được, tới nay chúng ta ăn thịt nướng, bên ngoài nhiệt độ không tệ, tới nay ở trong sân ăn, cháu đi gọi điện thoại cho mẹ cháu đi."

Đồng Đồng hoan hô một tiếng, hấp tấp chạy đến trước mặt Tiểu Thâm muốn móc điện thoại gọi cho mẹ.

Vốn không hề có tiêu cự đột nhiên Tiểu Thâm hồi hồn, một tay đè miệng túi bản thân lại: "Tự mình qua một bên chơi đi!"

Đồng Đồng chu mỏ: "Ba, muốn ăn cơm."

Tiểu Đồng Đồng giống như người ngoài hành tinh, hình như biết vì sao đột nhiên ba mình dẫn theo mình rời nhà trốn đi, hình như là người mẹ vô tâm kia làm cái chuyện nhảy cảm gì với ba.

Tiểu Thâm vừa nghe ăn cơm, lúc này mới nhớ tới, con trai vẫn ăn cơm lúc sáu giờ, hiện tại cũng gần tám giờ, có thể không đói không?

Nghĩ như vậy, mình đói bụng rồi.

Đưa tay ôm lấy con trai, "Chúng ta ra bên ngoài ăn."

Đồng Đồng đưa tay ôm lấy cổ anh: "Mẹ cũng không có ăn."

Tiểu Thâm mặt tối sầm: "Mẹ con đã sớm ăn, còn có người bồi, người nào sẽ ngu giống hai chúng ta vậy, chết đói, đi đi đi."

Lãnh Tiêu vừa nghe bát quái, có gian tình có gian tình, vội vàng đi theo Tiểu Thâm ra cửa ăn chực.

Tiểu Thâm dừng lại ở trước cửa, quay đầu lại lườm anh một cái: "Làm gì đây?"

Lãnh Tiêu vô tội buông buông tay: "Một người độc thân, tớ cũng vậy chưa ăn cơm đây."

Bộ mặt hơi vô lại đoán chừng giống như Tiểu Thâm, vô cùng vô lại.

Tiểu Thâm nhìn hấn một cái, vốn cho là tên nhóc này sẽ rầy rặc nói ra một đồng lòng từ chối, lấy này người tài ăn nói đủ, ai ngờ hôm nay Tiểu Thâm sa sút, liếc mắt nhìn một câu cũng không nói, quay đầu ôm con trai rồi đi.

Tiểu Yêu rất là vui vẻ đi theo, ngược lại quay đầu lại nhìn Lãnh Tiêu ăn chực này một cái, giống như đang cân nhắc Lãnh Tiêu có thể cướp được cơm của mình hay không.

Lúc này Đồng Nhan đang ngủ, lúc này Tiểu Thâm đang ôm con trai vào trong quán cơm, nản chí ăn.

Ai cũng không biết, đêm nay chuyện sẽ xảy ra, sau nghĩ lại Tiểu Thâm sợ, sớm biết sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, nói gì anh cũng không rời đi.

Đang dùng cơm, điện thoại di động của Tiểu Thâm chợt ong ong vang lên, vốn tâm tình không tốt, ăn bữa cơm cũng không thể ngừng nghĩ, Tiểu Thâm lấy điện thoại ra trực tiếp ném đi.

Đồng Đồng ngồi chồm hồm trên đất ăn với Tiểu Yêu, thân thể hai tên nhóc cũng run rẩy.

Về mặt Lãnh Tiêu vô liếc nhìn điện thoại di động trên đất, yên lặng hồi hồn, yên lặng ăn cơm, cũng không dám nói nhiều một câu.

An tĩnh một hồi, điện thoại bị ném trên mặt đất rớt cuộc lại vang lên rồi, Lãnh Tiêu liếc điện thoại di động trong góc một cái, nghĩ thầm, ném mạnh như vậy, lại vẫn có thể kêu.

Mặt Tiểu Thâm tức giận, mắt thấy hận không thể đi lên dùng hai chân đạp. Lãnh Tiêu vội vàng khoát tay: "Tớ giúp cậu cúp, cậu ăn trước."

Đứng dậy đi tới bên cạnh điện thoại di động, vừa nhìn đúng là số xa lạ, trực tiếp tắt máy.

Kết quả tay về một cái, không cẩn thận quết nút trả lời.

"Xin chào, anh là chồng của bệnh nhân sai, người bệnh nhân này gặp trận hoả hoạn lớn, đang trong phòng cấp cứu.... .."

"Anh nói cái gì?"

"Anh nói cái gì!"

Hai tiếng kêu lên, Lãnh Tiêu cũng chẳng biết từ khi nào điện thoại di động đã chạy tới trong tay Tiểu Thâm.

Lãnh Tiêu sững sờ, còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau lưng có một nguồn sức mạnh, thân thể lao đảo sang bên cạnh hai bước.

Tiểu Thâm đoạt lấy điện thoại di động thì rống: "Lặp lại lần nữa, người nào cấp cứu?"

Bên kia cảnh sát phụ trách gọi điện thoại thông báo người thân gần người, ngay sau đó vừa nghĩ thì thoải mái, nhà ai đột nhiên gặp chuyện này cũng sẽ lo lắng.

"Xin nén bi thương, trước mắt bệnh nhân. . . . ."

"Cút đi, tôi hỏi anh, người nào đang cấp cứu!"

Cảnh sát ngăn người, khề thờ dài: "Vợ ngài lên là Đồng Nhan phải không? Có phải các ngài ở xxxxx không?"

Lần này Tiểu Thâm không rống lên, an tĩnh thật lâu, con người không nhúc nhích, hình như căn bản không phản ứng kịp tin tức kia là chuyện gì xảy ra.

Chợt.

Một đôi tay nhỏ bé nhất thiết gắt gao cầm tay kéo xuôi xuống bên người, cúi đầu xem xét, trong mắt Đồng Đồng sáng ngời, khiếp sinh sinh nhìn anh hỏi: "Ba, mẹ sao?"

Đồng Đồng nho nhỏ hình như không bên kia xảy ra chuyện gì, nhưng hình như đáy lòng đã ý thức được, chỉ ngẩng đầu dùng cặp mắt giống Tiểu Thâm như đúc nhìn người duy nhất trước mắt có thể dựa vào, :hixhix: người thân duy nhất.

Đáy mắt từ từ thử lệ thuộc vào.

Giọng nói của Tiểu Thâm khàn một chút, giống như bị người dùng dao găm vào, muốn nói lại không nói ra, nghĩ nuốt không trôi, đối mặt với ánh mắt tràn đầy khai khát của con trai, Tiểu Thâm luôn luôn biết ăn nói, chợt không biết nên nói làm sao.

Bởi vì chính anh cũng không biết đến cùng là chuyện gì đang xảy ra.

Hít sâu, giọng nói vững vàng: "Bệnh viện nào?"

"Là bệnh viện xx."

Cúp điện thoại di động, mặt Tiểu Thâm bình tĩnh, ngồi xổm người xuống tầm mắt đối diện với con trai, "Con trai, không có việc gì."

Ôm lấy con trai sai bước bỏ đi.

Lãnh Tiêu đã ý thức được xảy ra chuyện gì, nhìn nét mặt mới vừa rồi của Tiểu Thâm có chút không đúng, sợ gặp chuyện không may, vội vàng đi theo.

Trong bệnh viện, khắp nơi đều tràn ngập mùi máu, không biết có phải tối nay xảy ra tai nạn giao thông lớn gì không.

Ba người vừa tiến đến, hỗn loạn tung bừng.

Đồng Đồng vừa nhìn, bị sợ đến nổi đầu nhỏ rúc vào trong ngực Tiểu Thâm, theo bản năng tự nói với mình, mẹ không sẽ ở nơi này.

Bàn tay to của Tiểu Thâm đè chặt đầu con trai, chỉ sợ đi đường vòng trên hành lang sẽ xuất hiện cái loại trường hợp máu me gì, thuận tay bắt được một y tá hỏi đường, ba người chạy thẳng tới thang máy, dọc theo đường đi.

☆, Chương 96: Quý trọng

Trước phòng giải phẫu, vài tên ăn mặc đồng phục cảnh sát chờ, thấy Tiểu Thâm tới đây, một người hỏi: "Xin hỏi anh là chồng của Đồng Nhan sao?"

Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng trong ngực, thế nhưng lúc này không chút nào tính toán giấu giếm con trai, vô luận Đồng Nhan xảy ra chuyện gì, Đồng Đồng đều có quyền lợi được biết.

"Vâng" Giọng nói chừng chặc trầm thấp, nghe không ra chút cảm xúc không đúng nào.

Người cảnh sát nói chuyện nhìn ra được người đàn ông trước mắt này không tầm thường, vốn cục cảnh sát bọn họ đến nói mấy lời an ủi mấy người thân nạn nhân, đột nhiên cảm thấy không cần sử dụng đến rồi, miệng mở ra, căn bản Tiểu Thâm không nhìn hắn ta, đôi mắt chỉ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng phẫu thuật kia, cũng cảm thấy lúc mình nói chuyện không có gì vui, liền cảm miệng tránh qua một bên.

Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng đứng ở chính giữa, hai người giống nhau như đúc mắt đều nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật kia, có cảnh sát đi lên khuyên: "Ngồi xuống trước đi, ca phẫu thuật này không biết còn kéo dài bao lâu, đã nhiều giờ trôi qua rồi."

Đôi mắt là hai người không nhìn, Lãnh Tiêu bên cạnh không nhìn nổi, tiện tay phát phát, ý bảo người cảnh sát xen vào việc của người khác nhanh đi xuống.

Sau ba giờ phẫu thuật, Lãnh Diễm dẫn theo Nghiêm Hi bụng to xuất hiện, cẩn thận đỡ Nghiêm Hi bụng bự, mặt mũi Lãnh Diễm tỉnh táo, "Đã gọi điện thoại báo chưa?"

Lãnh Tiêu biết Lãnh Diễm hỏi cái gì, "Đã gọi rồi, Bên Bắc Kinh Thượng Hải kia đang bay tới, lúc chúng ta biết tin tức này cũng đã được hai giờ rồi, cũng không biết. . . . ."

Tổ chuyên gia ở Bắc Kinh Thượng Hải nhận được thông báo đang ngựa không ngừng vó chạy tới, nhóm chuyên gia thứ hai ở nước Mỹ tới đây, còn cần thời gian nhất định, nước xa không cứu được lửa gần, hiện tại chỉ hy vọng bác sĩ bệnh viện này đáng tin.

Nghiêm Hi vừa ngồi chờ: "Sao lại xảy ra chuyện như vậy?" Rõ ràng mấy ngày trước còn rất tốt, họ còn thấy, thế nào hôm nay. . . . .

Nhìn Đồng Đồng ngoan ngoãn nằm ở trong ngực Tiểu Thâm, thân là phụ nữ có thai đột nhiên Nghiêm Hi cảm thấy đứa nhỏ này rất đáng thương, để Lãnh Diễm ôm Đồng Đồng xuống, dụ dỗ ngủ một giấc.

Ai ngờ, đứa nhỏ này chết cũng không buông tay, Lãnh Diễm vừa đưa ra muốn ôm hắn, hắn cũng không lên tiếng, chỉ là trong mắt rưng rưng rơi xuống nước mắt, Nghiêm Hi nhìn càng thêm đau lòng, vì đứa bé hiểu chuyện lại vô cùng bất an này.

Lãnh Diễm và Lãnh Tiêu liếc mắt nhìn nhau, thu tay lại, Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng thật chặt, bàn tay trấn an vỗ lưng thuận tức cho hắn.

Lãnh Diễm vỗ vỗ bả vai Tiểu Thâm, tiến hành động tác ủng hộ yên lặng không nói của đàn ông.

Lãnh Tiêu cũng không nói lời nào, ba đáng mảy râu và hai người Tiểu Thâm thì đứng ở trong hành lang, chờ cửa lớn của Tử Thần mở ra.

Giang Thành nhận được tin tức lúc đang trên đường lái xe, nhất thời không có kịp phản ứng, thiếu chút nữa gây tai nạn.

Chờ chạy tới, thấy chính là ba đảng mây râu yên lặng chờ đợi bóng lưng đầu húi cô quạnh, bước nhanh và phía trước níu lấy Tiểu Thâm trách cứ: "Trễ như vậy mây không ở nhà mây đi đâu rồi! Tại sao chỉ có mình cô ấy xảy ra chuyện, mà ngược lại mây không bị làm sao đứng ở chỗ này, khi đó mây đang ở đâu!"

Cảnh sát bên cạnh vừa thấy Phó Cục Trưởng của bọn họ tới, còn mắt không chế như vậy, lập tức không dám nói lời nào, âm thầm suy đoán, cô gái có thể làm Phó cục trưởng mắt không chế như vậy, rốt cuộc lai lịch gì.

Dương Ngải Lâm yên lặng đứng ở hành lang phương xa nhìn chồng của bản thân mắt không chế, chồng, hôm nay bọn họ mới vừa đi đăng kí kết hôn, ban đầu muốn ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng, ai biết ăn xong trên đường về thì nhận được tin tức như vậy.

Dương Ngải Lâm luôn luôn kêu ngạo hiện tại không biết trong lòng mình có tư vị gì, vốn một ngàn ngày mới chọn được một ngày tốt, lại còn xảy ra chuyện như vậy, cô cảm thấy, Đồng Nhan chính là kiếp nạn lớn nhất của Giang Thành.

Giang Thành kích động không phải là không có nguyên nhân, tại sao cái người Tiểu Thâm bản lĩnh không tệ này lại vô sự ôm Đồng Nhan đứng ở chỗ này?

Mà người phụ nữ có nụ cười tốt đẹp trong phòng giải phẫu đó lại sống chết chưa biết'

Giang Thành thật không chịu nổi, từ lúc trái tim bắt đầu nhảy lên vì phụ nữ, vẫn thế về sau nhất định sẽ yêu cô thật tốt, nhưng cuối cùng cự tuyệt vì quyền thế, bỏ lỡ rồi.

Bỏ lỡ thì bỏ lỡ, hấn cũng nhận, chỉ cần hai người thỉnh thoảng gặp mặt, hấn đã thỏa mãn, có thể thấy trên mặt cô lộ ra nụ cười tự nhiên, đối với anh mà nói là không dễ dàng gì, ít nhất cũng biết cô đang ở bên cạnh mình, lúc muốn nhìn có thể nhìn thấy, sẽ không giống như sáu năm trước, mọi người không có một chút tin tức.

Nhưng hiện tại? Lại có thể có người nói với hấn nhà Đồng Nhan xảy ra hoá loạn, có thể sẽ đi sang một thế giới khác, làm sao hấn có thể tiếp nhận?

Tiểu Thâm không lộ vẻ xúc động gì, mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm cửa phòng phẫu thuật, sợ mình bỏ lỡ một chút cửa sẽ mở ra, bác sĩ sẽ đi ra về mặt xin lỗi nói lời an ủi.

Một trận trầm mặc, mọi người đối với việc Giang Thành trách cứ, cũng không biết nên nói cái gì, có lẽ, tối nay nếu như Tiểu Thâm ở nhà, nói không chừng Đồng Nhan cũng thật sự không có việc gì, sẽ không ai tin tưởng Tiểu Thâm xuất thân từ lính đặc chủng lại không cứu được vợ mình..

Nhưng đây là ngộ nhờ?

Ngộ nhờ tối nay lửa quá lớn, Tiểu Thâm không cứu vợ con ra được? Không những thế Tiểu Thâm còn phải đi vào.

Đối với loại giả thiết này, trừ bà xã của Lãnh Diễm ra thì, thật may là tối nay Tiểu Thâm và đứa bé không ở nhà.

Nếu như ba chọn một, Tiểu Thâm và mấy anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà nói, dĩ nhiên không nghi ngờ chút nào lựa chọn anh em mình còn sống, dù sao, Đồng Nhan chỉ là mẹ đứa bé nửa đường xuất hiện trong cuộc sống của Tiểu Thâm, không có cảm tình hôn nhân, có ý nghĩa gì?

Nhưng Nghiêm Hi ngồi ở một bên không nghĩ như vậy, giờ phút này lòng cô tràn đầy rối rắm, là thật đang lo lắng cho cô gái bên trong kia.

‘ Phụt ’ đèn tắt, cửa mở ra, bên trong bác sĩ mặc áo choàng trắng mướt mới đi ra.

Giờ phút này đã là ba giờ sáng, cuộc giải phẫu tiến hành tám giờ.

Tiểu Thâm lập tức tiến lên, đi đứng nhưng bởi vì đứng thời gian quá dài chết lặng rồi, động tác quỳnh lên, cả người thiếu chút nữa ngã xuống, hai người Lãnh Tiêu, Lãnh Diễm cũng chẳng tốt hơn là bao, trong lúc hai người không ngừng đi lại gọi điện thoại tìm người, tình huống không khác lắm.

Hai người đỡ Tiểu Thâm đi tới, một tay Tiểu Thâm ôm con trai một tay níu lấy bác sĩ vội vàng hỏi: "Như thế nào?"

Bác sĩ một môi ngẩng đầu nhìn người đàn ông mắt đỏ ngầu nhìn cả đêm không ngủ, vẻ mặt sát khí kiên quyết, thoát nhìn rất kinh khủng, ngăn người, chậm rãi lắc đầu.

"Chúng tôi đã tận lực, 24h kể tiếp máu chốt, có thể tỉnh lại hay không, sẽ xác định tính mệnh."

Tiểu Thâm chợt thở phào nhẹ nhõm, còn sống là tốt rồi, 24h, đủ để anh tìm tổ chuyên gia bên nước Mỹ kia.

Mới vừa nhìn anh tựa như nói cái gì cũng nghe không vào được, thật ra thì đầu óc rất tỉnh táo, lúc hai người Lãnh Tiêu và Lãnh Diễm xử lý công việc hoá loạn với cảnh sát, thì anh nghe rất rõ ràng, cái nhà kia cũng đã sớm hư hại.

Nói một cách khác, cơ hội Đồng Nhan có thể còn sống sót cực kỳ nhỏ.

Lúc này cảm xúc của Đồng Đồng nhìn một buổi tối đột nhiên không chịu nổi, oa oa khóc lớn, đáng thương ôm Tiểu Thâm gọi ba, giọng nói mềm mại yếu ớt, Tiểu Thâm nghe được tâm nhói đau đớn.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, trên giường bệnh đầy Đồng Nhan toàn thân quần đầy băng ra, đi qua trước mặt mọi người, Tiểu Thâm nhìn, trên gương mặt đó trừ mắt đang nhắm, tất cả đều quần băng.

"Bệnh nhân gặp phải hỏa hoạn, bị thương nghiêm trọng, mặt mũi này sợ rằng. . . . ."

Ý tứ lời này rất rõ ràng, Đồng Nhan bị hủy khuôn mặt.

Tiểu Thâm vung tay lên, cắt đứt lời của bác sĩ, giọng nói vững vàng nói một câu: "Giữ được mạng là tốt rồi."

Mọi người ở chỗ này nghe chưa xót không dứt, Tiểu Thâm là ai, mấy năm này chơi không ít thiêu nữ, cái nào không phải mỹ nữ, hiện tại, chỉ một câu "Giữ được mạng là tốt rồi."

Tiểu đại thiếu gia đã từng cỡ nào không ai bì nổi, bây giờ đối với vợ của mình, chỉ một câu này, lại thắng được ngàn vạn.

Cả đêm không ngủ, đám người sau khi vào phòng chăm sóc đặc biệt, tổ chuyên gia bên Bác Kính Thượng Hải đã toàn bộ tới, sau khi đã tự động kiểm tra, từng người một sắc mặt nặng nề, mấy vị chuyên gia số một số hai cả nước liếc mắt nhìn nhau, ăn ý liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, bên ngoài còn có ba vị không thể đắc tội đang chờ.

Nhất là Lãnh Tiêu, hẳn là viện trưởng, người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ, nhưng tình huống bệnh nhân này.....

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tới Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Tiểu Thâm ngồi ở trong phòng nhỏ, trên giường Đồng Đồng ngủ rất bình yên, chỉ vì Tiểu Thâm nói, mẹ không có việc gì.

Bàn tay vuốt ve thân thể nhỏ nhỏ, nhưng toàn bộ ý định đặt ở trên người cô gái bên trong phòng chưa biết sống chết, vào giờ phút này, trong lòng anh vẫn không có cảm giác người phụ nữ kia sẽ rời khỏi anh, trong lòng bình tĩnh đáng sợ.

Tay đè tại trên ngực chính mình, nội tâm khát vọng khiến nó nhảy lên hai cái không đúng quy luật, nhưng cuối cùng lại chán nản rũ tay xuống.

Căn bản không có loại cảm giác đó, kỳ quái.

Các chuyên gia vẫn bận rộn ở trong phòng bệnh, vội vàng làm xong sắc mặt khó coi đi ra ngoài, Tiểu Thâm thấy thế cũng không hỏi, vung tay lên, đám chuyên gia kia đi xuống nghiên cứu phương pháp cứu hộ thật tốt.

Tiểu Thâm một đêm không ngủ, lẳng lặng ngồi ở trước giường bệnh nhìn người phụ nữ toàn thân bị bao giống cái xác ướp, khóe miệng khô khốc, giọng nói phát khô.

Há mồm, lúc này mới phát hiện ra mình đã nói không ra lời, giọng nói gấp đến độ bốc lửa, chăm chap rót cho mình ly nước uống, lúc này mới có cảm giác thoải mái.

Đưa tay kéo bàn tay quần băng này, "Bà xã, em sẽ tỉnh lại đúng không, Đồng Đồng tỉnh lại sẽ tìm em, nếu như thấy em vẫn còn ngủ nướng, tên nhóc này không vui đâu?"

Giọng điệu của Tiểu Thâm không khác ngày thường lắm, giống như hai vợ chồng bình thường ở trên giường loạn tán gẫu.

Thao thao bất tuyệt thao thao bất tuyệt, bất tri bất giác mặt trời bên ngoài len lén bò lên cửa sổ, Tiểu Thâm nói hơn bốn giờ, mệt mỏi, nằm ngủ ở bên giường bệnh.

Lúc này bên ngoài có thể nói long trời lở đất, không biết là người nào đi rò tin tức, nói là Tiểu phu nhân đột nhiên gặp hỏa hoạn, sống chết chưa biết.

Tít trang đầu tờ báo khắp nơi đều là, ông cụ nhà họ Tiểu nhìn tờ báo này, thiếu chút nữa ngất đi.

Bệnh tim phát, Tiểu Ngọc và Chu Linh vội vàng một người lấy thuốc một người cấp cứu, thật vất vả thông thả lại sức, câu nói đầu tiên của ông cụ là: "Gọi điện thoại cho Tiểu Thâm, nhanh lên một chút!"

Lúc đầu Chu Linh nhìn tờ báo còn cảm thấy rất sáng khoái, rốt cuộc chết rồi, cũng không cần đáng ghét.

Nhưng ông cụ nói như vậy, "Ba, Tiểu Thâm nói. . . . ." Chết rồi.

Nhưng nhìn về mặt tái nhợt của ông cụ, cũng không dám nói tiếp, lúc này ông cụ bị kích thích gì đó thì không phải là xong đời sao?

Bà rất rõ ràng, hiện tại ông cụ còn chưa lập di chúc, nếu như ông cụ chết rồi, di sản này làm thế nào?

Chia đều?

Hừ, nghĩ khá lắm, hiện tại công ty đều là Tiểu Tiểu nhà bà quản lý, thế nào cũng là nó cầm đầu.

Liên tục gọi sáu cuộc điện thoại, bên kia tắt máy, trong mắt Chu Linh loé lên mừng như điên, chẳng lẽ Tiểu Thâm thật ở trong trận lửa đó.....

Xoay người biểu hiện trên mặt biến đổi, mặt phàn nàn nóng nảy: "Ba, điện thoại của Tiểu Thâm tắt máy, ba nói chuyện này. . . . ."

Ông cụ kích động nhất, lòng trắng mắt trợn lên, vào bệnh viện.

Ông sống cả đời, dù thế nào cũng không nghĩ ra cuối cùng thế nhưng. . . . .

Lưu Thuần vào phòng làm việc không thấy Đồng Nhan, trên mặt có chút không vui, bắt được một đồng nghiệp liền hỏi: "Đồng Nhan xảy ra chuyện gì?"

Đồng nghiệp này cũng rất mờ mịt, lắc đầu một cái: "Không biết, hiện tại cũng sắp chín giờ, bình thường chín giờ cô ấy đã đến."

Lưu Thuần buông tay, vừa trở về phòng làm việc của mình vừa gọi điện thoại cho Đồng Nhan, điện thoại tiếp thông, Lưu Thuần rằng rặc vừa thông suốt nói

Bên kia Lãnh Tiêu nhìn điện thoại di động của Đồng Nhan vang lên, Tiểu Thâm một mỗi một đêm thật vất vả mới ngủ, vội vàng cầm điện thoại di động đi bên ngoài nhận, đồng nhất nhận lại nỗi giận, cũng là người phụ nữ này!

Nhìn hiển thị người gọi tới, Lưu Thuần?

Câu này suy nghĩ một chút, chợt nhớ tới, cô gái này gặp qua mấy lần, là bạn tốt nhất của Đồng Nhan, nghĩ như vậy giận quá.

Có loại bạn bè này sao?

Há mồm liền mắng lại: "Tôi nói này người đẹp, thời mần kinh đến trước sao, cô cũng không cần nguyên rửa Đồng Nhan rồi, bây giờ cô ấy đang ở trong bệnh viện rồi, nói không chừng một giây kế tiếp dát băng, hải lỏng rồi chứ!"

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, cúp còn chưa hả giận, một ngày một đêm qua làm sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm cho người phiền não, lẽ ra bình thường hẳn không biết trả lời điện thoại sao, ai biết có phải đầu óc trúng gió hay không!

Giờ tay muốn ném điện thoại, nhớ tới đây không phải là của mình, nhìn bộ dạng Tiểu Thâm bên trong kia, hẳn ném điện thoại di động của bà xã hẳn, vậy về sau không phải lại tìm mạng hẳn sao?

Được, dứt khoát tắt máy.

Lưu Thuần vừa nghe sừng sốt, chờ phục hồi tinh thần lại bên kia đã sớm cúp, vội vội vàng vàng gọi lại, lại tắt máy.

Đây là thế nào?

Một hồi luống cuống tay chân, lẽ ra là bạn bè tốt nhất, chỉ bởi vì Nghiêm Qua quan hệ của cô và Đồng Nhan mới có một vương mắc nhỏ, vốn không sao cả, nhưng nhận được cú điện thoại này như bị sét đánh.

Trong lòng chợt dâng lên một ý niệm đáng sợ, có hải sẽ không gặp được Đồng Nhan nữa rồi hay không?

Trong đầu không ngừng thoáng qua hình ảnh trước kia đi chung với Đồng Nhan, hai cô gái ở trên đường cái cho là vô tội trang đầu, cười như người điên, mọi người đi ngang qua ven đường dùng ánh mắt như người điên nhìn các cô, mà họ không thèm để ý chút nào, cười bừa bãi.

Ngón tay run rẩy tìm số điện thoại của Tiểu Thâm, si si sách sách si si sách sách, không cần thận ấn sai rồi, bên này cô lại không biết, không biết thế nào, chính là cảm thấy cú điện thoại mới vừa kia là thật, nhẹ buông tay, điện thoại di động rớt xuống đất, phát ra một tiếng thanh thúy.

Lưu Thuần cũng ức chế không nổi nữa, ngồi chồm hồm trên đất oa oa khóc lớn, trên đất điện thoại di động sáng lên, thông, sáng ngời chữ lớn, Nghiêm Qua.

Bên này Lưu Thuần vui đầu khóc lớn, bên kia Nghiêm Qua cau mày: "Uy? Lưu Thuần? Sao vậy?"

"Ô ô, Đồng Nhan. . . . ." Lưu Thuần không thể nào nói rõ ràng tiếng khóc loáng thoáng truyền tới.

Nghiêm Qua nghe được hai chữ Đồng Nhan này, vốn là cau mày tính toán cắt đứt động tác vừa động, vội vàng hô to: "Lưu Thuần, em nói rõ ràng,

chuyện gì xảy ra, Đồng Nhan đã xảy ra chuyện gì!"

Đáng tiếc, bên kia Luru Thuần khóc lợi hại, trong đầu cũng chỉ tràn đầy một người, lỗ tai tất cả đều là âm thanh ong ong, cái gì cũng không nghe rõ.

Nghiêm Qua nóng nảy, cúp điện thoại gọi cho Tiểu Thâm, tắt máy.

Cau mày, suy nghĩ một chút, gọi cho Lãnh Tiêu.

Lãnh Tiêu đứng ở hành lang bệnh viện buồn bực hút thuốc lá, mới vừa tổ chuyên gia đã len lén nói với hắn, tình huống không tốt, bệnh tình đã nguy kịch rồi, nhưng nhìn bộ dạng Tiểu Thâm bên trong tương đối dọa người, không ai dám nói cho anh, trực tiếp lấy đưa cho Lãnh Tiêu, Lãnh Tiêu nhìn tờ giấy thông bệnh tình nguy kịch.

Mặt tràn đầy tái nhợt, ngẩng đầu nhìn trần nhà, chuyên cười, đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhận được đồ chơi này, cũng là bà xã của. Tiểu Thâm, buồn cười, cười không nổi, so với khóc còn khó coi hơn.

Mặc Mặc than thở, Tiểu Thâm luôn luôn tự nhiên mà tiêu sái. . . . .

Gọi điện thoại cho Lãnh Diễm, bên kia Lãnh Diễm mới vừa an trí tốt cho vợ con hắn, một đêm không có ngủ, còn là một phụ nữ có thai, một muốn chết rồi.

Đóng kỹ cửa phòng ngủ, đi bên ngoài lấy điện thoại di động ra lại thấy Tiểu Yêu coi chừng bên ngoài, trong mắt lệ uông uông, luôn luôn sức sống bắn ra bốn phía, hình như ý thức được một người bạn tốt khác sắp rời đi, lỗ tai rũ xuống, buồn bã ỉu xiu.

Ngồi xổm người xuống, yên lặng xoa xoa đầu nó đầu, "Ngủ một lát, cùng với cô ấy."

Tiểu Yêu ô ô khê gọi, hiện tại nó hình như cảm nhận được cuộc sống Ly Hợp, vốn là người tốt như vậy, còn chuẩn bị đồ ăn cho nó và Đồng Đồng, một giây kế tiếp lại. . . . .

Mắt lớn chăm chú nhìn phòng của Nghiêm Hi, yên lặng bảo vệ. Chỉ sợ một giây kế tiếp bà bầu bên trong đó sẽ giống như mẹ của Đồng Nhan.

Lãnh Diễm thật thấp than thở, nhận điện thoại: "Chuyện gì."

Bởi vì một đêm không có ngủ, mấy người cũng một muốn chết rồi, giọng nói vô cùng khàn khàn, làm thế nào đều ngủ không tốt.

Lãnh Tiêu hút thuốc lá, từ trong lỗ mũi khạc ra vòng khói, ngửa đầu nhìn trần nhà, khói mù một vòng một vòng tán ra.

"Nghiêm Hi ngủ thiếp đi?"

Lãnh Diễm: "Ừ."

Lãnh Tiêu tiếp tục hút thuốc lá, hai đấng mày râu cái gì cũng nói không ra, nhưng lại đều không cúp điện thoại, hình như lần đầu tiên gặp loại chuyện như vậy, vốn là đại thiếu gia vô pháp vô thiên, lần đầu tiên trong đời gặp phải chuyện không thể ra sức.

Lãnh Tiêu hung tợn thở ra một hơi: "Mới vừa rồi tổ chuyên gia nói, không được, hy vọng duy nhất chính là tổ chuyên gia bên nước Mỹ kia."

Lãnh Diễm vốn buông lỏng thân thể bỗng cứng đờ, hình như không dự tính được chuyện đó, ách một hồi lâu, "Ừ."

"Lãnh Diễm cậu biết không, con mẹ nó tớ rất hận loại cảm giác bất lực này, quá hận rồi!"

Thiếu gia luôn luôn vô pháp vô thiên, từ nhỏ đến lớn, cũng không có chuyện gì là bọn họ không làm được, lúc nào có người tới cửa tìm họ hỗ trợ, không phải đều mặt cười nhẹ nhõm: "Không thành vấn đề."

Không thành vấn đề, giống như đã thành câu cửa miệng của bọn họ, nhưng là lần này, ba chữ kia chân thật nặng như ngàn cân, giống như tảng đá lớn, đè ép mấy người đàn ông cao lớn.

Con mẹ hắn quá khó chịu.

"Hay lắm. . . . . Rất quý trọng."

Đây câu cuối cùng Lãnh Tiêu nói với Lãnh Diễm, nhìn điện thoại đã cắt đứt, tâm tư Lãnh Diễm dậy sóng lớn, xoay người nhìn cánh cửa kia, bên trong có tim của hắn.

Hắn cũng thống hận cái loại bất lực đó, thật thống hận.

Đám người bọn họ này, sẽ không bị qua loại tội này.

Mở cửa ra, nhì cô gái bên trong ngủ yên, bụng này cũng to ra, bên trong là đứa bé của hắn, cô là tim của hắn.

Chân không đi trên mặt thảm, im hơi lặng tiếng, cời áo khoác, nhẹ nhàng lên giường, ôm cô, nhắm mắt, ngủ. . . . .

Ngày mai có chuyện gì ai cũng không biết, giống như Lãnh Tiêu nói, quý trọng!

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Tiểu Thâm thích Đồng Nhan nhất

Nghiêm Qua nắm điện thoại trong tay, bên tai một mực văng vẳng lời Lãnh Tiêu vừa nói.

Thật lâu, vẫn ánh mắt chột chuyển một cái, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mới vừa nói gì? Đồng Nhan. . . . . Sống chết chưa biết.

‘phanh’ một tiếng, ghé làm việc đột nhiên ngã xuống đất, đứng lên, bước chân của Nghiêm Qua hơi có vẻ hoảng loạn, gót giày giẫm ở trên sàn nhà, phát ra âm thanh thanh thúy lại hơi có vẻ hốt hoảng.

Phụ tá thấy phòng làm việc của ông chủ chột mở ra, ngẩng đầu nhìn lên, cả kinh, "Ông chủ. . . . ."

Nghiêm Qua đã sai bước đi vào thang máy rồi đi.

Phụ tá gấp: "Ông chủ, lát còn phải đi họp."

Lúc Nghiêm Qua chạy tới bệnh viện, không sai nhiều lắm đã là mười giờ sáng, trong phòng chăm sóc đặc biệt các chuyên gia nước Mỹ đang vây quanh một phòng, từng người một sắc mặt nặng nề, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau mấy câu, phát biểu cái nhìn đối với bệnh tình.

Lãnh Tiêu đứng bên ngoài phòng chờ nghe được âm thanh quay đầu lại nhìn sang, chỉ thấy Nghiêm Qua đầu tóc rối bời, hình như ra cửa quá gấp, áo khoác cũng không kịp mặc, hiện tại mùa này, chỉ mặc một bộ áo sơ mi, rất lạnh.

Lãnh Tiêu há miệng, yên lặng nhắm lại, tầm mắt lần nữa dời đi, trở lại phiến màu trắng bên trên cửa gỗ phòng bệnh.

Bên trong, chột vang lên tiếng khóc: "Mẹ!" Đồng Đồng khóc giọng nói cũng cảm.

"Anh nói cái gì! Anh nói cái gì, anh cứu cô ấy cho tôi, nhanh lên một chút!"

Tiểu Thâm như đã thú khàn khàn gằm thét, xuyên thấu qua cánh cửa đóng chặt này, rõ ràng bay vào lỗ tai mọi người đang chờ bên ngoài.

Trước tiên Lãnh Tiêu Lãnh Diễm mở cửa đi vào, bước chân Nghiêm Qua chột dừng lại, đứng ở nơi đó giống như không đi được, lưng lay hai cái, bỗng chốc con mắt trở nên đỏ ngầu.

Giang Thành ngồi ở cái ghế gỗ trên hành lang, xuyên thấu qua cửa phòng bệnh mở lớn, kinh ngạc nhìn bên trong hỗn loạn tung bừa.

Bên trong, Đồng Nhan quần băng đầy người, nho nhỏ một đoàn, chỉ hơi hơi đội lên, Lãnh Tiêu nhìn nhìn thấy mà ghé.

Lập tức nói không ra tư vị gì, hơn nữa thấy thân thể nho nhỏ của Đồng Đồng gât gao mằm trên người Đồng Nhan đáng vẻ không cho người khác đẩy mẹ đi, bỗng chốc con mắt như bị đâm mù đau đớn, chột quay lưng đi, đưa tay lâu khô ẩm ướt trong mắt.

Xoay người, nhẹ giọng dụ dỗ: "Đồng Đồng ngoan, mẹ phải đi làm giải phẫu rồi, đừng chậm trễ một tiếng các chú giúp mẹ cháu, được không?"

Đồng Đồng dùng cả tay chân nhào vào trên người Đồng Nhan không cảm giác chút nào, trên mặt ướt một mảng lớn, con mắt đỏ ngầu, đáng thương, giống như con thỏ.

Lãnh Tiêu làm thế nào cũng cười không nổi, chỉ cảm thấy lòng chua xót.

Bên cạnh Tiểu Thâm vung quả đấm về phía bác sĩ mới vừa nói với anh không cứu được" một đấm, Lãnh Diễm đi vào kéo lại, hét lớn: "Tiểu Thâm cậu bình tĩnh một chút cho tôi!"

Đại Thiệu Gia Tiểu Thâm này chưa bao giờ nghe người khác nói cái gì, hiện tại càng thêm, anh muốn việc gì, chưa bao giờ để ý người khác, trông mặt tình hồng liếc dùng sức tránh thoát Lãnh Diễm, vung quả đấm muốn đánh người, người nào đi vào tầm mắt anh thì đánh người đó.

Hỗn loạn tung bừa, không ít nữ bác sĩ trong lúc cuống quýt chạy ra phòng bệnh, nhìn thấy bên ngoài hai hai người đàn ông thất hồn lạc phách giống nhau còn ngẩn người, nhưng thấy trên mặt hai người đàn ông này như vậy..... Ngay sau đó sẽ hiểu.

Về mặt này, một chút cũng không tốt hơn so với người đàn ông điên cuồng đánh người bên trong.

Lắc đầu một cái, bắt đầu dĩ thờ dài đi, người nọ đã không cứu sống nổi.

Một ngày này, thế giới lập tức tối tăm.

Ngày ngày Tiểu Thâm cũng không biết ra sao, giống như bị bạo lực cuồng nhập vào người, tìm ai đánh người nào, cuối cùng thiếu chút nữa đánh Nghiêm Hi, Lãnh Diễm tức giận đánh anh hôn mê.

Lãnh Tiêu ôm Đồng Đồng trong ngực ngủ ngất đi,, bắt đầu dĩ nhìn Tiểu Thâm hôn mê trên giường, yên lặng than thở, nhẹ nhàng đặt Đồng Đồng vào trong ngực Tiểu Thâm, hai người vừa chạm vào nhau, hai người hôn mê lập tức giống như cùng thấy nguồn nhiệt, tự động co rút thành một cục, Tiểu Thâm tự động ôm chặt lấy Đồng Đồng, Đồng Đồng theo bản năng cuộn cả tay chân nằm trong ngực Tiểu Thâm.

Lãnh Diễm than thở, đỡ Nghiêm Hi mới vừa bị hoảng sợ: "Đi thôi, để cho bọn họ nghỉ ngơi thật tốt."

Ra khỏi cửa phòng ngủ, nhân viên phục vụ khách sạn đưa đồ ăn tới, mấy người ăn qua loa một chút không có khẩu vị, nhất là Giang Thành, cả người giống như một tảng băng.

Nhìn những thứ thịt bò bít tết trước mắt kia, thế nào cũng không nhìn được nhớ tới trước ở nhà ăn trường học cùng ăn chung với Đồng Nhan.

Điện thoại di động trong túi một mực vang lên, Giang Thành giống như hoàn toàn không nghe thấy, cuối cùng vẫn là Lãnh Tiêu về mặt phiền não đẩy hẳn, tinh thần Giang Thành có chút ủ rũ ỉu xiu, máy móc lấy điện thoại di động ra nhìn, ba chữ Dương Ngải Lâm tỏa sáng lấp lánh.

Không biết tại sao, trong lòng Giang Thành sinh ra một loại phiền não, cảm thấy, nếu như ban đầu không phải là Dương Ngải Lâm, hẳn và Đồng Nhan cũng sẽ không chia tay, không biệt ly, thì hôm nay Đồng Nhan đâu gặp phải loại chuyện này.

Nói không chừng, năm ấy khi cô vừa tốt nghiệp hẳn đã sớm kết hôn với cô, hai người thuận lợi kết hôn, sống chết, sống cuộc sống bình bình đạm đạm ngọt ngọt ngào ngào.

Không có Dương Ngải Lâm, không có Tiểu Thâm, càng không có những thứ ngổn ngang Phó Cục Trưởng kia, chỉ có Đồng Nhan, toàn bộ của hẳn.

Trên tay vừa dùng lực, nhấn điện thoại, rốt cuộc căn phòng cũng an tĩnh lại.

Nghiêm Qua bây giờ còn đang ở bệnh viện, lúc Lưu Thuần chạy tới, thì nhìn thấy phòng bệnh trống rỗng, trừ Nghiêm Qua ở bên trong, không có gì cả.

"Người đâu?" Lưu Thuần vội vàng hỏi.

Nghiêm Qua cúi đầu không nói lời nào, hiện tại trong lòng Lưu Thuần gấp gấp, nhất không nhìn nổi Nghiêm Qua đau lòng như vậy bộ dạng muốn chết lại không nói lời nào.

Nhìn cô y tá đi ngang qua, tiến lên một bước kéo: "Xin hỏi, cô gái ở trong phòng bệnh này đâu? Cô ấy tên là Đồng Nhan!"

Cô y tá này có chút suy nghĩ, về mặt xin lỗi: "Bệnh nhân kia đã. . . . . Xin nén bi thương." Nói xong cũng đi.

Tiểu y tá mới vừa thực tập chưa được mấy ngày, lần đầu tiên chính mắt thấy tử vong, trong lòng có sự cảm thông, nhìn hình cô trong bóp da của chồng, một cô gái xinh đẹp như vậy, cứ như vậy. . . . .

Trong lòng cô y tá nhỏ liên tục thổn thức.

Trong nháy mắt Lưu Thuần muốn hóng mát, làm sao sẽ, tại sao có thể như vậy, rõ ràng, rõ ràng ngày hôm qua còn còn rất tốt.

Nhà họ Tiểu.

Ông cụ nằm ở trên giường bệnh tức giận, bác sĩ gia đình từ bên trong ra ngoài, đối mặt ý trung nhân tha thiết mong đợi, yên lặng lắc đầu: "Chuyện này. . . . Chuẩn bị một chút thôi."

Trong nháy mắt Tiểu Ngọc ngây người, mặc dù một mực nghĩ tới một ngày này, nhưng ngày nay tới thật, thế nào đột nhiên cảm thấy như trời sắp sụp.

Con của bà bây giờ con đang ở nước ngoài đi học, hiện tại. . . . . Trên đầu một hồi hôn mê, người làm cẩn thận vịn, trấn định tinh thần, nhanh chóng gọi điện cho chồng mình.

Ngay từ lúc ông cụ đi vào thì Chu Linh đã gọi điện thoại cho chồng bà, không bao lâu, lầu dưới truyền đến tiếng thắng xe gấp gấp, trong nội tâm Chu Linh vui vẻ, nhưng mà trên mặt lại là chã chực khóc.

Tiểu Chuôi Nham vội vàng đi lên, nhìn vợ mình đang gạt lệ ôm em gái gọi điện thoại khóc đến rối tinh rối mù, trong lòng hoảng hốt, mới vừa vợ ông gọi điện thoại cho ông ta tình hình của ba không tốt, hẳn còn không dễ ý, nhưng hiện tại. . . . .

"Tình huống như thế nào rồi?" Hỏi Chu Linh.

Chu linh mở một đôi đôi mắt đắm lệ nhìn chồng mình, nhào vào trong ngực Tiểu Chuôi Nham mơ hồ khóc thút thít: "Ông xã, ba ông ấy, không được."

Tiểu Chuôi Nham thế mới biết chuyện trọng đại, nhớ tới di chúc, vội vàng gọi điện thoại cho luật sư nói rõ tình huống hiện tại của lão gia tử, dù sao cũng là đàn ông, hiện tại là người đàn ông duy nhất trong nhà này.

Vào lúc này đầu óc coi như rõ ràng, nhớ lúc trước ông cụ chưa lập di chúc, hiện tại còn dư lại một hơi, di sản này phải xử lý tốt. ông cụ trước không có lập di sản, hiện tại liền còn dư lại một hơi, này di sản phải xử lý tốt.

Ái ngờ, điện thoại thông, bên kia luật sư của ông cụ nói, lập tức tới ngay.

Tiểu Chuôi Nham đỡ vợ và em gái của mình, nhìn bốn phía trong nhà không thấy mấy đứa bé, cau mày hỏi: "Thế nào không nhìn thấy Tiểu Thâm, ba cũng đã như vậy, trước kia ông cụ thương nó nhất, còn không nhanh gọi điện thoại thông báo."

Chu Linh còn bộ dạng nhu nhược, muốn nói lại thôi: "Ông xã, anh không biết sao, sáng nay, Tiểu Thâm đứa nhỏ này. . . . . Chỉ sợ cũng là dữ nhiều lành ít, ông cụ chính là thấy được tin tức tối hôm qua trong nhà Tiểu Thâm xảy ra hoạ hoạn mới biến thành như vậy."

Tiểu Chuôi Nham sững sờ, không ngờ. . . . .

Sao ông lại không biết tin tức phòng ốc bị cháy?

Hôm nay hắn không nhìn tin tức dĩ nhiên không biết, hắn không biết không có nghĩa là Chu Linh không biết, bà ta còn cố ý đi mua như vậy một phần tờ báo, đã sớm biết cơ thể ông cụ không tốt, nói không chừng lần này có thể một kích, lập tức ngã, gia sản này trước hết phần lớn thuộc về Tiểu Tiểu đang trông coi công ty rồi, bà mới không ngu đến mức đi chia gia sản ấy với Tiểu Tiểu.

Đêm, nhà họ Tiểu treo lên một mảnh màu trắng.

Bên trong một mảnh gào khóc, duy chỉ không có bóng dáng Tiểu Thâm, hiện tại ai cũng không liên lạc được với Tiểu Thâm, trong lòng mọi người rối rít suy đoán, chẳng lẽ tối hôm qua Tiểu Thâm thật ở trong đám lửa đó.....

Vui mừng nhất đương nhiên vẫn là Tiểu Tiểu, nhớ tới mấy ngày nay Tiểu Thâm triển khai chèn ép công ty cô ta liền tức giận, nếu không phải là hôm nay Tiểu Thâm gặp chuyện không may, với thù đoạn của Tiểu Thâm, chỉ cần chưa tới một ngày, chỉ sợ công ty Tiểu thị này đã sớm là vật trong lòng bàn tay Tiểu Thâm rồi.

Chân thật trời giúp cô ta mà!

Lúc này trong phòng tổng thống của khách sạn, Tiểu Thâm nằm ở trên giường đã tỉnh rồi, tỉnh lại thứ nhất nghĩ tới, Đồng Nhan đi thật?

Rồi sau đó cảm giác trong ngực lông lá, vừa nhìn, cái đầu lông lá của con trai đang đặt ở trong ngực của bản thân an tâm ngủ, trong lòng một hồi chua xót, con trai, từ nay về sau chỉ có hai ta sống nương tựa lẫn nhau thôi sao?

Không biết tại sao, trong lòng luôn có chút hoảng hốt, giống như hiện tại vị trí đây tất cả chỉ giống như một giấc mộng, cái gì cũng lộ ra khung giả dối.

Sắc mặt bình tĩnh rời giường, vào phòng tắm tắm cạo râu, thay quần áo xong, nhìn trong gương khôi phục bộ dạng phong lưu phóng khoáng của chính anh, trong lòng nói, Tiểu Thâm, cười một cái.

Trong gương người đàn ông xinh đẹp, khoẻ miệng từ từ nâng lên, đôi mắt đào hoa câu hồn tẩn ra hơi thở câu người nhàn nhạt.

Thấy thế nào nhìn tốt như vậy.

Nụ cười kéo xuống, cẩn thận chu đáo đưa tay vuốt mặt bản thân, Tiểu Thâm mày xem, vợ mày chết mày còn có thể bật cười, còn cười đến lảng lờ như vậy, làm sao mày biết cười ra tiếng?

Trong lòng mơ hồ có loại nho nhỏ đầu năm, bị chôn ở trong đất, còn chưa nảy mầm từ dưới đất lên, thế nhưng đầu năm luôn sai khiến Tiểu Thâm cười, không biết nguyên nhân.

Mình thích nhất phụ nữ rồi đi, thân là người đàn ông bị ném bỏ sẽ cười ra ngoài sao?

Tiểu Thâm nghi ngờ, nhìn bản thân trong gương, thích nhất?

Chợt nghĩ đến mình mới vừa hỏi mình chính là câu kia, bên trong dùng. . . . . Thích nhất?

Tiểu Thâm. . . . . Thích nhất. . . . . Đồng Nhan?

Bịch một cái, cửa phòng ngủ mở ra, bên trong một người đi ra tinh thần ăng ăng kì dị, xinh đẹp giống như bức tranh.

Lãnh Tiêu bị kinh sợ từ trên ghế sa lon lăn xuống đất, lãnh diễm luôn luôn tinh táo về mặt hơi nhú lên, trên mặt tất cả mọi người cũng lóe lên nghi vấn, đây là thế nào?

Chương 98: Đồng Nhan, em đang ở đâu

Trước hết Lãnh Diễm phản ứng kịp, chậm rãi đứng lên, lẳng lặng nhìn hai người này, không lên tiếng.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, trong mắt thật giống như thoáng ánh lên cảnh vật gì, "Mọi người có thể đi về, tôi không sao."

Khóe miệng Lãnh Tiêu giật giật, nhìn người anh em trước mắt rõ ràng tinh thần không đúng này, giống như người bệnh trong bệnh viện tâm thần đều nói bản thân không có việc gì, nhưng bọn họ. . . . .

"Tiểu Thâm, cậu mau vào đi nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm rộn!" Lãnh Tiêu hét to.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, chỉ ôm con trai, Đồng Đồng ngoan ngoãn bị Tiểu Thâm ôm vào trong ngực, không nói tiếng nào, giống như nho nhỏ hấn còn đang vì mẹ đột nhiên rời đi mà đau lòng.

"Tôi hiểu biết rõ tại tôi đang làm gì, mọi người đi nghỉ trước đi, nói không chừng, ngày mai còn có một trận đánh ác liệt phải đánh, mọi người nghỉ ngơi không tốt sao được?"

Lãnh Tiêu ngăn người, nhìn về mặt Tiểu Thâm rõ ràng có biến, hiện tại nhìn trên mặt Tiểu Thâm đang cười, chợt ý thức được cái gì.

Tiểu Thâm trực tiếp phát tay một cái, không nói câu nào, ôm con trai trở về phòng ngủ, Lãnh Diễm hít sâu một hơi, một câu cũng không hỏi, xoay người rời đi, Lãnh Tiêu sùng sốt: "Đi nơi nào?"

"Về nhà ôm bà xã ngủ!"

Lãnh Tiêu bủn rủn, thế nào cảm giác trong nháy mắt hai người này giống như thỏ pháo nhẹ nhõm, rốt cuộc chuyện gì xảy ra còn chưa biết, có thể buông lỏng quá sớm hay không?

Nhìn phòng ngủ đã đóng lại một chút, nhìn bên ngoài Lãnh Diễm đang mở cửa 'phòng cho tổng thống', nhiều lần đắn đo, đi theo phía sau Lãnh Diễm.

Giang Thành có chút sững sờ, không biết ba người này xảy ra chuyện gì, một chút khó khăn nhất không để ý? Trong lòng cười lạnh, Đồng Nhan, nhìn một chút, đây chính là người em gái,

Trong phòng ngủ, cánh tay Đồng Đồng vòng ở trên cổ Tiểu Thâm, tầm mắt hai người song song, hỏi: "Ba, tại sao ba chợt vui mừng? Mẹ đâu?"

Nhìn con trai của mình đỏ mắt đáng thương hỏi anh, Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Ba cam đoan với con, bảo đảm tìm mẹ con chở về, có được hay không?"

Đồng Đồng nhìn Tiểu Thâm không nói lời nào, không nháy mắt lấy một cái, cách một hồi lâu hỏi: "Thật có thể tìm trở về sao? Bọn họ nói, mẹ đã đi Thiên đường."

Trong lòng Đồng Đồng hình như mơ hồ biết một chút ý tứ thiên đường, giống như nói đúng là, mẹ cũng không về được, nhưng hấn không muốn, hấn đang nghĩ thời khắc khắc nhìn thấy mẹ.

Nụ cười Tiểu Thâm khẽ thối lui, nghiêm túc nhìn con trai về mặt nặng nề, "Thời điểm lúc Đồng Đồng ở bệnh viện nhìn thấy mẹ đó có cảm giác gì?"

Đồng Đồng không hiểu tại sao ba hỏi như thế, chân mày nho nhỏ nhíu lại nghĩ tới tâm tình mới vừa ở trong bệnh viện, khuôn mặt nhỏ nhắn thành bánh bao: "Con không biết."

Tiểu Thâm làm như sáng tỏ, mặt mày mở ra, "Là không có cảm giác."

Mặt của Đồng Đồng vo thành một nắm búng tình hiểu ra, ngay sau đó rồi rầm, "Tại sao con lại không có cảm giác vậy, đó là mẹ của con, cái này có phải nói lên, Đồng Đồng không phải một bé ngoan hay không?"

Tiểu Thâm cười cười: "Dĩ nhiên không phải, lúc ba ở bệnh viện cũng không có loại cảm giác đó, cái này không liên quan tới con." Nói xong nhẹ nhàng ôm con đứng lên nằm ở trên giường, đắp kín mền, giống như vô số lần ban đêm trước, Đồng Nhan và Đồng Đồng đều nằm chung một chỗ nói chuyện phiếm.

"Vậy thì vì cái gì đây?" Đồng Đồng mặt nhăn nhúm thành bánh bao nhỏ, suy nghĩ vài vòng, vẫn không hiểu tại sao bản thân thấy mẹ như vậy không khó chịu.

Tiểu Thâm khẽ than thở, không biết nên làm sao cùng con trai nhỏ như vậy nói chuyện phức tạp như thế, không biết qua bao lâu, Đồng Đồng nho nhỏ bị

Tiểu Thâm lừa dối ngủ mất, một ngày này, đứa nhỏ này cơ hồ không thể nào ngủ, một muốn chết rồi.

Tiểu Thâm nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng, lúc ngủ Đồng Đồng mãi cứ hàm chứa ngón tay, một tay kia ôm cánh tay Tiểu Thâm, chân gác lên, động tác này rất giống Đồng Nhan, lúc mới vừa kết hôn kia, anh còn bị Đồng Nhan đá xuống giường mấy lần.

Khẽ mắt hờn, hình như từ trên mặt đau đau nhìn thấy bóng dáng Đồng Nhan, ánh mắt nhìn không dời đi được.

Nếu như trực giác không sai, người kia căn bản không phải là Đồng Nhan, nhưng cụ thể là người nào? Không nghĩ ra được, anh đắc tội với không ít người, ai sẽ biết dùng biện pháp như thế đến báo thù anh?

Chẳng lẽ là bên nhà họ Tiểu kia?

Nghĩ tới, đứng dậy lấy điện thoại di động ra mở máy, ra khỏi phòng ngủ gọi điện thoại cho phụ tá, điện thoại di động mới vừa mở máy chính là chấn động mãnh liệt vang lên, vừa nhìn mã số, phụ tá, nhà họ Tiểu bên kia, Tiểu Tiểu, toàn bộ các số đều xuất hiện, nhú nhú mây, nhà họ Tiểu bên kia sao lại gọi điện thoại cho anh?

Nhìn xong hiển thị điện tới, trước gọi cho phụ tá một cú điện thoại, bên kia phụ tá nhanh chóng nhận, vừa nhìn điện thoại di động, hẩn nhìn hai chữ ông chủ kích động khác thường, "A lô, ông chủ, bây giờ ngài ở nơi nào?"

Tiểu Thâm bình tĩnh trả lời: "Tôi không sao, tôi hỏi cậu, hai ngày nay kế hoạch thực hành như thế nào?"

Phụ tá dễ nổi nóng: "Ông chủ thật tốt quá, thật tốt ngài không có việc gì, có biết mấy ngày nay báo chí nói ngài chết bởi hoả hoạn, hiện tại công ty cũng loạn thành một đoàn, kế hoạch kia chỉ có thể cắt đứt."

Lông mi Tiểu Thâm đông lạnh: "Kế hoạch đứt? Ai cho cậu đoán đoạn, hiện tại tiếp tục cho tôi, tôi muốn mọi chuyện kết thúc trong một ngày!"

Phụ tá sững sốt: "Dạ, chỉ là ông chủ, ngài xác định sao? Hiện tại ông cụ cũng. . . . . Ngài còn muốn làm sao?"

Ngược lại Tiểu Thâm sững sốt: "Ông cụ thế nào?"

Phụ tá, thì ra là còn chưa biết, không trách được, nhưng là nghe nói một nhà ba người của ông chủ ở trong đám hoả hoạn, ... Ngộ nhờ chuyện của ông cụ này khiến ông chủ hồng mắt thì làm thế nào?

"Ông cụ nhìn báo, nói ngài một nhà ba người chết bởi hoả hoạn, quýnh lên, bệnh tim tái phát, cộng thêm tuyến dịch lim-pha ung thư màn cuối, tối ngày hôm qua đã. . . . ."

"Người nói cái gì ung thư tuyến dịch lim-pha? Ung thư tuyến dịch lim-pha gì?" Tiểu Thâm hoài nghi nghiêm trọng hai ngày mình ngủ không ngon xuất hiện nghe nhầm, không phải lão già sống rất tốt?

Lúc này, nhà họ Tiểu.

Tiểu Chuôi Nham trấn giữ nhà họ Tiểu, mấy người vây quanh luật sư ngự dụng của ông cụ, vẻ mặt nặng nề.

Trước hết Tiểu Tiểu không nhận được mở miệng, lớn tiếng mất khống chế: "Anh nói cái gì? Ông nội để công ty lại cho Tiểu Thâm? Anh chém gió!"

Sắc mặt luật sư không nên, khẽ mỉm cười: "Thật sự xin lỗi, đây là ông cụ khi còn sống đã sớm lập tốt di chúc, đây là ông cụ thân bút viết, mọi người không tin có thể xem một chút."

Tiểu Tiểu đi qua, nhìn trong lúc này, chợt sắc mặt đại biến, Chu Linh không nhận được tiến tới nhìn, sắc mặt trắng bệch.

Tiểu Ngọc đoạt lấy, tức giận thờ ơ: "Điều này sao có thể, làm sao ba có thể lập di chúc vào mấy năm trước, còn ở trước đó một chút tự mình viết thư chứng minh tính chân thật của di chúc? Làm sao có thể!"

Tiểu Tiểu cau mày nghĩ tới chuyện xảy ra gần đây, "Không thể nào, gần đây ông nội mới đem công ty giao cho tôi, coi như mấy năm trước lập di chúc, lúc viết thư cũng có thể thay đổi di chúc? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!"

Sắc mặt Tiểu Chuôi Nham nặng nề, chợt cười lạnh: "Hừ, ba vẫn thiên vị, mặc kệ tôi cố gắng thế nào, vẫn luôn thiên vị con trai của anh cả, mấy năm trước lập di chúc thật tốt, vẫn còn muốn gạt chúng ta, mấy tháng trước biết mình bị bệnh rồi, muốn tìm biện pháp đuổi Tiểu Thâm ra ngoài, sử dụng mình nó sáng lập Danh Dương, cũng may sau khi chết ông cụ càng thêm có năng lực nắm giữ Tiểu thị, ba thật đúng là dụng tâm lương khổ!"

Tiểu Tiểu hét lên một tiếng: "Tại sao ông nội có thể như vậy! Đây coi là cái gì, đem công ty cho tôi, hiện tại lại muốn lấy về, lấy tôi ra làm bàn đạp cho tôn tử bảo bối!"

Vừa vặn lúc Tiểu Thâm trở lại nghe một câu như thế, khóe miệng khẽ châm chọc: "Cô thử một chút, cô cũng có tư cách làm bàn đạp cho tôi? Bây giờ cô có thể hỏi phụ tá công ty một chút công ty xảy ra chuyện gì."

Tiểu Tiểu bây giờ hận nhất Tiểu Thâm, cho tới bây giờ chưa từng hận như vậy, tại sao, mình ở trong công ty dụng tâm làm mấy tháng, mấy tháng này cô ngày ngày thức đêm làm thêm giờ, dùng nhiều tiền nhả nhả trong đời cô cho công việc, hiện tại thì tốt không dễ dàng có chút khởi sắc, tại sao nói

không cho thì không cho!

Cười lạnh: "Tiểu Thâm, đừng nghĩ làm tôi sợ, anh muốn lấy công ty về, cũng phải xem bản lãnh của anh, cho dù có di chúc của ông nội thì thế nào, tôi không cho, anh lần nào lấy đi." Nói xong quay đầu lại nhìn luật sư, bắt chéo chân, bày ra tư thái thiên kim danh môn cao quý, giống như ra lệnh: "Hiện tại cho người anh cái lựa chọn, một, tiêu hủy di chúc, bên ngoài đã nói căn bản ông nội không lập di chúc, khi còn sống ông nội đã giao công ty vào trên tay tôi rồi, cho nên sau khi ông nội chết, công ty danh chính ngôn thuận là của tôi, anh đi theo Tiểu Thâm, chính là đối nghịch với nhà họ Tiểu chúng tôi!"

Luật sư hơi sững sờ, hình như không ngờ cô gái trước mắt này sẽ đưa ra loại đề lựa chọn này.

Tiểu Thâm giễu cợt một tiếng "Em gái thân ái của anh, hình như em quên mất, nơi này là Trung Quốc, em ở nước Mỹ học tiết mục đoạt quyền, không thích hợp."

Chu Linh nhìn con gái khề cau mày, hình như cũng không thể nào tán thành con gái làm phép, mà Tiểu Chuôi Nham lại kéo vợ lại, lẳng lặng nhìn con gái trước mắt, dù sao cái gì cũng không có, còn không bằng liều một phen.

Vợ chồng Tiểu Ngọc không nói, cảm giác tình huống hiện tại không nói lời nào là tốt nhất, dù sao mặc kệ bên nào thắng, đều có một phần của bà .

Luật sư chuyển dụng khi ông cụ còn sống lập tốt di chúc, nhìn Tiểu Tiểu: "Tiểu tiểu thư thật ngại quá, khi còn sống ông cụ đã lập tốt di chúc. . . . ." Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Tiểu ngồi ở bên trên chợt bất ngờ đoạt di chúc trong tay luật sư hai ba lần xé nát bầy.

Luật sư tròn mắt hốc mồm, không nói ra lời bị động tác của Tiểu Tiểu làm kinh hãi cứng rần áp trở về, Tiểu Thâm chỉ để hai tay trong túi, lẳng lặng nhìn, cũng không tiến lên ngăn cản, với bản lĩnh của anh, làm sao có thể không ngăn cản được, chỉ là anh lười phải động.

Hai nhà nhà họ Tiểu nhìn hành động của Tiểu Tiểu, ngây dại, Tiểu Chuôi Nham lại cười, tay vừa động, xé bức thư ông cụ tự tay viết, trọng điểm nội dung dung bị xé rách.

Tiểu Tiểu vừa nhìn những mảnh vụn trong tay, thấy có đầy đủ nội dung thuận tay xé thêm hai cái, vừa cười híp mắt nhìn luật sư trước mắt sư, bả vai nhún nhún, ý cười đầy mặt: "Ngài mới vừa nói di chúc nào?"

Luật sư ngạc nhiên, không lời nào để nói, đột nhiên cảm thấy cô gái cười híp mắt trước mắt này, bề ngoài rất xinh đẹp, không đặc tội nổi.

Tiểu Thâm khề mỉm cười, "Thật sự là xin lỗi Tiểu đại tỷ nếu như có hứng thú, công ty kia tùy thời đều có thể là của cô, chỉ cần cô có thể giữ được, tôi tới nhìn ông nội một chút, mọi người cứ tiếp tục!" Nói xong tự nhiên đi lên lầu.

Phía dưới, sắc mặt luật sư khó coi nhìn những mảnh vụn trên đất kia, đang suy nghĩ nên làm cái gì, Tiểu Tiểu chợt cười híp mắt mở miệng: "Ngài là người thông minh, không cần tôi nhiều lời chứ? Nghe nói, Trong nhà Tiểu Thâm bị hoá loạn, vợ con cũng bị thương tổn, anh đừng nhìn hiện tại người anh ta giống như không sao, không chừng chịu đựng tổn thương, bên ngoài báo bay đầy trời, một chút cho Tiểu Thâm dựa vào chính là công ty Danh Dương nhỏ nhỏ kia, trải qua sự kiện lần này, cổ phiếu Danh Dương bị đá kích lớn điểm này tôi cũng vậy không cần nhiều lời, muốn theo chân Tiểu Thâm hay là công bố ông ngoại không lập di chúc, chính anh lựa chọn."

Nói xong thoải mái ngồi xuống chỗ mình, Chu Linh hài lòng nhìn con gái mình, lần này làm việc chân thật đã nhìn ra, con gái của bà ta giống như bà ta, một chút cũng không kéo dài.

Tiểu Chuôi Nham cũng cười híp mắt, đi ra hoà giải: "Ai ngài chớ trách, đứa nhỏ này trẻ tuổi, làm việc không phân biệt nặng nhẹ, nhưng lời nó nói cũng có đạo lý đúng không, anh nên suy nghĩ tốt một chút?"

Chu Linh trực tiếp gọi quản gia tới: "Kêu tiểu Trương lái xe đưa tiên sinh trở về."

Quản gia cung kính đưa luật sư ra cửa, thấy chiếc xe bá đạo kia để ngang con đường, mồ hôi lạnh trên trán toát ra, nom nớp lo sợ lên xe.

Trên đường một mực nghĩ tới đối sách, vậy phải làm sao bây giờ?

Thật chẳng lẽ phải phản bội ông cụ tìm nơi con nhóc kia nương tựa?

Nhớ tới Tiểu Thâm, ở thành phố A tên nhóc Tiểu Thâm này cũng không phải là người bình thường dám trêu , nguyên nhân trong đó cũng không chỉ một là nhà họ Tiểu, quan trọng hơn còn là mấy năm này mình Tiểu Thâm phát triển thế lực ra.

Người tài xế trước mắt này biết rõ nhiệm vụ trước mắt kia, chính là đưa hắn đến luật sư được, buộc hắn giao ra di chúc dành trước.

Động tác nhẹ nhàng lấy điện thoại di động ra, mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xẹt qua, nhưng trên tay lại bất động gởi nhắn tin cho Tiểu Thâm, Tiểu thiếu, làm thế nào?

Một mình Tiểu Thâm đứng ở phòng ngủ của ông cụ, nhìn này màn màu trắng, trong lòng cảm thấy châm chọc, mới vừa ở bệnh viện còn gặp được, thật vất vả suy nghĩ ra, đó không phải là người quan trọng nhất, nào biết, quay đầu lại lại nghe được tin tức ông nội rồi đi.

Bí ai lớn, mừng rồi, bí ai lớn hơn nữa, quanh co đến nỗi chính anh cũng không biết cái gì gọi là khó chịu.

Điện thoại di động nhẹ nhàng vang lên, liếc mắt nhìn, khoe miệng từ từ vẽ ra một nụ cười tà nịnh, một câu tùy ý: cho, làm sao không cho, chỉ cần bọn họ

có thể giữ được, muốn cái gì thì cho cái gì.

Trong xe, lật sừ liếc mắt nhìn nội dung trên điện thoại di động, không hiểu.

Nhưng đã hiểu ý tứ của Tiểu Thâm, cho. Lặng lẽ thủ tiêu, lúc này mới yên tâm.

Hai nhà Tiểu Chuôi Nham Tiểu Ngọc nhân vẫn ngồi ở lầu dưới không động, trên lầu ông cụ đã không còn thở, Tiểu Thâm ở phía trên cũng không làm được gì, mới vừa tiểu Trương đã trả lời điện thoại nói, đã lấy được di chúc, đang trên đường về, chỉ cần giành di chúc trước rồi hủy tiêu, bọn họ cái gì cũng không sợ.

Tiểu Thâm ở lại bên trong nửa giờ, chỉ là yên lặng ngồi ở trên ghế hút thuốc lá, mặt mày biến đổi, trong mắt sáng lớn cuộn cuộn, rốt cuộc hiểu rõ tại sao ông nội lại đối với anh như vậy, rốt cuộc hiểu rõ tại sao ông nội đuổi anh ra khỏi công ty.

Là thái độ trước kia của anh, làm ông nội không yên lòng giao công ty cho anh, cho nên khi biết bản thân bị ung thư tuyến dịch lim-pha, cứng rắn hung ác quyết tâm đuổi anh ra ngoài, tự lực cánh sinh, không giống trước kia nhìn chằm chằm hào quang của nhà họ Tiểu, cũng chỉ dựa vào từ hai bàn tay Tiểu Thâm anh, chân ở thành phố A, về sau mới có thể nắm giữ công ty tốt hơn.

Sao anh lại không nghĩ đến.

Nếu không phải những tờ báo nhỏ kia viết linh tinh, nói gì một nhà ba người anh chết hết, bệnh tim của ông nội làm sao sẽ đột nhiên phát tác thêm vào?

Vứt thuốc trong tay, nhắc chân, nặng nề nghiền hai cái, ngẩng đầu nhìn trên giường, trong mắt nghiêm túc trước nay chưa từng có.

Thời điểm lúc tài xế đem di chúc về, lúc này Tiểu Tiểu mới thật cười, tìm đến một chậu than lớn, đốt hết cả di chúc và những mảnh vụn kia.

Lúc này mới bắt đầu nói với cô cô dưỡng: "Cô cô, cô yên tâm, mặc kệ nói thế nào, di sản thế nào hai nhà chia đều."

Nụ cười trên mặt Tiểu Ngọc có chút mất tự nhiên, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của Tiểu Tiểu, trong lòng thế nào cũng có chút không vui. Đó dù sao cũng là ba của bà, tại sao có thể ngay tại ngày chết cháu chắt dùng thủ đoạn tranh đoạt tài sản mà không thực hiện ước nguyện khi còn sống của ông.

"Được, các người xử lý là được rồi, tôi mệt mỏi, đi trước."

Tiểu dưỡng lưu lại, vội vàng xử lý vấn đề di sản, mặc kệ nói thế nào, một khoản tiền lớn như vậy.

Thời điểm Tiểu Thâm xuống nhìn phía dưới hai nhà chia tiền giấu cột cười một tiếng: "U, chia tiền đấy? Có phải là hơi sớm một chút hay không a, ông cụ còn chưa chôn cất, không sợ lão nhân gia ông ta bị nhóm người làm tức thành xác chết vùng dậy?" Vừa nói cười, vừa đi.

Chu Linh là tương đối mê tín, lập tức mặt liền trắng.

Buổi tối hôm đó, Tiểu gia chia xong tiền, bắt đầu bận rộn công việc tang lễ của ông cụ.

Tiểu Thâm đến ở tạm khách sạn, con trai đã tỉnh rồi, bị Lãnh Tiêu ôm đưa tới Tiểu Yêu, đứng ở trên sân nhà trong phòng khách ngăn người, Tiểu Thâm vừa tiến đến, thân thể nhỏ bé rất nhanh di chuyển vào trong ngực Tiểu Thâm, mang theo tiếng khóc buồn buồn nói: "Ba, đừng bỏ lại Đồng Đồng một mình."

Lòng Tiểu Thâm đầu mềm rồi tỉnh rồi mù, vui mừng vì con trai bắt đầu lệ thuộc vào mình, đồng thời, lại tự trách mình đi ra ngoài quá lâu.

Đưa bàn tay ra dùng sức xoa xoa đầu của Đồng Đồng: "Được, ba vĩnh viễn sẽ không rời đi con và mẹ

Cũng sẽ không rời đi."

Đồng Đồng không biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chỉ là bây giờ niềm tin đối với Tiểu Thâm đạt tới một cao độ trước đó chưa từng có, Tiểu Thâm nói cái gì, Đồng Đồng cũng sẽ không chút nào suy tính gặt đầu.

Dẫn theo Đồng Đồng đi xuống quán ăn Trung Quốc ăn chút gì, trở về phòng khách, Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng, lấy một quyển truyện, trước lúc ngủ kể chuyện cho hắn nghe, lục thật lâu cũng không thấy hải lòng, Đồng Đồng thức giấc.

Tiểu Thâm dứt khoát ném sách, bắt đầu phát huy ngôn ngữ Tiểu thị, kể chuyện xưa cho con trai.

Thật vất vả dỗ tên nhóc nhạy cảm ngủ, Tiểu Thâm lặng lẽ xuống giường gọi điện thoại cho phụ tá: "Kế hoạch không cần quá mau, kéo lên một vòng." Hiện tại anh không muốn nhìn gia gia còn chưa xuống mồ thì nhìn đến trong nhà chia năm xẻ bảy, chờ một chút đi, không chạy được.

"Vâng"

Tiểu Thâm nghĩ đến Đồng Nhan, mắt một sâu, "Cẩn thận tra một chút cho tôi, xem một chút có nhà nào có thêm một cô gái, mặc kệ cô gái kia lai lịch ra sao, tất cả đều báo cáo rõ ràng cho tôi, nhất định phải chính xác."

Phụ tá sùng sốt một chút, không hiểu ông chủ có ý gì, hỏi: "Điều tra từng nhà ở thành phố A sao? Từng nhà?"

Mắt Tiểu Thâm tối sầm lại: "Từng nhà, vùng ngoại ô có khu biệt thự rất ít người ra vào điều tra một chút, không được có chút nào không chính xác, hiểu chưa?"

Phụ tá hình như thấy được công trình này lớn, khổ sở xin phép: "Lão bản, có thể âm thầm dùng thế lực hay không, lực, nhiệm vụ này thật sự là. . . . ."

Quá lớn, không khác nào tiến hành điều tra nhân khẩu một lần nữa.

"Có thể, những người đó do cậu toàn quyền điều động, trong thời gian ngắn nhất, tôi muốn biết kết quả."

"Vâng" cúp điện thoại, phụ tá Bạo Tẩu.

Thật sâu cảm xúc, đưa người ta đi làm không dễ dàng a.

Cúp điện thoại, Tiểu Thâm lặng lẽ trở lại trên giường. Đồng Đồng cảm thấy nguồn nhiệt, thân thể nhỏ bé đang ngủ chủ động đến gần, nhiệt ấm, thoải mái, cả tay chân bá chiếm vị trí ngày xưa thuộc về mẹ mình.

Trong mắt Tiểu Thâm tất cả đều là dịu dàng, nhìn con trai của anh và Đồng Nhan, mặt tràn đầy từ ái của người cha.

Đồng Nhan, em đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tang lễ

Đồng Nhan cảm giác mình giống như đã ngủ thật lâu, cực kỳ lâu, trong mộng ngọn lửa thiêu đốt thân thể cô rất đau, lông mày khẽ chau lại.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ nghe được một giọng nam quen thuộc, giống như có rất nhiều người đi đi lại lại bên cạnh cô, tiếng bước chân vừa gần, lại vừa xa.

Chìm chìm nổi nổi ở bên trong, tầm mắt chuyển một cái, một giây trước vẫn còn ở trong biển lửa, một giây tiếp theo lại tung bay trên biển, nước biển lạnh lẽo ngấm vào xương tủy của cô, nhiệt độ toàn thân chợt giảm xuống, lạnh không nhận được muốn cô rúc cơ thể, nhưng cơ thể giống như nặng ngàn cân, căn bản không động đậy được.

Phí Gia Nam ngồi ở mép giường nhìn cô, đưa tay dò trên trán cô, nhiệt độ nóng kinh người.

"Chuyện gì xảy ra, không phải nói ba ngày sẽ hết sốt sao!" Giọng nói trầm thấp khàn khàn lợi hại, lông mày người đàn ông khẽ nhíu lại thể hiện tâm trạng cực kì không vui.

Bác sĩ tranh thủ thời gian giải thích: "Tiểu thư bị thương trong lửa lớn, vốn rất dễ phát sốt, lại cho cô sử dụng một lượng thuốc mê nhất định, cho nên ngày sốt cao kéo dài vài ngày cũng là khó tránh khỏi."

Phí Gia Nam vừa nghe lại càng không vui: "Ông muốn nói là phản ứng của cô ấy là tự nhiên? Cho nên sốt cao đến bây giờ còn chưa giảm cũng không phải chuyện ông muốn quản?"

Bác sĩ quen thuộc Phí Gia Nam, biết người đàn ông này không có tính nhẫn nại, hết sức lo sợ: "Chuyện này. . . . . Quả thật cần thời gian nhất định, cơ thể hết sốt là được."

Phí Gia Nam chưa từng nghe qua lời lẽ sai trái như vậy, không có tính nhẫn nại tiếp tục nghe, "Người tới, kéo ra ngoài!"

Một câu nói, cửa phòng lập tức bị người cẩn thận mở ra, hai người đàn ông khôì ngó, lôi kéo một người đi xuống.

"Tiếp tục tìm, loại lang băm như vậy không cho phép lại xuất hiện trước mặt của tôi!"

Thủ hạ tiếp lệnh, nhanh đi ra ngoài tìm người, người nào không biết hai ngày trước lão đại chợt ôm một cô gái xuất hiện, còn là một cô gái hôn mê bất tỉnh, trong thời gian ba ngày gần gũi đã đổi nhiều bác sĩ, đều bị lão đại đuổi đi.

Phí Gia Nam nhìn Đồng Nhan hôn mê bất tỉnh, ánh mắt không còn tàn nhẫn nữa, con người đậm mạc che một tầng dịu dàng nhàn nhạt.

Nhớ tới tin tức bên ngoài mấy ngày nay, "Bên Tiểu Thâm có hành động gì khác thường không?"

Thủ hạ cung kính nói: "Không có, Tiểu Thâm hoàn toàn không có bất kỳ hành động khác thường nào, có lẽ hẳn không nghĩ tới đó không phải là Đồng Nhan, còn tin tức khác, ông cụ Đồng cũng đã xảy ra chuyện, nhà họ Đồng mới vừa phát tang, hai ngày nữa nhà họ Đồng cùng nhau an táng hai người này."

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, vẻ mặt mang theo một chút tiếc nuối: "Thật sao? Ông cụ Đồng cũng đã xảy ra chuyện? Tiểu Thâm đáng thương, cùng lúc mất đi hai người quan trọng nhất, có phải tôi nên đi an ủi hẳn ta một chút không?"

Thủ hạ lòi ít ý nhiều, vẻ mặt lạnh lùng: "Dạ, Phí tiên sinh nên đi một chuyến, để tránh đưa tới hoài nghi."

Phí Gia Nam như có điều suy nghĩ: "Ừ, nói có đạo lý, còn Tiểu Bất Điểm đó, nói thế nào cũng là con trai của cô ấy, thật nhưc đầu, tôi nên xử lý như thế nào đây?"

Ba ngày đi qua, Đồng Nhan đã hết sốt, Phí Gia Nam lại lo lắng cô tỉnh lại sẽ không an phận, trực tiếp để người ta tiêm thuốc an thần cho cô, mỗi ngày đều ở trên giường ngủ rất sâu.

Toàn thân Phí Gia Nam mặc trang phục màu đen đứng trước cửa sổ, cơ thể thẳng tắp đứng trong phòng ngủ to lớn, khuôn mặt dễ nhìn đang rất chăm chú, nhìn cô gái, trong lòng một mảnh mềm mại.

Nghĩ tới buông tha cô gái này, nhưng là mỗi lần qua ba đến năm ngày trong đầu sẽ không nhịn được nghĩ đến, không nhịn được, cuối cùng vẫn quyết định làm như vậy, mặc dù có chút bi ối, nhưng không có biện pháp.

Tim, không phải là một vật có thể không chết.

Nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng y hệt sứ, con ngươi hẹp dài loé sáng, giống như cát giấu tình si, ánh mắt vui vẻ, bạc môi khẽ cong.

Cửa truyền đến tiếng cung kính tiếng gỗ, "Phí tiên sinh, nên đi rồi."

Phí Gia nam miễn cưỡng "Ừ" một tiếng, tầm mắt cũng không rời khỏi gương mặt đó, bao nhiêu lần xuất hiện trong mộng, mỗi lần tỉnh lại lại phát hiện cô giống như một làn khói, thế nào cũng bắt không được, không thuộc về hắn.

Hiện tại rốt cuộc. . . . . Thuộc về hắn!

"Coi trọng, hôn lễ cứ cứ cử hành như bình thường, thân phận khác của cô ấy làm thế nào rồi?"

Thủ hạ cung kính cúi đầu: "Tất cả đều chuẩn bị xong, bên Singapore kia cũng chuẩn bị xong, hôn lễ qua đi ngài và phu nhân sẽ sống ở bên đó, những đồ vật cần thiết cũng đã chuẩn bị xong."

Phí Gia Nam gật đầu một cái: "Rất tốt, chuyện này chỉ có cậu biết, tôi không hy vọng thân phận của Đồng Nhan bị tiết lộ."

Trên mặt lạnh lùng người nọ khẽ mỉm cười: "Ngài nói đùa, Đồng Nhan là ai? Tôi chỉ biết Ann."

"Ann!" Phí Gia Nam há mồm lắm lắm cái tên mới thuộc về Đồng Nhan này, "Không tệ, cô chỉ là Ann, Đồng Nhan đã sớm chết rồi."

Nói xong, tầm mắt chuyển tới người phụ nữ mặt tái nhợt nằm trên giường, thâm tình khẩn thiết: "Ann của anh, mau mau tỉnh dậy đi, còn mấy ngày nữa sẽ đến hôn lễ của chúng ta, anh không thể chờ đợi."

Tang lễ cũng không tổ chức tại nhà họ Tiểu, tân khách nhận được thông báo, trực tiếp đến mộ địa, mọi người cũng không biết Đồng Nhan chết rồi, trên tiệc mời chỉ viết tang lễ ông cụ Tiểu, nhưng lúc mọi người đến mới phát hiện hai bia mộ.

Không ít người căn bản không biết người bên trong một bia mộ khác là ai, chỉ là khi nhìn tới bia mộ mới thất kinh, thì ra là Tiểu thiếu phu nhân. . . . .

Đây là những người có quan hệ gần, về phần những người có quan hệ xa với Tiểu Thâm, căn bản không biết vị Tiểu phu nhân này là ai, nhưng lại không tiện hỏi, hỏi đã nói lên mình cái gì cũng không biết, sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Cho nên, đại đa số người vẫn là một bộ mặt đã sớm biết đi tới trước mộ của Đồng Nhan.

Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng đứng ở giữa hai bia mộ, vị trí vừa đúng, càng làm mọi người không rõ chuyện gì xảy ra.

Lúc Phí Gia Nam tới rõ ràng chú ý có cái gì không đúng, hỏi thăm phần lớn mọi người ở đây mới biết, Tiểu Thâm căn bản không nói với mọi người tin tức Đồng Nhan chết.

Ban đầu trong lòng khẽ động, lông mày hơi nhíu, chẳng lẽ Tiểu Thâm phát hiện ra cái gì?

Lấy tiền tài to lớn của Tiểu Thâm, bà xã chết rồi, thế nào cũng phải thông báo với mọi người, để tất cả mọi người trên thế giới đến tang lễ ngày ngày phúng viếng bà xã anh mới phải.

Rất dễ nhận thấy, hôm nay mọi người đều đến vì tang lễ của ông cụ, căn bản không có mấy ai ý thức được vợ của Tiểu Thâm cũng đã chết.

Phía sau kính râm màu đen, con ngươi hẹp dài khẽ híp một cái, nhìn người đàn ông đứng ở chính giữa ôm đứa bé, hôm nay Tiểu Thâm mặc một thân tây trang màu đen, trên mặt đeo một chiếc kính râm màu đen rất lớn, trừ khoe môi vô tình mím chặt thì không nhìn ra một chút cảm xúc nào.

Chỉ là quanh thân không tự chủ phát ra hơi thở người lạ chớ tới gần, làm những người muốn nhân cơ hội đến gần phải ngượng ngùng mà về.

Phí Gia Nam một thân một mình đi lên trước, trong tay cầm hai bó hoa cúc, để trước mỗi bìa mộ một bó, lại đi tới trước mặt Tiểu Thâm, vỗ vỗ bả vai Tiểu Thâm: "Nén bi thương!"

Tiểu Thâm không nói lời nào, ngược lại Đồng Đồng trong ngực vốn nằm ngoan ngoãn ngẩng đầu liếc nhìn Phí Gia Nam, đôi mắt đen láy liếc mắt nhìn liên tục xuống.

Phí Gia Nam nhìn Đồng Đồng, đưa tay muốn ôm, Tiểu Thâm lại lạnh lùng mở miệng: "Phí tiên sinh đến viếng, cảm tạ."

Âm thanh lạnh lẽo tuyệt đối có lực sát thương mười phần, đây cũng là câu nói duy nhất trong ngày hôm nay của Tiểu Thâm.

Phí Gia Nam khẽ mỉm cười, liếc nhìn trước mộ ông cụ, cả nhà Tiểu Chuôi Nham và Tiểu Ngọc tất cả đứng ở phía trước, ngược lại bên cạnh mộ Đồng Nhan vắng ngắt, thật vắng và mới có Tiểu Thâm đứng, Tiểu Thâm vẫn đứng ở chính giữa.

Hai người đàn ông cứ như vậy đối thoại câu được câu không, Phí Gia Nam sâu sắc nhìn Tiểu Thâm, Tiểu Thâm cũng không để ý hấn, về mặt lạnh lùng tiếp tục đứng ở nơi đó.

Phí Gia Nam như có điều suy nghĩ, dần thủ hạ của mình rời đi, đưa tay tháo mất kính thật to xuống, con ngươi hẹp dài loé lên ánh sáng không biết tên, "Phân phó, hôm nay rời khỏi thành phố A, hôn lễ dời lại Singapore, chỉ tìm mấy người mình tới là được, không cần giống trống khua chiêng."

Thủ hạ lạnh lùng hơi ngần ra, gật đầu: "Vâng"

Mộ địa, mọi người gần như đã đi hết, người nhà họ Tiểu bên ông cụ cũng đã đi rồi, lúc này Tiểu Thâm mới ôm Đồng Đồng đi tới trước mộ Đồng Nhan, lặng lẽ nhìn, phía sau kính mắt về mặt không rõ.

Đồng Đồng bị Tiểu Thâm ôm, rất biết điều, "Ba, không phải ba nói là mẹ sẽ không rời đi con sao? Vậy tại sao. . . . ."

Đây là câu đầu tiên hôm nay Đồng Đồng nói, hấn không hiểu, không phải trước đó ba nói, mẹ vĩnh viễn sẽ không rời đi hấn sao? Nói mẹ còn có thể trở lại, dẫn Đồng Đồng đi chơi, vậy cái trước mắt này là mộ của người nào?

Khoé miệng Tiểu Thâm kéo ra nụ cười an ủi, mở miệng giọng nói khàn khàn: "Đồng Đồng, đây không phải là mẹ, mẹ bị người xấu bắt đi, Đồng Đồng phải phối hợp với ba biết không? Trước khi mẹ còn chưa trở lại, vô luận ai hỏi, đều chỉ có thể nói mẹ chết rồi, chỉ có như vậy, mẹ mới có cơ hội trở về lần nữa, đây là bí mật của chúng ta, con nhất định phải bảo vệ giúp ba, biết không?"

Đầu óc nhỏ nhỏ của Đồng Đồng hình như không hiểu tại sao phức tạp như vậy, nhưng đôi mắt nhỏ hình như xuyên thấu qua phía sau kính râm thấy được cặp mắt nghiêm túc khác thường của ba hấn, khẽ xúc động, ngoan ngoãn gật đầu: "Đồng Đồng biết, vô luận ai hỏi con, mẹ cũng đã chết rồi."

Tiểu Thâm trấn an cười một tiếng, trẻ con chính là trẻ con, dù là nói mẹ mình chết rồi, trong lòng cũng không quá thoải mái, Đồng Đồng mím miệng lại.

Lúc Lưu Thuần tới mất súng đồ lợi hại, xa xa nhìn thấy hai cha con cô độc đứng trước mộ Đồng Nhan, nước mắt lần nữa không khống chế được rơi xuống, Lưu Thuần cảm giác bản thân đặc biệt có lỗi với Đồng Nhan, làm chị em nhiều năm như vậy, chưa từng cãi nhau lấy một lần, chưa từng có tâm tư gì.

Kết quả, cô lại nhỏ mọn bởi vì chuyện của Nghiêm Qua mà nghĩ Đồng Nhan như vậy, vốn chỉ nghĩ, người trong lòng Nghiêm Qua là Đồng Nhan, trong nháy mắt cô có cảm giác bị bạn tốt của mình phản bội.

Đồng Nhan không để cho cô dễ chịu hơn, cô xuống tay có chút hung ác với cô ấy, lạnh nhạt với cô ấy hai ngày cũng có thể chứ, hai ngày sau vẫn là bạn tốt, chỉ là để cho cô nhân cơ hội giải toả.

Cô biết rõ Phí Gia Nam tốt với Đồng Nhan, biết rõ Tiểu Thâm không thích Đồng Nhan gặp Phí Gia Nam, nhưng vẫn có tâm tư riêng giao nhiệm vụ khó khăn này cho Đồng Nhan nhằm gây khó dễ cho cô.

Cô sai lầm rồi.

Hiện tại báo ứng, cho dù cô nói câu xin lỗi cũng không bao giờ có tác dụng nữa, Đồng Nhan cũng không nghe được, cô không xứng đáng được bạn tốt tha thứ.

Nức nở tiến lên, nhìn bóng lưng cô tịch của Tiểu Thâm, cũng nhìn không được mà rơi lệ: "Tiểu Thâm, nén bi thương, vì Đồng Đồng."

Tiểu Thâm vẫn không động, Đồng Đồng cũng ngoan ngoãn bất động.

Lưu Thuần gần như là chạy trốn chết, ra khỏi công viên nhớ nhưng quay đầu lại nhìn hai cha con đau lòng trên nửa lưng chừng núi.

Lỗ mũi hít vài cái, lấy điện thoại di động ra bấm số của Nghiêm Qua.

"Uy." Bên kia Nghiêm Qua cũng không dễ vượt qua, Đồng Nhan rời khỏi, vài ngày rồi hấn cũng ngủ không ngon, giọng nói cũng khàn khàn. .

Lưu Thuần vỗ vỗ đầu, ho khan một cái, cuối cùng nói ra câu nói trong lòng: "Nghiêm Qua, chúng ta chia tay đi!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Singapore

Nghiêm Qua lập tức sững sốt, "Em nói cái gì?"

Lưu Thuần hít sâu một hơi: "Em nói chia tay, em biết người anh yêu là Đồng Nhan, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, thật sự không có biện pháp tiếp tục, mỗi lần gặp lại anh, em đều sẽ nhận không được nhớ tới Đồng Nhan, cho nên chia tay đi!"

Nói xong cũng dứt khoát cúp.

Nghiêm Qua không lên tiếng, bởi vì không biết nên nói cái gì, ngơ ngác nghe điện thoại di động bên kia truyền tới tiếng tút, không nhúc nhích.

Đêm.

Phí Gia Nam ôm Đồng Nhan ra khỏi phòng ngủ, bên ngoài biệt thự, hai dãy người đang đứng, đứng hai dãy người, đại ca ái đen kính đen đang đợi.

Đồng Nhan hôn mê lông mày chợt lo lắng cau lại, hình như cảm nhận được sắp rời đi.

Phí Gia Nam nhìn, dưới chân bước không ngừng, ôm cô khẽ nâng lên, gương mặt nhẹ nhàng dán lên lông mày lo lắng của cô, nhẹ nhàng cọ xát, dịu dàng trấn an.

Thủ hạ ở phía sau mí mắt giờ lên, lại không đuổi theo ngày.

Trên đất trống bên ngoài biệt thự, máy bay trực thăng đang đợi.

Tiểu Thâm đứng ở sảnh sạn tạm thời nhìn cảnh đêm bên ngoài, Đồng Đồng đang nằm trên giường lớn ngủ say, trong mộng, mẹ trở về, một nhà ba người đang vui mừng, khoe miệng không kìm được nụ cười hạnh phúc.

Tiểu Thâm lặng lẽ đứng, không nhúc nhích.

Tai nghe đột nhiên truyền tới tiếng động, phụ tá truyền đến tin tức: "Ông chủ, mới vừa nhận được tin tức, khu biệt thự Cảnh Nam có động tĩnh."

Đôi mắt đào hoa của Tiểu Thâm khẽ híp một cái, "Tra ra người nào tới rồi sao?"

Phụ tá lắc đầu: "Không có, phương diện này đối phương rất cẩn thận, người của chúng ta căn bản không vào được, những người bên trong kia hình như đều là người luyện võ, tính cơ mẫn rất mạnh."

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Đúng vậy a, nếu như không phải là như vậy, làm sao dám trộm người đi trước mắt của anh, thông báo một chút đi, tối nay hành động."

Phụ tá kinh hãi: "Lão bản, còn chưa tra rõ, làm như vậy quá nguy hiểm."

Tiểu Thâm quay đầu nhìn Đồng Đồng đang ngủ say, mắt nguy hiểm nhíu lại, Đồng Nhan. . . . .

"Tôi đã quyết định, tối nay hành động, cậu cho rằng hôm nay các cậu đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thì không làm kinh động đối phương sao? Trễ một bước nữa, nói không chừng bây giờ đối phương cũng đã đi, lập tức!"

Phụ tá hơi chậm lại, "Dạ!"

Cắt đứt trò chuyện, Tiểu Thâm xoay người nhìn con trai nằm lý ở trên giường, hôm nay Đồng Đồng ngủ rất sớm, từ mộ địa trở lại thì ngủ rùm beng, quần áo cũng không cởi, Tiểu Thâm đi phòng bếp pha một ly sữa tươi nóng, bên trong bỏ một viên thuốc ngủ nho nhỏ, trở về phòng đánh thức.

"Đồng Đồng, dậy uống sữa tươi rồi ngủ tiếp."

Đồng Đồng có thói quen uống sữa tươi trước lúc ngủ, là thói quen do Đồng Nhan ép buộc, trước kia mỗi buổi tối Đồng Nhan luôn bụng một ly sữa xuất hiện trước mặt Đồng Đồng, tiểu tử này luôn nhiu gương mặt.

Giống như sữa tươi này là thứ khó uống nhất trên đời, mấy ngày nay, Đồng Đồng lại đặc biệt nghe lời, mỗi buổi tối đều sẽ ngoan ngoãn uống hết.

Xoa xoa mắt buồn ngủ cho tỉnh táo, Đồng Đồng ngoan ngoãn uống hết sữa tươi Tiểu Thâm mang vào, lại ngoan ngoãn mặc cho Tiểu Thâm cởi quần áo đổi áo ngủ cho hắn, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Thu thập đổi lại quần áo cho Đồng Đồng xong, Tiểu Thâm ngồi ở mép giường ôm hắn, từ từ vỗ lưng dụ dỗ.

Mấy ngày nay, Tiểu Thâm giống như một vú em, chăm sóc chuyện đứa nhỏ, tay đã sớm quen thuộc.

Không bao lâu, Đồng Đồng ngủ say, lúc này Tiểu Thâm mới yên tâm rời giường mặc quần áo tử tế, trước khi ra cửa thì hôn lên trán con trai đang nằm lỳ ở trên giường, đứa bé mang theo mùi sữa thơm nhàn nhạt, mềm nhũn.

Khiến Tiểu Thâm tràn đầy cảm động, chẳng biết tại sao.

Đóng kỹ cửa phòng ngủ, ra ngoài, bên ngoài mười hộ vệ đang đứng, Tiểu Thâm không yên lòng giao phó: "Bảo vệ tốt tiểu thiếu gia, không thể rơi một cọng tóc gáy!"

Mười người này đều là những người tốt nhất dưới tay hắn, lần này đi ra ngoài tìm Đồng Nhan, cũng không biết thuận lợi hay không thuận lợi, mặc kệ như thế nào, tất cả bên này đều phải thật an toàn, mới vừa rồi đã gọi điện cho Lãnh Tiêu, để hắn tự mình tới đây coi chừng.

Sau chuyện của Đồng Nhan, giao cho người nào anh cũng không yên lòng, chỉ có hai người Lãnh Tiêu, Lãnh Diễm này, trong nhà Lãnh Diễm còn có bà xe bụng bự phải chăm sóc, khẳng định không tiện, Lãnh Tiêu là người cô đơn trông đứa bé là lựa chọn tốt nhất.

Không bao lâu Lãnh Tiêu đi vào, còn dẫn theo Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vừa vào phòng ngủ thì nhào lên trên giường lấy một tư thái bảo vệ để bảo vệ bạn tốt của mình.

Lãnh Tiêu bắt đầu đi buông tay, chui vào bên kia của chiếc giường lớn, ôm con trai còn mùi sữa của Tiểu Thâm tiếp tục ngủ.

Tiểu Thâm đứng ở trước cửa nhìn một hồi lâu, xác định thủ hạ cũng đã bố trí xong vị trí, lúc này mới yên tâm rời đi.

Khu biệt thự Cảnh Nam, phong cảnh không tệ, chỉ những năm gần đây khu biệt thự mới xây lên, hộ gia đình bên trong không nhiều.

Sau khi xuống xe anh núp ở chỗ tối: "Đã chuẩn bị xong toàn bộ, chỉ là mới vừa phát hiện tình huống mới, có một chiếc máy bay trực thăng mới vừa cất cánh, nhìn dáng dấp hình như là xuất phát từ bên trong này."

Tiểu Thâm hí mắt một cái, luôn luôn mang trên mặt một dòng sát khí, không nhúc nhích, di chuyển thật nhanh tìm trợ thủ đến: "Điều tra hướng hiện tại Phí Gia Nam đi."

Phụ tá không hiểu tại sao chợt điều tra Phí Gia Nam, nhưng vẫn lấy laptop mang theo bên người ra tra.

Ngẩng đầu: "Ngôi nhà bên kia đã chừng mấy ngày Phí tiên sinh không ghé qua, mấy ngày nay cũng không có người nào gặp qua hắn, trừ tang lễ của ông cụ hôm nay, hầu như không xuất hiện qua."

Tiểu Thâm nghe xong, trên mặt lãnh khí đông lạnh, chợt cười, cười rất âm trầm, có chút dọa người.

Phụ tá chưa từng thấy ông chủ như vậy, chỉ sợ phu nhân gặp chuyện không may khiến trong lòng ông chủ bị kích thích rồi.

Trong tâm Tiểu Thâm cơ bản đã xác định chuyện gì xảy ra, hiện tại cũng biết xông vào cũng vô dụng, đoán chừng hôm nay Phí Gia Nam tham gia hôn lễ đã cảm thấy có cái gì không đúng, xem ra anh làm có chút rõ ràng.

Phí Gia Nam!

Nhưng mà muốn anh chiêu cáo thiên hạ bà xã mình chết rồi, này chính là mở mắt nói mò, anh không làm được, ban đầu cũng không xác định được Đồng Nhan có còn sống hay không, nếu như tang lễ hôm nay chiêu cáo thiên hạ, trong lòng anh sẽ không chịu nổi.

Nhưng bây giờ ngược lại anh xác định 100% Đồng Nhan chẳng những còn sống mà còn sống rất tốt, hơn nữa đang ở bên cạnh Phí Gia Nam.

Hình như phụ tá cũng nghĩ đến điểm này, "Ông chủ, vẫn đi vào sao?"

Chiếc máy bay trực thăng vừa rồi rất rõ ràng là của Phí Gia Nam.

Nhớ tới mới vừa ông chủ nói, sợ rằng hôm nay lúc bọn họ tới dò xét đã để Phí Gia Nam cảm thấy rồi, trễ một bước nữa, người nọ cũng rời đi, thật đúng là bị ông chủ nói trúng.

Đều do hắn, chậm một bước, nếu sớm bố trí một chút nói không chừng bây giờ phu nhân đã trở lại bên cạnh ông chủ.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Chớ tự trách, Phí Gia Nam là nhân vật như thế nào, cậu để cho hắn chạy cũng là bình thường, nhớ, ngộ nhờ ngày nào đó hắn không cẩn thận rơi vào trong tay cậu, cậu phải cẩn thận!"

Nói xong nên bước nhón nhả bước vào khu biệt thự.

Phụ tá sững sờ, không nghĩ ra lời này của ông chủ là có ý gì, Phí Gia Nam rơi vào trong tay hắn còn không được sao?

Tiểu Thâm không sợ gì đi vào, thủ hạ tra tốt tài liệu đi vào trong, không có chút lo lắng nào, người ở đây đã sớm chạy mất dạng, làm sao có thể có cái gì nguy hiểm.

Đến vị trí rồi, nhìn một mảnh đất trống lớn trước biệt thự, Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, xác định nơi này.

Không phải bất kỳ ngôi biệt thự nào cũng có mảnh đất trống phía trước, chỉ có loại hồ ly giống như Phí Gia Nam này, vô luận tới chỗ nào, đều muốn tìm một chỗ để cho máy trực thăng của bản thân có thể cất cánh.

Đứng bất động, ngẩng đầu nhìn toà nhà hai tầng trước mắt.

Mấy ngày nay Đồng Nhan rời khỏi anh, sống ở đây, không biết, hiện tại cô có tốt không.

Trong biệt thự, đã sớm người đi nhà trống, Tiểu Thâm đứng ở phòng khách ngửa đầu nhìn, giống như là trong lòng có một loại cảm ứng, theo cầu thang lên lầu hai, cuối cửa một gian phòng ngủ đóng chặt, Tiểu Thâm nhẹ nhàng mở cửa, trong không khí, hương thơm của Đồng Nhan dường như theo gió bay tới.

Tiểu Thâm nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngửi, cả người lập tức khoan khoái, thế giới của anh, hiện tại chỉ còn lại mùi thơm nhàn nhạt đặt biệt trên người Đồng Nhan.

Sau lưng phụ tá theo kịp, nhìn ông chủ như vậy, yên lặng đứng lại, ngăn cản người phía sau đi vào quấy rầy.

Phòng của Đồng Nhan, giường Đồng Nhan từng ngủ qua, Tiểu Thâm nửa nằm trên giường lớn Đồng Nhan đã ngủ mấy ngày nay, tham lam hít mùi thơm nhàn nhạt.

Trận hoả hoạn kia vô tình cỡ nào, chẳng những làm anh vứt bỏ Đồng Nhan, còn đốt hết tất cả những dấu vết cuộc sống trước kia của anh và Đồng Nhan, hiện tại lần nữa ngửi được mùi vị quen thuộc đến tận xương này, Tiểu Thâm cảm thấy rất thoải mái, rất thỏa mãn.

Chỉ cần cô còn sống, trên thế giới còn có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này?

Đêm, hơn nửa đêm.

Phụ tá dẫn người chờ ở bên ngoài, lúc Tiểu Thâm đi ra tinh thần sáng láng, không giống mấy ngày trước chỉ có gắng chống đỡ tinh thần.

Phụ tá lý thờ phào nhẹ nhõm, ngủ mấy giờ, Tiểu Thâm sẽ sáng khoái trước nay chưa từng có.

Trong lòng khẽ than thở, Đồng Nhan, thật là hán croup, chỉ cần ngửi được mùi thơm của cô cũng có thể ngủ tốt như vậy.

Chờ tìm được em về xem anh thu thập em thế nào.

"Đều trở về đi thôi, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi Singapore."

Phụ tá sững sờ, nhìn ông chủ đã đi ra cửa, há hốc mồm, hắn muốn hỏi ông chủ đi Singapore làm gì?

Nhưng lại không dám, mấy ngày nay Tiểu Thâm quả thật chính là một quả bom nổ tung, ai không thận trọng à.

Trên xe, Tiểu Thâm cúi đầu nhìn tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay, tờ giấy thật rất nhỏ, ở trên chiếc giường lớn kia, tìm được dưới cái gối, bị gấp lại, yên lặng nằm ở bên trong, chờ đợi người có lòng phát hiện.

Khoé miệng tà mị khẽ cười, Phí Gia Nam điên rồi sao, sao lại động lòng với một người phụ nữ không có lương tâm như vậy?

Đúng thế, nếu không phải người nợ điên rồi, sao lại nghĩ đến chủ ý cù bấp đưa Đồng Nhan chốn đi, chẳng lẽ hắn sẽ làm Đồng Nhan mất trí nhớ? Khiến cho người phụ nữ không an phận đó quên hết tất cả, đây mới có biện pháp lưu người phụ nữ kia lại?

Chỉ là, nhìn chữ 'Singapore' trong lòng bàn tay, năm chữ 'hôn lễ', Tiểu Thâm cười, cười giống như đứa bé, giống như thắng trong cuộc tranh tài trọng đại gì đó.

Đồng Nhan là của tôi, thậm chí cô ấy có lòng tin, tin tưởng anh sẽ tìm được hắn.

Lúc trở về, con trai nhà anh đang ôm Lãnh Tiêu ngủ say sưa, trên mặt Tiểu Thâm tối sầm lại, con trai không ôm mình thế nhưng ôm người đàn ông khác?

Đi lên tắt một cái đèn Lãnh Tiêu tỉnh, Lãnh Tiêu đang ngủ rất vô tội, tỉnh táo mở mắt buồn ngủ, còn chưa nhìn rõ ai đánh lén trước mắt, một giây kế tiếp đã bị Tiểu Thâm vô tình kéo xuống giường.

Ba một tiếng.

"A, Tiểu Thâm cậu có bệnh à!" Ngủ ngon tốt rồi lại bị người kéo xuống giường, người này không có lương tâm.

Tiểu Thâm chơi xỏ lá: "Đề cậu đến giúp tôi và con trai, ai biết tính cảnh giác của cậu kém như vậy, tôi tiến vào cậu cũng không tỉnh, ngộ nhờ là người có mưu đồ bất chính thì làm sao!"

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Cố Tiêu đau mở miệng trách móc, bò dậy liếc nhìn Đồng Đồng cũng ngủ như heo, thoáng yên tâm lên tiếng: "Ít nói nhảm, cậu cho rằng tôi là người thế nào, cậu đi vào một chút sát khí cũng không có, tôi tỉnh cái rắm."

Mấy người bọn họ đều đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, trong phòng xuất hiện một người, nếu không có ý đồ xấu, bọn họ sẽ không động tiếp tục ngủ, nhưng nếu như có sát khí, bọn họ còn tỉnh táo hơn so với buổi sáng đây.

Tiểu Thâm một bộ dạng vô lại ' vậy cũng không được ', "Cậu có thể đi được rồi!"

Cố Tiêu không dám tin trọn to mắt: "Bây giờ? Đại Thiệu Gia cậu xem một chút bây giờ là mấy giờ, nửa đêm gọi một cuộc điện thoại kêu tôi tới giúp cậu bảo vệ con trai, tôi không nói hai lời chạy tới, ai biết cậu không có lương tâm như vậy, qua sông rút cầu, không sao, đuổi người đứng không! Lão tử nhất quyết không đi!"

Tiểu Thâm nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đập một phát, nhẹ nhàng nằm xuống, một tay ôm Đồng Đồng, không bao lâu, ngủ thiếp đi.

Cố Tiêu buồn bực, người này ngủ thiếp đi?

Ghé đầu liếc nhìn bên ngoài, không cứu Đồng Nhan trở về sao?

Cố Tiêu trầm tư , rón rén rời phòng, thấy một đám thù hạ của Tiểu Thâm đứng bên ngoài, đổ ập xuống chửi mắng một trận: "Chuyện gì xảy ra, cứu một người phụ nữ cũng làm không được, các người làm ăn kiểu gì không biết."

Phụ tá đáng thương đứng mũi chịu sào, cũng không dám nói một câu, hần biết, hôm nay hôm nay không cứu được phu nhân về, nhân tố hần hành động bất lực là rất lớn, nếu như hần vào nhanh hơn một bước những người đó đã không mang phu nhân đi.

Tiểu Thâm vẫn đang nhắm mắt khẽ mở ra, đôi mắt đào hoa xinh đẹp, giống như một cái đầm sâu thẳm, nháy mắt mấy cái, lại nhắm lại, đã ngủ.

Vốn muốn ngày thứ hai bay thẳng đi Singapore, ai ngờ nửa đường gặp chuyện không may, Tiểu thị gây khó dễ với công ty Danh Dương của Tiểu Thâm, trước khi ra cửa Tiểu Thâm nhận được tin tức này.

Mất vốn có ý mỉm cười chột lạnh giống như gió tây bắc, ôm Đồng Đồng vào trong ngực rồi lên xe: "Đến công ty."

Đồng Đồng ngoan ngoãn ôm Tiểu Thâm: "Ba, không phải nói muốn đi nhận mẹ sao?"

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Trước xử lý chút chuyện, mẹ con trở lại mới sẽ không chán ốm."

Đồng Đồng ngoan ngoãn không nói lời nào, chỉ là mắt khép hờ quyết miệng mất hứng, Tiểu Thâm biết đứa nhỏ này muốn không vui rồi, nhưng hết cách rồi, sau này anh còn phải nuôi bà xã và con trai mình, bây giờ người ta đến bắt nạt, còn muốn thừa dịp bây giờ vợ Tiểu Thâm chết không có tâm tư quản công ty, một kích phá hủy Danh Dương.

Tiểu Thâm cười như không cười nghe điện thoại di động, thù hạ xin phép xong, lẳng lặng cầm điện thoại di động chờ đợi chỉ thị của ông chủ.

Tiểu Thâm nhìn con trai trong ngực mình, con trai mất hứng, trời đất bao la con trai là lớn nhất, bộ dạng giống với một người ba tốt, tài xế nhìn qua gương kính ngạc không thôi.

Thật vất vả chờ Đồng Đồng nhếch miệng cười, lúc này Tiểu Thâm mới thuận tiện nói một câu: "Kế hoạch lần trước cũng gần đến lúc rồi, nếu những người đó không biết đủ, vậy thì đưa tiễn bọn họ một đoạn đường đi."

Vốn còn sợ ông nội vừa ra đi, sẽ làm lão nhân gia không an lòng, bây giờ nhìn lại hoàn toàn không cần thiết, anh nhớ tới ông nội nên tạm thời không động thù, không có nghĩa là đám người kia cũng nghĩ như vậy.

Tự tìm đường chết.

Phụ tá vừa nghe, gật đầu: "Vâng" xoay người không ở đây nhìn bộ dạng hai người trên ghế bồi dưỡng tình cảm, quay đầu lại gọi điện thoại giao phó nhiệm vụ.

Lúc này Tiểu Thâm mới nói vào trong tai người kia: "Bây giờ con đến nhà họ Tiểu bên kia trông chừng, có động tĩnh gì tùy thời báo cáo."

Đồng Đồng mở mắt thật to nhìn ba mình, đây là lần đầu tiên hắn nhìn ba mình làm việc, đều nói, con trai sùng bái nhất là ba, ban đầu cuộc sống của Đồng Đồng chỉ có Đồng Nhan, cảm thấy mẹ thật lợi hại, đời này sùng bái nhất chính là mẹ.

Nhưng sau lại đi theo mẹ dọn vào sống trong nhà này sống qua ngày, quen nhìn bộ dạng cả vợ phát phờ của ba, mỗi lần tính toán người khác sẽ cười đặc biệt gian trá, Đồng Đồng chỉ dám len lén khi để ba mình ở trong lòng.

Hiện tại không giống nhau, nghe anh phân phó đầu vào đây, trong nháy mắt Đồng Đồng cảm thấy người cha cả vợ phát phờ trước mắt này, quá đẹp trai quá xuất sắc rồi!

Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng, chú ý tới lửa nóng sùng bái trong mắt con trai, nhếch miệng cười một tiếng, có chút du côn: "Ba đẹp trai chứ?"

Đồng Đồng cong miệng lên, kinh thường liếc mắt xem thường, Tiểu Thâm cũng không tức giận với tên nhóc ăn ở hai lòng này.

Đến công ty, mọi người khắp công ty kính hãi nhìn ông chủ của mình.

Anh ôm cái gì vậy?

Trẻ con? Nói nhảm, dĩ nhiên là trẻ con, ông chủ ôm trẻ con?

Luôn luôn một mình vô cùng tàn nhẫn.... Ông chủ, là ở nhà trông chừng trẻ con?

Các nữ nhân viên huyền ảo, trong lòng đối với đại Boss bị chèn ép thành vú em cực kì sùng bái.

Tiểu Thâm mặt không đổi sắc, ôm Đồng Đồng trực tiếp ngồi vào ghế của bản thân, cúi đầu hỏi: "Ngồi ở chỗ này hay muốn tự mình vào trong ngủ một lát?"

Đồng Đồng ngoan ngoãn, mở mắt to nhìn Tiểu Thâm lắc đầu, tay nhỏ bé vững vàng ôm chặt cổ Tiểu Thâm: "Con muốn ở cùng ba."

Tiểu Thâm cười cười: "Được." Nói xong, an trí tốt Đồng Đồng trong ngực, nhấn nội tuyến kêu thủ hạ bố trí nhiệm vụ.

Dưới tay anh đều là những tinh anh đã đi theo anh mấy năm, đi theo anh vào nam ra bắc đã gặp qua rất nhiều trường hợp lớn, mới vừa rồi mặc dù ông chủ ông một đứa bé bộ dạng giống anh đi vào mặc dù kinh ngạc không khép miệng được, nhưng lúc vào làm việc đã hoàn toàn bình tĩnh.

Khai triển công việc đầu vào đây, Tiểu Thâm thì một tay che chở Đồng Đồng, một tay thao tác con chuột, người quan sát cổ phiếu bên ngoài.

Buổi chiều mười hai giờ thì Tiểu Thâm đang từng miếng từng miếng dứt cho Đồng Đồng ăn cơm, phụ tá đột nhiên đi vào: "Ông chủ, người nhà họ Tiểu đến."

Tiểu Thâm ngừng đầu khẽ mỉm cười, cười tùy ý, đôi mắt đẹp nhảy lên, để xuống cái muỗng xuống ôm con trai đến gần thành ghế trong, một tay cầm khăn giấy lau miệng cho con trai, vừa giống như vợ đang ngừng đầu, lười biếng mở miệng: "Ừ, vào đi."

Phụ tá cung kính đi ra ngoài, kết quả người còn chưa đi ra ngoài, cửa phòng làm việc đã bị người từ bên ngoài thô lỗ đẩy ra, về mặt Tiểu Tiểu tức giận xông tới, chỉ vào Tiểu Thâm mắng to: "Tiểu Thâm, anh làm gì, lại dám động thủ với Tiểu thị!"

Tiểu Thâm vốn vui mặt đột nhiên ngưng lại, nâng mắt nhìn Tiểu Tiểu, cúi đầu tiếp tục cho lau tay cho con trai, vừa lười biếng mở miệng: "Tiểu thị không được, làm sao tôi lại không thể mua? Có phải Tiểu đại tiểu thư chất vấn lắm người rồi không? Tiểu thị là bị huỷ hoại trên tay cô, bây giờ việc cô phải làm chính là tự trách bản thân bất lực?"

Người như Tiểu Tiểu, khôn vặt là có, nhưng kinh doanh một công ty lớn như Tiểu thị, thực là rất bất đắc dĩ, Tiểu thị đã sớm bắt đầu xuống dốc, anh chỉ là tăng nhanh tốc độ xuống dốc mà thôi, chuyện này thế nhưng Tiểu Tiểu chạy đến nói anh cố ý phá huỷ, chuyện cười.

Tiểu Tiểu quả nhiên cho là như vậy, mặt giận dữ: "Tiểu Thâm! Đừng quên, hiện tại công ty là của tôi đây, ngày đó người kia tự nguyện lấy di chúc ra giao cho chúng tôi, a, hiện tại anh muốn đổi ý sao? Không cảm thấy hơi trễ sao?"

Tiểu Thâm thật là vô tội nháy mắt mấy cái, rốt cuộc nhận thức được tài nghệ trả đũa của phụ nữ, không trách được mọi người đều nói lòng dạ phụ nữ như kim đáy biển.

Cũng không biết em họ trước mắt này, là người phụ nữ như thế nào? Lòng dạ hiểm độc sao?

Tiểu Thâm bất đắc dĩ buông tay: "Tiểu tiểu thư nói không sai a, Tiểu thị xác thực là của cô, tôi cũng không có ý định giành, chỉ là, nếu như cô có năng lực kinh doanh Tiểu thị thật tốt, hiện tại còn cần tôi tiến hành thu mua sao?"

Tiểu Tiểu nhất thời nhen lòi, trái tim âm thầm giận, vốn là nghĩ đến để cầu hòa, làm sao lại vừa vào vào đã cãi vả.

Hình như Tiểu Thâm đã biết những người đó tòi vì cái gì, lúc này phòng làm việc của hắn đang trên đỉnh đầu của Tiểu Tiểu, Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, "So với hiện tại, ngay phía dưới tôi, trong phòng làm việc của cô nhất định có một đám người vây quanh, chỉ là tại sao bọn họ không đến, lại phải một cô gái yếu đuối như cô đi tìm tôi?"

Nói xong giống như nhớ tới cái gì, có ý nhỏ giọng hỏi thăm: "A, cô đi cầu thủ hạ của tôi lưu tình rồi sao?"

Anh không nói như vậy cũng may, nói như vậy, khiến người phụ nữ luôn sĩ diện như Tiểu Tiểu làm thế nào?

Tiểu Tiểu giống như bị người giẫm phải đuôi, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: "Tiểu Thâm! "

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, rất là khéo hiểu lòng người: "Không cần gọi lớn tiếng như vậy, lỡ tai tôi cũng không điếc, nói như vậy tai tôi cũng muốn điếc rồi, này Tiểu đại tổng giám đốc vì sao mà tôi?"

Tiểu Tiểu không nhìn được, hận không thể lập tức biến mất ở nơi này, tình nguyện phá huỷ công ty cũng không muốn ở đây cầu xin người này, nhưng công ty không phải của cô ta, phá sản, không chỉ có cô xong đời, còn cả nhà nữa.

Về sau nếu muốn lật người cũng hoàn toàn vô vọng.

Cẩn rằng: "Van ngài, xuống tay lưu tình."

Tiểu Thâm chau chau mày, vẻ mặt tiếc nuối: "Cô nói cái gì? Lớn tiếng chút, mới vừa rồi tôi không nghe thấy!"

Nhìn Tiểu Thâm cười híp mắt nhìn mình, Tiểu Tiểu hận không thể một đao chặt cái đuôi giả nhân giả nghĩa của Tiểu Thâm, nhưng không được, gắt gao cắn răng, tay xuôi theo bên người nắm lại, đôi mắt nhìn Tiểu Thâm giống như hận không thể đốt cháy anh!

"Tôi nói!" Mặc dù hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn từng chữ từng câu nói ra khỏi miệng: "Tôi cầu xin anh, để cho công ty một con đường sống."

Tiểu Thâm gật đầu một cái, lần này nghe rõ ràng, khẽ mỉm cười, nhìn Tiểu Tiểu, "Không chống đỡ nổi cái công ty này nữa sao?"

Tiểu Tiểu thấy sắc mặt anh hoà hoãn, cho là chuyện này có hi vọng, thật sâu khạc ra một ngụm trọc khí, gật đầu: "Đúng vậy."

Sắc mặt Tiểu Thâm đột nhiên trở nên há hê: "Chắc chắn chắc, thật đúng là vô dụng, cả công ty nhiều người như vậy, tôi mới đi mấy tháng mà thôi, tất cả đã sụp đổ như vậy, chân thật lãng phí hơi sức của tôi, công ty như vậy, tôi tính không ra tay, cũng sẽ khoe khoang."

Tiểu Tiểu nghe vậy, sắc mặt đại biến, kích động tiến lên một bước: "Anh có ý gì!"

Tiểu Thâm rất là tiếc nuối nhún nhún vai: "Ý tứ chính là như vậy, tôi sẽ không thu tay lại, ý tứ rõ ràng như vậy, cái này mà cũng không nhìn ra khó trách làm ông ty bại thành như vậy, vốn tôi còn nể mặt ông nội định hai ngày sau mới thu thập các người, các người tốt hơn, các người đã từng nghe câu lòng tham không đáy chưa! Thế nhưng vọng tưởng đánh chủ ý lên công ty của tôi? Tôi rất vất vả mới quyết định tạm hoãn chủ ý thu mua Tiểu thị, nhưng hiện tại . . . . . Thật sự tiếc nuối, chính các người tự tìm chết!"

Tiểu Tiểu sùng sốt, giận dữ: "Anh đã xác định cho dù tôi cầu xin anh anh cũng sẽ không thay đổi chủ ý, vậy anh còn muốn tôi phải cầu xin anh..... Anh đùa giỡn tôi!"

Tiểu Thâm lắc đầu: "Nào người này thật đúng là không phải dân bình thường, hiện tại cô mới biết là tôi đang đùa bỡn cô, ai, khó trách ông nội không chịu để lại công ty cho cô, nếu bị cô thua, với đầu óc của cô, không phá sản mới lạ."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Đại kết cục 1

Tiểu Tiểu sùng sốt một chút đối mặt với tiểu Thâm, lần đầu tiên Tiểu tiểu hoài nghi năng lực của bản thân, có phải hay không, trước kia mẹ nói những điều đó đều là giả, có phải năng lực của cô không bằng một nửa của Tiểu Thâm.

Từ nhỏ, Chu Linh đã luôn nói bên tai cô ta, Tiểu Tiểu, con là người ưu tú nhất trên thế giới, Tiểu Thâm căn bản không phải đối thủ của con, cho nên, đối mặt với Tiểu Thâm trước nay cô luôn có lòng tin.

Hiện tại . . . . .

Tiểu Thâm nhìn ánh mắt Tiểu Tiểu giống như đang nhìn Đồng Đồng hồ đồ, hoàn toàn bày ra trạng thái rộng rãi không so đo với đứa bé.

Tiểu Tiểu mê mẩn, không biết nên làm sao đây, nhưng sự thật ngay ở trước mắt, công ty cũng là thua trong tay cô ta.

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười ánh mắt nhìn Tiểu Tiểu dung túng không khác gì lúc nhìn Đồng Đồng, nhưng đối mặt với Đồng Đồng là một đôi mắt sùng bái người ba, đối mặt với Tiểu Tiểu thì giống như ánh mắt xa lạ của đứa bé thấy trên đường cái.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc mê mẩn của Tiểu Tiểu, Tiểu Thâm khẽ mỉm cười: "Tôi biết rõ mẹ cô vẫn luôn nói với cô, cô cũng không kém hơn tôi, trước đây tôi xì mũi coi thường những lời lẽ như thế, nhưng hiện tại tôi có con trai, cũng có chút hiểu, nhưng nói thật, tôi rất không tán thành, dạy dỗ đứa trẻ như vậy, khó tránh khỏi trong mắt không có người khác, cho rằng bản thân chính là trời, làm sao còn biết, cách nói Thiên Ngoại Hữu Thiên, hiện tại giáo dục của tôi đối với Đồng Đồng chính là để nó tự mình chơi, tự mình thăm dò, chỉ có biết bản thân thích hợp với cái gì, biết cái gì rồi, sau này trưởng thành rồi mới có thể phát ra tự tin từ trong xương, mới có năng lực chân chính để thu phục người, cô nói đúng không?"

Tiểu Tiểu sững sờ nhìn Đồng Đồng ngoan ngoãn ngồi ở trong ngực Tiểu Thâm, Đồng Đồng dùng loại ánh mắt nhìn người xấu nhìn bản thân, chợt thấu hiểu, giáo dục.....

Tiểu Thâm khẽ nhủ mảy, làm như vô ý nói một câu: "Không có gì, chỉ là cách giáo dục không giống nhau mà thôi."

Sau khi Tiểu Tiểu đi, Đồng Đồng mới nâng mí mắt nhìn ba mình, chợt nói một câu: "Thật gian trá."

Tiểu Thâm nhủ mảy, không đáng đánh giá, chợt ôm lấy Đồng Đồng đi ra ngoài: "Đi thôi, chắc mẹ con chờ sốt ruột rồi."

Tiểu Thâm dẫn theo thủ hạ chạy thẳng tới một vùng đất trống, nơi đó có một chiếc máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong.

Phụ tá theo ở phía sau nói: "Ông chủ đã tập hợp xong nhân viên."

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, "Được, đi thôi."

Tâm tình trước nay chưa từng có, mấy thủ hạ theo phía sau hai mặt nhìn nhau, không hiểu, vợ của ông chủ mình cũn đã mất rồi, sao tâm tình lại tốt như vậy được?

Lúc này Singapore.

Đồng Nhan mơ mơ màng màng ngồi ở trong sân phơi nắng, Phí Gia Nam ngồi ở bên cạnh xử lý tài liệu, mấy tên thủ hạ cung thuận đứng ở một bên chờ đợi sai khiến.

Khoẻ miệng kéo ra một nụ cười giấu cợt, chờ Phí Gia Nam xử lý xong, cười một tiếng xin lỗi với cô: "Xin lỗi, công việc hơi nhiều, lúc đầu đã nói hôm nay cùng với em." Mặt mũi tuần tự bị ánh mặt trời chiếu cực kì toả sáng, nhìn đường cong khoẻ miệng rất tốt, Đồng Nhan hoảng hốt một lúc, nhớ tới một người đàn ông khác cười lên rất lưu manh vô lại.

Người đàn ông kia không biết cái thân sĩ này, luôn cười giống như thỏ phi muốn ăn đòn, còn có thể bất ngờ ôm lấy cô, người đàn ông trước mắt này.

Khẽ mỉm cười: "Phí tiên sinh thật đúng là thân sĩ." Nói xong nhắm mắt, hưởng thụ ánh mặt trời.

Mặt trời mùa xuân, rất thoải mái, chỉ là bên Singapore này hơi nóng, không thích, lông mày nhẹ cau lại đến mực không nhìn thấy, rồi sau đó bình tĩnh lại, giống như ngủ thiếp đi.

Khoẻ miệng Phí Gia Nam nở nụ cười không thay đổi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch của Đồng Nhan, bỗng nhiên thò tay bóp mặt cô, làm như lâm bầm lâu bầu: "Mấy ngày nay uất ức em, gây, chờ chúng qua hôn lễ của chúng ta, sẽ bồi bổ thật tốt cho em."

Nhắm mắt Đồng Nhan cảm thấy thất bại, định lực của người đàn ông này đáng sợ kinh người, kể từ lúc tỉnh lại, vô luận cô dùng ánh mắt chào phúng như thế nào, người đàn ông này luôn cười híp mắt nói lời quan tâm, làm người khác cảm thấy giống như đã dùng hết hơi sức của bản thân, vùng nắm đầm đáng vào bông, cực kỳ vô lực.

Nhìn lại nhìn, vẫn không nhẫn tâm phát hỏa,, mở mắt ra hung tợn nhìn chăm chăm người đàn ông đẹp mắt này, khoẻ miệng khẽ câu, giấu cợt cười một tiếng: "Phí tiên sinh, anh thích đàn ông có vợ tôi không có hứng thú biết, nhưng mà tôi không muốn có một ngày nào đó có một người tới kiện tôi tội trùng hôn, hiểu chứ?"

Lông mày bên trái của Phí Gia Nam nhướng lên, ý muốn nói, 'vậy thì như thế nào', ánh mắt vô tội nhìn cô, nhún nhún vai không sao cả, mắt thấy cô lại muốn nổi đóa, vội vàng cười giải thích: "Không có gì, hiện tại em là Ann, thân phận của em đã hoàn toàn thay đổi, em còn không biết sao? Ngày hôm qua, tang lễ của Đồng Nhan đã oanh động cả thành phố A rồi, em không biết hôm đó có bao nhiêu người muốn tới tiễn đưa."

Đồng Nhan lập tức sững sờ, khó có thể tin nhìn người đàn ông này: "Anh nói cái gì?"

Điều này sao có thể, rõ ràng cô chưa chết, làm sao có thể có tang lễ?

Đợi chút, nhìn nụ cười tự tin trước mắt của Phí Gia Nam, trong lòng Đồng Nhan chợt dâng lên dự cảm xấu, giãy giụa đứng lên từ trên ghế mây, ánh mắt sắc bén nhìn hẩn, từng chữ từng câu hỏi: "Anh đã làm gì?"

Phí Gia Nam còn ra vẻ đắc hạnh, động tác nhún vai làm như nước chảy mây trôi, nhìn lửa giận trong lòng Đồng Nhan lại hồi sinh.

"Có phải anh điên rồi không! Làm sao anh có thể làm như vậy, tại sao có thể, anh tạo ra trận hoả hoạn kia còn chưa tỉnh, sao có thể như vậy..... Tôi đã kết hôn, tôi có chồng và con trai, anh cho rằng tôi đổi tên như vậy là được rồi sao? Tại sao anh lại làm như vậy?"

Trên mặt Phí Gia Nam một chút tức giận cũng không có, nói như chuyện đương nhiên: "Bởi vì anh yêu em, lâu như vậy, anh vẫn xuất hiện trước mặt em, từ trước đến nay anh đối với em khác thường như vậy, em không có cảm giác gì sao?"

Đồng Nhan đối mặt với khuôn mặt luôn cười híp mắt như đương nhiên, giận không kềm được, "Anh cũng biết cái gì là yêu sao? Anh làm như vậy, bất chấp tất cả hậu quả chỉ để bắt cóc tôi, bức bách tôi gả cho anh, đây chính là tình yêu mà anh nói sao? Phí Gia Nam tình yêu của anh thật đúng là đáng sợ!"

Nụ cười bên khoe miệng của Phí Gia Nam vẫn không giảm, chỉ là cặp mắt mực đồng càng ngày càng mờ, hình như cất dấu một cỗ lực lượng đáng sợ.

"Anh yêu em, chuyện này anh tự biết, sao anh lại nghĩ là chuyện của em, tóm lại, hôn lễ ngày mai, sẽ không hủy bỏ."

Đồng Nhan rất vô lực, đôi tay nắm chặt, trong mắt lửa giận thiêu đốt, chợt đứng lên, giơ tay cho hất một cái tát: "Kẻ điên!" Cẩn rằng nghiêng lợi nói một câu, không nói ra được hận ý.

Có thể không hận sao! Ban đầu trải qua những ngày thật tốt, chợt bị một cuộc hoả hoạn cướp đi, trong đám cháy, trong sợ hãi cô cho là bản thân sẽ phải rời khỏi chồng và con trai, ai biết người đàn ông này một cước đá văng cửa lớn đang đóng chặt, vọt vào đám cháy cứu cô, vào giây phút được cứu kia, không biết cô đã vui mừng như thế nào, bởi vì còn sống, còn có thể nhìn thấy Tiểu Thâm, bởi vì còn sống, còn có thể nghe Đồng Đồng gọi mẹ.

Nhưng tất cả còn chưa kịp để cô vui mừng, câu nói đầu tiên của người đàn ông này đã đánh cô xuống địa ngục: "Cô gái, sau này em là của anh, sẽ không buông tay."

Phí Gia Nam bị đánh một cái tát, tất cả thủ hạ đứng trong biệt thự đều kinh hãi không dám làm một cử động nhỏ nào, bọn họ không biết người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này là ai, ngày hôm qua đột nhiên lão đại xuất hiện ở Singapore, trong ngực còn ôm một người phụ nữ đang hôn mê, bọn họ muốn đón lấy, lại bị lão đại lạnh lùng nhìn sang, cũng không dám có một chút động tác nào đối với người phụ nữ này, trong lòng mơ hồ biết, có thể sau này người phụ nữ này sẽ đi theo lão đại cả đời.

Lão đại có phụ nữ, không đợi tiêu hoá tin tức này, tối hôm qua đột nhiên lão đại bạo rống một tiếng lớn: "Người đâu!"

Tối hôm qua, Đồng Nhan đã tỉnh từ lâu, chờ đến đêm khuya yên tĩnh, thừa dịp người giữ cửa bên ngoài không chú ý, chân không chạy ra khỏi biệt thự.

Nhưng Singapore là địa bàn của Phí Gia Nam, chưa chạy được mấy bước, cô đã bị từng chiếc xe hơi sang trọng chặn đường lại, trong đêm tối, Phí Gia Nam về mặt âm trầm bước ra, con người đỏ ngầu, bàn tay vững vàng túm lấy cô: "Cô gái, là gan không nhỏ."

‘ Ba ’ một tiếng, tiếng vang thanh thúy hoàn toàn vọng về cả trong biệt thự.

Sắc mặt Phí Gia Nam lại không thay đổi, chỉ là con người thâm trầm, mơ hồ có điềm báo bùng nổ, thủ hạ theo hất nhiều năm kinh hãi, bác sĩ đứng ở một bên tuy thời đội lệnh cũng ngay người, nhưng vẫn không nhìn được nói một câu: "Lão đại, cơ thể tiểu thư không tốt!" Mới vừa đi về phía trước hai bước, lại bị anh em bên người kéo lại, người anh em mặt lạnh lòng lạnh, trước mặt Đại Hồng Nhan Phí Gia Nam. Đường Lâm âm thầm lắc đầu một cái, ý bảo không nên làm động tác khinh địch.

Con người quật cường của Đồng Nhan ngược lên nhìn người trước mắt, không sợ không hãi sợ.

Phí Gia Nam lạnh lùng hừ một tiếng, "Được, rất tốt, Đồng Nhan, xem ra trước đây anh rất khách khí với em!"

Lạnh lùng xoay người, "Người đâu!"

Đường Lâm tiến lên thật nhanh, giọng nói của Phí Gia Nam đề rất thấp, giống như điềm báo trước khi bão táp: "Dẫn tiểu thư vào, không cho phép ra ngoài!"

Đường Lâm cung kính gật đầu.

Đồng Nhan tức giận không nhẹ, hô to: "Phí Gia Nam, tại sao!" Tiếng la này gần như dùng hết hơi sức toàn thân, bỗng trên đùi mềm nhũn, trước mặt bỗng tối sầm, chỉ lát nữa là rơi vào rồi nước bên cạnh.

Bác sĩ thấy thế, kinh hãi, "A!" Chỉ kịp phát ra một âm tiết như thế, chân còn không chịu không chế chạy về phía trước hai bước.

Ý niệm đầu tiên tràn vào trong đầu là: Nếu người họ nữ này chết rồi, tất cả mọi người trong biệt thự này sẽ phải chôn theo.

Trước mặt bỗng tối sầm nhanh chóng trôi qua, nháy mắt bác sĩ chủ thấy lão đại vừa muốn rời đi, chợt chạy vội tới bên cạnh Đồng Nhan hôn mê chỉ kịp kéo cơ thể siêu siêu vẹo vẹo chỉ trực sụp đổ, miên cô chịu khổ.

Lạnh lẽo trong mong đợi chậm chạp không tới, Đồng Nhan cau mày mở mắt, Phí Gia Nam chống lại đôi mắt nhu nhược y hệt như nước, trai tim mới vừa ác khí chợt giải tán, không thể làm gì, khom lưng ôm ngang cô lên, trừng mắt nhìn bác sĩ sững sờ ở một bên: "Lo lắng làm gì!"

Cũng lúc này tay nhỏ bé của Đồng Nhan níu lấy áo khoác tây trang màu đen của hắn, giọng nói rất thấp, khòe miệng ngoa ngoại, nói gì hắn nghe không rõ, chỉ là thấy cô mặt tràn đầy cầu khẩn, lúc này mới cúi đầu cẩn thận nghe, nhưng càng nghe càng giận.

"Bỏ qua cho tôi đi, con tôi đang ở nhà khóc tìm tôi, cầu xin anh."

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Đại kết cục 2

Phí Gia Nam chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cầu khẩn của cô, nháy mắt trong lòng mềm mại đã biến thành cường ngạnh hung ác hơn, khẽ mỉm cười: "Em lo lắng cho con của em? Được, em nói nếu anh giữ em ở nơi này một năm, để em sinh con trai cho anh, vậy em sẽ làm sao?"

Đôi mắt cầu khẩn của Đồng Nhan chợt ngưng trệ, dần dần trở nên e ngại, sinh con cho hắn?

"Không cần, buông tay!" Nghĩ đến chuyện đó có thể xảy ra, Đồng Nhan kheo bản năng khước từ, nhưng hiện tại cơ thể của cô quá yếu, một chút hơi sức cũng không có.

Phí Gia Nam giận quá, nhìn bác sĩ luống cuống tay chân đi lên, một cước đạp ra ngoài: "Cút!" Giống như dã thú gào thét khi lâm vào đường cùng.

Nổi giận bùng bùng ôm Đồng Nhan chạy thẳng tới phòng ngủ, dọc theo đường đi thủ hạ thấy lão đại luống cuống như vậy, mọi người kinh hãi.

Một cước đá văng cửa phòng ngủ, người giúp việc bên trong đang quét dọn, con người của Phí Gia Nam hoàn toàn đỏ mặt: "Cút ra ngoài!"

Người giúp việc bị sợ đến thiếu chút nữa ngã xỉu, nhìn dáng vẻ hai người, người giúp việc gần như dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đi, vẫn không quên đóng cửa lại cho ông chủ.

Một loại dự cảm xấu ập tới, Đồng Nhan dùng sức chống cơ thể mình lên, Phí Gia Nam chợt ném cô lên giường, tiếp theo xé rách quần áo trên người cô.

Đồng Nhan dùng hết hơi sức toàn thân kêu to, nhưng cơ thể yếu đuối tiếng gọi ra chỉ như tiếng mèo kêu: "Không cần, buông tôi ra, anh đi ra ngoài."

Phí Gia Nam một phát túm lấy cơ thể không ngừng động đậy của Đồng Nhan, trên tay dùng quá sức, xoẹt một tiếng, quần dài trên người Đồng Nhan bị xé rách.

Đôi mắt của Đồng Nhan đỏ lên, nước mắt không ngừng rơi xuống, nhưng ánh mắt vẫn quật cường không thể xâm phạm, giọng nói rõ ràng: "Buông tay!"

Phí Gia Nam cúi người, mùi thơm thanh nhã của cơ thể Đồng Nhan không ngừng bay vào chóp mũi, lửa nóng trong cơ thể lập tức bốc cháy, ban đầu vẻ mặt ảm đạm lửa giận, gân xanh trên trán nháy thành thành, không nhịn được nhắm mắt nhẹ nhàng ngửi mùi thơm nhàn nhạt dễ ngửi này.

Đồng Nhan lại như lâm đại địch, hô to: "Buông tay!"

Cảm giác nhục nhã ập vào lòng, giờ khắc này Đồng Nhan mới biết, mặc kệ bề ngoài người đàn ông thân sĩ nho nhã, nội tâm vĩnh viễn đều không thể chọc, chọc vào, thân sĩ nữa cũng sẽ biến thành dã thú.

Hơi sức chạy mất, trái tim Đồng Nhan kinh hãi, giống như cảm giác hôm nay nhất định sẽ mất đi thứ gì, trái tim đau xót, tức giận công tâm, một hơi không thở nổi, trước mặt bỗng tối sầm, mí mắt trợn lên, ngất đi.

Phí Gia Nam đè Đồng Nhan ở dưới thân, bỗng nhiên cảm giác phía dưới không phản kháng nữa, cả kinh, nhìn lại, mí mắt của cô gái này đã trợn lên ngất đi.

Kinh hãi.

Vội vàng xuống mặc quần áo từ tế, vội vã mặc quần áo cho Đồng Nhan, mở cửa hô to: "Người đâu!"

Trong sân biệt thự một nhóm người đang đợi lệnh, nghe lão đại gọi một tiếng như vậy, giống như dã thú gặp phải cái gì sợ hãi gào thét thật lớn, chưa từng nghe qua âm thanh sợ hãi của lão đại như vậy.

Một nhóm người vội vàng đi vào, ngẩng đầu nhìn Phí Gia Nam ở lầu hai, áo sơ mi rộng lưng thùng, tùy tiện bỏ vào trong quần, đai lưng còn chưa buộc lại, chỉ là cặp mắt đỏ ngầu, "Lên mau, cô ấy ngất đi!"

Bác sĩ vừa nghe, cũng biết là đang gọi ông, trong lòng than thở, ông đúng là mệnh khổ, lớn tuổi như vậy rồi, còn phải vì một người phụ nữ chịu đáng về nổi trận lôi đình của lão đại như vậy, bao nhiêu năm rồi lão đại không như vậy, vừa vội vã lên lầu, vừa suy nghĩ, rất nhiều năm rồi, từ năm lão đại mười sáu tuổi ấy, chưa từng xuất hiện tình trạng này, mà trong cuộc sống ba mươi năm của lão đại, tình huống như hôm nay, vền vẹn chỉ xuất hiện qua một lần,

đây là lần thứ hai.

Chẳng lẽ, cô gái này.....

"Không có chuyện gì lớn, chỉ là có chút nóng nảy, truyền dịch xong rồi gọi tôi là được, để cho cô ấy nghỉ ngơi thật tốt, cơ thể vốn là còn chưa khỏe."

Lão bác sĩ nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái nằm trên giường, cau mày, cẩn thận dặn dò những chuyện cần chú ý, Phí Gia Nam đứng ở một bên, đã an tĩnh lại, quần áo trên người cũng đã mặc xong, lại khôi phục là một lão đại tỉnh táo.

"Biết." Nhân nhật trả lời một câu, không nói thêm gì nữa, cặp mắt sáng quắc nhìn cô gái còn hôn mê chưa tỉnh.

Thật ra thì, hắn không biết cô gái này có cái gì ma lực, chỉ là. . . . . Không nhìn được, không khống chế được.

Singapore một trang viên không người, máy bay trực thăng khổng lồ từ hạ xuống, cánh quạt đủ để đánh hoa cỏ bay tán loạn khắp nơi, cửa khoang mở ra, Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng đứng ở cửa nhìn xuống phía dưới, đã sớm có một nhóm người đang chờ, thấy Tiểu Thâm ra ngoài, từng người một cung kính cúi đầu.

Một thủ lĩnh bộ dáng nam tử trẻ tuổi tới đây, "Tiên sinh, chúng ta đã tra được phạm vi to lớn này, nhưng bây giờ còn chưa tra được địa điểm cụ thể, đối phương bảo vệ rất nghiêm mật, chỉ là, nơi cử hành hôn lễ ngày mai đã tra rõ."

Tiểu Thâm gật đầu, mặt không chút thay đổi ôm Đồng Đồng từng bước một đi xuống, nhìn những người tinh nhuệ mình giữ trong bóng tối, trên mặt Tiểu Thâm hoàn toàn lãnh khốc, đến Đồng Đồng bị Tiểu Thâm ôm vào trong ngực cũng không nhìn được nửa khuôn mặt nhỏ nhắn lại, chỉ là bị chính ba mình và nhóm người này làm tức giận.

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Thâm quét một vòng: "Mấy năm này tôi không có ở đây, các người sắp tàn phế rồi hả?" Nhẹ nhàng nói một câu, làm như nói giỡn, lại làm người cầm đầu toàn thân căng thẳng.

"Không dám."

Tiểu Thâm không nói lời nào, chỉ liếc mắt nhìn chằm chằm, xoay người ôm Đồng Đồng tiến vào tòa nhà trong trang viên.

Tiểu Thâm làm việc cũng không gạt Đồng Đồng, mới vừa xuống máy bay, Tiểu Thâm cũng không để cho hắn nghỉ ngơi, trực tiếp ôm đứa nhỏ này vào thư phòng, phía sau mấy người tự động đi theo vào.

Đồng Đồng nằm ở đầu vai Tiểu Thâm, một câu cũng không hỏi, đáng vẻ ngoan ngoãn khiến Tiểu Thâm không nhìn được nghĩ đến đáng vẻ gương mặt múa vuốt của người phụ nữ kia.

"Kế hoạch thi hành như thế nào?"

Người cầm đầu cung kính gật đầu: "Toàn bộ mọi người đã sẵn sàng, toàn bộ nhân viên cứ điểm đã đến nơi, nếu tiên sinh muốn hành động ngay hôm nay cũng không thành vấn đề."

Ánh mắt Tiểu Thâm giữ kín như bưng, chợt cúi đầu nhìn con trai trong ngực, giọng nói không còn lạnh như băng, dịu dàng hỏi: "Đồng Đồng, con nói tới nay chúng ta len lén chạy vào trong nhà người ta trộm mẹ con đi được không nhỉ? Hay là để ngày mai trong hôn lễ của người xấu đó, mạnh mẽ dẫn mẹ con đi, làm người xấu đó mất hết thể diện mới tốt?"

Đồng Đồng mắt chớp chớp mắt to, làm như thật hỏi ngược lại: "Ngày mai, cô dâu trong hôn lễ của người xấu chính là mẹ sao?"

Nụ cười của Tiểu Thâm cứng ngắc một giây, chốc lát khôi phục thần thái, gật đầu: "Đúng vậy a, chúng ta không cần thận để mất mẹ, hai đại lão gia như chúng ta rất mất mặt. Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được."

Trong đôi mắt nhỏ của Đồng Đồng tức giận, nắm chặt quả đấm nhỏ, "Hừ, hôn lễ ngày mai chúng ta sẽ đoạt lại mẹ, người xấu dùng biện pháp lén lút trộm mẹ đi, chúng ta sẽ chính Đại Quang Minh đoạt lại mẹ, xem hắn nói như thế nào!"

Tiểu Thâm khẽ mỉm cười, hiển nhiên trước cũng nghĩ như vậy, phí gia nam, Singapore không phải là địa bàn của mày sao? Hiện tại tao để mày mất mặt trên chính địa bàn của bản thân, xem sau này mày làm sao đặt chân ở chỗ này.

"Được, nghe lời Đồng Đồng." Nói xong ngẩng đầu nhìn thủ hạ, chợt nhíu mày: "Nghe không hiểu lời thiếu gia nói sao? Đi chuẩn bị đi!"

Trong lòng mấy tên thủ hạ cả kinh, không ngờ, chuyện lớn như vậy, tiên sinh thế nhưng lại nghe theo một thiếu gia nhỏ năm tuổi.

"Vâng"

Đoàn người đi ra ngoài, người cuối cùng cung kính đóng kín cửa.

Tiểu Thâm thay đổi lãnh khí trước, thân mật đưa tay nắm cái mũi ươn lên ngao nghể của Đồng Đồng, giọng nói cưng chiều: "Vật nhỏ, trong tâm hư hỏng như vậy, để cho người ta mất thể diện, là ai dạy con!"

Lỗ mũi của Đồng Đồng vừa nhú, ươn ực, rất là tự hào: "Hừ, con đây là trời sanh."

Tiểu Thâm sững sờ, bật cười, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, có lẽ chính là trời sanh, đứa nhỏ này di truyền từ anh.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Đại kết cục 3

Ngày hôm sau, trời có chút âm u, thật vất vả mới xuất hiện ánh mặt trời, ai ngờ một hồi, một đám mây đen rất lớn xuất hiện, chạy rồi chạy, che khuất toàn bộ ánh mặt trời.

Mặt Phí Gia Nam không đổi sắc ngồi ở trong biệt thự, một thân lẻ phục chú rể cao quý tao nhã mặc trên người, trên đầu, sắc mặt Đồng Nhan trở nên trắng, thân thể không khỏe, ngay cả đi vài bước cũng cảm thấy khó khăn, đành phải tùy ý mấy người trang điểm mặt cô đồng tây.

Trên mặt bình tĩnh không nhìn ra bất kì cái gì, chỉ có đôi mắt âm đạm không ánh sáng ngẫu nhiên chuyển động mới có thể nhìn ra trong lòng cô đang sôi sục.

Thật sự phải gả?

Nằm mơ!

Nhưng là hiện tại trốn như thế nào?

Đầu óc nhanh chóng chuyển động, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chờ lúc đến phòng hoá trang cho hôn lễ để trốn, Phí Gia Nam đã nói, địa điểm tổ chức hôn lễ một trang viên cạnh bờ biển, trang viên này vốn rất ít người, khi nào có lễ hội trọng đại mới có thể sử dụng.

Nói cách khác, địa hình nơi đó, mọi người cũng không quen thuộc, hơn nữa, nghĩ chi tiết hơn, trang viên lớn như vậy, lại ở ngay bờ biển, một người trốn đi cũng dễ dàng.

Phí Gia Nam đã nghĩ tặng cho Đồng Nhan một buổi hôn lễ xa hoa, nhưng lại không nghĩ tới, Đồng Nhan, thân-thể-đi-hai-bước-đã-thờ-gấp này, lại đang lên kế hoạch như thế nào để thuận lợi chạy trốn.

Cho dù là thất bại, Đồng Nhan cũng tự mình an ủi bản thân, cô dâu là Ann, cũng không phải là cô, cho dù hôm nay thật sự kết hôn, ở giấy kết hôn kí cũng không phải là tên Đồng Nhan, chỉ cần chạy đi, không ai biết Ann là ai!

Thời gian không sai lệch lắm, người dâu phụ xa lạ cẩn thận giúp đỡ Đồng Nhan đi ra phòng ngủ, từng bước một xuống lầu.

Phí Gia Nam kiên nhẫn ngồi chờ trên ghế sofa ở phòng khách, bên cạnh là đám người phụ rể mặt không đổi sắc. Khi trên lầu truyền đến tiếng vang, Phí Gia Nam ngẩng đầu, vừa vặn thấy vị hôn thê xinh đẹp mềm mại đi từng bước một xuống lầu, dung nhan tinh xảo, ngũ quan xinh đẹp, không thể không nói, cho dù ở trong đầu vô số lần vẽ ra bóng dáng Đồng Nhan vì hấn mặc áo cưới, hấn vẫn xem nhẹ vẻ đẹp của cô.

Đồng Nhan giờ phút này, xinh đẹp giống như tiên nữ giáng trần, không nhiễm chút khói lửa thế gian, đáng tiếc mặt cô dâu lại âm trầm không chút thay đổi, nếu như cái miệng nhỏ nhắn phấn nộn lộ ra tươi cười, phỏng chừng sẽ trộm hết tất cả tâm của đàn ông.

Cơ thể Đồng Nhan suy yếu, đi không được vài bước, từ phòng ngủ xuống dưới, toàn thân đã đầy mồ hôi, nếu như không có hai người phù dâu trái phải đỡ cô, nói không chừng cô đã trực tiếp lăn từ cầu thang xuống.

Nhìn ánh mắt kinh diễm của Phí Gia Nam, liếc trắng mắt một cái, hừ lạnh một tiếng, quay đầu không để ý tới.

Phí Gia Nam cũng không để tâm, mặc kệ hiện tại trong lòng Đồng Nhan nghĩ như thế nào, cũng không thay đổi được sự thật, không phải là cô đang nhớ con trai sao?

"Em yên tâm, hôm sau tôi sẽ cố gắng, để tôi và em có một đứa con trai, đến lúc đó, tôi sẽ rất tò mò nhìn em lựa chọn như thế nào, lựa chọn con trai đã mất mẹ một năm và trưởng thành không ít, Đồng Đồng, hay là lựa chọn đứa trẻ mới sinh vẫn còn khóc lóc đòi sữa? Đồng Nhan, tôi thực sự rất mong chờ ngày đó!"

Cơ thể Đồng Nhan có chút cứng đờ, lườm hấn một cái: "Đồ điên!"

Đúng vậy, người đàn ông này đúng là đồ điên, nghĩ tới biện pháp hấn đối phó với mình, trong lòng cô ảm ảm bi thương, nếu thật sự không cẩn thận mang thai...

Không được, tuyệt đối không thể, nhất định hôm nay phải trốn đi, bằng không những ngày về sau của cô sẽ rất bi thảm, cô thậm chí không thể tưởng

tượng được, nếu cô thực sự sinh cho Phí Gia Nam một đứa nhỏ, đến lúc đó đối mặt với đứa trẻ, cô nên làm thế nào?

Cho nên, tuyệt đối không thể!

Ánh mắt mang theo oán hận ngoan tuyệt, hung tợn nhìn thoáng qua mặt Phí Gia Nam, mỉm cười: “Tôi cũng thực sự muốn nhìn một chút khả năng của Phí tiên sinh!”

Phí Gia Nam con người co rụt lại, không thể phủ nhận, trong lòng có chút đau đớn khi thấy bộ dáng hoàn toàn không sao cả của Đồng Nhan.

Cúi người ở bên tai Đồng Nhan, giọng điệu ôn nhu như nước nói: “Ann, hơn một giờ nữa em sẽ là cô dâu của tôi, em thật sự không có suy nghĩ gì sao?”

Đồng Nhan cười lạnh một tiếng, phù dâu ở phía sau buông tay, cơ thể cô nhoáng một cái liền bị Phí Gia Nam đón vào trong ngực, Đồng Nhan hơi thở yếu ớt, biết chính mình hiện tại đứng không nổi mà phải dựa vào hắn, cánh tay mảnh khảnh chạm vào lồng ngực ấm nóng của nam nhân, ngay vị trí trái tim, nó đang nhịp đập mạnh mẽ

“Cảm nhận được không, nó đang nhảy lên vì em.” Giọng nói trầm thấp mỉa mai hoặc vang lên.

Tay Đồng Nhan lập tức nóng lên, nhanh chóng chuyển rời, tuy rằng con trai đã năm tuổi, nhưng đối với mỉa mai rõ ràng của đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được mà đỏ ửng.

Có chút cười nhạo: “Thủ đoạn của Phí tiên sinh thật cao a, đáng tiếc, anh không phải vẫn là xử nam chứ? Hoặc là trước đó có rất nhiều phụ nữ đứng không? Hồi trước tôi nghe người ta nói, anh một khoảng thời gian không có nữ nhân sẽ nóng tính, cũng khó trách, đây là nhu cầu sinh lý, rồi sau đó không phải là tôi xuất hiện sao?”

Con người Phí Gia Nam lạnh lùng nhìn lướt qua mấy người hầu đứng ở trong góc, có thể nghĩ, trong mấy ngày nay, chính là mấy người này nói cho Đồng Nhan nghe, mà cô thân là phóng viên, lời nói lại “vô cùng khách sáo”

Hắn cúi đầu, con người tựa tiểu phi tiểu (cười nhưng không cười) nhìn Đồng Nhan, “Cho nên?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Đồng Nhan cong lên, giả bộ ngây thơ nói “Đáng tiếc, người ta có bệnh sạch sẽ, nếu trước đó anh đã chạm vào thân thể nữ nhân khác, tôi sẽ nhịn không được mà ới.”

Ách!

Đồng Nhan thanh âm không cao không thấp, vừa vặn có thể đi vào lỗ tai mỗi người trong phòng khách, đàn em Phí Gia Nam, hiện giờ là phù rể, không dám tin, nữ nhân này ghét bỏ lão đại?

Phí Gia Nam cũng sùng sốt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Không nghĩ tới tiểu Ann còn có khẩu vị nặng như vậy, tôi thích.”

Đối với khuôn mặt tươi cười của hắn, Đồng Nhan cảm thấy không có ý nghĩa, người đàn ông này không phải Tiểu Thâm, thời điểm Tiểu Thâm và đấu võ mồm sẽ không trung ra bộ dáng nghiêm túc như vậy đối với cô, trong lòng vừa động, bỗng nhiên nghĩ đến biện pháp tốt nhất chọc giận hắn, mỉm cười, ngón tay mảnh khảnh chụ vào ngực của Phí Gia Nam, chu cái miệng nhỏ, giọng nói không tức chết người không đến mức: “Ài nha, không vui, cùng nói chuyện với ann thực không có ý nghĩa, Tiểu Thâm sẽ không như vậy, anh ấy sẽ nói ra một câu chọc tôi vui vẻ.”

Ngụ ý, anh, Phí Gia Nam, chính là không bằng Tiểu Thâm!

Phí Gia Nam và Tiểu Thâm tranh đấu gay gắt với nhau mười năm, tuyệt đối không chấp nhận được người khác nói, hắn, Phí Gia Nam, lại không bằng Tiểu Thâm, đặc biệt là từ miệng cô gái này nói ra.

Dục hỏa vừa mới sôi trào lập tức bị dập tắt, Phí Gia Nam cười tao nhã, vẻ mặt mưa gió mịt mù: “Phải không?”

Đồng Nhan vô tội nháy mắt mấy cái: “Đúng vậy nha!”

Đàn em mấy người đứng phía sau thấy không ổn, ngày hôm qua, cô gái này liền khiến lão đại tức đến nổi suýt chút nữa bóp chết cô, sau lại ở thời điểm “làm chính sự” (đấu óc đến tối chút nhá!!!) trực tiếp ngắt xiu, đến bây giờ không biết tốt xấu, thiết thời lúc trước gặp phải đã hoàn toàn quên.

Cô gái này đã quên thì thôi đi, nếu lỡ như chọc lão đại nổi nóng, cô ta sẽ không chịu nổi, lập tức ngắt đi. Hôn lễ sẽ không thể tiếp tục.

Hôn lễ mà không thể tiếp tục, đối tượng đề lão đại phát hỏa sẽ chính là bọn họ a~, đáng thương.

Một trong đám người chạy nhanh tiến lên hai bước khuyên nhủ: “Lão đại, đã đến giờ, khách nhân cũng đã đủ.”

Phí Gia Nam chuyển ánh mắt sang phía đàn em của mình, nhìn sắc mặt trắng xanh của hắn, bỗng nhiên hiểu được, chính mình lại trùng gian kế của cô gái này, cô muốn đem hắn tức đến mất đi lý trí, sau đó lại giống như ngày hôm qua ra tay thô lỗ đối với cô, cô nhất định sẽ ngắt đi!

Quay đầu đối mặt với cô gái trong lòng mình, sắc mặt khôi phục bình thường, mỉm cười: “Cô gái, hôm nay cho dù em có té xiu, hôn lễ này cũng không thể hủy bỏ!”

Quả nhiên, Đồng Nhan vốn đang ghé vào lồng ngực hắn nói nói cười cười, lập tức tái nhợt, vốn khuôn mặt đã không tốt, dựa vào trang điểm mới nhìn không ra, là người trang điểm một tầng lại một tầng phản hướng trên mặt cô đắp lên.

Mim cười, tràn đầy thất vọng: “Đúng vậy, hôm nay anh thật đúng là tiến bộ.”

Một góc của bờ biển ở trang viên, Tiểu Thâm hai tay bỏ trong túi quần nắm chặt đánh giá khung cảnh của trang viên, bộ dáng tùy ý thản nhiên, anh chắc chắn, ở trong này có rất ít người có thể nhận ra hắn, trừ Phí Gia Nam, đáng tiếc, hiện tại tâm tư Phí Gia Nam đang đặt tại trên cô gái kia.

Nghĩ đến Đồng Nhan, nguyên bản con người thản thoi, đột nhiên tối sầm, ần ần còn có lửa giận thiêu đốt.

Đi theo một bên, cậu bé có bộ dáng giống như tiểu vương tử, Đồng Đồng, thấy vậy, âm thầm liu lười kêu to: “Cha, bình tĩnh, bình tĩnh, đợi một chút rồi mới đi đoạt mẹ lại nha!”

Tiểu Thâm về mặt hắc tuyến (-.-|||) bất đắc dĩ, biết rồi con trai, thật là con mình có điểm trò giỏi hơn thầy.

Lỗi tai mang theo tai nghe điện thoại cỡ nhỏ bỗng nhiên vang lên, Tiểu Thâm một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con, một bên giả bộ không thèm để ý trả lời điện thoại.

“Lão đại, đã điều tra xong, hôn lễ sắp bắt đầu, trước khi hôn lễ tiến hành, cô dâu sẽ ở phòng cách vách nghỉ ngơi.”

Tiểu Thâm vốn là đang cười tủm tỉm, ánh mắt lập tức tối sầm lại: “Cái gì cô dâu?”

Thanh âm ép tới vô cùng thấp, nguy hiểm trùng trùng làm cho người ta sợ hãi.

Bên kia, đàn em hít một ngụm khí lạnh, vội vã sửa lời: “Phu nhân.”

Tiểu Thâm lúc này mới vừa lòng, con người u ám lập tức chuyển biến, giọng nói cao vút: “Ừ, không có lần sau.”

Đàn em bên kia sợ tới mức mồ hôi lạnh túa ra, vụng trộm lau lau: “Vâng.”

Chưa từng nghĩ tới, lão đại sau sáu năm không gặp lại thay đổi nhiều đến như vậy, tất cả chỉ vì một cô gái...

Từ xưa đến nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân a~!

Sắc mặt Tiểu Thâm từ từ biến thành màu đen, chỉ vì thù hận nói câu kia: “Cô dâu mới”

Lại nói tiếp, lần đó hôn lễ của Đồng Nhan và bản thân, anh thật đúng không có chút ấn tượng sâu sắc, khi đó hoàn toàn coi như lễ hội bình thường vẫn hay tham dự, giờ thì hay lắm, nhìn người đàn ông khác tổ chức hôn lễ với vợ mình long trọng như thế.

Trong lòng Tiểu Thâm một chút tư vị cũng không có, làm cái gì a~, người ta bắt cóc vợ mình, tổ chức hôn lễ còn long trọng như vậy, Phí Gia Nam đợi tới đánh rớt mặt mũi của anh!

Bên kia, Phí Gia Nam kéo Đồng Nhan đi về phía tổ chức hôn lễ, đi một hồi, sắc mặt Đồng Nhan đã tái nhợt, đi đứng có chút suy yếu.

Phí Gia Nam đau lòng, đột nhiên dừng bước chân, xoay người ôm lấy Đồng Nhan đi nhanh về hướng phòng trang điểm Lưu Tinh

Đồng Nhan giật mình, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã đi được một đoạn rất dài rồi: “Bỏ tôi xuống!”

Sắc mặt tái nhợt, thanh âm có chút hờn giận.

“Tôi đã có chồng, còn có con, Phí Gia Nam, anh không biết anh làm như vậy là rất buồn cười sao!”

Sắc mặt Phí Gia Nam hơi biến thành màu đen, nhưng cũng không để ý đến Đồng Nhan, trực tiếp ôm cô đi đến phòng hoá trang, sau khi sắp xếp ổn thoả cho Đồng Nhan, một câu cũng không nói, đứng dậy đi ra bên ngoài nói với đàn em: “Coi chừng, ai cũng không cho vào.”

Trong lòng Đồng Nhan giật mình, hô to: “Anh đây là giam lỏng tôi?”

Phí Gia Nam đưa lưng về phía Đồng Nhan, cũng không xoay người lại, lạnh lùng cười: “Tôi không phải vẫn luôn giam lỏng em sao? Tôi ôn tồn nói chuyện với em, em không để ý tới, vậy thì dùng sức mạnh đi.” Nói xong cũng không quay đầu trực tiếp chạy lấy người.

Nhìn qua cửa phòng bị canh giữ gắt gao, Đồng Nhan đứng dậy liền tùy ý đập phá, cái gì tới tay thì đập cái đó, đập một hồi liền bỏ cuộc.

Cả người suy yếu tựa vào ghế sofa mềm mại thở dốc, khó khăn lắm mới điều hoà lại hơi thở, ngẩng đầu cẩn thận đánh giá cảnh vật chung quanh.

Nhiều mây, nơi này bốn phía đều bị vây kín, duy nhất chỉ có cửa sổ nhỏ nhưng bên ngoài còn có người canh gác, dùng sức gõ bẻ, thủy tinh này vẫn là thủy tinh công nghiệp đi, còn là loại tốt nhất, đoán chừng đến viên đạn còn không bắn bẻ được.

Đồng Nhan bắt đầu đau đầu, hiện tại làm sao bây giờ, trải qua đêm đó bỏ trốn, Phí Gia Nam vào thời điểm cuối cùng, ngoài cửa còn có người canh gác,

như thế làm sao bỏ trốn!

Trong lòng không khỏi mắng to, Tiểu Thâm, thật sự không cần vợ anh sao?

Bỗng nhiên nhớ tới lời nói của Phí Gia Nam, nếu như Tiểu Thâm thật sự không phát hiện, vậy không phải người đã chết kia là cô sao?

Thật là nghĩ cô đã chết sao?

Đồng Đồng chắc là thương tâm lắm, Tiểu Thâm... cũng sẽ thương tâm sao?

Nhớ tới chính mình ở biệt thự Phí Gia Nam tại thành phố A lưu lại tờ giấy nhỏ ở trên giường, cũng không biết Tiểu Thâm có nhìn thấy không.

Dắt Đồng Đồng đi loạn khắp nơi, Tiểu Thâm đột nhiên hắt xì một cái, xoa xoa cái mũi, có chút ngứa a.

Đồng Đồng che lại cái miệng nhỏ nhắn, âm thầm cười trộm, cười đến vô cùng gian trá, “Nhất định là mẹ đang mắng cha, chê cha bây giờ còn không có đi cướp mẹ về, chờ mẹ trở về thì ba xong đời, hí hí.”

Tiểu Thâm sùng sốt, cúi đầu nhìn con mình cười trộm hơi giống như chuột sa hũ gạo, trước giờ con đều ở với Đồng Nhan, mẹ con hai người không phải là sẽ có cái gọi là tâm linh tương thông đi?

Nếu có, nói cách khác, hiện tại Đồng Nhan thật sự là đang mắng anh, ngại anh hành động chậm chạp, không chịu đi cứu cô?

Nghĩ đến đây, tâm tình phiền muộn lúc trước do đàn em nói sai liền chuyển biến tốt, ngồi xõm xuống liền nắm lấy hai gò má mềm mại của con trai, mặt sức xoa nắn, “Lập tức cho con xem!”

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đại kết cục 4

Đồng Nhan nhìn bốn phía, tròng mắt liên tục xoay chuyển, gian nan lê thân thể ốm yếu tìm kiếm cơ hội chuồn đi, đáng tiếc, Phí Gia Nam thật giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, bên ngoài một đám người canh gác, ngay cả cửa sổ chắc chắn thể kia cũng có thù hạ canh gác.

Thật sự là không cho Đồng Nhan một chút hi vọng chạy trốn nào.

Bên ngoài, Phí Gia Nam đang tiếp đón khách nhân, khoe miệng vẫn luôn tươi cười, đối đáp thoả đáng với những khách nhân hôm nay đến chúc mừng hần.

Một gã thủ hạ chạy đến, ghé vào bên tai lặng lẽ nói câu gì.

Phí Gia Nam mỉm cười: “Phải không? Vậy nên an bài lại địa điểm thả mỗi câu a.”

Thủ hạ cung kính gật đầu: “Dạ.”

Đối diện ông cụ tóc bạc nghe không hiểu bọn họ nói gì, liền hỏi: “Phí tiên sinh muốn câu cá?”

Phí Gia Nam mỉm cười: “Đúng vậy, hôm nay tôi tự mình câu cho vợ tôi một con cá lớn.”

Lão già mỉm cười, hoàn toàn không chú ý đầy mắt Phí Gia Nam kia loé tên tinh quang như lão hồ ly, cười lấy lòng, khen: “Phí tiên sinh thật biết chăm sóc vợ.”

Phí Gia Nam tùy ý cười cười: “Tôi qua bên kia tiếp đón mấy người bạn.”

Lão già lập tức ha ha cười: “Ha ha, tốt tốt tốt.”

Phí Gia Nam cầm ly rượu đi dạo một vòng trong hội trường, mắt liếc sáu phương, tai nghe tám hướng.

Đi đến một chỗ sáng sủa của lễ cưới, bỗng nhiên cười, khoe mắt hẹp dài có chút vô tình nhìn chăm chăm một chỗ, cười tà tà, trốn ở góc phòng lòng người hoàn toàn kích động, khăn trương nắm súng lục trong tay, một khi Phí Gia Nam phát hiện ra anh ta, hẳn sẽ không chút do dự trước tiên cho anh ta một phát đạn.

Thân mình Phí Gia Nam bỗng nhiên chuyển, bước chân thay đổi phương hướng khác, đi rồi.

Người ở góc sáng sửa thử dài một hơi, ngay tại vừa rồi, hẳn có loại cảm giác bị độc xà nhìn chăm chăm, giống như, hẳn đã trở thành đồ ăn cho cái thứ người tà ác kia, không bao giờ có thể chạy trốn.

Chuyển tai nghe, “Lão đại, giống như bị phát hiện.”

Tiểu Thâm ôm Đổng Đổng tùy ý ngắm hoa, về mặt nhàn nhả không chút nào để ý: “A~, không có việc gì, hẳn nếu như không phát hiện, vậy không phải là Phí Gia Nam, không có việc gì, người tiếp tục ngốc ở đó đi.”

Lời nói tùy ý dọa thủ hah của mình đồ mờ hôi lạnh, nói như vậy, Phí Gia Nam kia đã sớm biết bên trong trang viên đã có người của bọn họ ẩn nấp?

Nói như vậy, lão đại cũng đã biết trước, Phí Gia Nam đã phát hiện ra bọn họ ẩn núp ở chỗ này?

Vậy sao lão đại còn muốn bọn họ núp ở chỗ này a, không phải đưa dê vào miệng cọp sao?

Đầu óc còn chưa kịp chuyển một vòng, bên kia Tiểu Thâm bỗng nhiên nói: “Cho dù hẳn đã biết các người trốn ở nơi nào cũng không dám tùy ý ra tay, các người vô cùng an toàn, yên tâm, cho dù thể lực của Phí Gia Nam hẳn ở Singapore to lớn, hôm nay tân khách ở hôn lễ của hẳn nếu xảy ra chuyện gì, không phải là Phí Gia Nam hẳn đi tìm đường chết sao? Hẳn không ngốc, sẽ không ra tay chọc giận chúng ta, yên tâm”

Không thể không nói, hiểu Phí Gia Nam nhất vẫn là kẻ thù của hẳn, Tiểu Thâm. Ngược lại, kẻ hiểu Tiểu Thâm nhất chỉ sợ cũng chính là Phí Gia Nam.

Tiểu Thâm đau khổ cười, trong lòng có chút buồn bực, hiểu được con người của hẳn lại là đàn ông, mà vợ anh chắc là người xếp đầu tiên trong đám người không hiểu hẳn nhất.

Buồn ơi là buồn.

“Này, ta khát.” Đổng Nhan, lúc này đang bị nhốt tại trong phòng, suy yếu hướng về phía bên ngoài kêu.

Bên ngoài, đám người vẫn không nhúc nhích, đầu lĩnh (trưởng nhóm) chậm rãi mở miệng: “trong phòng có nước, tự mình uống.”

Đổng Nhan chán nản: “tôi không có khí lực đứng lên, làm sao mà uống được?”

Bên ngoài lại không có âm thanh di chuyển, những người đó đều là thủ hạ của lão đại, đi theo lão đại, nào có người nào không bị thương, cho dù là bị thương thực nghiêm trọng, vậy cũng tự mình chủ động ăn cơm uống nước. Làm sao lại giống như cô, một con quỷ nhỏ nũng nịu.

Cho nên, Đổng Nhan muốn uống nước, cũng không có người nào quan tâm cô.

Bên trong im lặng một hồi, Đổng Nhan buồn bực, đầu óc vòng vo xoay chuyển, bỗng nhiên hô to: “Người tới, tôi muốn đi toilet.”

Bên ngoài, bọn đàn ông mặt đã đen nay càng đen hơn, lúc này, ngay cả đầu lĩnh (trưởng nhóm) cũng không buồn quan tâm cô.

Không có ai để ý tới, Đổng Nhan tội nghiệp, đứng ở trong phòng suy nghĩ biện pháp.

Phí Gia Nam đứng một góc sáng sửa của hội trường, nhìn quét hoàn cảnh xung quanh, tầm mắt rõ ràng, trong lòng mang theo một chút vui vẻ tươi cười, thật không hồ là đối thủ của Phí Gia Nam hẳn, ngay cả nơi này cũng có thể trà trộn vào được.

Nếu như vậy, nhìn xem cuối cùng ai thắng ai thua.

Thời gian trôi nhanh tới 11 giờ, giờ lành đã đến, người chủ trì đứng ở trước đài, khúc nhạc hôn lễ làm cho tâm tình người ta vui sướng vang lên.

Khoe miệng Phí Gia Nam khe cong, đứng ở một đầu thâm đồ có chút chờ mong nhìn cửa phòng nghỉ, tưởng tượng thấy, Đổng Nhan một thân váy trắng đi ra, cảnh tượng đó kinh điển toàn trường như thế nào.

Đáng tiếc mọi người chờ mong đã lâu, nhưng cửa phòng nghỉ vẫn không mở ra, mọi người bắt đầu cười vang, trêu ghẹo chú rể, nói đây là cô dâu ra oai phủ đầu chú rể, về sau lại không được phép khi dễ cô.

Phí Gia Nam vừa nghe, cảm thấy có chút ý tứ, cũng phù hợp với tâm tình hiện tại của Đổng Nhan, cô bây giờ là nhất thời phát giận.

Nhưng làm cho mọi người khó hiểu là, chờ lâu lắm, cửa phòng kia vẫn không mở, giờ lành đã qua.

Bây giờ Phí Gia Nam mới cảm thấy không thích hợp, hoàn toàn không phải là cô dâu cô ý không muốn đi?

Tiến nhanh về phía trước, thủ vệ cùng thủ hạ cũng hai mặt nhìn nhau, khó hiểu, không biết cái cô gái kia còn muốn xuất chiêu gì đây, hồi nãy không phải là khát nước rồi muốn đi toilet. Thật là chưa thấy có cô gái nào nhiều chuyện như vậy!

Phí Gia Nam thấy biểu tình của thủ hạ, hiển nhiên không biết tình huống bên trong, trong tâm lại cảm thấy không tốt, tiến lên mở cửa, nhưng mở không được, trong lòng Phí Gia Nam hơi hồi hộp, giống như là dự cảm không tốt bắt đầu ứng nghiệm.

Lui ra phía sau hai bước, một cước đá vào cánh cửa.

Cửa bị đá văng, Phí Gia Nam đi vào, sắc mặt đã đen nay càng đen hơn, phía sau mấy tên thủ hạ cũng tiến vào, vừa thấy tình huống phía trong, mặt cũng đen theo.

Tại sao có thể như vậy? Thủ hạ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai cũng không thể giải thích được tình huống bên trong.

Sắc mặt Phí Gia Nam không tốt, kéo kéo cái nơ trên cổ, hai tay chỉnh lại thắt lưng, về mặt nguy hiểm nhìn thủ hạ của chính mình: “Đây là kết quả mà các người trông coi? Người đâu!”

Bầu tĩnh thủ lĩnh hoàn toàn không dám tin “Không có khả năng, vừa nãy tiểu thư còn nói, hơn nữa, phòng này trước sau đều được chúng ta bảo hộ, làm sao có thể không thấy?”

Tân khách bên ngoài vừa nghe, không thấy cô đâu đâu?

Xôn xao một chút, bắt đầu nghị luận.

Không thấy cô đâu, thân phận của Phí Gia Nam ở Singapore rất có uy tín và danh dự, ai dám đào hôn? Lại còn ở thời điểm tiến hành hôn lễ mà rời đi, điều này làm cho Phí Gia Nam về sau làm sao có thể gặp mặt người.

Phí Gia Nam đối với nghị luận bên ngoài hoàn toàn mặc kệ, con người sắc bén nhìn phòng ở, phòng này trước kia chính mình kiểm tra qua, chỉ có một cửa sổ duy nhất kia là có thể thông ra phía bên ngoài, nhưng thủy tinh này là đặc chế, để phòng ngừa vạn nhất, hẳn còn bố trí một vài thủ hạ phía ngoài.

Phí Gia Nam gắt gao nhìn chăm chăm cửa sổ, bước đi trầm ổn, đi phía trước hai bước, ngẩng đầu xem xét cửa sổ này, dùng sức đẩy, vẫn là khoá, kỳ quái, không phải từ nơi này chạy trốn?

Lúc này, bên ngoài đột nhiên có người chạy tới, về mặt cẩn thận, thấy Phí Gia Nam đang tra xét cửa sổ, cũng không dám quấy rầy.

“Chuyện gì?” Phí Gia Nam đột nhiên mở miệng, thật giống như có mắt ở phía sau lưng, người nọ giật mình, khẽ cắn môi, tiến lên từng bước ghé vào bên tai Phí Gia Nam nhỏ giọng nói: “Mấy huynh đệ canh giữ bên ngoài cửa sổ đều không thấy.”

Trong mắt Phí Gia Nam chợt lóe, nhìn kĩ lại cánh cửa sổ bị khoá kĩ, bỗng nhiên mỉm cười, kéo một cái ghế dựa qua, đứng lên, nhấc chân hung hăng đá một cái, thủy tinh phát ra tiếng răng rắc, hiển nhiên là bể

Mặt mấy người thủ hạ phía sau rõ ràng thay đổi, thủy tinh này làm sao? Không có khả năng, thủy tinh vẫn là do lão đại tự mình kiểm tra qua

Phí Gia Nam nhìn thủy tinh dễ dàng bị đá bể, có chút suy nghĩ, bỗng nhiên quay đầu phân phó: “Sơ tán hết khách bên ngoài.”

“Vâng.” Ra lệnh một tiếng, lập tức có người đi xuống sơ tán khách nhân.

Phí Gia Nam nghe thanh âm của tân khách dần nhỏ xuống, thế này mới xuất ra động tác, thò người đi ra ngoài cửa sổ, nhìn phía bên ngoài căn phòng dưới đất có một khung thủy tinh hoàn toàn chỉnh chỉnh, trong lòng không có chút tư vị gì, nhưng miệng lại mỉm cười một cách tà nịnh.

Lúc này phía bên ngoài trang viên, Đồng Nhan lao lực cởi áo cưới trời buộc cô, phía trước Tiểu Thâm ôm Đồng Đồng đầu, bàn tay to gắt gao chế trụ cái đầu nhỏ không thành thật của con.

Khéo miệng Tiểu Thâm hơi tươi cười, bỗng nhiên phía sau đám cô có cái gương, góc độ vừa đúng, chiếu vào cô gái đang thay quần áo phía sau.

Đồng Đồng ý thức được lão ba nhà mình gian trá, không cần quay đầu cũng nhìn được phía sau, mà mình thì bị bàn tay to chế trụ phía sau đầu, bất mãn mở miệng: “Ba, ba lừa đảo, không cho con xem, ba còn vụng trộm dùng gương để nhìn lên mẹ thay quần áo!”

(O_O)...

Động tác thay quần áo của Đồng Nhan lập tức dừng lại, trừng mắt nhìn cái ót của người nọ: “Anh thành thật một chút cho tôi, đợi lát nữa lại tính sổ với anh!”

Tiểu Thâm sờ sờ mũi, cảm thấy chính mình rất đáng thương, nhìn không được vì mình mà biện giải: “Vợ à, em không biết mấy ngày nay vì tìm em mà anh cũng chưa được ngủ chút nào a~, em xem em xem, đôi mắt của anh thâm quầng rồi đây nè, rất nghiêm trọng a~!” Vì chứng minh chính mình thật sự ngủ không được ngon, Tiểu Thâm quay đầu chỉ vào đôi mắt thâm quầng xanh xao cho Đồng Nhan coi.

“A, Tiểu Thâm, anh xoay người sang chỗ khác cho tôi, dám nhìn lên, coi tôi có móc mắt anh không!”

Tiểu Thâm biết điều, nhân cơ hội vụng trộm ngắm thêm vài lần thân hình trắng nõn non mềm kia, lại cảm thấy thân thể mình có chút biến hoá, lập tức chuyển ánh mắt đi sang chỗ khác, hơi thở chung quanh lập tức thay đổi, lạnh lẽo a lạnh lẽo, Đồng Đồng rõ ràng cảm giác được, hơi nãy còn tùm tùm cười ông già nhà mình, nhưng giờ bỗng nhiên thay đổi, rụt cổ, cảm thấy không thích hợp, Đồng Đồng biết điều, không dám nói nữa.

Đồng Nhan làm như hoàn toàn không phát hiện ra cái gì bất thường, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, đôi mắt đào hoa nhỏ dài của Tiểu Thâm nhìn xuyên thấu qua đám cô che lấp chiếc gương, gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ tổn thương ở trên thắt lưng của Đồng Nhan.

Đáng chết, đám cháy lớn kia vẫn làm cô bị thương

Phí Gia Nam!

Lão tử mà để người sống tốt thì sẽ không mang họ Tiểu!

Thay quần áo xong, Đồng Nhan vỗ vỗ ghế phía trước, ý bảo Tiểu Thâm cô đã thay xong rồi.

Tiểu Thâm lúc này mới chậm rì rì xoay người lại ôm Đồng Nhan, đôi mắt đào hoa lấp lánh ánh sáng, “Vợ à, hoan nghênh em trở lại vòng tay ôm ấp của chồng a~”

Đồng Nhan mỉm cười, một giây sau đó liền dờ thối còn đồ: “Anh còn mặt mũi mà tự xưng mình là chồng? Em để lại tờ giấy cho anh đã vài ngày, anh còn không biết xấu hổ mà giờ mới tới, vợ anh bị bắt cóc đã vài ngày, anh còn có tâm tư tổ chức lễ tang cho người khác!”

Tiểu Thâm ha ha cười: “Hồi trước cũng có nghi ngờ, nhưng cũng không tìm được bằng chứng thể hiện người đó không phải là em, hơn nữa anh cũng không thể đã thảo kinh xà, chờ khi anh xác định, lúc tới nơi, em đã bị mang đi, không phải là anh rất bận rộn sao, em xem, giải quyết xong mọi chuyện liền lập tức chạy đến Singapore.”

Đồng Nhan trừng anh một cái, cũng biết anh đều là nói thật, nhưng cũng không nghĩ cho anh sắc mặt tốt, cô sợ không la không mắng hấn như bình thường, chỉ sợ thấy Tiểu Thâm cô liền khóc oà ra, đó là chuyện cô gái nhỏ mới làm, Đồng Nhan cô kinh thường~

Nhìn Tiểu Thâm trưng ra khuôn mặt xinh đẹp yêu nghiệt, trong lòng không biết thế nào, chính là nhịn không được cảm thấy uỷ khuất muốn khóc, mũi có chút ngứa, Đồng Nhan nhanh chóng dờ đi tầm mắt, nhìn Đồng Đồng trong lòng Tiểu Thâm mỉm cười, bộ dạng muốn ôm lấy con, “Con trai, mẹ lại gặp được con.” Lại nhìn thấy con, cô lại nghĩ đến những lời đe dọa của Phí Gia Nam, cô vẫn lo lắng nếu như thật sự mình không chạy thoát được thì phải làm sao.

Đồng Đồng nhanh chân chạy tới muốn ôm mẹ một cái, lại bị Tiểu Thâm túm lại, Đồng Đồng uỷ khuất ngẩng đầu nhìn ba, lại bị ba hung tợn trừng mắt một cái: “Mẹ con thân thể không tốt, con già đầu như vậy rồi lại không biết xấu hổ mà còn đòi mẹ ôm”

Dù là miệng nói vậy, trong lòng lại nghĩ, vợ mình rốt cục tìm trở về, người ôm đầu tiên cũng phải là anh~!

Đồng Nhan nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của con, cười trấn an, quả thật cô bây giờ một chút khí lực cũng không có, tay thì sờ sờ đầu Đồng Đồng.

“Đi nhanh đi, thật vất vả chạy ra, Phí Gia Nam an bài không ít người ở trang viên này, em cũng không nghĩ muốn bị bắt lại.”

Tiểu Thâm mỉm cười, tự tin vỗ ngực: “Có anh ở đây, hấn ta cho dù an bài bao nhiêu cũng vô dụng.”

Đồng Nhan nghĩ nghĩ, cũng đúng, ngay tại vừa rồi, cô hô khan cổ họng mà bên ngoài cũng không có ai để ý đến cô, vốn là đã không có khí lực, hô vài cái đều đã là cực hạn, ngay tại lúc cô tựa vào sofa suy nghĩ biện pháp, bỗng nhiên nghe được ngoài cửa sổ truyền đến mấy tiếng kêu đau đớn, nghĩ muốn đứng lên xem, thân thể lại một chút khí lực cũng không có, đành phải ngoan ngoãn ngồi chờ tại chỗ, khuôn mặt tràn đầy lo lắng nhìn về phía cửa sổ.

Đầu Tiểu Thâm bỗng nhiên xuất hiện, Đồng Nhan nhìn khuôn mặt đã cách xa mình vài ngày, anh tiều tụy đi không ít, cho dù sắc mặt anh trắng nõn, giống như bình thường, nhưng cô vẫn vẫn cảm nhìn ra, sắc mặt anh có chút trắng bệch, hai má lại gầy yếu đi không ít.

Tiểu Thâm trong tay cầm lấy một con dao nhỏ, cắt một cái vòng nhỏ trên cửa sổ, khối thủy tinh lập tức được Tiểu Thâm cầm lấy, sau đó anh lưu loát tiến vào, nhìn sắc mặt trắng nhợt của Đồng Nhan, đồng tử lập tức co rút lại, không nói hai lời, ngồi xuống ôm lấy cô bước đi, vợ chồng hai người, yên lặng nhìn nhau chăm chú, ăn ý đến nỗi một câu cũng không cần nói, Đồng Nhan ngoan ngoãn ôm lấy Tiểu Thâm, tuy ý anh ôm đi ra ngoài nhà giam nguy trang như phòng ờ.

“Này, anh biết em mấy ngày rồi không được gặp anh chồng đẹp trai là anh đây, nhưng cũng không cần ở trước mặt con mà nhìn chăm chăm người ta a, vợ à, con ở đây, anh cảm thấy xấu hổ thay em~!”

Đồng Nhan còn đang suy nghĩ chuyện tình vừa rồi, đột nhiên nghe được thanh âm đánh đàn của Tiểu Thiên vang lên bên tai, lập tức xem thường không để ý tới.

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Của Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Đại kết cục 5

Phí Gia Nam vẫy tay, thủ hạ lập tức hiểu ý, liền tự hành động, nháy mắt, nguyên bản phòng nghỉ chật chội đông đúc người, liền chỉ còn lại Phí Gia Nam một người.

Nhìn trước mắt cửa sổ thủy tinh đặc chế đã bị đổi thành loại thủy tinh bình thường, Phí Gia Nam bỗng nhiên nở nụ cười, “Cô gái này —— có chút ý tứ.”

Đồng Nhan ôm Đồng Đồng ngồi ở ghế phụ, vẻ mặt ngưng trọng nhìn Tiểu Thâm “Nhanh chóng đi thôi.”

Tiểu Thâm nhìn vẻ mặt Đồng Nhan lo lắng hãi hùng, trong lòng tê rần, bàn tay to vuron ra, ôm thân hình nhỏ gầy của Đồng Nhan trấn an: “Không có việc gì, không có việc gì, hoá hoạn lần trước, là anh không đúng, anh hẳn là nên ở cạnh em, nếu lúc ấy có anh, em sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, thực xin lỗi vợ.”

Nghe thanh âm ôn nhu gọi “Vợ” của anh, trong lòng Đồng Nhan bỗng nhiên cảm giác ê ẩm, tuy rằng trước kia Tiểu Thâm luôn mặt dày mày dạn cười kêu cô “Vợ” nhưng lần này, Đồng Nhan nghe hai chữ (convert là Lão bà nên có hai chữ) có chút khác so với hồi trước, cụ thể là khác chỗ nào?

Nghĩ không ra, ngẩng đầu nhìn xem Tiểu Thâm, muốn từ gương mặt xinh đẹp kia để nhìn ra cảm xúc, ai ngờ bàn tay to kia ôm cô dùng sức, làm cô không có cách nào để nâng đầu lên, nghĩ, Đồng Nhan tựa hồ nhớ tới hành động này không giống như tính cách của Tiểu Thâm, nhịn không được liền phì cười.

Tiểu Thâm có chút thẹn quá thành giận, bàn tay to dùng sức xoa xoa đầu Đồng Nhan, gỡ xuống đầu tóc bị búi lên kiểu cô dâu của cô, ôn nhu ngửi mùi thơm của tóc cô.

Bỗng nhiên có chút yêu thích không muốn buông tay, một lần lại một lần thường thức, mang theo ôn nhu trước nay chưa từng có, Đồng Nhan cảm giác được biến hoá to lớn của bàn tay kia, liền ngoan ngoãn ghé vào lòng Tiểu Thâm, mà trong lòng cô là Đồng Đồng liền mở to mắt chớp chớp chớp, một hồi nhìn về mặt như cô gái nhỏ của mẹ, một hồi lại nhìn xem vẻ mặt ôn nhu như nước của ông già nhà mình, hai người này....

Đồng Đồng trong lòng có chút ủy khuất, hai người này a... “Cha mẹ đều là già mà không kính, ô ô ô, cũng không ai để ý đến Đồng Đồng.”

Ai ngờ, chiều số con-nít-khóc-lóc-cha-mẹ-liền-hoàng này lại không có tác dụng đối với cha mẹ mình, Tiểu Thâm cùng Đồng Nhan hai người rất ăn ý quay đầu đi, cũng không thèm dòm tiểu bảo bối đến một cái, tiếp tục đóng vai tình nhân thân mật.

Đúng lúc này, tai nghe ở lỗ tai Tiểu Thâm phát ra âm thanh rất không bình thường, thân hình anh lập tức cứng đờ, Đồng Nhan cảm giác được trên người Tiểu Thâm tản mát ra sát khí, nhanh chóng ngẩng đầu khẩn trương nhìn Tiểu Thâm: “Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?”

Đồng Nhan trong óc liền xuất hiện khuôn mặt của Phí Gia Nam, rõ ràng là một khuôn mặt ôn nhuận, giờ phút này nhớ tới, liền thấy nó mang đầy lệ khí âm ngoan.

Không thể khống chế bản thân mà run rẩy, Đồng Nhan trong lòng cảm thấy sợ hãi, nếu không phải Tiểu Thâm đem nàng chạy trốn, hiện tại có phải hay không cô liền bị Phí Gia Nam mạnh mẽ ép cưới?

Tiểu Thâm sắc mặt ngưng trọng, nhìn sắc mặt Đồng Nhan tái nhợt, trấn an vỗ vỗ lưng Đồng Nhan, thanh âm trầm thấp: “Không có việc gì”

Nói xong liền xuống xe, đi vòng qua hướng đầu xe, giúp Đồng Nhan mở cửa xe, đón lấy Đồng Đồng từ trong lòng của Đồng Nhan, một tay nắm Đồng Nhan, mang theo hai mẹ con tiến đến hướng của trang viên đi.

Đồng Nhan thấy vậy, sắc mặt liền biến trắng, chính là không đi: “Không cần, Tiểu Thâm!”

Tiểu Thâm quay đầu nhìn Đồng Nhan, tuy rằng biết cô gái này sợ hãi, nhưng bàn tay to không có chút buông ra, nắm càng chặt, ánh mắt kiên định nhìn Đồng Nhan, giọng điệu trầm thấp ôn nhu: “Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì.”

Đồng Nhan ngẩn người, nhìn ánh mắt Tiểu Thâm, nguyên bản là cặp mắt hoa đào quyến rũ nữ nhân, thế nhưng còn có thể xuất hiện ánh nhìn làm cho lòng người ta cảm nhận được sự bảo vệ.

Trong lòng mâu thuẫn dần dần giảm xuống, Đồng Nhan hít sâu, ngoan ngoãn hướng về phía Tiểu Thâm gật đầu, “Được.”

Tiểu Thâm mỉm cười, trong lòng nhận được thoả mãn trước nay chưa từng có, vợ mình tin tưởng mình, còn có cái gì tuyệt vời hơn.

Tiểu Thâm hiểu được, Đồng Nhan hiện tại nguyện ý theo anh đi vào, nghĩa là đại biểu tin tưởng trước nay chưa từng có, Đồng Nhan tin tưởng anh.

Một nhà ba người từng bước hướng đến trang viên, Đồng Nhan ngoan ngoãn đi theo phía sau anh, trang viên phong cảnh vô cùng đẹp, một đám người vây ở bên trong, nơi này là địa điểm Phí Gia Nam chuẩn bị hôn lễ.

Đồng Nhan nhận thức, vừa mới tiến vào địa điểm phòng nghỉ ngơi, xa xa nhìn lướt qua, hiện tại sân lớn không thấy tân khách, nhưng những bố trí cho hôn lễ vẫn còn, Đồng Nhan nhìn thấy Phí Gia Nam tùy ý ngồi ở một cái ghế phía trước, lễ phục màu trắng ở trên người hẳn giống như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích.

Hắn có chút ôn nhuận tươi cười, nhìn đến Đồng Nhan cô được Tiểu Thâm dắt tới, tươi cười càng thêm nhu thuận, làm cho Đồng Nhan bị nhìn cảm giác giống như bị mê hoặc.

Cảm giác được người đàn ông kia nháy mắt lại phát ra hung ác nham hiểm, Đồng Nhan nhanh chóng hoàn hồn, âm thầm kinh hãi, bàn tay vỗ vỗ ngực,

cảm giác tim mình đang đập loạn.

Nghĩ hoặc.

Bên cạnh, Tiểu Thâm bỗng nhiên hạ giọng mở miệng: “Người này có thuật thôi miên.”

Đồng Nhan bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế.

“Vậy tại sao trước đó hắn không thôi miên em?” Còn làm cho cô thuận lợi chạy trốn, nếu như bị thôi miên, cô sao có thể chạy được?

Nghĩ lại, Đồng Nhan trong lòng lạnh run.

Tiểu Thâm bỗng nhiên cười thực châm chọc: “Nếu em bị thôi miên, thuận lợi kết hôn, thì làm sao có thể dẫn dụ anh đến, một cơ hội không thể nào tốt hơn của Phí Gia Nam hẳn a.”

Đồng Nhan há mồm, không biết nên nói gì thêm nữa.

Mấy người đàn ông này...

Phí Gia Nam mỉm cười, chậm rì rì đứng lên, một tay bỏ trong túi quần, hướng về phía một nhà ba người mỉm cười: “Tiểu tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Tiểu Thâm cũng mỉm cười, trong lòng ôm Đồng Nhan cũng không ảnh hưởng đến hình tượng vú em đẹp trai lãnh khốc, nói: “Mấy ngày hôm trước ở nghĩa trang vừa gặp qua.”

Phí Gia Nam mỉm cười, giật mình: “Ai nha, mấy ngày hôm trước ông ngoại anh vừa mới mất, vợ anh cũng là đã được hạ táng đi?”

Tiểu Thâm mỉm cười, làm sao lại không rõ ý tứ trong lời nói của Phí Gia Nam, sắc mặt không thay đổi: “Phí tiên sinh hẳn là nhớ nhầm đi? Vợ của tôi đâu có chuyện gì, mấy ngày hôm trước thật khéo xảy ra hoạ hoạn, tôi có ý đem cô ấy đến Singapore để nghỉ ngơi, hiện tại nhà đã không có việc gì, tự nhiên là muốn trở về.”

Phí Gia Nam cười cười không nói lời nào, nhìn Tiểu Thâm nắm tay Đồng Nhan không thả, lại nhìn lại Tiểu Thâm, ánh mắt bỗng nhiên biến đổi, vô số mũi tên lạnh giá bắn lại đây, lại dễ dàng bị Tiểu Thâm tiếp chiêu, chặn trở về.

Phí Gia Nam cười, không ngừng phóng tên: “Tiểu tiên sinh là gan không nhỏ, nếu có thể tìm đến Singapore, địa bàn của tôi, tôi sẽ không sợ...” Câu nói ác ý kế tiếp không phát ra, nhưng ngón tay cũng đã chỉ đến ánh mắt Tiểu Thâm.

“Không sợ toi mang phải không?” Tiểu Thâm tùy ý nói tiếp câu nói của Phí Gia Nam, lại cảm giác được Đồng Nhan bên người khản trương, rất vừa lòng, trên mặt lại duy trì đối phó với Phí Gia Nam, trong lòng lại giống như con chim nhỏ bay nhảy vỗ cánh, vô cùng sung sướng.

“Thật đúng là có lỗi a, Tiểu Thâm tôi sống mấy chục năm, không biết bao nhiêu người nói lời này đối với tôi, nhưng cuối cùng cũng không có ai có được mạng của tôi, cho nên, theo tôi nghĩ, muốn mạng Tiểu Thâm tôi, cũng phải xem có bản lĩnh hay không?”

Tiểu Thâm lộ vẻ mặt không tức chết người không đền mạng, cười cười nhìn Phí Gia Nam đối diện, ngụ ý, người muốn mạng Tiểu Thâm anh đây nhiều lắm, nhưng không ai thành công, anh hẳn là nên xem lại khả năng của mình trước đi.

Phí Gia Nam mỉm cười, “Anh đúng thật là rất tự tin.”

Tiểu Thâm cũng mỉm cười, bỗng nhiên ánh mắt khẽ chuyển, sắc bén nhìn Phí Gia Nam: “Đó là đương nhiên, chúng ta đấu nhiều năm như vậy, người nghĩ rằng tôi cũng sẽ giống như sáu năm trước ở trước mặt anh thua cuộc? Tiểu Thâm ta anh mình cả đời, chỉ có duy nhất một lần bị anh tính kế cũng là sáu năm trước cùng vợ tôi đi, tuy nhiên, tôi đây cũng phải cảm ơn anh, sáu năm trước nếu như không có anh tính kế tôi cùng Đồng Nhan, tôi hiện tại hẳn là vẫn cô đơn lẻ loi, làm gì mà có được gia đình hạnh phúc như hiện tại? Cho nên, ở phương diện này, tôi vẫn còn muốn cảm ơn anh.”

Đồng Nhan có chút sững sốt, sáu năm trước?

“Cái gì sáu năm trước, chẳng lẽ người tính anh sáu năm trước không phải là người của Đồng Gia? Mà là...” Đồng Nhan chỉ vào mũi Phí Gia Nam mắng to, nhưng nghĩ đến chính mình hồi trước còn bị người đàn ông này ép kết hôn, trong lòng có chút không yên, quên đi.

Tiểu Thâm nhìn về phía vợ mình tươi cười đến yêu nghiệt, tươi cười đến vô cùng rực rỡ: “Đúng vậy, vợ à, bà mai của hai chúng ta tỉ mỉ tính toán, mà lại còn là Phí tiên sinh đây, lần khác trở về phải nhớ gửi cho Phí tiên sinh bao lì xì to a.”

Tiểu Thâm tiếp tục không tức chết người không đền mạng nói xong, hoàn toàn bỏ qua bộ dáng Phí Gia Nam đang đứng đối diện tức đến nổi nổi gân xanh.

Nghĩ rằng, Phí Gia Nam người thật ghê tởm, năm đó anh tính kế lên tôi và vợ tôi, giờ thì tốt lắm, báo ứng đã đến, người coi trọng người phụ nữ của lão tử, lão tử không trách người, nhưng người lại không nhận thức rõ mà lại ép buộc người phụ nữ của lão tử cưới người, như vậy thì không được.

Hiện tại còn nghĩ đến bức hôn? Chậm rồi! Năm đó người làm sao không mở mắt để thấy rõ ràng rồi mới tiến hành, khi không lại đưa cho lão tử một nàng dâu hiền, tức chết người đi!

Trên thực tế, Phí Gia Nam cũng cảm thấy ghê tởm bản thân, nghĩ lại sáu năm trước, cô gái mà bị hắn tính kế lại là Đồng Nhan, trong lòng Phí Gia Nam không có chút tư vị gì.

Giận dữ đến mức cười ra tiếng, khuôn mặt ôn nhuận kia bởi vì nụ cười mà càng kinh điển, ở đây, ngoại trừ Tiểu Thâm, không ai có thể so sánh được.

Hai người đàn ông, mặt đối mặt, mắt trừng mắt, giương cung bạt kiếm, sẵn sàng hành động.

Phí Gia Nam bỗng nhiên cười, gọi thủ hạ bên mình lại, nói nhỏ hai câu, thủ hạ thần sắc ngẩn ra, yên lặng đi xuống không biết là đi làm gì đi.

Lúc này, trợ lý của Tiểu Thâm cũng đi lại đây, ở bên tai Tiểu Thâm nhỏ giọng nói mấy câu, Tiểu Thâm sắc mặt không thay đổi, Đồng Nhan nhìn nhìn, lại phát hiện thật sâu trong đáy mắt của Tiểu Thâm ánh lên nụ cười yếu ớt.

Phí Gia Nam nhìn Tiểu Thâm, cuối cùng tầm mắt dừng lại tại bóng dáng của Đồng Nhan.

Thanh âm trầm thấp ôn nhu, cũng không phải là cái loại ôn nhu như trước khi nói chuyện với Tiểu Thâm: “Đồng Nhan, em thật sự không muốn ở chỗ này?”

Đồng Nhan nhìn về phía Phí Gia Nam, không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời: “Tôi đã có chồng, có con, nhà của tôi ở thành phố A.”

Ý tứ nằm trên mặt chữ, đã quá rõ ràng.

Phí Gia Nam không để lộ tâm tình của mình, thật sâu nhìn thoáng qua Đồng Nhan, chuẩn bị vung tay, vừa mới dơ lên, bỗng nhiên một tiếng súng nổ vang.

Phí Gia Nam sững sốt, ánh mắt sắc bén chuyển đến, bởi vì khoảng cách hơi xa, nên không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra.

Một lúc sau, thủ hạ Phí Gia Nam thần sắc vội vàng chạy tới, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ, Phí Gia Nam nguyên bản con người thâm trầm nháy mắt sắc bén nhìn về phía Tiểu Thâm.

Đồng Nhan vô cùng khẩn trương, theo bản năng tiến về phía trước nửa bước, chắn ở trước mặt Tiểu Thâm.

Ở phía sau, Tiểu Thâm khoé miệng lập tức lộ ra tươi cười, nháy mắt lại cảm thấy bản thân mình giống như mặt trăng tiểu bạch kiêu, chuyện của mình lại để người phụ nữ của mình bảo vệ?

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đại kết cục (Hoàn)

Không biết như thế nào, Tiểu Thâm hiện tại lại nhớ đến khuôn mặt lãnh diễm tràn đầy hạnh phúc của tiểu nam nhân, trong lòng cười lạnh.

Nhưng ra về, loại cảm giác này, cũng thật không sai lầm.

Phí Gia Nam sau khi nghe xong thông báo của thủ hạ, thần sắc có vẻ khó coi, nhìn Tiểu Thâm vẻ mặt đắc ý, lạnh lùng cười: “Thủ đoạn của Tiểu tiên sinh thật cao a.”

Tiểu Thâm cười đáp: “Đâu có đâu có, ai làm cho Phí tiên sinh bình thường phong lưu trái kiêu hơn đâu?” (thông cảm, câu này ta không hiểu nên đành để nguyên văn vậy.)

Đồng Nhan cảm giác mình giống như đang nằm mơ, mơ về lúc nằm trên giường lớn ở khách sạn cùng với Tiểu Thâm, mắt chớp chớp, còn chưa có phục hồi tinh thần.

Mấy ngày nay, là cô nằm mơ sao?

Động tay, dùng sức nhéo một phen.

“Ngao, em bị gì vậy, sao lại nhéo anh chứ?”

Bên cạnh Tiểu Thâm bị đau ngao ngao gào lên, Đồng Nhan mở to đôi mắt mê man nhìn anh: “Chồng à, có phải em đang nằm mơ không?”

Tiểu Thâm đau đến nhe răng nhếch miệng, vừa nghe lời này liền vui vẻ: “Chồng? Vợ à, lại kêu một tiếng cho anh nghe đi.”

Không thể trách anh quá ngạc nhiên, thật sự là số lần Đồng Nhan gọi anh là chồng quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đồng Nhan ai oán cúi đầu vào giữa hai đầu gối, ngay lúc Tiểu Thâm khó hiểu, âm thanh rầu rĩ từ đầu gối truyền lên: “Người bị đau, nói như vậy là sự thật, ai ai ai!”

Liên tiếp thở dài vài tiếng, Tiểu Thâm cảm thấy vợ của mình cũng thật ngốc.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Đồng Nhan lập tức ngồi dậy, xếp bằng nhìn Tiểu Thâm nửa nằm nửa ngồi trước mặt mình, bàn tay nhỏ nhắn không khách khí đánh lên cái móng vuốt của mõ nam: “Thành thật khai báo, anh nói cho em biết sáu năm trước xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thâm bất đắc dĩ thở dài, vẫn là đem sự tình từ đầu đến đuôi kể hết cho cô nghe.

Sáu năm trước, Đồng Nhan vốn là đang cặp với Giang Thành lại đột ngột chỉ tay, cô gái từ trước đến nay đều ngoan ngoãn bỗng nhiên cảm thấy bản thân không thú vị, ngoan ngoãn thì có lợi ích gì, bạn trai không phải là bị người ta đoạt đi mất rồi, kết quả là, tạo ra một hành động không ngoan ngoãn đầu tiên.

Đi quán Bar!

Sau khi Đồng Nhan được sinh ra cũng đã chứng minh, Đồng Nhan vẫn thích hợp ở nhà làm một cô gái ngoan ngoãn, lần đầu tiên đi quán Bar liền lập tức sinh con, không biết sau này sẽ còn gây ra bao nhiêu chuyện nguy hiểm như thế này nữa?

Nhưng ngày đó, cô nghĩ quán Bar cũng tùy loại, có cái đẳng hoàng cũng có cái không đẳng hoàng. vì thế, cái quán bar kia nhìn có vẻ chính quy, ít nhất những người khách ở đây đều là thuộc tầng lớp thượng lưu có uy tín, danh dự, có trình độ học vấn cao, hoặc tệ lắm là người có tố chất tốt. nói chung, so với mấy người du côn lưu manh ngoài đường, quán bar này an toàn hơn rất nhiều.

Đồng Nhan đi vào uống vài ly rượu, làm ra một bộ dáng từng trải, nhìn ngó khắp nơi, nhưng cô lại xem nhẹ bộ dáng ngây ngô giả thông minh của mình, bị người xấu theo dõi.

Vừa vặn ngày đó Đồng Chân cùng bạn bè cũng đi đến quán bar, ở tại phòng riêng bước ra, thời điểm đi toilet nhìn thấy Đồng Nhan phía xa, lòng ả liền nghĩ đến việc phá hư người khác.

Tiến lên hai bước, đem mấy người xung quanh Đồng Nhan đuổi đi, lại đem Đồng Nhan dẫn đến quầy bar bên, về mặt không tốt nhìn cô: “Đến đây làm gì? Không biết gì thì đừng đến!” Nói xong, cùng bartender (người pha rượu) hỏi một ly nước, thừa dịp không ai chú ý, vụng trộm thả nọ vào.

Đứng ở cách đó không xa, Phí Gia Nam thấy, khoe miệng xuất hiện nụ cười kì dị, hẳn cùng Đồng Chân thực ra là cùng một phòng riêng, nhưng do phòng riêng này khá lớn, bên trong lại nhiều người, mà hẳn thì vẫn đứng ở trong góc, Đồng Chân dĩ nhiên không chú ý đến hẳn, nhưng hẳn vẫn chú ý đến Đồng Chân.

Dược trong tay của Đồng Chân đúng là của hẳn, nghĩ đến kế hoạch đêm nay, vốn là định ở tại phòng riêng tùy tiện tuyển ra một nữ nhân, ai biết vừa đúng lúc phát hiện Đồng Chân đi ra ngoài đi toilet, trở về lại lạng lẽ lôi kéo trợ thủ của hẳn hỏi có loại dược đó không, muốn mượn chơi đùa chút.

Phí Gia Nam liền nở nụ cười, cảm thấy ông trời giúp hẳn, Đồng Chân lại chủ động tìm tới cửa, chuyện này cho dù có tra đến đâu cũng đều không liên quan đến Phí Gia Nam hẳn, bởi vì từ đầu tới cuối, Đồng Chân đều tự mình hành động, không có bóng dáng hẳn xuất hiện trong đó.

Chỉ có thể nói, đây là sự trùng hợp.

Tối hôm đó, Tiểu Thâm mang theo bộ đội đặc chủng đột kích quán bar, chỉ vì bọn họ nhận được tin tức, Phí Gia Nam đêm đó tại quán bar này sẽ tổ chức giao dịch thuốc phiện.

Mà cái gọi là giao dịch, tự nhiên là do Phí Gia Nam thả ra tin tức.

Hắn biết rõ, địch nhân của hẳn, Tiểu Thâm có một điểm trí mạng, hẳn ta là quân nhân, làm chuyện gì cũng đều bị quân kỷ hạn chế.

Một cái kẻ thù mạnh như vậy, nếu như phải nhận xử phạt theo quân kỷ, Phí Gia Nam cảm thấy, khắp nơi đều là vui mừng đi

Đã có nhược điểm, liền lập tức có biện pháp xử lý, vì thế, tại thời điểm Tiểu Thâm tiến vào gian phòng có vấn đề kia, bên trong tràn ngập mùi hương kì quái, chờ Tiểu Thâm cảnh giác, hẳn đã hít vào một lượng khí, rất nhanh sau đó liền có tác dụng.

Mơ mơ hồ hồ, nhìn đến bên trong gian phòng, trên giường có một thân thể cô gái, tóc thật dài, gương mặt, dáng người, đôi chân cùng bộ ngực kia quả thực tuyệt không thể tả.

Trúng gió một lần, Tiểu Thâm hoàn toàn không có ý thức, mà đương sự Đồng Nhan cũng là xuất phát từ bản năng phối hợp, hai người hoàn toàn không nhận thức được gì liền cùng nhau vận động.

Bên ngoài, Phí Gia Nam tự nhiên là điều người mang theo đám người Tiểu Thâm dẫn tới dự đi chỗ khác, làm cho kế hoạch sáng mai có thể thuận lợi tiến hành.

Kết quả, ngày hôm sau, cô gái trên giường kia cũng không thấy đâu.

Nhưng kế hoạch vẫn tiến hành như lẽ thường, cô gái đó không ở đây, nhưng Tiểu Thâm vẫn còn, chờ lãnh đạo của Tiểu Thâm đi vào phòng bao, hương vị hoan ái vẫn còn chưa có tàn đi hết, Tiểu Thâm đã mệt muốn chết, liền lập tức ngủ vùi.

Lãnh đạo không tin người lính tốt nhất của mình lại dám làm ra cái loại sự tình này, nhưng sau khi làm vài cái kiểm tra lại xuất hiện chứng cứ chứng minh, Tiểu Thâm cùng với cô gái bí ẩn là bị bỏ thuốc kích dục.

Theo dõi kết quả xét nghiệm, không chỉ có lãnh đạo không phản đối, Tiểu Thâm cũng không phản đối, cứ như vậy, Tiểu Thâm bị khai trừ khỏi quân đội.

Phí Gia Nam dễ dàng trừ bỏ đi đối thủ của mình.

Ai ngờ, Tiểu Thâm chính là Tiểu Thâm

Tiểu Thâm rời đi bộ đội là sự thật, nhưng cũng không có nghĩa sẽ không có người của hắn ở trong bộ đội, ngược lại, bởi vì không chịu sự quản chế của quân kỷ nên hắn sống giống như cá gặp nước.

Biết rõ chuyện tình năm đó có người cố ý sắp đặt, mà hắn vẫn tiếp tục chán ghét Phí Gia Nam, theo bản năng cảm thấy, nếu Phí Gia Nam kia không làm những hành vi trái pháp luật, như vậy Tiểu Thâm hắn cũng không bị người ta tính kế lên đầu.

Cho nên, mọi chuyện đầu sỏ gây nên đều là Phí Gia Nam

Âm thầm phát triển thế lực hắc đạo của mình, cũng giấu nó ở trong chỗ tối, không ngừng điều tra các hoạt động của Phí Gia Nam, Tiểu Thâm luôn chờ có một cơ hội để phản kích một cách tuyệt hảo.

Cơ hội này, chờ chính là sáu năm

Chờ hắn cuối cùng cũng có năng lực động đến Phí Gia Nam, Đồng Nhan lại xuất hiện, kết quả là như vậy... như vậy... cứ như vậy.

Đem đầu đuôi kể ra hết, Đồng Nhan nghe được trọn mắt há hốc mồm

“Điều này sao lại còn cùng hắc đạo có liên quan?”

Trời ạ, Đồng Nhan vẫn cảm thấy mình sinh hoạt tại một cái xã hội mới, làm sao còn có xã hội đen xuất hiện a.

Cho dù có, Đồng Nhan vẫn cảm thấy, nhiều lắm chỉ là một ít tên con đồ, nào biết, nó còn có một bang phái lớn như vậy a.

Tiểu Thâm mỉm cười, “Những điều này cũng là xảy ra một chút ở về bên ngoài, chân chính nội tình vẫn là ở các vùng tối của hắc bang, em không biết cũng đúng.”

Đồng Nhan suy nghĩ chút rồi gật đầu, “Nói như vậy, anh cũng là xã hội đen?”

Tiểu Thâm nghe vậy bật cười, nhưng sau đó lại cau mày nghĩ: “Hắn là như vậy, chính xác mà nói, anh là hắc bạch thông ăn (nửa tà nửa chính).”

Đồng Nhan cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc mở “Chẳng lẽ đây là hắc bạch thông ăn trong truyền thuyết? trời ạ!” Không nghĩ tới, cô tùy tiện kết hôn, lại có thể bắt trúng ông chồng trong truyền thuyết này.

Tiểu Thâm kiêu ngạo vỗ vỗ ngực: “Đó là tự nhiên, giờ em mới biết là em nhạt được bảo bối sao?”

Đồng Nhan nhìn bộ dạng đắc ý của hắn, nháy mắt không nói gì.

Phí Gia Nam chật vật rời đi, trở lại căn nhà bí ẩn ở đâu đó trên Singapore, về mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sofa, nhìn thủ hạ của mình, sắc mặt không tốt: “Sao lại thế này?”

Mấy tên thủ hạ do dự một chút, cắn răng nói: “Là cái nữ nhân Đồng Chân kia, Tiểu Thâm tìm được ả ta, hơn nữa hứa hẹn một số chuyện tốt cho ả, ả liền...”

Phí Gia Nam ánh mắt nhú lại, tựa hồ nhớ ra cái gì: “Đồng Chân ngay tại thời điểm kia trốn nọ đi?”

Thủ hạ kia nét mặt hồ thẹn: “Vâng”

Bởi vì Phí Gia Nam rời đi thành phố A có chút vội vàng, Đồng Chân lại hiểu biết căn cứ điểm của hắn tại thành phố A, Tiểu Thâm đi tìm ả, cung cấp đủ thứ điều kiện, Đồng Chân liền mạo hiểm làm.

Còn đem vài thứ giao cho cục cảnh sát, Tiểu Thâm từng cùng Giang Thành gặp mặt, cái chết của Đồng Nhan ít nhiều có liên quan đến Phí Gia Nam, hắn lựa chọn cùng Giang Thành đối đầu với Phí Gia Nam hắn, nhưng cũng không nói đến sự tình cái chết của Đồng Nhan cho Giang Thành.

Giang Thành nhận được tài liệu mật, suốt đêm khởi công, thành lập tổ chuyên án, liền đem vài cứ điểm của Phí Gia Nam tại thành phố A toàn bộ quét, Phí Gia Nam tồn thất nghiêm trọng, nguyên khí đại thương.

Nghe vậy, Phí Gia Nam cười lạnh: “Tốt, rất tốt, không hổ là Tiểu Thâm.”

Thủ hạ tiếp tục nói: “Lão đại, hiện tại Singapore không an toàn, ngài tốt nhất nhanh chóng rời khỏi đây, chậm một chút sẽ bị đóng băng tài chính.”

Phí Gia Nam hẳn khi nào lại trở nên nghèo túng đến như vậy?

Nhớ tới Đồng Nhan, lần này Tiểu Thâm chính là lợi dụng Đồng Nhan đánh bại hắn, Giang Thành là vì Đồng Nhan cho nên hạ quyết tâm đối với Phí Gia Nam hẳn động thủ, mà Đồng Chân cũng bởi vì hận Đồng Nhan, không muốn Đồng Nhan cùng Phí Gia Nam hẳn có quan hệ nên mới làm như vậy.

A.

Đồng Nhan!

Trời quang mây tạnh, Singapore thời tiết không giống thành phố A, mùa xuân đến, gió thổi nhẹ nhẹ.

Tiểu Thâm dắt tay Đồng Nhan bước dọc theo bờ biển, mấy người hộ vệ cùng Đồng Nhan thì ở xa xa đùa nghịch cát.

Tiểu Thâm khoe miệng tươi cười, bỗng nhiên cảm thấy hứng trí, lôi kéo Đồng Nhan bắt đầu chạy như điên, Đồng Nhan lao đảo một cái, suýt chút nữa là bị té, Tiểu Thâm không có kiên nhẫn, xoay người ôm lấy Đồng Nhan bỏ chạy.

Đang chơi đùa bắt diệp nhạc hồ ở trên bờ biển, Đồng Nhan bỗng nhiên thoáng nhìn, vội vàng vàng đứng lên: “Này, nam nhân xấu, dám mang mẹ ta bỏ chạy!”

Hừ, hơi quá đáng, bọn họ một nhà ba người tại thời điểm ở Singapore chơi đùa đều biểu diễn tiết mục bắt-người-bỏ-chạy này.

Vì sao hôm nay lại tiếp tục a a !!!

Mấy vị bảo tiêu mặt không thay đổi vụng trộm ở trong lòng vui sướng, thực rất khó gặp bộ dáng của lão đại như vậy, trăm năm khó gặp a.

Tiểu Thâm ôm Đồng Nhan chạy đến bờ cát xa xa, ngượng ngừng quay đầu nhìn xem, ừ, Đồng Nhan cùng với bọn họ khoảng cách quả thực xa nha, sẽ không nghe được bọn họ nói chuyện.

Nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của Tiểu Thâm, Đồng Nhan trêu ghẹo: “A, Tiểu đại thiếu đây là làm sao vậy?”

Tiểu Thâm vốn đã nghĩ đến chuyện mình muốn làm, cảm thấy có chút bội phục với hình tượng rắn rỏi của chính mình, lại còn bị Đồng Nhan trêu chọc, càng thêm thẹn quá hoá giận

“Câm miệng!”

Đồng Nhan vẻ mặt vô tội, đây là làm sao vậy, đang tốt, nói trở mặt liền trở mặt, điển hình là hào môn quý công tử biến thái

Tiểu Thâm gào thét xong, lại chột dạ, vụng trộm liếc mắt nhìn cô một cái, thấy cô vẻ mặt tức giận, hiển nhiên là rất tức giận, lại bắt đầu sốt ruột, vạn nhất nàng không đồng ý làm theo thì sao?

Đồng Nhan rốt cục ý thức được hôm nay Tiểu Thâm không thích hợp, tay ở ngay trán Tiểu Thâm thử nhiệt độ cơ thể, làm bầm lâu bầu: “Không phát sốt a, anh làm sao vậy?” Vì sao sắc mặt lúc trắng lúc đỏ thế kia?

Tiểu Thâm vẫy tay: “Không có gì, à Đồng Nhan này, anh có chuyện muốn nói với em.”

Đồng Nhan nghe thanh âm của Tiểu Thâm, trong lòng buồn bực, Tiểu đại thiếu thường thường đều là trực tiếp ra lệnh, sao hôm nay lại dùng cái loại khẩu khí này nói chuyện?

“Ừ, anh nói đi.”

Tiểu Thâm vẫn cảm thấy không tự nhiên, đầu tiên là quay đầu nhìn ngó xung quanh, tốt lắm, không có người, lại nhìn về hướng con trai phía xa xa, tốt lắm, con rất ngoan, ngoan ngoãn ngồi ở kia nghịch cát.

“Khụ khụ.” Trước tiên đằng hắng giọng, “Em..” nói một từ em, lại nghĩ tới hành động sắp tới, năn nỉ nói: “Em nhắm mắt đi.”

Đồng Nhan chịu hết nổi, xem bộ dáng Tiểu Thâm mất tự nhiên như vậy nói: “Anh rốt cuộc là muốn làm gì? Vì sao ngượng ngừng như vậy a?”

Đúng vậy, Đồng Nhan đã nhìn ra, Tiểu đại gia thẹn thùng, ngượng ngừng này đang muốn làm cái chuyện gì đó!

Đồng Nhan nghĩ, Tiểu Thâm da mặt so với vỏ cây còn dày hơn mà nay lại ngượng ngừng, so với bộ dáng bình thường mở miệng là ra lệnh so với lúc này là hoàn toàn khác biệt.

Hôm nay là làm gì a?

Tiểu Thâm thấy cô không hợp tác, trừng mắt: “Nhắm lại!”

Đồng Nhan không nói gì, tính khí đại thiếu gia lại tới nữa, chỉ biết anh nhin không tới vài giây liền lộ.

“Được rồi, được rồi, anh đừng trêu đùa em!”

Nhìn Đồng Nhan thật sự ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Tiểu Thâm còn lo lắng, xoay người ở trước mặt Đồng Nhan vẩy vẩy tay một lúc lâu, xác định Đồng Nhan không có làm bộ, lúc này mới yên tâm.

Thân thủ nhưc đầu, lại ngượng ngừng thăm dò bốn phía, cuối cùng xác định không có người, tay mới vói vào trong túi quần đem ra cái hộp nhỏ màu đỏ bằng nhung.

Quỳ xuống một gối, mở ra, mọi thứ đều chuẩn bị tốt mới nói, “Mở mắt ra đi!”

Đồng Nhan mở mắt, vừa thấy cảnh này, bị dọa ngây người

“Anh...”

Tiểu Thâm trên mặt một mảnh ôn nhu thâm tình: “Anh biết nhẫn kết hôn của chúng ta bị Phí Gia Nam ném mất, không sao, cái nhẫn kia anh không có dụng tâm chọn lựa, hiện tại, anh một lần nữa tự thiết kế, nhẫn này...” Minh chứng cho tình cảm của anh dành cho em.

Tiểu đại thiếu gia thiếu chút nữa ghê tởm đến phát ói chính bản thân mình, không được tự nhiên, nhất quyết không nói: “khụ khụ, này là nhẫn anh tự mình thiết kế, em... Anh đeo vô cho em.” Nói xong, không để ý tới phản ứng của Đồng Nhan, bổ sung một câu: “Không được nói không!”

Ngừ khí 100% là ra lệnh.

Đồng Nhan bỗng nhiên nghĩ ra được tại sao hồi nãy Tiểu Thâm lại có bộ dạng ngượng ngừng như vậy, xì một tiếng không nhin được cười lớn.

Tiểu Thâm lập tức mất hứng, Đồng Nhan nhanh chóng thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Em bây giờ không cần, dù sao đều là gả cho anh rồi, hiện tại muốn dùng tâm cầu hôn, quá chậm!” Nói xong làm bộ phải đi.

Tiểu Thâm lập tức quýnh lên, chạy nhanh lên phía trước dùng sức đem nhẫn đeo vào trên tay cô, hoàn toàn không phát hiện khuôn mặt Đồng Nhan đều là tươi cười hơn hờ, cho tới khi anh phát hiện, cô liền xì một tiếng cười lớn: “Ha ha, Tiểu Thâm, anh rất đáng yêu, vừa mới nãy anh chính là ngượng ngừng a~!”

Tiểu Thâm bị đâm trúng chỗ đau, muốn thu hồi lại mặt mũi của mình, nhưng lại không nỡ nói lời ác độc đối với cô gái này.

Nhìn Đồng Nhan miệng nhỏ không ngừng truyền ra tiếng cười thanh thúy, Tiểu Thâm quýnh lên, liền lập tức làm ra hành động ngăn chặn.

Cách đó không xa, Đồng Nhan trừng mắt nhìn, miệng O tròn vo.

Mất một lúc mới phục hồi lại tinh thần, bàn tay nhỏ bé múp míp vẩy vẩy: “Đi, đi ra chỗ khác, đừng đứng ở đây làm kì đà cản mũi.”

Nói xong, bản thân mang theo đám hộ vệ rồi đi, mấy người hộ vệ vụng trộm vụng trộm quay đầu lại xem, lão đại cầu hôn a, nhiều gian nan trắc trở, khó trách vừa rồi bộ dạng không được tự nhiên.

“Không được nhìn lên!” Thanh âm to lớn quát tháo ngăn cản hành động không quang minh chính đại của mấy người này.

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Mẹ, Cha Tìm Tôi Cửa Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.